

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ

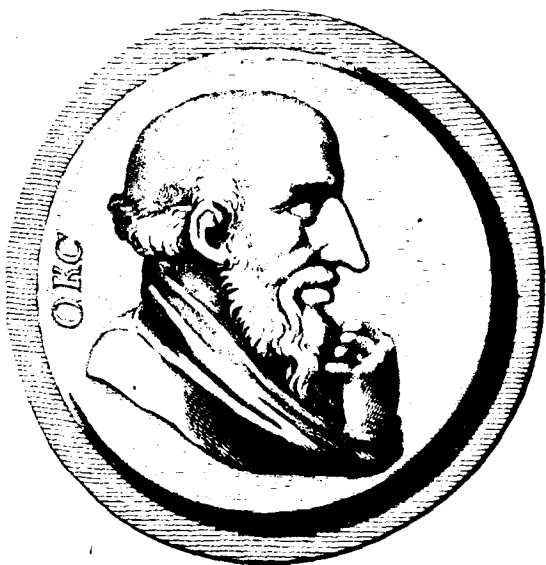
LUCIANI SAMOSATENSIS
O P E R A
G R A E C E E T L A T I N E

AD EDITIONEM

TIBERII HEMSTERHUSII ET IOANNIS FREDERICI REITZII

ACCURATE EXPRESSA

CUM VARIETATE LECTIONIS ET ANNOTATIONIBUS

CHRYSIPPVS.

VOLUMEN QUARTUM

BIPONTI
EX TYPOGRAPHIA SOCIETATIS
CICIDCCXC

2700.
1739

ΕΡΜΟΤΙΜΟΣ

Η ΠΕΡΙ ΑΙΡΕΣΕΩΝ.

ΛΥΚ. **Ο**ΣΟΝ, ὦ Ἑρμότιμε, τῷ βιβλίῳ καὶ τῇ τοῦ ἱ
βαδίσματος σπουδῇ τεκμήρασθαι, παρὰ τὸν διδάσκα-
λον ἐπειγομένῳ ἔοικας· ἐνενόεις γοῦν τι μεταξὺ προίων,
καὶ τὰ χεῖλη διεσάλευες, ἡρέμα ὑποτονθορύζων, καὶ τὴν
χεῖρα ὡδὲ κάκῃσε μετέφερες, ὥσπερ τινὰ ῥῆσιν ἐπὶ σε-
αυτοῦ διατιθέμενος· ἐρώτημα δὲ, ἢ τὶ τῶν ἀγκύλων συν-
τιθεῖς, ἢ σκέμμα σοφιστικὸν ἀναφροντίζων, ὥς μηδὲ
ἐδῶ βαδίζων σχολὴν ἄγοις, ἀλλ' ἐνεργὸς εἴης, αἰεὶ σπου-
δαῖόν τι πράττων, καὶ ὃ πρὸ ὁδοῦ σοι γένοιτ' ἂν ἐς τὰ
μαθήματα.

ΕΡΜ. Νῆ Δί', ὦ Λυκίνε, τοιοῦτό τι. τὴν γὰρ χθιζὴν

HERMOTIMUS

SIVE DE SECTIS.

Lyc. **Q**UANTUM licet, Hermotime, ex libro, tum ex in-
cessus celeritate, colligere, festinare ad magistrum videris.
Commentabaris enim aliquid inter eundum, & movebas
cum leni murmure labia, & manum huc illuc transferebas,
tanquam qui orationem aliquam intra te disponeres, aut
altercationem, aut tortuosum quiddam componeres, aut
Sophisticam quaestionem cogitatione persequereris, ut ne
in via quidem otio indulgeas *nimirum*, sed operosus sis, &
serium quiddam agas, quodque ad doctrinam tibi profit.

Herm. Per Iovem, Lycine, tale quiddam *erat*. Etenim he-
Lucian. Vol. IV.

A

συνουσίαν, καὶ ἃ εἶπε πρὸς ἡμᾶς, ἀνεπεμπαζόμεν, ἐπιὼν τῇ μνήμῃ ἕκαστα. χρὴ δὲ μηδένα καιρὸν, οἶμαι, παρίεναι, εἰδότας ἀληθές ὃν τὸ ὑπὸ τοῦ Κῶου ἱατροῦ εἰρημεύον, ὡς ἄρα Βραχὺς μὲν ὁ βίος, μακρὴ δὲ ἡ τέχνη. καίτοι ἐκεῖνος ἱατρικῆς περὶ ταῦτ' ἔλεγεν, εὐμαθεστέρου πράγματος· Φιλοσοφία δὲ καὶ μακρῷ τῷ χρόνῳ ἀνέ-Φικτος, ἣν μὴ πάνυ τις ἐγρηγόρως ἀτενὲς αἰεὶ καὶ γοργὸν ἀποβλέπη ἐς αὐτήν· καὶ τὸ κινδύνευμα οὐ περὶ μικρῶν, ἢ ἄθλιον εἶναι ἐν τῷ πολλῷ τῶν ἰδιωτῶν συρφετῷ παραπολόμενον, ἢ εὐδαιμονῆσαι Φιλοσοφῆσαντα.

- 2 ΛΥΚ. Τὰ μὲν ἅθλα, ὦ Ἑρμότιμε, θαυμάσια, ἡλίκαι εἴρηκας. οἶμαί γε μὴν οὐ πόρρω σε εἶναι αὐτῶν, εἴ γε χρὴ εἰκάζειν τῷ τε χρόνῳ ὅποσον Φιλοσοφεῖς, καὶ προσέτι τῷ πόνῳ οἷόν μοι οὐ μέτριον ἐκ πολλοῦ ἤδη ἔχειν δοκεῖς. εἰ γάρ τι μέμνημαι, σχεδὸν εἴκοσιν ἔτη ταῦτά ἐστιν, ἀφ' οὗ σε οὐδὲν ἄλλο ποιοῦντα εἰώρακα, ἢ παρὰ

3 Τοῦ Κῶου ἱατροῦ) Ἰπποκράτους. V.

sternam auditionem, & quae dixit nobis, repetebam, memoria percurrrens singula. Oportet autem, puto, tempus nullum praetermittere, qui sciamus verum esse illud a Coo dictum medico, *Brevem vitam esse, artem vero longam*. Quamquam ista de medicina dixit ille, re ad discendum faciliore: ad philosophiam vero aliquis ne longo quidem tempore pervenerit, nisi vigilantissimo admodum animo defixos & acres in illam oculos habeat; nec de parva re periculum, cum id agatur, ut aut miser sis & in multa vulgi colluvie pereas, aut beatum in philosophia aevum agas.

Lyc. Praemia quidem, quanta dixisti, admirabilia. Ac puto equidem te non longe ab illis abesse, si quidem conii- cere illud fas est & tempore, quo philosopharis, & labore insuper, quem minime mihi mediocrem a longo inde tempore sustinere videris. Si quid enim memini, prope viginti ipsi anni sunt, ex quo te nihil aliud vidi, quam ad magistros

ταὺς διδασκάλους Φοιτῶντα, καὶ ὡς τοπολὺ ἐς βιβλίον ἐπικεινυότα, ὑπομνήματα τῶν συνουσιῶν ἀπογραφόμενον, ὡχρὸν αἰεὶ ὑπὸ Φροντίδων, καὶ τὸ σῶμα κατεσκληρότα. δοκεῖς δέ μοι ἀλλ' οὐδὲ ὄναρ ποτὲ ἀνιέναι σαυτὸν, οὕτως ὅλος εἶναι ἐν τῷ πράγματι. ταῦτ' οὖν σκοποῦμένω μοι, Φαίνη οὐκ ἐς μακρὰν ἐπιλήψεσθαι τῆς εὐδαιμονίας, εἴ γε μὴ λέληθας ἡμᾶς καὶ πάλαι αὐτῇ συνών.

ΕΡΜ. Πόθεν, ὦ Λυκίνε, ὅς νῦν ἄρχομαι παρακύνπτειν ἐς τὴν ὁδόν; ἢ δ' Ἀρετὴ πάνυ πόρρω κατὰ τὸν Ἡσίοδον οἰκεῖ, καὶ ἔστιν ὁ οἶμος ἐπ' αὐτὴν μακρὸς τε, καὶ ὄρθιος, καὶ τρηχὺς, ἰδρώτα οὐκ ὀλίγον ἔχων τοῖς ὁδοιπόροις.

ΛΥΚ. Οὐχ ἱκανὰ οὖν ἰδρωταί σοι, ὦ Ἑρμότιμε, καὶ ὠδαιπόρηται;

ΕΡΜ. Οὐ, Φημί. οὐδὲν γὰρ ἐκάλυέ με πανευδαίμονα εἶναι, ἐπὶ τῷ ἄκρῳ γενόμενον. τὸ δὲ νῦν, ἀρχόμεθα ἔτι, ὦ Λυκίνε.

itare, & ut plurimum libro imminere, & commentarios disputationum tibi exscribere, pallidum semper curis, & callo quodam aridum corpus habentem. Videris autem mihi adeo totus in hac re esse, ut ne per somnum quidem te remittas. Haec ergo cogitanti mihi videris non ita multo post comprehensurus istam felicitatem, nisi forte fugit nos, te olim cum illa versari.

Herm. Quī *possim*, Lycine, qui nunc tandem incipiam inspicere in viam? Longe autem habitat Hesiodo teste virtus, & est via ad illam longaque & praerupta, & aspera, sudorem excutiens non parvum viatoribus.

Lyc. Nondum ergo satis tibi sudatum est, Hermotime, nec viae satis factum?

Herm. Nondum, inquam. Nihil enim prohiberet me undique beatum esse, in summo si essem: nunc vix, Lycine, incipimus.

- 3 ΛΥΚ. Ἀλλὰ τὴν γε ἀρχὴν ὁ αὐτὸς οὗτος Ἡσίοδος ἡμῖσι τοῦ παντὸς ἔφη εἶναι, ὥστε κατὰ μέσσην τὴν ἄνοδον εἶναι σε ἤδη λέγοντες, οὐκ ἂν ἀμάρτοιμεν.

ΕΡΜ. Οὐδέπω οὐδὲ τοῦτο· πάμπολυ γὰρ ἂν ἡμῖν ἦνυστο.

ΛΥΚ. Ἀλλὰ ποῦ γάρ σε Φῶμεν τῆς οδοῦ τυγχάνειν ὄντα;

ΕΡΜ. Ἐν τῇ ὑπωρείᾳ κάτω ἔτι, ὦ Λυκῖνε, ἄρτι προβαίνειν βιαζόμενον· ὀλισθηρὰ δὲ, καὶ τραχεῖα, καὶ δεῖ χεῖρα ὀρέγοντος.

ΛΥΚ. Οὐκοῦν ὁ διδάσκαλός σοι τοῦτο ἱκανὸς ποιῆσαι, ἄνωθεν ἐκ τοῦ ἄκρου καθάπερ ὁ τοῦ Ὅμηρου Ζεὺς, χρυσὴν τινα σειρὰν καθιείς, τοὺς αὐτοῦ λόγους, ὑφ' ὧν σε ἀνασπᾷ δηλαδὴ, καὶ ἀνακουφίζει πρὸς αὐτόν τε καὶ τὴν ἀρετὴν αὐτὸς πρὸ πολλοῦ ἀναβεβηκώς.

ΕΡΜ. Αὐτὸ ἔφησθα, ὦ Λυκῖνε, τὸ γιγνόμενον. ὅσω

Lyc. At initium idem ille Hesiodus totius dimidium ait esse. Itaque nihil erraverimus, si circa medium te ascensum esse dicamus.

Herm. Nondum, ne hoc quidem. Multum enim sic effectum esset.

Lyc. Sed ubinam viae versari te dicemus?

Herm. In ipsis adhuc montis radicibus, Lycine, sed summa iam vi conantem progredi: lubrica autem est, & aspera, & opus est, qui manum nobis porrigat.

Lyc. Magister ergo tuus, qui hoc faciat, idoneus, qui de super ex summo, ut Homericus ille Iuppiter auream catenam, demittat sermones suos, quibus nimirum attrahat te & levet ad se & virtutem, cum olim ipse ascenderit.

Herm. Rem ipsam, Lycine, dixisti. Quantum enim in

γούνη ἐπ' ἐκείνῳ πάλαι ἀνεσπίασμεν ἄνω, καὶ συνῆν αὐ-
τοῖς· τὸ δ' ἐμὸν, ἔτι ἐνδὲι.

ΛΤΚ. Ἀλλὰ θαρρεῖν χρή, καὶ θυμὸν ἔχειν ἀγαθόν, 4
ἐς τὸ τέλος τῆς ὁδοῦ ὁρῶντα, καὶ τὴν ἄνω εὐδαιμονίαν,
καὶ μάλιστα ἐκείνου συμπροθυμουμένου. πλὴν ἀλλὰ
τίνα σοι ἐλπίδα ὑποφαίνει, ὥς δήποτε ἀναβησομένῳ;
ἐς ἥματα εἵκαζεν ἐπὶ τὸ ἄκρον ἔσεσθαι σε, αἶον μετὰ τὰ
μυστήρια τὰ ἄλλα, ἢ Παναθήναια;

ΕΡΜ. Ὀλίγον φῆς, ὦ Λυκῖνε.

ΛΤΚ. Ἀλλ' ἐς τὴν ἐξῆς Ὀλυμπιάδα;

ΕΡΜ. Καὶ τοῦτο ὀλίγον ὡς πρὸς ἀρετῆς ἄσκησιν, καὶ
εὐδαιμονίας κτῆσιν.

ΛΤΚ. Μετὰ δύο μὲν δὴ Ὀλυμπιάδας πάντως ἢ πολ-
λὴν γ' αὖ ὑμῶν ραθυμίαν καταγνοίη τις, εἰ μὴδ' ἐν τος-
ούτῳ χρόνῳ δύναισθε, ὅσον τρεῖς ἀπὸ Ἡρακλείων στη-
λῶν εἰς Ἰνδοὺς ἀπελθεῖν, εἴτ' ἐκανελθεῖν ῥαδίον, εἰ καὶ

γ Εἰς ἥματα) Μίλλων. V.

illo est, olim extractus in altum effem, & cum illis ver-
saret. Sed ipse nimis adhuc sum imbecillus.

Lyc. Verum confidere oportet, & bonum habere ani-
mum, & finem viae spectare, supernamque illam felicitate-
tem, illo praesertim una animum studiumque adhibente. In-
terea quam tibi spem ostendit, quando futurum sit ut eni-
taris? proximone anno conilicit in arce te futurum, verbi
causa post mysteria altera, aut Panathenaea?

Herm. Pauxillum narras, Lycine.

Lyc. Sed proxima Olympiade?

Herm. Et hoc parum est, ut ad virtutis exercitationem,
possessionemque felicitatis.

Lyc. Post duas ergo Olympiadas omnino: alioquin mul-
tam quis foecordiam vestram accusaverit, si neque tanto
tempore illud possitis, quo facile sit ter a columnis inde
Herculis ad Indos abire, indeque redire; etiamsi nec recto

μὴ εὐθεΐαν, μηδ' αἰὲ βαδίζοι τις, ἀλλ' ἐν τοῖς διὰ μέσου
ἐβνέσι περιπλανώμενος. καίτοι πόσω τινὶ βούλει ὑψηλο-
τέραν καὶ λισσοτέραν θῶμεν εἶναι τὴν ἀκρὰν, ἐξ ἧς ὑ-
μῖν ἡ ἀρετὴ οἰκεῖ, τῆς Ἀόρνου ἐκείνης, ἣν ἐντὸς ὀλίγων
ἡμερῶν Ἀλέξανδρος κατὰ κράτος εἶλεν;

- 5 EPM. Οὐδὲν ὅμοιον, ὦ Λυκῖνε, οὐδ' ἔστι τὸ πρᾶγμα
τοιοῦτον, οἷον σὺ εἰκάζεις, ὥς ὀλίγω χρόνῳ κατεργα-
σθῆναι, καὶ ἀλῶναι, οὐδ' ἂν μυρίοι Ἀλέξανδροι προσ-
βάλωσιν· ἐπεὶ πολλοὶ ἂν οἱ ἀνιόντες ᾗσαν. νῦν δὲ ἀνέρ-
χονται μὲν οὐκ ὀλίγοι μάλα ἐρρωμένως, καὶ προσέρχον-
ται ἐπὶ ποσόν, οἱ μὲν, ἐπὶ πάντῳ ὀλίγον, οἱ δὲ, ἐπὶ πλεόν.
ἐπειδὴν δὲ κατὰ μέσσην τὴν ὁδὸν γένωνται πολλοῖς τοῖς
ἀπόροις καὶ δυσχερέσιν ἐντυγχάνοντες, ἀποδυσπετοῦσί
τε, καὶ ἀναστρέφουσιν, ἀσθμαίνοντες, καὶ ἰδρῶτι ρέο-
μενοι, οὐ φέροντες τὰν κάματον. ὅσοι δ' ἂν εἰς τέλος δια-
καρτερήσωσιν, οὗτοι πρὸς τὸ ἄκρον ἀφικνῶνται, καὶ τὸ

itinere neque semper progrediatur aliquis, sed in gentibus
interiectis oberret. Quamquam, quanto vis altiore, &
magis lubricum, ponamus verticem illum, in quo virtus
vobis habitat, Aorno illa, quam paucos intra dies vi ce-
pit Alexander?

Herrn. Nihil quidquam simile est, Lycine, neque res ta-
lis est, qualem tu imaginaris, quae exiguo tempore con-
fici possit & capi; non, si sexcenti simul Alexandri aggre-
diantur: sic enim multi ascenderent. Iam vero aggrediun-
tur quidem non pauci valde animose, & aliquantum pro-
cedunt, alii parum admodum, alii longius. Cum vero cir-
ca mediam iam viam sunt, atque in impedita multa atque
aspera incidunt, difficultate victi pedem referunt, anhelan-
tes, sudore affluentes, ac laboris plane impatientes. Quot-
quot vero ad finem perseverant, hi in arcem perveniunt,
& ab eo inde tempore felices, admirabilemque vitam, quae

ἀπ' ἐκείνου, εὐδαιμονοῦσι θαυμάσιόν τινα βίον τὸν λοιπὸν βιοῦντες, οἷον, μύρμηκας ἀπὸ τοῦ ὕψους ἐπισκοποῦντες τινὰς τοὺς ἄλλους.

ΛΥΚ. Παπαί, ὦ Ἑρμότιμε, ἡλίους ἡμᾶς ἀποφαίνεις, οὐδὲ κατὰ τοὺς Πυγμαίους ἐκείνους, ἀλλὰ χαμαί πετῆς παντάπασιν ἐν χρῶ τῆς γῆς. εἰκότως. ὑψηλὰ γὰρ ᾗδ' ὄφρα φρονεῖς, καὶ ἄνωθεν ἡμεῖς δὲ ὁ συρφετός, καὶ ὅσοι χαμαὶ ἐρχόμεναί ἐσμεν, μετὰ τῶν θεῶν καὶ ὑμᾶς προσευξόμεθα ὑπερνεφέλους γενομένους, καὶ ἀνελθόντας οἱ πάλοι σπεύδετε.

ΕΡΜ. Εἰ γὰρ γένοιτο καὶ ἀνελθεῖν, ὦ Λυκῖνε. ἀλλὰ πάμπόλυ τὸ λοιπόν.

ΛΥΚ. Ὅμως οὐκ ἔφησθα ὅπόσον, ὡς χρόνῳ παρα- 6 βαλεῖν.

ΕΡΜ. Οὐδ' αὐτὸς γὰρ οἶδα, ὦ Λυκῖνε, τὰκριβές. εἰκάζω μέντοι οὐ πλείω τῶν εἰκοσιν ἐτῶν ἔσεσθαι, μεθ' ἃ πάντως που καὶ ἐπὶ τῷ ἄκρῳ ἐσόμεθα.

11 Εἰ) Εὐχτικὸν τὸ εἶ. πολὺ δὲ παρὰ Πλάτωνα τοῦτο. M.

reliqua est, viventes, velut formicas de alta quadam specula reliquos intuentur.

Lyc. Papae, Hermotime, quantillos nos facis? ne aequales quidem Pygmaeis illis, sed humi omnino, in ipsa quasi telluris cute, *deprimis*. nec mirum: iam enim altum sapis, & e summo: nos vero colluvio illa, & quotquot humi repimus, cum Diis vos etiam veneramur, iam superatis nubibus, eo, quo festinatis, olim delatos.

Herm. Modo contingat ille ascensus, Lyciae. Sed nimis multum superest.

Lyc. Tamen non dixisti, quantum, ut tempori comparare possemus.

Herm. Nempe nec ipse accurate scio: coniicio tamen, viginti non amplius annos futuros, quibus interiectis, omnino quondam in summo futuri sumus.

ΛΥΚ. Ἡράκλεις, πολὺ λέγεις.

ΕΡΜ. Καὶ γὰρ περὶ μεγίστων, ὦ Λυκῖνε, οἱ πόνοι.

ΛΥΚ. Τοῦτ' ἔστιν ἴσως ἀληθές. ὑπὲρ δὲ τῶν εἰκοσιν ἑτῶν, ὅτι βιώσῃ τοσαῦτα, πότερον ὁ διδάσκαλός σου καθυπέσχετο, οὐ μόνον σοφός, ἀλλὰ καὶ μαντικός ὢν, ἢ χρησμολόγος τις, ἢ ὅσοι τὰς Χαλδαίων μεθόδους ἐπίσταται; Φασὶ γοῦν εἰδέναι τὰ τοιαῦτα. οὐ γὰρ δὴ σέ γε εἰκός, ἐπὶ τῷ ἀδελῷ, εἰ βιώσῃ μέχρι πρὸς τὴν ἀρετὴν, τοσούτους πόνους ἀνέχεσθαι, καὶ ταλαιπωρεῖν νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν, οὐκ εἰδότα εἰ σε πλησίον ἤδη τοῦ ἄκρου γενόμενον, τὸ χρεῶν ἐπιστὰν, κατασπάσει λαβόμενον τοῦ ποδοῦ, ἐξ ἀτελοῦς τῆς ἐλπίδος.

ΕΡΜ. Ἀπαγε. δύσφημα γὰρ ταῦτα, ὦ Λυκῖνε. ἀλλ' εἴη βιώναι, ὡς μίαν γοῦν ἡμέραν εὐδαιμονήσω, σοφὸς γενόμενος.

ΛΥΚ. Καὶ ἱκανή σοι ἀντὶ τῶν τοσούτων καμάτων ἡ μία ἡμέρα;

Lyc. Hercules tuam fidem! multum narras.

Herm. Etenim de maximis rebus laboratur.

Lyc. Istuc quidem forte verum fuerit. Sed de viginti annis, utrum te illis victurum, magister tibi tuus promisit, ceu non sapiens modo, sed divinus quidam aut fatidicus, aut ex eorum numero aliquis, qui Chaldaeorum rationes norunt? aiunt quippe scire talia. Neque enim veri simile est, te rebus incertis, an vitam ad virtutem usque perducturus sis, tot labores sustinere, & aerumnis vexari noctes ac dies, cum nescias, an non te iam prope fastigium enixum, instans fatum ex imperfecta spe pede prehensum detrahat.

Herm. Apage. mali enim ominis sunt ista: sed vivere liceat, ut unum certe diem sapientiae possessione beatus sim.

Lyc. Ac satis tibi est pro tot laboribus unus ille dies?

ERM. Ἐμοὶ μὲν καὶ ἀκαριαῖον ὅποσον ἱκανόν.

ΛΤΚ. Τὰ δὲ δὴ ἄνω ὅτι εὐδαίμονα, καὶ τοιαῦτα, 7
ὡς πάντα χρῆν ὑπομεῖναι δι' αὐτὰ, πόθεν ἔχεις εἰδέναι;
οὐ γὰρ δὴ αὐτός πω ἀνελήλυθας.

ERM. Ἀλλὰ τῷ διδασκάλῳ πιστεύω λέγοντι· ὁ δὲ
πάνυ οἶδεν, ἅτε ἀκρότατος ἦδη ὢν.

ΛΤΚ. Ἐλεγε δὲ πρὸς Θεῶν, ποῖα τὰ περὶ αὐτῶν, ἢ
τινα τὴν εὐδαιμονίαν εἶναι τὴν ἐκεῖ ἥπου τινὰ πλοῦτον,
καὶ δόξαν, καὶ ἡδονὰς ἀνυπερβλήτους;

ERM. Εὐφήμει, ὦ ἑταῖρε. οὐδὲν γάρ ἐστι ταῦτα,
πρὸς τὸν ἐν τῇ ἀρετῇ βίον.

ΛΤΚ. Ἀλλὰ τίνα Φησὶ τὰ γαβὰ, εἰ μὴ ταῦτα ἔξειν
πρὸς τὸ τέλος τῆς ἀσκήσεως ἐλθόντας;

ERM. Σοφίαν, καὶ ἀνδρίαν, καὶ τὸ καλὸν αὐτὸ, καὶ
τὸ δίκαιον, καὶ τὸ πάντα ἐπίστασθαι βεβαίως πεπεισ-

Herm. Mihi quidem minuta quamvis temporis particula
satis est.

Lyc. Supera autem illa beata esse, ac talia, propter quae
sustinere omnia consultum sit, unde potes scire? neque
enim ipse unquam ascendisti.

Herm. Ego vero magistro fidem habeo dicenti: ille qui-
dem omnino novit, fastigium iam affecutus scilicet.

Lyc. Qualem autem dixit, per ego te Deos oro, illo-
rum conditionem, aut quam ibi esse felicitatem? numquid
divitias, & gloriam, & voluptates inextuperabiles?

Herm. Bona verba, amice: nihil enim ista ad vitam cum
virtute coniunctam.

Lyc. Quae igitur dicit bona, si haec non dicit, habitu-
ros, qui ad finem exercitationis pervenerint?

Herm. Sapientiam, & fortitudinem, & ipsum honestum,
& quod firma persuasione novit, quomodo se habeant sin-

μένον, ἥ ἕκαστα ἔχει. πλούτους δὲ, καὶ δοξας, καὶ ἡδονάς, καὶ ὅσα τοῦ σώματος, πάντα ταῦτα κάτω ἀΐηκε, καὶ ἀποδυσάμενος, ἀνέρχεται, ὥσπερ Θασὶ τὸν Ἡρακλέα ἐν τῇ Οἰτῇ κατακαυθέντα, θεὸν γενέσθαι. καὶ γὰρ ἐκεῖνος ἀποβαλὼν ὅποσον ἀνθρώπειον εἶχε παρὰ τῆς μητρὸς, καὶ καθαρὸν τε, καὶ ἀκῆρατον φέρων τὸ θεῖον, ἀνέπτατο ἐς τοὺς θεοὺς διευκρινηθεὶς ὑπὸ τοῦ πυρός. καὶ οὗτοι δὴ ὑπὸ φιλοσοφίας, ὥσπερ ὑπὸ τινὸς πυρός, ἅπαντα ταῦτα περιαιρεθέντες, ἀ τοῖς ἄλλοις θαυμαστὰ εἶναι δοκεῖ, οὐκ ὀρθῶς δοξάζουσιν, ἀνελθόντες ἐπὶ τὸ ἄκρον, εὐδαιμονοῦσι, πλούτου, καὶ δοξῆς, καὶ ἡδονῶν ἀλλ' οὐδὲ μεμνημένοι ἔτι, καταγελῶντες δὲ τῶν οἰομένων ταῦτ' εἶναι.

- 8 ΛΥΚ. Νῆ τὸν Ἡρακλέα, ὦ Ἑρμότιμε, τὸν ἐν Οἰτῇ, ἀνδρεῖα καὶ εὐδαιμόνα λέγεις περὶ αὐτῶν, πλὴν ἀλλὰ τὸ δέ μοι εἶπε, καὶ κατέρχονται ποτε ἐκ τῆς ἄκρας, ἢ ἐβελήσωσι χρησόμενοι τοῖς κάτω, ἀ καταλελοίπασιν, ἢ

gula. Divitias autem, & glorias, & voluptates, & quaecumque sunt corporis, ea infra reliquit omnia, iisque exutus ascendit, ut Herculem aiunt, cum in Oeta conflagrasset, Deum factum. Etenim ille quoque, abiectis quaecumque humana a matre habebat, puramque & sinceram divinitatem, ipso igni quasi purgatam a scoriis ferens, evolavit ad Deos. Et hi sane a philosophia velut ab igni quodam liberati illis omnibus, quae admiratione digna aliis non recte rem putantibus videntur, in arcem evehti felix aevum agunt, divitiarum, & gloriae, & voluptatum ne servantes quidem memoriam, sed irridentes eos, qui esse aliquid ista arbitrantur.

Lyc. Oeteum tibi Herculem iuro, Hermotime, magnam tu mihi illorum fortitudinem praedicas, magnam felicitatem: verum hoc mihi expedi, utrum descendunt aliquando de arce illa sua, si voluerint, usuri illis, quae hic relique-

ἀνάγκη ἅπαξ ἀνελθόντας αὐτοὺς, μένειν, καὶ συνεῖναι τῇ ἀρετῇ, πλούτου καὶ δόξης καὶ ἡδονῶν καταγελῶντας;

ERM. Οὐ μόνον τοῦτο, ὦ Λυκῖνε· ἀλλ' ὅς ἂν ἀποτελεσθῇ πρὸς ἀρετὴν, οὔτε ὀργῇ, οὔτε φόβῳ, οὔτ' ἐπιθυμίαις ὁ τοιοῦτος ἂν δουλεύῃ· οὐδ' ἂν λυποῖτο, οὐδὲ ὅλως πάθος ἐπὶ τοιοῦτον πάθος ἂν.

ΛΥΚ. Καὶ μὴν εἵγε με δεῖ, μηδὲν ὀκνήσαντα, εἰπεῖν τὰ λήθεις, ἀλλ' εὐφημεῖν χοῇ οἶμαι, μηδ' ὅσιον εἶναι ἐξετάζειν τὰ ὑπὸ τῶν σοφῶν γιγνόμενα.

ERM. Μηδαμῶς, ἀλλ' εἰπέ ὅ, τι καὶ λέγεις.

ΛΥΚ. Ὅρα, ὦ ἑταῖρε, ὡς ἔγωγε καὶ πάνυ ὀκνῶ.

ERM. Ἀλλὰ μὴ ὀκνεῖ, ὦ γενναῖε, πρόσγε μόνον ἐμὲ λέγων.

ΛΥΚ. Τὰ μὲν τοίνυν ἄλλα, ὦ Ἑρμότιμε, διηγου- 9
μένω σοι παρεμπόμην, καὶ ἐπίστευον οὕτως ἔχειν, σο-
φούς τε γίγνεσθαι αὐτοὺς, καὶ ἀνδρείους, καὶ δικαίους,

runt? an necesse est eos, qui semel ascenderunt, manere; versari cum virtute, divitias & voluptates deridere?

Herm. Non hoc solum ita habet, Lycine: sed qui consummatus ad virtutem fuerit, is neque ira, neque metu, neque cupiditatibus serviat, neque tristitia, nec ulla in universum perturbatione afficiatur.

Lyc. Verum, si quidem fas est nihil cunctantem dicere quod res est — sed linguis, puto, favendum hic esse, neque per religionem licere inquirere in ea, quae fiunt a sapientibus.

Herm. Minime, quin tu loquere, quidquid est, quod dicis.

Lyc. Vide, amice, quam valde cunctator sim.

Herm. Tu vero cunctari noli, apud me solum qui dicas.

Lyc. Cetera quidem, Hermotime, narrantem te prosequerbar, credebamque rem ita habere, sapientesque fieri illos, & fortes, & iustos, & reliqua, mulcebarque aliquan-

καὶ τᾶλλα· καὶ πῶς ἐκηλούμην πρὸς τὸν λόγον· ὅποτε
 δὲ καὶ πλούτου ἔφησθα καταφρονεῖν σφᾶς, καὶ δόξης,
 καὶ ἡδονῶν, καὶ μήτε ὀργίζεσθαι, μήτε λυπεῖσθαι,
 πάνυ ἐνταῦθα (μόνῳ γὰρ ἐσμεν) ἐπέστην, ἀναμνησθεῖς
 ἃ πρότερον εἶδον ποιούντα. βούλει Φῶ τίνα; ἢ ἱκανὸν καὶ
 ἄνευ τοῦ ὀνόματος;

ΕΡΜ. Μηδαμῶς, ἀλλὰ καὶ τοῦτο εἶπε, ὅστις ἦν.

ΛΥΚ. Διδάσκαλος αὐτὸς οὗτος ὁ σὺς, ἀνὴρ τὰτ' ἄλ-
 λα αἰδοῦς ἄξιος, καὶ γέρων ἤδη ἐς τὸ ὕστατον.

ΕΡΜ. Τί οὖν δὴ ἐποίει;

ΛΥΚ. Τὸν ξένον οἶσθα τὸν Ἡρακλεώτην, ὃς ἐκ πολ-
 λοῦ συνεφιλοσόφει αὐτῷ, μαθητὴς ὢν, τὸν ξανθόν, τὸν
 ἐριστικόν;

ΕΡΜ. Οἶδα ὃν λέγεις· Δίων αὐτῷ τούνομα.

ΛΥΚ. Ἐκείνον αὐτὸν, ἐπεὶ τὸν μισθὸν, οἶμαι, μὴ
 ἀπεδίδου κατὰ καιρὸν, ἀπήγαγε παρὰ τὸν ἄρχοντα
 ἑναγχος, περιβείς γε αὐτῷ θοιμάτιον περὶ τὰν τράχη-

tum sermone illo tuo. Cum vero etiam divitiarum contem-
 tores esse diceres & gloriae & voluptatum, & nec irasci illos
 neque dolere, hic omnino (soli enim duo sumus) institi,
 cum in mentem veniret, quae paulo ante videram facien-
 tem — vis dicam quem? an satis est etiam tacito nomine?

Herm. Nequaquam, sed hoc etiam dic, quis fuerit.

Lyc. Ipse tuus ille doctor, reverentia dignus vir cetera,
 & ultimae aetatis senex.

Herm. Quid is igitur faciebat?

Lyc. Hospitem nosti illum Heracleensem, qui diu cum
 ipso philosophatus est, tanquam discipulus? rufum illum?
 contentiosum?

Herm. Novi, quem dicas. Dioni nomen est.

Lyc. Illum ipsum, cum mercedem puto in tempore non
 solveret, rapuit nuper ad magistratum, obtorto collo, vo-

λον, καὶ ἐβόα, καὶ ὀργίζετο, καὶ εἰ μὴ τῶν συνήθων
 τινὲς ἐν μέσῳ γενόμενοι, ἀφείλοντο τὸν νεανίσκον ἐκ τῶν
 χειρῶν αὐτοῦ, εὖ ἴσθι, προσφῦς ἂν, ἀπέτραγεν αὐτοῦ
 τὴν ῥίνα ὁ γέρων, οὕτως ἠγανάκτει.

ERM. Πονηρὸς γὰρ αἰεὶ ἐκείνος, καὶ ἀγνώμων, ὧ 10
 Λυκῖνε, περὶ τὰς ἀποδόσεις. ἐπεὶ τοὺς γε ἄλλους, οἷς
 δανεῖζει, πολλοὺς ὄντας, οὐδὲν τοιοῦτό που διατέθεικεν.
 ἀποδιδόασι γὰρ αὐτῷ κατὰ καιρὸν τοὺς τόκους.

ΛΥΚ. Τί δέ, ἂν μὴ ἀποδιδῶσιν, ὧ μακάριε, μέλει
 τι αὐτῷ, καθαρθέντι ἤδη ὑπὸ φιλοσοφίας, καὶ μηκέτι
 τῶν ἐν τῇ Οἴτῃ καταλελειμμένων δεομένων;

ERM. Οἷε γὰρ ὅτι ἑαυτοῦ χάριν ἐκείνος περὶ τὰ τοι-
 αῦτα ἐσπούδακεν; ἀλλ' ἔστιν αὐτῷ παιδία νεογνά, ὧν
 κηδεταί, μὴ ἐν ἀπορίᾳ καταβιώσῃσι.

ΛΥΚ. Δέον, ὧ Ἑρμότιμ, ἀναγαγεῖν κακῆϊνα ἐπὶ
 τὴν ἀρετὴν, ὡς συνευδαιμονοῖεν αὐτῷ, πλούτου κατα-
 φρονούντα.

ciferans & irarum plenus, & nisi familiarium quidam, qui
 commodum adessent, eripuissent ipsius manibus iuvenem,
 crede mihi, correptum morsu nasum homini abstulisset,
 adeo indignabatur.

Herm. Nam malus ille semper, & in reddendo, quod de-
 bet, ingratus. Aliis enim, quibus foeneratur, nihil unquam
 tale fecit: solvunt quippe usuras temporis.

Lyc. Quid vero, & si non solvant, o beate, ipsi curae
 est, purgato iam a philosophia, & relictis illis in Oeta mon-
 te nihil iam indigenti?

Herm. Putas enim, sua ipsum causa laborare de talibus.
 Verum sunt ipsi parvi liberi, quorum curam habet, ne
 inopes vitam agant.

Lyc. Oportebat, Hermotime, educere & illos ad virtutem,
 ut pari cum ipso felicitate fruantur, & contemnant divitias.

11 EPM. Οὐ σχολή μοι, ὦ Λυκίῃε, περὶ τούτων διαλέγεσθαι σοι. σπεύδω γὰρ ἤδη ἀκροάσασθαι αὐτοῦ, μὴ καὶ λάβω τελέως ἀπολειθεῖς.

ΛΥΚ. Θάρρει, ὦ γαβέ. τὸ τήμερον γὰρ ἐκ χειρὶ ἀπήγγελται ὥστε ἐγὼ ἀφίμῃ σοι ὅσον ἔτι λοιπὸν τῆς ὁδοῦ.

EPM. Πῶς λέγεις;

ΛΥΚ. "Οτι ἐν τῷ παρόντι οὐκ ἂν ἴδοις αὐτὸν, εἴ γε χρὴ πιστεῦειν τῷ προγράμματι· πινάκιον γάρ τι ἐκρέματο ὑπὲρ τοῦ πυλῶνος, μεγάλοις γράμμασι λέγον, τήμερον οὐ συμφιλοσοφεῖν. ἐλέγετο δὲ παρ' Εὐκράτει, τῷ πάνυ, δειπνήσας χθές, γενέθλια θυγατρὸς ἐστιῶντι, πολλά τε συμφιλοσοφῆσαι ἐν τῷ συμποσίῳ, καὶ πρὸς Εὐθύδημον τὸν ἐκ τοῦ Περιπάτου παροξυνθῆναι τι, καὶ ἀμφισβητῆσαι αὐτῷ, περὶ ὧν ἐκείνοι εἰώθασιν ἀντιλέγειν τοῖς ἀπὸ τῆς Στοᾶς. ὑπὸ τε οὖν τῆς κραυγῆς, πονήρως τὴν κεφαλὴν διατεθῆναι, καὶ ἰδρῶσαι μάλα πολ-

Herm. Non vacat mihi, Lycine, de his disputare tecum: iam enim festino ad ipsum audiendum, ne forte imprudens plane fero veniam.

Lyc. Bono es animo, bone vir: hodie enim induciae denuntiatae sunt: itaque ego tibi, quod reliquum est viae, remitto.

Herm. Quid ais?

Lyc. Tibi illius iam copiam non futuram, si quidem fides habenda programmati. Tabella enim suspensa super vestibulum, magnis literis scripta significabat, hodie illum non disputare. Dicebatur autem apud Eucratem, nobilem illum, filiae suae natalem qui celebraret convivio, heri coenatus, tum disputasse multa in convivio, tum Euthydemo Peripatetico iratior concertasse cum illo de iis, in quibus ipsi solent contradicere Stoicis; a clamore vero caput illi dolere, & sudasse multum, protracta in mediam noctem,

ἀλλ' ἐς μέσας νύκτας, ἀποταθείσης, ὥς Φασι, τῆς συνουσίας· ἅμα δὲ καὶ ἐπεπώκει, οἶμαι, πλεόν τοῦ ἱκανοῦ, τῶν παρόντων ὡς εἰκὸς Φιλοτησίας προπινόντων, καὶ ἐδεδειπνῆκει πλεόν, ἢ κατὰ γέροντα· ὥστε ἀναστρέψας, ἡμεσὲ τε ὡς ἔφασκον πολλὰ, καὶ μόνον ἀριθμῶ παραλαβὼν τὰ κρέα, ὅποσα τῷ παιδί κατόπιν ἐστῶτι παραδεδώκει, καὶ σημηνάμενος ἐπιμελῶς, τὸ ἀπ' ἐκείνου καθεύδει, μηδένα εἰσδέχεσθαι παραγγείλας. ταῦτα δὲ Μίδου ἤκουσα τοῦ οἰκέτου αὐτοῦ διηγουμένου τισὶ τῶν μαθητῶν, οἱ καὶ αὐτοὶ ἀνέστρεφον μάλα πολλοί.

ERM. Ἐκράτησε δὲ πότερος, ὦ Λυκῶνε, ὁ διδάσκαλος, ἢ ὁ Εὐθύδημος; εἴ τι καὶ τοιοῦτον ἔλεγεν ὁ Μίδας; 12

ΛΥΚ. Τὰ μὲν πρῶτα Φασὶν, ὦ Ἑρμότιμε, ἀγχώμαλα σοφίσι γενέσθαι. τὸ δ' οὖν τέλος τῆς νίκης, καὶ ὑμᾶς ἐγένετο, καὶ παραπολὺ ὁ πρεσβύτερος ὑπερέσχε. τὸν γοῦν Εὐθύδημον, οὐδ' ἀναιματί Φασιν ἀπελθεῖν,

13 Ἀγχάμαλα) Ἰσα, ἰγγὺς τοῦ ὀμπελοῦ. V.

ut aiunt, disputatione. Simul vero biberat, puto, plus quam fatis fuit, cum, ut fieri solet, convivae illum largioribus invitatiunculis ad bibendum provocarent; porro plus, quam pro fene, cibi sumferat. Igitur domum reversus & vomuit, ut aiunt, copiose, & cum primum annumerari sibi iussisset carnis frustra, quae puero a tergo stanti tradiderat, & curate ea obfignasset, ab eo inde tempore dormit, imperato, ne quis intro admittatur. Haec autem e Mida audiivi eius servo, qui narraret quibusdam ipsius discipulorum, qui & ipsi, multi sane, revertebantur.

Herm. Uter vero, Lycine, discessit superior, doctore meus, an Euthydemus? numquid tale etiam narravit Midas?

Lyc. Primo quidem aequo fere Marte pugnatum esse: ceterum finis victoriae penes vos fuit, multumque fuit senex superior. Euthydemum enim nec incruentum discessit-

ἀλλὰ τραῦμα παρμέγεθες ἔχοντα ἐν τῇ κεφαλῇ. ἐπεὶ γὰρ ἀλαζών ἦν, καὶ ἐλεγκτικός, καὶ πείθεσθαι οὐκ ἤθελεν, οὐδὲ παρεῖχε ῥάδιον αὐτὸν ἐλέγχεσθαι, ὁ δὲ δάσκαλός σου ὁ βέλτιστος, ὃν εἶχε σκύφον Νεστορείον τινα καταφέρει αὐτοῦ, πλησίον κατακειμένου, καὶ οὕτως ἐκράτησεν.

ERM. Εὖγε. οὐ γὰρ ἄλλως ἐχρῆν πρὸς τοὺς μὴ ἐβέλοντας εἶκειν τοῖς κρείττοσι.

ΛΥΚ. Ταυτὶ μὲν, ὦ Ἑρμότιμῃ, πάνυ εὐλογα. ἡ γὰρ παθὼν Εὐθύδημος, ἄνδρα γέροντα παρώξυνεν, ἀόρητον, καὶ θυμοῦ κρείττονα, σκύφον οὕτω βαρὺν ἐν τῇ
 13 χειρὶ ἔχοντα; Ἀλλὰ, σχολὴν γὰρ ἄγομεν, τί οὐ διηγῇ μοι ἐταίρῳ ὄντι, ὃν τρόπον ὠρμήθης τὸ πρῶτον φιλοσοφεῖν, ὥς καὶ αὐτὸς εἰ δυνατόν, ἔτι συνοδοιποροίῃν ὑμῖν, τὸ ἀπὸ τοῦδε ἀρξάμενος; οὐ γὰρ ἀποκλείσετε με δηλαδὴ φίλοι ὄντες.

se aiunt, sed vulnus habentem in capite maximum. Cum enim insolens esset, & convellere nostrum studiosè vellet, & persuaderi sibi nollet, nec facilem refutanti se praeberet, optimus ille tuus magister, quem forte habebat scyphum, Nestoreum quendam, impingit in illum prope accubantem, & ita superavit.

Herm. Bonum factum! neque enim aliter oportebat adversus eos, qui cedere melioribus recusant.

Lyc. Illa quidem, Hermotime, valde rationabilia. Quibus enim intemperis agitated Euthydemus virum senem incendit, irritari nescium, & ira superiorem, scyphum adeo gravem manu tenentem? Verum enimvero, quando otiosus sumus, quid non narras mihi tuo sodali, quomodo primum animum ad philosophiam appuleris? ut ipse quoque, si fieri possit, iter illud vestrum ingrediar, initio ab hac inde hora facto. Neque enim excludetis me videlicet, amicum amici.

ΕΡΜ. Εἰ γὰρ ἐβελήσεις, ὦ Λυκίне, ὅψει ἐν βραχεῖ ὅσον διοίσεις τῶν ἄλλων· παῖδας εὖ ἴσθι οἰήσῃ ἅπαντας, ὡς πρὸς σέ; τοσοῦτον ὑπερφρονήσεις αὐτός.

ΛΥΚ. Ἰκανόν, εἰ μετὰ εὐκοσιν ἔτη γενοίμην τοιοῦτος, οἷος σὺ νῦν.

ΕΡΜ. Ἀμέλει, καὶ αὐτὸς κατὰ σέ γεγωνώς, ἡρξάμην φιλοσοφεῖν τετταρακοντούτης σχεδόν, ὅποσα, οἶμαι, σὺ νῦν γέγονας.

ΛΥΚ. Τοσαῦτα γὰρ, ὦ Ἑρμότιμε. ὥστε τὴν αὐτὴν ἄγε, λαβὼν, καί με, δίκαιον γάρ· καὶ πρῶτόν γέ μοι τοῦτο εἶπε, δίδοτε ἀντιλέγειν τοῖς μανθάνουσιν, ἦν τι μὴ ὀρθῶς λέγεσθαι δοκῇ αὐτοῖς; ἢ οὐκ ἐφίετε τοῦτο τοῖς νεωτέροις;

ΕΡΜ. Οὐ πάνυ. σὺ δέ, ἦν τι βούλη, ἐρώτα μεταξὺ, καὶ ἀντίλεγε· ῥᾶον γὰρ οὕτω μάθης.

ΛΥΚ. Εὖγε, νῆ τὸν Ἑρμῆν, ὦ Ἑρμότιμε, αὐτὸν, οὗ

Herm. Modo velles, Lycine! paulo post videres, quantum superes alios. Pueros, mihi crede, iudicabis, ad te se comparentur, omnes: tantum illos superabis sapientia.

Lyc. Satis mihi fuerit, si post viginti annos talis fiam, qualem te nunc video.

Herm. Noli esse follicitus: ego quoque ea, qua nunc tu es, aetate philosophari coepi, quadraginta circiter annorum, quot tu iam, puto, natus es.

Lyc. Nempe totidem, Hermotime. Itaque eadem via susceptum me quoque ducito; aequum enim est. Sed primum quidem hoc mihi dic, Permittitisne contradicere discipulis, si quid minus recte dictum illis videatur? an non conceditis hoc iunioribus?

Herm. Non usquequaque. At tu si quid volueris, inter discendum interrogato, & contradicito: sic enim disces facilius.

Lyc. Bene, ita me Mercurius amet, [Gr. *Hermes*] cuius tu

14 ἐπάνυμος ὢν τυγχάνεις. Ἀτὰρ εἶπέ μοι, μία τις ὁδὸς
 ἔστιν ἢ ἐπὶ Φιλοσοφίαν ἄγουσα, ἢ τῶν Στωϊκῶν ὑμῶν;
 ἢ ἀληθὴ ἐγὼ ἤκουον, ὥς καὶ ἄλλοι πολλοὶ τινὲς εἰσι;

ERM. Μάλα πολλοὶ, Περιπατητικοὶ, καὶ Ἐπικού-
 ρειοι, καὶ οἱ τὸν Πλάτωνα ἐπιγραφόμενοι· καὶ αὖ Διο-
 γένους ἄλλοι τινὲς, καὶ Ἀντισθένης ζηλωταὶ, καὶ οἱ
 ἀπὸ τοῦ Πυθαγόρου, καὶ ἔτι πλείους.

ΛΥΚ. Ἀληθῆ ταῦτα, πολλοὶ γὰρ εἰσι. πότερον δὴ,
 ὦ Ἑρμότιμε, τὰ αὐτὰ οὔτοι λέγουσιν, ἢ διάφορα;

ERM. Καὶ πάνυ διάφορα.

ΛΥΚ. Τὸ δέ γε ἀληθές, οἶμαι, πάντως που ἐν ἡν
 αὐτῶν, ἀλλ' οὐ πάντα διάφορά γε ὄντα.

ERM. Πάνυ μὲν οὖν.

15 ΛΥΚ. Ἴδι δὴ, ὦ Φιλότῃς, ἀποκρίναί μοι, τῷ ποτε
 πιστεύσας τὸ πρῶτον σὺ, ὅποτε ἦεις Φιλοσοφῆσων,
 πολλῶν σοι θυρῶν ἀναπεπταμένων, παρεῖς σὺ τὰς ἄλ-

nomine appellaris. At illud mihi dic, unane via est ad phi-
 losophiam ducens, vestra illa Stoicorum, an verum ego
 audiavi, & alios multos esse, [qui diversas vias sequantur?]

Herm. Sane quam multi, Peripatetici, & Epicurei, &
 qui Platonis sibi nomen inscribunt, & rursus alii quidam
 Diogenis, & Antisthenis aemuli, & qui a Pythagora sunt,
 & adhuc plures.

Lyc. Vera dicis: multi enim sunt. Utrum vero eadem
 isti, Hermotime, dicunt, an diversa?

Herm. Omnino diversa.

Lyc. Sed verum quidem, puto, omnino unum illorum
 esse, at non omnia, si quidem sunt diversa.

Herm. Recte sane.

Lyc. Age ergo, amice, responde mihi, cui tandem ar-
 gumento fidem tu primum habens, cum philosophatum ires,
 ac multae tibi ianuae paterent, ceteris relictis, Stoicorum

λας, εἰς τὴν τῶν Στωϊκῶν ἥκας, καὶ δι' ἐκεῖνης ἡξίους ἐπὶ τὴν ἀρετὴν εἰσιέναι, ὡς δὴ μόνης ἀληθοῦς οὐσης, καὶ τὴν εὐθείαν ἐπιδεικνυσούσης, τῶν δ' ἄλλων εἰς τυφλὰ καὶ ἀνέξοδα Φερουσῶν; τίνοι ταῦτ' ἔτεκμαίρου τότε; καὶ μή μοι τὸν νῦν δὴ τοῦτον σεαυτὸν ἐννόει, τὸν εἴτε ἡμίσοφον, εἴτε σοφὸν ἤδη τὰ βελτίω κρίνειν ὑπὲρ τοὺς πολλοὺς ἡμᾶς δυνάμενον· ἀλλ' οὕτως ἀποκρίναι, ὁποῖος τότε ἦσθα ιδιώτης, καὶ κατὰ τὸν νῦν ἐμέ.

ΕΡΜ. Οὐ συνίημι ὅ, τι σοι τοῦτο βούλεται, ὦ Λυκῖνε.

ΛΥΚ. Καὶ μὴν οὐ πάνυ ἀγκύλον ἡρόμην. πολλῶν γὰρ ὄντων φιλοσόφων, οἷον, Πλάτωνος, καὶ Ἀριστοτέλους, καὶ Ἀντισθένης, καὶ τῶν ὑμετέρων προγόνων, τοῦ Χρυσίππου, καὶ Ζήνωνος, καὶ τῶν ἄλλων, ὅσοι εἰσὶ, τῷ σὺ πιστεύσας, τοὺς μὲν ἄλλους εἶας, ἐξ πάντων δὲ προελόμενος, ἅπερ προήρησαι, ἀξιοῖς κατὰ ταῦτα φιλοσοφεῖν; ἄρα καὶ σὲ ὥσπερ τὸν Χαιρεφῶντα ὁ

16 Τὸν Χαιρεφῶντα) Ὅτι Στωϊκοὶ εἰπὼν· ἀνδρῶν δὲ πάντων Σωκράτης κίς ὁ Σωκράτης. ἐπ' αὐτὸν γὰρ ὁ σοφώτατος. V. Πύθιος Χαιρεφῶντα προτρέψατο

illam ingressus sis, ac per eam decreveris ad virtutem intrare, velut sola ea vera sit, & rectam viam ostendat, reliquis ad caeca & exitum non habentia loca ducentibus; quo, inquam, argumento ista tum colligebas? Nec velis mihi illum, qui nunc es, te ipsum cogitare, vel semisapientem, vel sapientem plane, qui meliora iudicare prae nobis, qui de vulgo sumus, possis: verum pro eo responde, qualis tum eras, idiora, & mei, ut nunc sum, similis.

Herm. Non intelligo, quid hoc tibi sermone velis, Lycine.

Lyc. Atqui nihil valde tortuosum interrogavi. Cum enim philosophi sint multi, ut Plato, ut Aristoteles, ut Antisthenes, & de vestris progenitoribus Chrysippus, Zeno, reliqui quotquot sunt, quo, inquam, argumento reliquos adspersatus, ex omnibus elegisti, quae elegisti, & secundum haec philosophandum censes? Numquid te etiam, ut Chae-

Πύβιος ἐξέπεμψεν ἐπὶ τὰ Στωϊκῶν, ἀρίστους ἐξ ἀπάντων προειπῶν; ἔθος γὰρ αὐτῷ ἄλλον ἐπ' ἄλλο εἶδος Φιλοσοφίας προτρέπειν, τὴν ἀρμόττουσαν οἶμαι ἐκάστῳ εἶδότη.

ΕΡΜ. Ἄλλ' οὐδέν τοιοῦτον, ὦ Λυκῖνε. οὐδὲ ἡρόμην περί γε τούτων τὸν Θεόν.

ΛΥΚ. Πότερον οὐκ ἄξιον Θείας συμβουλίας ἡγούμενος αὐτὸ, ἢ ἱκανὸς ὧς αὐτὸς εἶναι ἐλέσθαι τὸ βέλτιον κατὰ σαυτὸν, ἄνευ τοῦ Θεοῦ;

ΕΡΜ. Ὡμην γάρ.

16 ΛΥΚ. Οὐκοῦν καὶ ἡμᾶς ἂν διδάσκοις τοῦτο πρῶτον, ὅπως διαγνωστέον ἡμῖν εὐθὺς ἐν ἀρχῇ, τίς ἡ ἀρίστη Φιλοσοφία ἐστὶ, καὶ ἡ ἀληθεύουσα, καὶ ἣν ἂν τις ἔλοιτο, παρὲς τὰς ἄλλας;

ΕΡΜ. Ἐγὼ σοι Φράσω. ἐώρων τοὺς πλείστους ἐπ' αὐτὴν ὁρμῶντας, ὥστε εἰκαζον ἀμείνῳ εἶναι αὐτήν.

rephontem, Pythius ad Stoicorum rationem ablegavit, optimos omnium illos praedicens? Mos enim illi alium ad aliud philosophiae genus hortari, qui noverit, opinor, quod cuique maxime conveniat.

Herm. At nihil tale, Lycine; nec interrogavi de hisce Deum.

Lyc. Utrum ideo, quod parum dignum negotium deliberatione divina iudicares, an quod sufficere te putabas, qui per te ipsum, quod optimum esset, etiam sine Deo eligeres?

Herm. Nimirum sic putabam.

Lyc. Igitur nos etiam hoc primum docueris, quomodo ab initio statim dignosci possit, quae sit optima philosophia, & verax, quam quis relictis ceteris eligat.

Herm. Ego tibi dicam. Videbam plerisque ad illam ferri: hanc itaque optimam esse colligebam.

ΛΥΚ. Πόσω τινὲ πλείους τῶν Ἐπικουρείων, ἢ Πλατωνικῶν, ἢ Περιπατητικῶν; ἡρίβησας γὰρ αὐτοὺς δηλαδὴ, καθάπερ ἐν ταῖς χειροτονίαις.

ΕΡΜ. Ἄλλ' οὐκ ἡρίβησα ἔγωγε· εἶκαζον δέ.

ΛΥΚ. Ὡς οὐκ ἐβέλεις διδάξαι με, ἀλλ' ἐξαπατᾷς· ὅς περὶ τῶν τοιούτων εἰκασμῶ Φῆς καὶ πλήθει κρῖναι, ἀποκρυπτόμενος λέγειν πρὸς με τὰ ληθές.

ΕΡΜ. Οὐ μόνον τοῦτο, ὦ Λυκίνε, ἀλλὰ καὶ ἤκουον πάντων λεγόντων, ὡς οἱ μὲν Ἐπικούρειοι, γλυκύθυμοι, καὶ Φιλήδονοι εἰσιν· οἱ Περιπατητικοὶ δέ, καὶ Φιλόπλουτοι, καὶ ἐριστικοί τινες· οἱ Πλατωνικοὶ δέ, τετύφωνται, καὶ Φιλόδοξοί εἰσι· περὶ δέ τῶν Σταϊκῶν πολλοὶ ἔφασκον ὅτι ἀνδρώδεις, καὶ πάντα γινώσκουσι· καὶ ὅτι ὁ ταύτην ἰὼν τὴν ὁδὸν, μόνος βασιλεὺς, μόνος πλούσιος, μόνος σοφός, καὶ συνόλως ἅπαντα.

ΛΥΚ. Ἐλεγον δὲ ταῦτα πρὸς σὲ ἄλλοι δηλαδὴ περὶ 17

Lyc. Quanto plures videbas Epicureis, aut Platonis, aut Peripateticis? Numerabas enim illos videlicet, ut in suffragiis.

Herm. Quin non numerabam equidem: sed coniciebam.

Lyc. Ut tu non vis me docere! sed fallis, qui de tali re coniectura te dicas & multitudine iudicasse, & verum apud me dicere subterfugas.

Herm. Non hoc solum, Lycine, sed audiebam quoque omnes dicere, Epicureos quidem delicatos esse & voluptuarios, Peripateticos vero divitiarum amantes & contentiosos, Platonicos denique inflatos gloriaeque cupidos. De Stoicis autem multi praedicabant, fortes esse & cognoscere omnia; qui vero illam viam elegisset, eum solum regem, solum divitem, solum sapientem, & in universum omnia.

Lyc. Dicebant vero de illis haec ad te alii nimirum?

αὐτῶν. οὐ γὰρ δὴ ἐκείνοις ἂν αὐτοῖς ἐπίστευσας ἐπα-
νοῦσι τὰ αὐτῶν.

ΕΡΜ. Οὐδαμῶς, ἀλλ' οἱ ἄλλοι ἔλεγον.

ΛΥΚ. Οἱ μὲν δὴ ἀντίδοξοι οὐκ ἔλεγον, ὥς τὸ εἰκός·
[οὔτοι δὲ ἦσαν οἱ τὰ ἄλλα φιλοσοφοῦντες.]

ΕΡΜ. Οὐ γάρ.

ΛΥΚ. Οἱ δ' ἄρα ἰδιῶται ταῦτα ἔλεγον.

ΕΡΜ. Καὶ μάλα.

ΛΥΚ. Ὅρας ὅπως αὐθις ἐξαπατᾷς με, καὶ οὐ λέ-
γεις τάληθες, ἀλλ' οἷε Μαργίτη διαλέγεσθαι τινι, ὥς
πιστεῦσαι ὅτι Ἑρμότιμος, ἀνὴρ συνετός, ἔτη τότε γεγο-
νὼς τεσσαράκοντα περὶ φιλοσοφίας, καὶ φιλοσόφων
ἀνδρῶν, τοῖς ἰδιώταις ἐπίστευσε, καὶ κατὰ τὰ ὑπ' ἐκεί-
νων λεγόμενα, ἐποιεῖτο τὴν αἴρεσιν καὶ τῶν κρειττάνων
ἀξιῶν. οὐ γὰρ πιστεύσαιμί σοι τοιαῦτα λέγοντι.

18 ΕΡΜ. Ἄλλ' οἶσθα, ὦ Λυκίνε, οὐχὶ τοῖς ἄλλοις
μόνον ἐπίστευον, ἀλλὰ καὶ ἑμαυτῷ. εἰρῶν γὰρ αὐτοὺς

10 Μαργίτη) Μαυρομίτη. V.

Neque enim sane illis ipsis credidisses sua laudantibus.

Herm. Nequaquam, sed dicebant ceteri.

Lyc. Qui vero diversae sententiae erant, non dicebant,
arbitror: hi vero erant, qui aliter philosophantur.

Herm. Non sane.

Lyc. Ergo idiotae dicebant ista.

Herm. Ita est.

Lyc. Vides, quam iterum me decipias, nec verum dicas,
sed cum Margite te quodam disputare putes, qui credat,
Hermotimum, virum prudentem, annos tunc natum qua-
draginta, de philosophia & philosophis fidem habuisse idio-
tis, & secundum illorum dicta fecisse electionem & prin-
cipatum tribuisse. Neque enim talia dicenti crediderim.

Herm. Sed noris, Lycine; non aliis modo credidi, sed
ipso mihi. Videbam enim illos decenter ingredientes, ami-

κοσμίως βαδίζοντας, ἀναβεβλημένους εὐσταλῶς, Φρον-
τίζοντας αἰεὶ, ἀρρενωπούς, ἐν χρῶ̃ κυρίας τοὺς πλεί-
στους, οὐδὲν ἄβρον, οὐδ' αὖ πάνυ ἐς τὸ ἀδιάφορον ὑπερ-
εκπίπτον, ὡς ἐκπληκτον εἶναι καὶ κυνικὸν ἀτεχνῶς,
ἀλλ' ἐπὶ τοῦ μέσου καταστήματος, ὃ δὴ ἄριστον ἅπαν-
τες εἶναι Φασίν.

ΛΥΚ. Ἄρ' οὖν καὶ κείνα εἶδες ποιοῦντας αὐτοὺς, ἃ μι-
κρῶ πρόσθεν ἔλεγον αὐτὸς ἑωρακέναι τὸν σὸν διδάσκα-
λον, ὃ Ἑρμότιμε, πράττοντα; οἶον, δανείζοντας, καὶ
ἀπαυτοῦντας πικρῶς, καὶ Φιλονείκως πάνυ ἐρίζοντας ἐν
ταῖς ξηνουσίαις, καὶ τᾶλλα ὅσα ἐπιδείκνυνται; ἢ τού-
των ὀλίγον σοι μέλει, ἄχρισ ἂν εὐσταλῆς ἢ ἀναβολή,
καὶ ὁ πάγων βαθύς, καὶ ἐν χρῶ̃ ἢ κουρά; καὶ πρὸς τὸ
λοιπὸν ἄρα ἔχωμαι τουτονὶ κανόνα, καὶ στάβλην ἀκρι-
βῆ τῶν τοιούτων, ὡς Ἑρμότιμός Φησι, καὶ χρῆ̃ ἀπὸ σχη-
μάτων, καὶ βαδισμάτων, καὶ κουράς διαγιγνώσκειν
τοὺς ἀρίστους· ἔς δ' αἶν μὴ ἔχη ταῦτα, μηδὲ σκυθραπὸς

Etos honeste, cogitabundos semper, virile quid tuentes, ad-
cutem tonsos plerosque, nihil neque molle, neque rufus
in nimiam negligentiam prolapsum, (*quo fit, ut attonitus
aliquis & plane cynicus fit*) sed in medio quodam statu,
quem optimum omnes esse perhibent, *constitutos*.

Lyc. Numquid igitur ista quoque illos facere videbas,
quae paulo ante ipse dicebam me vidisse tuum, Hermoti-
me, magistrum facere? verbi causa, foenerari, & reposcere
acerbe, & rixose omnino contendere in congressionibus, &
reliqua, quae in se demonstrant? an parum ista curas, dum
compositus sit amictus, & barba prolixa, & capillus ad cu-
tem detonsus? &, quod superest, hunc habemus canona,
hanc regulam exquisitam talium, de sententia Hermotimi;
atque oportet ex habitu, incessu, tonsura dignoscere opti-
mos; quicumque vero ista non habuerit, qui neque tetri-

ἥ, καὶ Φροντιστικὸς τὸ πρόσωπον, ἀποδοκιμαστέος, καὶ
 19 ἀπεβλητέος; Ἄλλ' ὅρα μὴ καὶ ταῦτα, ὦ Ἑρμότιμε,
 παίζεις πρὸς μὲ, πειρώμενος, εἰ ἐξαπατῶμενος συνήμι.

ERM. Διὰ τί τοῦτ' ἔφησθα;

ΛΥΚ. Ὅτι, ὦ γὰρ, ἀνδριάντων ταύτην ἐξέτασιν λέ-
 γεις, τὴν ἀπὸ τῶν σχημάτων. παραπολὺ γούν ἐκεῖνοι
 εὐσχημονέστεροι, καὶ τὰς ἀναβολὰς κοσμιώτεροι, Φει-
 δίου τινός, ἢ Ἀλκαμένους, ἢ Μύρωνος πρὸς τὸ εὐμορ-
 φότατον εἰκάσαντος. εἰ δὲ καὶ ὅτι μάλιστα χρὴ τεκμαί-
 ρεσθαι τοῖς τοιούτοις, τί ἂν πάθοι τις, εἰ τυφλὸς ὢν
 ἐπιθυμοίη Φιλοσοφεῖν; τῷ διαγνῶ τὸν τὴν ἀμείνῳ προ-
 αἴρεσιν προηρημένον, οὔτε σχῆμα οὔτε βαδίσμα ὁρᾶν
 δυνάμενος;

ERM. Ἄλλ' ἔμοιγε οὐ πρὸς τυφλοὺς ὁ λόγος, ὦ
 Λυκῖνε, οὐδέ μοι μέλει τῶν τοιούτων.

ΛΥΚ. Ἐχρῆν μὲν, ὦ χρηστὲ, κοινόν τι τὸ γνῶρισμα
 εἶναι τῶν οὕτω μεγάλων, καὶ ἅπασι χρησίμων. πλὴν

cūs fuerit & cogitabundo vultu, reprobatus est ac reiiciendus? Sed vide, ne in his quoque ludas me, Hermotime, tentans, decipine me sentiam.

Herm. Quorsum hoc dixisti?

Lyc. Quod statuarum, bone vir, probationem mihi narra-
 rasti, quae sit ex habitu. Multum enim illae magis compo-
 sitae, decentius amictae, ubi Phidias aliquis, vel Alcame-
 nes, vel Myron ad formosissimam illas speciem configura-
 vit. Si vero vel maxime signis talibus utendum est, quid
 faciat, si quis caecus philosophari cupiat? qua re dignove-
 rit sectae melioris sectatorem, qui neque habitum cernere
 neque incessum queat?

Herm. At mihi oratio est non ad caecos, neque tales curo.

Lyc. Debebat quidem, bone vir, commune quoddam si-
 gnum esse rerum ita magnarum & omnibus utilium. In-

εἰ δοκεῖ, οἱ μὲν, ἔξω ἡμῖν Φιλοσοφίας μενέτωσαν οἱ τυ-
 φλοὶ, ἐπεὶ περ μηδὲ ὁρῶσι. καίτοι ἀναγκαῖον ἦν τοῖς
 τοιούτοις μάλιστα Φιλοσοφεῖν, ὥς μὴ πάνυ ἄχθοιντο
 ἐπὶ τῇ συμφορᾷ. οἱ δὲ δὴ βλέποντες, καὶ πάνυ ὀξυδερ-
 κεῖς ὥσι, τί ἂν δύναιτο συνιδεῖν τῶν τῆς ψυχῆς, ἀπὸ γε
 τῆς ἔξωθεν ταύτης περιβολῆς; Ὁ δὲ βούλομαι εἰπεῖν, 20
 τοῖόν δέ ἐστιν, οὐχ ὅτι τῆς γνώμης τῶν ἀνδρῶν ἔρωτι
 προσήεις αὐτοῖς, καὶ ἡζίους ἀμείνων γίγνεσθαι ἐς τὰ
 τῆς γνώμης;

ERM. Καὶ μάλα.

ATK. Πῶς οὖν οἷόν τέ σοι ἦν, ἀφ' ὧν ἔφησθα ἐκεί-
 νων τῶν γνωρισμάτων διορᾶν, τὸν ὁρθῶς Φιλοσοφῶντα,
 ἢ μὴ; οὐ γὰρ φιλεῖ τὰ τοιαῦτα οὕτω διαφαίνεσθαι,
 ἀλλ' ἔστιν ἀπόρρητα, καὶ ἐν ἀφανεῖ κείμενα, λόγοις
 καὶ συνασφαῖς ἀναδεικνύμενα, καὶ ἔργοις τοῖς ὁμοίοις
 ὅψι μόλις. ὁ γοῦν Μῶμος, ἀκήκοας, οἶμαι, ἅ τινα

terim, si videtur, extra philosophiam nobis maneant caeci,
 quandoquidem neque oculis cernunt: quamquam talibus
 vel maxime necesse erat philosophari, ne nimis graviter
 calamitatem ferrent. Sed ipsi sane, qui vident, si vel acutis-
 simum cernant, quidnam videre queant eorum, quae in ani-
 mo sunt, ex illo externo amictu? Quod autem dicere vo-
 lo, eiusmodi est. Nonne verum est, te amore quodam men-
 tis & sententiarum in his viris ad eos accessisse, & mente ac
 sententiis fieri voluisse meliorem?

Herm. Ita est.

Lyc. Quomodo ergo potuisti signis, quae modo dicebas,
 recte vel secus philosophantem pervidere? Neque enim so-
 lent ita dilucere talia, sed secreta sunt, in occulto latent,
 sermonibus & congressionibus, & operibus similibus, vix
 sero tandem ostenduntur. Itaque Momus ille, audisti puto,

ἤτιάσατο τοῦ Ἡφαίστου· εἰ δὲ μὴ, ἀλλὰ νῦν ἄκουε. Φησὶ γὰρ ὁ μῦθος ἐρίσαι Ἀθηναῖν, καὶ Ποσειδῶνα, καὶ Ἡφαιστον εὐτεχνίας περὶ καὶ τὸν μὲν Ποσειδῶν, ταῦτόν τινα ἀναπλάσαι τὴν Ἀθηναῖν δὲ, οἰκίαν ἐπινοῆσαι· ὁ Ἡφαιστος δὲ, ἄνθρωπον ἄρα συνεστήσατο. καὶ ἐπεὶ περ ἐπὶ τὸν Μῶμον ἦκον, ὥνπερ δικαστὴν προείλοντο, θεασάμενος ἐκεῖνος ἐκάστου τὸ ἔργον, τῶν μὲν ἄλλων, ἅτινα ἤτιάσατο, περιττὸν ἂν εἶη λέγειν· ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου δὲ τοῦτο ἐμέμψατο, καὶ τὸν ἀρχιτέκτονα ἐπέπληξε τὸν Ἡφαιστον, διότι μὴ καὶ θυρίδας ἐποίησεν αὐτῷ κατὰ τὸ στέρνον, ὡς ἀναπετασθεῖσων, γινώριμα γίγνεσθαι ἅπασιν ἃ βούλεται, καὶ ἐπινοεῖ καὶ ἡ ψεύδεται, ἡ ἀληθεύει. ἐκεῖνος μὲν οὖν ἅτε ἀμβλυώττων, οὕτω περὶ τῶν ἀνθρώπων διενοεῖτο. σύ δ' ὑπὲρ τὸν Λυγκέα ἡμῖν δέδορκας, καὶ ὁρᾷς τὰ ἔνδον, ὡς εἴκοι, διὰ τοῦ στέρνου, καὶ ἀνέωκται σοι τὰ πάντα, ὡς εἰδέναι μὴ

quid Vulcanum accusaverit : fin minus, at nunc audi. Fert nempe fabula, contentionem inter Minervam, & Neptunum, & Vulcanum de artis praestantia intercessisse; & a Neptuno quidem effictum taurum, a Minerva excogitatam domum, compositum a Vulcano hominem. Cum ad Momum venissent, quem arbitrum sibi nempe sumferant, perspecto ille uniuscuiusque opere, quid in reliquis reprehenderit, dicere iam superfluum fuerit : in homine autem hoc desideravit, & increpuit architectum illius Vulcanum, quod non & valvas pectori illius applicuisset, quibus apertis nota fierent omnibus, quae is vellet atque cogitaret, atque utrum mentiretur, an vera diceret. Ille igitur ita de hominibus sentiebat, tanquam qui hebeti circa illos visu esset. Tu vero supra Lyncea illum nobis acute vides, & quae intus sunt trans ipsa, opinor, praecordia cernis, & patent tibi omnia, ut non quae velit modo, & quae cognoscit unus-

μόνον ἀ βούλεται, καὶ ἀ γιγνώσκει ἕκαστος, ἀλλὰ καὶ πότερος ἀμείνων ἢ χείρων.

ERM. Παίξεις, ὦ Λυκῖνε· ἐγὼ δέ, κατὰ θεὸν εἰλό- 21
μην· καὶ οὐ μεταμέλει μοι τῆς αἵρέσεως. ἱκανὸν δὲ τοῦ-
το πρὸς γυνὴν ἐμέ.

LYC. Ὅμως οὐκ ἂν εἴποις, ὦ ἑταῖρε, καὶ πρὸς ἐμέ, ἀλ-
λὰ περιόψει με παραπολούμενον ἐν πολλῷ τῷ συρφετῷ;

ERM. Οὐδὲν γὰρ ἂν σοι ἀρέσκει, ὦν ἂν εἴπω.

LYC. Οὐκ, ὦ γαθέ. ἀλλ' οὐδὲν ἐθέλεις εἰπεῖν ὅποιον
ἂν με ἀρέσειεν. ἐπεὶ δ' οὖν σὺ ἐκὼν ἀποκρύπτῃ, καὶ
Φθονεῖς ἡμῖν, ὡς μὴ ἐξ ἴσου γενοίμεθά σοι Φιλοσοφῆ-
σαντες, ἐγὼ πειράσομαι ὅπως ἂν οἷός τε ὦ κατ' ἐμαν-
τὸν ἐξευρεῖν τὴν ἀκριβῆ περὶ τούτων κρίσιν, καὶ τὴν ἀ-
σφαλυστάτην αἴρεσιν. ἄκουε δὲ καὶ σὺ, εἰ βούλει.

ERM. Ἀλλὰ βούλομαι, ὦ Λυκῖνε. ἴσως γάρ τι
γνώριμον ἔρεῖς.

quisque, scias, verum etiam uter melior sit aut deterior.

Herm. Ludis, Lycine. Ego vero secundo numine elegi,
neque optionis illius meae me poenitet: fatis autem hoc,
mihi quidem, est.

Lyc. Mihi tamen hoc non dixeris sufficere; sed negliges
me in multa illa colluvione pereuntem cum reliquis?

Herm. Nihil enim tibi placet, quidquid dixerō.

Lyc. Non ita est, bone vir. Sed nihil tu vis dicere, quod
placere mihi possit. Quandoquidem vero tu volens occul-
tus es, & nobis invides, ne aequae ac tu philosophemur:
ego tentabo, quantum eius facere poterō, pro me inveni-
re accuratum de his iudicium, & sectam certissimam. Audi
vero & tu, si volueris.

Herm. Ego vero volo, Lycine. Forte enim cognitu ali-
quid dignum dixeris.

ΛΥΚ. Σκόπει δὴ, καὶ μὴ καταγελάσης, εἰ πάντα-
 πασιν ιδιωτικῶς ἀναζητῶ αὐτό. ἀνάγκη γὰρ οὕτως,
 ἐπεὶ μὴ σὺ ἐθέλεις σαφέστερον εἰπεῖν, εἰδὼς ἀμείνων.
 22 Ἔστω δὴ μοι ἡ μὲν ἀρετὴ, τρεῖς δέ τι, οἷον πόλις τις εὐ-
 δαίμονας ἔχουσα τοὺς ἐμπολιτευομένους, (ὡς Φαίη ἂν ὁ
 διδάσκαλος ὁ σὸς, ἐκεῖθεν ποθεν ἀφισγμένος) σοφοὺς ἐς
 τὸ ἀκρότατον, ἀνδρείους ἅπαντας, δικαίους, σώφρονας,
 ὀλίγον θεῶν ἀποδέοντας· οἷα δὲ πολλὰ γίγνεται παρ'
 ἡμῖν, ἀρπαζόντων καὶ βιαζομένων, καὶ πλεονεκτούντων,
 οὐδὲν ἂν εἶδης, φασίν, ἐν ἐκείνῃ τῇ πόλει τολμώμενον,
 ἀλλ' ἐν εἰρήνῃ καὶ ὁμονοίᾳ ζυμπολιτεύονται, μάλα εἰ-
 κότως. ἂ γὰρ ἐν ταῖς ἄλλαις πόλεσιν, οἶμαι, τὰς στά-
 σεις καὶ Φιλονεικίας ἐγείρει, καὶ ὧν ἕνεκα ἐπιβουλεύου-
 σιν ἀλλήλοις, ταῦτα πάντα ἐκποδῶν ἔστιν ἐκείνοις. οὐ
 γὰρ οὔτε χρυσίον ἔτι, οὔτε ἡδονὰς, οὔτε δόξας ὀρώσιν, ὥς
 διαφέρεσθαι περὶ αὐτῶν, ἀλλὰ πάσαι τῆς πόλεως ἐξ-

16 Διαφίρεσθαι) Διαμάχεσθαι. V.

Lyc. Considera igitur, sed noli irridere, si hominis omni-
 no rudis in morem illud disquiram: necesse enim est ita *fi-
 cere*, cum tu, qui melius scias, dicere clarius nolis. Sit igi-
 tur mihi virtus tale quiddam, velut civitas quaedam bea-
 tos habens cives, (ut dicat forte tuus magister, inde aliqua
 via huc delatus) sapientes summo gradu, fortes universos,
 tum iustos, temperantes, parum Diis minores. Eorum ve-
 ro, quae multa apud nos fiunt, cum rapiant homines,
 vim faciant, iusto plus sibi arrogant, nihil videas, aiunt,
 in ea urbe quemquam audere, sed per pacem & concor-
 diam civitate una fruuntur. Nec mirum. Quae enim, pu-
 to, aliis in civitatibus seditiones & contentiones excitant,
 quorum causa mutuas sibi infidias struunt homines, illa e
 medio sublata apud illos sunt omnia. Neque enim amplius
 aurum, neque voluptates, neque glorias spectant, de qui-
 bus certent; sed olim civitate illa exegerunt, non necessa-

εληλάκασιν αὐτὰ, οὐκ ἀναγκαῖα ἡγησάμενοι ζυμπολι-
τεύεσθαι ὥστε γαληνόν τινα, καὶ πανευδαίμονα βίον
βιοῦσι, ἔνν εὐνομία, καὶ ἰσότητι, καὶ ἐλευθερία, καὶ
τοῖς ἄλλοις ἀγαθοῖς.

ΕΡΜ. Τί οὖν, ὦ Λυκίη; οὐκ ἄξιον ἅπαντας ἐπιθυ- 23
μεῖν πολίτας γίγνεσθαι τῆς τοιαύτης πόλεως, μήτε κά-
ματον ὑπολογιζομένους τὸν ἐν τῇ ὁδῷ, μήτε πρὸς τὸ μῆ-
κος τοῦ χρόνου ἀπαγορεύοντας, εἰ μέλλουσιν ἀφικόμενοι
ἐγγραφῆσεσθαι καὶ αὐτοὶ, καὶ μεθέξειν τῆς πολιτείας;

ΛΤΚ. Νῆ Δί', ὦ Ἑρμότιμε, πάντων μάλιστα ἐπὶ
τούτῳ σπουδαστέον τῶν δ' ἄλλων ἀμελητέον. καὶ μήτε
πατρίδος τῆς ἐνταῦθα ἐπιλαμβανομένης, πολὺν ποιεῖ-
σθαι λόγον, μήτε παίδων, ἢ γονέων, ὅτῳ εἰσὶν ἐπικατ-
εχόντων, καὶ κλαυθμυριζομένων, ἐπικλᾶσθαι, ἀλλὰ
μάλιστα μὲν καίκείνους παρακαλεῖν ἐπὶ τὴν αὐτὴν ὁδόν.
εἰ δὲ μὴ ἐβέλαιεν, ἢ μὴ δύναιντο, ἀποσεισάμενον αὐτοὺς,
χωρεῖν εὐθὺ τῆς πανευδαίμονος ἐκείνης πόλεως· καὶ αὐτὸ

ria rati, quae in ea versentur. Itaque tranquillam quan-
dam & undique beatam vitam vivunt, cum bonis legibus,
& aequalitate, & libertate, & bonis reliquis.

Herm. Quid ergo, Lycine? nonne dignum est, omnes con-
cupiscere civitatem eam adipisci, nec laborem imputantes
viae, neque animum despondentes propter longitudinem
viae, si futurum sit, ut, ubi pervenerint, adscribantur & ipsi
in *tabulis publicis*, civitatemque consequantur?

Lyc. Per Iovem, Hermotime, omnium maxime in hoc
elaborandum est, reliquorum vero cura abiicienda; neque
si haec *antiqua* patria manum iniiciat, multam habere ra-
tionem oportet, neque liberis aut parentibus, si cui sint, re-
tinere cum ploratu volentibus, frangi; sed primum quidem
hortari & illos ad eandem viam *ingrediendum*; si vero nolint,
vel non possint, dimotis illis recta procedere ad beatam il-

ἀπορρίψαντα τὸ ἱμάτιον, εἰ τούτου ἐπειλημμένοι κατερύ-
κοιεν, ἐσσύμενον ἐκεῖσε. οὐ γὰρ δέος μή σέ τις ἀποκλεί-
24 ση, καὶ γυμνὸν ἐκεῖσε ἦκοντα. Ἦδη γάρ ποτε καὶ ἄλ-
λοτε πρεσβύτου ἀνδρὸς ἤκουσα διεξιόντος, ὅπως τὰ ἐκεῖ
πράγματα ἔχοι, καὶ με προὔτρεπεν ἔπειθαί οἱ πρὸς
τὴν πόλιν· ἠγήσεσθαι γὰρ αὐτός· καὶ ἐλθόντα ἐγγρά-
ψειν, καὶ Φυλέτην ποιήσασθαι, καὶ Φρατρίας μεταδώ-
σειν τῆς αὐτοῦ, ὡς μετὰ πάντων εὐδαιμονοίην. ἀλλ' ἐγὼ
οὐ πιθόμην ὑπ' ἀνοίας, καὶ νεότητος τότε, πρὸ πεντε-
καίδεκα σχεδὸν ἐτῶν. ἴσως γὰρ ἂν αὐτὰ ἤδη ἀμφὶ τὰ
προάστεια, καὶ πρὸς ταῖς πύλαις ἦν ἄν. ἔλεγε δ' οὖν
περὶ τῆς πόλεως, εἴ γε μέμνημαι, ἄλλα τε πολλὰ,
καὶ ἤδη καὶ τάδε, ὡς ξύμπαντες μὲν ἐπ' ἡλύδες καὶ ξένοι
εἶεν, αὐθιγενὴς δὲ οὐδεῖς· ἀλλὰ καὶ βαρβάρους ἐμπο-
λιτεύεσθαι πολλοὺς, καὶ δούλους, καὶ ἀμόρφους, καὶ
μικροὺς, καὶ πένητας· καὶ ὅλως, μετέχειν τῆς πόλεως

2 Ἐσσύμενον) Ὀρμέμενον. V. σε καὶ ἐσσύμενον κατερύκω. M.
"Ὀμηρὸς (II. Z, 518.) ἢ μάλα δὴ 7 Καὶ φρατρ.) Συνατάγματος. V.

Iam ex omni parte civitatem; & ipso abiecto vestimento, si forte illo comprehenso impediunt, eo erumpere. neque enim metus est, ne quis excludat vel nudum eo advenientem. Iam enim alias quondam senem audivi enarrantem, uti se res illae haberent; isque me hortatus est, uti ad eam se civitatem sequeretur; ipsum enim se praeiturum, & adscripturum *civibus*, cum advenissem, & tribulem facturum, & curiae mihi suae ius impertiturum, ut cum omnibus beatam vitam viverem. Ego vero prae iuvenili tum inscitia, quindecim fere anni sunt, non sum obsecutus: forte circa ipsa iam suburbia, & ad portas essem. Dicebat autem de civitate illa, si bene memini, tum alia multa, tum ista etiam: Omnes ibi advenas esse & peregrinos, indigenam neminem: sed & barbaros in civitate versari multos & servos, & deformes, & parvos, & pauperes, atque in universum ci-

τὸν βουλόμενον. τὸν γὰρ δὴ νόμον αὐτοῖς, οὐκ ἀπὸ τιμημάτων ποιῆσθαι τὴν ἐγγραφὴν, οὐδ' ἀπὸ σχημάτων, ἢ μεγέθους ἢ κάλλους, οὐδ' ἀπὸ γένους, οὐδὲ λαμπρῶν ἐκ προγόνων. ἀλλὰ ταῦτα μὲν, οὐδὲ νομίζεσθαι παρ' αὐτοῖς, ἀποχρῆν δ' ἐκάστω πρὸς τὸ πολίτην γένεσθαι, σύνεσιν, καὶ ἐπιθυμίαν τῶν καλῶν, καὶ πόνων, καὶ τὸ λιπαρὲς, καὶ τὸ μὴ ἐνδοῦναι, μηδὲ μαλακισθῆναι πολλοῖς τοῖς δυσχερεσί, κατὰ τὴν ὁδὸν ἐντυγχάνοντα ὥς ὅστις ἂν ταῦτ' ἐπιδείξηται καὶ διεξέλθῃ, πορευόμενος ἄχρι πρὸς τὴν πόλιν, αὐτίκα μάλα πολίτην ὄντα τοῦτον, ὅστις ἂν ἦ, καὶ ἰσότημον ἅπασι. τὸ δὲ, χεῖρων, ἢ κρείττων, ἢ εὐπατρίδης, ἢ ἀγεννῆς, ἢ δοῦλος, ἢ ἐλεύθερος, οὐδὲ ὅλως εἶναι, ἢ λέγεσθαι ἐν τῇ πόλει.

ΕΡΜ. Ὁρᾶς, ὦ Λυκίνε, ὡς οὐ μάτην, οὐδὲ περὶ μικρῶν κάμνω, πολίτης ἐπιθυμῶν γενέσθαι καὶ αὐτὸς οὕτω καλῆς καὶ εὐδαίμονος πόλεως;

vem esse, qui velit: legem enim illis esse, non ex censu adscribi aliquem, neque ex habitu, vel statura, vel pulchritudine, neque ex genere, neque claris ex maioribus; sed istorum nec rationem ullam haberi apud illos: sufficere autem unicuique ad hoc, uti civis fiat, prudentiam, & honesti amorem, & laborem, & deliciarum contemptum, & animum, qui neque cedat temere, neque molliatur, si in multas in via difficultates incidat. Atque adeo, si quis ista in se esse demonstraverit, emensusque totum ad urbem usque iter fuerit, eum civem esse continuo, & aequo iure, quisquis alioqui fuerit: ista autem nomina, deterior, melior, nobilis, ignobilis, servus, liber, neque esse omnino, neque nominari in ea civitate.

Herm. Vides, Lycine, quam non frustra, neque parvis de rebus laborem, qui civis cupiam fieri & ipse pulchrae adeo & beatæ civitatis.

ΛΥΚ. Καὶ γὰρ αὐτὸς, ὦ Ἑρμότιμε, τῶν αὐτῶν σοι ἔρῳ, καὶ οὐκ ἔστιν ὅ, τι ἂν μοι πρὸ τούτων εὐξαίμην γενέσθαι. εἰ μὲν οὖν πλησίον ἦν ἡ πόλις, καὶ φανερὰ ἰδεῖν ἅπασι, πάλαι ἂν εὖ ἴσθι μηδὲν ἐνδοιάσας, αὐτὸς ἔειν εἰς αὐτὴν, καὶ ἐπολιτευόμεν ἂν ἐκ πολλοῦ. ἐπεὶ δὲ, ὡς ὑμεῖς φατε, (σύ τε καὶ Ἡσίοδος ὁ ραΐψωδός) πάνυ πόρρῳ ἀπώκισται, ἀνάγκη ζητεῖν ὁδόν τε τὴν ἄγουσαν ἐπ' αὐτὴν, καὶ ἡγεμόνα τὸν ἄριστον. ἢ οὐκ οἶε σὺ οὕτω χρήναι ποιεῖν;

ΕΡΜ. Καὶ πῶς ἂν ἄλλως ἔλθοι τις;

ΛΥΚ. Οὐκοῦν σοι μὲν ἐπὶ τὸ ὑπισχνεῖσθαι, καὶ φάσκειν εἰδέναι, πολλὴ ἀφθονία τῶν ἡγησομένων. πολλοὶ γὰρ ἔτοιμοι παρεστᾶσιν αὐτόχθονες, ἐκείθεν ἕκαστος εἶναι λέγοντες. ὁδὸς γε μὴν, οὐ μία καὶ ἡ αὐτὴ φαίνεται, ἀλλὰ πολλαὶ καὶ διάφοροι, καὶ οὐδὲν ἀλλήλαις ὅμοιαι. ἡ μὲν γὰρ ἐπὶ τὰ ἐσπέρια, ἡ δὲ ἐπὶ τὴν ἑῷ φέρειν εἰσιν.

Lyc. Nam egomet eorundem, quorum tu, amore flagro: neque est, quod mihi ante ista velim contingere. Si quidem igitur in propinquo esset illa civitas, & manifesta in conspectu omnium, olim, crede mihi, ipse nihil cunctatus ad eam perrexissem, & civis illius essem a longo inde tempore. Cum vero, ut vos dicitis, tu nempe & Hesiodus confarcinator ille carminum, longo admodum spatio remota habitetur, necesse est & viam, quae ducit ad illam, quaerere, & ducem optimum. An non putas hoc agendum?

Herm. Et qua alia ratione perveniat aliquis?

Lyc. Igitur quantum ad promissiones, & scientiae professionem, multa tibi ducum copia. Multi enim parati adstant, indigenas inde esse quisque se dicentes. Sed via non una atque eadem videtur, sed multae ac diversae, ac nihil altera alteri similes. Nam haec quidem ad occidentales partes, illa vero ad orientem videtur ferre; haec ad septem-

ἡ δὲ ἐπὶ τὰς ἄρκτους, καὶ ἄλλη εὐθὺ τῆς μεσημβρίας.
καὶ ἡ μὲν διὰ λειμώνων καὶ φυτῶν καὶ σκιᾶς, εὐδρος
καὶ ἡδεῖα, οὐδὲν ἀντίτυπον ἢ δύσβατον ἔχουσα· ἡ δὲ,
πετρώδης καὶ τραχεῖα, πολλὸν ἥλιον καὶ δίφος καὶ κά-
ματον προφαίνουσα. καὶ ὅμως αὐταὶ πᾶσαι πρὸς τὴν
πόλιν ἄγειν λέγονται, μίαν οὔσαν, ἐς τὰ ἐναντιώματα
τελευτῶσαι. Ἐνθα δὴ μοι καὶ ἡ πᾶσα ἀπορία ἐστίν. ἐφ' 26
ἣν γὰρ ἂν ἔλθω αὐτῶν, ἀνὴρ κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς ἀτρα-
ποῦ ἕκαστος ἐφεστὼς ἐν τῇ εἰσόδῳ μάλα τις ἀξιόπιστος
ὀρέγῃ τε τὴν χεῖρα, καὶ προτρέπει κατὰ τὴν αὐτοῦ ἀπιέ-
ναι, λέγων ἕκαστος αὐτῶν μόνος τὴν εὐθείαν εἰδέναι, τοὺς
δ' ἄλλους πλανᾶσθαι, μῆτε αὐτοὺς ἐληλυθότας, μῆτε
ἄλλοις ἠγήσασθαι δυναμένοις ἀκολουθήσαντας. καὶ
ἐπὶ τὸν πλησίον ἀφίκωμαι, καὶ κείνος τὰ ὅμοια ὑπισχνεῖ-
ται περὶ τῆς αὐτοῦ ὁδοῦ, καὶ τοὺς ἄλλους κακίζει, καὶ ὁ
παρ' αὐτῷ ὁμοίως, καὶ ἐξῆς ἅπαντες. τό τε τοίνυν τὸ
πλήθος τῶν ὁδῶν, καὶ τὸ ἀνόμοιον αὐτῶν, οὐ μετρίως

triones, & altera recta ad meridiem : & haec quidem per
prata, & plantas, & umbram, irrigua & amoenam, nihil du-
rum habens, nihil incedentibus asperum ; altera vero saxo-
sa, & aspera, solem multum ac sitim & laborem denun-
tians. Et tamen omnes hae ad civitatem ferre dicuntur,
quae una est, ipsae in maxime opposita exeuntes. Hic igitur
mihi, & quidem omnis dubitatio est. Ad quamcunque
enim illarum veniam, vir ad caput uniuscuiusque tramitis,
in ipso ingressu adstans fide dignissimus, & manum porri-
git, & in suam nos abire hortatur, dicens unusquisque il-
lorum, solum se rectam nosse, ceteros vero errare, qui
nec ipsi inde venerint, neque deducere alios sequentes pos-
sunt. Et si ad proximum accessero, ille quoque similia de
sua via promittit, & aliis detrahit ; & ille, qui iuxta hunc
est, similiter, & sic deinceps omnes. Haec ipsa igitur via-
Lucian. Vol. IV. C

ταράττει με καὶ ἀπορεῖν ποιεῖ καὶ μάλιστα οἱ ἡγεμόνες ὑπερδιατεινόμενοι, καὶ τὰ ἐαυτῶν ἕκαστοι ἐπαυνοῦντες. οὐ γὰρ οἶδα ἢν τινα τραπόμενος, ἢ τῷ μᾶλλον ἀκολουθήσας, ἀφικοίμην ἂν πρὸς τὴν πόλιν.

17 ΕΡΜ. Ἄλλ' ἐγὼ σε ἀπολύσω τῆς ἀπορίας. τοῖς γὰρ προωδοιπορηκόσιν, ὦ Λυκῖνε, πιστεύσας, οὐκ ἂν σφαλείης.

ΛΥΚ. Τίσι λέγεις; τοῖς κατὰ ποίαν ὁδὸν ἐλθοῦσιν; ἢ τίνι τῶν ἡγεμόνων ἀκολουθήσασιν; αὐθις γὰρ ἡμῖν τὸ αὐτὸ ἀπορον, ἐν ἄλλῃ μορφῇ ἀναφαίνεται, ἀπὸ τῶν πραγμάτων ἐπὶ τοὺς ἀνδρας μετεληλυθόσι.

ΕΡΜ. Πῶς τοῦτο Φῆς;

ΛΥΚ. Ὅτι ὁ μὲν, τὴν Πλάτωνος τραπόμενος, καὶ συνοδοιπορήσας μετ' αὐτοῦ, ἐκείνην ἐπαίνεσεται δηλονότι· ὁ δὲ, τὴν Ἐπικούρου ἐκείνην, καὶ ἄλλος ἄλλην· σὺ δὲ, τὴν ὑμετέραν· ἢ πῶς γὰρ, ὦ Ἑρμότιμε, οὐχ οὕτως;

2 (ὑπερδιατεινόμενοι) Φιλονεικοῦντες. V.

rum multitudo, earumque ratio dissimilis me perturbat, & in consilii inopiam coniicit: ac duces maxime quantum possunt & ultra contendentes, suamque singuli laudantes. Neque enim, in quam conversus, aut quem maxime secutus ad civitatem perveniam, scio.

Herm. At ego ista te consilii inopia liberabo. Si enim his, Lycine, fidem habueris, qui viam illam ante fecerunt, non erraveris.

Lyc. Quibus dicis? & qua via euntibus, aut quem ducum secutis? rursus enim nobis eadem consilii inopia alia se forma offert, cum a rebus ad viros transivimus.

Herm. Quid ita ais?

Lyc. Quoniam hic quidem in Platonis viam digressus, eoque viae duce [comite] usus illam nimirum laudabit; ille vero Epicuri viam, atque alius aliam: tu autem, vestram: nam qui non ita fiat, Hermotime?

ΕΡΜ. Πῶς γὰρ οὐ;

ΛΥΚ. Οὐ τοίνυν ἀπέλυσάς με τῆς ἀπορίας, ἀλλ' ἔτι ὁμοίως ἀγνοῶ τῷ μᾶλλον χρῆ πιστεῦσαι τῶν ὁδοιπόρων. ὁρῶ γὰρ ἕκαστον αὐτῶν, καὶ αὐτὸν, καὶ τὸν ἡγεμόνα, μίᾳς πεπειραμένον, καὶ ἐκείνην ἐπαινοῦντα, καὶ λέγοντα ὡς αὕτη μόνῃ ἄγει ἐπὶ τὴν πόλιν· οὐ μέντοι ἔχω εἰδέναι εἰ ἀληθῆς Φησιν· ἀλλ' ὅτι μὲν ἀφίχται πρὸς τι τέλος, καὶ εἶδε τινα πόλιν, δώσω αὐτῷ ἴσως. εἰ δὲ ἐκείνην εἶδεν, ἣν ἐχρῆν, ἐν ἣ ἐπιθυμοῦμεν ἐγὼ τε καὶ σὺ πολιτεύσασθαι, ἢ δέον εἰς Κόρινθον ἐλθεῖν, ὃ δ' εἰς Βαβυλῶνα ἀφικόμενος οἶεται Κόρινθον ἐωρακέναι, ἀδελφὸν ἔμοιγ' οὖν ἔτι. οὐ γὰρ πάντως ὁ τινα πόλιν ἰδὼν, Κόρινθον εἶδεν, εἴ γε οὐ μόνῃ πόλιν ἐστὶν ἡ Κόρινθος. ὃ δὲ δὴ μάλιστα εἰς ἀπορίαν με καθίστησιν, ἐκεῖνό ἐστι, τὸ εἰδέναι ὅτι πᾶσα ἀνάγκη μίαν εἶναι τὴν ἀληθῆ ὁδόν. καὶ γὰρ ἡ Κό-

12 Οὐ γὰρ πάντως ὁ τινα πόλιν . . .) Τὸ περιμῶδες μέτεστιν ἐκεῖνο· οὐ παντὸς αἰδέος εἰς Κόρινθον ἴσθ' ὁ πλοῦς. V.

Herm. Et cur non?

Lyc. Non tu liberaſti me dubitatione, ſed adhuc aequo, ignoro, cui viatorum magis credendum ſit. Video enim unumquemque illorum cum ipſum, tum ducem, unius modo viae periculum feciſſe, & illam laudare, ac dicere ſolam ferre in urbem; neque tamen habeo, unde ſciam vera illum dicere. Verum veniſſe illum ad finem quendam, & viſiſſe civitatem aliquam, forte illi dederim. Utrum vero illam viderit, quam oportebat, cuius cives eſſe tu non minus quam ego volumus; an cum Corinthum eundum eſſet, ille Babylonem delatus Corinthum ſe viſiſſe putarit, illud mihi quidem adhuc obſcurum eſt. Neque enim quiſquis urbem vidit, Corinthum vidit, ſiquidem non ſola urbs eſt Corinthus. Quod autem maxime inopem me conſilii reddit, illud eſt, quod novi, unam neceſſario eſſe veram viam, quippe cum

ρινθος μία ἐστίν. αἱ δ' ἄλλαι πανταχόσε μᾶλλον, ἢ εἰς Κόρινθον ἄγουσιν, εἰ μή τις οὕτω σφόδρα παραπαίοι, ὥς οἶσθαι καὶ τὴν εἰς Ὑπερβορέους, καὶ τὴν εἰς Ἰνδοὺς ἄγουσαν, εἰς Κόρινθον στέλλειν.

ΕΡΜ. Καὶ πῶς οἶόν τε, ὦ Λυκῖνε; ἄλλη γὰρ ἀλλαχόσε ἄγει.

- 28 ΛΥΚ. Οὐκοῦν, ὦ καλὲ Ἑρμότιμε, οὐ μικρὰς δεῖ βουλῆς ἐπὶ τὴν αἵρεσιν τῶν ὁδῶν τε, καὶ ἡγεμόνων. οὐδὲ τοῦτο δὴ τὸ τοῦ λόγου ποιήσομεν, ἔνθα ἂν ἡμᾶς οἱ πόδες φέρωσιν, ἐκεῖσε ἄπιμεν. ἐπεὶ λήσομεν οὕτως, ἀντὶ τῆς εἰς Κόρινθον ἀγούσης, τὴν ἐπὶ Βαβυλωνος, ἢ Βάκτρων ἀπιόντες. οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἐκεῖνο καλῶς ἔχει, τῇ τύχῃ ἐπιτρέπειν, ὥς τάχα ἂν τὴν ἀρίστην ἐλομένους, εἰ καὶ ἄνευ ἐξετάσεως ὀρμήσαιμεν ἐπὶ μίαν τῶν ὁδῶν ἥτινασύν. δυνατὸν μὲν γὰρ καὶ τοῦτο γενέσθαι· καὶ ἴσως ποτὲ ἐγένετο ἐν τῷ μακρῷ χρόνῳ. ἡμᾶς δὲ γε περὶ τῶν οὕτω

& Corinthus una sit, reliquas autem quovis potius quam Corinthum ducere; nisi in tantum quis desipiat, etiam eam, quae ad Hyperboreos fert, & quae ad Indos, Corinthum ducere.

Herm. Et quomodo hoc fieri possit, Lycine, alia cum aliorum ducat?

Lyc. Ergo, pulcher Hermotime, non parva deliberatione opus est ad electionem viarum pariter ac ductorum: neque id, quod est in proverbio, hic agemus, *Quocunque nos pedes tulerint, eo imus*: alioquin imprudentes pro ea, quae Corinthum fert, alteram, quae Babylonem aut Bactra ducit, ingrediamur. Neque vero consultum est fortunae permittere, ut qui forte optimam capeffituri simus, licet sine examine in unam quamcunque viarum ingrediamur. Etenim potest quidem id quoque fieri, & forte aliquando in longo tempore factum est. At nos de tantis rebus non pu-

μεγάλων, οὐκ οἶμαι δεῖν παραβόλως ἀναρρίπτειν, οὐδ' ἐς στενὸν κομιδῇ κατακλείειν τὴν ἐλπίδα, ἐπὶ ρίπῃς, ὡς ἡ παροιμία φησὶ, τὸν Αἰγαῖον, ἢ τὸν Ἴονιον διαπλεῦσαι θέλοντας. ὅτε αὐτὸ αἰτιασαίμεθ' ἂν εὐλόγως τὴν τύχην, εἰ τοξεύουσα, καὶ ἀκοντίζουσα, μὴ πάντως ἔτυχε τοῦ ἀληθοῦς, ἐνὸς ὄντος ἐν μυρίοις τοῖς ψεύδεσιν, ὅπερ οὐδὲ τῷ Ὀμηρικῷ τοξότη ὑπῆρξεν. ὃς δέον τὴν πελειάδα κατατοξεύσας, ὃ δὲ, τὴν μήρινθον ἔτεμεν ὁ Τεύκρος, οἶμαι. ἀλλὰ παραπολὺ ἐκείνο εὐλογώτερον τῶν πολλῶν τραθήσεσθαι καὶ περιπεσεῖσθαι τῷ τοξεύματι ἐλπίζειν, ἢ πάντως ἐκείνο τὸ ἐν ἐξ ἀπάντων. ὃ δὲ κίνδυνος ὅτι οὐ μικρὸς, εἰ ἀντὶ τῆς ἐπ' εὐθὺ ἀγούσης, ἐς τῶν πεπλησμένων μίαν ἀγνοοῦντες ἐμπέσοιμεν, ἐλπίζοντες ἄμεινον αἰρήσεσθαι τὴν τύχην ὑπὲρ ἡμῶν, εἰκάζειν οἶμαι. οὐδὲ γὰρ ἀναστρέψαι ἔτι, καὶ ἀνασωθῆναι ὀπίσω ῥάδιον, ἢ ἀπαξ ἐπιδῶ τῇ πλεούσῃ τις αὐτὸν, τὰ ἀπόγεια

2 Ὡς ἡ παροιμία φησὶ) Παροιμία, Θεῶν θέλοντας κἀν ἐπὶ ρίπῃς πλίοι. V.

to oportere periculosam temere aleam iacere, neque in angusto adeo concludere spes nostras, *viminea*, quod est in proverbio, *scapha Aegaeum* Ioniumve mare ausos traicere: ubi nec fortunam cum ratione accusaremus, si ea sagittando vel iaculando non omnino feriat verum, quippe quod unum sit inter mille mendacia: quale quid nec Homericō illi sagittario contigit, qui, cum columba deiicienda esset, lineam telo rupit; Teucrum fuisse arbitror. Sed multo rationabilius est sperare futurum, ut de multis *quiddam* [*quodcunque fit*] feriat, & in telum quasi incidat, quam unum illud omnino ex omnibus. Non parvum autem esse periculum, si spe illa inducti, futurum ut melius fortuna pro nobis eligat, pro recta via in erronearum aliquam ignorantia incidamus, ita me puto colligere: neque enim redire iam & retro navigare ad salutem facile est, si quis semel spiranti se *aurae*;

λυσάμενος· ἀλλ' ἀνάγκη ἐν τῷ πελάγει διαφέρεισθαι, ναυτιῶντα ὡς τὸ πολὺ, καὶ δεδιότα; καὶ καρηβαροῦντα ὑπὸ τοῦ σάλου, δεόν ἐξ ἀρχῆς πρὶν ἐκπλεῦσαι, ἀναβάντα ἐπὶ σκοπὴν τινα, σκέψασθαι εἰ ἐπὶ φορὸν ἐστὶ καὶ οὐριον τὸ πνεῦμα τοῖς εἰς Κόρινθον διαπλεῦσαι ἐθέλουσι· καὶ, νῆ Δία, κυβερνήτην ἕνα τὸν ἄριστον ἐκλέξασθαι, καὶ ναῦν εὐπαγῇ, οἴαν διαρκέσαι πρὸς τηλικούτον κλύδωνα.

- 29 EPM. Οὕτω γε ἄμεινον, ὦ Λυκίνε, παραπολύ. πλὴν οἶδά γε ὅτι ἅπαντας ἐν κύκλῳ περιελθὼν, οὐκ ἄλλους ἂν εὖροις, οὔτε ἡγεμόνας ἁμείνους, οὔτε κυβερνήτας ἐμπειροτέρους τῶν Στωϊκῶν. καὶ ἦν ἐθελήσης γε ἀδικέσθαι ποτὲ πρὸς Κόρινθον, ἐκείνοις ἔφη, κατὰ τὰ Χρυσίππου καὶ Ζήνωνος ἵχνη προΐων· ἄλλως δέ, ἀδύνατον.

ΛΥΚ. Ὅρας τοῦτο ὡς κοινὸν, ὦ Ἑρμώτιμε, εἶσηκας; εἵποι γὰρ ἂν αὐτὸ καὶ ὁ τῷ Πλάτῳι ξυνοδοιπορῶν, καὶ ὁ Ἐπικούρῳ ἐπόμενος, καὶ οἱ ἄλλοι, μὴ ἀνελθεῖν με εἰς

solutis retinaculis, permiserit; sed necesse est in pelago iactari nauseantem plerumque, metuentem; & gravato ob agitationem capite: cum opportuisset ab initio, ante aliquando, quam portu exires, consensu specula videre, ferensine sit & secundus ventus Corinthum navigare volentibus; & per Iovem, gubernatorem unum optimum deligere, & navim bene compactam, quae durare ad tantum fluctum possit.

Herm. Ita quidem, Lycine, multo melius. Verum novi equidem, te, si circulo omnes obeas, nec duces meliores inventurum, neque peritiores gubernatores Stoicis: & si quidem pervenire aliquando Corinthum volueris, illos sequere, per Chrysippi Zenonisque vestigia progressus: aliter vero fieri non potest.

Lyc. Vides, quam commune illud, Hermotime, dixeris. Eodem enim modo & qui cum Platone viam faciat, & qui Epicurum sequatur, & reliqui, non perventurum me Co-

τὴν Κόρινθον, εἰ μὴ μεθ' ἑαυτοῦ ἕκαστος. ὥστε, ἢ πᾶσι
 πιστεύειν χρή, ὅπερ γελοιότατον, ἢ ἀπιστεῖν ὁμοίως
 μακρῷ γὰρ ἀσφαλέστατον τὸ τοιοῦτον, ἄχρῃς ἂν εὗρω-
 μεν τάλῃθ' ὑπισχνούμενον. Ἐπεὶ Φέρε, εἰ καθάπερ νῦν 30
 ἔχω ἀγνοῶν ἐτι ὅστις ἐξ ἀπάντων ἐστὶν ὁ ἀληθεύων,
 ἐλοίμην τὰ ὑμέτερα, σοὶ πιστεύσας, ἀνδρὶ Φίλω, ἀτὰρ
 μόνῃ γε εἰδοτὶ τὰ τῶν Στωϊκῶν, καὶ μίαν ὁδὸν ὁδοιπο-
 ρήσαντι ταύτην, ἔπειτα θεῶν τις ἀναβιῶναι ποιήσῃε
 Πλάτωνα, καὶ Πυθαγόραν, καὶ Ἀριστοτέλην, καὶ τοὺς
 ἄλλους· οἱ δὲ περιστάντες ἐρωτῶέν με, καὶ, νῆ Δί', εἰς
 δικαστήριον ἀγαγόντες, ὕβρεως ἕκαστος δικάζοντο, λέ-
 γοντες, ὦ βέλτιστε Λυκῖνε, τί παθὼν, ἢ τίτι ποτὲ πι-
 στεύσας, Χρύσιππον καὶ Ζήνωνα προετίμησας ἡμῶν,
 πρεσβυτέρων ἔντων παραπολὺ, χθές καὶ πρῶην γενα-
 μένους, μήτε λόγου μεταδοὺς ἡμῖν, μήτε πειραβείς ὅλως
 ὦν φασμέν; εἰ ταῦτα λέγοιεν, τί ἂν ἀποκρινάμην αὐ-

rinthum, nisi secum, quisque dixerit. Itaque aut credere omnibus oportet, quod maxime ridiculum, aut fidem denegare similiter. Longe enim tutissimum tale quid fuerit, dum, qui vera promittat, inveniamus. Nam, age, si ita, uti nunc habeo, ignarus adhuc quis ex omnibus verum dicat, vestra eligam, fide tibi habita, viro amico, sed qui sola tamē Stoicorum *dogmata* didiceris, & unam hanc viam i-
 ris; ac deinde Deus aliquis in lucem revocet Platonem, & Pythagoram, & Aristotelem, & reliquos: iique circumstantes me interrogent, quin, Hercle, ad tribunal tractum iniuriarum unusquisque postulent, dicentes, Quo animi impetu, bone Lycine, aut cuius auctoritate, Chrysippum & Zenonem nobis praetulisti, homines heri & nudius tertius natos, nobis multum natu maioribus, qui neque sermonem communicaveris nobiscum, nec omnino, quae dicimus, exploraveris? Haec, *inquam*, si dicant, quid illis res

τοῖς; ἢ ἐξαρκέσει μοι, ἂν εἶπω, ὅτι Ἑρμοτίμῳ ἐπέισθην
 Φίλῳ ἀνδρί; ἀλλὰ φαῖεν ἂν, οἷδ' ὅτι, ἡμεῖς, ὦ Λυκί-
 νε, οὐκ ἴσμεν τὸν Ἑρμοτίμον τοῦτον, ὅστις ποτέ ἐστιν,
 οὐδὲ ἐκεῖνος ἡμᾶς ὥστε οὐκ ἐχρῆν ἀπάντων καταγιγνώ-
 σκειν, οὐδὲ ἐρήμην ἡμῶν καταδικαίειν, ἀνδρὶ πιστεύσαν-
 τα μίαν ὁδὸν ἐν Φιλοσοφία, καὶ οὐδὲ ταύτην ἴσως ἀκρι-
 βῶς κατανοήσαντι. οἱ δέ γε νομοθέται, ὦ Λυκῖνε, οὐχ
 οὕτω προστάττουσι τοῖς δικασταῖς ποιεῖν, οὐδὲ τοῦ ἑτέ-
 ρου μὲν ἀκούειν, τὸν δὲ ἕτερον, οὐκ ἔαν λέγειν ὑπὲρ ἐαυ-
 τοῦ, ἀ οἶται ξυμφέρειν, ἀλλ' ὁμοίως ἀμφοῖν ἀκροᾶ-
 σθαι, ὡς ῥᾶον ἀντεξετάζοντες τοὺς λόγους, εὐρίσκοιεν
 τὰληθῆ τε καὶ ψευδῆ. καὶ ἦν γε μὴ οὕτω ποιῶσιν, ἐφίε-
 ναι δίδωσιν ὁ νόμος εἰς ἕτερον δικαστήριον τοιαῦτα, ἅττα
 31 εἰκὸς ἔρεῖν αὐτούς. Ἡ τὰχ' ἂν τις αὐτῶν καὶ προσέροιτό
 με, εἰπέ μοι, λέγων, ὦ Λυκῖνε, εἴ τις Αἰθίοψ μὴ δὲ
 πώποτε ἄλλους ἀνθρώπους ἰδὼν, οἷοι ἡμεῖς ἐσμεν, διὰ

spondeam? Satisfne mihi erit dixisse, Hermotimo, amico ho-
 mini, fidem habui? At ego novi illos dicturos, Nos, Ly-
 cine, Hermotimum illum tuum, quis homo sit, nescimus;
 neque ille nos. Itaque non decebat damnare universos, ne-
 que contra absentes & inauditos nos ferre arbitrium, ac
 fidem habere homini, qui unam modo philosophiae viam,
 & forte ne hanc quidem accurate satis perpexerit. Legum
 latores autem, Lycine, non ita facere iudices iubent, nec
 alteram quidem partem audire, alteram dicere pro se non
 pati, sed similiter audire utramque, quo facilius, compa-
 ratis invicem orationibus, quid verum falsumve sit inve-
 niant: & si tamen ita non fecerint *iudices*, provocandi ad
 aliud tribunal potestatem lex tribuit. Talia fere dicturos il-
 los veri simile est. Aut forte illorum aliquis praeterea me
 interroget, Dic mihi, Lycine, si quis Aethiops, qui alios
 nunquam homines, quales nos sumus, usurpasset oculis, eo

τὸ μὴ ἀποδεδημηκέναι τοπαράπαν, ἐν τινὶ συλλόγῳ τῶν Αἰθίοπων διῶχυρίζοιτο, καὶ λέγοι μηδαμόθι τῆς γῆς ἀνθρώπους εἶναι λευκοὺς, ἢ ξανθοὺς, μηδὲ ἄλλο τι ἢ μέλανας, ἄρα πιστεύουσιν ἂν ὑπ' αὐτῶν; ἢ εἴποι τις ἂν πρὸς αὐτὸν τῶν πρεσβυτέρων Αἰθίοπων, σὺ δὲ δὴ, πόθεν ταῦτα, ὦ θρασύτατε, οἶσθα, οὐ γὰρ ἀπεδήμησας παρ' ἡμῶν οὐδαμόσε, οὐδὲ, νῆ Δία, τὰ παρὰ τοῖς ἄλλοις οἶδας ὅποιά ἐστι, Φαίην ἂν ἔγωγε δίκαια ἐρωτῆσαι τὸν πρεσβύτην; ἢ πῶς, ὦ Ἑρμότιμε, συμβουλευεῖς;

ERM. Οὕτω δίκαιότατα γὰρ ἐπιπληῆξαι δοκεῖ μοι.

ΛΥΚ. Καὶ γὰρ ἔμοιγε, ὦ Ἑρμότιμε. ἀλλὰ τὸ μετὰ τοῦτο οὐκ ἔτ' οἶδα, εἰ ὁμοίως καὶ σοὶ δοῖται ἐμοὶ μὲν γὰρ καὶ τοῦτο πάνυ δοκεῖ.

ERM. Τὸ ποῖον;

ΛΥΚ. Ἐπάξει δηλαδὴ ὁ ἀνὴρ, καὶ Φήσεται πρὸς μὲ ὥς πῶς. ἀνάλογον τοίνυν κείσθω τις ἡμῖν, ὦ Λυκῖνε,

32

quod patria pedem non extulisset, hic igitur in concione Aethiopum asseveraret atque diceret, nusquam terrarum homines esse albos, vel flavos, neque aliud usquam nisi nigros, numquid fidem apud illos inveniat? Aut si quis ei de maioribus natu Aethiopibus dicat, Tu vero unde haec, audacissime, nosti, qui neque usquam a nobis peregre abfueris, neque Hercle res aliorum, quales sunt, noveris? dicamne ego merito sic interrogasse seniore? aut quid consulis, Hermotime?

Herm. Sic est: iustissime enim illum mihi videtur increpuisse.

Lyc. Nimirum mihi quoque, Hermotime. Sed quod sequitur, non iam novi, an aequè tibi placeat: mihi certe hoc etiam magno videtur opere.

Herm. Quale id est?

Lyc. Subiiciet nempe vir ille, & ita fere mecum ager: Hac igitur ratione ac proportionè servata ponatur nobis

τὰ Στωϊκῶν μόνα εἰδώς, καθάπερ ὁ σὸς Φίλος οὗτος ὁ Ἑρμοτίμος, ἀποδημήσας δὲ μὴ δὲ πώποτε, μήτε ἐς Πλάτωνος, μήτε παρὰ τὸν Ἐπίκουρον, μηδὲ ὅλως πρὸς ἄλλον τινά. εἰ τοίνυν λέγοι, μηδὲν οὕτω καλὸν εἶναι, μηδ' ἀληθές παρὰ τοῖς πολλοῖς, οἷα τὰ τῆς στοᾶς ἐστὶ, καὶ ἂ ἐκείνη Φησὶν, οὐκ ἂν εὐλόγως θρασὺς εἶναι δόξειέ σοι, περὶ πάντων ἀποφαινόμενος, καὶ ταῦτα, ἐν εἰδώς, οὐδὲ πώποτε ἐξ Αἰθιοπίας τὸν ἕτερον πόδα προελθών; τί βούλει ἀποκρίνωμαι αὐτῷ;

ERM. Τὸ ἀληθέστατον ἐκείνο δηλαδὴ, ὅτι ἡμεῖς τὰ μὲν Στωϊκῶν, καὶ πάνυ ἐκμανθάνομεν, ὥς ἂν κατὰ ταῦτα Φιλοσοφεῖν ἀξιοῦντες· οὐκ ἀγνοοῦμεν δὲ καὶ τὰ ὑπὸ τῶν ἄλλων λεγόμενα. ὁ γὰρ διδάσκαλος καὶ κείνα μεταξὺ καὶ διέξεισι πρὸς ἡμᾶς, καὶ ἀνατρέπει γε αὐτὰ, προσθεῖς αὐτός.

33 ΛΥΚ. Ἡ νομίζεις ἐνταῦθα σιωπήσεσθαι ἡμῖν τοὺς ἀμφὶ τὸν Πλάτωνα καὶ Πυθαγόραν καὶ Ἐπίκουρον,

aliquis, Lycine, qui Stoicorum placita sola norit, ut amicus hic tuus Hermotimus, nunquam autem neque in Platonis *regnum*, neque ad Epicurum, neque ad alium quemquam peregrinatus fuerit. Is ergo si dicat, nihil ita pulchrum esse neque verum apud alios, quam sint ea, quae sunt in Porticu, & quae illa dicit; nonne merito videatur tibi temerarius esse, qui de omnibus pronuntiet, cum unum modo sciat, & nunquam alterum ex Aethiopia *illa sua* pedem protulerit? Quid vis illi respondeam?

Herm. Verissimum illud nempe, Nos quidem Stoicorum *dogmata*, & praecipue quidem illa, ediscere, ut qui secundum illa philosophari postulemus: neque tamen ignorare, quae dicantur ab aliis. Magistrum enim & illa inter docendum enarrare, atque eadem deinde evertere.

Lyc. An puras hic tacituros Platonem, & Pythagoram,

καὶ τοὺς ἄλλους; οὐχὶ δὲ ἀναγελάσαντας ἂν εἰπεῖν πρὸς ἐμὲ, οἷα ποιεῖ, ὦ Λυκῖνε, ὁ ἐταῖρός σου ὁ Ἑρμότιμος; ἄξιό τοις ἀντιδίκοις περὶ ἡμῶν πιστεύειν, καὶ οἰεταὶ τοιαῦτα εἶναι τὰ ἡμέτερα, ὅποια ἂν ἐκείνοι ᾧσιν, ἢ οὐκ εἰδότες, ἢ κρυπτόμενοι τὸ ἀληθές; οὐκοῦν ἦν τινα καὶ τῶν ἀθλητῶν ἰδὴ ἀσκούμενον πρὸ τοῦ ἀγῶνος, λακτίζοντα εἰς τὸν αέρα, ἢ πύξ κεινὴν πληγὴν τινα καταφέροντα, ὡς τὸν ἀνταγωνιστὴν δῆθεν παίοντα, εὐθύς ἀνακηρύξει αὐτὸν ἀγωνοθέτης ὢν, ὡς ἄμαχόν τινα· ἢ ἐκεῖνα μὲν οἰήσεται ῥάδια εἶναι, καὶ ἀσφαλῆ τὰ νεανιεύματα, οὐδενὸς ἀνταγομένου αὐτῷ, τὴν δὲ νίκην τηνικαῦτα κρίνεσθαι, ὅπότεν καταγωνίσηται τὸν ἀντίπαλον αὐτὸν, καὶ κρατήσῃ, ὃ δ' ἀπαγορεύσῃ, ἄλλως δὲ οὐ; μὴ τοίνυν μὴ δὲ Ἑρμότιμος, ἀλλ' ὧν ἂν οἱ διδάσκαλοι αὐτοῦ σκιαμαχῶσι πρὸς ἡμᾶς ἀπόντας, οἰέσθω κρατεῖν αὐτοὺς, ἢ τὰ ἡμέτερα τοιαῦτα εἶναι, ὡς ἀνατρέπεσθαι ῥαδίως. ἐπεὶ τὸ τοιοῦτον ὅμοιον ἂν εἶναι τοῖς τῶν παιδίων οἰκοδομήμα-

& Epicurum, & reliquos, ac non potius cum risu ad me dicturos, Quid agit tuus, Lycine, sodalis Hermotimus? Aequum censet adversariis de nobis nostris credere, ac talia esse putat nostra, qualia illi dixerint, vel ignorantia, vel quod verum studio occultant. Utrum igitur si quem Athletarum videat meditantem ante certamen, calcibus petentem aëra, aut vanam pugno plagam inferentem, quasi adversarium feriat: continuone, si praeses sit certaminis, illum praeconio ornabit pro victo? an potius facilia illa putabit, & periculi expertes iuvenis lusus, victoriam verotum decerni, cum ipsum adversarium certamine vicerit, ipsumque victum se fassus fuerit; alias vero non? Ne igitur Hermotimus ex eo, quod magistri ipsius umbratiles forte velitationes adversus absentes nos instituunt, vincere illos arbitretur, aut talia esse nostra, quae facile adeo evertantur:

σα, ἀ κατασκευάσαντες ἐκείνοι ἀσθενῇ, εὐθύς ἀνατρέ-
 πουσιν, ἢ καὶ, νῆ Δία, τοῖς τοξεύειν μελετῶσιν, οἱ κάρ-
 Φη τινὰ συνδύσαντες, ἔπειτα ἐπὶ κόντου πήξαντες, οὐ
 πόρρω προθέμενοι, στοχάζονται ἀφιέντες· καὶ ἦν τύχῃ-
 σί ποτε, καὶ διαπεύρωσι τὰ κάρΦη, ἀνέκραγον εὐθύς,
 ὥς τι μέγα ποιήσαντες, εἰ διεξελήλυθεν αὐτοῖς τὸ βέλος
 διὰ τῶν Φρυγάνων. ἀλλ' οὐ Πέρσαι γε οὕτω ποιοῦσιν,
 οὐδὲ Σκυθῶν, ὅσοι τοξόται. ἀλλὰ πρῶτον μὲν αὐτοὶ κι-
 νούμενοι ἀφ' ἵππων, ὥς τὸ πολὺ τοξεύουσιν, ἔπειτα δέ,
 καὶ τὰ τοξεύόμενα κινεῖσθαι ἀξιοῦσιν, οὐχ ἐστῶτα, οὐ-
 δὲ περιμένοντα τὸ βέλος, ἐστ' ἂν ἐμπέσῃ, ἀλλὰ διαδι-
 δράσκοντα ὥς ἐνὶ μάλιστα, θηρία γέ τοι ὥς τὸ πολὺ
 κατατοξεύουσι, καὶ ὀρνίθων ἔνιοι τυγχάνουσιν. ἦν δέ ποτε
 καὶ ἐπὶ σκοποῦ δέῃ πειραθῆναι τοῦ τόνου τῆς πληγῆς,
 ξύλον ἀντίτυπον, ἢ ἀσπίδα ὠμοβοϊνὴν προθέμενοι, διε-
 λαύνουσι, καὶ οὕτω πιστεύουσι, καὶ δι' ὀπλῶν σφίσι

cum ea ratio similis sit puerorum aedificationibus, quas cum
 infirmas admodum struant, celeriter evertunt; aut his, qui
 sagittandi artem meditantur, qui stipulas quasdam colliga-
 tas & in conto defixas proponunt intervallo non longo, at-
 que ad eas deinde collineant: & si quando feriant, trahi-
 ciantque stipulas, exclamant continuo, ut in magno faci-
 nore, si sarmenta telum transierit. Verum ita Persae certe
 non faciunt, neque Scytharum qui sunt sagittarii. Sed pri-
 mo ipsi dum moventur in equis, ut plurimum sagittant:
 deinde vero ea etiam, quae petuntur, volunt moveri, non
 stare & expectare sagittam, dum incidat; sed fugere quan-
 tum licet maxime. Bestias enim ut plurimum deiiciunt sa-
 gittis, & aves quidam eorum feriunt. Si vero etiam ad sco-
 pum tentanda sit vis & contentio plagae, lignum, quod
 ictum repellat, aut scutum e crudo boum tergo propofi-
 tum trahunt, & ita sperant per arma quoque sagittas suas

χωρῆσαι τοὺς οἰστούς. εἶπε τοίνυν, ὦ Λυκῖνε, παρ' ἡμῶν Ἑρμοτίμῳ, ὅτι οἱ διδάσκαλοι αὐτοῦ Φρύγανα προβέμενοι, κατατοξεύουσιν, εἴτα Φασὶν ἀνδρῶν ἀπλισμένων κεκρατηκέαι, καὶ εἰκόνας ἡμῶν γραψάμενοι, πυκτεύουσι πρὸς ἐκείνας· καὶ κρατήσαντες, ὡς τὸ εἶκος, κρατεῖν ἡμῶν οἴονται. ἀλλὰ Φαίημεν ἂν ἕκαστος πρὸς αὐτοὺς τὰ τοῦ Ἀχιλλέως ἐκείνα, ἃ Φησι περὶ τοῦ Ἑκτορος.

Οὐ γὰρ ἐμῆς κόρυβος λεύσουσι μέτωπον.

ταῦτα μὲν οἱ ξύμπαντες, ἐν τῷ μέρει ἕκαστος. Ὁ Πλάτων δ' ἂν μοι δοκῇ καὶ διηγῆσασθαι τι τῶν ἐκ Σικελίας, ὡς ἂν εἰδῶς τὰ πλείστα. τῷ γὰρ Συρακουσίῳ Γέλωνι, Φασὶ δυσῶδες εἶναι τὸ στόμα, καὶ τοῦτο ἐπιπολὺ διαλαβεῖν αὐτὸν, οὐδενὸς τολμῶντος ἐλέγχειν τύραννον ἄνδρα, μέχρι δὴ τινα γυναῖκα ξένην συνενεχθεῖσαν αὐτῷ, τολμῆσαι καὶ εἰπεῖν ὅπως ἔχοι· τὸν δὲ, παρὰ τὴν γυναῖκα ἐλθόντα τὴν ἑαυτοῦ, ὀργίζεσθαι, ὅτι οὐκ ἐμήσυσε πρὸς αὐτὸν, εἰδυῖα μάλιστα τὴν δυσωδίαν. τὴν δὲ,

transituras. Dic igitur, Lycine, a nobis Hermotimo, magistros ipsius propofita farmenta fagittis transiicere, deinde viros armatos a se devictos, gloriari : & pictas imagines nostras pugnis invadere, iisque, ut facile est ad existimandum, victis, nos a se putare superatos. Nostrum vero quifque dixerimus ad eos, Achillis ista, quae ille de Hectore,

Nec galeae poterunt vultumque minasque tueri Nostrae.

Haec, inquam, universi, & pro se unusquisque. Plato vero videtur mihi enarraturus aliquid de Sicilia, qui pleraque eius novit. Nempe Syracusio Geloni graveolens fuisse os aiunt, idque diu ipsum ignorasse, cum nemo auderet indicare tyranno, donec peregrina mulier congressa illi auderet etiam dicere, uti se res haberet : illum vero, ad coniugem cum veniret suam, iratum fuisse ipsi, quod sibi non indicasset, cum maxime graveolentiam illam sciret : illam

παρατεῖσθαι συγγνώμην ἔχειν αὐτῇ. ὑπὲρ γὰρ τοῦ μὴ πεπειρᾶσθαι ἄλλου ἀνδρός, μὴ δὲ ὁμιλῆσαι πλησίον, οἰσθῆναι ἅπασιν τοῖς ἀνδράσι τοιοῦτό τι ἀποπνεῖν τοῦ στόματος. καὶ Ἑρμότιμος τοιγαροῦν ἄτε μόνοις τοῖς Στωϊκοῖς ξυνῶν, Φαίη ἂν ὁ Πλάτων, εἰκότως ἀγνοεῖ ὅποια τῶν ἄλλων τὰ στόματά ἐστιν. ὅμοια δ' ἂν καὶ Χρυσίππος εἴποι, ἢ ἔτι πλείω τούτων, εἴπερ λιπὼν αὐτὸν ἄκριτον, ἐπὶ τὰ Πλάτωνος ὀρμήσαιμι, πιστεύσας τινὶ τῶν μόνῳ Πλάτωνι ὁμιληκότων. ἐνὶ τε λόγῳ ξυνελών φημι, ἄχρις ἂν ἀδῆλον ἢ τίς ἀληθὴς ἐστὶ προαίρεσις ἐν φιλοσοφίᾳ, μὴδὲ μίαν αἰρεῖσθαι· ὕβρις γὰρ ἐς τὰς ἄλλας τὸ τοιοῦτον.

35 EPM. ὦ Λυκῖνε, πρὸς τῆς Ἑστίας, Πλάτωνα μὲν, καὶ Ἀριστοτέλην, καὶ Ἐπίκουρον, καὶ τοὺς ἄλλους ἀ-

1 Μὴ πεπειρᾶσθαι ἄλλου ἀνδρός) Τοῦτο καὶ περὶ Διῶναι ἱστοροῦσιν τοῦ Πρηνσιέως· ὃν καὶ διὰ τοῦτο κατ' εὐφημισμὸν χρυσόστιμος ἐπα-
νόμασεν. V.

13 ὦ Λυκῖνε, πρὸς τῆς Ἑστίας) Φίλον ὄντα κατὰ τῆς Ἑστίας ἐξορ-

κοῦ· αὐτὴ γὰρ καὶ πρὸς τὸ εἶναι ἡ-
μᾶς, αἰτιάται, καθ' ἣ καὶ Πλάτων
ἐν Κρατύλῳ ἐτυμολογῶν αὐτὴν ἀπο-
φαίνεται καὶ πρὸς Φιλίαν αὐτὴ συν-
άγει διὰ τῆς κατ' οἶκον ἐσχάρας
τοῦτο προσηγορευμένη. V.

vero ignosci sibi petiisse, se enim, quod virum alium ex-
perta non esset, neque ex proximo sermones cum quo-
quam miscuisset, putasse, viris omnibus tale quiddam os
olere. Etiam Hermotimus igitur, qui solis cum Stoicis fue-
rit, dicat Plato, ignorat, nec id mirum, qualia aliorum sint
ora. Similia vero etiam Chrysippus dicat, aut plura hisce,
si quidem relinquens ipsum inauditum ad Platonica me con-
feram, fidemque habeam eorum alicui, qui solo cum Pla-
tone versati fuerint. Uno denique verbo comprehendens
omnia aio, donec obscurum sit, quae vera sit in philoso-
phia secta, nullam earum esse sectandam. Ista enim con-
tumelia fuerit in reliquis.

Herm. Per Vestam, Lycine, Platonem, & Aristotelem,
& Epicurum, & reliquos patiamur quiescere: neque enim

τρεμῖν εἰσώμεν· οὐ γὰρ κατ' ἐμὲ ἀνταγωνίζεσθαι αὐτοῖς· νῶϊ δὲ, ἐγὼ τε, καὶ σὺ, ἐφ' ἡμῶν αὐτῶν ἐξετάσωμεν εἰ τοιοῦτόν ἐστι· τὸ φιλοσοφίας πρᾶγμα, οἷον ἐγὼ φημι αὐτὸ εἶναι· Αἰθίοπας δὲ, ἢ τὴν Γέλωνος γυναῖκα, τί ἔδει καλεῖν ἐκ Συρακουσῶν ἐπὶ τὸν λόγον;

ΛΥΚ. Ἄλλ' ἐκεῖνοι μὲν ἀπίτῳσαν ἐκποδῶν, εἴ σοι δοκοῦσι περιττοὶ εἶναι πρὸς τὸν λόγον· σὺ δὲ λέγε ἥδη· θαυμαστὸν γάρ τι ἔρεῖν ἔοικας.

ΕΡΜ. Δοκεῖ μοι, ὦ Λυκῖνε, καὶ πάνυ δυνατόν εἶναι μόνον τὰ τῶν Στωϊκῶν ἐκμαθόντα, εἰδέναι τὰ λήθες ἀπὸ τούτων, καὶ μὴ τὰ τῶν ἄλλων ἐπεξέλθῃ τις ἐκμανθάνων ἕκαστα. οὕτως δὲ σκόπει, ἢν τις λέγῃ πρὸς σέ μόνον τοῦτο, ὡς αἱ δύο δυάδες, τὸν τέτταρα ἀριθμὸν ἀποτελοῦσιν, ἄρα δεήσει περιιόντα σε πυνθάνεσθαι τῶν ἄλλων, ὅσοι ἀριθμητικοί, μή τις ἄρα εἴη πέντε, ἢ ἑπτὰ λέγων αὐτὰς εἶναι, ἢ αὐτίκα εἰδείης ἂν ὅτι ἀνὴρ ἀληθῆ λέγει;

6 Ἀπίτῳσαι ἐκποδῶν) Procul facessant. G.

cum illis contendere meum est. Nos vero, ego, inquam, & tu per nos ipsos quaeramus, sitne tale quid philosophia, quale ego aio esse. Aethiopas autem, & Gelonis uxorem Syracusis evocare ad hunc sermonem quid attinebat?

Lyc. At illi quidem e vestigio abeant, si superflui tibi videntur ad nostram disputationem: tu vero iam dicito, mirabile enim quiddam videris dicturus.

Herm. Videtur mihi, Lycine, & facile quidem fieri posse, ut aliquis, qui sola Stoicorum placita didicerit, sciat ex his verum, etiamsi aliorum sententias non persequatur, atque ediscat singulas. Ita vero considera. Si quis hoc tibi solum dicat, dyadas duas quaternarium numerum efficere, numquid opus est, te in circuitu interrogare reliquos, quot sunt numerorum periti, num quis forte sit, qui quinque aut septem dicat eas esse; an vero statim noris vera illum dicere?

ΛΥΚ. Αὐτίκα, ὦ Ἑρμότιμε.

ΕΡΜ. Τί ποτ' οὖν ἀδύνατον εἶναι σοι δοκεῖ, ἐντυγχάνοντά τινα μόνον τοῖς Στωϊκοῖς λέγουσι τὰ ληθῆ, πείβεσθαι τε αὐτοῖς, καὶ μηκέτι δεῖσθαι τῶν ἄλλων, εἰδόμενα ὡς οὐκ ἂν ποτε τὰ τέτταρα πέντε γένοιτο, οὐδ' ἂν μυρίοι Πλάτωνες, ἢ Πυθαγόραι λέγωσιν.

36 ΛΥΚ. Οὐδέν πρὸς ἔπος, ὦ Ἑρμότιμε· τὰ γὰρ ὁμολογούμενα τοῖς ἀμφισβητούμενοις εἰκάζεις, πάμπαν αὐτῶν διαφέροντα. ἢ τί ἂν Φαίης; ἔστιν ὧ τιμι ἐντετύχηκας, λέγοντι τὰς δύο δυάδας συντεθείσας, τὸν ἐπτά ἢ ἑνδεκα ἀριθμὸν ἀποτελεῖν;

ΕΡΜ. Οὐκ ἔγωγε. ἢ μαίνοιτ' ἂν ὁ μὲ τέτταρα ζυμβαίνειν λέγων.

ΛΥΚ. Τί δαί, ἐντετύχηκας πῶποτε, καὶ πρὸς Χαρρίτων πειρᾷ ἀληθεύειν, Στωϊκῶ τινι, καὶ Ἐπικουρείῳ, μὴ διαφερομένῳ περὶ ἀρχῆς, ἢ τέλους;

Lyc. Statim, Hermotime.

Herm. Quid tandem igitur fieri tibi non posse videtur, ut aliquis in Stoicos incidat vera dicentes, & persuaderi sibi ab iis patiatur, nec amplius opus reliquis habeat, cum sciat, nunquam, quae quatuor sint, quinque posse fieri, neque si sexcenti Platones aut Pythagorae dicant.

Lyc. Nihil hoc ad disputationem nostram, Hermotime: ea enim, de quibus inter omnes convenit, cum his, de quibus disceptatur, confers, quae tamen longe inter se distant: aut quid dixeris? Estne, quem videris, qui dicat, binarios duos compositos septem aut undecim numerum efficere?

Herm. Non equidem. alioqui furat, qui non confieri quatuor dicat.

Lyc. Quid vero? incidistine unquam (& per ego te Gratiarum numen obtestor, tenta verum amare) in Stoicum aliquem aut Epicureum, qui non diffiderem de initiis rerum aut de finibus?

ΕΡΜ. Οὐδαμῶς.

ΛΥΚ. Ὅρα τοίνυν μήπως με παραλογίζῃ, ὃ γενναῖε, καὶ ταῦτα, φίλον ὄντα ζητούντων γὰρ ἡμῶν οἱ τινες ἀλθεύουσιν ἐν Φιλοσοφίᾳ, σὺ τοῦτο προαρπάσας, ἔδωκας φέρων τοῖς Στωϊκοῖς, λέγων ὡς οὗτοί εἰσιν, οἱ τὰ δις δύο, τέσσαρα τιθέντες, ὅπερ ἄδηλον εἰ οὕτως ἔχει. Οἱ αἰὲν γὰρ ἂν οἱ Ἐπικούρειοι, ἢ Πλατωνικοὶ, σφᾶς μὲν οὕτω ξυντίθεναι, ὑμᾶς δὲ πέντε ἢ ἑπτὰ λέγειν αὐτά· ἢ οὐ δοκοῦσί σοι τοῦτο ποιεῖν, ὅποταν ὑμεῖς μὲν μόνον τὸ καλὸν, ἀγαθὸν ἡγεῖσθε εἶναι· οἱ Ἐπικούρειοι δὲ, τὸ ἡδύ; καὶ ὅταν ὑμεῖς λέγητε σώματα εἶναι ἅπαντα, ὁ Πλάτων δὲ νομίζει καὶ ἀσώματόν τι ἐν τοῖς οὖσιν εἶναι; ἀλλ' ὅπερ ἔφην, πλεονεκτικῶς πάνυ τὸ ἀμφισβητούμενον συλλαβῶν, ὡς ἀναμειλόγως ἴδιον τῶν Στωϊκῶν δίδως αὐτὸ ἔχειν, καίτοι ἀντιλαμβανομένων τῶν ἄλλων, καὶ λεγόντων αὐτῶν τοῦτο εἶναι, ἔνθα δὴ κρίσεως μάλι-

Herm. Nequaquam.

Lyc. Vide igitur, ne me rationibus colligendis fallas, eumque amicum. Quaerentibus enim nobis, qui veram rationem in philosophia sequantur, tu hoc praereptum aliis ad Stoicos detulisti, cum diceres, hos esse, qui bis duo ponant esse quatuor; quod obscurum, an ita habeat. Dixerint enim Epicurei, vel Platonici, se quidem ita componere, vos autem quinque aut septem ea esse dicere. An non videntur tibi hoc facere, cum vos quidem solum, quod honestum, idem bonum putatis esse; Epicurei autem id, quod suave sit? & cum vos dicitis, corpora esse, quaecunque sint; Plato autem statuit etiam incorporeum quiddam in rerum natura esse? Tu vero, quod modo dicebam, iniuste fane id ipsum, de quo disceptatur, comprehendens, tanquam extra controversiam Stoicorum esset, ipsis habendum adiudicas, licet vindicantibus idem sibi reliquis, & suum esse dicentibus,

Lucian. Vol. IV.

D

στα, οἶμαι, δεῖ. ἂν μὲν οὖν πρόδηλον γένηται τοῦτο, ὡς Στωϊκῶν ἐστὶ μόνων τὰ δις δύο, τέτταρα ἡγεῖσθαι, ὥρα σιωπᾶν τοῖς ἄλλοις· ἄχρι δ' ἂν αὐτοῦ τούτου πέρι διαμάχωνται, πάντων ὁμοίως ἀκουστέον, ἢ εἰδέναι ὅτι πρὸς χάριν δικάζειν δοξομεν.

37 EPM. Οὐ μοι δοκεῖς, ὦ Λυκῖνε, ξυνιέναι πῶς βούλομαι εἰπεῖν.

ΛΥΚ. Οὐκοῦν σαφέστερον χρὴ λέγειν, εἰ ἑτεροῖόν τι, ἀλλὰ μὴ τοιοῦτον φήσεις.

EPM. Εἷς αὐτίκα οἷόν τι λέγω. Θῶμεν γάρ τινας δύο ἐσεληλυθέναι ἐς τὸ Ἀσκληπιεῖον, ἢ ἐς τοῦ Διονύσου τὸ ἱερόν· εἴτα μέντοι Φιάλην τινὰ τῶν ἱερῶν ἀπολωλέναι· δεήσει δῆπου ἀμφοτέρους ἐρευνῆσθαι αὐτοὺς, ὁπότερος ὑπὸ κάλπου ἔχει τὴν Φιάλην.

ΛΥΚ. Καὶ μάλα.

EPM. Ἐχει δὲ πάντως ὁ ἕτερος.

ubi sane iudicio vel maxime, opinor, opus est. Si quidem igitur planum hoc fiat, Stoicorum solorum esse, bis duo putare esse quatuor; tum sane tacendum reliquis. Dum autem de hoc ipso certaverint, omnes aequae audiendi sunt, aut sciendum, nos in opinionem venturos condonati gratiae iudicii.

Herm. Non videris mihi, Lycine, intelligere, quid mihi voluerim.

Lyc. Igitur dilucidius dicendum erit, si quid diversum, non autem tale [*quale ante intelligebam*] dices.

Herm. Statim scies, quid dicam. Ponamus enim, duos quosdam in Aesculapii aut in Bacchi templum ingressos. Deinde vero phialam de sacris perditam. Oportebit scilicet ambos excutere, uter in sinu habeat phialam.

Lyc. Sane.

Herm. Habet autem omnino alteruter.

ΛΥΚ. Πῶς γὰρ οὐ, εἴ γε ἀπόλωλεν;

ΕΡΜ. Οὐκοῦν ἀνὰ παρὰ τῷ προτέρῳ εὗρης αὐτὴν, οὐκ ἔτι τὸν ἕτερον ἀποδύσεις· πρόδηλον γὰρ ὡς οὐκ ἔχει.

ΛΥΚ. Πρόδηλον.

ΕΡΜ. Καὶ εἴ γε μὴ εὕροιμεν ἐν τῷ τοῦ προτέρου κόλπῳ, ὁ ἕτερος πάντως ἔχει· καὶ οὐδὲν ἐρευνῆς οὐδὲ οὕτω δεῖ.

ΛΥΚ. Ἐγεί γάρ.

ΕΡΜ. Καὶ ἡμεῖς τοῖνυν εἰ εὕροιμεν ἤδη παρὰ τοῖς Στωϊκοῖς τὴν Φιάλην, οὐκ ἔτι ἐρευνᾶν τοὺς ἄλλους ἀξιῶ-
σομεν, ἔχοντες ὁ πάσαι ἐζητοῦμεν· ἢ τίνας γὰρ ἕνεκα
ἔτι κάμνομεν;

ΛΥΚ. Οὐδένος, εἴ γε εὕροιτε, καὶ εὐρόντες ἔχοιτε εἰ- 38
δέναι, ὡς ἐκεῖνο ἦν τὸ ἀπολωλὸς, ἢ εἰ ὅλως γινώριμον
ὑμῖν εἴη τὸ ἀνάβημα. νῦν δὲ, ὦ ἑταῖρε, πρότερον μὲν οὐ
δύο εἰσὶν οἱ παρελθόντες ἐς τὸν νεῶν, ὡς ἀναγκαῖον εἶναι
τὸν ἕτερον αὐτοῖν, τὰ Φώρια ἔχειν, ἀλλὰ μάλα πολ-

Lyc. Quī non, siquidem perdita sit?

Herm. Igitur si apud priorem illam inveneris, non iam alterum exues: planum enim, illum non habere.

Lyc. Planum.

Herm. Et si non inveniamus in sinu prioris, alter omnino non habet, & nihil perscrutatione neque sic opus est.

Lyc. Habet enim alter.

Herm. Et nos igitur si inveniamus mox apud Stoicos phialam, non iam excutere reliquos opus putabimus, quippe qui habeamus, quod olim quaesivimus: aut cuius rei gratia plus laboris sumamus?

Lyc. Nullius, si quidem inveneritis, & inventum scire possitis id ipsum esse, quod fuerat perditum; aut modo omnino notum vobis sit donarium. Iam vero, amice, primum quidem non duo sunt ingressi in templum, ut necesse sit alterutrum habere rem furtivam, sed valde multi.

λοί τινες. εἴτα καὶ τὸ ἀπολόμενον αὐτὸ, ἄδηλον ὅ, τι ποτὲ ἔστιν, εἴ τε Φιάλη τις, ἢ σκύφος, ἢ στέφανος ὅσοι γοῦν ἱερεῖς, ἄλλος ἄλλο εἶναι λέγουσι, καὶ οὐδὲ περὶ τῆς ὕλης αὐτῆς ὁμολογοῦσιν· ἀλλ' οἱ μὲν, χαλκοῦ, οἱ δὲ, ἀργύρου, οἱ δὲ, χρυσοῦ, οἱ δὲ, κασσιτέρου εἶναι αὐτὸ φάσκουσιν· ἀνάγκη τοίνυν ἅπαντας ἀποδῦσαι τοὺς εἰσελθόντας, εἰ βούλει εὐρεῖν τὸ ἀπολωλός· καὶ γὰρ ἂν παρὰ τῷ πρώτῳ εὐθὺς εὐρῆς Φιάλην χρυσῇν, ἔτι καὶ τοὺς ἄλλους σοι ἀποδυτέον.

ΕΡΜ. Διὰ τί, ὦ Λυκίνε;

ΛΥΚ. Ὅτι ἄδηλον εἰ Φιάλη τὸ ἀπολόμενον ἦν. εἰ δὲ καὶ τοῦτο ὑπὸ πάντων ὁμολογηθεῖη, ἀλλ' αὐτὶ γε χρυσῇν ἅπαντές φασιν εἶναι τὴν Φιάλην· εἰ δὲ καὶ μάλιστα γινώριμον γένοιτο, ὥς Φιάλη ἀπόλοιτο χρυσῇ, καὶ σὺ παρὰ τῷ πρώτῳ εὐροῖς Φιάλην χρυσῇν, οὐδὲ οὕτω παύσῃ διερευνώμενος τοὺς ἄλλους· οὐ γὰρ δῆλόν που εἰ αὐτὴ

Deinde ipsum, quod desideratur, quid sit obscurum est, phialane, an scyphus, an corona. Quot enim sunt sacerdotes, alius aliud dicit, nec de materia ipsa inter illos convenit; sed alii ex aere, alii argenteum esse, aureum alii, alii e stanno esse, dicunt. Necesse igitur est, quicumque ingressi sunt, omnes exuere, si invenire velis, quod desideratur: etiam enim si apud primum statim invenias phialam auream, adhuc reliquos tamen oportet exuere.

Herm. Cur, Lycine?

Lyc. Quoniam obscurum est, sitne phiala illud, quod perit: si vero hoc etiam inter omnes conveniat; at auream non omnes aiunt esse phialam. Si vero maxime illud etiam constet, auream periisse phialam, tuque penes primum invenias auream phialam, ne sic quidem excutere alios desi-

ἤν ἡ τοῦ Θεοῦ ἢ οὐκ οἶε πολλὰς Φιάλας εἶναι χρυσᾶς;

ERM. Ἐγωγε.

ΛΥΚ. Δεήσει δὴ ἐπὶ πάντα ἰέναι ἐρευνῶντα, καὶ τὰ παρ' ἐκάστῳ εὐρεθέντα πάντα, εἰς μέσον καταθέντα, εἰκάζειν, ὅ, τί ποτε αὐτῶν πρόποι ἂν Θεῶν κτῆμα οἰσθαι. Καὶ γὰρ αὐτὸ τὴν πολλὴν ἀπορίαν παρεχόμενον, 39 τοῦτό ἐστιν, ὅτι ἕκαστος τῶν ἀποδυθησομένων ἔχει τὴν πάντως, ὁ μὲν, σκύφον, ὁ δὲ, Φιάλην, ὁ δὲ, στέφανον· καὶ ὁ μὲν, ἐκ χαλκοῦ, ὁ δὲ, ἐκ χρυσοῦ, ὁ δὲ, ἀργύρου· εἰ δὲ ὁ ἔχει, τοῦτο ἱερὸν ἐστίν, οὐδέπω δῆλον. Πᾶσα τοίνυν ἀνάγκη ἀπορεῖν, ὅν τινα ἱερόσυλον εἴπῃς· ὅπου γε, καὶ εἰ πάντες τὰ ὅμοια εἶχον, ἀδελφὸν ἦν καὶ οὕτως, ὅστις ὁ τὰ τοῦ Θεοῦ ὑφηρημένος· ἐστὶ γὰρ καὶ ἰδιωτικὰ ἔχειν. τὸ δ' αἴτιον τῆς ἀγνοίας ἐν ἐστίν, οἶμαι, τὸ ἀνεπίγραφον εἶναι τὴν ἀπολομένην Φιάλην. Θῶμεν γὰρ Φιάλην ἀπο-

nes. Neque enim planum est, sitne haec ipsa, quae fuit Dei; aut non putas, plures esse phialas aureas?

Herm. Ego vero.

Lyc. Opus igitur erit per omnes ire scrutando, quaeque apud singulos inventa fuerint, ea in medio ponere omnia, & sic facere coniecturam, quid tandem illorum divinam possessionem putare deceat. Etenim quod multam adeo dubitationem affert, illud est, quod eorum, qui exiuntur, unusquisque habet aliquid; scyphum unus, alius phialam, alius coronam: & alius quidem ex aere, ex auro alius, alius ex argento: utrum vero, quod habet quisque, id ipsum factum sit, nondum patet. Necesse igitur omnino est dubitare, quem dicas sacrilegum: ubi etiam, si similia haberent omnes, sic quoque obscurum esset, quis sit, qui Dei cuncta surripuisset: licet enim privata quoque habere. Causa autem illius ignorantiae una est, puto, quod inscriptionem non habet desiderata phiala. Ponamus enim *interim*, deside-

λωλέναι, ὡς εἴ γε ἐπεγέγραπτο τοῦ Θεοῦ τὸ ὄνομα, ἢ τοῦ ἀναβέντος, ἥττον ἂν ἐκάμνομεν, καὶ εὐρόντες τὴν ἐπιγεγραμμένην, ἐπεπαύμεθ' ἂν ἀποδύοντες, καὶ ἐνοχλοῦντες τοὺς ἄλλους. οἶμαι δέ σε, ὦ Ἑρμότιμε, καὶ ἀγῶνας ἤδη γυμνικοὺς ἐωρακέναι πολλάκις.

ΕΡΜ. Καὶ ὀρθῶς οἶει, πολλάκις γάρ, καὶ πολλαχόθι.

ΛΥΚ. Ἦ οὖν ποτε καὶ παρὰ τοὺς ἀθλοθέτας αὐτοὺς ἐκαθέζου;

ΕΡΜ. Νῆ Δία, ἑναγχος Ὀλυμπιάσιν ἐπὶ τὰ λαῖα τῶν Ἑλλανοδικῶν, Εὐανδρίδου τοῦ Ἡλείου θέαν μοι προκαταλαβόντος ἐν ταῖς ἑαυτοῦ πολιταῖς. ἐπεθύμουν γὰρ ἐγγύθεν ἅπαντα ὁρᾶν τὰ παρὰ τοῖς Ἑλλανοδικαῖς γιγνόμενα.

ΛΥΚ. Οἶσθα οὖν καὶ τοῦτο, πῶς κληροῦσιν ὃν τινος ᾧτινι χρὴ παλαίειν, ἢ παγκρατιάζειν;

ΕΡΜ. Οἶδα γάρ.

ΛΥΚ. Οὐκοῦν ἄμεινον σὺ εἴποις, ἐγγύθεν ἰδῶν.

rari phialam. Quod si inscriptum esset Dei nomen, aut donantis, minus laboraremus, inventaque ea, quae inscripta est, defineremus exuere alios, & molestiam illis facessere. Puto autem, te, Hermotime, gymnicos etiam saepe vidisse ludos.

Herm. Recte putas. Saepe enim vidi, & multis locis.

Lyc. Numquid igitur unquam prope ipsos sedisti certaminum praefides?

Herm. Quin nuper Olympiis ad sinistram Hellanodicarum, Euandrida Eleo spectaculum mihi occupante in suis civibus. Cupiebam enim ex proximo videre omnia, quae apud Hellanodicas fierent.

Lyc. Itaque nosti hoc quoque, ut fortiantur, quem, quicum, aut lucta certare aut pancratio oporteat.

Herm. Novi enim.

Lyc. Itaque melius tute dixeris, qui videris ex proximo.

ΕΡΜ. Τὸ μὲν, παλαιὸν, ἐπὶ Ἡρακλέους ἀγωνοθε- 40
τοῦντος, Φύλλα δάδνης.

ΛΥΚ. Μή μοι τὰ πάλαι, ὦ Ἑρμότιμε· ἀ δὲ εἶδες
ἐγγύθεν, ἐκείνα λέγε.

ΕΡΜ. Κάλπις ἀργυρᾷ πρόκειται ἱερὰ τοῦ Θεοῦ, ἐς
ταύτην ἐμβάλλονται κλῆροι μικροί, ὅσον δὴ κυσριαῖοι
τὸ μέγεθος, ἐπιγεγραμμένοι· ἐγγράφεται δὲ ἐς δύο μὲν,
ἄλφα ἐν ἑκατέρῳ· ἐς δύο δὲ, τὸ βῆτα· καὶ ἐς ἄλλους
δύο τὸ γάμμα, καὶ ἐξῆς κατὰ τὰ αὐτὰ, ἣν πλείους οἱ
ἀθληταὶ ὥσι, δύο αἰεὶ κλῆροι τὸ αὐτὸ γράμμα ἔχοντες.
προσελθὼν δὴ τῶν ἀθλητῶν ἕκαστος, προσευξάμενος τῷ
Διὶ, καθίς τὴν χεῖρα ἐς τὴν κάλπιν, ἀνασπᾷ τῶν κλῆ-
ρων ἓνα, καὶ μετ' ἐκείνον ἕτερος, καὶ παρεστῶς μαστι-
γοφόρος ἑκάστῳ, ἀνέχει αὐτοῦ τὴν χεῖρα, οὐ παρέχων
ἀναγνῶναι ὅ, τι τὸ γράμμα ἐστὶν ὃ ἀνέσπακεν· ἀπάν-
των δὲ ᾗδ' ἐχόντων, ὁ Ἀλυτάρχης, οἶμαι, ἡ τῶν Ἑλ-
λανοδικῶν αὐτῶν εἰς (οὐκ ἔτι γὰρ τοῦτο μέμνημαι)

Herm. Olim quidem, praefide certaminis Hercule, lauri
folia.

Lyc. Ne tu mihi antiqua, Hermotime, sed quae ex pro-
pinquo vidisti, ea narra.

Herm. Urna argentea proposita est, Dei sacra: in hanc
parvae fabarum instar sortes iniiciuntur, inscriptae. Inscrī-
bitur autem binis A, binis aliis B, binis Γ, & eodem modo
deinceps, si plures athletae fuerint, ut duae semper sortes
eandem literam habeant. Accedens autem athletarum unus-
quisque, & Iovem precatus, demissa in urnam manu, sor-
tium unam extrahit, & post illum alius; adstantque unicui-
que flagellifer manum illius retinet, nec finit illum videre,
quae sit litera, quam extraxit. Omnibus autem suam iam
habentibus, Alytarcha puto, aut ipsorum unus Hellanodi-
carum, hoc enim non iam recordor, circumiens inspicit

περιῶν, ἐπισκοπεῖ τοὺς κλήρους ἐν κύκλῳ ἐστώτων, καὶ οὕτω τὸν μὲν τὸ ἄλφα ἔχοντα, τῷ τὸ ἕτερον ἄλφα ἀνεσπακότι, παλαίειν ἢ παγκρατιάζειν συνάπτει· τὸν δὲ τὸ βῆτα, τῷ τὸ βῆτα ὁμοίως, καὶ τοὺς ἄλλους τοὺς ὁμογράμμους κατὰ ταῦτά. οὕτω μὲν γὰρ, ἢν ἄρτιοι ᾖσιν οἱ ἀγωνισταί, οἷον ἄκτῳ, ἢ τέσσαρες, ἢ δώδεκα. ἢν δὲ περιττοί, πέντε, ἑπτὰ, ἑννέα, γράμμα τι περιττὸν ἐνὶ κλήρῳ ἐγγράφειν συμβάλλεται αὐτοῖς, ἀντίγραφον ἄλλο οὐκ ἔχον· ὅς δ' ἂν τοῦτο ἀνασπάσῃ, ἐΦεδρεύει περιμένων ἔστ' ἂν ἐκεῖνοι ἀγωνίσωνται· οὐ γὰρ ἔχει τὸ ἀντίγραμμα, καὶ ἔστι τοῦτο οὐ μικρὰ εὐτυχία τοῦ ἀθλητοῦ, τὸ μέλλειν ἀκμῆτα τοῖς κεκμηκόσι συμπεσεῖσθαι.

- 41 ΛΥΚ. Ἐχ' ἀτρέμα, τούτου γὰρ ἐδεόμην μάλιστα· οὐκοῦν ἑννέα ᾄτες, ἀνεσπάκασιν ἅπαντες, καὶ ἔχουσι τοὺς κλήρους, περιῶν δὴ, (βούλομαι γὰρ σε Ἑλλανόδικην ἀντὶ θεοῦ ποιῆσαι) ἐπισκόπησον τὰ γράμμα-

sortes stantium circulo, atque ita eum, qui A habet, cum eo, qui alterum A extraxit, ad luctam vel pancratium comparat, similiterque eum, cui B evenit, cum altero, qui B habet, & reliquos eiusdem literae eadem ratione. Atque ita quidem si pari numero sint athletae, v. g. octo, quatuor, duodecim: si vero impari numero, quinque, septem, novem, litera quaedam impar & ipsa, uni tantum sorti inscripta, respondentem sibi aliam non habens, cum reliquis iniicitur. Hanc qui extraxerit, subsidet, exspectans, dum illi certaverint: nec enim habet ex adverso sibi respondentem litteram. Et est illa non parva athletae felicitas, qui integer committendus sit fatigatis.

Lyc. Insiste. hoc enim maxime mihi opus erat. Igitur novem cum sint, extraxerunt omnes & habent sortes. Circumiens itaque (volo enim te iam pro spectatore Hellenodicam facere) inspicere literas, nec prius puto didiceris,

τα, καὶ οὐ πρότερον, οἶμαι, μάθοις ἂν ὅστις ὁ ἔφεδρός
 ἐστίν, ἢ μὴ ἐπὶ πάντας ἔλθῃς, καὶ συζεύξῃς αὐτούς.

ERM. Πῶς, ὦ Λυκίνε, τοῦτο Φῆς;

ΛΤΚ. Ἀδύνατόν ἐστιν εὐθὺς εὐρεῖν τὸ γράμμα ἐκεῖνο
 τὸ δηλοῦν τὸν ἔφεδρον, ἢ τὸ μὲν γράμμα ἴσως ἂν εὖροις,
 οὐ μὴν εἶσθαι γε εἰ ἐκεῖνός ἐστιν· οὐ γὰρ προεῖρηται ὅτι τὸ
 (κ) ἢ τὸ (μ) ἢ τὸ (ι) ἐστὶ τὸ χειροτονοῦν τὸν ἔφεδρον·
 ἀλλ' ἐπειδὴ τῷ (α) ἐντύχῃς, ζητεῖς τὸν τὸ ἕτερον (α)
 ἔχοντα, καὶ εὐρών, ἐκείνους μὲν ἤδη συνέζευξας· ἐντυχῶν
 δὲ αὐθις τῷ βῆτα, τὸ ἕτερον βῆτα ὅπου ἐστὶ ζητεῖς, τὸ
 ἀντίπαλον τῷ εὐρεβέντι, καὶ ἐπὶ πάντων ὁμοίως, ἄχρις
 ἂν ἐκεῖνός σοι περιλειφθῇ, ὃ τὸ μόνον γράμμα ἔχων τὸ
 ἀνανταγώνιστον.

ERM. Τί δ' εἰ ἐκεῖνῳ πρώτῳ, ἢ δευτέρῳ ἐντύχῃς, τί 42
 ποιήσεις;

ΛΤΚ. Οὐ μένου. ἀλλὰ σὺ ὁ Ἑλλανοδόκῃς, ἐθέλω εἰ-

quis subfessor ille sit, quam veneris ad omnes, eosque com-
 paraveris.

Herm. Quid ita, Lycine?

Lyc. Fieri non potest, ut statim invenias literam illam sub-
 fessoris indicem; aut literam forte invenias, sed utrum illa
 sit, nescies. neque enim praedictum est, aut K aut M aut I
 esse, quae subfessorem indicet. Sed ubi in A incideris, quae-
 ris eum, qui alteram A habet, eoque invento, illos iam com-
 parasti: & cum in B incidis, altera B ubi sit quaeris, inven-
 tae respondens, ac de omnibus similiter, donec ille tibi re-
 linquatur, solitariam literam habens, cui nulla ex adverso
 respondet.

Herm. Quid si vero in illam primo aut secundo incidas,
 quid facies?

Lyc. Minime, quid ego facturus sim, quaeritur. Sed tu Hel-

δέναι ὅ, τι καὶ πράξεις, πότερον αὐτίκα ἐρεῖς ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ ἔφεδρος, ἢ δεήσει ἐπὶ πάντας ἐν κύκλῳ ἐλθόντα ἰδεῖν, εἴ που αὐτῷ γράμμα ὁμοίον ἐστίν ὥς εἴ γε μὴ τοὺς πάντων κληροῦς ἴδοις, οὐκ ἂν μάθοις τὸν ἔφεδρον.

ΕΡΜ. Καὶ μὲν, ὦ Λυκίνε, ῥαδίως ἂν μάθοιμι. ἐπὶ γοῦν τῶν ἐννέα, ἣν τὸ (ε) εὖρω πρῶτον ἢ δεύτερον, οἶδας ὅτι ἔφεδρος ὁ τοῦτο ἔχων, ἐστί.

ΛΥΚ. Πῶς, ὦ Ἑρμότιμε;

ΕΡΜ. Οὕτω, τὸ (Α) δύο αὐτῶν ἔχουσι, καὶ τὸ (Β) ὁμοίως δύο, τῶν λοιπῶν δὲ τεττάρων ὄντων, οἱ μὲν, τὸ (Γ) οἱ δὲ, τὸ (Δ) πάντως ἀνεσπάκασι, καὶ ἀνήλωται ἤδη ἐς τοὺς ἀθλητὰς ὀκτὼ ὄντας τὰ τέτταρα γράμματα. δῆλον οὖν ὅτι μόνον ἂν οὕτω περιττὸν εἴη τὸ ἐξῆς γράμμα τὸ (Ε), καὶ ὁ τοῦτο ἀνεσπακῶς, ἔφεδρός ἐστι.

ΛΥΚ. Πότερον, ὦ Ἑρμότιμε, ἐπαινέσω σὲ τῆς συνέσεως, ἢ θέλεις ἀντίπῳ τάγε μοι δοκοῦντα, ὅποια ἂν ᾖ;

lanodica; scire volo, quid factururus sis? utrum statim dicturus sis, hic est subseffor, an ad omnes per orbem eundum putes, & videndum, si qua ipsi litera similis sit? atque adeo, nisi omnium sortes videris, non discas subsefforem.

Herm. Quin, Lycine, facile discam. Inter novem enim si E primo invenero, aut secundo loco, novi, hanc qui habeat, esse subsefforem.

Lyc. Quid ita, Hermotime?

Herm. Hoc modo: A duo illorum habent, B itidem duo; reliqui cum sint quatuor, duo Γ, Δ autem alii duo omnino extraxerunt, consumtaeque sunt in octo athletas literae quatuor. Apparet igitur, solam ita imparem futuram proximam literam E, eumque, qui illam extraxerit, esse subsefforem.

Lyc. Utrum, Hermotime, prudentiam tuam laudem, an vis contra dicam, quae mihi videntur, qualiacunque demum fuerint?

ΕΡΜ. Νῆ Δία, διαπορῶ μὲν τοι ὅ, τι ἂν εὐλογον ἀντειπεῖν ἔχοις πρὸς τὸ τοιοῦτον.

ΛΥΚ. Σὺ μὲν γὰρ ὡς ἐξῆς πάντως γραφομένων 43
 γραμμάτων, εἰρηκας, οἷον, πρώτου τοῦ (Α) δευτέρου δὲ
 τοῦ (Β) καὶ κατὰ τὴν τάξιν ἄχρις ἂν ἐς ἐν αὐτῶν τελευ-
 τήσῃ ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀθλητῶν· καὶ δίδωμί σοι Ὀλυμπιά-
 σιν οὕτω γίγνεσθαι. τί δαί, εἰ ἐξελόντες ἀτάκτως πέντε
 γράμματα, ἐξ ἀπάντων τὸ (Χ) καὶ τὸ (Σ) καὶ τὸ (Ζ)
 καὶ τὸ (Κ) καὶ τὸ (Θ) τὰ μὲν γὰρ ἄλλα τέτταρα, δι-
 πλᾶ ἐπὶ τῶν κλήρων τῶν ὀκτῶ γράφωμεν, τὸ δὲ (Ζ)
 μόνον ἐπὶ τοῦ ἐννάτου, ὃ δὴ καὶ δηλοῦν ἐμελλεν ἡμῖν τὸν
 ἔφεδρον, τί ποιήσεις πρῶτον εὐρῶν τὸ (Ζ); τῷ διαγνώσῃ
 ἔφεδρον ὄντα τὸν ἔχοντα αὐτὸ, ἢ μὴ ἐπὶ πάντα ἐλθῶν
 εὐρῆς οὐδὲν αὐτῷ συμφονοῦν; σὺ γὰρ εἶχες ὥσπερ νῦν τῇ
 τάξει αὐτῶν τεκμαίρεσθαι.

ΕΡΜ. Δυσἀπόκριτον τοῦτο ἐρωτᾷς.

ΛΥΚ. Ἰδοὺ δὴ καὶ ἑτέρως τὸ αὐτὸ ἐπισκόπησον. τί 44

Herm. Quin dic. Non comminiscor equidem, quid cum ratione in tali re dicere contra possis.

Lyc. Tu quidem ita dixisti, tanquam ordine deinceps suo omnino scribantur literae, v. g. prima A, altera B, & sic ordine, donec in una illarum numerus athletarum deficiat. Ac do tibi, Olympiae ita fieri. Quid vero, si sumtis sine ordine quinque literis X, Σ, Ζ, Κ, Θ, reliquas quidem quatuor bis quamque in οθθο sortibus scribamus, Ζ autem solum in nona, quod scilicet designet nobis subfessorem: quid facies, si primum Ζ invenias? quamam re intelliges subfessorem esse, qui illam habeat, nisi ad omnes accedens invenias, nullam cum ea convenire? neque enim possis, ut modo, ex ordine illarum illud intelligere.

Herm. Difficile est ad respondendum, quod rogas.

Lyc. Ecce alio etiam modo idem illud considera. Quid

γὰρ εἰ μὴδὲ γράμματα γράφοιμεν ἐπὶ τῶν κλήρων, ἀλλὰ τινὰ σημεῖα, καὶ χαρακτῆρας, οἷα πολλὰ Αἰγύπτιοι γράφουσιν ἀντὶ τῶν γραμμάτων, κυνοκεφάλους τινὰς ὄντας, καὶ λεοντοκεφάλους ἀνθρώπους; ἢ ἐκεῖνα μὲν εἰσόμεν, ἐπεὶ περ ἀλλόκοτά ἐστι· Φέρε δὲ τὰ μονοειδῆ καὶ ἀπλᾶ ἐπιγράψωμεν, ὥς οἷόν τε εἰκάσαντες δύο ἀνθρώπους ἐπὶ δυοῖν κλήροιν, δύο ἵππους ἐπὶ δυοῖν, καὶ ἀλεκτρυόνας δύο, καὶ κύνας δύο, τῷ δὲ ἐννάτῳ, λέων ἔστω τὸ ἐπίσημον· ἦν τοίνυν τῷ λεοντοφόρῳ τούτῳ κλήρῳ ἐν ἀρχῇ ἐντύχης, πόθεν ἔξεις εἰπεῖν ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ τὸν ἔφεδρον ποιῶν, ἢ μὴ περιβεωρήσης ἅπαντας ἐπιῶν, εἴ τις καὶ ἄλλος λέοντα ἔχει;

ERM. Οὐκ ἔχω ὅ, τι σοι ἀποκρίνωμαι, ὦ Λυκῖνε.

45 ΛΥΚ. Εἰκότως· οὐδὲ γὰρ εὐπρόσωπον οὐδέν· ὥστε ἢ ἐβέλωμεν ἢ τὸν ἔχοντα τὴν ἱερὰν Φιάλην εὐρεῖν, ἢ τὸν ἔφεδρον, ἢ τὸν ἀρίστα ἡγησόμενον ἡμῖν ἐς τὴν πόλιν ἐκείνην

enim, si neque literas scribamus in sortibus, sed signa quaedam & notas, quo genere Aegyptii multa scribunt, pro literis pingentes caninis aut leoninis capitibus homines. Aut illa quidem relinquamus, cum absurda sint: sed age uniformia illa & simplicia in iis pingamus, observata quantum potest similitudine, homines in duabus sortibus, duos in duabus equos, & gallos duo, & duo canes, nonae autem nota esto leo. In hanc igitur signatam leone sortem si primum incidas, unde habebis dicere, hanc esse, quae subfessorem faciat, nisi ante obeundo omnes inspexeris, si qua etiam alia leonem habeat.

Herm. Non habeo, quod tibi, Lycine, respondeam.

Lyc. Nihil mirum. Neque enim speciosum quidquam est, quod responderi possit. Itaque si voluerimus vel eum, qui auream phialam habeat, invenire, vel subfessorem, vel opti-

τὴν Κόρινθον, ἐπὶ πάντας ἀναγκαίως ἀφίξόμεθα, καὶ ἐξετάσομεν ἄκρως πειρώμενοι καὶ ἀποδύοντες, καὶ περιθεωροῦντες· μόλις γὰρ ἂν οὕτω τάληθες ἐκμάθοιμεν. καὶ εἴ γε τις μέλλει σύμβουλός μοι ἀξιόπιστος ἔσεσθαι, Φιλοσοφίας περὶ, ἣν τινα Φιλοσοφητέον, οὗτος ἂν εἴη μόνος ὁ τὰ ὑπὸ πασῶν αὐτῶν λεγόμενα εἰδώς· οἱ δ' ἄλλοι, ἀτελεῖς· καὶ οὐκ ἂν πιστεύσαιμι αὐτοῖς, ἔστ' ἂν καὶ μᾶς ἀπείρατοι ᾖσι. τάχα γὰρ ἂν ἡ ἀρίστη ἐκεῖνη εἴη. οὐ γὰρ δὴ εἴ τις παραστησάμενος καλὸν ἄνθρωπον, λέγοι τοῦτον εἶναι κάλλιστον ἀνθρώπων ἀπάντων, πιστεύσαιμι αὐτῷ, ἣν μὴ εἰδῶμεν ὅτι πάντας ἀνθρώπους ἐώρακεν· ἴσως μὲν γὰρ καὶ οὗτος καλός· εἰ δὲ πάντων κάλλιστος, οὐκ ἂν ἔχοι εἰδέναι, μὴ ἰδὼν ἅπαντας· ἡμεῖς δὲ, οὐκ αὐτὸ μόνον καλοῦ, ἀλλὰ τοῦ καλλίστου θεόμεθα, καὶ ἣν μὴ τοῦτο εὕρωμεν, οὐδὲν ἡμῖν πλέον πεπράχθαι ἡγησόμεθα. οὐ γὰρ ἀγαπήσομεν ὁποῖω δῆποτε

mum illum in civitatem illam Corinthum ducem, ad omnes necessario deveniemus, & inquiremus summo opere tentantes, & exuentes, & circum circa inspicientes. Vix enim vel sic verum discamus. Et si quis velit consiliarius mihi fide dignus de philosophia esse, quae sequenda sit, ille fuerit solus, qui ea, quae ab omnibus dicuntur, noverit. Reliqui omnes in censum non veniunt, neque iis crediderim, dum vel unius *sektae* sint ignari: forte enim haec ipsa fuerit optima. Neque enim sane, si quis pulchrum nobis hominem adducat, huncque dicat esse omnium pulcherrimum, ipsi credamus; nisi sciamus, omnes illum homines vidisse. Forte enim & hic quidem pulcher: an vero omnium pulcherrimus, scire non possit, qui omnes non viderit. Nos autem non pulchro solum, sed pulcherrimo opus habemus: & hoc nisi invenerimus, nihil nobis profecisse videbimur. neque enim satis habebimus in pulchrum quodcunque in-

καλῶ ἐντυχόντες, ἀλλ' ἐκεῖνο τὸ ἀκρότατον ζητοῦμεν κάλλος, ὅπερ ἀνάγκη ἐν εἶναι.

46 ΕΡΜ. Ἀληθῆ.

ΛΥΚ. Τί οὖν; ἔχεις μοι τινὰ εἰπεῖν, ἀπάσης ὁδοῦ πεπειραμένον ἐν Φιλοσοφία, καὶ ὃς τά τε ὑπὸ Πυθαγόρου, καὶ Πλάτωνος, καὶ Ἀριστοτέλους, καὶ Χρυσίππου, καὶ Ἐπικούρου, καὶ τῶν ἄλλων λεγόμενα εἰδώς, τελευτῶν, μίαν εἴλετο ἐξ ἀπασῶν ὁδῶν, ἀληθῆ τε δοκιμάσας, καὶ πείρα μαθὼν, ὥς μόνῃ ἄγει εὐθὺ τῆς εὐδαιμονίας; εἰ γάρ τινα τοιοῦτον εὔροιμεν, παυσόμεθα πράγματα ἔχοντες.

ΕΡΜ. Οὐ ράδιον, ὦ Λυκίῃε, τοιοῦτον ἄνδρα εὔρεῖν.

47 ΛΥΚ. Τί δὴ οὖν πράττομεν, ὦ Ἑρμότιμ; οὐκ ἂν ἀπαγορευτέον οἶμαι, ἐπεὶ μηδενὸς ἡγεμόνος τοιούτου ἔς γε τὸ παρὸν εὐποροῦμεν. ἄρα τόδε πάντων κράτιστόν ἐστι, καὶ ἀσφαλέστατον, αὐτὸν ἕκαστον ἀρξάμενον, διὰ πάσης

cidisse, sed summam illam pulchritudinem quaerimus, quam unam esse necesse est.

Herm. Vera sunt ista.

Lyc. Quid igitur? habes mihi dicere aliquem, qui viam omnem in philosophia probaverit, quique cognitis, quae dicuntur a Pythagora, & Platone, & Aristotele, & Chrysippo, & Epicuro, & reliquis, unam tandem ex omnibus viam delegerit, quam veram probaverit, & cognoverit experimento, solam ducere recta ad felicitatem? Talem enim si inveniamus, laborare desinemus.

Herm. Non facile est, Lycine, talem virum reperire.

Lyc. Quid agemus ergo, Hermotime? Non puto despondendum esse animum, si in praesens non sit ducis eiusmodi copia. Numquid optimum est atque tutissimum, ipsum quem-

προαιρέσεως χωρῆσαι, καὶ ἐπισκέψασθαι ἀκριβῶς τὰ
ὑπὸ πάντων λεγόμενα;

ERM. Ἐοικεν ἀπὸ γε τούτων, πλὴν ἐκεῖνο μὴ ἐναν-
τίον ἤ, ὃ μικρῶ πρόσθεν ἔλεγες, ὥς οὐ ράδιον ἐπιδόντα
ἑαυτὸν, καὶ πετάσαντα τὴν ὁδὸν, ἀναδραμεῖν αὐθις.
πῶς γὰρ οἷόν τε πάσας ἐπελθεῖν τὰς ὁδοὺς ἐν τῇ πρώτῃ
ὥς φῆς κατασχεθησομένῳ;

ΛΥΚ. Ἐγὼ σοι φράσω, τὸ τοῦ Θήσεως ἐκεῖνο μίμη-
σόμεθα καὶ τι λῖνον παρὰ τῆς τραγικῆς Ἀριάδνης λα-
βόντες, εἰσὶμεν ἐς τὸν λαβύρινθον ἕκαστον, ὥς ἔχειν ἀ-
πραγμόνως μνησόμενοι αὐτὸ, ἐξιέναι.

ERM. Τίς ἂν οὖν ἡμῖν Ἀριάδνη γένοιτ' ἂν, ἣ πόθεν
τοῦ λίνου εὐπορήσομεν;

ΛΥΚ. Θάρρει, ὦ ἐταῖρε· δοκῶ γάρ μοι εὐρηκέναι, οὗ
τινος ἐχόμενοι, ἐξέλθοιμεν ἂν.

ERM. Τί οὖν τοῦτό ἐστιν;

que incipere, & per sectas ire omnes, & considerare ac-
curate, quae dicuntur ab omnibus?

Herm. Sic videtur ex his quidem, quae disputata sunt: mo-
do illud paulo ante a te dictum non adversetur, quod non
facile est, qui semel se vento passis velis permiserit, retro
cursum agere. Quomodo enim fieri potest, ut vias aliquis
omnes obeat, si in prima, quod dicis, futurum sit ut re-
tineatur?

Lyc. Dicam tibi. Thesei illud consilium imitabimur, & li-
no a Tragica Ariadne accepto in labyrinthum quemque in-
grediamur, ut glomerando illo sine molestia exeamus.

Herm. Quae igitur nobis Ariadne fuerit, aut unde lini
nobis erit copia?

Lyc. Bono animo, sodalis, esto. Videor enim mihi in-
venisse, quod renentes egrediamur.

Herm. Quod igitur illud est?

ΛΥΚ. Οὐκ ἐμὸν ἐρῶ, ἀλλὰ τινος τῶν σοφῶν, τὸ, ἡφε, καὶ μέμνησο ἀπιστεῖν· ἦν γὰρ μὴ ῥαδίως πιστεύωμεν ἀκούοντες, ἀλλὰ δικαστικῶς αὐτὸ ποιῶμεν, ἀπολιπόντες καὶ τοῖς ἐξῆς λόγον, ἴσως εὐμαρῶς ἀν τοὺς λαβυρίνθους ἐκφύγοιμεν.

ΕΡΜ. Εὖ λέγεις, καὶ τοῦτο ποιῶμεν.

48 ΛΥΚ. Εἶεν. ἐπὶ τίνα δὴ αὐτῶν πρῶτον ἔλθοιμεν ἄν; ἢ τοῦτο μὲν οὐδὲν διώσκει; ἀρξάμενοι δ' ἀφ' ὅτουσιν, οἷον ἀπὸ Πυθαγόρου, ἢ οὕτω τύχη, πόσω ἂν χρόνῳ οἰόμεθα ἐκμαθεῖν τὰ Πυθαγόρου ἅπαντα; καὶ μὴ ἐξαίρει καὶ τὰ πέντε ἔτη ἐκεῖνα τὰ τῆς σιωπῆς· σὺν δ' σὺν τοῖς πέντε, ἱκανὰ τριάκοντα, οἶμαι, εἰ δὲ μὴ, ἀλλὰ πάντως γε εἴκοσι.

ΕΡΜ. Θῶμεν οὕτως.

ΛΥΚ. Εἶτα ἐξῆς τῷ Πλάτῳ θετέον δηλαδὴ τοσαῦτα ἕτερα, ἔτι μὴν καὶ Ἀριστοτέλει οὐκ ἐλάττω.

1 Τὸ ἡφε καὶ μέμνησο ἀπιστεῖν) Ἐπιχάρμου ἀπόφθγμα τοῦτο. V.

Lyc. Non meum dicam, sed cuiusdam sapientium, *Sobrius fidem negato*. Si enim non facile credamus inter audiendum, sed tanquam iudices illud faciamus, relinquentes etiam his, qui sequuntur, dicendi copiam, facile fortasse Labyrinthos illos effugiamus.

Herm. Bene mones, hoc igitur faciemus.

Lyc. Sint ista. Ad quem igitur illorum primum veniamus? An nihil hoc refert? Incipientes igitur a quocunque, verbi gratia a Pythagora, si usu ita veniat, quanto putamus tempore ediscere nos posse Pythagorae omnia? Nec excipe etiam quinque illos silentii annos. Computatis igitur quinque illis, sufficere triginta arbitror. Sin minus *hoc placet tanquam nimium*, at viginti quidem certe.

Herm. Sic ponamus.

Lyc. Tum deinceps Platoni assignandi totidem nempe alii: verum etiam Aristoteli non pauciores.

ΕΡΜ. Οὐ γάρ.

ΛΥΚ. Χρυσίππῳ δέ γε οὐκ ἔτι ἐρήσομαί σε πόσα οἶδα γὰρ παρὰ σοῦ ἀκούσας, ὅτι τετταράκοντα μόγισ ικανά.

ΕΡΜ. Οὕτως.

ΛΥΚ. Εἴτα ἐξῆς Ἐπικούρῳ, καὶ τοῖς ἄλλοις. ὥς δὲ οὐ πολλὰ ταῦτα τίθημι, ἐκεῖθεν μάθοις ἂν, ἣν ἐννοήσης ὅσοι οὐδοηκονταῦται εἰσὶ Στωϊκοὶ, ἢ Ἐπικουρείοι, ἢ Πλατονικοὶ, ὁμολογοῦντες μὴ πάντα εἰδέναι τὰ τῆς αὐτοῦ αἰρέσεως ἕκαστος, ὥς μηδὲν ἐνδεῖν σφίσιν ἐς τὰ μαθήματα. εἰ δὲ μὴ, ἀλλὰ Χρυσίππος γε, καὶ Ἀριστοτέλης, καὶ Πλάτων Φαῖεν ἂν καὶ πρὸ τούτων, ὁ Σωκράτης οὐδὲν Φαυλότερος αὐτῶν, ὃς ἐκεκράγει πρὸς ἅπαντας, οὐχ ὅπως μὴ πάντα, ἀλλὰ μὴδ' ὅλως εἰδέναι τὶ, ἢ τοῦτο μόνον, ὅτι οὐκ οἶδε. λογιζώμεθα οὖν ἐξ ἀρχῆς, εἰκοσι τῷ Πυθαγόρᾳ ἐτίθεμεν, εἴτα Πλάτωνι τοσαῦθ' ἕτερα, εἴτα ἐξῆς τοῖς ἄλλοις πόσα δ' οὖν ταῦ-

Herm. Non fane.

Lyc. Chrysippo autem non iam interrogabo te, quot? Novi enim ex te auditum, quadraginta annos vix sufficere.

Herm. Ita est.

Lyc. Tum deinceps Epicuro, & reliquis? Me vero non multos ponere, inde intelligas, si cogites, quot octogennarii sint Stoici, aut Epicurei, aut Platonici, qui fateantur, nondum se scire suae quisque sectae omnia, ut nihil sibi ad disciplinam defuit. Si hoc non placeat, at Chrysippus, & Aristoteles, & Plato dicant, & ante hos nihil iis deterior Socrates, qui clamabat ad omnes, nedum ut omnia, nihil omnino se scire, nisi hoc solum, nihil se scire. Computemus igitur ab initio: viginti Pythagorae posuimus, tum Platoni totidem alios, tum ordine reliquis; quot igitur hi con-

τα συντεθέντα, ἐν κεφαλαίῳ γένοιτ' ἂν, εἰ δέκα μόνας
 θεῖμεν τὰς αἰρέσεις ἐν φιλοσοφίᾳ;

ΕΡΜ. Ὑπὲρ διακόσια, ὦ Λυκῖνε.

ΛΥΚ. Βούλει οὖν ἀφαιροῦμεν τὸ τέταρτον, ὡς πενή-
 κοντα καὶ ἑκατὸν [ἔτη] ἱκανὰ εἶναι, ἢ τὸ ἥμισυ ὅλον;

49 ΕΡΜ. Αὐτὸς ἂν εἰδείης ἄμεινον, ἐγὼ δὲ ὁρῶ τοῦτο, ὅτι
 ὀλίγοι ἂν καὶ οὕτω διὰ πασῶν ἐξέλθοιεν, ἐκ γενετῆς
 εὐθὺς ἀρξάμενοι.

ΛΥΚ. Τί οὖν πάθοι τις, ὦ Ἑρμότιμε, εἰ τοιοῦτόν ἐστι
 τὸ πρᾶγμα; ἢ ἀνατρεπτέον ἐκεῖνα τὰ ἤδη ὠμολογη-
 μένα, ὡς οὐκ ἂν τις ἔλοιτο ἐκ πολλῶν τὸ βέλτιστον,
 μὴ οὐχὶ πειραθεῖς ἀπάντων; ὡς τόν γε ἄνευ πείρας αἰ-
 ρούμενον, μαντεία μᾶλλον, ἢ κρίσει τάληδες ἀναζητοῦν-
 τα, οὐχ οὕτως ἐλέγομεν;

ΕΡΜ. Ναί.

ΛΥΚ. Πᾶσα τοίνυν ἀνάγκη ἐπὶ τοσοῦτον βιῶναι ἢ-

summaverint forte, si decem folas ponamus philosopho-
 rum sectas?

Herm. Supra ducentos, Lycine.

Lyc. Vin ergo auferamus hinc quartam partem, ut centum
 & quinquaginta anni sufficiant, aut ipsum dimidium adeo?

Herm. Ipse noris melius: ego vero hoc video, paucos
 vel sic per sectas omnes ituros, si etiam a nativitate inde
 statim incipiant.

Lyc. Quid igitur agat aliquis, Hermotime, si ita se res
 habet? Evertendane, de quibus iam inter nos convenit, nem-
 pe eligere non posse quemquam ex pluribus, quod sit opti-
 mum, nisi exploratis omnibus, tanquam is, qui citra expe-
 rimentum eligat, divinatione magis, quam iudicio, verum
 requirat? Nonne ita diximus?

Herm. Ita.

Lyc. Omni igitur ratione necessarium, eo usque nos vi-

μᾶς, εἰ μέλλοιμεν εὖ τε αἰρήσεσθαι, ἀπάντων πειρα-
 θέτες, καὶ ἐλόμενοι φιλοσοφῆσιν, καὶ φιλοσοφῆσαν-
 τες εὐδαιμονήσιν. πρὶν δὲ οὕτω ποιῆσαι, ἐν σκότῳ,
 Φασίν, ὀρχοίμεθ' ἂν, οἷς ἂν τύχωμεν, προσπταίοντες,
 καὶ ὅ, τι ἂν πρῶτον ἐς τὰς χεῖρας ἔλθῃ, τοῦτ' εἶναι τὸ
 ζητούμενον ὑπαλαμβάνοντες, διὰ τὸ μὴ εἰδέναι τάληθες.
 εἰ δὲ καὶ εὔροιμεν ἄλλως κατὰ τινα ἀγαθὴν τύχην περι-
 πεσόντες αὐτῷ, οὐχ' ἔχομεν βεβαίως εἰδέναι εἰ ἐκεῖνό
 ἐστὶν ὃ ζητοῦμεν· πολλὰ γὰρ ἐστὶν ὅμοια αὐτοῖς, λέ-
 γοντα ἕκαστον αὐτὸ εἶναι τάληθέστατον.

ΕΡΜ. ὦ Λυκίῃ, οὐκ οἶδ' ὅπως εὐλογα μὲν δοκεῖς 50
 μοι λέγειν· ἀτὰρ, (εἰρήσεται γὰρ τάληθες,) οὐ μετρίως
 ἀνιᾶς με διεξιῶν αὐτὰ, καὶ ἀκριβολογούμενος οὐδὲν δεόν.
 ἴσως δὲ καὶ ἔοικα οὐκ ἐπ' ἀγαθῷ ἐξεληλυθέναι τήμερον
 ἐκ τῆς οἰκίας, καὶ ἐξελθὼν ἐντετυχηκέναι σοι, ὅς με
 πλησίον ἤδη τῆς ἐλπίδος ὄντα, εἰς ἀπορίας φέρων ἐμβέ-

vere, si & bene eligere velimus exploratis omnibus, & electione facta philosophari, & per philosophiam felices esse. Ante vero quam id fecerimus, in tenebris, quod aiunt, saltabimus, offendentes ad quaecunque obvia, & quidquid primum in manus venerit, id ipsum rati quod quaeritur, qui verum non noverimus. Si vero inveniamus temere, bona quadam fortuna in illud incidentes, non habebimus tamen, unde sciamus firmiter, sitne illud ipsum, quod quaerimus. Multa enim sunt inter se similia, quorum unumquodque se verissimum esse contendat.

Herm. Nescio, quid fiat, Lycine, ut rationalia quidem dicere mihi videaris: sed, dicetur enim verum, non mediocri me molestia afficis, persequendis illis & ad minutias usque perscrutandis praeter necessitatem. Forte etiam infelibus hodie auspiciis domo exisse videar, & egressus in te incidisse, qui me, cum prope spem iam essem, in consilii ino-

βληκας, ἀδύνατον ἀποφαίνων τῆς ἀληθείας τὴν εὐρεσιν, ἐτῶν γε τοσούτων δεομένην.

ΛΥΚ. Οὐκ οὖν, ὦ ἐταῖρε, πολὺ δικαιότερον μέμφοιο ἂν τῷ πατρί σου Μενεκράτει, καὶ τῇ μητρὶ, (ἥ τις ποτ' ἐκαλεῖτο, οὐ γὰρ οἶδα) ἢ καὶ πολὺ πρότερον τῇ Φύσει ἡμῶν, ὅτι σε μὴ κατὰ τὸν Τιθωνὸν πολυετῇ, καὶ μακρόβιον ἔθεσαν, ἀλλὰ περιέγραψαν μὴ πλείω βιωῶναι τὸ μήκιστον ἐτῶν ἑκατὸν, ἄνθρωπον ὄντα· ἐγὼ δὲ μετὰ σοῦ σκεπτόμενος, εὗρον τὸ ἐκ τοῦ λόγου ἀποβάν.

51 ΕΡΜ. Οὐκ, ἀλλ' ὑβριστῆς αἰεὶ σὺ, καὶ οὐκ οἶδ' ὅ, τι παθὼν, μισεῖς φιλοσοφίαν, καὶ ἐς τοὺς φιλοσοφοῦντας ἀποσκώπτεις.

ΛΥΚ. ὦ Ἑρμότιμε, ἥ τις μὲν ἡ ἀλήθειά ἐστιν, ὑμεῖς ἂν ἄμεινον εἶπατε οἱ σοφοὶ, σύ τε, καὶ ὁ διδάσκαλος. ἐγὼ δὲ, τόγε τοσούτον οἶδα, ὥς οὐ πάνυ ἡδειά ἐστιν αὐτῇ τοῖς ἀκούουσιν, ἀλλὰ παρευδοκιμεῖται ὑπὸ τοῦ ψεύ-
16 Παρευδοκιμεῖται) Νικάται, ὅτι εἰς δεξιὰν ὑπερφαίνεται. V.

piam coniecercis, ostendendo, quam supra vires nostras veritatis sit inventio, quae tot annis indigeat.

Lyc. Igitur, amice, multo iustius irascaris patri tuo Menecrati & matri, quocunque illa nomine vocata est, non enim novi; vel etiam multo potius naturae nostrae, quod te non, Tithoni instar, annosum & longaeuum fecerunt, sed circumscripserunt, ne plus quam centum summum annis vivat unusquisque, homo qui sit. At ego tecum considerans, illud, quod ex rationibus consequeretur, inveni.

Herm. Non. Sed contumeliosus semper homo es, & nescio qua animi affectione, odisti philosophiam & vides philosophos.

Lyc. Mi Hermotime, quae sit veritas, vos forte melius, qui sapientes estis, dixeritis, tu & tuus ille magister. At ego tantum novi equidem, audientibus illam non vehementer suavem esse, sed multum gratia a mendacio superari. Spe-

δας παραπολύ. εὐπροσωπότερον γὰρ ἐκείνο, καὶ διὰ
 τοῦτο, ἥδιον. ἡ δὲ, ἅτε μηδὲν κίβδηλον ἑαυτῇ συνειδυῖα,
 μετὰ παρρησίας διαλέγεται τοῖς ἀνθρώποις, καὶ διὰ τοῦ-
 το ἄχθονται αὐτῇ. ἰδοὺ γέ τοι καὶ σὺ νῦν ἄχθῃ μοι, τὰ-
 ληθές ἐξευρόντι περὶ τούτων μετὰ σοῦ, καὶ δηλώσαντι,
 οἷόν ἐρῶμεν ἐγὼ τε, καὶ σὺ, ὥς οὐ πάνυ ῥαδίῳ ὥσπερ
 εἰ ἀνδριάντος ἐρῶν ἐτύγχανες, καὶ ὧου τεύξεσθαι, ὑπο-
 λαμβάνων ἀνθρώπον εἶναι· ἐγὼ δὲ, κατιδὼν ὥς λίθος, ἡ
 χαλκὸς εἴη, ἐμήνυσα πρὸς σέ ὑπ' εὐνοίας, ὅτι ἀδυνά-
 των ἐρᾶς, καὶ τότε δύσνουν ἐμὲ εἶναι ὧου ἂν σαυτῷ,
 διότι σε οὐκ εἶων ἐξαπατάσθαι, ἀλλόκοτα καὶ ἀνέλ-
 पिшта ἐλπίζοντα.

ERM. Οὐκοῦν τοῦτο, ὦ Λυκίне, Φῆς, ὥς οὐ Φιλοσο- 52
 Φτεόν ἡμῖν, ἀλλὰ χρὴ ἀργία παραδιδόντας αὐτοὺς,
 ἰδιώτας καταβιῶναι;

ΛΥΚ. Καὶ ποῦ τοῦτο ἤκουσας ἐμοῦ λέγοντος; ἐγὼ

ciosius enim hoc, eaque causa iucundius. At illa, quae sci-
 licet nihil sibi fraudulentum conscia sit, cum fiducia quadam
 agit cum hominibus, & ob id ipsum eam gravantur. Ita-
 que & iam tu nunc offensus mihi es, qui verum hisce de
 rebus tecum invenerim, & declaraverim, qualia amemus
 ego & tu, quam non omnino facilia: velut si statuiam tu
 forte adamasses, eiusque te futurum compotem sperasses,
 quod hominem putares; ego autem, cognito, lapidem esse
 aut aes, indicassem tibi benevolo animo, amare te quorum
 fieri non posset copia, & tum malevolum me esse tibi pu-
 tares, qui decipi te non passus sum, & absurda atque su-
 pra omnem spem posita sperare.

Herm. Ergo illud, Lycine, dicis, non philosophandum
 nobis esse, sed *consultum*, ut pigritiae nos tradamus, idiotarumque vitam vivamus.

Lyc. Et ubi hoc dicere me audisti? Neque enim ego phi-

γὰρ οὐχ ὡς οὐ φιλοσοφῆτεον φημί, ἀλλ' ἐπεὶ περ φιλοσοφῆτεον, ὁδοὶ τε πολλαὶ εἰσιν, ἐπὶ φιλοσοφίαν ἐκάστη καὶ ἀρετὴν ἄγειν φάσκουσai, ἥδ' ἀληθὲς ἐν αὐταῖς ἀδελος· ἀκριβῆ πειθήσασθαι τὴν διαίρεσιν. ἀδύνατον δέ γε ἡμῖν ἐφαίνετο, πολλῶν προτεθέντων, ἐλῆσθαι τὸ ἀριστον, εἰ μὴ ἐπὶ πάντα ἴοι τις περῶμενος· εἴτά πως μακρὰ ἡ πείρα ὤφθη. σὺ δὲ πῶς ἀξιοῖς; (αὐθις γὰρ ἐρήσομαι) ὅτῳ ἂν πρώτῳ ἐντύχης, τούτῳ εἴη, καὶ συμφιλοσοφῆσεις; καὶ κεῖνος Ἑρμαῖον ποιήσεταιί σε;

- 53 ERM. Καὶ τί σοι ἀποκριναιμένην ἂν ἔτι; ὃς οὔτε αὐτόν τινα κρίνειν οἷόν τε εἶναι φῆς, ἣν μὴ Φοῖνικος ἔτη βιώη, πάντας ἐν κύκλῳ περιῶν, καὶ πειρώμενος, οὔτε τοῖς προπεπειραμένοις πιστεύειν ἀξιοῖς, οὔτε τοῖς πολλοῖς ἐπαينوῦσι, καὶ μαρτυροῦσι;

ΛΥΚ. Τίνας φῆς τοὺς πολλοὺς εἰδότας, καὶ πεπει-

9 Ἑρμαῖον) Τὸ ἀπροσδόκητον κέρδος. V.

11 Ἡν μὲν Φοῖνικος ἔτη βιώη) Φοῖνικα, τὸ Ἀράβιον λέγει πτηνόν. V.

losophari nos veto, sed cum philosophandum sit, multae porro viae sint, ad philosophiam unaquaeque & virtutem ducere se professae; vera denique inter has obscura: accuratum faciendum esse discrimen, dixi. Fieri autem non posse, nobis apparebat, multis propositis, eligere, quod optimum, nisi per omnia quis experiendo eat: deinde longum aliquanto experimentum illud visum est. Tu autem quomodo vis facere? rursus enim interrogabo: in quem primum incideris, eum sequere, cum illo philosophabere? & illè te sibi habebit lucrum a propitio Mercurio temere obiectum?

Herm. Et quid tibi porro respondeam, qui neges per se iudicare quemquam posse, nisi annos vixerit Phoenicis, ac per orbem circumiens omnes probaverit, neque his credere velis, qui ante experti sunt, laudantiumve & perhibentium testimonia multitudini?

Λyc. Quam mihi narras multitudinem? eorumne, qui

ραμένους ἀπάντων; εἰ γάρ τις τοιοῦτός ἐστιν, ἱκανὸς ἔμοιγε καὶ εἰς, καὶ οὐκ ἔτι πολλῶν δεήσῃ. ἦν δὲ τοὺς οὐκ εἰδότας λέγῃς, οὐδέν τι τὸ πλῆθος αὐτῶν προσάξεται με πιστεύειν, ἄχρις ἂν ἡ μηδέν, ἢ ἐν εἰδότες, περὶ ἀπάντων ἀποφαίνωνται.

ΕΡΜ. Μόνος δὲ σὺ τάλῃθες κατεῖδες, οἱ δ' ἄλλοι ἀνόητοι ἅπαντες, ὅσοι Φιλοσοφούσι.

ΛΥΚ. Καταψεύδῃ μου, ὦ Ἑρμότιμε, λέγων, ὡς ἐγὼ προτίθην πῃ ἑμαυτὸν τῶν ἄλλων, ἢ τάττω ὅλως ἐν τοῖς εἰδόσι, καὶ οὐ μνημονεύεις ὧν ἔφην, οὐκ αὐτὸς εἰδέναι τάλῃθες ὑπὲρ τοὺς ἄλλους διατεινόμενος, ἀλλὰ μετὰ πάντων αὐτὸ ἀγνοεῖν ὁμολογῶν.

ΕΡΜ. Ἄλλ', ὦ Λυκίне, τὸ μὲν ἐπὶ πάντας ἐλθεῖν 54
χρῆναι, καὶ πειραθῆναι ὧν φασί, καὶ τὸ μὴ ἂν ἄλλως

7 (Ὅσοι φιλοσ.) Τὸ τῆς σκεπτικῆς τοιαύτης, ὦ Λυκίне, ληρεῖν. ἐπεὶ γὰρ καὶ οἱ ἀκαταληφίαν πρὸς βεβαιότητα ἀπεπικρίναι ματαιολογεῖ τὸ ἀληθές. παρὸς οὖν πάντες ἄνθρωποι καὶ τῇ τῶν λόγων ἰσορροπία δέκονται τοῦ επικρινοῦτος. ἄνθρωπος δὲ τοῦτό φασιν ἀμύχανος γενέσθαι. καθότι

οὐδεὶς ἀνθρώπων ἀδιάκριτος γνώμης ἀληθοῦς. ἀλλὰ κέχθω φῆσαι. ἐπεὶ καὶ αὐτὸς σὺ, ὁ ταῦτα λήρων ἄνθρωπος, ἐν μέρει καὶ σὺ τῆς σῆς παραπολῇ ἀκρίβειολογίας, καὶ τὸ μηδὲν λογισθείης παρὰ γὰρ τοῖς νοῦν ἔχουσι. καὶ οὕτως τοῖς οἰαίοις ἀλώση πτεροῖς. Μ.

sciunt, & experti sunt omnia? Si quis enim talis est, sufficit mihi unus etiam, nec iam multis opus fuerit. Si vero nescientes dicas, nihil me ipsorum multitudo ad credendum adducet, dum aut nihil, aut unum modo cum sciant, pronuntiabunt de omnibus.

Herm. Solus autem tu verum vidisti, reliqui amentes omnes, quotquot philosophantur.

Lyc. Calumniaris me, Hermotime, quasi ego usquam me praeponam reliquis, aut omnino in scientibus collocem, nec recordaris eorum, quae dixi, non contendens ipse scire verum praeter reliquos, sed cum omnibus ignorare illud confessus.

Herm. Sed, Lycine, illud forte consentaneum rationi,

ἐλέσθαι τὸ βέλτιον, ἢ οὕτως, εὐλογον ἴσως. τὸ δὲ τῇ
 πείρᾳ ἐκάστη τοσαῦτα ἔτη ἀποδιδόναι, παγγέλοιον,
 ὥσπερ οὐχ οἷόν τε ὄν ἀπ' ὀλίγων καταμαθεῖν τὰ πάντα.
 ἐμοὶ δὲ καὶ πάνυ ῥάδιον εἶναι δοκεῖ τὸ τοιοῦτον, καὶ οὐ
 πολλῆς διατριβῆς δεόμενον. Φασὶ γέ τοι τῶν πλαστῶν
 τινα, Φειδίαν οἶμαι, ὄνυχά μόνον λέοντος ἰδόντα, ἀπ'
 ἐκείνου ἀναλελογίσθαι ἡλίκος ἂν ὁ πᾶς, λέων γένοιτο,
 κατ' ἀξίαν τοῦ ὄνυχος ἀναπλασθεῖς· καὶ σὺ δέ, ἢν τις
 σοι χεῖρα μόνην ἀνθρώπου δείξῃ, τὸ ἄλλο σῶμα κατα-
 καλύψας, εἴσῃ, οἶμαι, αὐτίκα ὅτι ἀνθρώπος ἐστὶ τὸ
 κεκαλυμμένον, καὶ μὴ τὸ πᾶν σῶμα ἰδῆς. καὶ τοίνυν
 τὰ μὲν κεφαλαιώδη, ὧν ἅπαντες λέγουσι, ῥάδιον κα-
 ταμαθεῖν ἐν ὀλίγῳ μορίῳ ἡμέρας, τὸ δ' ὑπερακριβές
 τοῦτο, καὶ μακρᾶς τῆς ἐξετάσεως δεόμενον, οὐ πάνυ
 ἀναγκαῖον ἐς τὴν αἵρεσιν τοῦ βελτίονος, ἄλλ' ἐνεστί
 κρινᾶν καὶ ἀπ' ἐκείνων.

6 (Ὀνυχά μόνον λέοντος) Ἀπὸ τούτου ἡ παροιμία, ἐξ ὀνύχων ὁ λέων. V.
 eundum esse ad omnes, dicta omnium exploranda, nec ali-
 ter quam hoc modo eligendum, quod optimum est: sed
 experimento unicuique tot annos attribuire, valde ridicu-
 lum, quasi non liceret ex paucis cognoscere omnia. Mihi
 vero etiam valde facile esse tale quidpiam videtur, nec mul-
 ta mora indigere. Dicunt certe statuariorum aliquem, Phi-
 diam puto, solo conspecto leonis ungue, ex illa portionis
 aestimatione collegisse, quantus integer leo esset, ex digni-
 tate unguis effictus. Et tu sane, si quis manum tibi solam
 ostenderit hominis, reliquo contexto corpore, scies, puto,
 statim, hominem esse, quod tegitur, etiamsi totum corpus
 non videas. Iam summa capita eorum, quae omnes dicunt,
 facile est in parva diei parte discere: illud autem nimis ex-
 quisitum, & longa exploratione indigens, ad melioris ele-
 ctionem non utique necessarium est, sed ex illis etiam potest
 diiudicari.

ΑΤΚ. Παπαί, ὦ Ἑρμότιμε, ὡς ἰσχυρὰ ταῦτ' εἰρη- 55
 κας, ἀπὸ τῶν μερῶν ἀξιῶν τὰ ὅλα εἰδέναι· καίτοι ἐγὼ
 τὰ ἐναντία ἀκούσας, μέμνημαι, ὡς ὁ μὲν τὸ ὅλον εἰ-
 δῶς, εἰδείη ἂν καὶ τὸ μέρος· ὁ δὲ μόνον τὸ μέρος, οὐκέτι
 καὶ τὸ ὅλον. οὕτω καὶ μοι τόδε ἀποκρίναι, ὁ Φειδίας ἂν
 ποτὲ ἰδὼν ὄνυχα λέοντος, ἔγνω ἂν ὅτι λέοντός ἐστιν, εἰ
 μὴ ἑώρακει ποτὲ λέοντα ὅλον; ἢ σὺ ἀνθρώπου χεῖρα
 ἰδὼν, ἐσches ἂν εἰπεῖν, ὅτι ἀνθρώπου ἐστὶ, μὴ πρότερον
 εἰδὼς μὴδ' ἑωρακὼς ἄνθρωπον; τί σιγᾷς; ἢ βούλει ἐγὼ
 ἀποκρίνωμαι ὑπὲρ σοῦ τά γε ἀναγκαῖα, ὅτι οὐκ ἂν

6 Ἰδὼν ὄνυχα λέοντος, ἔγνω ἂν)
 Τοι ἐγκυκαλυμμένοι λόγον, ὅς ἐστι
 σοφισματικός, ἐπ' οὐδενὶ καταστρέ-
 φαν χρησίμῳ ἀπαραλβάνει. πλὴν
 ἐστὶ καὶ μερικὰ γνῶσις αὐτόπιστος
 καὶ ἀληθής, καὶ μηδὲν τοῦ καθόλου
 δευμίν. ὡς φέρε τοῦ ἑριθμοῦ μέρη ὁ
 δύο καὶ ὁ τέσσαρα, ὁ δὲ τούτων συν-
 εκτικὸς ὁ δέκα προσεχῶς, ὡς καὶ τοῦ
 δέκα ὁ ἑκατὸν, καὶ τούτου ὁ χίλις,
 καὶ τούτου ὁ μυρία· οὐδὲν μέντοι κα-
 λύσει τὸν τὰ δέκα μὴ ἐπιστάμενον
 ἰδιώτην, μὴ δὲ γινῆναι τῶν ἀριθμῶν
 ἥτις φύσις αὐτοῖς, τοῦτο γοῦν ἐπί-
 στασθαι ἀπαραγκλίταις, ὡς μία καὶ
 μία δύο, καὶ δις δύο τέσσαρα. ὥστε
 οὐ πᾶν γεναῖος ὁ διατρέπων λόγος
 τὸν τοιοῦτον λόγον, ὡς εἰ μὴ τὸ καθ-
 ὅλου τις εἶδη οὐδὲ τὸ κατὰ μέρος.

τούτωντιον γὰρ ἀπὸ τῶν μερῶν, τὸ
 ὅλον συλλογίζεται, καὶ ἡ τῶν κατὰ
 μέρος ἀθροίσις πρὸς γνῶσιν τοῦ καθό-
 λου λειτουργοῦ καθ' ἑαυτὴν ὑφίστα-
 μένη. ταῦτα καὶ ὁ σοφὴς ἑμὴν Ἀρι-
 στοτέλης τελετισματὰ πρὸς τῶν ἑαυ-
 τοῦ λόγων φασὶ τὰ καθόλου. ὥστε
 καὶ ὁ τοῦ λέοντος ὄνυξ αὐτὸ τὸ μέρος
 γινώσκον ἐξ ἀναλογίας τῷ φιδίᾳ, εἰ
 καὶ μὴ τὸ ὅλον εἶδεν, τὸ γοῦν μέγε-
 θος παραστήσει τοῦ θηρίου οὐδὲν πε-
 πείκειν ἑμψύον, εἰ οὐ καὶ ἀναλο-
 γίαι ἀναιρέσεις, τί ἂν ἄλλο, ἢ πρὸς
 ἄλλοις σαρτὸν συνισθῆσις, καὶ τῶν
 ὄντων ἀπάντων ἀνεπαίσθητον ζῶον;
 καὶ φθόνος οὐσίαι σοι τῆς σοφῆς ταύ-
 της ἐμπληξίας· δι' ἣν καὶ πρὸς τοὺς
 λύκους ἀποπεμφθήσῃ ὡς λύκεις τῶ
 ὅτι καὶ ὦν καὶ καλούμενος. V.

Lyc. Vah, Hermotime, quam firma sunt, quae dixisti,
 dum postulas, ex partibus nos cognoscere tota: ego vero
 contraria me audire memini, qui totum norit, eum nosse
 etiam partes; qui vero partem modo, eum non continuo
 scire totum. Sic illud etiam mihi responde: Phidias, unguem
 leonis videns, num leonis eum esse cognovisset, si totum
 nunquam leonem vidisset; aut hominis tu manum videns
 an posses nobis dicere, eam esse hominis, si prius neque
 novisses, neque vidisses hominem? quid taces? aut vis, ego
 pro te necessaria respondeam, te non posse, videlicet. Igi-

εἶχες; ὥστε κινδυνεύει ὁ Φειδίας ἄπρακτος ἀπεληλυθέναι, μάτην ἀναπλάσας τὸν λέοντα· οὐδὲν γὰρ πρὸς τὸν Διόνυσον, ὦ παῖ, λέγων. ἢ πῶς ταῦτ' ἐκείνοις ὅμοια; τῷ μὲν γὰρ Φειδίᾳ καὶ σοι οὐδὲν ἄλλο τοῦ γνωρίζειν τὰ μέρη αἴτιον ἦν, ἢ τὸ εἰδέναι τὸ ὅλον, ἄνθρωπον λέγω, καὶ λέοντα· ἐν φιλοσοφίᾳ δὲ, οἷον τῇ Στωϊκῶν, πῶς ἂν ἀπὸ τοῦ μέρους καὶ τὰ λοιπὰ ἴδοις; ἢ πῶς ἂν ἀποφάνοιο ὡς
 56 καλὰ; οὐ γὰρ οἶσθα τὸ ὅλον, οὐ μέρη ἐκεῖνά ἐστιν. Ὁ δὲ Φῆς, ὅτι τὰ κεφάλαια ῥάδιον ἀκοῦσαι ἀπάσης φιλοσοφίας ἐν ὀλίγῳ μορίῳ ἡμέρας, οἷον, ἀρχὰς αὐτῶν, καὶ τέλη, καὶ τί θεοὺς οἰόνται εἶναι, τί ψυχὴν, καὶ τίνες μὲν σώματα πάντα φασί, τίνες δὲ καὶ ἀσώματα εἶναι ἀξιούσι, καὶ ὅτι οἱ μὲν ἡδονὴν, οἱ δὲ, τὸ καλὸν ἀγαθὸν καὶ εὐδαιμον τίθενται, καὶ τὰ τοιαῦτα· οὕτως μὲν ἀκούσαντας, ἀποφήνασθαι ῥάδιον, καὶ ἔργον οὐδέν· εἰδέναι δὲ ὅστις ὁ τάληθῃ λέγων ἐστίν, ὅρα μὴ οὐχὶ μωρίον ἐστίν ἡμέρας, ἀλλὰ πολλῶν ἡμερῶν δεῖται. ἢ τί

tur infecta re abiturus videtur tuus Phidias, efficto frustra leone, dicens, nihil hoc ad Bacchum, puer. Aut quomodo haec illis similia? Phidiae enim & tibi nulla fuit causa alia partes agnoscendi, praeter eam, quod integrum nossetis, hominem dico, & leonem. In philosophia autem, e. g. Stoicorum, quomodo ex parte cognoscas etiam reliqua? aut quomodo pulchras pronuntiabis? neque enim totum nosti, cuius illae partes sunt. Quod vero dicis, capita summa philosophiae facile esse audire exigua diei parte, e. g. principia cuiusque, & fines, & quid Deos putent esse, quid animam? qui corpora esse omnia dicant, qui incorporea etiam quaedam velint esse? & quod alii quidem in voluptate, alii vero in honestate bonum ac felicitatem collocant, & similia, sic audire & reddere facile est, & labor nullus. Scire vero, quis sit ille, qui vera dicat, vide, ne non

γὰρ ἐκεῖνοι παθόντες, ὑπὲρ αὐτῶν τούτων ἑκατοντάδας καὶ χιλιάδας βιβλίων ἕκαστοι συγγεγράψασιν, ὥς πείσαιν, οἶμαι, ἀληθῆ εἶναι τὰ ὀλίγα ἐκεῖνα, καὶ ἅ σοι ἐδόκει ράδια, καὶ εὐμαθῆ; νῦν δὲ μάντεως, οἶμαι, δεήσει σοι κἀνταῦθα πρὸς τὴν αἴρεσιν τῶν κρείττωνων, εἰ μὴ ἀνέχη τὴν διατριβὴν, ὥς ἀκριβῶς ἐλέσθαι αὐτὸς ἅπαντα, καὶ ὅλον ἕκαστον κατανοήσας· ἐπιτόμος γὰρ αὕτη γένοίτ' ἂν, οὐκ ἔχουσα περιπλοκάς, οὐδ' ἀναβελ-
 λας, εἰ μεταστειλάμενος τὸν μάντιν, ἀκούσας τῶν κε-
 φαλαίων ἀπάντων, σΦαγιαζοῖο ἐφ' ἑκάστοις· ἀπαλ-
 λάξει γάρ σε ὁ θεὸς μυρίων πραγμάτων, δείξας ἐν τῷ
 τοῦ ἱερείου ἥπατι ἅ τινά σοι αἰρετέον. Εἰ δὲ βούλει, καὶ 57
 ἄλλο τι ἀπραγμονέστερον ὑποθήσομαί σοι, ὥς μὴ ἱερεῖα
 καταβῆς ταυτὶ, καὶ θυσιάῃ τῷ μηδ' ἱερέα τινὰ τῶν
 μεγαλομίσθων παρακαλῆς, ἀλλ' ἐς κάλπιν ἐμβα-
 λῶν γραμματεῖα, ἔχοντα τῶν φιλοσόφων ἑκάστου τοῦ-

ram pars sit diei, quam dies multos postulet. Aut quid il-
 lis in mentem venit, ut de his ipsis rebus centenos mille-
 nosque libros singuli conscriberent? ut persuadeant nempe,
 vera esse paucula illa, quae facilia tibi videbantur & discen-
 tibus obvia. Iam vero vate, puto, opus erit tibi hic etiam
 ad meliorum electionem, si morae impatiens sis, qua cu-
 riosè considerata unaquaque re integra, eligas ipse omnia.
 Compendiaria enim haec forte *via* fuerit, nihil habens per-
 plexum, dilationes nullas, si haruspice advocato, dum au-
 dis capita singula, extra de unoquoque consulas. Infinitis
 enim te molestiis Deus liberabit, ostendens in hepate victi-
 mae, quae tibi eligenda sint. Si vero vis, etiam aliud quid-
 dam tibi minus etiam molestum subiiciam, ut non mactes
 ista *sacrificia*, & hostias consulas, *sed* neque advocos sacer-
 dotem aliquem magna mercede conducendum: sed conie-
 cis in urnam tabellis, singulorum nomina philosophorum

νομα, κέλευε παῖδα τῶν ἀνήβων ἀμφιβαλῆ τινα, προσελθόντα πρὸς τὴν κάλπιν, ἀνελέσθαι ὃ, τι ἂν πρῶτον ὑπὸ τὴν χεῖρα ἔλθῃ τῶν γραμματείων, καὶ τολοιπὸν κατὰ τὸν λαχόντα ἐκείνον, ὅστις ἂν ᾗ, Φιλοσόφει.

58 ERM. Ταυτὶ μὲν, ὦ Λυκῖνε, βωμολοχικὰ, καὶ οὐ κατὰ σέ. σὺ δὲ εἶπέ μοι, ἥδη ποτὲ οἶνον ἐπρίω αὐτός;

ΛΥΚ. Καὶ μάλα πολλάκις.

ERM. Ἄρ' οὖν περιήεις ἅπαντας ἐν κύκλῳ τοὺς ἐν τῇ πόλει κατὰ πηλούς, ἀπογευόμενος, καὶ παραβάλλων, καὶ ἀντεξετάζων τοὺς οἶνους;

ΛΥΚ. Οὐδαμῶς.

ERM. Χρὴ γάρ, οἶμαί, σοι τῷ πρώτῳ χρηστῷ καὶ ἀξίῳ ἐντυχόντι ἀποφέρεισθαι.

ΛΥΚ. Νῆ Δία.

ERM. Καὶ ἀπὸ γε τοῦ ὀλίγου ἐκείνου γεύματος, εἴχες ἂν εἰπεῖν ὅποιος ἅπας ὁ οἶνός ἐστιν;

inscripta habentibus, iube puerum impuberem patrimonium matrimoniumque accedere ad urnam, & extrahere, quaecunque tabellarum prima sub manum venerit, ac deinde secundum eum, cuius fors exierit, qui demum cunque fuerit, philosophare.

Herm. Ista quidem, Lycine, scurrilia, neque digna te. At dic mihi, ipsene unquam vinum emisisti?

Lyc. Et saepe quidem.

Herm. Tum ergo circumibas circulo omnes in urbe caupones, degustans & comparans, & inter se conferens vina.

Lyc. Minime vero.

Herm. Sufficit enim tibi, puto, in quod primum bonum & dignum pretio incideris, de eo ferendum tibi curare.

Lyc. Per Iovem.

Herm. Et de parvo illo gustu dicere poteras, universum vinum quale sit.

ΛΥΚ. Εἶχον γάρ.

ΕΡΜ. Εἰ δὲ δὴ ἔλεγες προσελθὼν τοῖς καπήλοις, ἐπει-
δὴ κοτύλην πρίασθαι βούλομαι, δότε μοι, ὡ οὔτοι, ἐκ-
πιεῖν ὅλον ἕκαστος ὑμῶν τὸν πίθον, ὡς διὰ παντὸς ἐπεξ-
ελθὼν, μάθοιμι ὅστις ἀμείνω τὸν οἶνον ἔχει, καὶ ὅθεν μοι
ῶνητέον· εἰ ταῦτ' ἔλεγες, οὐκ ἂν οἶε καταγελάσαι σου
αὐτούς· εἰ δὲ καὶ ἐπιπλέον ἐνοχλοίης, τάχ' ἂν καὶ
προσχέαι τοῦ ὕδατος;

ΛΥΚ. Οἶμαι ἔγωγε, καὶ δίκαιά γ' ἂν πάθοιμι.

ΕΡΜ. Κατὰ ταῦτα δὴ καὶ ἐν φιλοσοφίᾳ· τί δεῖ ἐκ-
πιεῖν τὸν πίθον, δυναμένους ἀπ' ὀλίγου τοῦ γεύματος εἰ-
δέναι ὁποῖον τὸ πᾶν ἐστίν;

ΛΥΚ. Ὡς ὀλισθηρὸς εἶ, ὦ Ἑρμότιμε, καὶ διαδιδρά- 59
σκεις ἐκ τῶν χειρῶν, πλὴν ἄλλ' ὦνησάς γε· οἰόμενος γὰρ
ἐκπεφευγένας, ἐς τὸν αὐτὸν κύρτον ἐμπέπτωκας.

ΕΡΜ. Πῶς τοῦτ' ἔφη;

Lyc. Poteram enim.

Herm. Si vero accedens ad caupones dicerēs, quando-
quidem emere vini heminam volo, date mihi, o isti, ebi-
bere totum quisque dolium, ut, ubi per omnes iero, intel-
ligam, quis melius vinum habeat, & unde mihi emendum
sit. Haec si dicas, non putas, te ab illis derisum iri: si vero
molestus esse pergas, forte etiam aqua iri perfusum?

Lyc. Equidem arbitror: nec fiat mihi iniuria.

Herm. Eadem igitur philosophiae ratio. Quid ebibere do-
lium opus est, cum possimus de parvo gustu scire, quale
sit universum?

Lyc. Quam lubricus es, Hermotime, & inter manus ef-
fugis? Quin tu adiuvisti me! dum enim effugisse te putas,
in nassam eandem incidisti.

Herm. Quid ita?

ΛΤΚ. Οὐ μὴ οὐδομολογούμενον πρᾶγμα λαβὼν, καὶ γνῶριμον ἅπασι, τὸν οἶνον, εἰκάξεις αὐτῷ τὰ ἀνομοιότατα, καὶ περὶ ὧν ἀμφισβητοῦσιν ἅπαντες ἀθανῶν ὄντων· ὥστε ἔγωγε οὐκ ἔχω εἰπεῖν καθότι σοι ὅμοιος φιλοσοφία καὶ οἶνος εἴη, ἄρα κατὰ τοῦτο μόνον, ὅτι καὶ φιλόσοφοι ἀποδίδονται τὰ μαθήματα, ὥσπερ οἱ κάπηλοι, περασάμενοί γε οἱ πολλοὶ, καὶ δολώσαντες, καὶ κακομετροῦντες· οὕτως δ' ἐπισκοπήσωμεν ὅ, τι καὶ λέγεις· τὸν οἶνον φῆς τὸν ἐν τῷ πίθῳ ὅλον αὐτὸν αὐτῷ ὅμοιον εἶναι, καὶ μὰ Δί', οὐδὲν ἄτοπον· ἀλλὰ καὶ εἴ τις γεύσαιοτο ἀρυσάμενος ὀλίγον ὅσον αὐτοῦ, εἴσεσθαι αὐτίκα ὀπίσθας ἅπας ὁ πίθος ἐστίν, ἀκόλουθον καὶ τοῦτο, καὶ οὐδὲν ἂν ἔγωγέ τι ἀντείπω. ὅρα δὴ καὶ τὸ μετὰ τοῦτο, φιλοσοφία, καὶ οἱ φιλοσοφῶντες, οἷον ὁ διδάσκαλος ὁ σὸς, ἄρα ταῦτα πρὸς ὑμᾶς λέγει ὁ σημέραι, καὶ περὶ τῶν αὐτῶν, ἢ ἄλλα ἄλλοτε; πολλὰ γὰρ ἐστι, πρόδηλον, ὧ ἑταῖρε· ἢ οὐκ ἂν εἰκὸς ἔτι παρέμενες αὐτῷ κατὰ

Lyc. Quod rem, quae ipsa se satis prodit, & notam omnibus, vinum, sumis, eique assimilas dissimillima, de quibus nempe disputent omnes, cum sint obscura. Itaque non habeo dicere, qua re tibi similis philosophia & vinum sit. Numquid in hoc solo, quod etiam philosophi vendunt doctrinas, ut caupones, multi etiam interpolant, & adulterant, & male meriuntur? Ita vero inspicimus, quod dicis. Ais vinum in dolio universum simile sibi esse, nec profecto id absurdum; sed etiam si quis haustum vel tantillum illius gustet, illum statim sciturum, quale totum sit dolium: consequens hoc etiam, neque quidquam equidem contra dixerō. Sed iam vide etiam, quod sequitur. Philosophia & philosophi, v. g. magister tuus, utrum eadem vobis dicit quotidie, & de iisdem, an alias alia? Multa enim sunt. Manifestum id quidem, amice: alioquin probabile non fuerit,

τὸν Ὀδυσσεά περινοστών, καὶ περιπλανώμενος, εἰ τὰ αὐτὰ ἔλεγεν, ἀλλ' ἀπέχρη ἂν σοι καὶ ἅπαζ ἀκούσαντι.

ERM. Πῶς γὰρ οὐ;

60

ATK. Πῶς οὖν οἷόν τέ σοι ἦν, ἀπὸ τοῦ πρώτου γεύματος εἰδέναι τὰ πάντα; οὐ γὰρ τὰ αὐτά γε, ἀλλ' αἰετ' ἕτερα καινὰ ἐπὶ καινοῖς ἐλέγετο, οὐχ ὥσπερ ὁ οἶνος αἰεὶ ὁ αὐτὸς ἦν. ὥστε, ὦ ἑταῖρε, ἦν μὴ ὅλον ἐκπῆς τὸν πίθον, καὶ ἄλλως, μεθύων περιήεις; ἀτεχνῶς γὰρ ἐν τῷ πυθμένι δοκεῖ μοι ὁ Θεὸς κατακρύψαι τὸ φιλοσοφίας ἀγαθὸν ὑπὸ τὴν τρύγα αὐτήν. δεήσει οὖν ὅλον ἐξαντλήσαι εἰς τέλος, ἢ οὐποτ' ἂν εὐροῖς τὸ νεκτάρειον ἐκεῖνο πόμα, οὐ πάλαι διψῇ μαι δοκέεις. σὺ δὲ οἶε τὸ τοιοῦτον αὐτὸ εἶναι, ὡς εἰ μόνον γεύσαιο αὐτοῦ, καὶ σπάσαιο μικρὸν ὅσον, αὐτίκα σε πάνσοφον γενησόμενον, ὥσπερ Φασὶν ἐν Δελφοῖς τὴν πρόμαντιν, ἐπειδὴν πῆχ' τοῦ ἱεροῦ νάματος, ἐνθεὸν εὐθύς γίγνεσθαι, καὶ χράν τοῖς προσιοῦσιν·
2 Ἀπίχην) *Herm. V.

te apud illum mansisse, Ulyssis illius instar circumeuntem & oberrantem, si eadem diceret, sed semel audisse tibi sufficeret.

Herm. Qui enim possit res habere aliter?

Lyc. Quomodo igitur potuisti de primo gustu nosse omnia? Neque enim eadem profecto, sed alia semper nova super nova dicebantur; non, quemadmodum vinum, semper idem erat. Itaque, sodalis, nisi totum ebibas dolum, etiam temere ebrius oberraveris. In ipso enim plane fundo videtur mihi Deus occultasse bonum philosophiae, sub ipsas faeces. Oportebit igitur totum ad finem usque exhaurire, aut nunquam invenias nectareum illum, quem olim sitire mihi videris, potum. Tu autem putas, tale hoc esse, ut, si modo gustes illud, & paulum quiddam haurias, continuo sapientiae omnis consultus fias, ut Delphis aiunt antistitam, cum de sacro fonte biberit, Deo statim plenam fieri, & respondere accedentibus. Sed non ita se res habere vi-

ἀλλ' οὐχ οὕτως ἔχειν ἔοικε. σύγ' οὖν ὑπὲρ ἡμῖσι τοῦ
 61 πίθου ἐκπεπωκώς, ἐνάρχεσθαι ἐτι ἔλεγες. Ὅρα τοίνυν
 μὴ τῷδε μᾶλλον Φιλοσοφία ἔοικεν. ὁ μὲν γὰρ πίθος, ἐτι
 μενέτω σοι, καὶ ὁ κάπηλος, ἐνέστω δὲ μὴ οἶνος, ἀλλὰ
 πανσπερμία τις πυρὸς ὑπεράνω, καὶ μετὰ τοῦτο κύα-
 μοι, εἴτα κριθαί, καὶ ὑπὸ ταύταις, Φακοί, εἴτα ἐρέ-
 βινθοι, καὶ ἄλλα ποικίλα πρόσ. εἰ δὴ σὺ ὠνήσασθαι
 ἐθέλων τῶν σπερμάτων, καὶ ὃς ἀφελὼν τοῦ πυροῦ, οὐ-
 περ ἦν, ἀνέδωκέ σοι δεῖγμα ἐς τὴν χεῖρα, ὡς ἰδοῖς, ἄρα
 οὖν ἔχοις ἂν εἰπεῖν εἰς ἐκεῖνο ἀποβλέπων, εἰ καὶ οἱ ἐρέ-
 βινθοι καθαροὶ, καὶ οἱ φακοὶ εὐτακεῖς, καὶ οἱ κύαμοι
 οὐ διάκενοι;

ΕΡΜ. Οὐδαμῶς.

ΛΥΚ. Οὐ τοίνυν οὐδὲ Φιλοσοφίαν ἀφ' ἐνός, ὧν φήσῃ
 τις τοῦ πρώτου, μάθοι ἂν ἅπασαν ὅποιά ἐστιν· οὐ γὰρ
 ἓν τι ἦν, ὥσπερ ὁ οἶνος, ὥπερ σὺ αὐτὴν ἀπεικάζεις,

detur. Itaque ipse tu, epoto iam ultra dimidium dolio, te
 circa initia adhuc esse dicebas. Vide igitur, ne huic porius
 similis videatur philosophia, quod dicam. Maneat enim ad-
 huc dolium, & mercator. Inesto autem non iam vinum,
 sed seminum quaedam omnigena congeries, triticum su-
 pra, deinde faba, tum hordeum, sub his lentescens, deinde ci-
 cer, & alia insuper varia. Si igitur tu emturus esses de semi-
 nibus, & ille de tritico auferens aliquid, ubi illud erat, spe-
 cimen tibi in manum daret, ut videas; numquid igitur pos-
 ses illo inspecto videre, an etiam purum cicer, mollis ad
 coquendum lens, & fabae non cassae?

Herm. Nequaquam.

Lyc. Ergo neque philosophiam ab uno aliquo, quod
 primum quis dixerit, universam didiceris, qualis sit. Neque
 unum aliquid erat, ut vinum, cui tu illam assimilas, &
 similem esse gustui postulas: at illam plane diversum quid

ἀξιών ὁμοίαν εἶναι τῷ γεύματι. τὸ δὲ ἑτεροῖόν τι ὥσθ, οὐ παρέργου τῆς ἐξετάσεως δεόμενον. οἶνον μὲν γὰρ Φαῦλον πρίασθαι, ἐν δυοῖν ὀβολοῖν ὁ κίνδυνος, αὐτὸν δὲ τινα ἐν τῷ συρφετῷ παραπολεῖσθαι, ὡς καὶ αὐτὸς ἐν ἀρχῇ ἔφησα, οὐ μικρὸν εἶναι κακόν· ἄλλως τε, ὁ μὲν ὅλον ἀξιών ἐκπιεῖν τὸν πίθον, ὡς κοτύλην πρίατο, ζημιῶσαι ἂν τὸν κάπηλον, οὕτως ἀπίθانا γεύόμενος· Φιλοσοφία δὲ, οὐδὲν ἂν τοιοῦτο πάθοι, ἀλλὰ καὶ ὅτι πάμπολλα πίνης, οὐδὲν ἐλάττων ὁ πίθος γίγνεται, οὐδὲ ζημιώσεται ὁ κάπηλος. ἐπιρρεῖ γὰρ κατὰ τὴν παροιμίαν τὸ πρᾶγμα, ἐξαντλούμενον ἐς τὸ ἔμπαλιν ἢ ὁ τῶν Δαναϊδῶν πίθος. ἐκεῖνος μὲν γὰρ τὸ ἐμβαλλόμενον οὐ συνεῖχεν, ἀλλὰ διέρρει εὐθύς· ἐντεῦθεν δὲ, ἣν ἀφέλῃς τί, πλεῖον τὸ λοιπὸν γίγνεται. Ἐθέλω δέ σοι καὶ ἄλλο ὅμοιον εἰπεῖν 62

Φιλοσοφίας περὶ γεύματος, καὶ μή με νομίσης βλασφημεῖν περὶ αὐτῆς, ἣν εἶπω ὅτι Φαρμάκῳ ὀλεβρίῳ ἔοι-

10 Ἐπιρρεῖ γὰρ κατὰ τὴν παροιμίαν) Ἄλλην μὲν ἐξαντλοῦμεν, ἢ δ' ἐπιρρεῖ, τοῦτο ἡ παροιμία. V.

16 Ὅτι Φαρμάκῳ) Ὅτι ἡ φιλοσοφία Φαρμάκῳ ὀλεβρίῳ ἔοικε. V.

esse apparuit, quod exploratione non perfunctoria indigeat. Vinum enim malum emere periculo duorum obolorum constat: ipsum vero aliquem in colluvione perire cum ceteris, ipse initio dicebas non parvum esse malum. Ceterum ille, qui totum ebibere dolium postulet, ut deinde emat heminam, cauponem damno illa absurda sua gustatione auxerit: philosophiae autem nihil tale usu venit; sed quantumcunque biberis, nihilo minus plenum fit dolium, neque damnum ad cauponem pervenit. Adfluit enim, quod in proverbio est, res illa, quo magis exhauritur, contraria ratione illi Danaïdum dolio: illud enim, quidquid infunderetur, non continebat, quin statim diffunderet; hic autem, si quid abstuleris, plus fit quod superest. Volo autem aliud quoque de gustu philosophiae simile dicere: neque maledicere me putaveris, si veneno illam pernicioso similem di-

κεν, οἷον κωνείῳ, ἢ ἀκονίτῳ, ἢ ἄλλῳ τῶν τοιούτων. οὐδὲ γὰρ ταῦτα, ἐπεὶ περ θανατηφόρα ἐστὶν, ἀποκτείνει αὐν, εἴ τις ὀλίγον ὅσον ἀκαριαῖον ἀποξύσας αὐτῶν, ἄκρῳ τῷ ὄνυχι ἀπογεύσαιοτο, ἀλλὰ ἦν μὴ τοσούτον ὅσον χρὴ, καὶ ὅπως, καὶ ξὺν οἷς, οὐκ ἂν ἀποθάνοιο προστενεγκάμενος· σὺ δὲ ἡξίους τοῦλάχιστον ἐξαρκεῖν, ὥς ἀποτελέσαι τὴν τοῦ ὅλου γνῶσιν.

- 63 EPM. Ἐστω ταῦτα ὡς βούλει, Λυκῖνε. τί οὖν ἐκὰν τὸν εἶη χρὴ βιάσθαι, καὶ τοσαῦτ' ὑπομεῖναι πράγματα; ἢ οὐκ ἂν ἄλλως φιλοσοφῆσαιμεν;

ΛΥΚ. Οὐ γὰρ, ὦ Ἑρμότιμε· καὶ δεινὸν οὐδὲν, εἴ γε ἀληθῆ ἔλεγες ἐν ἀρχῇ, ὡς ὁ μὲν βίος βραχύς, ἡ δὲ τέχνη μακρὴ· νῦν δὲ οὐκ οἶδ' ὅ, τι παθὼν, ἀγανακτεῖς, εἰ μὴ αὐθιμερὸν ἡμῖν πρὶν δύναι ἥλιον, Χρύσιππος, ἢ Πλάτων, ἢ Πυθαγόρας γένοιο.

EPM. Περιέρχῃ με, ὦ Λυκῖνε, καὶ συνελαύνεις ἐς

xero, ut cicutae, vel aconito, aut alii ex eo genere. Neque enim haec, mortifera quantumvis, interficiant, si quis minutissimum quiddam & individuum, summo inde ungue abrafum degustet: sed nisi tantum, quantum opus est, & quomodo, & cum quibus; non moriatur, qui sumserit. Tu autem postulabas minimam particulam sufficere, ad perficiendam totius cognitionem.

Herm. Sint ista, uti vis, Lycine. Quid igitur? centumne annos vivere oportet, & tot sustinere molestias, aliter philosophari non licet?

Lyc. Non, Hermotime: neque id intolerabile putandum; siquidem vere dixisti ab initio, vitam brevem esse, artem autem longam. Nunc vero, nescio qua causa, indignaris, si non eodem die nobis ante solis occasum, Chrysippus, aut Plato, aut Pythagoras fias.

Herm. Circumvenis me, & in angustias cogis, nulla a

στενόν, οὐδέν ὑπ' ἐμοῦ δεινόν παθὼν, ὑπὸ Φθόνου δηλαδὴ, ὅτι ἐγὼ μὲν προὔκοπτον ἐν τοῖς μαθήμασι, σὺ δὲ ὠλιγώρησας ἑαυτοῦ, τηλικούτος ὢν.

ΛΥΚ. Οἷσθ' οὖν ὃ δράσεις; ἐμοὶ μὲν, ὥσπερ κορυβαντιῶντι, μὴ πρόσεχε τὸν νοῦν, ἀλλ' ἕα ληρεῖν· σὺ δ' ὡς ἔχεις, προχώρει ἐς τὸ πρόσθεν τῆς ὁδοῦ, καὶ πέρανε κατὰ τὰ ἐξ ἀρχῆς σοι δεδογμένα περὶ τούτων.

ΕΡΜ. Ἄλλ' οὐκ ἕας σὺ βίαιος ὢν αἰρεῖσθαι τί, ἢ μὴ πειραθῶ ἀπάντων.

ΛΥΚ. Καὶ μὴν εὖ εἰδέναι χρὴ, ὡς οὐκ ἂν ποτε ἄλλο εἴποιμι. βίαιον δὲ λέγων ἐμὲ, ἀναίτιον δοκεῖς μοι κατὰ τὸν ποιητὴν αἰτιαῖσθαι αὐτόν, ἔστ' ἂν μὴ ἕτερός σοι λόγος συμμαχήσας, ἀφέληται τῆς βίας, ἥδη ἀγόμενον. ἰδοὺ γέ τοι καὶ τὰδε πολλῶ βιαιότερα φαίη ἂν σοι ὁ λόγος· σὺ δ' ἐκείνον παρῆς, ἐμὲ ἴσως αἰτιάσῃ.

me affectus iniuria, prae invidia scilicet, quod ego progressus aliquo usque sum in doctrina, tu vero, id aetatis homo, te neglexisti.

Lyc. Scis ergo, quid facias? Mihi quidem, ut parum fanae mentis homini noli animum advertere, sed delirare me finito: tu vero, ut habes, perge viam, &, ut ab initio tibi visum est de rebus hīce, ita perface.

Herm. Sed tu, violentus homo, non pateris eligere me quidquam, nisi exploratis ante omnibus.

Lyc. Atqui bene noris, nunquam aliud me dicturum. Cum vero violentum me vocas, innocentem videris mihi, ut est apud poëtam, accusare, qui ipse, donec alia ratio tibi succenturiata a vi me liberet, iam auferatur. Ecce enim ista multo iam violentiora dixerit tibi ratio. Tu vero, illa omīssa, me forte accusabis.

ΕΡΜ. Τὰ ποῖα; Θαυμάζω γὰρ εἴτι ἄρρητον καταλέλειπται αὐτῷ.

64 ΛΥΚ. Οὐχ ἱκανὸν εἶναί Φησι, τὸ πάντα ἰδεῖν καὶ διεξελεθεῖν δι' αὐτῶν, ὥς ἔχειν ἥδη ἐλέσθαι τὸ βέλτιστον, ἀλλ' ἔτι τοῦ μεγίστου ἐνδεῖν.

ΕΡΜ. Τίνος τούτου;

ΛΥΚ. Κριτικῆς τινος, ᾧ θαυμάσιε, καὶ ἐξεταστικῆς παρασκευῆς, καὶ νοῦ ὀξέος, καὶ διανοίας ἀκριβοῦς, καὶ ἀδεκάστου, οἴαν χρῆ εἶναι τὴν περὶ τῶν τηλικούτων διακασούσαν ἢ μάτην ἂν ἅπαντα ἐωραμένα εἶη. ἀποδοτέον οὖν Φησι, καὶ τῷ τοιούτῳ χρόνον οὐκ ὀλίγον, καὶ προβέμενον ἅπαντα εἰς μέσον, αἰρεῖσθαι διαμέλλοντα, καὶ βραδύνοντα, πολλάκις ἐπισκοποῦντα· μήτε ἡλικίαν τοῦ λέγοντος ἐκάστου, μήτε σχῆμα, ἢ δόξαν ἐπὶ σοφίᾳ αἰδούμενον; ἀλλὰ κατὰ τοὺς Ἀρεοπαγίτας αὐτὸ ποιοῦντα, οἱ ἐν νυκτὶ καὶ σκότῳ δικάζουσιν, ὥς μὴ ἐς τοὺς λέ-

Herm. Quae? Miror enim, si quid indictum ei praetermissum sit.

Lyc. Negat ratio, sufficere, si per nos videamus & persequamur omnia, ad hoc, ut iam eligere, quod optimum est, queamus; sed eo, quod maximum est, adhuc opus esse.

Herm. Quonam illo?

Lyc. Iudicandi quodam & explorandi apparatu, ingenio acuto, intelligentia accurata & incorrupta, qualem nimirum oportet esse, quae tantis de rebus iudicatura sit: alioquin frustra omnia inspecta fuerint. Tribuendum ergo, ait, huic etiam tempus non parvum, &, in medium propositis omnibus, electionem ita faciendam, ut multum cuncteris, teque sustineas, ac saepe confideres; nec aetatem uniuscuiusque, qui dicunt, neque habitum, aut gloriam sapientiae reverearis, sed ut Areopagitarum more hoc agas, qui noctu & in tenebris iudicant, ne ad hos, qui dicunt, sed ad

γοπας, ἀλλ' ἐς τὰ λεγόμενα ἀποβλέπειν, καὶ τότε ἤδη ἐξέσται σοι βεβαίως ἐλόμενῳ Φιλοσοφεῖν.

ΕΡΜ. Μετὰ τὸν βίον Φῆς. ἐκ γὰρ τούτων, οὐδενὸς ἀνθρώπων βίος ἐξαρκέσειεν ἂν ὥς ἐπὶ πάντα ἐλθεῖν, καὶ ἕκαστον ἀκριβῶς ἐπιθεῖν, καὶ ἐπιδόντα κρίναι, καὶ κρίναντα ἐλέσθαι, καὶ ἐλόμενον Φιλοσοφῆσαι. μόνως γὰρ οὐ οὕτως εὐρεθῆναι Φῆς τάληθες, ἄλλως δὲ οὐ.

ΛΥΚ. Ὅκνῳ γὰρ σοι εἰπεῖν, ὦ Ἑρμότιμε, ὅτι οὐδὲ 65
τοῦτό πω ἱκανόν, ἀλλ' ἔτι μοι δοκοῦμεν λεληθέναι ἡμᾶς αὐτοὺς, οἰόμενοι μὲν τι εὐρηκέναι βέβαιον, εὐρόντες δὲ οὐδέν, ὥσπερ οἱ ἀλιεύοντες πολλάκις καθέντες τὰ δίκτυα, καὶ βάρους τινὸς αἰσθόμενοι, ἀνέλκουσιν, ἰχθῦς παμπόλλους γε περιβεβληκέναι ἐλπίζοντες, εἴτα ἐπειδὴν κάμωσιν ἀνασπῶντες, ἢ λίθος τις ἀποφαίνεται αὐτοῖς, ἢ κεράμιον, ψάμμῳ σπασαγμένον· σκόπευ μὴ καὶ ἡμεῖς τι τοιούτων ἀνεσπᾶκαμεν.

ea, quae dicuntur, respiciant: tum demum licere, post firmam electionem, philosophari.

Herm. Post hanc vitam nempe. Quantum enim audio, nullius hominum vita suffecerit, ut ad omnes veniamus, & unumquemque accurate inspicimus, inspectum iudicemus, eligamusque iudicatum, atque electione facta philosophemur. Hac enim sola ratione inveniri verum ais, alia minime.

Lyc. Piget enim tibi dicere, Hermotime, ne illud quidem iam satis esse, sed nos videri per imprudenciam putasse firmum quiddam a nobis inventum, invenisse autem nihil: uti piscatores saepe submissis retibus pondus quoddam sentientes, extrahunt, pisces se quamplurimos comprehendisse rati; deinde, cum multo labore extraxerunt, aut lapis illis apparet, aut figlinum vas arena impletum. Vide, ne nos quoque tale quid extraxerimus.

ΕΡΜ. Οὐ μανθάνω τί σοι τὰ δίκτυα ταῦτα βούλεται· ἀτεχνῶς γάρ με περιβάλλεις αὐτοῖς.

ΛΥΚ. Οὐκοῦν πειρᾷ διεκδῦναι· σὺν θεῷ γὰρ εἶσθαι νῆϊν, εἰ καὶ τις ἄλλος· ἐγὼ γὰρ καὶ ἐφ' ἅπαντας ἐλθόμεν πειρώμενοι, καὶ τοῦτο ἐργασώμεθά ποτε, οὐδέπω οὐδὲ τοῦτο δῆλον ἔσεσθαι νομίζω, εἰ τις ἐξ αὐτῶν ἔχει τὸ ζητούμενον, ἢ πάντες ὁμοίως ἀγνοοῦσι.

ΕΡΜ. Τί Φῆς; οὐδὲ τούτων τις πάντως ἔχει;

ΛΥΚ. Ἄδηλον· ἢ σοι ἀδύνατον δοκεῖ ἅπαντας ψεύδεσθαι, τὸ δ' ἀληθές, ἄλλό τι εἶναι πρὸς μηδενὸς αὐτῶν πῶ εὐρημένον.

66 ΕΡΜ. Πῶς οἶόντε;

ΛΥΚ. Οὕτως· ἔστω γὰρ ὁ μὲν ἀληθὲς ἀριθμὸς ἡμῖν, εἴκοσιν. αἶον, κυάμους τις εἴκοσιν ἐς τὴν χεῖρα λαβὼν, ἐπικλεισάμενος, ἐρωτάτω δέκα τινὰς, ὅποσοι εἰσὶν οἱ κύαμοι ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ, οἱ δ' εἰκάζοντες, ὁ μὲν ἑπτὰ,

Herm. Non assequor, quid illa sibi retia velint: plane enim illis me comprehendis.

Lyc. Exire igitur tenta. Dei enim virtute, si quis alius, natare didicisti. Ego enim, etiam cum tentando per omnes iverimus, idque perfecimus aliquando, nondum puto neque id ipsum planum futurum, habeatne aliquis eorum id, quod quaerimus, an similiter omnes ignorent.

Herm. Quid ais? neque horum quisquam omnino illud habet?

Lyc. Obscurum: nisi forte fieri non posse putas, ut fallantur omnes, verumque aliud plane quiddam sit, a nullo dum illorum inventum.

Herm. Quī fieri illud possit?

Lyc. Ita. Sit enim verus nobis numerus, viginti. Verbi causa fabas aliquis viginti manu sumens, ea clausa interroget decem homines, quot sint in manu sua fabae? at illi

ὁ δὲ πέντε, ὁ δὲ τριάκοντα λεγέτωσαν, ὁ δὲ τις δέκα, ἢ πεντεκαίδεκα, καὶ ὅλως ἄλλος ἄλλον τινὰ ἀριθμόν. ἐνδέχεται μέντοι καὶ κατὰ τύχην τινὰ ἀληθεύσαι, ἥ γάρ;
 ERM. Ναί.

LYC. Οὐ μὴν οὐδὲ τοῦτο ἀδύνατον, ἅπαντας ἄλλον ἄλλους ἀριθμούς εἰπεῖν, τοὺς ψευδεῖς, καὶ οὐκ ὄντας, μηδένα δὲ αὐτῶν φάναι, ὅτι εἴκοσιν ὁ ἀνὴρ κυάμους ἔχει· ἢ τί Φῆς;

ERM. Οὐκ ἀδύνατον.

LYC. Κατὰ ταῦτα τοίνυν ἅπαντες μὲν οἱ φιλοσοφῶντες τὴν εὐδαιμονίαν ζητοῦσιν ὁποῖόν τι ἐστὶ, καὶ λέγουσιν ἄλλος ἄλλό τι αὐτὴν εἶναι, ὁ μὲν, ἡδονήν, ὁ δὲ, τὸ καλόν, ὁ δὲ, ὅσα ἕτερα φασὶ περὶ αὐτῆς. εἰκὸς μὲν οὖν καὶ τούτων ἓν τι εἶναι τὸ εὐδαιμον· οὐκ ἀπεικὸς δὲ καὶ ἄλλο τὶ παρ' αὐτὰ πάντα· καὶ εἰκάμεν ἡμεῖς ἀνάπαλιν ἢ ἐχρῆν, πρὶν τὴν ἀρχὴν εὐρεῖν, ἐπείγεσθαι πρὸς

divinantes dicant unus septem, alius quinque, alius triginta, alius decem aut quindecim, & in universum alium alius numerum. Fieri quidem potest, ut aliquis forte quadam verum dicat. Nonne ita est?

Herm. Est sane.

Lyc. Verum enimvero neque illud non potest accidere, ut omnes, alium alii, numeros falsos dicant, non veros, nemo autem illorum dicat, viginti fabas virum habere. Aut quid ais?

Herm. Fieri sic posse.

Lyc. Eadem ratione igitur philosophi omnes felicitatem quaerunt, qualis sit, & eam dicunt alius in alia re inesse, unus quidem in voluptate, alius in honesto, alii alia omnia de ea dicunt. Veri igitur simile est, horum unum quoddam esse summum bonum; sed nec abhorret, esse quiddam praeter illa omnia. Itaque videmur nos, contra quam oportet.

τὸ τέλος. ἔδει δ', οἶμαι, πρότερον Φάνερὸν γενέσθαι, ὅτι ἔγνωσται τάλῃβες, καὶ πάντως ἔχει τις αὐτὸ εἰδῶς τῶν Φιλοσοφούντων· εἴτα μετὰ τοῦτο, τὸ ἐξῆς ἂν ᾦν ζητῆσαι, ὧ πειστέον ἐστίν.

ΕΡΜ. Ὡστε, ὦ Λυκῶν, τοῦτο Φῆς, ὅτι οὐ δ' ἂν διὰ πάσης Φιλοσοφίας χωρήσωμεν, οὐδὲ τότε πάντως ἔσομεν τάλῃβες εὐρεῖν.

ΛΥΚ. Μὴ ἐμὲ, ὦ γὰρ, ἐρώτα, ἀλλὰ τὸν λόγον αὐθις αὐτόν· καὶ ἴσως ἂν ἀποκρίναιτό σοι ὅτι οὐδέπω, ἐστ' ἂν ἄδηλον ἦ, εἰ ἐν τι τούτων ἐστίν, ὧν οὔτοι λέγουσιν.

67 ΕΡΜ. Οὐδέποτε ἄρα ἐξ ὧν σὺ Φῆς, εὐρήσομεν, οὐδὲ φιλοσοφήσομεν, ἀλλὰ δεήσει ἡμᾶς ἰδιώτην τινὰ βίον ζῆν, ἀποστάνας τοῦ φιλοσοφεῖν. τοῦτο συμβαίνει γε ἐξ ὧν Φῆς ἀδύνατον εἶναι φιλοσοφῆσαι, καὶ ἀνέφικτον ἀν-

7 Τάλῃβες εὐρεῖν) Ἵνα καὶ εὐρῇ. σι; τῆς ἀνθρώπου φύσεως κατὰ τὸ τίς ἂν εὐρήσει, βούλευσάτε, ἀνθρώπος ἂν; καὶ τίς τούτῳ πιστεύσει; οὐδ' ὅλας ἔχουσιν τὸ κεκμημένον καὶ ἀδιάπαιστον. Μ.

bat, initio nondum invento festinare ad finem. Oportebat autem, puto, planum ante fieri, cognitam esse veritatem, & omnino haberi illam ab uno, qui eam sciat, philosophorum: ac deinde quaerendum erat, cui illorum fides sit habenda.

Herm. Hoc igitur, Lycine, dicis, neque si per unamquamque eamus philosophiam, ne sic quidem, inquam, omnino verum nos invenire posse.

Lyc. Noli me, bone vir, interrogare, sed ipsam rursus rationem. Atque illa tibi forte respondeat, nondum hoc omnino nos posse, dum obscurum maneat, sitne aliquid eorum, quae isti dicunt.

Herm. Nunquam igitur, quantum dicis, inveniemus, neque philosophabimur, sed idiotarum nos vitam vivere oportebit, & a philosophia desistere. Hoc cogitur ex iis, quae dicis, fieri non posse, ut philosophemur, pervenire ad eam

θρώπων γε ὄντι. ἀξιοῖς γὰρ τὸν φιλοσοφῆσιν μέλλοντα, ἐλεσθαι πρῶτον φιλοσοφίαν τὴν ἀρίστην· ἢ δ' αἵρεσις, εὐτὼ σοι ἐδόκει μόνως ἀκριβὲς ἂν γενέσθαι, εἰ διὰ πάσης φιλοσοφίας χωρήσαντες, ἐλοιμέθα τὴν ἀληθεστάτην. εἴτα λογιζόμενος ἐτῶν ἀριθμὸν, ὅπόσος ἐκάστη ἱκανός ἐστιν, ὑπερεξέπιπτες, ἀπομηκύνων τὸ πρᾶγμα ἐς γενεὰς ἄλλας, ὡς ὑπερήμερον γίγνεσθαι τάληδες τοῦ ἐκάστου βίου. τελευτῶν δέ, καὶ τοῦτο αὐτὸ οὐκ ἀνενδοίαστον ἀποφαίνεις, ἄδηλον εἶναι λέγων, εἴτε εὕρηται πρὸς τῶν φιλοσοφούντων πάλαι τάληδες, εἴτε καὶ μὴ.

ΛΥΚ. Σὺ δὲ πῶς, Ἑρμότιμε, δύναο ἂν ἐπομοσάμενος εἰπεῖν ὅ, τι εὕρηται πρὸς αὐτῶν;

ΕΡΜ. Ἐγὼ μὲν οὐκ ἂν ὁμόσαιμι.

ΛΥΚ. Καίτοι πόσα ἄλλα παρεῖδον ἐκὼν σοι, ἐξετάσεως μακρᾶς καὶ αὐτὰ δεόμενα;

ΕΡΜ. Τὰ ποῖα;

68

homini nato non licere. Postulas enim, eum, qui philosophaturus sit, eligere primum philosophiam optimam. Electio porro ista ita demum accurata tibi videtur esse, si per omnem philosophiam euntes, eam, quae verissima est, eligamus. Deinde dum computas annorum numerum, qui unicuique *seclae* sufficiat, modum omnem excessisti, producto in alias generationes negotio, ut adeo post terminum vitae singulorum veniat demum veritas. Denique vero id ipsum quoque dubitatione non usquequaque liberum esse pronuntias, qui dicas, obscurum esse, inventane sit olim a philosophis veritas, necne.

Lyc. At tu, Hermotime, num possis iuratus dicere, eam inventam ab illis esse?

Herm. Equidem non iuraverim.

Lyc. Quam multa etiam praetervidi tibi prudens, examine longo quae & ipsa opus habeant?

Herm. Quae?

ΛΥΚ. Οὐκ ἀκούεις τῶν Στωϊκῶν, ἢ Ἐπικουρείων, ἢ Πλατωνικῶν εἶναι Φασκόντων, τοὺς μὲν, εἰδέναι τοὺς λόγους ἐκάστους, τοὺς δὲ μὴ, καίτοι τάγε ἄλλα πάνυ ἀξιοπίστους ὄντας;

ΕΡΜ. Ἀληθῆ ταῦτα.

ΛΥΚ. Τὸ τοίνυν διακρίναι τοὺς εἰδότας, καὶ διαγινῶναι, ἀπὸ τῶν οὐκ εἰδόντων μὲν, Φασκόντων δὲ, οὐ σοὶ δοκεῖ πάνυ ἐργῶδες εἶναι;

ΕΡΜ. Καὶ μάλα.

ΛΥΚ. Δεήσει τοίνυν σέ, εἰ μέλλεις Στωϊκῶν τὸν ἄριστον εἴσεσθαι, εἰ καὶ μὴ ἐπὶ πάντας, ἀλλ' οὖν ἐπὶ τοὺς πλείστους αὐτῶν ἐλθεῖν, καὶ πειραθῆναι, καὶ τὸν ἀμείνῳ προστήσασθαι διδάσκαλον, γυμνασάμενόν γε πρότερον, καὶ κριτικὴν τῶν τοιούτων δύναμιν πορισάμενον, ὡς μὴ σε λάβῃ ὁ χεῖρων προκριθεὶς. καὶ σὺ καὶ πρὸς τοῦτο ὅρα, ὅσου δεῖ τοῦ χρόνου, ὃν ἐκὼν παρήκα, δεδιώς μὴ σὺ ἀγανακτήσης, καίτοι τό γε μέγιστόν τε ἅμα καὶ

Lyc. Nonne audis, qui se Stoicos, aut Epicureos, aut Platonicos esse dicant, eorum partim scire rationes singulas, alios non item, quamvis dignos fide ceteroquin homines?

Herm. Vera ista.

Lyc. Discernere igitur eos, qui sciunt, & dignoscere ab his, qui, cum nesciant, scire tamen se dicant, nonne operosum valde esse tibi videtur?

Herm. Valde id quidem.

Lyc. Oportebit igitur te, si optimum Stoicorum nosse volueris, si non ad omnes, ad plerumque certe illorum accedere, & tentare, & meliorem tibi magistrum eligere, instituta prius exercitatione, & iudicandi de talibus comparata facultate, ne imprudens deteriorem praeferas. Tu vero hoc etiam vide, quanto opus sit tempore, quod praetermisi volens, veritus, ne indigne ferres, licet maximum

ἀναγκαϊότατον ἐν τοῖς τοιούτοις, λέγω δὴ τοῖς ἀλήλοις τε, καὶ ἀμφιβόλοις, ἐν τούτῳ ἐστίν, οἶμαι. καὶ μόνῃ σοι αὕτη πιστὴ καὶ βέβαιος ἐλπίς ἐπὶ τὴν ἀληθείαν τε καὶ εὗρεσιν αὐτῆς, ἄλλη δὲ οὐδ' ἡτισσούν, ἢ τὸ κρίνειν δύνασθαι, καὶ χωρίζειν ἀπὸ τῶν ἀληθῶν τὰ ψευδῆ, καὶ ὑπάρχειν σοι κατὰ τοὺς ἀργυρογνώμονας διαγιγνώσκειν ἃ, τε δόκιμα καὶ ἀκίβδηλα, καὶ ἃ παρακεκομμένα· καὶ εἰ ποτε τοιαύτην τινὰ δύναμιν καὶ τέχνην πορισάμενος, ἥεις ἐπὶ τὴν ἐξέτασιν τῶν λεγομένων· εἰ δὲ μὴ, εὖ ἴσθι ὡς οὐδὲν κωλύσει σε τῆς ριγὸς ἔλκεσθαι ὑφ' ἐκάστων, ἢ θαλλῶν προδειχθέντι ἀκολουθεῖν, ὥσπερ τὰ πρόβατα. μᾶλλον δὲ τῷ ἐπιτραπεζίῳ ὕδατι εἰκὼς ἔσῃ, ἐφ' ὃ, τι ἂν μέρος ἐλκύσῃ σέ τις, ἄκρῳ τῷ δακτύλῳ ἀγόμενος· ἢ καὶ, νῆ Δία, καλάρῃ τινί, ἐπ' ὅχῃ παραποταμία πεφυκότι, καὶ πρὸς πᾶν τὸ πνέον καμπτομένῳ, καὶ μικρά τις αὔρα διαφυσήσασα | διασαλεύσῃ αὐτόν.

12 Τῷ ἐπιτραπεζίῳ ὕδατι) Τῷ καὶ τῆς ἐπιφανείας ἐπανιστηκὸς τῷ ἐπὶ τῆς τραπέζης ἐκχεομένῳ, ὃ διὰ δακτύλου ὀχνηγούντι αὐτὸ φιλεῖ τὴν ἰσορροπίαν καὶ τὸ ἀπαριγκλι- ἕπασθαι, ἐντῆς φύσεως ὑπάρχει καὶ τοι τῆς τραπέζης ἐπὶ χώρας μένον, ἀτρεμεῖν μὴ πιφυκός. V.

& maxime necessarium in talibus, obscuris inquam & ambiguis, unum hoc esse arbitrer. Ac sola tibi haec fidelis & firma spes ad veritatem inveniendam; alia vero quaecunque nulla, quam si iudicare possis & separare a veris falsa, si facultas tibi sit, qualis agentariorum, dignoscendi proba & fraudis expertia ab his, quae adulterata sunt. Et, si quando facultate illa atque arte comparata, ad eorum, quae dicuntur, examen accedas, *bene habet*: sin vero minus, nihil, mihi crede, obstabit, quo minus naribus traharis ab unoquoque, aut fruticem praemonstratum sequaris uti pecora. Potius vero fusae per mensam aquae similis eris, qui, quamcunque te in partem summo quis digito trahat, sequare; aut, per Iovem, enatae ad fluminis ripam arundini, ad quemvis spiritum flexae, quam & minuta quaevis aura fla-

69 Ὡς εἴ γέ τινα εὖρης διδάσκαλον, ὃς ἀποδείξειας πέρι, καὶ τῆς τῶν ἀμφισβητουμένων διακρίσεως, τέχνην τινα εἰδώς, διδάξειέ σε, παύσῃ δηλαδὴ πράγματα ἔχων. αὐτίκα γάρ σοι τὸ βέλτιστον φανεῖται, καὶ τὰ ληθες ὑπαχθὲν τῇ ἀποδεικτικῇ ταύτῃ τέχνῃ, καὶ τὸ ψεύδος ἐλεγχθήσεται, καὶ σὺ βεβαίως ἐλόμενος, καὶ κρίνας, φιλοσοφήσεις, καὶ τὴν τριπόρθτον εὐδαιμονίαν κτησάμενος, βιώσῃ μετ' αὐτῆς, ἅπαντα συλλήβδην ἔχων τὰ ἀγαθά.

ERM. Εὖγε, ὦ Λυκῖνε, παραπολὺ γὰρ ταῦτ' ἀμείνω, καὶ ἐλπίδος οὐ μικρᾶς ἐχόμενα λέγεις, καὶ ζητητέος ὥς ἔοικεν ἡμῖν ἀνὴρ τις τοιοῦτος, διαγνωστικούς τε, καὶ διακριτικούς ποιήσων ἡμᾶς, καὶ τὸ μέγιστον ἀποδεικτικούς, ὥς τὰ γε μετὰ ταῦτα, ῥάδια ἦδη, καὶ ἀπράγμονα, καὶ οὐ πολλῆς διατριβῆς δεόμενα. καὶ ἐγὼ γε ἦδη χάριν οἶδά σοι, ἐξευρόντι σύντομόν τινα ταύτην ἡμῖν, καὶ ἀρίστην ὁδόν.

tu suo commoveat. Itaque si quem magistrum invenias, qui de demonstratione atque dubiorum diiudicatione artem, quam norit, te doceat, laborare nimirum defines. Statim enim quod optimum est tibi apparuerit, & verum demonstrativae illi arti subiectum; mendacium vero deprehenderetur, tuque, firma electione facta & iudicio, philosophabere, & expetita illa votis omnibus felicitate parata, cum ea vives, bona possidens coniunctim omnia.

Herm. Euge, Lycine, multum enim ista meliora dicis, & cum spe non mediocri coniuncta, quaerendusque, ut videtur, nobis talis vir est, qui illa nos dignoscendi diiudicandique facultate instruat, & quod maximum est, demonstrandi quoque: itaque ea, quae sequuntur, facilia iam, & molestiae expertia, nec morae multae indigentia. Atque iam tibi gratiam equidem habeo, qui compendiarium hanc nobis optimamque viam inveneris.

ΛΥΚ. Καὶ μὴν οὐδέπω χάριν ἂν μοι εἰδείης εἰκότως. οὐδὲν γάρ σοι ἐξευρηκῶς ἔδειξα, ὡς ἐγγυτέρω σε ποιήσιν τῆς ἐλπίδος. τὸ δὲ, πολὺ πορρωτέρω γεγόναμεν, ἢ πρότερον ἦμεν, καὶ κατὰ τοὺς παροιμιαζομένους, πολλὰ μοχθήσαντες, ὁμοίως ἐσμέν.

ΕΡΜ. Πῶς τοῦτο Φῆς; πάνυ γὰρ λυπηρὸν τι καὶ δύσελπι ἐρεῖν ἔοικας.

ΛΥΚ. Ὅτι, ὦ ἐταῖρε, καὶν εὐρωμεν ὑπισχνούμενόν 70
τινα εἰδέναι τε ἀπόδειξιν, καὶ ἄλλον διδάξειν, οὐκ αὐτίκα, οἶμαι, πιστεύσομεν αὐτῷ, ἀλλὰ τινα ζητήσομεν τὸν κρῖναι δυνάμενον, εἰ ἀληθῆ ὁ ἀνὴρ λέγει. καὶν τούτου εὐπορήσομεν, ἀσῆλον ἔτι ἡμῖν, εἰ ὁ ἐπιγνώμων οὗτος οἷδε διαγιγνώσκειν τὸν ὀρθῶς κρινούντα, ἢ μή. καὶ ἐπ' αὐτὸν αὖθις τοῦτον, ἄλλου ἐπιγνώμονος, οἶμαι, δεῖ. ἡμεῖς γὰρ πόθεν ἂν εἰδείημεν διακρίνειν τὸν ἄριστα κρίνειν δυνάμενον; ὁρᾷς ὅποι τοῦτο ἀποτείνεται, καὶ ὡς ἀπέραν-

12 Εἰ ὁ ἐπιγνώμων) Εἰ δὲ τοῦτο, τί καὶ αἱ νῦν αὐταὶ ὑπὸ σοῦ λεγόμεναι ἀμφιβολαίαι; V.

Lyc. Quin nondum debes mihi gratias: nihil enim vel inveni vel ostendi, quod spei te tuae propius admoveat. Sed multo, quam prius eramus, longius nunc absumus, &, quod est in proverbio, post multum laborem, ut ante habemus.

Herm. Quid ita? videris enim triste quiddam & desperationis plenum dicturus.

Lyc. Quoniam, amice, etiam si inveniamus aliquem, professum scire se demonstrationem, ac docere velle alios, non statim, puto, illi credemus, sed quaeremus, qui iudicare possit, an vera ille dicat? Et huius si oblata copia sit, obscurum adhuc nobis, utrum ille index dignoscere possit recte iudicaturum, necne? & ad hunc ipsum alio, arbitror, indice opus est. Nos enim unde sciamus diiudicare eum, qui iudicare possit optime? Vides, quorsum hoc pertineat,

τον γίγνεται, στήναί ποτε καὶ καταληφθῆναι μὴ δυνάμενον; ἐπεὶ καὶ τὰς ἀποδείξεις αὐτὰς, ὅποσας οἶόντε εὐρίσκειν, ἀμφισβητουμένας ὄψει, καὶ μηδὲν ἐχούσας βέβαιον. αἱ γοῦν πλείους αὐτῶν, δι' ἄλλων ἀμφισβητουμένων πείθειν ἡμᾶς βιάζονται εἰδέναι· αἱ δὲ, τοῖς πάνυ προδήλοις τὰ ἀδανέστατα συνάπτουσαι, οὐδὲν αὐτοῖς κοινοῦντα, ἀποδείξεις ὅμως αὐτῶν εἶναι φάσκουσιν. ὥσπερ εἴ τις οἶοιτο ἀποδείξειν εἶναι θεοὺς, διότι βωμοὶ αὐτῶν ὄντες φαίνονται. ὥστε, ὦ Ἑρμότιμε, οὐκ οἶδ' ὅπως, καθάπερ οἱ ἐν κύκλῳ θέοντες, ἐπὶ τὴν αὐτὴν ἀρχὴν καὶ ἀπορίαν ἐπανεληλύθαμεν.

- 71 EPM. Οἶά με εἰργάσω, ὦ Λυκῖνε, ἀνθρακὰς μοι τὸν θησαυρὸν ἀποφῆνας, καὶ ὡς ἔοικεν ἀπολεῖταί μοι τὰ τοσαῦτα ἔτη, καὶ ὁ κάματος ὁ πολὺς.

ΛΥΚ. Ἄλλ', ὦ Ἑρμότιμε, πολὺ ἔλαττον ἀνιάσῃ, ἣν ἐννόησῃς ὅτι οὐ μόνος ἔξω μένεις τῶν ἐλπισθέντων ἀγα-

& ut sit infinitum, cum stare nusquam, & comprehendi possit? quandoquidem ipsas quoque demonstrationes, quotquot inveniri possunt, in dubium revocari videas, neque firmum quidquam habere. Aliae enim & pleraeque illarum per alia, de quibus & ipsis adhuc lis est, persuadere nobis nituntur se scire: aliae vero, quae obscurissima manifestis copulant, & commune nihil habentibus, demonstrationes tamen illorum esse dicunt. Verbi causa, si quis putet inde se demonstraturum Deos esse, quod altaria illorum esse apparet. Itaque nescio quomodo, Hermotime, ut currentes in circulo ad idem initium & dubitationem rediimus.

Herm. Ut me tractasti, Lycine, qui thesaurum mihi in carbones redegeris! ut videtur, periire mihi tot anni & labor ille plurimus.

Lyc. Sed multo minus, Hermotime, moleste feres, si cogitaveris, non solum te speratis bonis carere, sed omnes,

θῶν, ἀλλὰ πάντες, ὡς ἔπος εἰπεῖν, περὶ οὐνοῦ σκιάς μά-
 χονται οἱ φιλοσοφῶντες. ἢ τίς ἄρα δύναίτο δι' ἐκείνων
 ἀπάντων χωρῆσαι, ὧν ἔφη; ὅπερ ἀδύνατον καὶ αὐτὸς
 λέγεις εἶναι· νῦν δὲ, ὁμοίον μοι δοκεῖς ποιεῖν, ὥσπερ εἴ-
 τις δακρυόι, καὶ αἰτιῶτο τὴν τύχην, ὅτι μὴ δύναίτο ἀν-
 ελθεῖν εἰς τὸν οὐρανόν, ἢ ὅτι μὴ βύβιος ὑποδύς εἰς τὴν θά-
 λατταν, ἀπὸ Σικελίας εἰς Κύπρον ἀναδύσεται, ἢ ὅτι μὴ
 ἀρθεῖς πτηνὸς αὐθημερὸν ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος εἰς Ἰνδοὺς τε-
 λεῖ· τὸ δ' αἴτιον τῆς λύπης, ὅτι ἡλπίκει, οἶμαι, ἢ ὄναρ
 ποτὲ ἰδὼν τοιοῦτον, ἢ αὐτὸς αὐτῷ ἀναπλάσας, οὐ πρό-
 τερον ἐξετάσας εἰ ἐφικτὰ εὐχεται, καὶ κατὰ τὴν ἀνθρώ-
 που φύσιν. καὶ δὴ καὶ σὲ, ὦ ἑταῖρε, πολλὰ καὶ θαυ-
 μαστὰ ὀνειροπολοῦντα νύξας ὁ λόγος, ἀπὸ τοῦ ὕπνου ἐκ-
 θορεῖν ἐποίησεν. εἴτα ὀργίξῃ αὐτῷ, ἔτι μόλις τοὺς ὀφθαλ-
 μούς ἀνοίγων, καὶ τὸν ὕπνον οὐ ραδίως ἀποσειόμενος ὕφ'
 ἡδονῆς ὧν εἰώρας. πᾶσ' αὖτε καὶ οἱ τὴν κενὴν μα-

16 Τὴν κατὰ μακαρίαν) Κατὰ μα- γινομένη εὐδαιμονία, τοιαῦτα τοῖς
 καρία ἢ κατὰ τοὺς ὕπνους τίτιν ἐγ- ὀνειρώττουσιν ἰμποιῶσα τὰ εἰς τρυ-

ut ita dicam, de asini umbra pugnare philosophos. Aut
 quis ire queat per illa, quae dixi, omnia? quod fieri posse
 & ipse negas. Iam vero idem mihi videris facere, ac si quis
 ploret & cum fortuna queratur, quod ascendere in coe-
 lum nequeat, aut quod non profundo mari mergus a Sici-
 lia emergere in Cyprum, aut quod non pennis sublatus ex
 Graecia eodem die ad Indos perveniat: causam vero eius
 doloris hanc habeat, quod speraverit, puto, aut viso forte
 tali somnio, aut quod ipse sibi ultro finxerit, non explo-
 rato prius, num ea optet, ad quae pervenire possit, quae-
 que humanae naturae convenient. Et sane tibi quoque,
 fodalis, multa & admirabilia somnianti latus fodiens ratio,
 ex somno ut exsilires effecit. Deinde illi irasceris vix ape-
 riens oculos, & non sine difficultate somnum prae volu-
 ptate visorum excutens. Ufu illud venit etiam iis, qui va-

καρίαν ἑαυτοῖς ἀναπλάττοντες, ἣν μεταξὺ πλουτοῦσιν αὐτοῖς, καὶ θησαυροὺς ἀνορύττουσι, καὶ βασιλεύουσι, καὶ τᾶλλα εὐδαιμονοῦσιν, οἷα πολλὰ ἡ θεὸς ἐκείνη ραδιουργεῖ, ἡ εὐχὴ μεγαλόδωρος οὔσα, καὶ πρὸς οὐδὲν ἀντιλέγουσα, καὶ πτηνὸς θέλη τις γενέσθαι, καὶ κολοσσιαῖος τὸ μέγεθος, καὶ ὅρη ὅλα χρυσᾷ εὐρίσκειν. ἣν τοίνυν ταῦτα ἐννοοῦσιν αὐτοῖς, ὁ παῖς προσελθὼν, ἔρηταί τι τῶν ἀναγκαίων, οἷον, ὅθεν ἄρτους ὠνητέον, ἢ ὅ, τι ἢ Φατέον πρὸς τὸν ἀπαιτοῦντα τούνοίκιον, ἐκ πολλοῦ περιμέμοντα, οὕτως ἀγανακτοῦσιν, ὥς ὑπὸ τοῦ ἐρομένου καὶ παρενοχλήσαντος ἀφαιρέβεντες ἅπαντα ἐκείνα τὰ γαθὰ,
 72 καὶ ὀλίγου δέουσι τὴν ῥίνα τοῦ παιδὸς ἀποτραγεῖν. Ἄλλὰ σὺ, ὦ Φιλότης, μὴ πάθῃς αὐτὸ πρὸς ἐμὲ, εἴ σε θησαυροὺς ἀνορύττοντα, καὶ πετόμενον, καὶ τινὰς ἐννοίας

φάν καὶ εὐτηρίαν ὅσα ὁ παρὼν διίξεισι λόγος. διὸ καὶ μακαρία μὲν ὄσον ἐπὶ τῷ ὕπνῳ τὴν ἀπόλαυσιν ὑποβάλλομεν, κενὴ δὲ ὅτι μὴδὲν ἔσθδς ἔχει καὶ βίβαιον, ἀλλὰ μετὰ τοῦ

ὕπνου καὶ τὴν εὐτηρίαν ἀφίπταται. τοιοῦτο καὶ τὸ τοῦ Θεοῦ Γρηγορίου, καὶ τὴν μακαρίαν τὰς Ἀβήτας ἀνόμαζε, ὡς κατ' οὐδὲν τῆς ἐν ὕπνῳ εὐτηρίας διαφερούσας. V.

nam illam Beatam *insulam* sibi fingunt. Si his, dum divites sunt, dum effodiunt thesauros, & regnant, & ceteris rebus beati sunt, qualia multa perpetrat Dea illa, cui Voti nomen est, magnifica muneribus, neque contradicens cuiquam, nec si volucris fieri quis velit, nec si Colossaea magnitudine, nec si aureos totos montes invenire: haec igitur dum animo agitant, si puer accedens interroget necessarium quiddam, verbi gratia, unde panis emendus? aut quid respondendum mercedem domus repetenti, qui diu iam expectaverit? ita indignantur, quasi ab interrogante illo atque interpellante ablata ipsis essent bona illa omnia, & parum abest, quin morsu nasum puero auferant. Tu vero, amice, noli eodem in me imperu ferri, si te effodientem thesauros, aut volantem, aut cogitationes quasdam maio-

ὑπερφυεῖς ἐννοοῦντα, καὶ τινας ἐλπίδας ἀνεφίκτους ἐλπίζοντα, Φίλος ὢν, οὐ περιεῖδον διὰ παντὸς τοῦ βίου, ὀνειρώηδεῖ μὲν ἴσως, ἀτὰρ ὀνειρώ γε συνόντα· διαφαστάντα δέ, ἀξιώ πρᾶττειν τὶ τῶν ἀναγκαίων, καὶ ὃ σε παραπεμφεῖ εἰς τὸ λοιπὸν τοῦ βίου, τὰ κοινὰ ταῦτα φρονοῦντα. ἐπεὶ ὃ γε νῦν ἔπραττες, καὶ ἐπενόεις, οὐδὲν τῶν ἱπποκενταύρων καὶ χιμαιρῶν καὶ γοργόνων διαφέρει, καὶ ὅσα ἄλλα ὄνειροι, καὶ ποιηταὶ καὶ γραφεῖς ἐλεύθεροι ὄντες, ἀναπλάττουσιν, οὔτε γενόμενα πώποτε, οὔτε γενέσθαι δυνάμενα· καὶ ὅμως ὁ πολὺς λεώς πιστεύουσιν αὐτοῖς, καὶ κηλοῦνται ὀρῶντες, ἢ ἀκούοντες τὰ τοιαῦτα, διὰ τὸ ξένα καὶ ἀλλόκοτα εἶναι. Καὶ σὺ δὴ μυθοποιῶ 73 τινος ἀκούσας, ὡς ἔστι τις γυνὴ ὑπερφυῆς τὸ κάλλος, ὑπὲρ τὰς Χάριτας αὐτάς, ἢ τὴν Οὐρανίαν εἶναι, μὴ πρότερον ἐξετάσας εἰ ἀληθὴ λέγει, καὶ εἰ ἔστι που τῆς

res, quam natura patitur, agitantem, & spes habentem, ad quas perveniri non potest, pro amicitia nostra non passus sum per omnem vitam in somnio suavi illo quidem, sed somnio tamen, versari; sed surgere iubeo, & facere quidquam eorum, quae opus sunt, quodque te ad id, quod superest, vitae dimittere possit communi illo sensu praeditum. Quod enim modo agebas, & cogitabas, ab Hippocentauris & Chimaeris & Gorgonibus nihil quidquam differt, & quaecunque alia somnia & poetae & pictores pro sua libertate confingunt, quae nec fuere unquam, neque fieri possunt. Et tamen maior pars populi credunt illis, & videntis audiendisve talibus mulcentur, ob id ipsum nempe, quod peregrina sunt & absurda. Et tu sane cum ex fabulatore quodam audisses, mulierem esse, quae puchritudine naturam supergressa, vel Gratias ipsas aut coelestem illam *Venerem* vincat, non explorato prius, utrum vera dicat, &

γῆς ἡ ἀνθρωπος αὐτῇ, ἥρας εὐδύς, ὥσπερ Φασὶ τὴν Μή-
 δειαν, ἐξ ὀνείρατος ἐρασθῆναι τοῦ Ἰάσονος· ὁ δὲ δὴ μά-
 λιστα σε πρὸς τὸν ἔρωτα ἐπηγάγετο, καὶ τοὺς ἄλλους
 δὲ, ὅποσοι τοῦ αὐτοῦ σοι εἰδώλου ἐρῶσι, τοῦτο ἦν, ὡς γε
 μοι εἰκάζοντι φαίνεται, τὸ τὸν λέγοντα ἐκεῖνον περὶ τῆς
 γυναικὸς, ἐπεὶ περ ἐπιστεύβῃ τὸ πρῶτον, ὅτι ἀληθῆ λέ-
 γει, ἀκόλουθα ἐπάγειν. εἰς τοῦτο γὰρ ἐωρᾶτε μόνον, καὶ
 διὰ τοῦτο εἴλκεν ὑμᾶς τῆς ρινὸς, ἐπεὶ περ ἅπαξ τὴν πρῶ-
 τὴν λαβὴν ἐνεδώκατε αὐτῷ, καὶ ἦγεν ἐπὶ τὴν ἀγαπω-
 μένην, δι' ἧς ἔλεγεν εὐθείας ὁδοῦ. ῥάδια γὰρ, οἶμαι, τὰ
 μετὰ ταῦτα, καὶ οὐδεὶς ὑμῶν ἔτι ἐπιστρεζόμενος εἰς τὴν
 εἴσοδον, ἐξήταζεν εἰ ἀληθὴς ἐστὶ, καὶ εἰ μὴ ἔλαθε, καθ'
 ἦν οὐκ ἔχοῃν εἰσελθῶν, ἀλλ' ἠκολούθει τοῖς τῶν προωδευ-
 κότων ἰχνεσι, καθάπερ τὰ πρόβατα πρὸς τὸν αὐτῶν ἡ-
 γούμενον, δέον ἐπὶ τῇ εἰσόδῳ, καὶ κατὰ τὴν ἀρχὴν εὐδύς
 74 σκέψασθαι, εἴπερ εἰσιτητέςν. Ὁ δὲ Φημί, σαφέστερον
 9 Λαβὴν Ἰαφίμην, μίμψιν, ἰπαφὴν. V.

sine terrarum alicubi ista mulier, statim amare eam coe-
 pisti, ut Medeam aiunt ex infomnio amore Iasonis corre-
 ptam. Quod autem maxime te in amorem illum induxit,
 aliosque, quotquot eandem quam tu umbram amant, quan-
 tum coniectura assequor, hoc erat, quod is, qui de muliere
 praedicabat, postquam semel fides illi habita est, quasi ve-
 ra diceret, ea subiunxit, quae consequentia & cohaerentia es-
 sent superioribus. Ad hoc enim spectabatis solum, & propter
 hoc ipsum naso quasi alligatos traxit, cum primam semel
 velut ansam ei dedissetis, duxitque ad amatam recta, quam
 dicebat, via. Facilia enim, reor, cetera, neque quisquam
 vestrum ad ingressum reflexa cogitatione, verane esset via,
 exploravit, & num forte imprudens, quam non oportebat,
 institisset? sed praeuentium sequebatur vestigia, uti oves
 suum solent ducem, cum deceret ad introitum & princi-
 pio statim videre, intrandumne sit? Quod autem dico, aper-

ἀν μάβοις, ἦν τι τοιοῦτον ὅμοιον παραθεωρήσῃ αὐτῷ. λέγοντος γάρ τινος τῶν μεγαλοτόλμων τούτων ποιητῶν ὡς γένοιτό ποτε τρικέφαλος, καὶ ἐξάχειρ ἄνθρωπος, ἀν τὸ πρῶτον ταῦτα ἀπραγμόνως ἀποδέξῃ, μὴ ἐξετάσας εἰ δυνατόν, ἀλλὰ πιστεύσας, εὐθὺς ἀκολουθῶς ἀν ἐπάγοι καὶ τὰ λοιπὰ, ὡς καὶ ὀφθαλμοὺς ὁ αὐτὸς εἶχεν ἑξ, καὶ ὦτα ἑξ, καὶ Φωνὰς τρεῖς ἅμα ἡΦεί, καὶ ἥσθιε διὰ τριῶν στομάτων, καὶ δακτύλους τριάκοντα εἶχεν, οὐχ ὥσπερ ἕκαστος ἡμῶν δέκα ἐν ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶ καὶ εἰ πολεμεῖν θέοι, αἱ τρεῖς μὲν χεῖρες ἐκάστη, πέλετην, ἢ γέρρον, ἢ ἀσπίδα εἶχεν· αἱ τρεῖς δέ, ἢ μὲν, πέλεκυν κατέφερον, ἢ δέ, λόγχην ἡΦεί, ἢ δέ, τῷ ἑίΦει ἐχρήτο. καὶ τίς ἐτι ἀν ἀπιστήσῃ ταῦτα λέγοντι αὐτῷ; ἀκόλουθα γὰρ τῇ ἀρχῇ, περὶ ἧς ἐχρῆν εὐθὺ σκοπεῖν εἴπερ δεκτέα, καὶ εἰ συγχωρητέα οὕτως ἔχειν. ἦν δ' ἅπαξ ἐκεῖνα δῶς, ἐπιρρεῖ τὰ λοιπὰ, καὶ οὐποτε στήσεται, καὶ

tius intelligas, si consideres & conferas eiusmodi quiddam simile. Si enim audacium horum poetarum aliquis dicat, fuisse quondam tricipitem & sex manibus hominem, si primum ista facile recipias, non explorato, fierine possit, sed fide illi habita; ille statim consequenter subiungat cetera: eundem hominem sex habuisse oculos, & aures totidem, & voces eodem tempore ternas emisisse, & oribus tribus sumsisse cibum, & triginta habuisse digitos, non decem, ut quisque nostrum, in ambabus manibus: ac si bellica opera opus esset, tres quidem manus peltam, aut cratem, aut scutum habuisse; trium vero reliquarum unam deiecisse securim, alteram emisisse lanceam, tertiam usam gladio. Et quis adhuc fidem negaret dicenti talia? conveniunt enim principio, de quo statim videndum erat, possetne recipi, & an concedendum sit, rem ita habere. Ubi vero semel illa dederis, adfluunt quasi reliqua, nec usquam subsistent,

τὸ ἀπιστεῖν αὐτοῖς οὐκ ἔτι ράδιον, ἐπεὶπερ ἀκόλουθα, καὶ ὁμοία ἐστὶ τῇ συγχωρηθείσῃ ἀρχῇ, ἅπερ καὶ ὑμεῖς πάσχετε. ὑπὸ γὰρ δὴ ἔρωτος, καὶ προθυμίας, οὐκ ἐξετάσαντες τὰ κατὰ τὴν εἴσοδον ἐκάστην, ὅπως ὑμῖν ἔχει, προχωρεῖτε ὑπὸ τῆς ἀκολουθίας ἐλκόμενοι, οὐκ ἐννοοῦντες εἴ πῃ γένοιτ' ἂν ἀκολουθόν τι αὐτῷ, καὶ ψεύδος ὄν. οἶον, εἴ τις λέγοι τὰ δῖς πέντε, ἑπτὰ εἶναι, καὶ σὺ πιστεύσεις αὐτῷ, μὴ ἀριθμήσας ἐπὶ σαυτοῦ, ἐπάξει δηλαδὴ, ὅτι καὶ τετράκις πέντε, τεσσαρακαίδεκα πάντως ἐστὶ, καὶ μέχρις ἂν ὅτου ἐβλήσῃ, οἷα καὶ ἡ θαυμαστὴ γεωμετρία ποιεῖ. καὶ κείνη γὰρ τοὺς ἐν ἀρχῇ, ἀλλόκοτά τινα αἰτήματα αἰτήσασα, καὶ συγχωρηθῆναι αὐτῇ ἀξιῶσασα, οὐδὲ συστήναι δυνάμενα, σημειῶσι τινα ἀμερῇ, καὶ γραμμάς ἀπλατεῖς, καὶ τὰ τοιαῦτα, ἐπὶ σάβροισι τοῖς θεμελίοις τούτοις οἰκοδομεῖ τὰ τοιαῦτα, καὶ ἀξιοὶ εἰς ἀπόδειξιν ἀληθῆ λέγειν, ἀπὸ ψευδοῦς τῆς ἀρ-

ipsumque illud negare fidem non iam facile, cum consequentia sint & concessis principiis similia: quod quidem vobis accidit. Prae amore enim & studio, non ante explorato uti se vobis habeant, quae sunt circa unumquemque ingressum, proceditis, tracti a consequentia, non advertentes animum, si qua sit quod sequatur ex illis, & idem sit falsum. Ut si quis dicat, bis quinque septem esse, tuque fidem illi habeas, non & ipse apud te dinumerans, inferet scilicet, etiam quater sumpta quinque efficere quatuordecim, & quousque ille voluerit: qualia etiam admirabilis geometria efficit. Nam illa quoque hos, qui versantur circa principia, absurda quaedam postolata poscit, eaque dari sibi aequum censet, quae tamen ne consistere quidem possunt, puncta quaedam individua, & lineas latitudine omni carentes, & id genus plura; deinde putribus illis fundamentis similia inaedificat, & postulat vera ad demonstrationem di-

χῆς ὀρμωμένη. Κατὰ ταυτὰ τοίνυν καὶ ὑμεῖς δόντες τὰς 75
 ἀρχὰς τῆς προαιρέσεως ἐκάστης, πιστεύετε τοῖς ἐξῆς,
 καὶ γνῶρισμα τῆς ἀληθείας αὐτῶν τὴν ἀκολουθίαν ἡ-
 γεῖσθε εἶναι, ψευδῇ οὖσαν. εἴτα οἱ μὲν ὑμῶν, ἐναποθι-
 σκουσι ταῖς ἐλπίσι, πρὶν ἰδεῖν τὰ λήθες, καὶ καταγνώ-
 ναι τῶν ἐξαπατησάντων ἐκείνων· οἱ δὲ, καὶ αἰσθωνταὶ
 ἐξαπατημένοι, ὁψέποτε γέροντες ἤδη γενόμενοι, ὀκνεῦσιν
 ἀναστρέφειν, αἰδούμενοι εἰ δεήσει τηλικούτους αὐτοὺς ὄν-
 τας ἐξομολογήσασθαι, ὅτι πράγματα παίδων ἔχοντες
 οὐ συνίεσαν, ὥς τε ἐμμένουσι τοῖς αὐτοῖς ὑπ' αἰσχύνης,
 καὶ ἐπαινοῦσι τὰ παρόντα, καὶ ὅποσους ἂν δύνωνται,
 προτρέπουσιν ἐπὶ τὰ αὐτὰ, ὥς ἂν μὴ μόνοι ἐξαπατημένοι
 ᾧσιν, ἀλλ' ἔχωσι παραμυθίαν τὸ καὶ πολλοὺς καὶ ἄλ-
 λους τὰ ὅμοια παθεῖν αὐτοῖς. καὶ γὰρ αὐτὸ καὶ κεῖνα ὀρώ-
 σιν, ὅτι ἦν τὰ λήθες εἰπῶσιν, οὐκ ἔτι σεμνοὶ, ὥσπερ νῦν

4 Εἴτα οἱ μὲν ὑμῶν. .) Opti-
 me torqueri possunt in fratrum
 Collegia; & quod dicit, ἀλλ'
 ἔχωσι παραμυθίαν, in *Dial. Achil-*

lis & *Antilochi* dixit, φέροι δὲ πα-
 ραμυθίαν καὶ ἡ κοινανία τοῦ πράγ-
 ματος. G.

cere, initio a falsis principiis facto. Eodem modo vos quo-
 que, concessis sectae cuiusque principiis, his, quae sequun-
 tur, fidem adiungitis, & signum veritatis illorum consequen-
 tiam illam putatis, quae & ipsa tamen falsa est: deinde alii
 quidem vestrum spei suae immoriuntur, antequam verum
 viderint, suosque illos deceptores damnaverint; alii vero,
 licet sero denique fenae iam facti deceptos se sentiant, redi-
 re tamen cunctantur, pudore nimirum deterriti, si oporteat,
 id aetatis cum sint, fateri, se imprudentes puerorum tra-
 ctasse ludibria: itaque manent in iisdem prae pudore, &
 laudant praesentia, &, quotquot possunt, ad eadem hortan-
 tur, ne soli sint decepti, sed solatium habeant ex eo, quod
 multis etiam aliis eadem, quae sibi, usu venerint. Nam rur-
 sus illud quoque vident, si verum dicant, si non iam gra-

καὶ ὑπὲρ τοὺς πολλοὺς δόξουσιν, οὐδὲ τιμῆσθαι ὁμοίως. οὐκ ἂν οὖν ἐκότες εἴποιεν εἰδότες ἅψ' οἷον ἐκπεσόντες, ὅμοιοι τοῖς ἄλλοις δόξουσιν. ὀλίγοις δ' ἂν πάνυ ἐντύχοις, ὑπ' ἀνδρείας τολμᾶσι λέγειν, ὅτι ἐξηπάτηνται, καὶ τοὺς ἄλλους ἀποτρέπειν τῶν ὁμοίων πειρωμένους. εἰδ' οὖν τινι τοιούτῳ ἐντύχοις, Φιλαλήβη τε κάλει τὸν τοιοῦτον, καὶ χρηστὸν, καὶ δίκαιον, καὶ, εἰ βούλει, Φιλόσοφον· οὐ γὰρ ἂν Θεονήσαιμι τούτῳ μόνῳ τοῦ ὀνόματος· οἱ δ' ἄλλοι, ἢ οὐδὲν ἀληθές ἴσασιν εἰόμενοι εἰδέναι, ἢ εἰδότες, ἀποκρύπτονται ὑπὸ δειλίας, καὶ αἰσχύνης, καὶ τοῦ προ-
 76 τιμᾶσθαι βούλεσθαι. Καίτοι πρὸς τῆς Ἀθηνᾶς, ἅπαντα μὲν ἂ ἐξην, εἴσωμεν, αὐτοῦ καταβαλόντες, καὶ λήθῃ τις ἔστω αὐτῶν, ὥσπερ τῶν πρὸ Εὐκλείδου ἀρχοντος πραχθέντων. ὑποβέμενοι δὲ ταύτην Φιλοσοφίαν ὀρθήν

13 Ὡς περὶ τῶν πρὸ Εὐκλείδου ἀρχόντων πραχθέντων) Ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ Λακκιαίμοις τῶν Ἀθηναίων περιγινόμενοι λ' τυράντους ἐστῆσαν παρ' αὐτοῖς, οἱ τινες παραλαβόντες τινὰς τῶν πολιτῶν, μετὰ τούτων κακῶς ἐχρήσατο τοῖς

λοιποῖς. Καταλυθέντων οὖν τῶν τυράντων, καὶ γενόμενου μετ' αὐτοὺς Εὐκλείδου ἀρχόντος, ἵνα μὴ μνησκαχῶσιν ἀλλήλους οἱ πολῖται, συνθήκας ἐποίησαν, ὅστε τὰ πρὸ Εὐκλείδου ἀνεξίταστα εἶναι. V.

ves, ut adhuc, & supra vulgus elatos visum iri, neque honorem eundem consecuturos. Nunquam ergo voluntate dixerint, quantumvis sciant, quibus exciderint, & quam similes videantur reliquis. Paucos omnino reperias fatis fortes, uti audeant dicere, se deceptos esse, & dehortari alios, qui similia tentent. In talem ergo si incidas, veritatis amicum voca, & frugi, & iustum, & si vis, etiam philosophum. Huic enim soli nominis huius honorem non invidiam. Reliqui autem aut veri nihil sciunt, cum scire se putent; aut, quod sciunt, occultant, prae timiditate & pudore, & quod praeferri aliis cupiunt. Quamquam, per ego te Minervam oro, quaecunque dixi iam relinquamus hic deposita omnia, sitque eorum oblivio, ut eorum, quae ante Euclidem Archontem facta sunt; ponamusque, hanc Stoi-

εἶναι τῶν Στωϊκῶν, ἄλλην δὲ μὴδ' ἡντιναοῦν, ἴδωμεν εἰ
ἐφικτὴ αὕτη, καὶ δυνατὴ ἐστίν, ἢ μάτην κάμνουσιν, ὁ-
πόσοι ἐφίενται αὐτῆς. τὰς μὲν γὰρ ὑποσχέσεις ἀκούω
θαυμαστάς τινας, ἡνίκα εὐδαιμονήσουσιν οἱ ἐς τὸ ἀκρό-
τατον ἐλθόντες· μόνους γὰρ τούτους πάντα συλλαβόντας
ἔξειν τὰ τῷ ὄντι ἀγαθὰ. τὸ μετὰ ταῦτα δέ, σὺ ἄμεινον εἰ-
δείης, εἰ τινι ἐντετύχηκας Στωϊκῷ τοιοῦτῳ καὶ Στωϊκῶν
τῷ ἄκρῳ, οἷώ μῆτε λυπεῖσθαι, μὴτ' ὑφ' ἡδονῆς κατα-
σπᾶσθαι, μὴτ' ὀργίζεσθαι, φθόνου δὲ κρείττονι, καὶ
πλούτου καταφρονοῦντι, καὶ συνόλως εὐδαίμονι, ὁποῖον
χρὴ τὸν κανόνα εἶναι, καὶ γνώμονα τοῦ κατὰ τὴν ἀρετὴν
βίου. ὁ γὰρ καὶ κατὰ μικρότατον ἐνδέων, ἀτελής, καὶ
πάντα πλείω ἔχη. εἰ δὲ τοῦτο οὐχί, οὐδέπω εὐδαίμων.

ΕΡΜ. Οὐδένα τοιοῦτον εἶδον.

77

ΛΥΚ. Εὖγε, ὦ Ἑρμότιμε, ὅτι οὐ ψεύδῃ ἐκῶν. εἰς τί

corum philosophiam veram esse, aliam vero quamcunque
nullam: ac videamus deinde, num illa talis sit, ad quam
pervenire, & quam assequi aliquis possit; an vero frustra
laborent, quotquot illam concupiverunt. Audio enim ad-
mirabilia quaedam promissa, de eorum felicitate, qui ad fa-
tigium eius delati sint: solos quippe illos vera bona habi-
turos in universum omnia. Quod vero sequitur, melius tu-
te noris, inciderisne unquam in Stoicum talem, & summum
Stoicorum, qui nunquam vincatur dolore, ad voluptatem
nunquam detrahatur, irascatur nunquam, qui invidia ma-
ior sit, divitiarum contemptor, & verbo beatus, qualem
oportet esse, canon qui haberi velit & regula vitae ad vir-
tutem *compositae*. Qui enim vel minima in re deficiatur, im-
perfectus est, quantumvis omnibus in rebus *aliis* superet.
Hoc vero si sit, non est, nondum, *inquam*, est beatus.

Herm. Talem equidem vidi neminem.

Lyc. Recte istud, Hermotime, quod non mentiris pru-

καρίαν ἑαυτοῖς ἀναπλάττοντες, ἦν μετὰξὺ πλουτοῦσιν αὐτοῖς, καὶ θησαυροὺς ἀνορύττουσι, καὶ βασιλεύουσι, καὶ τὰλλα εὐδαιμονοῦσιν, οἷα πολλὰ ἡ θεὸς ἐκείνη ραδιοῦργεῖ, ἡ εὐχὴ μεγαλόδωρος οὔσα, καὶ πρὸς οὐδὲν ἀντιλέγουσα, καὶ πτηνὸς θέλη τις γενέσθαι, καὶ κολοσσιαῖος τὸ μέγεθος, καὶ ὅρη ὅλα χρυσᾷ εὐρίσκειν. ἦν τοίνυν ταῦτα ἐννοοῦσιν αὐτοῖς, ὁ παῖς προσελθὼν, ἔρηταί τι τῶν ἀναγκαίων, οἷον, ὅθεν ἄρτους ὠνητέον, ἢ ὅ, τι ἡ Φατέον πρὸς τὸν ἀπαιτοῦντα τούνοικιον, ἐκ πολλοῦ περιμένοντα, οὕτως ἀγανακτοῦσιν, ὥς ὑπὸ τοῦ ἐρομένου καὶ παρενοχλήσαντος ἀΦαιρεθέντες ἅπαντα ἐκείνα τὰγαθὰ, 72 καὶ ὀλίγου δέουσι τὴν ῥίνα τοῦ παιδὸς ἀποτραγεῖν. Ἀλλὰ σὺ, ὦ Φιλότης, μὴ πάβης αὐτὸ πρὸς ἐμὲ, εἰ σε θησαυροὺς ἀνορύττοντα, καὶ πετόμενον, καὶ τινὰς ἐννοίας

φῆν καὶ εὐστέρῃαν ὅσα ὁ παρὼν διέξεισι λόγος. διὸ καὶ μακαρία μὲν ὅσον ἐπὶ τῷ ὕπνῳ τὴν ἀπόλαυσιν ὑποβάλλομεν, κατὰ δὲ ἔτι μηδὲν ἴσθης ἔχει καὶ βίβαιοι, ἀλλὰ μετὰ τοῦ

ὕπνου καὶ τὴν εὐημερίαν ἀφίπταται. τοιοῦτο καὶ τὸ τοῦ θεολόγου Γεωργίου, καὶ καὶ μακαρία τὰς Ἀθίνας ἀνόμεζε, ὡς κατ' οὐδὲν τῆς ἐν ὕπνῳ εὐστέρῃας διαφερούσας. V.

nam illam Beatam *insulam* sibi fingunt. Si his, dum divites sunt, dum effodiunt thesauros, & regnant, & ceteris rebus beati sunt, qualia multa perpetrat Dea illa, cui Voti nomen est, magnifica muneribus, neque contradicens cuiquam, nec si volucris fieri quis velit, nec si Colossaea magnitudine, nec si aureos totos montes invenire: haec igitur dum animo agitant, si puer accedens interroget necessarium quiddam, verbi gratia, unde panis emendus? aut quid respondendum mercedem domus repetenti, qui diu iam expectaverit? ita indignantur, quasi ab interrogante illo atque interpellante ablata ipsis essent bona illa omnia, & parum abest, quin morsu nasum puero auferant. Tu vero, amice, noli eodem in me imperu ferri, si te effodientem thesauros, aut volantem, aut cogitationes quasdam maio-

ὑπὲρ Φυεῖς ἐννοοῦντα, καὶ τινὰς ἐλπίδας ἀνεφίκτους ἐλπίζοντα, Φίλος ὢν, οὐ περιεῖδον διὰ παντὸς τοῦ βίου, ὀνειρώ ηἰδὲ μὲν ἴσως, ἀτὰρ ὀνειρώ γε συνόντα· διαναστάντα δὲ, ἀξιώ πρᾶττειν τὶ τῶν ἀναγκαίων, καὶ ὅ σε παραπεμίψει ἐς τὸ λοιπὸν τοῦ βίου, τὰ κοινὰ ταῦτα φρονούντα. ἐπεὶ ὁ γε νῦν ἔπραττες, καὶ ἐπενόεις, οὐδὲν τῶν ἱπποκενταύρων καὶ χιμαιρῶν καὶ γοργόνων διαφέρει, καὶ ὅσα ἄλλα ὄνειροι, καὶ ποιηταὶ καὶ γραφεῖς ἐλεύθεροι ὄντες, ἀναπλάττουσιν, οὔτε γενόμενα πώποτε, οὔτε γενέσθαι δυνάμενα· καὶ ὅμως ὁ πολὺς λεῶς πιστεύουσιν αὐτοῖς, καὶ κηλοῦνται ὀρώντες, ἢ ἀκούοντες τὰ τοιαῦτα, διὰ τὸ ξένα καὶ ἀλλόκοτα εἶναι. Καὶ σὺ δὴ μυθοποιῶ 73 τινος ἀκούσας, ὡς ἔστι τις γυνὴ ὑπὲρ Φυῆς τὸ κάλλος, ὑπὲρ τὰς Χάριτας αὐτάς, ἢ τὴν Οὐρανίαν εἶναι, μὴ πρότερον ἐξετάσας εἰ ἀληθὴ λέγει, καὶ εἰ ἔστι που τῆς

res, quam natura patitur, agitantem, & spes habentem, ad quas perveniri non potest, pro amicitia nostra non passus sum per omnem vitam in somnio suavi illo quidem, sed somnio tamen, versari; sed surgere iubeo, & facere quidquam eorum, quae opus sunt, quodque te ad id, quod superest, vitae dimittere possit communi illo sensu praeditum. Quod enim modo agebas, & cogitabas, ab Hippocentauris & Chimaeris & Gorgonibus nihil quidquam differt, & quaecunque alia somnia & poetae & pictores pro sua libertate confingunt, quae nec fuere unquam, neque fieri possunt. Et tamen maior pars populi credunt illis, & videndis audiendisve talibus mulcentur, ob id ipsum nempe, quod peregrina sunt & absurda. Et tu sane cum ex fabulatore quodam audisses, mulierem esse, quae puchritudine naturam supergressa, vel Gratias ipsas aut coelestem illam Venerem vincat, non explorato prius, utrum vera dicat, &

γῆς ἡ ἄνθρωπος αὐτῇ, ἥρας εὐδύς, ὥσπερ Φασι τὴν Μή-
 δειαν, ἐξ ονείρατος ἐρασθῆναι τοῦ Ἰάσονος· ὁ δὲ δὴ μά-
 λιστα σε πρὸς τὸν ἔρωτα ἐπηγάγετο, καὶ τοὺς ἄλλους
 δὲ, ὅπόσοι τοῦ αὐτοῦ σοι εἰδώλου ἐρῶσι, τοῦτο ἦν, ὥς γε
 μοι εἰκάζοντι φαίνεται, τὸ τὸν λέγοντα ἐκεῖνον περὶ τῆς
 γυναικὸς, ἐπεὶπερ ἐπιστεύβῃ τὸ πρῶτον, ὅτι ἀληθῆ λέ-
 γει, ἀκόλουθα ἐπάγειν. εἰς τοῦτο γὰρ ἐωρᾶτε μόνον, καὶ
 διὰ τοῦτο εἴλκεν ὑμᾶς τῆς ρίνος, ἐπεὶπερ ἅπαξ τὴν πρῶ-
 τὴν λαβὴν ἐνεδώκατε αὐτῷ, καὶ ἦγεν ἐπὶ τὴν ἀγαπω-
 μένην, δι' ἧς ἔλεγεν εὐθείας ὁδοῦ. ῥάδια γὰρ, οἶμαι, τὰ
 μετὰ ταῦτα, καὶ οὐδεὶς ὑμῶν ἐτί ἐπιστρεφόμενος εἰς τὴν
 εἴσοδον, ἐξήταζεν εἰ ἀληθὴς ἐστι, καὶ εἰ μὴ ἔλαβε, καθ'
 ἦν οὐκ ἔχρην εἰσελθῶν, ἀλλ' ἠκολούθει τοῖς τῶν προωδευ-
 κότων ἰχνεσι, καθάπερ τὰ πρόβατα πρὸς τὸν αὐτῶν ἡ-
 γούμενον, δέον ἐπὶ τῇ εἰσόδῳ, καὶ κατὰ τὴν ἀρχὴν εὐδύς
 74 σκέψασθαι, εἴπερ εἰσιτητέον. Ὁ δὲ Φημί, σαφέστερον
 9 Λαβὴν) Ἀφ' ἑμὲν, μίμψιν, ἰσαφίν. V.

fitne terrarum alicubi ista mulier, statim amare eam coe-
 pisti, ut Medeam aiunt ex insomnio amore Iasonis corre-
 ptam. Quod autem maxime te in amorem illum induxit,
 aliosque, quotquot eandem quam tu umbram amant, quan-
 tum coniectura assequor, hoc erat, quod is, qui de muliere
 praedicabat, postquam semel fides illi habita est, quasi ve-
 ra diceret, ea subiunxit, quae consequentia & cohaerentia es-
 sent superioribus. Ad hoc enim spectabatis solum, & propter
 hoc ipsum naso quasi alligatos traxit, cum primam semel
 velut ansam ei dedisset, duxitque ad amatam recta, quam
 dicebat, via. Facilia enim, reor, cetera, neque quisquam
 vestrum ad ingressum reflexa cogitatione, verane esset via,
 exploravit, & num forte imprudens, quam non oportebat,
 institisset? sed praeuentium sequebatur vestigia, uti oves
 suum solent ducem, cum deceret ad introitum & princi-
 pio statim videre, intrandumne sit? Quod autem dico, aper-

ἀν μάβοις, ἣν τι τοιοῦτον ὅμοιον παραθεωρήσῃ αὐτῷ. λέγοντος γάρ τινος τῶν μεγαλοτόλμων τούτων ποιητῶν ὡς γένοιτό ποτε τρικέφαλος, καὶ ἐξάχειρ ἄνθρωπος, ἀν τὸ πρῶτον ταῦτα ἀπραγμόνως ἀποδέξῃ, μὴ ἐξετάσας εἰ δυνατόν, ἀλλὰ πιστεύσας, εὐθύς ἀκολουθῶν ἀν ἐπάγοι καὶ τὰ λοιπὰ, ὡς καὶ ὀφθαλμοὺς ὁ αὐτὸς εἶχεν ἐξ, καὶ ὦτα ἐξ, καὶ φωνὰς τρεῖς ἅμα ἡφείει, καὶ ἥσθιε διὰ τριῶν στομάτων, καὶ δακτύλους τριάκοντα εἶχεν, οὐχ ὥσπερ ἕκαστος ἡμῶν δέκα ἐν ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶ καὶ εἰ πολεμεῖν θέοι, αἱ τρεῖς μὲν χεῖρες ἕκαστη, πέλτην, ἢ γέρρον, ἢ ἀσπίδα εἶχεν· αἱ τρεῖς δέ, ἢ μὲν, πέλεκυν κατέφερον, ἢ δέ, λόγχην ἡφείει, ἢ δέ, τῷ ξίφει ἐχρῆτο. καὶ τίς ἐτι ἀν ἀπιστήσῃε ταῦτα λέγοντι αὐτῷ; ἀκόλουθα γὰρ τῇ ἀρχῇ, περὶ ἧς ἐχρῆν εὐθὺ σκοπεῖν εἴπερ δεκτέα, καὶ εἰ συγχωρητέα οὕτως ἔχειν. ἣν δ' ἅπαξ ἐκεῖνα δῶς, ἐπὶ ῥρεῖ τὰ λοιπὰ, καὶ οὐποτε στήσεται, καὶ

tius intelligas, si consideres & conferas eiusmodi quiddam simile. Si enim audacium horum poetarum aliquis dicat, fuisse quondam tricipitem & sex manibus hominem, si primum ista facile recipias, non explorato, fierine possit, sed fide illi habita; ille statim consequenter subiungat cetera: eundem hominem sex habuisse oculos, & aures totidem, & voces eodem tempore ternas emisisse, & oribus tribus sumuisse cibum, & triginta habuisse digitos, non decem, ut quisque nostrum, in ambabus manibus: ac si bellica opera opus esset, tres quidem manus peltam, aut cratem, aut scutum habuisse; trium vero reliquarum unam deiecisse securim, alteram emisisse lanceam, tertiam usam gladio. Et quis adhuc fidem negaret dicenti talia? conveniunt enim principio, de quo statim videndum erat, possetne recipi, & an concedendum sit, rem ita habere. Ubi vero semel illa dederis, adduunt quasi reliqua, nec usquam subsistent,

τὸ ἀπιστεῖν αὐτοῖς οὐκ ἔστι ῥάδιον, ἐπεὶ περ ἀκόλουθα, καὶ ὁμοία ἐστὶ τῇ συγχωρηθείσῃ ἀρχῇ, ἅπερ καὶ ὑμεῖς πᾶσχετε. ὑπὸ γὰρ δὴ ἔρωτος, καὶ προθυμίας, οὐκ ἐξετάσαντες τὰ κατὰ τὴν εἴσοδον ἐκάστην, ὅπως ὑμῖν ἔχει, προχωρεῖτε ὑπὸ τῆς ἀκολουθίας ἐλκόμενοι, οὐκ ἐννοοῦντες εἴ πῃ γένοιτ' ἂν ἀκόλουθόν τι αὐτῷ, καὶ ψεῦδος ὄν. οἶον, εἴ τις λέγοι τὰ δῖς πέντε, ἑπτὰ εἶναι, καὶ σὺ πιστεύσεις αὐτῷ, μὴ ἀριθμήσας ἐπὶ σαυτοῦ, ἐπάξει δηλαδὴ, ὅτι καὶ τετράκις πέντε, τεσσαρακαίδεκα πάντως ἐστὶ, καὶ μέχρις ἂν ὅτου ἐβελήσῃ, οἷα καὶ ἡ θαυμαστὴ γεωμετρία ποιεῖ. καὶ κείνη γὰρ τοὺς ἐν ἀρχῇ, ἀλλόκοτά τινα αἰτήματα αἰτήσασα, καὶ συγχωρηθῆναι αὐτῇ ἀξιῶσασα, οὐδὲ συστήναι δυνάμενα, σημεία τινα ἀμερῇ, καὶ γραμμάς ἀπλατεῖς, καὶ τὰ τοιαῦτα, ἐπὶ σάβροῖς τοῖς θεμελίοις τούτοις οἰκοδομεῖ τὰ τοιαῦτα, καὶ ἀξιοὶ εἰς ἀπόδειξιν ἀληθῆ λέγειν, ἀπὸ ψευδοῦς τῆς ἀρ-

ipsumque illud negare fidem non iam facile, cum consequentia sint & concessis principiis similia: quod quidem vobis accidit. Prae amore enim & studio, non ante explorato uti se vobis habeant, quae sunt circa unumquemque ingressum, proceditis, tracti a consequentia, non advertentes animum, si qua sit quod sequatur ex illis, & idem sit falsum. Ut si quis dicat, bis quinque septem esse, tuque fidem illi habeas, non & ipse apud te dinumerans, inferet scilicet, etiam quater sumpta quinque efficere quatuordecim, & quousque ille voluerit: qualia etiam admirabilis geometria efficit. Nam illa quoque hos, qui versantur circa principia, absurda quaedam postulata poscit, eaque dari sibi aequum censet, quae tamen ne consistere quidem possunt, puncta quaedam individua, & lineas latitudine omni carentes, & id genus plura; deinde putribus illis fundamentis similia inaedificat, & postulat vera ad demonstrationem di-

χῆς ὀρῳμένη. Κατὰ ταυτὰ τοίνυν καὶ ὑμεῖς δόντες τὰς 75
 ἀρχὰς τῆς προαιρέσεως ἐκάστης, πιστεύετε τοῖς ἐξῆς,
 καὶ γνῶρισμα τῆς ἀληθείας αὐτῶν τὴν ἀκολουθίαν ἡ-
 γεῖσθε εἶναι, ψευδῇ οὔσαν. εἴτα οἱ μὲν ὑμῶν, ἐναποθνή-
 σκουσι ταῖς ἐλπίσι, πρὶν ἰδεῖν τὰληθες, καὶ καταγνώ-
 ναι τῶν ἐξαπατησάντων ἐκείνων· οἱ δὲ, καὶ αἰσθωνταὶ
 ἐξηπατημένοι, οἵ φέποτε γέροντες ἤδη γενόμενοι, ὀκνοῦσιν
 ἀναστρέφειν, αἰδοῦμενοι εἰ δεήσει τηλικούτους αὐτοὺς ὄν-
 τας ἐξομολογήσασθαι, ὅτι πράγματα παίδων ἔχοντες
 οὐ συνίεσαν, ὥς τε ἐμμένουσι τοῖς αὐτοῖς ὑπ' αἰσχύνῃς,
 καὶ ἐπαινῶσι τὰ παρόντα, καὶ ὅποσους ἀν δύνωνται,
 προτρέπουσιν ἐπὶ τὰ αὐτὰ, ὥς ἀν μὴ μόνον ἐξηπατημένοι
 ᾧσιν, ἀλλ' ἔχωσι παραμυθίαν τὸ καὶ πολλοὺς καὶ ἄλ-
 λους τὰ ὅμοια παθεῖν αὐτοῖς. καὶ γὰρ αὖ καίκεῖνα ὀρώ-
 σιν, ὅτι ἦν τὰληθες εἶπωσιν, οὐκ ἔτι σεμνοὶ, ὥσπερ νῦν

4 Εἴτα οἱ μὲν ὑμῶν . . .) Opti-
 me torqueri possunt in fratrum
 Collegia; & quod dicit, ἀλλ'
 ἔχωσι παραμυθίαν, in Dial. Achil-

His & Antiochi dixit, φέρει δὲ πα-
 ραμυθίαν καὶ ἡ κοιναγία τοῦ πράγ-
 ματος. G.

cere, initio a falsis principiis facto. Eodem modo vos quo-
 que, concessis sectae cuiusque principiis, his, quae sequun-
 tur, fidem adiungitis, & signum veritatis illorum consequen-
 tiam illam putatis, quae & ipsa tamen falsa est: deinde alii
 quidem vestrum spei suae immoriuntur, antequam verum
 viderint, suosque illos deceptores damnaverint; alii vero,
 licet sero denique senes iam facti deceptos se sentiant, redi-
 re tamen cunctantur, pudore nimirum deterriti, si oporteat,
 id aetatis cum sint, fateri, se imprudentes puerorum tra-
 ctasse ludibria: itaque manent in iisdem prae pudore, &
 laudant praesentia, &, quotquot possunt, ad eadem hortan-
 tur, ne soli sint decepti, sed solatium habeant ex eo, quod
 multis etiam aliis eadem, quae sibi, usu venerint. Nam rur-
 sus illud quoque vident, si verum dicant, se non iam gra-

καὶ ὑπὲρ τοὺς πολλοὺς δόξουσιν, οὐδὲ τιμήσονται ὁμοίως. οὐκ ἂν οὖν ἐκόντες εἴποιεν εἰδότες ἅδ' οἶων ἐκπεσόντες, ὅμοιοι τοῖς ἄλλοις δόξουσιν. ὀλίγοις δ' ἂν πάνυ ἐντύχοις, ὑπ' ἀνδρείας τολμῶσι λέγειν, ὅτι ἐξηπάτηνται, καὶ τοὺς ἄλλους ἀποτρέπειν τῶν ὁμοίων πειρωμένους. εἰδ' οὖν τινι τοιούτῳ ἐντύχοις, Φιλαλήβη τε καλεῖ τὸν τοιαῦτον, καὶ χρηστὸν, καὶ δίκαιον, καὶ, εἰ βούλει, Φιλόσοφον· οὐ γὰρ ἂν βρονήσαιμι τούτῳ μόνῳ τοῦ ὀνόματος· οἱ δ' ἄλλοι, ἢ οὐδὲν ἀληθές ἴσασιν οἰόμενοι εἰδέναι, ἢ εἰδότες, ἀποκρύπτονται ὑπὸ δειλίας, καὶ αἰσχύνης, καὶ τοῦ προ-
 76 τιμᾶσθαι βούλεσθαι. Καίτοι πρὸς τῆς Ἀθηνᾶς, ἅπαντα μὲν ἂ ἐφην, ἐάσωμεν, αὐτοῦ καταβαλόντες, καὶ λήθῃ τις ἔστω αὐτῶν, ὥσπερ τῶν πρὸ Εὐκλείδου ἄρχοντος πραχθέντων. ὑποβέμενοι δὲ ταύτην Φιλοσοφίαν ὀρθήν

13 Ὡς περ τῶν πρὸ Εὐκλείδου ἄρχοντες πραχθέντων) Ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ Λακωνικοῖς τῶν Ἀθηναίων περιγινόμενοι λ' τυράντους ἴσταναι παρ' αὐτοῖς. οἱ τινες παραλαβόντες τινὰς τῶν πολιτῶν, μετὰ τούτων κακῶς ἐχρήσαντο τοῖς

λοιποῖς. Καταλυθέντων οὖν τῶν τυράνων, καὶ γενεαίοντι μετ' αὐτοὺς Εὐκλείδου ἄρχοντος, ἵνα μὴ μνησικακήσωσιν ἀλλήλοις οἱ πολῖται, συνθήκας ἐποίησαν, ὥστε τὰ πρὸ Εὐκλείδου ἀνιξίταστα εἶναι. V.

ves, ut adhuc, & supra vulgus elatos visum iri, neque honorem eundem consecuturos. Nunquam ergo voluntate dixerint, quantumvis sciant, quibus exciderint, & quam similes videantur reliquis. Paucos omnino reperias fati fortes, uti audeant dicere, se deceptos esse, & dehortari alios, qui similia tentent. In talem ergo si incidas, veritatis amicum voca, & frugi, & iustum, & si vis, etiam philosophum. Huic enim soli nominis huius honorem non invidiam. Reliqui autem aut veri nihil sciunt, cum scire se putent; aut, quod sciunt, occultant, prae timiditate & pudore, & quod praeferri aliis cupiunt. Quamquam, per ego te Minervam oro, quaecunque dixi iam relinquamus hic deposita omnia, sitque eorum oblivio, ut eorum, quae ante Euclidem Archontem facta sunt; ponamusque, hanc Stoi-

εἶναι τῶν Στωϊκῶν, ἄλλην δὲ μηδ' ἡντιναοῦν, ἰδῶμεν εἰ ἐΦικτὴ αὕτη, καὶ δυνατὴ ἐστίν, ἢ μάτην κάμνουσιν, ὁπόσοι ἐΦιένται αὐτῆς. τὰς μὲν γὰρ ὑποσχέσεις ἀκούω θαυμαστάς τινας, ἡνίκα εὐδαιμονήσουσιν οἱ ἐς τὸ ἀκρότατον ἐλθόντες· μόνους γὰρ τούτους πάντα συλλαβόντας ἔξιν τὰ τῷ ὄντι ἀγαθὰ. τὸ μετὰ ταῦτα δέ, σὺ ἄμεινον εἰδείης, εἰ τινι ἐντετύχηκας Στωϊκῷ τοιοῦτῳ καὶ Στωϊκῶν τῷ ἄκρῳ, οἷῳ μῆτε λυπεῖσθαι, μῆτ' ὑΦ' ἡδονῆς κατασπᾶσθαι, μῆτ' ὀργίζεσθαι, Φθόνου δὲ κρείττονι, καὶ πλούτου καταΦρονοῦντι, καὶ συνόλως εὐδαίμονι, ὁποῖον χρὴ τὸν κανόνα εἶναι, καὶ γνώμονα τοῦ κατὰ τὴν ἀρετὴν βίου. ὁ γὰρ καὶ κατὰ μικρότατον ἐνδέων, ἀτελής, καὶ πάντα πλείω ἔχῃ. εἰ δὲ τοῦτο οὐχί, οὐδέπω εὐδαίμων.

ΕΡΜ. Οὐδένα τοιοῦτον εἶδον.

77

ΛΥΚ. Εὖγε, ὦ Ἑρμότιμε, ὅτι οὐ ψεύδῃ ἐκῶν. εἰς τί

corum philosophiam veram esse, aliam vero quamcunque nullam: ac videamus deinde, num illa talis sit, ad quam pervenire, & quam assequi aliquis possit; an vero frustra laborent, quotquot illam concupiverunt. Audio enim admirabilia quaedam promissa, de eorum felicitate, qui ad fastigium eius delati sint: solos quippe illos vera bona habituros in universum omnia. Quod vero sequitur, melius tute noris, inciderisne unquam in Stoicum talem, & summum Stoicorum, qui nunquam vincatur dolore, ad voluptatem nunquam detrahatur, irascatur nunquam, qui invidia maior sit, divitiarum contemptor, & verbo beatus, qualem oportet esse, canon qui haberi velit & regula vitae ad virtutem *compositae*. Qui enim vel minima in re deficiatur, imperfectus est, quantumvis omnibus in rebus *aliis* superet. Hoc vero si sit, non est, nondum, inquam, est beatus.

Herm. Talem equidem vidi neminem.

Lyc. Recte istud, Hermotime, quod non mentiris pru-

γοῦν ἀποβλέπων Φιλοσοφεῖς, ὅταν ὁρᾷς μήτε τὸν διδά-
 σκαλον τὸν σὸν, μήτε τὸν ἐκείνου μήτε τὸν πρὸ αὐτοῦ;
 μὴδ' ἂν εἰς δεκαγονίαν ἀναγάγῃς μηδένα αὐτῶν σοφὸν
 ἀκριβῶς, καὶ διὰ τοῦτο εὐδαίμονα γεγενημένον; οὐδὲ
 γὰρ ἂν ἐκεῖνο ὀρθῶς εἴποις, ὡς ἀπόχη καὶ πλησίον γένῃ
 τῆς εὐδαιμονίας, ἐπεὶ οὐδὲν ὄφελος. ὁμοίως γὰρ ἔξω τοῦ
 οὐδοῦ ἐστὶ, καὶ ἐν τῷ ὑπαίθρῳ, ὃ, τε παρὰ τὴν θύραν
 ἔξω ἐστῶς, καὶ ὁ πόρρω. διαλλάττειεν δ' ἂν ὅτι μᾶλλον
 οὗτος ἀνιάσεται, ὁρῶν ἐγγυθεν οἶων ἐστέρηται. εἴτα, ἵνα
 πλησίον γένῃ τῆς εὐδαιμονίας (δῶσω γὰρ τοῦτό σοι)
 τοσαῦτα πονεῖς κατατρύχων σεαυτὸν καὶ παραδερά-
 μηκέ σε ὁ βίος ὁ τοσοῦτος ἐν ἀκηδία, καὶ καμάτῳ, καὶ
 ἀγρυπνίαις κάτω νενευκότα, καὶ εἰσαῦθις πονήσεις, ὡς
 φῆς, ἅλλα εἰκοσιν ἔτη τοῦλάχιστον, ἢ ὀγδοηκοντούτης
 γενόμενος· ἢ τίς ἐγγυητής ἐστί σοι, ὅτι βιώσῃ τοσαῦτα;
 ὁμως ἦς ἐν τοῖς μηδέπω εὐδαιμονοῦσιν, εἰ μὴ μόνος οἶε

δ Διαλλάττειεν) Διαφέρειεν. V.

dens ac volens. Quo igitur consilio philosopharis, cum vi-
 deas, neque tuum magistrum, neque qui illius fuit, neque
 qui ante istum, neque si ad decimam quasi generationem
 ascendas, quemquam illorum plane sapientem, & propter
 hoc beatum fuisse? Neque vero illud recte dixeris, suffice-
 re tibi, si vel prope felicitatem venias. Nihil enim profe-
 ceris: nam aequae extra limen est & sub divo, tam qui ad
 ianuam stat foris, quam qui e longinquo: & in hoc forte
 differant, quod ille magis excrucietur, qui e proximo vi-
 deat, quibus sibi *bonis* carendum sit. Deinde, ut prope fe-
 licitatem sis, (dabo tibi enim hoc) tantum laboras? teque
 conteris, tantumque tibi vitae spatium effluxit, dum te non
 respicis, dum labores, dum vigiliae te humi deprimunt? ac
 denuo laborabis, ut ais, viginti alios minimum annos, ut
 octuagenarius senex, (& quis sponsor tibi est, te tantum vi-
 cturum?) tamen sis illorum unus, qui nondum beati sunt?

τεύξεσθαι τούτου, καὶ αἰρήσειν διώκων, ὁ πρὸ σοῦ μάλα
 πολλοὶ, καὶ ἀγαθοὶ, καὶ ὠκύτεροι παραπολὺ διώκοντες
 οὐ κατέλαβον. Ἀλλὰ καὶ κατάλαβε, εἰ δοκεῖ, καὶ ἔχε 78
 ὅλον συλλαβών. τὸ μὲν δὴ πρῶτον, οὐχ ὁρῶ ὅ, τι ποτ' ἂν
 εἴη τὰγαθόν, ὡς ἀντάξιον δοκεῖν τῶν πόνων τῶν τοσούτων.
 ἔπειτα ἐς πόσόν ἔτι τὸν λοιπὸν χρόνον ἀπολαύσεις αὐτοῦ,
 γέρων ἤδη, καὶ παντὸς ἡδέος ἔξωρος ὢν, καὶ τὸν ἕτερον
 πόδα, Φασίν, ἐν τῇ σορῶ ἔχων· εἰ μήτι ἐς ἄλλον, ὃ γεν-
 ναῖε, βίον προγυμνάζεις σεαυτὸν, ὡς ἐς ἐκεῖνον ἐλθὼν,
 ἄμεινον διαγάγοις, εἰδὼς ὅν τινα τρόπον χρὴ βιοῦν ὅμοιον,
 ὡς εἴ τις ἐς τοσούτον σκευάζοι τε, καὶ εὐτρεπίζοι, ὡς δειπνή-
 σων ἄμεινον, ἄχρις ἂν λάθῃ ὑπὸ λιμοῦ διαΦθαρεῖς. Ἀλ- 79
 λὰ μὴν, οὐδ' ἐκείνῳ πω κατανεόηκας, οἶμαι, ὡς ἡ μὲν
 ἀρετὴ, ἐν ἔργοις δήπου ἐστίν, οἷον ἐν τῷ δίκαια πράττειν,
 καὶ σοφᾶ, καὶ ἀνδρεῖα· ὑμεῖς δὲ, (τὸ δὲ ὑμεῖς ὅταν εἴ-

γ Τὸν ἕτερον πόδα . . .) In *Apologia* dixit, τὸν ἕτερον πόδα ἐν τῇ
 περὶ ῥημίσφ ἔχοντα. G.

nisi forte solum te putas illud consecuturum & persequen-
 do capturum, quod ante te multi admodum & boni viri,
 & multum celeriores, persequendo non comprehenderunt.
 Sed comprehende etiam, si ita videtur, & habe tibi uni-
 versum. Primo quidem non video, quid demum sit illud
 bonum, quod tantis laboribus equiparari possit? Deinde
 quantum est temporis reliquum, quo illo fruaris, senex
 iam & suavitatibus omnibus non amplius tempestivus, &
 alterum iam pedem, quod aiunt, habens in capulo? nisi
 forte aliam, generose, vitam meditaris, ut in eam delatus,
 melius vivas, qui, quomodo vivendum sit, didiceris: quod
 est eiusmodi, ac si quis tantum paret atque adornet ad coe-
 nandum melius, donec fame imprudens pereat. Verum ne-
 que illud dum animadvertisti, puto, in operibus scilicet
 inesse virtutem, ut in faciendo iuste, sapienter, fortiter: at
 vos (vos cum dico, summos philosophorum dico) mittē-

πω, τοὺς ἄκρους τῶν Φιλοσοφούντων ζημί,) ἀφέντες
 ταῦτα ζητεῖν, καὶ ποιεῖν, ῥημάτια δύστηνα μελετᾶτε,
 καὶ συλλογισμούς, καὶ ἀπορίας, καὶ τὸ πλεῖστον τοῦ
 βίου ἐπὶ τούτοις διατρίβετε· καὶ ὅς ἂν κρατῇ ἐν αὐτοῖς,
 καλλίνικος ὑμῖν δοκεῖ. ἀφ' ὧν, οἶμαι, καὶ τὸν διδάσκα-
 λον τρυτὸν θαυμάζετε, γέροντα ἄνδρα, ὅτι τοὺς προσο-
 μιλοῦντας ἐς ἀπορίαν καθίστησι, καὶ οἶδεν ὡς χρὴ ἐρέ-
 σθαι, καὶ σοφίσασθαι, καὶ πανουργῆσαι, καὶ ἐς
 ἄζυκτα ἐμβαλεῖν· καὶ τὸν καρπὸν ἀτεχνῶς ἀφέντες
 (οὗτος δὲ ἦν περὶ τὰ ἔργα) περὶ τὸν φλοῖον ἀσχολεῖ-
 σθε, τὰ φύλλα καταχέοντες ἀλλήλων ἐν ταῖς ὁμι-
 λίαις. ἢ γὰρ ἄλλα ἐστὶν, ἀ πράττετε, ὦ Ἑρμότιμε,
 πάντες ἑώθεν ἐς ἐσπέραν;

ERM. Οὐκ, ἀλλὰ ταῦτα.

LYC. Ἡ οὖν οὐχὶ καὶ ὀρθῶς τις Φαίη, τὴν σκιὰν ὑμᾶς
 θηρεύειν, ἑάσαντας τὸ σῶμα, ἢ τοῦ ὄψεως τὸ σύφαρ,

16 Τὸ σύφαρ) Ἡ γοῦν τὸ δέμμα. V.

tes ista quaerere & facere, in oculis miseris exercemini
 & syllogismis, & dubitationibus, & maiorem vitae par-
 tem in his conteritis; & qui in hisce vicerit, ille pulchram
 vobis retulisse victoriam videtur. Quarum rerum causa
 hunc etiam, puto, doctorem admiramini, senem hominem,
 quod qui secum colloquantur in dubitationem coniicit, &
 quomodo interrogandum sit novit, & cavillationibus at-
 que fraudibus quomodo utendum, & ad incitas quomodo
 redigi aliquis possit. Plane igitur fructu relicto, qui in ope-
 ribus est, circa corticem negotiosi estis, foliis vos invi-
 cem vestris in congressibus perfundentes. Aut sunt alia,
 quae facitis, Hermotime, omnes a prima luce ad vesperam?
Herm. Non, sed haec ipsa.

Lyc. Nonne igitur recte dicat aliquis, relicto vos corpo-
 re umbram captare, aut exuvias serpentis, tractu ipso ac

ἀμελήσαντας τοῦ ὀλκοῦ; μάλλον δὲ τὸ ὅμοιον ποιεῖν, ὥσπερ εἴ τις ἐς ὄλμον ὕδωρ ἐκχέας ὑπὲρ ῥω σιδηρῶ πτίττοι, πράττειν ἀναγκαῖόν τι καὶ προὔργου οἰόμενος, οὐκ εἰδώς, ὅτι ἂν ἀποβάλη, φασὶ, τοὺς ὤμους πτίττων, ὕδωρ ὁμοίως τὸ ὕδωρ μένει. Καί μοι δὸς ἐνταῦθα ἥδη ἔρεσθαι 80 σε, εἰ ἐβέλους ἂν ἔξω τῶν λόγων τὰ ἄλλα εἰοικέναι τῷ διδασκάλῳ, οὕτω μὲν ὀργῖλος, οὕτω δὲ μικρολόγος, οὕτω δὲ Φιλόνεικος ὢν, καὶ Φιλήρονος, νῆ Δί', εἰ καὶ μὴ τοῖς πολλοῖς δοκεῖ.

ERM. Τισί γε.

ΛΥΚ. ὦ Ἑρμότιμε, θέλεις διηγήσομαι ἃ πρώην ἤκουσα ὑπὲρ Φιλοσοφίας τινὸς λέγοντος ἀνδρὸς πάνυ γε-
γνηρακότες, ὃ πάμπολλοι τῶν νέων ἐπὶ σοφία πλητίζου-
σιν; ἀπαιτῶν γὰρ παρὰ τινὸς τῶν μαθητῶν τὸν μι-

1 Ἀμελήσαντας τοῦ ὀλκοῦ) Ἀ-
μελήσαντες τοῦ ὀλκοῦ, ἢ γούν
τοῦ σώματος, λέγεται γὰρ ὀλκός
καὶ τὸ σῶμα τοῦ ὄφιος, ἀπὸ τοῦ
ὀλκα λέγεται ὀλκός, καὶ ἀπὸ τού-
του ἰχθυς, ἢ γούν ἢ κοινῶς συρμῇ.
ὥσπερ ποῦς καὶ τὸ μέρος τοῦ σώμα-
τος καὶ τὸ ἀπὸ τούτου ἰχθυς. V.

3 Προὔργου) Προὔργου πρὸ ἔρ-
γου, συμφέρον, πλεόν. Ἰσχυράτης
φασὶν. ἵνα προὔργου τι γίνηται,
ἀντὶ τοῦ πλεόν. V.

4 Τὸς ἄμους πτίττων) Πτίτ-
των ἀντὶ τοῦ πτίσαν, ὃ περὶ τῆς
ἀχνης λέγεται ὅθι πτίσαν τὸ ἰν-
δυμα τῆς ἀχνης. V.

volumine corporis neglecto? aut potius simile quid illi fa-
cere, si quis aquam in mortarium infusam ferreo pistillo
contundat, necessarium quid, & quod ad rem faciat, a se
putans peragi, ignorans, aquam manere aquam, si tun-
dendo perdat, quod aiunt, humeros. Et concede mihi, ut
hic te iam interrogem, velisne, excepta doctrina, aliis in
rebus similis esse magistri tui, aequae iracundus, aequae for-
didus, aequae contentiosus uti sis, aequae voluptuarius: *mi-
lis enim est per Iovem, licet vulgo talis non videatur.*

Herm. Quibusdam certe.

Lyc. Visne, Hermotime, tibi referam, quae nuper audi-
vi quendam pro philosophia dicere hominem plañe senem, cu-
jus domum multi admodum iuvenes sapientiae causa frequen-

σθόν, ἡγανάκτει, λέγων ὑπερήμερον εἶναι, καὶ ἐκπρό-
 θεσμον τοῦ ὀφλήματος, ὃν ἔδει πρὸ ἐκκαίδεκα ἡμερῶν
 ἐκτετικέναι τῇ ἔνῃ καὶ νέᾳ, οὕτω γὰρ συνθέσθαι, καὶ ἐπὶ
 81 ταῦτα ἡγανάκτει. Παρεστὼς ὁ θεῖος τοῦ νεανίσκου,
 ἄγροικος ἄνθρωπος, καὶ ιδιώτης ὡς πρὸς τὰ ὑμέτερα, πέ-
 παυσο, εἶπεν, ὦ θαυμάσιε, τὰ μέγιστ' ἠδικῆσθαι λέ-
 γων, εἰ ῥημάτια παρὰ σοῦ πριάμενοι, μηδέπω ἐκτετί-
 καμεν διάφορον· καίτοι ἃ μὲν ἡμῖν πέπρακας, ἔτι ἔχεις
 καὶ αὐτός, καὶ οὐδὲν ἔλαττον γέγονέ σοι τῶν μαθημά-
 των· τὰ δ' ἄλλα, ὧν ἐξ ἀρχῆς ἐπιθυμῶν, συνέστησά σοι
 τὸν νεανίσκον, ὃδ' οὐδὲν ἀμείνων γεγένηται διὰ σέ, ὃς
 τοῦμοῦ γείτονος Ἐχεκράτους τὴν θυγατέρα συναρπά-
 σας, παρθένον οὔσαν διέφθειρε, καὶ ὀλίγου δίκην ἔφυγε
 βιαίων, εἰ μὴ ἐγὼ ταλάντου ὠνησάμην τὸ πλημμέλη-
 μα παρὰ πέντητος ἀνδρὸς τοῦ Ἐχεκράτους· τὴν μητέρα δὲ
 πρώην ἐρράπισεν, ὅτι αὐτοῦ ἐλάβετο ὑπὸ κόλπου ἐκκο-

8 Διάφορον) Ἀτάλαμα. G.

14 Πλημμέλημα) Ἀμάρτομα. V.

tant? Is dum reposcit ab aliquo discipulorum mercedem, in-
 dignabatur, dicens, ipsum intra diem praestitutum non sol-
 visse debitum, quod solutum iam ab illo oportuisset, sexde-
 cim diebus ante, nempe pridie Kalendas illius mensis: ita
 quippe convenisse. Adstans autem avunculus adolescentis,
 homo rusticus, & ad haec vestra imperitus, Desine, inquit,
 homo admirabilis, dicere, maxima te affectum iniuria, si pro
 verbis a te emtis pretium nondum persolvimus. Atqui quao
 vendidisti nobis, eadem adhuc habes & ipse, neque quid-
 quam decessit tibi doctrinarum. Ceterum quarum rerum de-
 siderio ab initio commendavi tibi adolescentem, in iis rebus
 ille nihilo melior tua opera factus est, qui Echecratis vicini
 mei filiam virginem rapuerit, & aegre iudicium de vi effu-
 gisset, nisi talento redemissem iniuriam a pauperculo homine
 Echecrate. Matri vero alapas nuper dedit, deprehensus ab ea

μίζοντος τὸν κάδον, ὡς ἔχοι συμβολὰς, οἶμαι, καταθεῖ-
 ναι· τὰ μὲν γὰρ ἐς ὄργην, καὶ θυμὸν, καὶ ἀναισχυν-
 τίαν, καὶ ἐς τόλμαν, καὶ ψεῦδος, μακρῶ τινι ἄμεινον
 εἶχε πέρυσιν, ἢ νῦν· καίτοι ἐβουλόμην ἂν αὐτὸν ἐς ταῦ-
 τα ὠφελῆσθαι ὑπὸ σοῦ μᾶλλον, ἢ περ ἐκείνα εἰδέναι,
 ἃ καθ' ἑκάστην ἡμέραν πρὸς ἡμᾶς οὐδὲν δεομένους, ἐπὶ
 τὸ δεῖπνον διεξέρχεται, ὡς Κροκόδειλος ἤρπασε παιδίον,
 καὶ ὑπέσχηται ἀποδώσειν αὐτὸ, ἂν ἀποκρίνηται ὁ πα-
 τὴρ οὐκ οἶδ' ὅ, τί ἢ ὡς ἀναγκαῖόν ἐστιν ἡμέρας οὓσης,
 μὴ νύκτα εἶναι. ἐνίοτε δὲ καὶ κέρατα ἡμῖν ὁ γενναῖος ἀνα-
 Φύει, οὐκ οἶδ' ὅπως περιπλέκων τὸν λόγον· ἡμεῖς δὲ,
 γελῶμεν ἐπὶ τούτοις· καὶ μάλιστα ὅταν ἐπιβυστάμενος
 τὰ ὦτα, μελετᾷ πρὸς αὐτὸν ἕξεις τινάς, καὶ σχέσεις,
 καὶ καταλήψεις, καὶ Φαντασίας, καὶ τοιαῦτα πολλὰ
 ὀνόματα διεξιῶν. ἀκούομεν δὲ αὐτοῦ λέγοντος, ὡς καὶ ὁ
 Θεὸς οὐκ ἐν οὐρανῷ ἐστίν, ἀλλὰ διὰ πάντων πεφοίτη-
 κεν, οἷον ξύλων, καὶ λίθων, καὶ ζώων, ἄχρι καὶ τῶν

1 Κάδος) Μίτρον οὐνὸν. γαυλὸς 7 Ὡς Κροκόδειλος) *Ολιβε, ὑπὸ Σολίων. κεράμιον ὑπὸ Ἰώνων. V. πάλιν ἐπὶ τὰ αὐτοῦ. M.

cum sub veste efferret cadum, ut haberet. puto, quas con-
 ferret symbolas. Quantum ad iram, excandescantiam, im-
 pudentiam, audaciam, mendacia, multo melius superiore
 anno, quam nunc, habuit. Atqui volui ego in hisce potius
 illum a te iuvari, quam illa scire, quae quotidie ad nos ni-
 hil opus habentes in coena disputat, ut crocodilus puerum
 rapuerit, illumque se redditurum promiserit, si respondisset
 pater nescio quid; aut, necesse esse, si dies sit, non esse
 noctem. Interdum & cornua nobis bonus vir, sermone ne-
 scio quomodo perplexo, producit. At nos ridemus ista, &
 maxime quoties obturatis auribus meditatur, *habitus* quos-
 dam, & *relationes*, & *comprehensiones*, & *visa*, & nomina id
 genus plura persequens. Audimus autem illum dicere, non
 in coelo esse Deum, sed ire per omnia, ut ligna, & lapi-

ἀτιμοτάτων. καὶ τῆς γε μητρὸς ἐρομένης αὐτὸν τί ταῦτα
 ληρεῖ, καταγελάσας αὐτῆς, ἀλλ' ἦν τὸν λῆρον τοῦτον,
 ἔφη, ἐκμάθω ἀκριβῶς, οὐδὲν κωλύσει με μόνον πλού-
 σιον, μόνον βασιλέα εἶναι, τοὺς δὲ ἄλλους, ἀνδράποδα
 82 καὶ καθάρματα νομίζεσθαι, ὡς πρὸς ἐμέ. Τοιαῦτα τοῦ
 ἀνδρὸς εἰπόντος, ὁ Φιλόσοφος, ὅρα οἷαν ἀπόκρισιν ἀπε-
 κρίνατο, ᾧ Ἑρμότιμε, ὡς πρεσβυτικῇ. ἔφη γὰρ, ἀλλ'
 εἰ γε μὴ ἐμοὶ ἐπλησίαζεν οὗτος, οὐκ οἶμι μακρῶ χεῖρῳ ἂν
 αὐτὸν ἐξεργάσασθαι, ἢ καὶ, νῆ Δία, ἴσως τῷ δημίῳ
 παραδεδόσθαι; ὡς νῦν γε χαλινόν τινα ἐμβέβληκεν αὐ-
 τῷ ἡ Φιλοσοφία, καὶ ἡ πρὸς ταύτην αἰδώς, καὶ διὰ τοῦ-
 το, μετριώτερός ἐστιν ὑμῖν, καὶ φορητός ἐτι. Φέρει γάρ
 τινα αἰσχύνην αὐτῷ, εἰ ἀνάξιος φαίνοιτο τοῦ σχήματος
 καὶ τοῦ ὀνόματος· ἃ δὲ παρακολουθοῦντα, παιδαγωγεῖ
 αὐτόν· ὥστε δίκαιος ἂν εἴην, εἰ καὶ μὴ ὢν βελτίῳ ἀπέ-
 φηνα, μισθὸν παρ' ὑμῶν λαβεῖν, ἀλλ' οὖν ἐκείνων γε,

9 Δημῖφ) Τῷ κολάζοιτι τοὺς παρατόμους. V.

des, & animalia, ad res usque contemptissimas. Ac cum ma-
 ter ipsum interrogaret, quorsum ista nugaretur? deridens
 illam, verum, inquit, si perdidicero accurate nugas illas,
 nihil prohibebit, solum me divitem, solum regem esse, re-
 liquos vero mancipia & purgamenta ad me putare. Haec
 ille cum dixisset, quod responsum ei philosophus dederit,
 iam vide, Hermotime, quam senile. Dixit enim: Verum
 nisi se ad me applicuisset, nonne putas, multo illum dete-
 riora perpetraturum fuisse, quin carnifici forte fuisse tra-
 dendum? adeo iam frenum illi quoddam philosophia im-
 posuit, & adversus eam reverentia, atque ob id ipsum mo-
 deratior vobis est & adhuc tolerabilis. Affert enim illi pu-
 dorem quendam, si indignus isto habitu & nomine isto vi-
 deatur, quae nimirum sequuntur illum, & paedagogi in
 morem continent. Itaque dignus sum, si non eorum, in qui-
 bus meliorem illum reddidi, mercedem a vobis capere; et

ἂ μὴ δέδρακεν, αἰδούμενος Φιλοσοφίαν, ἐπεὶ καὶ αἱ τίτ-
 θαι τοιαύδε λέγουσι περὶ τῶν παιδίων, ὡς ἀπιτέον αὐτοῖς
 ἐς διδασκάλου. καὶ γὰρ ἂν μὴδέπω μαθεῖν ἀγαθόν τι
 δύνωνται, ἀλλ' οὖν Φαῦλον οὐδεν ποιήσουσιν ἐκεῖ μένον-
 τες. ἐγὼ μὲν οὖν τὰ ἄλλα πάντα ἀποπλήσαι μοι δο-
 κῶ, καὶ ὅν τινα ἂν ἐβέλῃς τῶν εἰδόντων τὰ ἡμέτερα, ἥκέ
 μοι ἐς αὖριον παραλαβὼν, ὅφει τε ὅπως ἐρωτᾷ, καὶ
 πῶς ἀποκρίνεται, καὶ ὅσα μεμάθηκε, καὶ ὅσα ἤδη ἀν-
 ἐγνωκε βιβλία, περὶ ἀξιωμαίων, περὶ συλλογισμῶν,
 περὶ καταλήψεως, περὶ καθηκόντων, καὶ ἄλλα ποικί-
 λα· εἰ δὲ ἢ τὴν μητέρα ἐτυπτεν, ἢ παρβένους συνήρπαζε,
 τί ταῦτα πρὸς ἐμέ; οὐ γὰρ παιδαγωγόν με ἐπεστήσα-
 τε αὐτῶ. Τοιαῦτα γέρων ἄνθρωπος ὑπὲρ Φιλοσοφίας 83
 ἔλεγε. σὺ δὲ καὶ αὐτὸς ἂν Θαίης, ὦ Ἑρμότιμε, ἱκανὸν
 εἶναι, ὡς διὰ τοῦτο Φιλοσοφοίημεν, ὡς μὴδὲν τῶν Φαυ-
 λότερων πράττομεν· ἢ ἐπ' ἄλλαις ἐλπίσιν ἐξ ἀρχῆς
 Φιλοσοφεῖν ἤξιοῦμεν, οὐχ ὡς τῶν ιδιωτῶν κοσμιώτεροι

certe eorum, quae philosophiae reverentia facere intermi-
 sit: quandoquidem nutrices etiam parvos in scholam cen-
 sent mittendos, cum si nondum bonum quidquam possint
 discere, certe mali nihil, dum ibi manent, faciant. Equidem
 reliqua mihi omnia implevisse videor, & quocunque vo-
 lueris eorum, qui nostra non ignorant, assumpto, cras ad
 me veni, videbisque, ut interroget, ut respondeat, quot res
 didicerit, & quot iam legerit libros, de axiomatis, de syl-
 logismis, de comprehensione, de officiis, & alia varia. Si
 vero aut matrem pulsavit, aut rapuit virginem, quid ea
 ad me? neque enim paedagogum me illi praefecistis. Talia
 senex pro philosophia dicebat. Tu vero & ipse forte di-
 xeris, Hermotime, satis esse, si propter hoc philosophe-
 mur, ne quid peius faciamus: aut num alia spe philosopha-
 ri ab initio postulavimus? non ideo, ut idiotis decentiores

εἴημεν περινοστοῦντες; τί οὖν οὐκ ἀποκρίνη καὶ τοῦτο;

ΕΡΜ. Τί δὲ ἄλλο, ἢ ὅτι καὶ δακρύσαι ὀλίγου δέω; ἐς τοσούτῳ μου καθίκετο ὁ λόγος ἀληθῆς ὢν, καὶ ὁδύρομαι ὅσον ἀθλιος χρόνον ἀνάλωκα, καὶ προσέτι μισθοὺς οὐκ ὀλίγους τελῶν ἀντὶ τῶν πόνων· νυνὶ γάρ, ὥσπερ ἐκ μέδης ἀνανήθων, ὁρῶ οἷα μέν ἐστιν ὢν ἥρων, ὅποσα δὲ πέπονθα διὰ ταῦτα.

- 84 ΛΥΚ. Καὶ τί δεῖ δακρύων, ὦ χρηστέ; τὸ γὰρ τοῦ μύθου ἐκείνου πάνυ συνετόν, οἶμαι, ὃν Αἰσωπος διηγείτο. ἔφη γὰρ ἀνθρωπὸν τινα ἐπὶ τῇ ἡϊόνι καθεζόμενον, ἐπὶ τὴν κυματωγὴν, ἀριθμεῖν τὰ κύματα, σφαλέντα δὲ, ἀχθῆσθαι καὶ ἀνιάσθαι, ἄχρι δὴ τὴν κερδῶ παραστάσαν εἰπεῖν αὐτῷ, τί, ὦ γενναῖε, ἀνιᾷ τῶν παρελθόντων ἕνεκα; δεόν τὰ ἐντεῦθεν ἀρξάμενον ἀριθμεῖν, ἀμελήσαντα ἐκείνων. καὶ σὺ τοίνυν ἐπείπερ οὕτω σοι δοκεῖ, ἐς τὸ λοιπὸν ἂν ἄμεινον ποιήσῃς βίον τε κοινὸν ἅπασι βιοῦν
(12 Κερδῶ) Ἀλάπικα. V.

circumiremus? Cur igitur non respondes hoc quoque?

Herm. Quid vero aliud, quam quod parum abest, quin illacrimet? adeo in animum meum penetravit vera ratio: ac deploro, quantum miser temporis infumferim, mercedes insuper non parvas laborum meorum persolvens. Iam enim velut ab ebrietate resipiscens video, qualia sint, quae amabam, quae autem propter ea perpeffus sim.

Lyc. Et quid lacrimis opus est, o bone? valde enim prudens consilium arbitror fabulae, quam narrabat Aesopus. Dicebat enim, hominem sedentem in litore ad fluctuosum mare, numerasse fluctus. Cum vero subinde erraret, graviter tulisse & excruciatum esse, donec adstans vulpes ei diceret, quid laboras, mi homo, eorum causa, qui praeterierunt? cum oporteat eos, qui hinc oriuntur, numerare incipere, neglectis illis. Et tu igitur, quoniam ita tibi videtur, in reliquum melius feceris, si communem omnibus

ἀξιῶν, καὶ συμπολιτεύσῃ τοῖς πολλοῖς, οὐδὲν ἀλλόκοτον, καὶ τετυφωμένον ἐλπίζων, καὶ οὐκ αἰσχύνῃ, ἥνπερ εὖ Φρονεῖς, εἰ γέρων ἄνθρωπος μεταμαθήσῃ, καὶ μεταχωρήσεις πρὸς τὸ βέλτιον. Ταῦτα πάντα, ὦ Φιλότης, 85 ὅποσα εἶπον, μὴ με νομίσης κατὰ τῆς στοᾶς παρεσκευασμένον, ἔχθραν τινὰ ἐξαίρετον πρὸς Στωϊκοὺς ἐπανηρημένον εἰρηκέναι· ἀλλὰ κινὸς ἐπὶ πάντας ὁ λόγος· τὰ γὰρ αὐτὰ πρὸς σὲ εἶπον ἂν, εἰ τὰ Πλάτωνος, ἢ Ἀριστοτέλους ἤρησο, τῶν ἄλλων ἀκρίτων ἐρήμην καταγνοῦς. νῦν δὲ ἐπεὶ τὰ Στωϊκῶν προετίμησας, πρὸς τὴν στοᾶν ἀποτετάσθαι ὁ λόγος ἔδοξεν, οὐδὲν ἐξαίρετον πρὸς αὐτὴν ἔχων.

ERM. Εὖ λέγεις. ἄπειμι γοῦν ἐπ' αὐτὸ τοῦτο, ὡς 86 μεταβαλοίμην καὶ αὐτὸ δὴ τὸ σχῆμα. ὅψει γεῦν οὐκ εἰς μακρὰν οὔτε πώγωνα ὥσπερ νῦν λάσιον, καὶ βαθὺν, οὔτε δίαιταν κεκολασμένην, ἀλλ' ἄνετα πάντα,

6 Ἐπαυρημένον) Προηρημένον, Σίλοντα. V.

vitam velis vivere, & civem te gerere de vulgo unum, nihil alienum aut inflatum sperans; nec pudeat te, si recte facis, senem hominem, mutatis quasi partibus, ad id, quod melius est, transire. Ceterum haec, quaecunque dixi, omnia, amice, noli me putare contra Porticum paratum, aut susceptis eximiis contra Stoicos inimicitiiis dixisse. Sed communis ad omnes pertinet ratio. Eadem enim ad te dixissem, si Platonis aut Aristotelis sectam secutus esses, reliquis indicta causa damnatis. Nunc vero cum Stoicorum sectam praetulisses, ad Porticum intenta videbatur oratio, quae eximium nihil contra eam habeat.

Herm. Bene dicis. Abeo igitur ad hoc ipsum, ut ipsum etiam mutem habitum. Videbis enim non ita multo post neque barbam, uti nunc, hirsutam & prolixam, neque vitulum ita castigatum, sed remissa omnia atque libera. Forte

καὶ ἐλεύθερα, τάχα δὲ καὶ πορφυρίδα μεταμεινάσομαι,
ὡς εἰδεῖν ἅπαντες, ὅτι μηκέτι μοι τῶν λήρων ἐκείνων
μέτεστιν ὡς εἶθε γε καὶ ἐξεμέσαι δυνατόν ἦν ἅπαντα
ἐκεῖνα, ὅποσα ἤκουσα παρ' αὐτῶν καὶ εὖ ἴσθι, οὐκ ἂν
ᾤκησα καὶ ἐλλέβορον πιεῖν διὰ τοῦτο ἐς τὸ ἔμπαλιν ἢ
ὁ Χρύσιππος, ὅπως μὴδὲν ἔτι ἐννοήσαιμι ὧν Φασι. σοὶ
δ' οὖν οὐ μικρὰν χάριν οἶδα, ὦ Λυκῖνε, ὅτι με παρα-
φερόμενον ὑπὸ θολεροῦ τινος χειμάρρου, καὶ τραχέος,
ἐπιδιδόντα ἑμαυτὸν, καὶ κατὰ ῥοὴν συρρέοντα τῷ ὕδατι,
ἀνέσπασας, ἐπιστὰς τὸ τῶν τραγωδῶν τοῦτο, θεὸς ἐκ
μηχανῆς ἐπιφανείς· δοκῶ δέ μοι οὐκ ἀλόγως ἂν καὶ
ἐξηγήσασθαι τὴν κεφαλὴν, ὥσπερ οἱ ἐκ τῶν ναυαγιῶν
ἀποσωθέντες ἐλεύθεροι, ἅτε καὶ σωτήρια τήμερον ἄξων,

10 Οἶός ἐκ μηχανῆς ἐπιφανείς)
'Επὶ τῶν παραύξων καὶ παραλό-
γων. οἱ γὰρ τῶν τραγωδιῶν ποιηταὶ
ὅταν εἰσάγουν εἰς τὴν σκηνὴν ἢ
τόλμα ὥστε συγχυθῆναι τοὺς θεα-
τὰς πρὸς τὰ εἰρημῖα καὶ ἡρεσίαν τοὺς
ἀτυχηκέναι δέξαντας, ὡς ἀνάξια πε-
ποιθότας ἢ μισῆσαι τοὺς πεποικί-
σας καὶ παραγυμνίσαντας, εἰσάσσι

θεοὺς εἰσάγειν· οὐκ ἐπ' αὐτῆς τῆς
σκηνῆς ἑρμηνεύουσιν· ἀλλὰ ἐξ ὕψους
ἀπὸ τινὸς μηχανῆς ἢν ἔβλεπον μὲν
πρότερον οἱ θεαταί. κατ' ἐκείνην δὲ
τὴν ἡμέραν ὁ φοβούμενος εὐερίχνην τὸ
τοῦ θεοῦ πρόσωπον, καὶ τοῦ κατὰ
στολὴν τοῦ δράματος, ἐλίγεται ὁ
θεὸς ἀπὸ μηχανῆς. V.

autem purpuram etiam induam, uti sciant omnes, nihil mi-
hi iam esse cum illis nugis. Utinam etiam evomere liceat,
quaecunque ex illis audiui! Et noris, me non cunctanter hel-
leborum propterea bibiturum, contraria quam Chrysippus
ratione, nimirum ne quid amplius eorum, quae dicunt, in
mentem mihi veniat. Tibi igitur gratiam, Lycine, non par-
vam habeo, quod me turbido torrente ablatum, atque
aspero, cum iam cessissem fluctibus, & secundo flumine
cum aqua ferrer, extraxisti, superveniens tanquam ille in
Tragoediis praefens ex machina Deus. Videor autem mihi
non praeter rationem caput etiam rasurus, ut qui e nau-
fragiis servantur liberi, quippe qui & ipse salutis recupe-
ratae festum diem hodie acturus sim, tanta ab oculis amo-

τοσαύτην ἀχλὺν ἀποσεισάμενος τῶν ὁμμάτων. Φιλοσό-
 Φω δὲ ἐς τὸ λοιπὸν, καὶ ἄκων ποτὲ ἐν ὁδῷ βαδίζων ἐν-
 τύχω, οὕτως ἐκτραπήσομαι, καὶ περιστήσομαι, ὥσπερ
 τοὺς λυττῶντας τῶν κυνῶν.

ta caligine. In philosophum autem de reliquo, si vel invi-
 tus aliquando ingrediens per viam incidero, ita averfabor,
 ita cavebo, ut canes rabiosos *solemus*.

ΗΡΟΔΟΤΟΣ Η ΑΕΤΙΩΝ.

1 **Η**ΡΟΔΟΤΟΥ εἶβε μὲν καὶ τὰλλα μιμήσασθαι δυνατὸν ἦν. οὐ πάντα φημί, ὅσα προσῆν αὐτῷ, (μεῖζον γὰρ εὐχῆς τοῦτό γε) ἀλλὰ καὶ ἐν ἐκ τῶν ἀπάντων, οἶον, ἢ κάλλος τῶν λόγων, ἢ ἁρμονίαν αὐτῶν, ἢ τὸ οἰκεῖον τῇ Ἰωνίᾳ, καὶ προσφυές, ἢ τῆς γνώμης τὸ περιττὸν, ἢ ὅσα μυρία καλὰ ἐκείνος ἅμα συλλαβὼν ἔχει, πέρα τῆς εἰς μίμησιν ἐλπίδος. ἃ δὲ ἐποίησεν ἐπὶ τοῖς συγγράμμασι, καὶ ὡς πολλαχῶς τοῖς Ἑλλήσι γνώριμος ἐν βραχεῖ κατέστη, ἐγὼ καὶ σὺ καὶ ἄλλος ἂν μιμησάμεθα. πλεύσας γὰρ οἴκοθεν ἐκ τῆς Καρίας εὐθὺ τῆς Ἑλλάδος, ἐσκοπέετο πρὸς ἑαυτὸν, ὅπως ἂν τάχιστα, καὶ ἀπραγμονέστατα ἐπίσημος καὶ περιβόητος

1 ΗΡΟΔΟΤΟΣ Η ΑΕΤΙΩΝ)
Σημειῶσαι ἐν τούτοις τῷ λόγῳ ὑπὸ δει-
ξιν ὡς ἐπιτιθεῖσιν ἄγαν κίττων τοὺς

ἑαυτοῦ περιεργάζετο λόγους. V.
II Οἰκ:θην ἐκ τῆς Καρίας) Ἡ
Ἀλικαρνασσοὺς γὰρ τῆς Καρίας. V.

HERODOTUS SIVE AETION.

UTINAM Herodoti reliqua etiam imitari liceret! non omnia dico, quae viro aderant, maius enim voto illud quidem; sed vel unum *quiddam* de omnibus, verbi causa, venustatem orationis, aut compositionem, aut domesticam illam Ionicae linguae & nativam *suavitatem*, aut sententiarum divitias, aut quae sexcenta pulchra ille una complexus habet, imitandi omnem spem transgressa. Ceterum quae circa libros suos historicos faciebat, & ut Graecis multis in locis brevi innotesceret, *illud* ego, & tu, & *quivis* alius imitemur. Cum enim domo e Caria versus Graeciam navigaret, dispiciebat apud se, qua tandem ratione quam celerissime, & minimo labore insignis & celebris tum ipse,

γένειτο, καὶ αὐτὸς, καὶ τὰ συγγραμμάτια. τὸ μὲν οὖν περινοστοῦντα, νῦν μὲν Ἀθηναίοις, νῦν δὲ Κορινθίοις ἀναγιγνώσκειν, ἢ Ἀργείοις, ἢ Λακεδαιμονίοις ἐν τῷ μέρει, ἐργῶδες καὶ μακρὸν ἡγεῖτο εἶναι, καὶ τριβὴν οὐ μικράν ἐν τῷ τοιοῦτῳ ἔσεσθαι. οὐκ οὖν ἤξιον διασπᾶν τὸ πρᾶγμα, οὐδὲ κατὰ διαίρεσιν, οὕτω κατ' ὀλίγον ἀγείρων καὶ συλλέγων τὴν γνῶσιν· ἐπεβούλευε δὲ εἰ δυνατόν εἴη, ἀδρόους που λαβεῖν τοὺς Ἕλληνας ἅπαντας. ἐνίσταται οὖν Ὀλύμπια τὰ μεγάλα, καὶ ὁ Ἡρόδοτος, τοῦτ' ἐκεῖνο ἤκειν οἱ νομίσας τὸν καιρὸν, οὗ μάλιστα ἐγλίχετο, πλήθυσαν τηρήσας τὴν πανήγυριν, ἅπανταχόθεν ἥδη τῶν ἀρίστων συνειλεγμένων, παρελθὼν ἐς τὸν ὀπισθοδρόμον, οὐ θρατὴν, ἀλλ' ἀγωνιστὴν Ὀλυμπίων παρείχεν ἑαυτὸν, ἄδων τὰς ἱστορίας, καὶ κηλῶν τοὺς παρόντας, ἄχρη τοῦ καὶ Μούσας κληθῆναι τὰς βίβλους αὐτοῦ, ἐννεᾶ καὶ αὐτὰς οὔσας. Ἡδὴ οὖν ἅπαντες αὐτὸν ἤδεσαν πο- 2

10 Ἐγλίχετο) Γλίχομαι. λίαν ἔχομαι. ἐπιθυμῶ. γενικῇ καὶ αἰτιατικῇ. V.

tum si quid scripsisset, fieret. Iam circumire, & nunc Atheniensibus, nunc Corinthiis recitare, aut Argivis, aut Lacedaemoniis particulatim, laboriosum & longum esse ducebat, moramque in ea re haud parvam esse futuram. Noluit igitur negotium hoc diffrahere, neque disperse ira & minutatim conciliare & cogere sibi notitiam hominum: verum eo intendit animum, ut, si fieri posset, confertos alicubi Graecos universos deprehenderet. Instant igitur magna Olympia: & Herodotus, rem ipsam putans, venire sibi tempus maxime desideratum, observato pleno concilio, collectis undique iam proceribus, ingressus in posticum templi Iovis Olympii, non spectatorem, sed certatorem se Olympiorum professus est, canens historias, & eo usque demulcens hos, qui adescent, ut Musae ipsius libri, quæ & ipsi novem essent, vocarentur. Iam igitur multo ipsum

λὺ μάλλον, ἢ τοὺς Ὀλυμπιονίκας αὐτοὺς. καὶ οὐκ ἔστιν
 ἔστις ἀνήκοος ἢ τοῦ Ἡροδότου ὀνόματος, οἱ μὲν, αὐτοὶ
 ἀκούσαντες ἐν Ὀλυμπίᾳ, οἱ δὲ, τῶν ἐκ τῆς πανηγύρεως
 ἡκόντων πυθβανόμενοι, καὶ εἴ που γε Φανείη μόνον, ἐδεί-
 κνυτο ἂν τῷ δακτύλῳ ὈΥΤΟΣ ΕΚΕΙΝΟΣ, Ἡρόδοτός
 ἐστίν, ὁ τὰς μάχας τὰς Περσικὰς Ἰαστί συγγεγρα-
 φῶς, ὁ τὰς νίκας ἡμῶν ὑμνήσας. τοιαῦτ' ἐκεῖνος ἀπέ-
 λαισε τῶν ἱστοριῶν, ἐν μιᾷ συνόδῳ πάνδημόν τινα κοι-
 νὴν ψῆφον τῆς Ἑλλάδος λαβὼν, καὶ ἀνακηρυχθεὶς οὐχ
 ὑφ' ἐνός, μὰ Δία, κήρυκος, ἀλλ' ἐν ἀπάσῃ πόλει, ὅθεν
 3 ἕκαστος ἦν τῶν πανηγυριστῶν. Ὅπερ ὕστερον κατανοή-
 σαντες, ἐπίτομόν τινα ταύτην ὁδὸν ἐς γνῶσιν, Ἰππίας
 τε ὁ ἐπιχώριος αὐτῶν σοφιστής, καὶ Πρόδικος ὁ Κεῖος,
 καὶ Ἀναξιμένης ὁ Χῖος, καὶ Πῶλος ὁ Ἀκραγαντῖνος,
 καὶ ἄλλοι συχνοὶ, λόγους ἔλεγον αἰεὶ καὶ αὐτοὶ πρὸς
 τὴν πανήγυριν, ἀφ' ὧν γνώριμοι ἐν βραχεὶ ἐγίνοντο

magis nosse omnes, quam victores ipsos Olympiae; nec
 esse, cui Herodoti nomen non esset auditum, partim quod
 ipsi illum Olympiae audissent, partim quod ab his, qui ex
 concilio venerant, percontando perciperent: & sicubi con-
 spiceretur modo, digito monstrabatur, Hic ille Herodotus
 est, *dicentium*, qui proelia cum Persis Ionico sermone con-
 scriptit, qui victorias nostras hymno celebravit. Hunc ille
 talem historiarum suarum fructum cepit, in uno conventu
 publicum quoddam & commune totius Graeciae suffragium
 qui ferret, ornareturque praeconio non ab uno sane prae-
 cone, sed in unaquaque urbe, unde singuli spectatorum
 essent. Quod quidem postea considerantes, hanc nempe
 compendiarium quandam ad notitiam hominum viam, Hip-
 pias ex ipsa illa *Elidis* regione Sophista, & Ceus Prodicus,
 & Anaximenes Chius, & Agrigentinus Polus, & frequen-
 tes alii, semper verba & ipsi fecerunt ad concilium, unde

Καὶ τί σοι τοὺς παλαιοὺς ἐκείνους λέγω σοφιστὰς, καὶ 4
 συγγραφεῖς, καὶ λογογράφους, ὅπου καὶ τὰ τελευ-
 ταῖα ταῦτα, καὶ Ἀετίωνα φασὶ τὸν ζωγράφον, συγ-
 γράψαντα τὸν Ῥωξάνης καὶ Ἀλεξάνδρου γάμον, εἰς
 Ὀλυμπίαν καὶ αὐτὸν ἀγαγόντα, τὴν εἰκόνα ἐπιδείξα-
 σθαι, ὥστε Προξενίδαν, Ἑλλανοδίκην τότε ὄντα, ἡτθέν-
 τα τῇ τέχῃ, γαμβρὸν ποιήσασθαι τὸν Ἀετίωνα. Καὶ 5
 τί τὸ θαῦμα ἐνῆν τῇ γραφῇ αὐτοῦ ἤρετό τις, ὡς τὸν Ἑλ-
 λανοδίκην δὲ αὐτὸ, οὐκ ἐπιχωρίῳ τῷ Ἀετίωνι συνάψα-
 σθαι τῆς θυγατρὸς τὸν γάμον; ἔστιν ἡ εἰκὼν ἐν Ἰτα-
 λίᾳ, καὶ γὰρ εἶδον, ὥστε καὶ σοὶ ἂν εἰπεῖν ἔχοιμι. Θάλα-
 μὸς ἐστὶ περικαλλής, καὶ κλίνη νυμφικὴ καὶ ἡ Ῥω-
 ξάνη κάθηται πάγκαλόν τι χρῆμα παρθένου, ἐς γῆν
 ἐρῶσα, αἰδομένη ἐστῶτα τὸν Ἀλέξανδρον. ἐρωτες δέ τινες
 μειδιῶντες, ὁ μὲν κατόπιν ἐφωστῶς, ἀπάγει τῆς κεθα-
 λῆς τὴν καλύπτραν, καὶ δείκνυσι τῷ νυμφίῳ τὴν Ῥω-
 ξάνην. ὁ δέ τις, μάλα δουλικῶς ἀΐει τὸ σανδάλιον

11 Θάλαμος) Confer cum Philostrati imagine. G.

nobiles brevi tempore facti sunt. Et quid tibi antiquos illos
 Sophistas dico, & historicos, & rhetoras, cum nuper adeo
 etiam Aëtion pictor dicatur, depictis a se Roxanes & Alex-
 andri nuptiis, Olympiam & ipse deportatam eam tabulam
 ostendisse, *successu eo*, ut Proxenidas, iudex certaminis qui
 tum esset, delectatus arte generum sibi Aëtionem assume-
 ret. Et quid in pictura ipsius mirum inerat, roget aliquis,
 ut arbiter certaminum propter illud Aëtioni, non civi,
 nuptias filiae conciliaret? Est illa in Italia, & ipse eam vi-
 di, ut etiam narrare tibi possim. Thalamus est pulcherri-
 mus, & lectus nuptialis: & affidet Roxane virgo undique
 pulcherrima, humi defixos habens oculos, pudore adstantis
 Alexandri. Cupidines autem quidam renidentes, alter qui-
 dem a tergo imminens, reducit a capite flammeum, osten-
 ditque Roxanen sponso. Alius autem aliquis verniliter sane

ἐκ τοῦ ποδὸς, ὡς κατακλίνειτο ἥδη. ἄλλος τῆς χλανίδος τοῦ Ἀλεξάνδρου ἐπειλημμένος ἔρως, καὶ οὗτος ἔλκει αὐτὸν πρὸς τὴν Ρωξάνην, πανυβραδίως ἐπισπώμενος. ὁ βασιλεὺς δέ, αὐτὸς μὲν στέσαισιν τινα ὀρέγει τῇ παιδί. πάροχος δὲ καὶ νυμφαγωγὸς Ἡσαϊστίων συμπάρεστη, δάδα καιμένην ἔχων, μεираκίῳ πανυβραδίῳ ἐπερειδόμενος. ὑμέναιος, οἶμαί, ἐστίν. εὐ γὰρ ἐπεγέγραπτο τούνομα. ἐτέρωδὲ δὲ τῆς εἰκόνος, ἄλλοι ἔρωτες παίζουσιν ἐν τοῖς ὅπλοις τοῦ Ἀλεξάνδρου· δύο μὲν τὴν λόγχην αὐτοῦ φέροντες, μιμούμενοι τοὺς ἀχλυσόφους, ὁπότε δοκὸν φέροντες, βαροῦντο. ἄλλοι δὲ δύο, ἑκάτινα ἐπὶ τῆς ἀσπίδος κατακείμενον, βασιλέα δῆθεν καὶ αὐτὸν σύρουσι, τῶν ὀχάνων τῆς ἀσπίδος ἐπειλημμένοι. εἷς δὲ ἐς τὸν θώρακα ἐσελθὼν ὑπτίον κείμενον, λοχῶντι ἔοικεν, ὡς Φοβήσειεν αὐτοὺς ὁπότε κατ' αὐτὸν γένοιτο σύροντες. Οὐ

ὁ Πάροχος) Ὁ ἀταβάνων εἰς τὸ ἄρμα ἢ τὸ ζεύγος λέγεται. καὶ οἱ νυμφάγοι, παρὰ τὸ περὶ χεῖναι τοὺς νυμφίους, ἐπ' ὀχνοῖσι

γὰρ τὰς νύμφας ἄγον. V.

13 Ὀχάνων) Λόφων, ἱμάντων σημαίνει δὲ καὶ τὰς ἐξουχίας. V.

demit pede sandalium, ut iam recumbat. Cupido alius laena prehensum Alexandrum trahit versus Roxanem, connixus validissime. Rex autem ipse quidem coronam offert puellae. Comes autem & deductor sponfi Hephæstion una adstat, facem ardentem gerens, puero innixus formosissimo. Hymenaeus puto est; neque enim adscriptum est nomen. In altera autem tabulae parte, Cupidines alii lusus agunt in armis Alexandri, duo quidem hastam illius ferentes, batos imitati, cum trabem ferentes onere pandantur. Alii autem duo, unum in clypeo iacentem, regem nempe ipsum quoque, *tanquam in curru* trahunt, comprehensis clypei ansis. Unus autem in loricam, quae supina iacet, ingressus, insidianti similis est, qui perterreat illos. si forte inter trahendum ad se deferantur. Ceterum non lusus ista

παιδιὰ δὲ ἄλλως ταῦτά ἐστιν, οὐδὲ περιείργασται ἐν αὐτοῖς ὁ Ἀετίων, ἀλλὰ δηλοῖ τοῦ Ἀλεξάνδρου καὶ τὸν εἰς τὰ πολεμικὰ ἔρωτα· καὶ ὅτι ἅμα καὶ Ῥωξάνης ἦρα, καὶ τῶν ὅπλων οὐκ ἐπετέλεστο. πλὴν ἀλλ' ἡ γε εἰκὼν αὕτη, καὶ ἄλλως γαμήλιόν τι ἐπὶ τῆς ἀληθείας διεΦάνη ἔχουσα, προμνηστευσασμένη τῷ Ἀετίωνι τὴν τοῦ Προξενίδου θυγατέρα. καὶ ἀπῆλθε γήμας καὶ αὐτὸς, πάρεργον τῶν Ἀλεξάνδρου γάμων, ὑπὸ νυμφαγωγῶ τῷ βασιλεῖ, μισθὸν εἰκασμένου γάμου, προσλαβὼν ἀληθῆ γάμον. Ἡρόδοτος μὲν οὖν (ἐπ' ἀνείμι γὰρ ἐπ' ἐκείνον) ἱκανὴν τῶν Ὀλυμπίων τὴν πανήγυριν ἠγείτο, καὶ συγγραφέα θαυμαστὸν δεῖξαι τοῖς Ἑλλήσι τὰς Ἑλληνικὰς [νίκας] διεξιόντα, ὥς ἐκείνος διεξῆλθεν. ἐγὼ δὲ, καὶ πρὸς Φιλίου, μή με κορυβαντιᾶν ὑπολάβητε, μηδὲ τὰ μὰ εἰκάζειν τοῖς ἐκείνου· ἴλεως ὁ ἀνὴρ· ἀλλὰ τοῦτό γε

1 Περιείργασται) Περιγίνεται. κατασχοπεῖ. περισσὸν ποιεῖ. V.

funt, neque temere in illis operam abusus est Aëtion, fed indicant amorem Alexandri etiam adversus res bellicas, eumque, cum Roxanem amaret, armorum non esse oblitum. Ceterum ipsa quoque tabula haec nuptiale quiddam revera habere apparuit, nempe quae conciliaverit Aëtioni Proxenidae filiam: discessitque *pictor*, nuptiis & ipse celebratis, quae parergon essent, & *appendicula quasi* nuptiarum Alexandri; conciliatore atque deductore sponsae ipso rege, mercedis affimilatarum nuptiarum corollarium nactus veras nuptias. Herodotus igitur (ad hunc enim redeo) aptum iudicabat Olympiorum concilium, quod etiam historicum admirabilem redderet Graecis, qui quidem ita, ut ab ipso factum est, [victorias] Graecas enarrasset. Ego vero, & per amicitiarum vos praesidem *Iovem obtestor*, ne insanire me putetis, aut mea illius scriptis comparare, sic vir ille mihi faveat! Ego igitur illud certe simile viri illius accide-

ὅμοιον παθεῖν Φημι αὐτῷ. ὅτε γὰρ τοπρῶτον ἐπεδήμησα
τῇ Μακεδονίᾳ, πρὸς ἑμαυτὸν ἐσκοπούμην, ὅ, τι μοι χρη-
στέον τῷ πράγματι. καὶ ὁ μὲν ἔρως οὗτος ἦν ἅπασι γνω-
σθῆναι, καὶ ὅτι πλείστοις Μακεδόνων δεῖξαι τὰ μά-
τῳ δ' αὐτὸν περιιόντα τηνικαῦτα τοῦ ἔτους ζυγγίγνε-
σθαι πόλει ἐκάστη, οὐκ εὐμαρὲς ἐφαίνετο. εἰ δὲ τηρή-
σαιμι τὴν δὲ ὑμῶν τὴν σύνοδον, εἴτα παρελθὼν ἐς μέσον
δεῖξαιμι τὸν λόγον, ἐς δέον οὕτως ἀποβήσεσθαι μοι τὰ
8 τῆς εὐχῆς. Αὐτοὶ τε οὖν ἤδη συνεληλύθατε, ὅ, τι περ
ὄφελος ἐξ ἐκάστης πόλεως, αὐτὸ δὴ τὸ κεφάλαιον Μα-
κεδόνων ἀπάντων· καὶ ὑποδέχεται πόλις ἡ ἀρίστη οὔσα
σὺ κατὰ Πίσαν, μὰ Δί', οὐδὲ τὴν ἐκεῖθι στενοχωρίαν,
καὶ σκηνὰς, καὶ καλύβας, καὶ πνίγους. οἳ τε αὖ πανη-
γυρισταί, οὐ συρφετώδης ὄχλος, ἀθλητῶν δὲ μᾶλλον
Φιλοθεάμονες, ἐν παρέργῳ οἱ πολλοὶ τὸν Ἡρόδοτον τιθέ-
μενοι, ἀλλὰ ρητόρων τε καὶ συγγραφέων καὶ σοφιστῶν

9 Ὅτι περ ὄφελος) Ἀπὸ τοῦ, οἱ μέγιστοι καὶ ἀξιολογώτατοι. V.

te mihi confirmo, quod iam declarabo. Cum enim primum in
Macedoniam peregrinatum venissem, apud animum meum
considerabam, quomodo me tractarem. Et cupiebam sane
innotescere omnibus, & quam plurimis Macedonum, quid
essem, ostendere: circuire autem ipsum, id anni, & cum ci-
vitate unaquaque agere, non facile videbatur: si vero hunc
vestrum conventum observarem, ac tum progressus in me-
dium dicendi facultatem ostenderem, sic sperabam votum
mihi meum recte eventurum. Iam igitur & ipsi conveni-
stis, quidquid in unaquaque civitate praestantissimum est,
caput ipsum & flos omnium Macedonum: & suscepit vos
urbs praestantissima, non illa Pisae similis, per Iovem, ne-
que angustis illis, & tabernaculis, & casis, & aestui. Por-
ro qui huc convenere, non faex populi, athletarum spe-
ctacula praeferentes plerique, & obiter tantum audiendum
putantes Herodotum; sed Rhetorum, & Historicorum, &

οἱ δοκιμώτατοι ὅσον οὐ μικρὸν ἤδη, μὴ τοῦμὸν παραπο-
 λῦ ἐνδεέστερον φαίνεται τῶν Ὀλυμπίων. ἀλλ' ἦν μὲν
 ὑμεῖς Πολυδάμαντι, ἢ Γλαύκῳ, ἢ Μίλωνι παραβεω-
 ρῆτέ με, κομιδῇ ὑμῖν δόξω θρασὺς ἄνθρωπος εἶναι. ἦν δὲ
 πολὺ ἐκείνων ἀπαγαγόντες τὴν μνήμην, ἐπ' ἐμαυτοῦ
 μόνον ἀπερδύσαντες ἴδητε, τάχ' ἂν οὐ πάνυ μαστιγώσι-
 mos ὑμῖν δόξαιμι, ὡς ἐν γε τηλικούτῳ σταδίῳ, ἱκανὸν
 ἔμοι γ' οὖν καὶ τοῦτο.

3 Παραθεωρῆτέ με) Ἀπὸ τοῦ συγκρίνεται, ἐξετάζεται. V.

Sophistarum probatissimi. Ferme parum iam *laboro*, ne mea
 haec conditio multum inferior videatur Olympiis. Verum
 si quidem ad Polydamantem *aliquem*, aut Glaucum, aut Mi-
 lonem me inter spectandum comparaveritis, oppido vobis
 audax videbor homo esse. Sin vero memoria longe ab illis
 abducta, per me solum me exutum spectaveritis, forte non
 omnino flagris dignus vobis videar, in tali quidem stadio:
 fatis mihi quidem & hoc fuerit.

ΖΕΥΞΙΣ Η ΑΝΤΙΟΧΟΣ.

Ι ΕΝΑΓΧΟΣ ἐγὼ μὲν ὑμῖν δείξας τὸν λόγον, ἀπήειν οἰκαδὲ. προσιόντες δέ μοι τῶν ἀκηκοότων πολλοὶ, (καλύει γὰρ οὐδὲν, οἶμαι, καὶ τὰ τοιαῦτα πρὸς Φίλους ἤδη ὄντας ὑμᾶς λέγειν) προσιόντες οὖν ἐδεξιοῦντο, καὶ θαυμάζουσιν ἐώκεσαν. ἐπιπολὺ γοῦν παρομαρταῦντες, ἄλλος ἄλλοθεν ἐβόων, καὶ ἐπὴνούν, ἄχρι που καὶ ἐρυθρίαχ με, μὴ ἄρα πάμπολυ τῆς ἀξίας τῶν ἐπαίνων ἀπολείποιμην. τὸ δ' οὖν κεφάλαιον αὐτοῖς τοῦτο ἦν, καὶ πάντες ἐν καὶ τὸ αὐτὸ ἐπεσημαίνοντο, τὴν γνώμην τῶν συγγραμμάτων ξένην οὔσαν, καὶ πολὺν ἐν αὐτῇ τὸν νεωτερισμόν. μᾶλλον δὲ αὐτὰ εἰπεῖν ἄμεινον, ἅπερ ἐκεῖνοι ἀπεθέγγοντο ὡς τῆς καινότητος. Ἡράκλεις τῆς παραδοξολογίας εὐμήχανος ἄνθρωπος. οὐδὲν ἂν τις εἴποι τῆς ἐπι-

ZEUXIS AUT ANTIOCHUS.

NUPER cum dicendi vobis facultatem, recitata oratione, ostendissem, domum abibam. Accedentes vero ad me auditorum multi, (nihil enim, puto, prohibet talia quoque apud vos amicos iam meos dicere) accedentes igitur complectebantur me, & admirationem prae se ferebant. Multum enim profecuti aliunde alius clamare, & laudare, adeo ut erubescerem, veritus, ne nimis multum a dignitate laudum illarum abessem. Caput autem, & summa laudis haec illis erat, omnesque unum & idem acclamabant, consilium scriptorum insolitum esse, & multum in illo novatum. Quin praestat ipsa illa verba commemorare, quae isti protulere: *Vah novitatem! Admirabilis Hercules oratio! hominem ad inveniendum agilem! Nihil quisquam dixerit cogitatis illis magis no-*

νοίας νεαρώτερον. οἱ μὲν τοιαῦτα πολλὰ ἔλεγον, ὥς ἐκεκίνητο δηλαδὴ ὑπὸ τῆς ἀκροάσεως. ἢ τίνα γὰρ ἂν αἰτίαν εἶχον ψεύδεσθαι καὶ κολακεύειν τὰ τοιαῦτα, ξένον ἄνθρωπον, οὐ πάνυ πολλῆς αὐτοῖς Οροντίδος ἄξιον τὰ ἄλλα; Πλὴν ἐμέ γε (εἰρήσεται γὰρ) οὐ μετρίως ἡνία ὁ 2 ἔπαινος αὐτῶν. καὶ ἐπειδὴ ποτε ἀπελθόντων κατ' ἐμαυτὸν ἐγενόμην, ἐνεόουν· οὐκοῦν τοῦτο μόνον χαρίεν τοῖς ἐμοῖς ἔνεστιν, ὅτι μὴ συνήβη, μηδὲ κατὰ τὸ κοινὸν βαδίζοι τοῖς ἄλλοις, ὀνομάτων δὲ ἄρα καλῶν ἐν αὐτοῖς, καὶ πρὸς τὸν ἀρχαῖον κανόνα συγκειμένων, ἢ νοῦ ὀξέος, ἢ περινοίας τινός, ἢ χάριτος Ἀττικῆς, ἢ ἀρμονίας, ἢ τέχνης τῆς ἐξ ἅπασι, τούτων δὲ πόρρω ἴσως τοῦμόν· οὐ γὰρ ἂν παρέντες αὐτὰ ἐκείνα, ἐπήνουν μόνον τὸ καινὸν τῆς προαιρέσεως, καὶ ξενίζον· ἐγὼ δὲ ὁ μάταιος ὦμην, ὅποτε ἀναπιδῶντες ἐπαινοῖεν, τάχα μέντοι καὶ αὐτὸ τοῦτο προσ-

vum. Atque illi quidem talia multa dicere, prout nimirum ab auditione moverentur: quam alioqui mentiendi causam habuissent, & eo modo adulandi peregrino homini, nec de cetero ad curam illorum magnopere pertinenti? At me (dicetur enim) ista laus eorum non mediocri afficiebat molestia, & cum tandem post illorum discessum, solus essem, ita cogitabam: Ergo illud solum iucundum meis scriptis inest, quod usitata non sunt, neque communi *quasi* cum reliquis vestigio incedunt: a nominibus autem in iisdem pulchris, & ad antiquam regulam compositis, aut sensu acuto, aut excogitandi sollertia, aut venustate Attica, aut compositione *ac numero*, aut quodam in his omnibus artificio, ab his, inquam, longe forte ratio mea remota. Neque enim, *nisi hoc ita se haberet*, relictis illis ipsis, solam laudarent novitatem rationis nostrae ac peregrinitatem. At vanus ego *spei*, putaram, cum ad laudandum confurgerent, forte quidem hoc ipsum etiam eos alleciturum esse, cum

ἀγεσθαι αὐτούς· ἀληθές γὰρ εἶναι τὸ τοῦ Ὀμήρου, καὶ τὴν νέαν ὥδην κεχαρισμένην ὑπάρχειν τοῖς ἀκούουσιν· οὐ μὴν τοσούτον γε, οὔτε ὅλον τῇ καινότητι νέμειν ἡξίουں, ἀλλὰ τὴν μὲν, ὥσπερ ἐν προσθήκης μοίρᾳ συνεπικοσμεῖν τι, καὶ πρὸς τὸν ἔπαινον συντελεῖν καὶ αὐτήν. τὰ δὲ τῷ ὄντι ἐπαινούμενα, καὶ ὑπὸ τῶν ἀκούοντων εὐφημούμενα, ἐκεῖνα εἶναι· ὥστε οὐ μετρίως ἐπήρμεν, καὶ ἐκινδύνευον πιστεύειν αὐτοῖς, ἓνα καὶ μόνον ἐν τοῖς Ἑλλήσιν εἶναι λέγουσι· καὶ τὰ τοιαῦτα· τὸ δὲ κατὰ τὴν παροιμίαν, ἀνθρακες ἡμῶν ὁ θησαυρὸς ἦσαν, καὶ ὀλίγου δέω θαυματοποιῷ τινος ἔπαινον ἐπαινεῖσθαι πρὸς αὐτῶν.

3 Ἐβέλω γοῦν ὑμῖν καὶ τὸ τοῦ γραφέως διηγήσασθαι. ὁ Ζεῦξις ἐκεῖνος ἄριστος γραφέων γενόμενος, τὰ δημῳδῆ καὶ τὰ κοινὰ ταῦτα οὐκ ἔγραφεν, ἢ ὅσα πάνυ ὀλίγα, ἥρωας ἢ θεοὺς, ἢ πολέμους, αἰεὶ δὲ καινοποιεῖν ἐπειρᾶ-

verum sit Homericum illud, *novam cantilenam iucundam esse audientibus*; ast non eo usque: neque censebam futurum, omnia novitati ut tribuerent; verum hanc quidem, corollarii cuiusdam instar, ornamentum allaturam aliquid, & laudē ipsam quoque *nonnihil* collaturam; ea vero, quae serio ac solide laudarentur, quaeque secunda audientium fama exciperentur, ista esse, *quae modo commemoravi*. Itaque non mediocriter iam elatus fueram, & prope fuerat, ut crederem illis, cum unum & solum me in Graecis esse dicerent, atque id genus alia. Verum enimvero, in carbones, quod est in proverbio, thesaurus noster abiit, & parum abest, quin praestigiatoris circumforanei laude ab illis affectus sim. Volo igitur illud etiam de pictore vobis narrare. Zeuxis ille pictorum praestantissimus, popularia ista & communia non pingebat, aut admodum certe pauca, Heroas *puta*, aut Deos, aut pugnas; sed novum quiddam proferre semper

το, καί τι ἀλλόκοτον ἂν καὶ ξένον ἐπινοήσας, ἐπ' ἐκείνῳ τὴν ἀκριβείαν τῆς τέχνης ἐπεδείκνυτο· ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις τολμήμασι, καὶ θήλειαν Ἴπποκένταυρον ὁ Ζεῦξις αὐτὸς ἐποίησεν, ἀνατρέφουσάν γε προσέτι παιδίῳ Ἴπποκενταύρῳ διδύμῳ, κομιδῇ νηπίῳ. τῆς εἰκόνης ταύτης ἀντίγραφός ἐστι νῦν Ἀθήνησι, πρὸς αὐτὴν ἐκείνην ἀκριβεῖ τῇ στάθμῃ μετενηνεγμένη. τὸ ἀρχέτυπον δ' αὐτὸ, Σύλλας ὁ Ῥωμαίων στρατηγός, ἐλέγετο μετὰ τῶν ἄλλων εἰς Ἰταλίαν πεπομφέναι· εἶτα περὶ Μαλέαν, οἶμαι, καταδύσης τῆς ὀκιάδος, ἀπολέσθαι ἅπαντα, καὶ τὴν γραφὴν. πλὴν ἄλλὰ τὴν γε εἰκόνα τῆς εἰκόνης εἶδον, καὶ αὐτὸς ὑμῖν ὡς ἂν οἷός τε ᾧ, δεῖξω τῷ λόγῳ, οὐ, μὰ τὸν Δία γραφικός τις ὢν, ἀλλὰ πάνυ μέμνημαι, οὐ πρὸ πολλοῦ ἰδὼν ἐν τινὸς τῶν γραφέων Ἀθήνησι. καὶ τὸ ὑπερβαυμάσαι τότε τὴν τέχνην, τάχ' ἂν μοι καὶ νῦν πρὸς τὸ σαφέστερον δηλῶσαι συναγωνίσαιτο. Ἐπὶ χλόης εὐθαλοῦς ἡ Κένταυρος αὕτη πεποιήται, ὅλη μὲν τῇ ἵππῳ 4

tentabat. Et si quid insolens aut peregrinum excogitasset, in eo *demum vim &* accuratorem artis summam ostendebat. Inter reliqua ausa, Centaurum etiam feminam Zeuxis idem pinxit, lactantem adhuc pueros Centauros gemellos, admodum infantes. Tabulae huius exemplum nunc est Athenis, exacta regula inde translaturum. Ipsum vero archetypum Sylla Romanorum imperator dicebatur cum aliis in Italiam misisse, deinde circa Malean, puto, submersa navi perisse omnia, & ipsam adeo picturam. Verum imaginem certe imaginis vidi, & ipse eam vobis, quantum eius potero, ostendam; non profecto, ut qui picturae peritus sim, verum *quod* plane memini, qui haud ita pridem in pictoris cuiusdam *pergula* Athenis eam viderim: & vehemens tum artis admiratio forte me nunc etiam in ea evidentius declaranda iuverit. In viridi molliter gramine Centaurus haec

χαμαὶ κειμένη, καὶ ἀποτέτανται εἰς τοῦπίσω οἱ πόδες· τὸ δὲ γυναικεῖον ὅσον αὐτῆς, ἡρέμα ἐπήγερται, καὶ ἐπ' ἀγκῶνός ἐστιν· οἱ δὲ πόδες οἱ ἐμπροσθεν, οὐκ ἔτι καὶ οὗτοι ἀποτάδην, οἷον ἐπὶ πλευράν κειμένης· ἀλλ' ὁ μὲν ὀκλάζοντι ἔοικεν, ὡν καμπύλος ὑπεσταλμένη τῇ ὀπλῇ, ὁ δὲ ἔμπαλιν ἐπανίσταται, καὶ τοῦ ἐδάους ἀντιλαμβάνεται, οἷον εἰσιν ἵπποι, πειρώμενοι ἀναπηδᾶν. τοῖν νεογνοῖν δὲ, τὸ μὲν ἄνω ἔχει αὐτὴ ἐν ταῖς ἀγκάλαις, καὶ τρέφει ἀνθρώπικῳς, ἐπέχουσα τὸν γυναικεῖον μαστόν· τὸ δ' ἕτερον, ἐκ τῆς ἵππου θηλάζει, ἐς τὸν πωλικὸν τρόπον· ἄνω δὲ τῆς εἰκότος, οἷον ἀπὸ τινὸς σκοπῆς Ἴπποκένταυρός τις, ἀνὴρ ἐκείνης δηλαδὴ τῆς τὰ βρέφη ἀμφοτέρωθεν τήνουμένης, ἐπικύπτει γελῶν, οὐχ ὅλος φαινόμενος, ἀλλ' ἐς μέσον τὸν ἵππον, λέοντος σκύμνον ἀνέχων τῇ δεξιᾷ, καὶ ὑπὲρ ἑαυτὸν αἰωρῶν, ὡς δεδίζαιτο
 5 σὺν παιδιᾷ τὰ βρέφη. Τὰ μὲν οὖν ἄλλα τῆς γραφῆς,

facta est, qua quidem equa est, humi tota cubans extensis retrorsum pedibus; quantum autem illius muliebre est, sensim attollitur nixum cubito: anteriores vero pedes non iam ipsi quoque porrecti, tanquam iacentis in latus Centauri, sed alter quidem geniculanti similis, incurvatus subducta ungula; sed alter contra insurgit, humique nititur, quales sunt equi, exsilire dum conantur. Parvorum vero alterum quidem supra ipsa tenet ulnis, & humano more lactat, muliebrem illi mammam praebens: at alterum ex equina parte subrumat, more pulli. In suprema vero tabulae parte, quasi e specula quadam Centaurus aliquis, illius scilicet parvos suos utrinque nutrientis maritus, despicit ridens, non totus conspicuus, sed ad medium usque equum, leonis carulum dextra ostentans & supra se extollens, quasi per lusum terrere velit parvulos. Reliquas igitur picturae dotes, in quantum nobis, eius artis rudibus,

ἐὺ ὅσα τοῖς ἰδιώταις ἡμῖν, οὐ πάντῃ ἐμφανῆ ὄντα, τὴν ἄλῃ ὅμως ἔχει δύναμιν τῆς τέχνης, οἷον τὸ ἀποτεῖναι τὰς γραμμὰς ἐς τὸ εὐθύτατον, καὶ τῶν χρωμάτων ἀκριβῆ τὴν κράσιν, καὶ εὐκαιρον τὴν ἐπιβολὴν ποιήσασθαι, καὶ σκιάσαι ἐς δέον, καὶ τοῦ μεγέθους τὸν λόγον, καὶ τὴν τῶν μερῶν πρὸς τὸ ὅλον ἰσότητα, καὶ ἀρμονίαν, γραφένων παῖδες ἐπαινούντων, οἷς ἔργον εἶδέναι τὰ τοιαῦτα. ἐγὼ δὲ τοῦ Ζεύξιδος ἐκεῖνο μάλιστα ἐπήνεσα, ὅτι ἐν μιᾷ καὶ τῇ αὐτῇ ὑποθέσει ποικίλως τὸ περιττὸν ἐπεδείξατο τῆς τέχνης, τὸν μὲν ἄνδρα, ποιήσας πάντῃ φοβερόν, καὶ κομιδῇ ἄγριον, σοβαρὸν τῇ χαίτῃ, λάσιον τὰ πολλὰ, οὐ κατὰ τὸν ἵππον αὐτοῦ μόνον, ἀλλὰ καὶ καθ' ἕτερον τοῦ ἀνθρώπου· καὶ ἐξάρας αὐτοῦ τοὺς ὤμους ἐπὶ πλεῖστον, τὸ βλέμμα, καίτοι γελῶντος, θηριῶδες ὅλον, καὶ ὄρειόν τι, καὶ ἀνήμερον. Τοιοῦτον μὲν ἐκεῖνον τὴν Θήλειαν δὲ, 6 ἵππου γε τῆς καλλίστης, οἶαι μάλιστα αἱ Θετταλαί

non satis apparent, cum tamen totam artis vim contineant, velut illam linearum exquisitam directionem, & accuratam pigmentorum temperationem, & inductionem tempestivam, & umbrarum rationem, & proportionem magnitudinis, & mensuras integro aequabiliter respondentes, pictorum filii laudaverint, quorum opus est intelligere talia. Ego vero illud maxime Zeuxidis laudare soleo, quod in uno eodemque argumento varie divitias artis ostendit: qui virum quidem fecerit undique terribilem, & omnino ferum, crines superbe iactantem, hirsutum maiori ex parte, non qua equus est modo, sed etiam altera parte humana, & sub humeris eius quantum potest elatis; vultum, ridentis licet, ferinum totum & montanum atque minime mansuetum. Ita quidem illum: feminam vero, equae pulcherrimae, quales praesertim sunt Thessalae, nondum domitae, & sesso-

εἰσιν, ἀδμήτες ἔτι, καὶ ἄβατοι· τὸ δ' ἄνω ἡμίτομον γυναικὸς, πάγκαλον ἔξω τῶν ὠτῶν, ἐκεῖνα δὲ μόνα, σατυρώδη ἐστὶν αὐτῇ, καὶ ἡ μῖξις δὲ, καὶ ἡ ἁρμογὴ τῶν σωμάτων, καθό συνάπτεται, καὶ συνδεῖται τῷ γυναικείῳ τὸ ἵππικόν, ἡρέμα, καὶ οὐκ ἀβρόως μεταβαίνουσα, καὶ ἐκ προσαγωγῆς τρεπομένη, λαμβάνει τὴν ὄψιν ἐκ θατέρου εἰς τὸ ἕτερον ὑπαγομένη· τῶν νεογνῶν δὲ τὸ ἐν τῶν νηπίων, ὅμως ἄγριον καὶ ἐν τῷ ἀπαλῷ ἤδη φοβερόν, καὶ τοῦτο θαυμαστόν, οἷον ἔδοξέ μοι, καὶ ὅτι παιδικῶς μάλα πρὸς τὸν σκύμνον τοῦ λέοντος ἀναβλέπουσι, μετὰ τῆς θηλῆς ἐκάτερος ἐπειλημμένοι ἐν χρῶ τῇ 7 μητρὶ προσιστάμενοι. Ταῦτα δ' οὖν ἐπιδειξάμενος ὁ Ζεῦξις, αὐτὸς μὲν ὥστε ἐκπλήξειν τοὺς ὁρῶντας ἐπὶ τῇ τέχνῃ· οἱ δὲ αὐτίκα μὲν ἐβόων· ἢ τί γὰρ ἂν ἐποίουν, καλλίστῳ θεάματι ἐντυγχάνοντες; ἐπήνουν δὲ μάλιστα πάντες, ἅπερ καὶ μὲν πρῶτον ἐκεῖνοι, τῆς ἐπινοίας τὸ ξένον, καὶ τὴν 2 Σατυρώδη) Χοριυτικά: V.

rem nondum passae. Superior autem pars dimidia mulieris undique & ipsa pulcherrima, praeter aures: illae enim solae satyrorum instar illi sunt. Commixtio vero & commisfura corporum, ubi coagmentatur ac devincitur muliebri corpori equinum, sensim, non subito transiens, & accessu, qui vix sentiat, conversa, visum fallit, ubi ex altero in alterum subit. Quod autem recens uterque partus in prima infantia tamen ferus, & in tenero iam est terribilis, id ipsum quoque mirabile, ut mihi videbatur; & quod pueriliter admodum ad leonis catulum respiciunt, mammae interea quisque suae arte inhaerentes, & quam proxime matrem assistentes. Haec itaque cum ostenderet Zeuxis, ipse quidem putabat futurum, ut artis admiratione percelleret spectatores. At illi statim quidem exclamarunt. Quid enim facerent aliud, ad pulcherrimum spectaculum admissi? Laudabant vero maxime omnes eadem, propter quae me nu-

γνώμην τῆς γραφῆς ὡς νέαν, καὶ τοῖς ἔμπροσθεν ἡγνοη-
μένην οὔσαι· ὥστε ὁ Ζεῦξις συνεῖς ὅτι αὐτοὺς ἀσχολεῖ ἡ
ὑπόθεσις καὶ ἡ οὔσα, καὶ ἀπάγει τῆς τέχνης, ὡς ἐν
παρέργῳ τίθεσθαι τὴν ἀκρίβειαν τῶν πραγμάτων,
ἄγε δὴ ἔφη, ὦ Μικκίαν, πρὸς τὸν μαθητὴν, περίβαλε
ἤδη τὴν εἰκόνα, καὶ ἀράμενοι ἀποκομίζετε οἴκαδε, οὔτοι
γὰρ ἡμῶν τὸν πηλὸν τῆς τέχνης ἐπαινοῦσι, τῶν δ', ἐφ'
ὅτῳ, εἰ καλῶς ἔχει, καὶ κατὰ τὴν τέχνην, οὐ πολὺν
ποιοῦνται λόγον, ἀλλὰ παρευδοκιμεῖ τὴν ἀκρίβειαν τῶν
ἔργων ἢ τῆς ὑποθέσεως καινότης. Ὁ μὲν οὖν Ζεῦξις, 8
οὕτως, ὀργιλώτερον ἴσως. Ἀντίοχος δέ, ὁ Σωτὴρ ἐπι-
κληθεὶς, καὶ οὗτος ὁμοίον τι παθεῖν λέγεται ἐν τῇ πρὸς
Γαλάτας μάχῃ. εἰ βούλεσθε, διηγῆσομαι καὶ τοῦτο,
ἐποῖον ἐγένετο, εἰδώς. τούτους γὰρ ἀλκίμους ὄντας, καὶ
πλήθει παμπόλλους ὄρων, καὶ τὴν Φάλαγγα καρτε-
ρῶς συναρaruῖαν, καὶ ἐπὶ μετώπου μὲν προασπίζοντας

per isti: inventionis novitatem, argumentum picturae re-
cens, & superioribus ignotum. Itaque intelligens Zeuxis,
occupari illos ab argumento novo, & ab arte contemplanda
abduci, ut obiter modo exquisitam rerum curam confide-
rent, Age, inquit ad suum discipulum, Miccio, involve iam
tabulam: vos sublatam domum referte. Isti enim lutum artis no-
strae laudant: eius autem, propter quod debebat laudari, si be-
ne & ex arte se habet, non multam habent rationem; sed exqui-
sitae circa opus ipsum artis laudem intercipit argumenti novitas.
Zeuxis igitur ita, iusto ille forte iracundius. Antiocho au-
tem, Soteri cognominato, simile quiddam usu venisse dici-
tur in pugna adversus Gallograecos. Si vultis, hoc quoque,
ut factum sit, enarrabo. Cum sciret enim, hos viros fortes
esse, & numero plurimos esse videret, & phalangem va-
lide densam, & in fronte quidem tegentes primam aciem

τοὺς χαλκοβώρακας αὐτῶν, ἐς βάθος δὲ ἐπὶ τεττάρῳ
καὶ εἴκοσι τεταγμένους ὀπλίτας, ἐπὶ κέρως δ' ἐκατέρω-
θεν τὴν ἵππον δισφυρίαν οὔσαν, ἐκ δὲ τοῦ μέσου, τὰ ἄρ-
ματα ἐκπηδήσεσθαι μέλλοντα, ὄρεπανηζόρα ὀγδοήκον-
τα, καὶ συνωρίδας ἐπ' αὐτοῖς δις τοσαύτας ταῦτα ὄρων.
πάνυ πονηρὰς εἶχε τὰς ἐλπίδας, ὡς ἀμάχων ὄντων ἐκεί-
νων αὐτῷ. ἐκεῖνος γὰρ δι' ὀλίγου τῆς στρατείας ἐκείνης
παρασκευασθείσης, οὐ μεγαλωστὶ, οὐδὲ κατ' ἀξίαν
τοῦ πολέμου ἀφίκετο, κομιδῇ ὀλίγου ἀγων, καὶ τού-
των πελταστικὸν τὸ πολὺ, καὶ ψιλικόν. οἱ γυμνῆτες δέ,
ὑπὲρ ἡμισυ τῆς στρατιᾶς ἦσαν ὥστε ἐδόκει αὐτῷ ἤδη
σπένδεσθαι, καὶ τινα εὐπρεπῇ διάλυσιν εὐρίσκεσθαι
9 τοῦ πολέμου. Ἀλλὰ Θεοδότας ὁ Ῥόδιος, ἀνὴρ γενναῖος,
καὶ τακτικῶν ἔμπειρος, οὐκ εἶα παρὼν ἀδυμεῖν. καὶ ἦσαν
γὰρ ἐκκαίδεκα ἐλέφαντες τῷ Ἀντίοχῳ· τούτους ἐκέλευ-

5 Δις τοσαύτας) Δισφυρίας. V. mini. G.
10 Πελταστικὸν) Τοξικόν. V. *ibid.* Ψιλικόν) Πεζόν. V. Levis
Pelta scutum breve, si bene me- armaturae, puto. G.

loricatos aere, introrsus vero & in versum stantes in acie vi-
cenos quaternos armatos, cornua firmare utrinque viginti
millium equitatum; e media acie proruptuos currus fal-
catos octoginta, & bigarum praeter hos alterum tantum:
haec, inquam, videns, male fane de rebus suis speravit,
qui invicta ista sibi putaret. Ipse enim, brevi tempore com-
parato illo exercitu, non magnifice, neque pro dignitate
belli, veniebat, paucos oppido ducens, & in his peltastas
plerosque & levis armaturae homines: velites autem ultra
dimidiam exercitus partem erant. Itaque iam videbatur illi
pacisci, & honestam belli dissolvendi rationem reperire. Ve-
rum Rhodius Theodotas, vir fortis & ordinandae aciei pe-
ritus, cum adesset, non passus est animum abdicere. Erant
enim etiam sexdecim Antiocho elephantibus. Hos iussit Theo-

σεν ὁ Θεοδότας, τέως μὲν ἔχειν, ὡς οἷόν τε κατακρύψαν-
 τας, ὡς μὴ κατ'ἀδῆλοι εἶεν ὑπερβαίνοντες τοῦ στρατοῦ·
 ἐπειδὴν δὲ σημήνη ὁ σαλπικτής, καὶ δὲ συμπλέκε-
 σθαι, καὶ εἰς χεῖρας ἵεναι, καὶ ἡ ἵππος ἡ τῶν πολεμίων
 ἐπελαύνηται, καὶ τὰ ἄρματα οἱ Γαλάται ἀνέξαντες
 τὴν Φάλαγγα, καὶ διαστήσαντες, ἐπαΰωσι, τότε ἀνα-
 τέτταρας μὲν τῶν ἐλεφάντων, ἀπαντᾶν ἐφ' ἐκάτερα τοῖς
 ἵππευσι, τοὺς ὀκτὼ δὲ ἀντεπαΰειναι τοῖς ἀρματηλά-
 ταις, καὶ συνωριασταῖς. εἰ γὰρ τοῦτο γένοιτο, φοβηθή-
 σονται αὐτῶν, ἔφη, οἱ ἵπποι, καὶ ἐς τοὺς Γαλάτας αὖ-
 θις ἐμπεσούνται Φεύγοντες· καὶ οὕτως ἐγένετο. Οὐ γὰρ 10
 πρότερον ἰδόντες ἐλέφαντα οὔτε αὐτοὶ Γαλάται, οὔτε οἱ
 ἵπποι αὐτῶν, οὕτω πρὸς τὸ παράδοξον τῆς ὀψεως ἐταρά-
 χθησαν, ὥστε πῆρ' ἔτι τῶν θηρίων ὄντων, ἐπεὶ μόνον
 τετριγύτων ἤκουσαν, καὶ τοὺς ὀδόντας εἶδον ἀποστίλ-
 βοντας ἐπισημότερον, ὡς ἂν ἐκ μέλανος τῷ παντὸς σώ-
 ματος, καὶ τὰς προνεμαίας, ὡς ἐς ἀρπαγὴν ὑπεραιω-

15 Τετριγύταν) Ποῖον ἔχον ἀποσπένδονταν. V.

dotas tum quidem, quantum eius fieri posset, occultos ha-
 bere, ne manifesti essent, ultra exercitum eminentes: ubi
 vero clasticum cecinisset, & iam concurrendum esset, at-
 que veniendum ad manus, invehereturque iam hostium equi-
 tatus, currusque suos Gallograeci aperta phalange & dis-
 cedentes emitterent; tum quaternos elephantēs, singulis
 utrinque equitum alis occurrere, octo autem alios contra
 immitti curruum & bigarum agitatoribus. Hoc enim si fie-
 ret, terrebuntur, dicebat, illorum equi, & retro in ipsos
 Gallograecos fuga irruent. Idque ira factum. Cum enim
 nunquam elephantem neque ipsi Gallograeci, neque equi
 illorum vidissent: adeo ad inopinatum spectaculum pertur-
 bati sunt, ut cum longe adhuc abessent belluae, audito so-
 lo illorum barritu, & dentibus conspectis, tanto insigni-
 tius, ut e nigro usquequaque corpore, fulgentibus, & ro-

ρουμένας, πρὶν ἢ τὸ τόξωμα ἐξικνεῖσθαι, ἐκκλίναντες, σὺν οὐδενὶ κόσμῳ ἔΦευγον· οἱ μὲν πεζοὶ, περιπειρόμενοι ὑπ' ἀλλήλων τοῖς δαυατίοις, καὶ συμπατούμενοι ὑπὸ τῶν ἱππέων, ὡς εἶχον, ἐμπεσόντων ἐπ' αὐτοὺς, τὰ ἄρματα δὲ, ἀναστρέψαντα καὶ ταῦτα ἔμπαλιν εἰς τοὺς οἰκειοὺς οὐκ ἀναιμωτὶ διεφέρετο ἐν αὐτοῖς, ἀλλὰ τὸ τοῦ Ὀμήρου,

Δίῳροι δ' ἀνεκυμβαλίαζον.

οἱ ἵπποι δ' ἐπεῖπερ ἅπαξ τῆς ἐς τὸ εὐθὺ ὁδοῦ ἀπετρέποντο, οὐκ ἀνασχόμενοι τῶν ἐλεφάντων, τοὺς ἐπιβάτας ἀποβαλόντες κεῖν ὄχρα κροτάλιζον, τέμνοντες, νῆ Δία, καὶ διαιροῦντες τοῖς δρεπάνοις, εἴ τινας τῶν Οἴλων καταβάλοιν. πολλοὶ δ' ὡς ἐν ταραχῇ τοσούτῳ κατεβάλλοντο, εἶποντο δὲ καὶ οἱ ἐλέφαντες συμπατοῦντες, καὶ συναναρρίπτουντες ἐς ὕψος ταῖς προνομαίαις, καὶ συναρπάζοντες, καὶ τοῖς ὁδοῦσι περιπεύροντες, καὶ τέλος,

8 Δίῳροι δ' ἀνεκυμβαλίαζον) καὶ συγριβόμενοι ἤχην ἀπετίλουν·
 Αἰρέμενοι καὶ πρὸς γῆν φερέμενοι, V.

stris tanquam ad rapinam sublati; ante teli iactum, inclinati sine more modoque fugerent: ubi pedites quidem confixi mutuo suorum iaculis, & ab equitibus conculcati, qui toto impetu in illos ruerent; currus autem, relati & ipsi retro in suos, non sine sanguine inter ipsos differebantur, sed ut est apud Homerum,

Dederunt sonitumque ruinamque.

Equi vero semel recta regione viarum excussi, cum ferre elephantos non possent, deiectis aurigis, *currus cum strepitum vacuos raptant*, secantes, per Iovem, & lacerantes falcibus, si quos amicorum deiecissent; multi vero, ut in tanto tumultu, deiciebantur. Insequebantur vero elephantum etiam, qui conculcarent, & rostris in altum iactarent corpora, & corripere, & confoderent dentibus: & tandem hi suis vi-

οὗτοι κατὰ κράτος παραδιδόασι τῷ Ἀντιόχῳ τὴν νίκην. Οἱ Γαλάται δέ, οἱ μὲν, ἐτεβήκεσαν, πολλοῦ τοῦ φό- 11
 νου γενομένου, οἱ δὲ ζῶντες ἐλαμβάνοντο, πλὴν πάνυ
 ὀλίγοι, ὅποσοι ἔφθασαν εἰς τὰ ὄρη ἀναφυγόντες· οἱ Μα-
 κεδόνες δὲ, ὅσοι σὺν Ἀντιόχῳ ἦσαν, ἐπαιώνιζον· καὶ
 προσιώντες ἄλλος ἀλλαχρῶθεν, ἀνέδουν τὸν βασιλέα,
 καλλίνικον ἀναβοῶντες. ὁ δὲ, καὶ δακρύσας, ὥς Φασιν,
 Λισχυνάμεθα, ἔφη, ὦ στρατιῶται, οἷς γε ἡ σωτηρία ἐν
 ἐκκαίδεκα τούτοις θηρίοις ἐγένετο, ὡς εἰ μὴ τὸ καινὸν
 τοῦ θεάματος ἐξέπληξε τοὺς παλεμίους, τί ἂν ἡμεῖς
 ἤμεν πρὸς αὐτούς; ἐπὶ τε τῷ τροπαίῳ, κελεύει ἄλλο
 μηδὲν, ἐλέφαντα δὲ μόνον ἐγκολάφαι. Ὡρα τοίνυν με 12
 σκοπεῖν, μὴ καὶ τοῦμὸν ὅμοιον ᾗ τῷ Ἀντιόχῳ, τὰ μὲν
 ἄλλα, οὐκ ἄξια μάχης, ἐλέφαντες δὲ τινες, καὶ ξένα
 μορμολύκεια πρὸς τοὺς ὀρῶντας, καὶ θαυματοποιία,
 ἄλλως ἐκείνα γοῦν ἐπαινοῦσι πάντες· οἷς δ' ἐγὼ ἐπεποί-
 ῃ Ἐπαιόνιζον) Ἀλαλάζειν ἐπὶ νίκῃ. V. 6 Ἀνιδούν) Ἐπτιφάνουν. V.

ribus tradunt Antiocho victoriam. Gallograeci autem par-
 tim in proelio ceciderunt, magna caede facta, partim vi-
 vi capti sunt, praeter paucos oppido, qui fuga montes pe-
 tiere. Paeonem autem cecinere, qui cum Antiocho fuerant
 Macedones, & alius aliunde accedentes coronarunt regem
 cum clamore, egregium victorem illum praedicantes. At
 ille, nec sine lacrimis, pudeat nos, inquit, milites, quorum
 salus in sexdecim his belluis posita fuerit. Itaque nisi perculisset
 hostes spectaculi novitas, quid nos ad illos futuri eramus? In tro-
 paeo autem iussit aliud nihil, quam solum elephantem, in-
 sculpi. Iam mihi videndum est, ne, quod mihi contigit, An-
 tiochi proelio sit simile. Reliqua quidem proelii, indigna visa
 sunt attentione: elephantum autem quidam sunt, & peregrina
 spectantibus terriculamenta, & praestigiae: temere quidem
 illa laudant omnes. Ast quibus ego confisus fueram, horum

θειν, οὐ πάνυ ταῦτα ἐν λόγῳ παρ' αὐτοῖς ἔστιν· ἀλλ'
 ὅτι μὲν Θήλεια Ἴπποκένταυρος γεγραμμένη, τοῦτο μό-
 νον ἐκπλήττονται, καὶ ὥσπερ ἔστι, καινόν, καὶ τεράστιον
 δοκεῖ αὐτοῖς. τὰ δ' ἄλλα, μάτην ἄρα τῷ Ζεύξειδι πε-
 ποίηται; ἀλλ' οὐ μάτην· γραφικοὶ γὰρ ὑμεῖς, καὶ μετὰ
 τέχνης ἕκαστα ὁρᾶτε, εἴη μόνον ἀξία τοῦ θεάτρου δεικνύειν.

nulla apud illos habetur ratio: verum ad id solum obstu-
 pescunt, pictam hic esse Centaurum feminam, idque, ut
 est, novum ac portentosum illis videtur. Reliqua igitur
 frustra elaborata Zeuxidi? Minime vero frustra: vos enim
 pictoriae rationis periti, & cum arte inspicitis omnia. Uti-
 nam modo digna sint, theatro quae ostendantur!

A P M O N I Δ Η Σ.

ΑΡΜΟΝΙΔΗΣ ὁ αὐλητὴς, ἤρετο ποτὲ Τιμόθεον ἱ
 διδάσκαλον αὐτοῦ ὄντα, εἶπέ μοι, ἔφη, ὦ Τιμόθεε,
 πῶς ἂν ἔνδοξος γενοίμην ἐπὶ τῇ τέχνῃ; καὶ τί ποιῶντα,
 εἴσονται με οἱ Ἕλληνες ἅπαντες; τὰ μὲν γὰρ ἄλλα εὖ
 ποιῶν, ἐδιδάξω με ἤδη ἀρμόσασθαι τὸν αὐλὸν ἐς τὸ ἀ-
 κριβεῖς, καὶ ἐμπνεῖν ἐς τὴν γλωσσίδα λεπτὸν τι, καὶ
 ἐμμελές, καὶ ὑποβάλλειν τοὺς δακτύλους εὐαφῶς ὑπὸ
 πυκνῇ τῇ ἄρσει, καὶ θέσει, καὶ βαίνειν ἐν ρυθμῷ, καὶ
 σύμφωνα εἶναι τὰ μέλη πρὸς τὸν χορὸν, καὶ τῆς ἀρμο-
 νίας ἐκάστης διαφυλάττειν τὸ ἴδιον, τῆς Φρυγίου τὸ ἔν-
 θεον, τῆς Λυδίου τὸ Βακχικόν, τῆς Δωρίου τὸ σεμνόν,
 τῆς Ἰωνικῆς τὸ γλαφυρόν. ταῦτα μὲν οὖν πάντα ἐκμε-
 μάθηκα παρὰ σοῦ· τὰ μέγιστα δὲ καὶ ὧν ἕνεκα ἐπέθυ-

1 ΑΡΜΟΝΙΔΗΣ) Ad eruditissi-
 mum quendam de suis sermoni-
 bus scribit, cuius iudicium vi-
 detur plurimi facere. G.

3 Εἶπέ μοι, ἔφη, ὦ Τιμόθεε)
 Παρέλκει τὸ ἔφη, καὶ περιττὸν ἴσθαι
 Ἀθηναίων ἴθι. V.

H A R M O N I D E S.

HARMONIDES tibicen interrogavit olim magistrum suum
 Timotheum: Dic mihi, inquit, Timothee, quomodo celebris in
 arte fieri possum? & quo facto meo me Graeci omnes cognoscent?
 Reliqua enim, agnosco beneficium tuum! docuisti me iam accurate
 tibiam temperare, & instare in ligulam tenue quiddam ac modula-
 tum, & admoveere commodè digitos sublatione crebra ac positione,
 & incedere ad numeros, & ut cantus consentiat choro, & modi
 uniuscuiusque proprietatem servare, Phrygii illum quasi divinum
 afflatum, Lydii Bacchicum furorem, honestam gravitatem Dorii,
 & Ionii denique venustatem. Haec igitur didici a te omnia. Maxi-

μησα τῆς αὐλητικῆς, οὐχ ὁρῶ πῶς ἂν ἀπ' αὐτῆς μοι προσγένοιτο ἡ δόξα, ἢ παρὰ τῶν πολλῶν, καὶ τὸ ἐπίσημον εἶναι ἐν πλήθεσι, καὶ δαίμνυσθαι τῷ δακτύλῳ καὶ ἦν που Φανῶ, εὐθύς ἐπιστρέφεσθαι πάντας εἰς ἐμέ, καὶ λέγειν τοῦνομα, ΟΥΤΟΣ ΕΚΕΙΝΟΣ Ἀρμονίδης ἐστίν, ὁ ἀρίστος αὐλητῆς ὥσπερ ὅτε καὶ σὺ, ὦ Τιμόθεε, τοπρῶτον ἐλθὼν οἴκθην ἐκ Βοιωτίας, ὑπηύλησας τῇ Πανδιονίδι, καὶ ἐνίκησας ἐν τῷ Αἰάντι τῷ ἐμμανεῖ, τοῦ ὁμωνύμου σοι ποιήσαντος τὸ μέλος, οὐδεὶς ἦν ὃς ἠγνόει τοῦνομα, Τιμόθεον ἐκ Θηβῶν· ἀλλ' ἔνθα ἂν καὶ νῦν Φανῆς, συνθέουσιν ἐπὶ σέ πάντες, ὥσπερ ἐπὶ τὴν γλαῦκα τὰ ὄρνεα· ταῦτ' ἐστὶ δι' ἅπερ ἠξάμην αὐλητῆς γενέσθαι, καὶ ὑπὲρ ὧν πεπόνηκα τὸν πόνον τὸν πολὺν, ἐπεὶ τό γε αὐλεῖν αὐτὸ, ἄνευ τοῦ ἔνδοξον εἶναι δι' αὐτὸ, οὐκ ἂν δεξαίμην, ἀγνώστῳ μοι προσγενόμενον, οὐδ' εἰ Μαρσύας, ἢ Ὀλυμπος γενήσεσθαι μέλλοιμι λανθάνων. οὐδὲν γὰρ ὄφελος ἀπορρήτου, Φασί, καὶ ἀφανοῦς τῆς μουσικῆς. ἀλ-

ma vero, & propter quae concupivī artem canendī tibiis, nondum video quomodo ab illa mihi contingant, gloria apud populum, & ut conspicuus sim in multitudine hominum, & monstret digito, & ut, sicubi appaream, statim convertantur ad me omnes, & nomen meum dicant, Hic est ille Harmonides, tibicen optimus! quemadmodum cum tu etiam, Timothee, primum domo e Boeotia adveniens succinuisti Pandionidi, vicistisque in Aiace furioso, modulos faciente tuo illo cognomine; nemo erat, qui ignoraret nomen, Timotheum Thebanum. Sed ubicunque nunc etiam concipiens te praebes, concurrunt ad te omnes, ut ad noctuam aves. Haec sunt, propter quae tibicen fieri optavi, & pro quibus laborem illum multum suscepi. Ipsam quandoquidem canendī facultatem, a celebritate nominis separatam, non receperim, si inglorio & ignota contingat, neque si Marsyas aut Olympus in illa obscuritate futurus sim. Occultae enim, aiunt, nullus est respectus Musicae.

λα σὺ, ἔφη, καὶ ταῦτα παίδευσόν με, ὅπως μοι χρη-
 στέον καίμαυτῶ, καὶ τῇ τέχνῃ καὶ σοι διττὴν εἶσομαι
 τὴν χάριν, καὶ ἐπὶ τῇ αὐλήσει, καὶ τὸ μέγιστον, καὶ ἐπὶ
 τῇ δόξῃ αὐτῆς. Ἀποκρίνεται οὖν αὐτῶ ὁ Τιμόθεος, ἀλλ', 2
 ὦ Ἀρμονίδη, ἔρως μὲν, ἔφη, εὖ ἴσθι, οὐ μικροῦ πράγ-
 ματος, ἐπαίνου, καὶ δόξης, καὶ ἐπίσημος εἶναι, καὶ γι-
 γνώσκεσθαι πρὸς τῶν πολλῶν τοῦτο δέ, εἰ μὲν οὕτωςί-
 πως ἐς τὰ πλήθη παριῶν ἐπιδεικνύμενος, ἐθέλοις πορί-
 ζεσθαι, μακρὸν ἂν γένοιτο, καὶ οὐδὲ οὕτως ἄπατιες
 εἴσονται σέ· ποῦ γὰρ ἂν εὐρεθείη ἡ θέατρον, ἡ στάδιον
 οὕτω μέγα, ἐν ᾧ πᾶσιν αὐλήσεις τοῖς Ἑλλήσιν; ὥς δὲ
 ποιήσας γνωσθήσῃ αὐτοῖς, καὶ ἐπὶ τὸ πέρας ἀφίξῃ τῆς
 εὐχῆς, ἐγὼ καὶ τοῦθ' ὑποθήσομαι σοι· σὺ γὰρ αὐλεῖ
 μὲν καὶ πρὸς τὰ θεάτρα ἐνίοτε· ἀτὰρ ὀλίγον μελέτω
 σοι τῶν πολλῶν. ἡ δ' ἐπίτομος καὶ ῥᾶστα ἐπὶ τὴν δόξαν
 ἄγουσα, ἥδε ἐστίν. εἰ γὰρ ἐπιλεξάμενος τῶν ἐν τῇ Ἑλ-
 λάδι τοὺς ἀρίστους καὶ ὀλίγους αὐτῶν, ὅσοι κορυφαῖοι,

*Verum tu, inquit, & hæc doce me, quomodo & me ipso & arte
 utendum sit: & duplicem tibi habebō gratiam, & de canendi fa-
 cultate, & quod maximum, gloriæ etiam, quæ inde continget,
 ipsius nomine. Respondet igitur illi Timotheus: Tu vero, in-
 quit, Harmonide, amare te noris rem non parvā, laudem &
 gloriam, & ut insignis fias, & cognoscaris a plurimis. Hoc vero
 si sic in publicum prodiens, tuique audiendi copiam faciens, præ-
 stare tibi velis; longum fuerit, & ne sic quidem omnes te noverint.
 Ubi enim aut theatrum inveniatur, aut circus ita magnus, in
 quo tibia canas Græcis omnibus? Quo vero facto innotescas illis,
 & ad finem votī tui pervenias, id ipsum quoque ego tibi subiiciam.
 Cane tu quidem etiam theatris nonnunquam; sed parum cura vul-
 gus. Compendiaria vero, & facillime ducens ad gloriam via ista
 est: si nempe elegeris Græcorum optimos, & paucos illorum, qui*

καὶ ἀναμφιλόγως θαυμαστοὶ, καὶ ἐπ' ἀμφοτέρα πιστοὶ, εἰ τούτοις (Φημί) ἐπιδείξαιο τὰ αὐλήματα, καὶ οὗτοι ἐπαινέσονται σε, ἅπασιν Ἑλλήσι νόμιζε ἥδη γεγενῆσθαι γνώριμος ἐν οὕτω βραχεῖ καὶ τὸ πρᾶγμα ἴρα πῶς συντίθημι. εἰ γὰρ οὓς ἅπαντες ἴσασι, καὶ οὓς θαυμάζουσιν, οὗτοι δὲ εἰσονται σε αὐλητὴν εὐδόκιμον ὄντα, τί σοι δεῖ τῶν πολλῶν, οἳ γε πάντως ἀκολουθήσουσι τοῖς ἄμεινον κρίναι δυναμένοις; ὁ γὰρ τοι πολὺς οὗτος λεῶς, αὐτοὶ μὲν ἀγνοοῦσι τὰ βελτίω, βάνανσοι ὄντες οἱ πολλοὶ αὐτῶν. ὅτινα δ' ἂν οἱ προύχοντες ἐπαινέσωσι, πιστεύουσι μὴ ἂν ἀλόγως ἐπαινεῖσθαι τοῦτον ἄσπε ἐπαινέσουσι καὶ αὐτοί. καὶ γὰρ οὖν καὶ ἐν τοῖς ἀγῶσιν, οἱ μὲν πολλοὶ θεαταὶ ἴσασι κροτῆσαί ποτε, καὶ συρίσαι, κρίνουσι δὲ ἑπτὰ, ἢ πέντε, ἢ ὅσοι δὴ. ταῦτα ὁ μὲν Ἀρμονίδης οὐκ ἔβη ποιῆσαι. μετὰξὺ γὰρ αὐλῶν, φασιν, ὅτε τοπρῶτον ἠγωνίζετο, Φιλοτιμότερον ἐμ-

1 Ἐπ' ἀμφοτέρα πιστοὶ) Πρὸς τὸ φέγειν καὶ ἱπνεῖν. G.

capita sunt, & extra controversiam admirabiles, & quibus fides in utramque partem habeatur: [sive vituperent sive laudent] his, inquam, si ostenderis cantus tuos, atque hi te laudaverint; Græcis omnibus brevi adeo tempore innotuisse te putato. Vide, quomodo hoc demonstrem. Si enim quos omnes norunt, & quos admiran- tur, hi norint, te probatum tibicinem esse; quid vulgo tibi opus est, qui omnino sequetur hos, qui melius iudicare possunt? Ista enim multitudo, ipsi quidem ignorant meliora, sellulariū maiorem partem opifices: quem vero principes laudaverint, illum non sine ratione laudari arbitrantur, itaque laudabunt ipsi quoque. Etenim in certaminibus quoque, multitudo quidem spectatores sunt eate- nus, ut plaudant aliquando vel sibilent: iudicant vero aut septem, aut quinque, aut quocumque tandem. Illa quidem Harmonides perficere non potuit. Inter canendum enim, narrant, cum primum in certamen descenderet, contentius præ honoris

Φυσῶν, ἐναπέπνευσε τῷ αὐλῷ, καὶ ἄστεφάνωτος ἐν τῇ
 σκηνῇ ἀπέθανε, τὸ αὐτὸ καὶ πρῶτον καὶ ὕστατον αὐ-
 λήσας ἐν Διονυσίοις. Ὁ μέντοι τοῦ Τιμοθέου λόγος, οὐκ 3
 αὐληταῖς, οὐδ' Ἀρμονίῳ μόνον εἰρησθαί μοι δοκεῖ, ἀλ-
 λά πᾶσιν, ὅσοι δόξης ὀρέγονται, δημόσιόν τι ἐπιδεικνύ-
 μενοι, τοῦ παρὰ τῶν πολλῶν ἐπαίνου δεόμενοι. ἔγωγ'
 οὖν ὁπότε καὶ αὐτὸς ἐνεόουν τὰ ὅμοια περὶ τῶν ἑμαυ-
 τοῦ, καὶ ἐζήτουν ὅπως ἂν τάχιστα γνωσθεῖν πᾶσι,
 τῷ Τιμοθέου λόγῳ ἐπόμενος, ἐσκοπούμην ὅς τις ἄριστος
 εἴη τῶν ἐν τῇ πόλει, καὶ ὅτῳ πιστεύουσιν οἱ ἄλλοι, καὶ
 ὃς ἀντὶ πάντων ἀρκέσειεν ἄν. οὗτος δὲ ἄρα σὺ ἐμελλες
 ἡμῖν φαίνεσθαι τῷ δικαίῳ λόγῳ, ὅτι περὶ τὸ κεφάλαιον,
 ἀρετῆς ἀπάσης ὁ γνῶμων, Φασί, καὶ ὁ ὀρθὸς κανὼν
 τῶν τοιούτων. εἰ δέ σοι δείξαιμι τὰ μὲν, καὶ σὺ ἐπαινε-
 σεις αὐτὰ (εἴη γὰρ οὕτω Φανήσεσθαι) καὶ δὴ ἐπὶ
 πέρας ἤκειν με τῆς ἐλπίδος, ἐν μιᾷ ψήφῳ τὰς ἀπάσας

13 Γνῶμων) Γνώμων λέγεται ὁ συντετὸς καὶ κατετεκὼν τι μηχανικὸν,
 καὶ σχῆμα γεωμετρικόν. V.

cupiditate dum inflat, in ipsam quasi tibiam exspiravit, &
 sine coronae honore in tabernaculo mortuus est. Verum
 Timothei illa oratio, non tibicinibus neque Harmonidi so-
 lum dicta mihi videtur, sed qui gloriam adamarunt omni-
 bus, cum publicum quiddam profitentur, cum populari lau-
 de opus habent. Ego igitur, cum & ipse cogitarem de mea
 ratione similiter, & quomodo celerrime possem innotesce-
 re omnibus, quaererem: Timothei sermonem secutus, di-
 spiciebam, quis in hac urbe esset praestantissimus, cui fidem
 reliqui habeant, quique unus sit instar omnium. Ille igitur
 tu nobis videri vir debebas iure meritoque, virtutis omnis,
 quod quidem caput est, norma, aiunt, & recta talium re-
 gula. Si vero tibi mea ostendissem, tuque ea laudasses, (at-
 que utinam ita tibi videatur!) scilicet ad finem me (pei ve-
 nire putabam, in uno qui suffragio ferrem universa. Aut

λαβόντα. ἢ τίνα γὰρ ἂν πρὸ σοῦ ἐλόμενος, οὐχὶ παρα-
παίειν ἂν εἰκότως νομισθεῖην; ὥστε λόγῳ μὲν ἐΦ' ἐνὸς
ἀνδρὸς ἀναρρίψομεν τὸν κύβον, τὸ δ' ἄληθές, ὥσπερ ἂν
εἰ τοῖς ἀπανταχόθεν ἀνθρώποις ἐπιδεικνύμην τοὺς λό-
γους. δῆλον γὰρ ὡς καὶ ἓνα τε, καὶ σὺν ἅμα πάντων
συνειλεγμένων, μόνος αὐτὸς ἀμείνων ἂν ᾗσθα. οἱ μὲν
γε τῶν Λακεδαιμονίων βασιλεῖς, τῶν ἄλλων ἐκάστου
μίαν ψῆφον φερόντων, ἐκεῖνοι μόνοι ἐκάτερος αὐτῶν, δύο
ἔφερον. σὺ δὲ, καὶ τὰς τῶν Ἐφόρων, καὶ τὰς τῶν γερόν-
των προσέτι, καὶ ὅλως ἀπάντων ὁ πολυψηφώτατος ἐν
παιδείᾳ. σὺ γε καὶ μάλιστα ὅσῳ τὴν λευκὴν αἰεὶ καὶ
σώζουσαν φέρεις, ὃ καὶ θαρρεῖν με τῷ παρόντι ποιεῖ,
διὰ γε τὸ μέγεθος τοῦ τολμήματος, καὶ πάνυ δικαίως
ἂν φοβηθέντα. καὶ κεῖνο δὲ, νῆ Δία, προσέτι καὶ αὐτὸ
θαρρεῖν ποιεῖ, τὸ μὴ παντάπασιν ἀλλότριον τὰ μαεῖναι

4 Ἐπιδεικνύμην) *Ἡ ἐπιδεικνύ-
μην ὑπερσυντελικὴν, ἢ ἐπιδεικνυσί-
μην εὐκτικὴν. V.

11 Τὴν λευκὴν) Δύο γὰρ ψῆφους

τοῖς νομισθεῖσιν ἀνέκιστο, λευκὴ
καὶ πλήρης, ὥσπερ τοῖς ἡττημένοις
ἡ μάλα καὶ ἡ τετρασημίτη. V.

quis est, quem tibi si praeferam, non merito insanire vi-
dear? Igitur verbo quidem in uno homine iacimus aleam;
re autem vera idem est, quasi omnibus undecunque ho-
minibus vim dicendi ostenderem. Apertum enim est, te &
singulis, & collectis in universum omnibus, esse praestan-
torem. Lacedaemoniorum reges, calculos reliquis singu-
los habentibus, soli habebant binos. Tu vero & ephoro-
rum, & senum insuper, calculos; & omnino omnium in
doctrina amplissimum suffragandi ius habes, ea maxima de
causa, quod candidum semper & salutarem fers calculum:
quae res etiam mihi in praesenti facit fiduciam, qui pro-
pter rei, quam conor, magnitudinem merito perterrear. Ad-
haec illud etiam profecto animum mihi addit, quod non
plane aliena tibi sunt mea, qui tum ex ea urbe sum, quam

τοὶ ὅς πόλεώς τε ἐκείνης εἰμὶ, ἣν πολλάκις εὖ ἐποίησας, τὸ μὲν πρῶτον, ἰδίᾳ, τὸ δὲ δεύτερον, κοινῇ μετὰ πάντος τοῦ ἔθνους· ὥστε ἦν σου καὶ νῦν ἐμοὶ ἐς τὸ χεῖρον ῥέπωσιν αἱ ψῆφοι ἐν τῷ λόγῳ, καὶ ἐλάττους ὦσιν αἱ ἀμείνους, σὺ τὴν τῆς Ἀθηνᾶς προστίβεις, ἀναπλήρου τὸ ἐνδέον παρὰ σεαυτοῦ, καὶ τὸ ἐπανόρθωμα οἰκεῖόν σοι δοκεῖτω. Καὶ 4 γὰρ οὐδὲ ἐκεῖνό μοι ἱκανόν, εἰ πολλοὶ ἐθαύμασαν πρότερον, εἰ ἐνδοξος ἥδη ἐγὼ, εἰ ἐπαινοῦνται πρὸς τῶν ἀκουσάντων οἱ λόγοι. πάντα ἐκεῖνα, ὑπηνέμια ὀνειράτά, φασί, καὶ ἐπῶν σκιαί. τὸ δ' ἀληθεῖς, ἐν τῷ παρόντι δειχθήσεται. οὗτος ἀκριβὴς ὅρος τῶν ἐμῶν, οὐδὲν ἀμφίδοξον ἔτι, οὐδ' ὥς ἂν τις ἐνδοιάσειεν, ἀλλ' ἡ ἀρίστον κατὰ παιδείαν δέησει νομίζεσθαι, σοί γε δόξαν, ἢ πάντων. εὐφημεῖν δὲ χρὴ πρὸς οὕτω μέγαν ἀγῶνα χωρῶντα, δόξαιμεν γὰρ, ὦ θεοὶ, λόγου ἄξιοι, καὶ βε-
9 Ὑπνίμια.) Ἀβίλα. V.

saepe tu ornaſti, primo quidem privatim ipſam, iterum vero publice cum gente univerſā. Itaque ſi forte nunc etiam in ſequiorem partem inclinent, dum loquor, calculi, paucioresque ſint meliores, tu adiecto illo Minervae, de te, quae deficiunt, exple: ac domeſticum tibi & familiare videatur prava *hic etiam* corrigere. Etenim neque illud mihi ſatis eſt, ſi multi ante me admirati ſunt, ſi nobilis iam ego, ſi laudantur ab his, qui audierunt, orationes: omnia illa *ſomnia*, quod aiunt, *vento concepta*, & irrita, *umbræ verborum*: verum autem iam apparebit. Hic accuratus meorum finis. Nihil in utramque partem amplius accipietur, aut ita ut dubitare quis poſſit; ſed oportebit aut optimum circa doctrinam me putari, ſi quidem tibi ita videatur, aut omnium — Sed bene ominari fas eſt ad tantum certamen euntem. Videamur enim, o Dii, digni hodie, quorum ra-

βαιώσατε ἡμῖν τὸν παρὰ τῶν ἄλλων ἔπαινον, ὥς τὸ
λοιπὸν θάρρυντας ἐς τοὺς πολλοὺς παρεῖναι. πᾶν γὰρ
ἤδη στάδιον ἦττον φοβερὸν τῷ Ὀλύμπῳ τὰ μεγάλα
νενικηκότι.

tio habeatur! & firmate nobis laudem *tributam* ab aliis, ut
reliquo tempore cum fiducia in multitudinem procede-
re possimus. Stadium enim omne minus formidabile ei,
magna qui Olympia vicerit.

ΣΚΥΘΗΣ Η ΠΡΟΞΕΝΟΣ.

ΟΤ πρώτος Ἀνάχαρσις ἀφίκετο ἐκ Σκυθίας Ἀθήνα-
 ζε, παιδείας ἐπιθυμία τῆς Ἑλληνικῆς, ἀλλὰ καὶ Τό-
 ξαρις πρὸ αὐτοῦ, σοφὸς μὲν, καὶ Φιλόκαλος ἀνὴρ, καὶ
 ἐπιτηδευμάτων Φιλομαθῆς τῶν ἀρίστων· οἴκοι δὲ, οὐ τοῦ
 βασιλείου γένους ὢν, οὐδὲ τῶν πλοτορικῶν, ἀλλὰ Σκυ-
 θῶν τῶν πολλῶν καὶ δημοτικῶν, οἳ εἰσι παρ' αὐτοῖς αἱ
 ὀκτάποδες καλούμενοι· τοῦτο δὲ ἐστὶ, δύο βοῶν δεσπό-
 την εἶναι, καὶ ἀμάξης μιᾶς. οὗτος ὁ Τόξαρις, οὐδ'
 ἀπῆλθεν ἐτι ὀπίσω ἐς Σκύθας, ἀλλ' Ἀθήνησιν ἀπέθανε·
 καὶ μετ' οὐ πολὺ καὶ ἥρως ἔδοξε, καὶ ἐντέμνουσιν αὐτῷ
 Ξένῳ Ἰατρῷ οἱ Ἀθηναῖοι· τοῦτο γὰρ τὸν ὄνομα, ἥρως γε-
 νόμενος, ἐπεκτῆσατο. τὴν δ' αἰτίαν τῆς ἐπωνυμίας, καὶ
 ἀνθ' ὅτου ἐς τοὺς ἥρωας κατελέγη, καὶ τῶν Ἀσκληπια-

11 Ἐντέμνουσι) Ἐπαγίζουσι. V.

SCYTHA SEU CONCILIATOR HOSPITII.

NON primus e Scythia Athenas venit Anacharxis Grae-
 cae disciplinae causa; sed Toxaris etiam ante ipsum, sapiens
 vir & pulchrarum rerum amans, optimorumque instituto-
 rum studiosus. Domi vero non regii generis erat, neque
 pileatorum, sed Scytharum de multis unus & plebeiorum,
 quales apud illos sunt, qui Octipedes vocantur: hoc autem
 significat boum duorum dominum esse, & unius plaustri.
 Hic Toxaris neque rursus ad Scythas rediit, sed Athenis
 mortuus est. Neque ita multo post pro Heroë est habitus,
 sacrificantque illi, ut *HOSPITI MEDICO* Athenienses:
 hoc enim nomen, cum Heros esse iuberetur, accepit. Cau-
 sam vero cognominis, & cur in Heroas relatus sit, & pro

Lucian. Vol. IV.

K

θῶν εἰς ἔδοξεν, οὐ χεῖρον ἴσως διηγήσασθαι, ὥς μάθῃτε
 οὐ Σκύθαις μόνον ἐπιχώριον ὄν ἀπαθανατίζειν, καὶ πέμ-
 πειν παρὰ τὸν Ζάμολξιν, ἀλλὰ καὶ Ἀθηναίοις ἐξεῖναι
 2 Θεοποιεῖν τοὺς Σκύθας ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος. Κατὰ τὸν λοι-
 μὸν τὸν μέγαν, ἔδοξεν ἡ Ἀρχιτέλους γυνή, Ἀρεοπαγί-
 του ἀνδρὸς, ἐπιστάντα οἱ τὸν Σκύθην κελεύσαι εἰπεῖν
 Ἀθηναίοις, ὅτι παύσονται τῷ λοιμῷ ἐχόμενοι, ἦν τοὺς
 στενωπτοὺς οἶνω πολλῷ ράνωσι. τοῦτο συχράκις γενό-
 μενον, οὐ γὰρ ἡμέλησαν Ἀθηναῖοι οἱ ἀκούσαντες, ἔπαυ-
 σε μηκέτι λοιμώττειν αὐτούς· εἴτε ἀτμούς τινας πονηροὺς
 ὁ οἶνος σβέσας τῇ ὁδμῇ, εἴτε ἄλλο τι πλέον εἰδὼς ὁ ἥρως
 ὁ Τόξαρις, ἄτε ἱατρικὸς ὢν, συνεβούλευσεν. ὁ δ' οὖν μι-
 σθὸς τῆς ἰάσεως ἔτι καὶ νῦν ἀποδίδεται αὐτῷ, λευκὸς
 ἵππος καταθυόμενος ἐπὶ τῷ μνήματι· ὅθεν ἔδειξεν ἡ Δει-
 μαινέτη προσελθόντα αὐτὸν, ἐντείλασθαι ἐκεῖνα τὰ περὶ
 5 Ἀρχιτέλους γυνή) Ἡ Δειμαι- 6 Ἐπιστάντα) Multo ante vita
 νίτη. G. vita functum. G.

Aesculapii posterorum uno habitus, enarrare haud abs re
 forte fuerit, ut discatis, non Scythis modo patrium esse im-
 mortalitatem credere, & ablegare nuntios ad Zamolxin;
 sed Atheniensibus etiam licere Deos facere in ipsa Graecia
 Scythas. In magna illa pestilentia visa sibi per quietem est
 videre Architelis Arcopagitae uxor, adstantem sibi Scy-
 tham, qui iuberet dicere Atheniensibus, *a pestilentia ipsos*
vexari desituros, si vicos urbis vino multo conspergant. Hoc sae-
 pius factum (neque enim neglexerunt, qui audierant, Athe-
 nienfes) finem pestilentiae apud illos imposuit, seu vapores
 quosdam malos odore delente vino, seu aliud quid am-
 plius videns Toxaris Heros, quippe Medicinae peritus,
 consuluit. Merces igitur curationis hodieque illi persolvitur
 equus albus, in ipsius monumento immolatus, *illo ipso*
loco, unde ostendit Dimaenete progressum ipsum, illa de

τοῦ οἴνου. καὶ εὐρέθη κείθι ὁ Τόξαρις τεθαμμένος, τῇ τε ἐπιγραφῇ γνωσθεῖς, εἰ καὶ μὴ πᾶσα ἐφαίνετο ἔτι καὶ μάλιστα, ὅτι ἐπὶ τῇ στήλῃ Σκύθης ἀνὴρ ἐγκεκόλαπτο, τῇ λαῖᾳ μὲν, τόξον ἔχων ἐντεταμένον· τῇ δεξιᾷ δὲ, βιβλίον, ὡς ἐδόκει· ἔτι καὶ νῦν ἰδοῖς ἂν αὐτοῦ ὑπὲρ ἡμῶν, καὶ τὸ τόξον ὅλον, καὶ τὸ βιβλίον. τὰ δ' ἄλλα τῆς στήλης, καὶ τὸ πρόσωπον, ὁ χρόνος ἤδη ἐλυμήνατό που. ἔστι δὲ οὐ πολὺ ἀπὸ τοῦ Διπύλου, ἐν ἀριστερᾷ εἰς Ἀκαδημίαν ἀπιόντων, οὐ μέγα τὸ χῶμα, καὶ ἡ στήλη χαμαὶ, πλὴν ἀλλ' ἔσπεπται γε αἰεὶ, καὶ Φασὶ, πυρεταίνοντάς τινας ἤδη πεπαῦσθαι ἀπ' αὐτοῦ, καὶ, μὰ τὸν Δί', οὐδὲν ἄπιστον, ὃς ὅλην ποτὲ ἰάσατο τὴν πόλιν. Ἄλ- 3
λὰ γὰρ οὐπὲρ ἕνεκα ἐμνήσθην αὐτοῦ, ἔζη μὲν ἔτι ὁ Τόξαρις. ὁ Ἀνάχαρσις δὲ, ἄρτι καταπεπλευκῶς, ἀνῆει ἐκ Πειραιῶς, οἷα δὴ ξένος, καὶ βάρβαρος, οὐ μετρίως τε-

9 Χῶμα) Tumulus. G.

vino praecepisse: & inventus ibi fuerat sepultus Toxaris, tum inscriptione agnitus, etsi ea non omnibus iam apparebat, & maxime, quod in columella insculptus erat Scythia, sinistra quidem arcum intentum habens, dextra vero, ut videbatur, librum. Videas iam adhuc ultra dimidiam eius partem, arcum autem integrum atque librum: reliqua vero columellae, & ipsam faciem, tempus olim iam abolevit. Est autem non multum a Dipylo, *sive Iano*, ad sinistram in Academiam euntium; tumulus non magnus, & humi iacens columella. Verumtamen coronata semper est, & aiunt, febri laborantes quosdam illius ope esse liberatos: neque profecto incredibile, qui totam olim urbem sanaverit. Verum enimvero, cuius rei causa mentionem illius inieci, superstes erat Toxaris, cum Anacharsis navigatione modo finita, a Piraeo ascendit, tanquam peregrinus & barbarus non

ταραγμένος ἐτι τὴν γνώμην, πάντα ἀγνοῶν, φοβερὴς
πρὸς τὰ πολλὰ, οὐκ ἔχων ὅ, τι χρήσαιτο ἑαυτῷ. καὶ
γὰρ συνίει καταγελῶμενος παρὰ τῶν ὀρώντων ἐπὶ τῇ
σκευῇ, καὶ ὁμόγλωσπον οὐδένα εὗρισκε, καὶ ὅλως μετέ-
μελεν αὐτῷ ἤδη τῆς ὁδοῦ, καὶ ἐδεόκτο, ἰδόντα μόνον τὰς
Ἀθήνας, ἐπὶ πόδα εὐθύς ὀπίσω χωρεῖν καὶ πλοίου ἐπι-
βάντα, πλεῖν αὖθις ἐπὶ Βοσπόρου, ὅθεν οὐ πολλὴ ὁδὸς
ἔμελλεν αὐτῷ ἔσεσθαι οἰκαδὲ ἐς Σκύθας. οὕτως ἔχοντι
τῷ Ἀναχάρσιδι, ἐντυγχάνει δαίμων τις ἀγαθός, ὡς
ἀληθῶς, ὁ Τοῦξαρς ἤδη ἐν τῷ Κεραμεικῷ. καὶ τὸ μὲν
πρῶτον, ἡ στολὴ αὐτὸν ἐπεσπάσατο, πατριῶτις οὖσα·
εἶτα μέντοι οὐ χαλεπῶς ἔμελλε καὶ αὐτὸν γνῶσεσθαι
τὸν Ἀνάχαρσιν, ἅτε γένους τοῦ δοκιμωτάτου ὄντα, καὶ
ἐν ταῖς πρώτοις Σκυθῶν. ὁ Ἀνάχαρς δὲ, πόθεν ἂν ἐκεῖ-
νον ἔγνω ὁμοεθῆν ὄντα, Ἑλληνιστὶ ἐσταλμένον, ὑπεξυ-
ρημένον τὸ γένειον, ἄζωστον, ἀσίδηρον, ἤδη σταμύλον.

1 Ψευδὴς) Τοὺς φόβους φοβού-
μιτος, τουτίστι δειλός. V.

10 Κεραμεικῷ) Τόπ. V.
11 Ἐπισπάσατο) Allexit. G.

mediocriter adhuc turbatus animo, ignarus omnium, stre-
pitum faepe quemvis exhorrescens, de se quid faceret, ne-
scius: sentiebat enim, derideri se ob habitum & arma; &
linguae suae peritum inveniebat neminem: & in universum
viae ipsum iam poenitentia subibat, decretumque ipsi erat,
visis modo Athenis, retro legere vestigia, consensuque na-
vigio navigare rursus in Bosporum, unde via sibi non longa
domum ad Scythas suos futura esset. Ita affecto Anacharsidi,
obviam in ipso Ceramico fit bonus aliquis, revera, genius,
Toxaris. Ac primo quidem habitus illum invitabat, patrius
qui esset: deinde non difficulter debebat ipsum quoque nos-
se Anacharfin, generis nobilissimi virum, & Scytharum e
principibus. Anacharsis autem unde illum agnosceret po-
pularem suum esse, Graece vestitum, rasum genas, non
cinctum, sine ferro, iam affabilem, indigenarum iam unum

αὐτῶν τῶν Ἀττικῶν ἓνα τῶν αὐτοχθόνων; οὕτω μετεπε-
ποίητο ὑπὸ τοῦ χρόνου. Ἀλλὰ Τόξαρις Σκυθιστὶ προσ- 4
εἰπὼν αὐτόν, Οὐ σὺ, ἔφη, Ἀνάχαρσις ὡν τυγχάνεις,
ὁ Δαυκέτου; ἐδάκρυσεν ὑφ' ἡδονῆς ὁ Ἀνάχαρσις, ὅτι καὶ
ὁμόφωνον εὐρήκει τινα, καὶ τοῦτον εἰδότα ὅστις ἦν ἐν
Σκύβαις, καὶ ἤρετο, σὺ δὲ πόθεν οἶσθα ἡμᾶς, ὦ ξένε;
καὶ αὐτὸς, ἔφη, ἐκεῖθεν εἰμι παρ' ὑμῶν, Τόξαρις τοῦνα-
μα, οὐ τῶν ἐπιφανῶν, ὥστε καὶ ἐγνώσθαι ἂν σοι κατ'
αὐτό. μὲν, ἔφη, σὺ ὁ Τόξαρις εἶ, περὶ οὗ ἐγὼ ἤκουσα ὥς
τις Τόξαρις ἔρωτι τῆς Ἑλλάδος, ἀπολιπὼν καὶ γυναῖ-
κα ἐν Σκυθία, καὶ παῖδια νεογνά, εἴχοιτο ἐς Ἀθήνας,
καὶ νῦν διατρίβοι κεῖθι, τιμώμενος ὑπὸ τῶν ἀρίστων;
ἐγὼ, ἔφη, ἐκεῖνός εἰμι, εἰ τις καί μοῦ λόγος ἐτι παρ'
ὑμῶν. ἀκοῦν, ἦδ' ὅς ὁ Ἀνάχαρσις, μαθητὴν σου ἴσθι
με γεγενημένον, καὶ ζηλωτὴν τοῦ ἔρωτος, ὃν ἠράσθης,
ἰδεῖν τὴν Ἑλλάδα καὶ κατὰ γε τὴν ἐμπορίαν ταύτην
ἀποδημήσας, ἦκω σοι, μυρία παθὼν ἐν τοῖς διὰ μέσου

Articorum? adeo ab ipso iam tempore immutatus fuerat. Sed
Scythice ipsum allocutus Foxaris, *Non tu*, inquit, *Anachar-*
sis es, Dauceti filius? Lacrimari prae gaudio Anacharsis,
quod & linguae suae peritum invenisset aliquem, eumque
gnarum, quis ipse esset inter Scythas; atque rogare, *Tu*
vero, hospes, unde nosti nos? Et ipse, inquit, *inde sum, e*
vobis: Foxaris mihi nomen, non e nobilibus, ut eo tibi notus
sim. Numquid, inquit, *ille tu Toxaris es, de quo audiivi ego,*
Toxarin quendam Graeciae amore, uxore relicta in Scythia & par-
vis pueris, Athenas abiisse, & nunc ibi vivere, & in honore esse
apud optimos quosque? Ille ipse, inquit, *ego sum, si quis de me*
adhuc sermo apud vos est. Tum, *Noris ergo,* inquit *Anachar-*
sis, discipulum me tuum factum esse, & aetulum amoris, quo
flagrabas, videndae Graeciae. Huius negotii studio profectus ve-
nio tibi, sexcenta perpeffus mala ab interieffis gentibus. *Ac nisi in*

ἔθνεσι. καὶ εἶγε μὴ σοὶ ἐνέτυχον, ἔγνωστο ἤδη πρὶν ἥλιον
 δῦναι, ὀπίσω αὐθις ἐπὶ ναῦν κατιέναι, οὕτως ἐτεταράγ-
 μην, ξένα καὶ ἄγνωστα πάντα ὁρῶν· ἀλλὰ πρὸς ἀκι-
 νάκου, καὶ Ζαμόλξιδος, τῶν πατρῶων ἡμῖν θεῶν, σύ
 με, ὦ Τόξари, παραλαβὼν ξενάγησον, καὶ δεῖξον τὰ
 κάλλιστα τῶν Ἀθήνησιν, εἴτα καὶ τὰ ἐν τῇ ἄλλῃ Ἑλ-
 λάδι, νόμων τε τοὺς ἀρίστους, καὶ ἀνδρῶν τοὺς βελτί-
 στους, καὶ ἥβη, καὶ παιηγύρεις, καὶ βίον αὐτῶν, καὶ
 πολιτείαν, δι' ἧς περ σύ τε, καὶ γὰρ μετὰ σέ, τοσαύτην
 ὁδὸν ἤκομεν, καὶ μὴ περιύδης ἀβέβητον αὐτῶν ἀναστρέ-
 5 ψοντα. Τοῦτο μὲν, εἶπε ὁ Τόξарис, ἥκιστα ἐρωτικὸν εἴ-
 ρηκας, ἐπὶ τὰς θύρας αὐτὰς ἐλθόντα, οἷχεσθαι ἀπιόν-
 τα· πλὴν ἀλλὰ θάρρει· οὐ γὰρ ἂν, ὥς Φῆς, ἀπέλθης,
 οὐδ' ἂν ἀφίῃ σε ραδίως ἡ πόλις, οὐχ οὕτως ὀλίγα τὰ
 θέλγητρα ἔχει πρὸς τοὺς ξένους, ἀλλὰ μάλα ἐπιλή-
 ψεταιί σου, ὥς μήτε γυναικὸς ἔτι, μήτε παιδῶν, εἰ σοι

15 Οἰλγυτρα) Οἰλγυτρα, τὰ εἰς ἡδονὴν ἄγοντα, καὶ εὐφροσύνην,
 καὶ ἀπάτην. V.

te incidissem, decretum iam erat, ante solis occasum retro rursus
 descendere ad navim, adeo perturbatus sum, cum peregrina &
 ignota mihi viderem omnia. Sed per ego te acinacem, & Zamol-
 xin, patria numina, obsecro, tu me, Toxari, assumptum tan-
 quam peregrinum circumducito, & ea, quae Athenis pulcherrima
 sunt, ostendito, sum & reliqua in Graecia, leges optimas, viros
 praestantissimos, mores, celebritates, vivendi rationem & admini-
 strandae reipublicae, propter quae & tu, & post te ego, tantum
 itineris fecimus; neque patere, me his non visis domum redire.
 Illud quidem, inquit Toxaris, minime pro amatore dicebas, te,
 ad ipsas cum ianuas venisses, abitum parasse. Verum bono es ani-
 mo: neque enim, ut aiebas, abieris, neque te ita facile urbs haec
 dimiserit, neque pauca adeo habet pro hospitibus delinimenta: sed
 valide te complectetur, adeo ut neque uxoris iam, neque liberorum,

ἤδη εἰσὶ, μεμνησθαι ὡς δ' ἂν τάχιστα πᾶσαν ἰδοῖς τὴν πόλιν τῶν Ἀθηνῶν, μᾶλλον δὲ τὴν Ἑλλάδα ὅλην, καὶ τὰ Ἑλλήνων καλὰ ἐγὼ ὑποθήσομαι σοι. Ἔστι σοφὸς ἀνὴρ ἐνταῦθα, ἐπιχώριος μὲν, ἀποδημήσας δὲ μάλα πολλὰ ἐς τε Ἀσίαν, καὶ ἐς Αἴγυπτον, καὶ τοῖς ἀρίστοις τῶν ἀνθρώπων συγγενόμενος, τὰ ἄλλα, οὐ τῶν πλουσίων, ἀλλὰ καὶ κομιδῇ πένης ὅψει γέροντα οὕτω δημοτικῶς ἐσταλμένον· πλὴν διὰ γε τὴν σοφίαν, καὶ τὴν ἄλλην ἀρετὴν, πάνυ τιμῶσιν αὐτὸν, ὥστε καὶ νομοβέτη χρῶνται πρὸς τὴν πολιτείαν, καὶ ἀξιούσι κατὰ τὰ ἐκείνου προστάγματα βιοῦν. εἰ τοῦτον Φίλον κτήσαιο, καὶ μάθοις οἷος ἀνὴρ ἐστι, πᾶσαν νόμιζε τὴν Ἑλλάδα ἐν αὐτῷ ἔχειν, καὶ τὸ κεφάλαιον ἤδη ἂν εἰδέναι τῶν τῆδε ἀγαθῶν, ὡς οὐκ ἔστιν ὅ, τι ἂν μεῖζόν σοι καλὸν χαρίσασθαι δυναίμην, ἢ συστήσας ἐκείνῳ. Μὴ τοίνυν μέλλωμεν, 6 ἔφη, ὦ Τοῦξари, ὁ Ἀνάχαρσις, ἀλλὰ με λαβὼν, ἄγε παρ' αὐτόν· ἀτὰρ ἐκεῖνο δέδισα, μὴ δυσπρόσοδον καὶ ἐν

7 Δημοτικῶς ἐσταλμένον) Nota frugi hominem. G.

si qui tibi iam sint, memoriam servaturus sis. Quomodo vero celerissime omnem videas Athenarum urbem, aut Graeciam potius totam, & bona Graecorum ac pulchra, ego tibi subiiciam. Est hic vir sapiens, indigena ille quidem, sed multum per Asiam & Aegyptum peregrinatus, & versatus cum hominibus praestantissimis, ceterum non divitum unus, sed oppido pauper; videbis senem ita, ut me, plebeium in morem vestitum. verum propter sapientiam virtutemque aliam, maximo illum in honore habent, adeo ut legislatores etiam illo ad constituendam civitatem utantur, & secundum illius praecepta vivere velint. Hunc si amicum tibi conciliaveris, & quantus vir sit didiceris, totam te in illo Graeciam habere putato, & summam iam nosse bonorum, quae hic sunt. Itaque non est, quod maius tibi donare bonum possim, quam illi si te commendem. Ne igitur cunctemur, Τοxари, inquit Anacharsis, sed prehensum me ad ipsum deduc. Verum illud timeo, ne difficiles accessus ha-

παρέργω θῆται σου τὴν ἔντευξιν ὑπὲρ ἡμῶν. εὐφήμεί, ἦδ' ὅς, ἐκείνῳ τὰ μέγιστα χαριεῖσθαι μοι δοκῶ, ἀφορμὴν παρασχὼν τῆς ἐς ξένον ἀνδρα εὐποιίας· ἔπου μόνον, εἴση γὰρ ὅση περὶ τοὺς ξένους ἡ αἰδώς, καὶ ἡ ἄλλη ἐπιείκεια, καὶ χρηστότης. μᾶλλον δὲ κατὰ δαίμονα οὗτος αὐτὸς ἡμῖν πρόσσεισιν, ὃ ἐπὶ συννοίας, ὃ λαλῶν ἑαυτῷ, καὶ ἅμα προσειπὼν τὸν Σόλωνα, τοῦτό σοι, ἔφη, δῶρόν μέγιστον 7 ἦκω ἄγων, ξένον ἀνδρα, Φιλίας δεόμενον. Σκύθης δὲ ἐστὶ τῶν παρ' ἡμῖν εὐπατριδῶν, καὶ ὅμως τὰ κεῖ πάντα ἀφείς, ἥκει συνεσόμενος ὑμῖν, καὶ τὰ κάλλιστα ὀφόμενος τῆς Ἑλλάδος, καὶ γὰρ ἐπιτόμόν τινα ταύτην ἐξεῦρον αὐτῷ, ὅπως ῥᾶστα καὶ αὐτὸς μάθει πάντα, καὶ γνῶριμος γένοιτο τοῖς ἀρίστοις· τοῦτο δ' ἦν σοι προσαγαγεῖν αὐτόν. εἰ τοίνυν ἐγὼ Σόλωνα οἶδα, οὕτω ποιήσεις, καὶ προξενήσεις αὐτοῦ, καὶ πολίτην γνήσιον ἀποφανεῖς

11 Ταύτην ἐξεῦρον) Τὴν οὖν, αὐτοῦ ἔση. V. Ibid. ex altero MS. puta. G. in fol. ad eadem verba legitur:

15 Καὶ προξενήσεις) Πρόξενος Ἀγὼ τοῦ πρόξενος αὐτοῦ γένειο, V.

beat, tuamque pro me deprecationem non magni faciat. Bona verba! inquit, quin maxime illum affecturus videor, subministranda illi beneficentiae in hospitem occasione. Sequere modo: scies enim, quantus sit illius circa peregrinos pudor, & reliqua aequitas, & benignitas. Quin divinitus ille ipse ad nos accedit, cogitabundus ille, ille secum ipse loquens: & simul Solonem allocutus, Huc tibi, inquit, donum maximum adduco, peregrinum hominem, indigentem amicitiae. Scythia autem est, generosus apud nos, & tamen relictis, quae ibi sunt, omnibus, huc venit, ut vobiscum versetur, ut ea, quae pulcherrima sunt in Graecia, videat: ego autem compendariam hanc illi viam reperi, ut facile & ipse discat omnia, & innotescat praestantissimis; haec vero in eo inerat, ut ad te illum deducere. Si igitur Solonem ego novi, ita facies, & tanquam publico illum hospitio accipies, & germanum Graeciae civem effi-

τῆς Ἑλλάδος. καὶ ὅπερ σοι ἔφην μικρὸν ἔμπροσθεν, ὦ
 Ἀνάχαρσι, πάντα εἰώρακας ἤδη Σόλωνα ἰδὼν τοῦτο αἰ
 Ἀθῆναι τοῦτο ἡ Ἑλλάς οὐκ ἔτι ξένος, σύμπαντες σε
 ἴσασι, πάντες σε Φιλοῦσί τηλικούτον ἐστὶ τὸ κατὰ τὸν
 πρεσβύτην τούτον· ἀπάντων ἐπιλήσῃ τῶν ἐν Σκυθίᾳ,
 συνὼν αὐτῷ. ἔχεις τῆς ἀποδημίας τὰ ἄλλα, τοῦ ἔρωτος
 τὸ τέλος. οὗτός σοι ὁ Ἑλληνικὸς κανὼν, τοῦτο δείγμα
 τῆς Φιλοσοφίας τῆς Ἀττικῆς. οὕτω τοίνυν γίγνωσκε, ὡς
 εὐδαιμονέστατος ὢν, ὃς συνέσῃ Σόλωνι, καὶ Φίλῳ χρή-
 ση αὐτῷ. Μακρὸν ἂν εἴη διηγῆσασθαι, ὅπως μὲν ἦσθαι 8
 ὁ Σόλων τῷ δῶρῳ, οἷα δὲ εἶπεν· ὡς δὲ τὸ λοιπὸν συνῆ-
 σαν, ὁ μὲν, παιδεύων καὶ διδάσκων τὰ κάλλιστα, ὁ
 Σόλων, καὶ Φίλον ἅπασι ποιῶν τὸν Ἀνάχαρσιν, καὶ
 προσάγων τοῖς Ἑλλήνων καλοῖς, καὶ πάντα τρόπον
 ἐπιμελούμενος, ὅπως ἥδιστα διατρίψῃ ἐν τῇ Ἑλλάδι· ὁ
 δὲ, τεθηπὼς τὴν σοφίαν αὐτοῦ, καὶ μηδὲ τὸν ἕτερον πόδα
 ἐκὼν εἶναι ἀπολειπόμενος. ὡς γοῦν ὑπέσχετο αὐτῷ ὁ
 10 Ἡρόδης) Laetatus est. G.

cies. Et, Quod tibi paulo ante dicebam, Anacharsi, omnia vidi-
 sti, viso Solone. Hic Athenae. Hic Graecia. Non iam hospes es.
 Norunt te omnes, omnes te amant. Tantum est in hoc fene. Omnium,
 quae sunt in Scythia, oblivionem capies, cum hoc si fueris. Habes
 praemia peregrinationis tuae, finem tui amoris. Haec tibi norma
 Graecanica, hoc Atticae philosophiae specimen. Ita igitur iudica,
 te esse felicissimum, qui cum Solone futurus sis, & amico illo sis
 usurus. Longum fuerit iam commemorare, quam delectatus
 sit munere Solon, & quae dixerit, & quomodo ab eo in-
 de tempore una vixerint, cum alter quidem, Solon, insti-
 tueret & doceret pulcherrima quaeque, & amicum omni-
 bus conciliaret Anacharsin, & bonis eum Graecorum ad-
 moveret, omni ratione curans, uti quam suavissime in
 Graecia aetatem ageret: alter vero, Anacharsis, sapientiam
 huius admiraretur, nec latum pedem ab illo sua voluntate

Τόξαρις ἐξ ἑνὸς ἀνδρὸς τοῦ Σόλωνος, ἅπαντα ἔγνω ἐν ἀκαρεῖ, καὶ πᾶσιν ἦν γνώριμος, καὶ ἐτιμᾶτο δι' ἐκείνων. οὐ γὰρ μικρὸν ἦν Σόλων ἐπαινῶν, ἀλλ' οἱ ἄνθρωποι καὶ τοῦτο, ὡς νομοθέτῃ ἐπέειθοντο, ἐφίλουν οὓς ἐκείνος δοκίμαζοι, καὶ ἐπίστευον ἀρίστους ἀνδρας εἶναι. τὰ τέλευταίᾳ καὶ ἐμυήθη μόνος βαρβάρων Ἀναχάρσις, δημοποίητος γενόμενος, εἰ χρὴ Θεοξένῳ πιστεύειν καὶ τοῦτο ἱστορεῦντι περὶ αὐτοῦ. καὶ οὐκ ἂν οὐδὲ ἀνέστρεψεν, οἶμαι, ἐς Σκύθας, εἰ μὴ Σόλων ἀπέθανε. Βούλεσθε οὖν ἤδη ἐπαγάγω τῷ μύθῳ τὸ τέλος, ὡς μὴ ἀκέφαλος περινοστοίῃ; ὥρα γοῦν εἰδέναι οὗ τίνος μοι εἴνεκα, ὃ Ἀναχάρσις ἐκ Σκυθίας, καὶ Τόξαρις ταῦν ἐς Μακεδονίαν ἤκετον, ἔτι καὶ Σόλωνα γέροντα ἀνδρα ἐπαγομένῳ Ἀβήνηθεν. Φημί δὲ ὁμοίον τι καὶ αὐτὸς παθεῖν τῷ Ἀναχάρσιδι, καὶ, πρὸς Χαρίτων, μὴ νημεσῆσῃτέ μοι τῆς εἰκόνης,

6 Δημοποίητος) Δημοποίητος ἔστιν ὁ φίλος ὁμοῦ πολίτης γενοίας. V.

discederet. Ut enim promiserat illi Toxaris, ex uno viro Solone, brevissimo tempore cognoscebat omnia, & innotescebat omnibus, & in honore apud omnes erat. Neque enim parvum quiddam erat laudans Solon; sed homines hac etiam in re illi, tanquam legislatori, obsequebantur, amabantque quos ille probaret, & viros optimos esse credebant. Denique ad mysteria etiam admissus est Anacharsis, solus barbarorum, civitatis ante iure donatus, si fides habenda est Theoxeno, hoc etiam de illo narranti. Et ne rediturus erat, puto, in Scythiam, nisi Solon esset mortuus. Vultin' igitur iam inducam etiam finem & coronidem fabulae, ne sine capite oberret? Iam enim sciendum est, cuius mihi rei causa Anacharsis e Scythia inde Toxarisque nunc in Macedoniam venerint, adducentes insuper Solonem, senem virum, Athenis. Aio nimirum, simile mihi quiddam Anacharsidi usu venisse. Et, per ego vos Gratiarum numen rogo, nolite irasci mihi ob istam imaginem, si regii

εἰ βασιλικῷ ἀνδρὶ ἑμαυτὸν εἴκασα. βάρβαρος μὲν γὰρ
καῖκεῖνος, καὶ οὐδέν τι Φαίης ἂν τοὺς Σύρους ἡμᾶς Φου-
λοτέρους εἶναι τῶν Σκυθῶν. ἀτὰρ, οὐδὲ κατὰ τὸ βασι-
λικὸν εἰσποιῶ τὰμὰ ἐς τὴν ὁμοιότητα, κατ' ἐκεῖνα δέ
ὅτε γὰρ πρῶτον ἐπεδήμησα ὑμῶν τῇ πόλει, ἐξεπλάγην
μὲν εὐθύς ἰδὼν τὸ μέγεθος, καὶ τὸ κάλλος, καὶ τῶν ἐμ-
πολιτευομένων τὸ πλῆθος, καὶ τὴν ἄλλην δύναμιν, καὶ
λαμπρότητα πᾶσαν ὥστε ἐπιπολὺ ἐτεβήπειν πρὸς ταῦ-
τα, καὶ οὐκ ἐξήρκουν τῷ θαύματι, οἷόν τι καὶ ὁ νησιώ-
της ἐκεῖνος νεανίσκος ἐπεπόνθει πρὸς τὴν τοῦ Μενελάου
οἰκίαν. καὶ ἔμελλον οὕτω διατεθήσεσθαι τὴν γνώμην,
ἰδὼν πόλιν ἀκμάζουσαν ἀκμῇ τοσαύτῃ, καὶ κατὰ τὸν
ποιητὴν ἐκείνον, ἀνθεῦσαν ἀγαθοῖς πᾶσιν, οἷς θάλλει
πόλις. Οὕτω δὲ ἔχων, ἐσκοπούμην ἤδη περὶ τῶν πρα- 10
κτέων. καὶ τὸ μὲν δεῖξαι τῶν λόγων ὑμῖν, πάλαί ἐδεδό-
κτο. τίσι γὰρ ἂν ἄλλοις ἔδειξα, σιωπῇ παροδεύσας τη-

9 Νησιώτης) Τὸν Τηλέμαχον φησι, ut in *Odyssæa* Homerus ait. G.

generis viro me assimilavi. Barbarus enim & ille; neque
Syros nos Scythis ulla in re deteriores temere dixeris. Ego
vero, non quantum ad regiam nobilitatem, similitudinem
illam affecto, sed quantum ad illa priora. Cum enim pri-
mum peregrinus vestram in urbem veni, statim quidem
perculsus sum conspecta magnitudine, & pulchritudine, &
civium numero, & reliqua omni facultate ac splendore.
Itaque diu ad ista stupebam, nec par eram admirationi;
quale quid illi de insula adolescenti accidit ad Menelai do-
mum. Et debebam ita animo affici, qui viderem urbem
in eo culmine constitutam, &, secundum poetam, bonis
omnibus florentem, queis vigere urbes solent. Ita nempe
habens, quid agendum esset, iam considerabam. Et facul-
tatis quidem dicendi specimen vobis praeberem, decretum
olim fuerat. Quibus enim praeberem aliis, si silentio ta-

λικαύτην πόλιν; ἐζητουν γὰρ, (οὐδ' ἀποκρύψομαι τὰ ληθές) οἱ τινες οἱ προύχοντες εἶεν, καὶ οἷς ἂν τις προσελθὼν, καὶ συγγραψάμενος προστάτας, συναγωνισταῖς χρωτο πρὸς τὰ ὅλα. ἐνταῦθ' αἰ οὐχ εἷς, ὥσπερ τῷ Ἀναχάρσιδι, καὶ εὗτος βάρβαρος, ὁ Τόξαρις, ἀλλὰ πολλοὶ, μᾶλλον δὲ πάντες, τὰ αὐτὰ, μόνον οὐκ αὐταῖς συλλαβαῖς ἔλεγον, ὧ ξέने, πολλοὶ μὲν καὶ ἄλλοι χρηστοὶ, καὶ δεξιοὶ ἀνὰ τὴν πόλιν, καὶ οὐκ ἂν ἀλλαχόθι τοσοῦτους εὖροις ἄνδρας ἀγαθοὺς· δύο δὲ μάλιστα ἐστὸν ἡμῖν ἄνδρε ἀρίστῳ, γένει μὲν, καὶ ἀξιώματι, πολὺ προύχοντες ἀπάντων, παιδείᾳ δὲ, καὶ λόγων δυνάμει, τῇ Ἀττικῇ δεκάδι παραβάλλοις ἂν. ἡ δὲ παρὰ τοῦ δήμου εὐνοία, πάνυ ἐρωτικὴ πρὸς αὐτούς· καὶ ταῦτ' ἐγίνε-
ται, ὅ,τι ἂν οὗτοι ἐβέλωσιν, ἐβέλουσι γὰρ ὅ,τι ἂν ἀρι-
στον ἢ τῇ πόλει. τὴν μὲν γὰρ χρηστότητα, καὶ τὴν πρὸς
τοὺς ξένους φιλανθρωπίαν, καὶ τὸ ἐν μεγέθει τοσοῦτα

12 Τῇ Ἀττικῇ δεκάδι) Τοὺς ρας Ὑπερίδην, Λισχύην, καὶ τοὺς
περὶ Δημοσθένην λέγει δέκα ῥήτο- λαιπύους. V.

lem urbem praeterirem? Quaerebam enim, (neque verum celabo) qui essent principes, & quibus quis applicans se, & patronis sibi adscitis, deinde auxiliatoribus uti ad universa posset? Hic mihi non unus aliquis, ut Anacharsidi, isque barbarus, Toxaris, sed multi, quin omnes eadem, tantum non iisdem syllabis, dixerunt: *Multi quidem, hospes, & alii boni dextrique in urbe viri, nec alias tot bonos viros invenias. Duo autem maxime sunt nobis viri optimi, genere quidem & dignitate multum superiores omnibus, doctrina autem & eloquentia Atticae illos decadi comparaveris. Tantum autem populi gratia florent, ut plane amentur: idque ipsum magna cum utilitate reipublicae accidit. Fitque, quidquid hi volunt: volunt enim, quidquid optimum est. Benignitatem enim, & in hospites humanitatem, & quod in tanta magnitudine nullum invidiae locum relin-*

ἀνεπίφθονον, καὶ τὸ μετ' εὐνοίας αἰδέσιμον, καὶ τὸ πρᾶον.
καὶ τὸ εὐπρόσδοον, αὐτὸς ἂν ἄλλοις διηγῆσαι, πειρα-
βεῖς μικρὸν ὕστερον. Καὶ ὡς μᾶλλον θαυμάσης, μίᾳς 11
καὶ τῆς αὐτῆς οἰκίας ἔστων, υἱὸς καὶ πατὴρ, ὁ μὲν, εἴ
τινα Σόλωνα, ἢ Περικλέα, ἢ Ἀριστείδην ἐπινοεῖς· ὁ δὲ
υἱὸς, καὶ ὁφθεῖς μὲν, αὐτίκα ἀπάξεται σε, οὕτω μέγας
ἐστὶ, καὶ καλὸς ἀφρένωπὴν τινα τὴν εὐμορφίαν. εἰ δὲ καὶ
φθέγγαιτο μόνον, οἰχήσεται σε ἀπὸ τῶν ὧτων ἀναδη-
σάμενος, τοσαύτην Ἀφροδίτην ἐπὶ τῇ γλώττῃ ὁ νεανί-
σκος ἔχει. ἢ γέ τοι πόλις ἅπαντα κεχρηνότες ἀκούουσιν
ὅπότε ἂν δημηγορήσων παρέλθοι· ὅποιόν Φασὶ τοὺς τότε
Ἀθηναίους, πρὸς τὸν τοῦ Κλεινίου πεπονθέναι, παρ' ὅσον
τοῖς μὲν, οὐκ εἰς μακρὰν μετεμέλῃσε τοῦ ἔρωτος, ὃν ἠρά-
σθησαν τοῦ Ἀλκιβιάδου· τοῦτον δὲ, ἢ πόλις οὐ Φιλεῖ
μόνον, ἀλλὰ καὶ αἰδεῖσθαι ἤδη ἀξιοῖ, καὶ ὅλως, ἐν τοῦ-
το ἡμῖν δημόσιον ἀγαθὸν ἐστὶ, καὶ μέγα ὄφελος ἀπα-
σιν, ἀνὴρ οὗτος. εἰ δὴ αὐτὸς τε καὶ ὁ πατὴρ αὐτοῦ, δέ-
12 Κλεινίου) Ἀλκιβιάδην. V.

quunt, & quod in illa se benevolentia venerabiles tamen praestant,
& quam sint placidi, quam faciles accessus habeant, tute aliis
enarrare poteris, periculo paulo post facto. Utque magis mireris,
ex una eademque domo sunt, filius & pater. Hic quidem, si So-
lonem aliquem aut Periclem, aut Aristidem cogitas: filius vero,
ubi primum videris, statim te amicum sibi abducet, ita procerus
est, & virili quadam formositate pulcher; si vero locutus solum
fuerit, ilicet auribus te devincto abibit, tantam in lingua Vene-
rem habet iuvenis. Urbs quidem universa hiantes audiunt, quoties
in concionem prodierit, id quod aiunt Atheniensibus, qui tum erant,
in Cliniae filio accidisse: nisi quod illos quidem non ita multo
post amoris illius, quo prosecuti Alcibiadem fuerant, poenituit;
hunc vero non amat modo civitas, sed reverentia iam dignatur.
Denique unum hoc publicum nostrum bonum est, & maxima omni-
bus utilitas, hic vir. Si igitur & ipse & ipsius pater recipiant te,

Ξαιντό σε, καὶ Φίλον ποιήσαιντο, πᾶσαν ἔχεις τὴν πόλιν, καὶ ἐπισεῖσαι χρὴ τὴν χεῖρα, τοῦτο μόνον, καὶ οὐκ ἔτ' ἐνδοιάσιμα τὰ σά. τὰῦτα νῆ τὸν Δί' ἅπαντες ἔλεγον, εἰ χρὴ καὶ ὄρκον ἐπάγειν τῷ λόγῳ. καὶ μοι ἦδη πεπωμένῳ, τὸ πολλοστὸν τῶν προσόντων εἰρηκέναι ἔδοξαν· οὐχ ἔδρας τοίνυν, οὐδ' ἀμβολᾶς ἔργον, ὡς ὁ Κεῖος φησὶν, ἀλλὰ χρὴ πάντα μὲν κάλων κινεῖν, πάντα δὲ πράττειν, καὶ λέγειν, ὡς Φίλοι ἡμῖν τειοῦτοι γένοιντο· ἦν γὰρ τοῦθ' ὑπάρξει, εὐδία πάντα, καὶ πλοῦς οὐρίος, καὶ λειοκύμων ἢ θάλασσα, καὶ ὁ λιμὴν πλησίον.

6 'Ο Κεῖος) Ἀνακρίων. G. (fallitur; vid. notam nostram. Solan.)

Et amicum sibi faciant, civitatem habes universam: Et hoc solum opus est, ut manu significationem voluntatis edant, neque amplius de tuis fortunis dubitare licebit. Haec, ita me Iuppiter, (si iusiurandum adlicere orationi fas est) dixerunt universi: & mihi iam experienti, vix aliquam de multis partem eorum, quae insunt, dixisse videntur. Non igitur desidendi, aut differendi, ut Ceus poeta ait, iam tempus est, sed funem omnem movere oportet, facereque & dicere omnia, hi ut amici nobis fiant. Hoc enim si contigerit, serena omnia, & secunda navigatio, & molli fluctu leniter motum mare, & portus in proximo.

ΠΩΣ ΔΕΙ ΙΣΤΟΡΙΑΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΝ.

ΑΒΔΗΡΙΤΑΙΣ, Φασί, Λυσιμάχου ἤδη βασιλεύον-
τος, ἔμπεσεῖν τι νόσημα, ᾧ καλὲ Φίλων, τοιοῦτο· πυ-
ρέττειν μὲν γὰρ τὰ πρῶτα πανδημεῖ ἅπαντας, ἀπὸ τῆς
πρώτης εὐθύς ἐρρωμένως, καὶ λιπαρεῖ τῷ πυρετῷ· περὶ
δὲ τὴν ἐβδόμην τοῖς μὲν αἷμα πολὺ ἐκ ρινῶν ῥυέν, τοῖς δὲ
ιδρῶς ἐπιγενόμενος πολὺς καὶ οὗτος, ἔλυσε τὸν πυρετόν.
ἐς γελοῖον δὲ τι πάθος περίστη τὰς γνώμας αὐτῶν·
ἅπαντες γὰρ ἐς τραγωδίαν παρεκινούντο, καὶ ἱαμβεῖα
ἐφθέγγοντο, καὶ μέγα ἐβόων, μάλιστα δὲ τὴν Εὐριπί-
δου Ἀνδρομέδαν ἐμονώδουν, καὶ τὴν τοῦ Περσέως ῥῆσιν
ἐν μέλει διεξήεσαν· καὶ μεστὴ ἦν ἡ πόλις ὠχρῶν ἀπάν-
των καὶ λεπτῶν, τῶν ἐβδομαίων ἐκείνων τραγωδῶν,

2 Ἀβδηρίταις) Initium artifi-
ciosissimum, quo mira ingenii
dexteritas Luciani patet, ob com-
parationes. G.

11 Ἐμονώδουν) Μονωδεῖν τὸ
θρνεῖν, ἐπεικῶς γὰρ πάσαι αἱ ἀπὸ
σκληρῆς αὐδαὶ ἐν τῇ τραγωδίᾳ θρνεῖ
εἰσι. V.

QUOMODO HISTORIA CONSCRIBENDA SIT.

ABDERITAS dicitur Lyfimacho iam regnante morbus
invasisse, mi iucundissime Philo, talis. Febricitasse enim
primum tota urbe omnes, a primo statim die valide, &
febri continua: circa diem vero septimum, aliis sanguis co-
piosus naribus fluens, aliis sudor superveniens largus &
ipse, febrim solvit. At illa febris in ridiculam quandam af-
fectionem mentes illorum coniecit. Omnes ad tragoediam
vitioso motu impellebantur, & iambica proferebant, &
clamabant valide, maxime vero Euripidis Andromedam so-
litario cantu pronuntiabant, & illam Persei orationem mo-
dulate persequabantur. Plena igitur urbs pallidis omnibus
& extenuatis septiduanis illis tragoedis,

Σὺ δ', ὦ θεῶν τύραννε καὶ ἀνθρώπων, Ἔρως,
καὶ τᾶλλα μεγάλη τῇ Φωνῇ ἀναβοώντων, καὶ τοῦτο
ἐπιπολὺ, ἄχρι δὴ χειμῶν, καὶ κρύος δὲ μέγα γενόμενον,
ἔπαυσε ληραῦντας αὐτούς. αἰτίαν δέ μοι δοκεῖ τοῦ τοιού-
του παρασχεῖν, Ἀρχέλαος ὁ τραγωδός, εὐδοκίμων τότε,
μεσοῦντος θέρους ἐν πολλῷ τῷ Φλογμῷ τραγωδήσας
αὐτοῖς τὴν Ἀνδρομέδαν, ὡς πυρέξαι τε ἀπὸ τοῦ θεάτρου
τούς πολλούς, καὶ ἀναστάντας ὕστερον ἐς τὴν τραγω-
δίαν παρολισθαίνειν, ἐπιπολὺ ἐμφιλοχωρούσης τῆς Ἀν-
δρομέδας τῇ μνήμῃ αὐτῶν, καὶ τοῦ Περσέως ἔτι σὺν τῇ
2 Μεδούσῃ, τὴν ἐκάστου γνώμην περιπετομένου. Ὡς οὖν
ἐν, Φασιν, ἐνὶ παραβαλεῖν, τὸ Ἀβδηριτικὸν ἐκεῖνο πά-
θος, καὶ νῦν τοὺς πολλοὺς τῶν πεπαιδευμένων περιελή-
λυθεν· οὐχ ὥστε τραγωδεῖν, ἔλαττον γὰρ ἂν τοῦτο παρ-
έπαιον, ἀλλοτρίοις ἱαμβείοις, οὐ Φαύλοις κατεσχη-
μένοι· ἀλλ' ἀφ' οὗ δὴ τὰ ἐν ποσὶ ταῦτα κεκίνηται, ὅ

Tuque, o Deorum hominumque facie rex, Amor,
& reliqua voce magna proclamantibus, idque multum diu-
que, donec hiems, & frigus magnum ingruens, delirio il-
lorum finem imposuit. Causam mihi vero videtur huius-
modi *eventus* praeuisse Archelaus, Tragoedus ea aetate fa-
vore hominum florens, qui media aestate, multo aestu,
Andromedam illis egerat, adeo ut ab ipso theatro multi
febricitarent, & surgentes deinde in tragoediam delaberent-
ur, cum suavitae quadam obversante memoriae ipsorum
Andromeda, & Perseo cum sua Medusa circa sensus unius-
cuiusque adhuc volitante. Si igitur unum, quod aiunt, al-
teri comparare fas est, Abderiticus ille morbus nunc quo-
que eruditorum multos comprehendit: non illos quidem,
uti tragoedias agant; minus enim sic delirarent, si iambis
alienis, nec malis occupati essent. Sed ex quo praesens hic

πόλεμος ὁ πρὸς τοὺς βαρβάρους, καὶ τὸ ἐν Ἀρμενίᾳ
τραῦμα, καὶ αἱ συνεχεῖς νίκαι, οὐδεὶς ὅς τις οὐχ ἱστο-
ρίαν συγγράφει· μᾶλλον δὲ Θουκυδίδαι, καὶ Ἡρόδο-
τοι, καὶ Ξενοφῶντες ἡμῖν ἅπαντες· καὶ ὡς εἰσιν, ἀλη-
θες ἂρ' ἦν ἐκεῖνο, τὸ, Πόλεμος ἀπάντων πατὴρ· εἴ γε
καὶ συγγραφέας τοσούτους ἀνέφυσεν, ὑπὸ μιᾷ τῇ ὁρμῇ.
Ταῦτα τοίνυν, ὦ Φιλότης, ὁρῶντα, καὶ ἀκούοντά με, 3
τὸ τοῦ Σινωπέως ἐκεῖνο εἰσῆλθεν· ὅποτε γὰρ ὁ Φίλιπ-
πος ἐλέγετο ἢ δὴ ἐπελαύνειν, οἱ Κορίνθιοι πάντες ἐταράτ-
τοντο, καὶ ἐν ἔργῳ ἦσαν· ὁ μὲν, ὅπλα ἐπισκευάζων, ὁ
δὲ, λίθους παραφέρων, ὁ δὲ, ὑποικοδομῶν τοῦ τείχους,
ὁ δὲ, ἐπαλξιν ὑποστηρίζων, ὁ δὲ ἄλλος, ἄλλο τι τῶν
χρησίμων ὑπουργῶν. ὁ δὲ Διογένης ὁρῶν ταῦτα, ἐπεὶ
μηδὲν εἶχεν ὅ, τι καὶ πράττοι, οὐδεὶς γὰρ αὐτῷ ἐς οὐδὲν
ἐχρήτο, διαζωσάμενος τὸ τριβώνιον, σπουδῇ μάλα καὶ
αὐτὸς ἐκύλιε τὸν πῖθον, ἐν ᾧ ἐτύγχανε οἰκῶν, ἄνω καὶ

5 Πόλεμος ἄ. π.) Τὸ τοῦ Ἐμπεδοκλέους νεῖκος φησὶν, ἦτοι τῶν ἐναν-
τίων τὴν μάχην. V.

morus exstitit, bellum, inquam, contra barbaros, & vul-
nus in Armenia acceptum, & victoriae perpetuae; nemo
est, quin conscribat historiam: potius vero Thucydides no-
bis, & Herodoti, & Xenophontes sunt omnes. Et, ut vi-
detur, verum erat illud, *bellum omnium esse patrem*, si una
tot historicos plaga genuit. Haec igitur, amice, videntem
me & audientem Sinopenfis illud subiit. Cum enim iam du-
cere contra Corinthios nuntiaretur Philippus, perturbari
omnes & trepidare, arma parare alius, alius afferre lapi-
des, alius murorum *partem* substruere, loricam moenium
firmare alius, alius vero aliud eorum, quae usui essent,
ministrare. Diogenes vero, videns ista, cum quod ageret
non haberet, neque enim quisquam illo ad ullam rem ute-
batur, succincto palliolo suo, studiose admodum & ipse
dolum, in quo degebat, volvere sursum deorsum in Cra-

κάτω τοῦ Κρανείου· καί τινος τῶν συνήθων ἐρομένου, τί
ταῦτα ποιεῖς, ὦ Διόγενης; Κυλίῳ, ἔφη, καί γὰρ τὸν πί-
θον, ὡς μὴ μόνος ἀργεῖν δοκοίην ἐν τοσούτοις ἐργαζομένοις.

- 4 Καὺτὸς οὖν, ὦ Φίλων, ὡς μὴ μόνος ἄφωνος εἶην ἐν οὕτω
πολυφώνῳ τῷ καιρῷ, μηδ' ὥσπερ κωμικὸν δορυφόρη-
μα, κεχρηῶς σιωπῇ παραφεροίμην, καλῶς ἔχειν ὑπέ-
λαβον, ὡς δυνατόν μοι, κυλίσαι τὸν πίθον, οὐχ ὡς ἱστο-
ρίαν συγγράφειν, οὐδὲ πράξεις αὐτὰς διεξίεναι· οὐχ οὐ-
τω μεγαλότολμος ἐγὼ, μηδὲ τοῦτο δέισις περὶ ἐμοῦ
οἶδα γὰρ ἡλικίος ὁ κίνδυνος, εἰ κατὰ τῶν πετρῶν κυλίσαι
τις, καὶ μάλιστα, οἷον τοῦμὸν τοῦτο πιθάκιον, οὐδὲ
πάνυ καρτερῶς κεκεραμευμένον· δέησει γὰρ αὐτίκα μά-
λα πρὸς μικρὸν τι λιθίδιον προσπταίσαντα, συλλέγειν
τὰ ὄστρακα. τί οὖν ἔγνωσταί μοι, καὶ πῶς ἀσφαλῶς
μεδέξω τοῦ πολέμου, αὐτὸς ἔξω βέλους ἐστῶς, ἐγὼ σοι
φράσω· τούτου μὲν καπνοῦ, καὶ κύματος, καὶ φροντί-

1 Τοῦ Κρανείου) *Ότομα τόπου.
G.

3 Δορυφόρημα) Τὸ κενὸν προσπα-
πίστ. G.

nio: & familiarium interrogante uno, quorsum haec facis, Diogenes? respondere, Volvo & ipse dolium, ne otiosus solus inter tot occupatos videar. Itaque ipse ego quoque, Philon, ne mutus solus essem in vocali adeo tempore, neque comici satellitii instar hiant ore praeterveherer, decere arbitratus sum, pro virili me quoque dolium volvere, non ut historiam scriberem, neque ut ipsa enarrem facta; non ita audax ego, neque hoc de me metueris. Novi enim, quantum sit periculum, si per saxa volvat aliquis, inprimis doliolum, quale meum est, non valide admodum a figulo elaboratum: cogar enim, si vel ad parvum lapillum offendam, testas colligere. Quid igitur decretum mihi sit, & quomodo tutus in partem belli venturus sim, extra relietum ipse constitutus, tibi enarrabo. Nimirum a fumo, & fluctu, & curis, quae scribendo adiunctae sunt, abstinebo

δων, ὅσαι τῷ συγγράφειν ἔνευσιν, ἀνέξω ἑμαυτὸν, εὖ
 ποιῶν. παραίνεσιν δέ τινα μικρὰν, καὶ ὑποθήκας ταύτας
 ἐλίγας ὑποθήσομαι τοῖς συγγράφουσιν, ὡς κοινωνήσαι-
 μι αὐτοῖς τῆς οἰκοδομίας, εἰ καὶ μὴ τῆς ἐπιγραφῆς,
 ἄκρῳ γε τῷ δακτύλῳ τοῦ πλητοῦ προσαψάμενος. Καί- 5
 τοι οὐδὲ παραίνεσεως οἱ πολλοὶ δεῖν οἰοῦνται σφίσιν ἐπὶ
 τὸ πρᾶγμα, οὐ μᾶλλον ἢ τέχνης τινὸς ἐπὶ τὸ βαδίζειν,
 ἢ βλέπειν, ἢ ἐσθίειν, ἀλλὰ πάνυ ῥᾶστον, καὶ πρόχει-
 ρον, καὶ ἅπαντος εἶναι ἱστορίαν συγγράψαι, ἣν τις ἐρ-
 μηνεύσαι τὸ ἐπελθὼν δύνηται· τὸ δὲ, οἷσθ' ἂν που καὶ αὐ-
 τὸς, ὧ ἑταῖρε, ὥς οὐ τῶν εὐμεταχειρίστων, οὐδὲ ῥαθύ-
 μως συντεβῆναι δυναμένων τοῦτ' ἐστίν, ἀλλὰ εἴ τι ἐν λό-
 γοις, καὶ ἄλλο πολλῆς τῆς φροντίδος δεόμενον, ἣν τις,
 ὥς ὁ Θουκυδίδης φησὶν, ἐς αἰὲν κτῆμα συντίθει. οἶδα μὲν
 οὖν οὐ πάνυ πολλοὺς αὐτῶν ἐπιστρέψων, ἐνίοις δὲ καὶ

5 Καίτοι οὐδὲ παραίνεσις -) πολλοὶ δεῖν οἷον το φασὶν ἐπὶ τὸ
 Γραι. καὶ τοι οὐδὲ παραίνεσις οἱ πρᾶγμα. G.

me, sapienti consilio. Admonitionem autem parvam quan-
 dam, & pauca haec praecepta subiiciam scribentibus, ut
 in aedificandi aliquam partem veniam, licet in inscriptione
 nulla mei mentio futura sit, qui extremo tantum digi-
 to lutum attigerim. Quamquam neque admonitione pleri-
 que opus sibi esse putant ad hoc negotium, non magis
 quam arte quadam ad incedendum, aut videndum, aut
 edendum: sed facillimum omnino, & promptum, & unius-
 cuiusque esse, scribere historiam, modo quis eloqui, quae
 in mentem veniunt, possit. Hoc vero, nosti forte ipse quo-
 que, sodalis, quam non sit ex facillimis, neque ex iis,
 quae negligenter componi possint, sed hoc esse, si quid est
 in studiis literarum aliud, quod multa cura indigeat; si qui-
 dem aliquis *tanquam* possessionem in perpetuum *obtinentum*,
 ut ait Thucydides, componere velit. Novi equidem fore,
 ut non admodum multos advertam, quin omnino, ut odio-

πάνυ ἐπαχθῆς δόξων, καὶ μάλιστα ὅποσους ἀποτετέλε-
 σται ἤδη, καὶ ἐν τῷ κοινῷ δέδεικται ἡ ἱστορία. εἰ δὲ καὶ
 ἐπὶ ἡνῆται ὑπὸ τῶν τότε ἀκροασαμένων, μανία, ἤγε ἐλ-
 πῖς, ὡς οἱ τοιοῦτοι μεταποιήσουσιν ἢ μεταγράψουσὶ τι
 τῶν ἅπαξ κεκυρωμένων, καὶ ὥσπερ ἐς τὰς βασιλείους
 αὐλὰς ἀποκειμένων. ὅμως δὲ οὐ χεῖρον καὶ πρὸς αὐτοὺς
 ἐκείνους εἰρῆσθαι, ἢ εἴ ποτε πόλεμος ἄλλος συσταίῃ,
 ἢ Κελτοῖς πρὸς Γέτας, ἢ Ἰνδοῖς πρὸς Βακτρίους (οὐ γὰρ
 πρὸς ἡμᾶς γε τολμήσειεν ἂν τις ἀπάντων ἤδη κεχειρω-
 μένων) ἔχωσιν ἄμεινον συντιθέναι, τὸν κανόνα τούτων
 προσάγοντες, ἥπερ γε δόξῃ αὐτοῖς ὀρθὸς εἶναι· εἰ δὲ μὴ,
 αὐτοὶ μὲν καὶ τότε τῷ αὐτῷ πῆχει, ὥσπερ καὶ νῦν, με-
 τρούντων τὸ πρᾶγμα· ὁ ἰατρὸς δὲ, οὐ πάνυ ἀνιάσεται,
 ἢν πάντες Ἀβδηρίται ἐκόντες Ἀνδρομέδαν τραγωδῶσι.

6 Διττοῦ δὲ ὄντος τοῦ τῆς συμβουλῆς ἔργου, τὰ μὲν γὰρ

11 Εἰ δὲ μὴ, αὐτοὶ μὲν καὶ τότε) ἐπαγορεύσεις τυγχάνοντες, μίνιν
 Παροιμία ἐπὶ τῶν ὑπὸ τινῶν μὲν δι' ἀναγωγῶν προαιρουμένων. V.

sius etiam quibusdam videar, illis praefertim, quibus iam per-
 fecta est, & ostensa in publico historia. Si vero etiam lau-
 data sit ab audientibus, insania fuerit sperare, retractaru-
 ros aliquid, aut aliter scripturos eorum, quae semel fir-
 mata auctoritatibus & quasi in aulas regias reposita sunt.
 Verumtamen non pessimum fuerit etiam ad illos ipsos dicta
 haec esse, ut, si quando bellum confletur aliud, aut Celta-
 rum adversus Getas, aut contra Bactrianos Indorum, (ne-
 que enim contra nos quisquam aufit *tale quid*, perdomitis
 iam omnibus) habeant, quomodo componere melius pos-
 sint, applicanda hac norma, si quidem recta iis videatur
 esse. Sin minus, ipsi quidem tum eadem ulna, ut nunc
 etiam, rem metiantur: medicus vero non valde angetur,
 si Abderitani omnes sua voluntate agant Andromedam.
 Cum autem duplex consilii opus sit, quod alia eligere do-

αἰρεῖσθαι, τὰ δὲ Φεύγειν διδάσκει, Φέρε πρώτα εἰπω-
 μεν, ἅτινα Φευκτέον τῷ ἱστορίαν συγγράφοντι, καὶ ὧν
 μάλιστα καθαρυντέον· ἔπειτα, οἷς χρώμενος οὐκ ἂν ἁ-
 μάρτοι τῆς ὀρθῆς, καὶ ἐπ' εὐθὺ ἀγούσης, ἀρχὴν τε οἷαν
 αὐτῷ ἀρκτέον, καὶ τάξιν ἢν τινὰ τοῖς ἔργοις ἐΦαρμοστέον,
 καὶ μέτρον ἐκάστου, καὶ ἃ σιωπητέον, καὶ οἷς ἐνδιατρι-
 πτέον, καὶ ὅσα παραδραμῆν ἄμεινον, καὶ ὅπως ἐρμη-
 νεῦσαι αὐτὰ καὶ συναρμόσαι. ταῦτα μὲν, καὶ τὰ τοιαῦ-
 τα, ὕστερον· νῦν δὲ, τὰς κακίας ἥδη εἰπώμεν, ὅπως αἱ
 τοῖς Φαύλως συγγράφουσι παρακολουθοῦσιν. ἃ μὲν οὖν
 κοινὰ πάντων λόγων ἐστὶν ἁμαρτήματα, ἐν τε Φωνῇ,
 καὶ ἁρμονίᾳ, καὶ διανοίᾳ, καὶ τῇ ἄλλῃ ἀτεχνίᾳ, μα-
 κρόν τε ἂν εἴη ἐπελθεῖν, καὶ τῆς παρούσης ὑποθέσεως οὐκ
 ἴδιον. κοινὰ γὰρ, ὡς ἔσθην, ἀπάντων λόγων ἐστὶν ἁμαρ-
 τήματα ἐν τε Φωνῇ, καὶ ἁρμονίᾳ. Ἄ δὲ ἐν ἱστορίᾳ δια- 7
 μαρτάνουσι, τὰ τοιαῦτα ἂν εὖροις ἐπιτηρῶν, οἷα καὶ μοὶ

13 Τῆς παρούσης ὑποθέσεως) Praesentis instituti. G.

cet, fugere vero alia: age primum dicamus, quae fugien-
 da sint scribenti historiam, & a quibus purum esse oportet;
 deinde, quibus rebus usus non aberrret a vera via,
 quaeque recto itinere ducat, quo initio illi sit incipiendum,
 quis ordo sit accommodandus rebus, quae uniuscuiusque
 mensura, quae praetereunda silentio, quibus immorandum
 sit, quae melius breviter percurrere, quomodo verbis ex-
 plicanda omnia & inter se committenda, atque devincien-
 da. Atque haec quidem, & similia his, deinde. Iam nunc
 vero vitia dicamus, quae malos scriptores comitantur. Quae
 quidem igitur in oratione omnia communia insunt vitia, in
 lingua, in compositione, & sententia, in ruditate reliqua,
 longum fuerit persequi, & huius argumenti minime pro-
 prium est. Communia enim, quod modo dixi, omnis ora-
 tionis vitia sunt in lingua & compositione. Quae vero in
 historia peccant, ea, si observare velis, talia invenias, qua-

πολλάκις ἀκρωμένῳ ἔδοξε, καὶ μάλιστα ἦν ἅπασιν αὐτοῖς ἀναπετάσης τὰ ὦτα. οὐκ ἄκαιρον δὲ μεταξὺ καὶ ἀπομνημονεύσαι ἕνια, παραδείγματος ἕνεκα, τῶν ἤδη οὐτὰρ συγγεγραμμένων καὶ πρῶτόν γε ἐκεῖο, ἡλίκον ἁμαρτάνουσιν, ἐπισκοπήσωμεν. ἀμελήσαντες γὰρ οἱ πολλοὶ αὐτῶν τοῦ ἱστορεῖν τὰ γεγενημένα, τοῖς ἐπαῖνοις ἀρχόντων καὶ στρατηγῶν ἐνδιατρίβουσι· τοὺς μὲν οἰκείους, εἰς ὕψος ἐπαίροντες, τοὺς πολεμίους δὲ, πέρα τοῦ μετρίου καταρρίπτοντες· ἀγνοοῦντες ὡς οὐ στενῶ τῷ Ἰσθμῷ διώριστα καὶ διατετείχισται ἡ ἱστορία πρὸς τὸ ἐγκώμιον, ἀλλὰ τι μέγα τείχος ἐν μέσῳ ἐστὶν αὐτῶν, καὶ τὸ τῶν μουσικῶν δὴ τοῦτο, δις διὰ πασῶν, ἐστὶ πρὸς ἄλληλα. εἰ γε τῷ μὲν ἐγκωμιάζοντι, μόνου ἐνὸς μέλει, ὅπως οὖν ἐπαινεῖσαι καὶ εὐφράναι τὸν ἐπαινούμενον· καὶ εἰ ψευσαμένῳ ὑπάρχει τυχεῖν τοῦ τέλους, ὀλίγον ἂν φροντίσειεν. ἡ δὲ οὐκ ἂν τι ψεῦδος ἐμπεσὼν ἡ ἱστορία, οὐδ' ἀκαριαῖον

2 Καὶ ἀπομνημονεύσαι ἕνια) Αἰτιατικὴ ἀντὶ γενικῆς. V.

lia mihi etiam, qui saepius audiui, videbantur, & maxime si omnibus illis patulas aures praebueris. Neque vero intempestivum, interea etiam speciminis causa quaedam commemorare eorum, quae iam ita scripta sunt. Et primum quidem illud, quantum sit eorum peccatum, inspiciamus, quod omittit vulgus illorum docere, quae facta sunt, & in laudibus principum atque ducum immorantur, suos quidem tollentes in summum, hostes vero ultra modum deprimentes: ignari, quam non angusto intervallo disternata & separata sit ab encomio historia; sed magnum hisce murum esse interpositum; &, ut musicorum voce utamur, octava duplici, id est eo, quod maximum est, intervallo illa a se invicem distare: siquidem encomium scribenti illa sola cura est, quomodocunque laudare, & exhilarare eum, qui laudatur, &, si per mendacia finem illum consequi detur, parum curaverit; historia vero ne minimum quidem, quod

ἀνάσχοιτο, οὐ μᾶλλον, ἢ τὴν ἀρτηρίαν ἱατρῶν παῖδες
 φασι, τὴν τραχεῖαν, παραδέξασθαι ἂν τι ἐς αὐτὴν κα-
 ταποθέν. Ἐτι ἀγνοεῖν εἰκάσιν οἱ τοιοῦτοι, ὡς ποιητικῆς 8
 μὲν, καὶ ποιημάτων, ἄλλαι ὑποσχέσεις, καὶ κᾶνόνες
 ἴδιοι ἱστορίας δέ, ἄλλοι. ἐκεῖ μὲν γὰρ, ἀκρατὴς ἡ ἐλευ-
 θερία, καὶ νόμος εἷς, τὸ δόξαν τῷ ποιητῇ. ἔνθεος γὰρ καὶ
 κάτοχος ἐκ Μουσῶν, καὶ ἵππων ὑποπτέρων ἄρμα ζεύ-
 ξασθαι θέλη, καὶ ἐφ' ὕδατος ἄλλους, ἢ ἐπ' ἀνθερίκων
 ἄκρων θευσομένους ἀναβιβάσσηται, Φθόνος οὐδεὶς, οὐδ'
 ὀπότεν ὁ Ζεὺς αὐτῶν ἀπὸ μιᾶς σειρᾶς ἀνασπᾶσας,
 αἰωρῇ ὁμοῦ γῆν καὶ θάλατταν, δεδίασι, μὴ ἀπορρά-
 γεισῃς ἐκείνης, συντριβῇ τὰ πάντα κατενεχθέντα. ἀλ-
 λά καὶ Ἀγαμέμνονα ἐπαινέσαι θέλωσιν, οὐδεὶς ὁ κω-
 λύσων, Διὶ μὲν αὐτὸν ὅμοιον εἶναι τὴν κεφαλὴν καὶ τὰ
 ὄμματα, τὸ στέρνον δὲ τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ τῷ Ποσειδῶνι,
 τὴν δὲ ζώνην, τῷ Ἀρεὶ καὶ ὅλως, σύνθετον ἐκ πάντων

forte inciderit, mendacium ferat, non magis quam aspe-
 ram arteriam recipere quidquam in illam glutitione dela-
 tum, narrant medicorum filii. Ignorare porro tales viden-
 tur, poeticae artis & poematum aliud esse institutum, &
 sua quaedam praecepta; alia vero historiae. Illic enim im-
 moderata libertas, & lex una, quidquid visum poetae fue-
 rit. Cum enim divino afflatu plenus, & a Musis obsessus
 sit, etiam si alatos curru equos velit iungere, & si alios su-
 per aquas, aut per summas aristas decursuros imponat,
 invidia nulla est: neque, cum illorum Iuppiter una catena
 tractum tollit cum terra mare, metuunt, ne rupta illa,
 conterantur delapsa illa omnia. Verum etiam si laudare Aga-
 memnonem velint, nemo est, qui intercedat, Iovi quidem
 illum similem caput & oculos, pectus vero fratri illius Ne-
 ptuno, circa cingulum vero Marti, atque in universum

θεῶν γενέσθαι δεῖ τὸν Ἀτρέως καὶ Ἀερόπης. οὐ γὰρ
 ἱκανὸς ὁ Ζεὺς, οὐδ' ὁ Ποσειδῶν, οὐδ' ὁ Ἄρης, μόνος ἕκα-
 στος ἀναπληρῶσαι τὸ κάλλος αὐτοῦ. ἡ ἱστορία δέ, ἣν
 τινὰ κολακείαν τοιαύτην προσλάβη, τί ἄλλο, ἢ περὶ
 τις ποιητικὴ γίγνεται, τῆς μεγαλοφωνίας μὲν ἐκείνης
 ἑστερημένη, τὴν λοιπὴν δὲ τερατείαν γυμνὴν τῶν μέτρων,
 καὶ δι' αὐτὸ ἐπισημοτέραν ἐκφαίνουσα; μέγα τοίνυν,
 μᾶλλον δὲ ὑπέρμεγα τοῦτο κακόν, εἰ μὴ εἰδείη τις χω-
 ρίζειν τὰ ἱστορίας, καὶ τὰ ποιητικῆς, ἀλλ' ἐπεισάγοι τῇ
 ἱστορίᾳ τὰ τῆς ἑτέρας κομμώματα, τὸν μῦθον, καὶ τὸ
 ἐγκώμιον, καὶ τὰς ἐν τούτοις ὑπερβολὰς ὥσπερ ἂν εἴ-
 τις ἀθλητὴν τῶν καρτερῶν τούτων, καὶ κομιδῇ πρηνίνων,
 ἀλουργίσι περιβάλοι, καὶ τῷ ἄλλῳ κόσμῳ τῷ ἑταιρι-
 κῷ, καὶ Φύκιον ἐντρίβοι, καὶ Ψιμμύθιον τῷ προσώπῳ
 Ἡράκλεις, ὡς καταγέλαστον αὐτὸν ἀπεργάσαιτο; αἰ-
 9 σχύνας τῷ κόσμῳ ἐκείνῳ. Καὶ οὐ τοῦτό φημι ὡς οὐχὶ

compositum e Diis omnibus fieri oportet Atrei & Aëropes
 filium. Neque enim par Iuppiter, neque Neptunus, neque
 Mars, qui solus per se pulchritudinem illius expleat. Hi-
 storia vero, si quam id genus adulationem adsciscat, quid
 aliud quam pedestris quaedam poëtica fiet, magnifico qui-
 dem illo dicendi genere privata, sed portentosa commenta
 reliqua, nudata numeris, & ob id ipsum magis conspicua
 ob oculos ponens? Magnum igitur, quin plusquam ma-
 gnum illud vitium, si quis separare, quae historiae sunt, &
 quae poëticae, nesciat, sed historiae fucum alterius artis
 inducat, fabulam *puro* & encomium, & qui sunt in utro-
 que excessus. Velut si quis athletam de robustorum horum
 numero unum, & plane ilicis instar durorum, purpura
 induat, alioque cultu meretricio, & fucum affricet ceruf-
 samque faciei: quam, Hercules, ridendum illum reddide-
 rit, quam ipso cultu turpem! Neque illud dico, quasi non

καὶ ἐπαινετέον ἐν ἱστορίᾳ ἐνίστε· ἀλλ' ἐν καιρῷ τῷ προσή-
κοντι ἐπαινετέον, καὶ μέτρον ἐπακτέον τῷ πράγματι, τὸ
μὴ ἐπαχθὲς τοῖς ὑστερον ἀναγνωσομένοις αὐτὰ, καὶ ὅ-
λως, πρὸς τὰ ἔπειτα κανονιστέον τὰ τοιαῦτα, ἅπερ μι-
κρόν ὑστερον ἐπιδείξομεν. ὅσοι δὲ οἴονται καλῶς διαιρεῖν
εἰς δύο τὴν ἱστορίαν, εἰς τὸ τερπνόν, καὶ χρήσιμον, καὶ
διὰ τοῦτο εἰσποιοῦσι καὶ τὸ ἐγκώμιον εἰς αὐτὴν, ὡς
τερπνόν, καὶ εὐφραῖνον τοὺς ἐντυγχάνοντας, ὅρας ὅσον
τάληθους ἡμαρτήκασι; πρῶτον μὲν, κιβδηλῶ τῇ διαι-
ρέσει χρώμενοι. ἐν γὰρ ἔργον ἱστορίας καὶ τέλος, τὸ χρή-
σιμον, ὅπερ ἐκ τοῦ ἀληθοῦς μόνου συνάγεται· τὸ τερπνόν
δὲ, ἄμεινον μὲν εἰ καὶ αὐτὸ παρακολουθήσειεν, ὥσπερ
καὶ κάλλος ἀθλητῇ· εἰ δὲ μὴ, οὐδὲν καλύσει ἀφ' Ἡρα-
κλέους γενέσθαι Νικόστρατον τὸν Ἰσιδότου, γεννάδαν
ὄντα, καὶ τῶν ἀνταγωνιστῶν ἑκατέρων ἀλκιμώτερον, εἰ
αὐτὸς μὲν αἰσχιστος ὀφθῆναι εἴη τὴν ὄψιν· Ἀλκαῖος δὲ ὁ

14 Νικόστρατον) *Εοικεν Νικό-
στρατος οὗτος ἀθλητὴς τῶν κατ'
ἐκείνους καιροὺς γενναῖος εἶναι, ἀλ-

λας δὲ τὸ πρόσωπον πενηρὸς καὶ τὸν
Μιλήσιον Ἀλκαῖον τὸν καλὸν μὲν
ἀνάγκη δὲ ἔχειν ἐράμενον. M.

& laudandum fit nonnunquam in historia: sed tempore
opportuno laudandum, & modus negotio adhibendus, in
quantum ea laus non molesta sit futuris lectoribus, & omni-
no ad futuri temporis regulam dirigenda sunt talia, ut pau-
lo post demonstrabimus. Quotquot vero putant, bene se
historiam in duo tribuere, suavitatem atque utilitatem, ob
eamque rem etiam encomium in eam inferunt, ut iucun-
dum quiddam, & lectores exhilarans, vides, quantum aber-
rent a vero: primo quidem divisione quod utuntur falla-
ci; unum enim opus historiae & finis, utilitas, quae ex
vero solo colligitur. Iucunditas vero, melius quidem est,
si & ipsa consequatur, ut athletam pulchritudo; sin minus,
nihil prohibet, quo minus ab Hercule numeretur Nicostra-
tus Isidori, generosus vir & utroque colluctatorum suo-
rum fortior, licet aspectu esset foedissimus; Alcaeus autem

καλὸς ὁ Μιλήσιος, ἀνταγωνίζοιτο αὐτῷ, καὶ ἐρώμενος, ὡς Φασί, τοῦ Νικοστράτου ὦν. καὶ τοίνυν ἡ ἱστορία, εἰ μὲν ἄλλως τὸ τερπνὸν παρεμπορεύσαιτο, πολλοὺς ἀν τοὺς ἐραστὰς ἐπισπάσαιτο· ἄχρι δ' ἀν καὶ μόνον ἔχη τὸ ἴδιον ἐντελές, λέγω δὲ τὴν τῆς ἀληθείας δῆλωσιν, ὀλίγον
 10 τοῦ κάλλους Φροντιεῖ. Ἐτι καὶ κείνῳ εἰπεῖν ἄξιον, ὅτι οὐδὲ τερπνὸν ἐν αὐτῇ τὸ κομιδῇ μυθῶδες, καὶ τὸ τῶν ἐπαίνων μάλιστα πρόσαντες παρ' ἑκάτερον τοῖς ἀκούουσιν· ἦν μὲν τὸν συρφετὸν καὶ τὸν πολὺν δῆμον ἐπινοήσας, ἀλλὰ τοὺς δικαστικῶς, καὶ, νῆ Δία, συκοφαντικῶς προσέτι γὰρ ἀκροασομένους, οὓς οὐκ ἂν τι λάβοι παραδραμὸν, ὅξύτερον μὲν τοῦ Ἄργου ὀρῶντας, καὶ πανταχόθεν τοῦ σώματος, ἀργυραμοιβικῶς δὲ τῶν λεγομένων ἕκαστα ἐξετάζοντας, ὡς τὰ μὲν παρακεκομμένα, εὐδὺς ἀπορρίπτειν, παραδέχεσθαι δὲ τὰ δόκιμα, καὶ ἔννομα, καὶ ἀκριβῆ τὸν τύπον· πρὸς οὓς ἀποβλέποντα χρὴ καὶ συγγράφειν,

Milesius, pulcher ille, cum ipso certaret, amasius idem, ut aiunt, Nicostrati. Historia igitur, si quidem iucunditatem corollarii cuiusdam instar adiciat *utilitati*, multos amatores alliciat. Verum quamdiu vel solam illam suam perfectionem habuerit, declarationem veritatis dico, pulchritudinem parum curabit. Illud adhuc dicere e re fuerit, neque iucundum in historia esse, quod sit plane fabulosum; & laudare rem maxime adversam in utramque partem esse audientibus, si non faciem populi, & plebem cogites, sed hos, qui iudicium more, quin calumniatorum insuper, audituri sunt; quos nihil fugiat, acutius videntes Argo, & ex omni parte corporis; tum trapezitica ratione singula, quae dicuntur, explorantes, ut adulterina abiciant protinus, proba autem, & legitima, & accurate expressa, recipiant: ad quos videlicet inter scribendum oportet respice-

τῶν δ' ἄλλων ὀλίγον φροντίζειν, καὶ διαρράγῳσιν ἐπαι-
 νοῦντες. ἦν δ' ἀμελήςσας ἐκείνων, ἡδύνης πέρα τοῦ μετρίου
 τὴν ἱστορίαν μύθοις, καὶ ἐπαίνοις, καὶ τῇ ἄλλῃ θωπεΐᾳ,
 τάχιςτ' ἂν ὁμοίαν αὐτὴν ἐξεργάσαιο τῷ ἐν Λυδία Ἡρα-
 κλεΐ. ἰωρακέναι γάρ που σε εἰκὸς γεγραμμένον, τῇ
 Ὀμφάλῃ δουλεύοντα, πάνυ ἀλλόκοτον σκευὴν ἐσκευα-
 σμένον, ἐκείνην μὲν, τὸν λέοντα αὐτοῦ περιβεβλημένην,
 καὶ τὸ ξύλον ἐν τῇ χειρὶ ἔχουσαν, ὡς Ἡρακλέα δῆθεν οὐ-
 σαν, αὐτὸν δὲ, ἐν κροκωτῷ, καὶ πορφυρίδι, ἔρια ξαίνον-
 τα, καὶ παϊόμενον ὑπὸ τῆς Ὀμφάλῃς τῷ σανδάλῳ
 καὶ τὸ θῆμα αἰσχιστον, ἀφεστῶσα ἢ ἐσθῆς τοῦ σώ-
 ματος, καὶ μὴ προσιζάνουσα, καὶ τοῦ θεοῦ τὸ ἀνδρῶδες
 ἀσχημόνως καταβηλινόμενον. Καὶ οἱ μὲν πολλοὶ, ἴσως I I
 καὶ ταῦτά σου ἐπαινέσονται· οἱ ὀλίγοι δὲ ἐκεῖνοι, ὧν σὺ
 καταφρονεῖς, μάλα ἠδῶ, καὶ ἐς κόρον γελάσονται, ὀ-
 ρῶντες τὸ ἀσύμφυλον, καὶ ἀνάρμοστον, καὶ δυσκόλλη-
 τοι τοῦ πράγματος. ἐκάστου γὰρ δὴ ἰδίον τι, καλόν

re, parum autem curare alios, si vel rumpantur laudando.
 Sin his neglectis, condias ultra modum historiam fabulis &
 laudibus, & lenocinio reliquo, facillime eam similem red-
 dideris Herculi in Lydia: verisimile enim est, alicubi eum
 te vidisse pictum, ut servit Omphalae, habitu indutum pla-
 ne alieno: illam quidem leonina testam, clavamque manu
 tenentem, nempe quasi Hercules sit; ipsum vero in cro-
 coto, & purpura, carpentem lanas, & fandalio Omphales
 percussum. Turpissimum illud est spectaculum, quod rece-
 dit a corpore vestis, nec satis applicatur, & quidquid in
 Deo virile est, indecore effeminatur. Ac vulgus quidem
 haec ipsa fortasse in te laudaverit: at illi pauci, quos tu
 contemnīs, suaviter sane & ad satietatem ridebunt, viden-
 tes rem absurdam, incongruam, & combinari nesciam. Sin-
 gulorum enim propria quaedam pulchritudo est. Horum

ἐστίν. εἰ δὲ τοῦτο ἐναλλάξειας, ἀκαλλῆς τὸ αὐτὸ παρὰ
 τὴν χρῆσιν γίγνεται. ἔω λέγειν ὅτι οἱ ἔπαινοι, εἰ μὲν
 ἴσως τερπνοὶ, τῷ ἐπαινουμένῳ, τοῖς δ' ἄλλοις, ἐπαχθεῖς
 καὶ μάλιστα ἢ ὑπερφυεῖς τὰς ὑπερβολὰς ἔχουσιν· οἷους
 αὐτοὺς οἱ πολλοὶ ἀπεργάζονται, τὴν εὐνοίαν τὴν παρὰ
 τῶν ἐπαινουμένων θηράμενοι, καὶ ἐνδιατρίβοντες, ἄχρι
 τοῦ πᾶσι προφανῆ τὴν κολακείαν ἐξεργάσασθαι· οὐδὲ
 γὰρ κατὰ τέχνην αὐτὸ ὄραν ἴσασιν, οὐδ' ἐπισκιάζουσι
 τὴν θωπείαν· ἀλλ' ἐμπεσόντες, ἀθρόα πάντα καὶ ἀπί-
 12 θανα, καὶ γυμνά διεξίσκιν. Ὡστε οὐδὲ τυγχάνουσιν οὐ
 μάλιστα ἐφίενται· οἱ γὰρ ἐπαινούμενοι πρὸς αὐτῶν,
 μισοῦσι μᾶλλον, καὶ ἀποστρέφονται ὡς κόλακας, εὐ
 ποιῶντες, καὶ μάλιστα ἢ ἀνδρώδεις τὰς γνώμας ὧσιν.
 ὥσπερ Ἀριστοβούλου μονομαχίαν γράψαντος Ἀλεξάν-
 δρου, καὶ Πύρου, καὶ ἀναγνόντος αὐτῷ τοῦτο μάλιστα
 τὸ χωρίον τῆς γραφῆς (ᾧετο γὰρ χαριεῖσθαι τὰ μέγι-

vero si vices permutes, deforme idem, quia extra usum
 suum, fuerit. Mitto dicere, laudes uni quidem forte iucun-
 das, illi nempe, qui laudatur, ceteris vero graves, inpri-
 mis si immodicos excessus habeant, quales vulgus *scriben-*
tium facit, dum aucupantur eorum, quos laudant, benevo-
 lentiam, & in iis eo usque morantur, donec manifestam
 omnibus adulationem efficiant. Neque enim arte hoc face-
 re norunt, nec adulationem inumbrant. Sed facto impetu,
 conferta omnia & improbabilia, & nuda persequuntur.
 Adeo ut neque affequantur id, quod maxime concupiscunt.
 Qui enim ab ipsis laudantur, odio magis illos habent, &
 tanquam adulatores averfantur: bene illi quidem, maximo
 si virili & magno sint animo. Quemadmodum, cum solita-
 riam Alexandri cum Poro pugnam scripsisset Aristobulus,
 & illum maxime libri sui locum ei praelegeret: putabat
 enim maximam se a rege gratiam initurum, quod men-

στα τῷ βασιλεῖ, ἐπιψευδόμενος ἀριστείας τινὰς αὐτῷ, καὶ ἀναπλάττων ἔργα μείζω τῆς ἀληθείας) λαβὼν ἐκείνος τὸ βιβλίον, (πλέοντες δ' ἐτύγχανον ἐν τῷ ποταμῷ τῷ Ὑδάσπει) ἔρριψεν ἐπὶ κεφαλὴν ἐς τὸ ὕδωρ, ἐπειπὼν, καὶ σὲ δὲ οὕτως ἐχρῆν, ὡς Ἀριστόβουλε, τοιαῦτα ὑπὲρ ἐμοῦ μονομαχοῦντα, καὶ ἐλέφαντας ἐνὶ ἀκοντίῳ φονεύοντα. καὶ ἐμελλέ γε οὕτως ἀγανακτήσειν ὁ Ἀλέξανδρος, ὅς γε οὐδὲ τὴν τοῦ ἀρχιτέκτονος τόλμαν ἠνέσχετο, ὑποσχομένου τὸν Ἄθω εἰκόνα ποιήσῃν αὐτοῦ, καὶ μετακοσμήσῃν τὸ ὅρος ἐς ὁμοιότητα τοῦ βασιλέως· ἀλλὰ κόλακα εὐθύς ἐπιγνοὺς τὸν ἄνθρωπον, οὐκ ἔτ' οὐδ' ἐς τὰ ἄλλα ὁμοίως ἐχρῆτο. Ποῦ τοίνυν τὸ τερπνὸν ἐν τοῦ- 13 τοις, ἐκτὸς εἰ μὴ τις κομιδῇ ἀνόητος εἴη, ὡς χαίρειν τὰ τοιαῦτα ἐπαινούμενος; ὧν παρὰ πόδας οἱ ἑλεγχοὶ ὥσπερ οἱ ἄμορφοι τῶν ἀνθρώπων, καὶ μάλιστα γε τὰ γυναικαὶ τοῖς γραφεῦσι παρακελευόμενα ὡς καλλίστας αὐτὰς γράφειν· οἷονταί γὰρ ἄμεινον ἔξῃν τὴν ὄψιν, ἣν ὁ

14 Παρὰ πόδας) Ἐγγύς, πλησίον. G.

tiendo fortia quaedam facta illi adstrueret, & opera fingeret vero maiora: arreptum ille librum, (commodum autem in Hydaspes fluvio navigabant,) praecipitem in aquam abiecit, addens, te quoque oportebat, Aristobule, ita tractari, qui istam pro me pugnam susceperis, & iaculo elephantos interficias. Et debebat ita indignari Alexander, qui neque architecti conatum ferret, polliciti, se Athonem statuam ipsius facturum, & in regis simulacrum transformaturum esse montem. Sed adulatorem statim hominem intelligens, non amplius illo, neque ad alia similiter, ut antea, usus est. Ubi igitur in hisce iucunditas, nisi si quis plane sit stupidus, ut se in talibus laudari gaudeat, quorum e vestigio ostendi vanitas possit? ut homines deformes, praesertim mulierculae, quae pictoribus iniungunt, se ut quam pulcherrimas pingant. Putant enim speciosiores se futuras, si plus floridi

γραφεὺς αὐταῖς ἐρύθημά τε πλεῖον ἐπανθίσῃ, καὶ τὸ λευκὸν ἐγκαταμίξῃ πολὺ τῷ Φαρμάκῳ. τοιοῦτοι τῶν συγγραφόντων οἱ πολλοὶ εἰσι τὸ τήμερον, καὶ τὸ ἴδιον, καὶ τὸ χρεῖᾶδες, ὃ, τι ἂν ἐκ τῆς ἱστορίας ἐλπίσωσι, θεραπεύοντες. οὓς μισεῖσθαι καλῶς εἶχεν, ἐς μὲν τὸ παρὸν, κόλακας προδήλους, καὶ ἀτέχνους ὄντας· ἐς τοῦ-
 πῖον δὲ, ὑποπτονταῖς ὑπερβολαῖς τὴν ὅλην πραγματείαν ἀποφαίνοντας. εἰ δὲ τις πάντως τὸ τερπνὸν ἡγέται κα-
 ταμεμίχθαι δεῖν τῇ ἱστορίᾳ, πάσῃ τὰ ἄλλα, ἃ σὺν ἀ-
 ληθείᾳ τερπνά ἐστὶν ἐν τοῖς ἄλλοις κάλλεσι τοῦ λόγου·
 14 ὧν ἀμελήσαντες οἱ πολλοὶ, τὰ μηδὲν προσήκοντα ἐπεισ-
 κυκλοῦσιν. Ἐγὼ δ' οὖν καὶ διηγῆσομαι ὅποσα μέμνη-
 μαι ἑναγχος ἐν Ἰωνίᾳ συγγραφέων τινῶν, καὶ, νῆ Δία,
 ἐν Ἀχαΐᾳ πρῶην ἀκούσας τὸν αὐτὸν τοῦτον πόλεμον διη-
 γουμένων· καὶ πρὸς Χαρίτων, μηδεὶς ἀπιστήσῃ τοῖς
 λεχθησομένοις, ὅτι γὰρ ἀληθὴ ἐστὶ καὶ ἐπωμοσάμην,
 εἰ ἀστεῖον ἦν ὄρκον ἐντιβέναι συγγράμματι· εἰς μὲν τις

ruboris pictor adhibeat, & album multum pigmento ad-
 misceat. Tale est vulgus historicorum, qui praesenti tem-
 pori, & suae rei, & utilitati, quam sperant ex historia,
 ferviant: quos bonum erat odisse, qui in praesens quidem
 adulatores manifesti & inerres sint, in futurum autem suis
 excessibus suspectam totam rem faciant. Si quis vero pu-
 tat, omnino iucunditatem admixtam esse debere historiae,
 ille reliqua adspergat, quae cum veritate iucunda sunt in
 aliis orationis ornamentis, quibus neglectis vulgares illi ea,
 quae nihil ad rem faciunt, inculcant. At ego etiam enar-
 rabo, quaecunque memini nuper in Ionia ex historicis qui-
 busdam, & profecto in Achaia etiam, audita, idem hoc
 bellum enarrantibus. Et per ego vos Gratias obsecro, nemo
 his, quae dicentur, fidem deneger: vera enim esse iurare
 etiam possum, si urbanum esset iusiurandum scripto interpo-

αὐτῶν ἀπὸ Μουσῶν εὐθὺς ἤρξατο, παρακαλῶν τὰς θεὰς
 συνεισάψασθαι τοῦ συγγράμματος. ὁρᾷς ὡς ἐμμελὲς
 ἡ ἀρχή, καὶ περὶ πόδα τῇ ἱστορίᾳ, καὶ τῷ τοιούτῳ εἶδει
 τῶν λόγων πρέπουσα; εἴτα μικρὸν ὑποβάς, Ἀχιλλεῖ
 μὲν, τὸν ἡμέτερον ἄρχοντα εἰκαζε, Θερσίτη δέ, τὸν τῶν
 Περσῶν βασιλέα, οὐκ εἰδὼς ὅτι ὁ Ἀχιλλεὺς ἀμείνων
 ἦν αὐτῷ, εἰ Ἑκτορα μᾶλλον ἢ Θερσίτην καθήρει· καὶ εἰ
 πρόσθεν μὲν ἔΦευγεν ἐσθλός τις, ἐδίωκε δέ μιν μέγ'
 ἀμείνων. εἴτ' ἐπῆγεν ὑπὲρ αὐτοῦ τι ἐγκώμιον, καὶ ὡς
 ἄξιός εἰη συγγράφαι τὰς πράξεις, οὕτω λαμπράς οὖ-
 σας. ἤδη δὲ κατιῶν, ἐπῆνει καὶ τὴν πατρίδα τὴν Μίλη-
 τον, προστιθεὶς, ὡς ἀμείνων ποιοῖ τοῦτο τοῦ Ὀμήρου,
 μηδὲν μνησθέντος τῆς πατρίδος. εἴτ' ἐπὶ τέλει τοῦ Προ-
 μίου ὑπισχνεῖτο διαρρήδην καὶ σαφῶς, ἐπὶ μείζον μὲν
 αἶρην τὰ ἡμέτερα, τοὺς βαρβάρους δὲ καταπολεμήσειν

2 Εὐμελὲς) Εὐρυθμος. V. Συνατή. G. (Εὐριθμος male edit.)

nere. Unus quidem illorum aliquis a Musis statim initium
 fecerat, precatus Deas, ut manum scriptioni secum ad-
 moveant. Vides, quam concinnum principium, & conve-
 niens historia, quaeque tale orationis genus deceret. Tum
 paulum ingressus Achilli quidem nostrum principem com-
 parabat, Therisitae autem regem Persarum, ignarus, tan-
 to sibi praestantior futurum fuisse Achillem, si Hecτο-
 rem potius, quam Therситеm, interemisset, & si ante qui-
 dem fugisset fortis aliquis, hunc autem egisset multum prae-
 stantior alter. Deinde subiunxit de se encomium quoddam,
 quamque dignus scriptor tam claris factis contigisset. Iam
 vero progressus Miletum laudabat patriam suam, subii-
 ciens, melius hac in re facere se, quam Homerum, qui
 mentionem patriae nusquam fecerit. Deinde in fine prooe-
 mii pollicebatur totidem verbis & dilucide, se elaturum in
 maius res nostras, barbaros autem bello, quantum posset,

καὶ αὐτὸς, ὡς ἂν δύνηται· καὶ ἤρξατό γε τῆς ἱστορίας
 αὐτῶς, αἷτια ἅμα τῆς τοῦ πολέμου ἀρχῆς διεξιὼν· ὁ γὰρ
 μιαιώτατος, καὶ κάκιστ' ἀπολούμενος Οὐολόγεσος,
 ἤρξατο πολεμεῖν, δι' αἰτίαν τοιάνδε. οὗτος μὲν, τοιαῦτα.
 15 Ἐτερος δὲ Θουκυδίδου ζηλωτὴς ἄκρος, οἷος εὖ μάλα τῷ
 ἀρχετύπῳ εἰκασμένος, καὶ τὴν ἀρχὴν ὡς ἐκεῖνος, σὺν τῷ
 ἑαυτοῦ ὀνόματι ἤρξατο, χαριεστάτην ἀρχῶν ἀπασῶν,
 καὶ Θύμου τοῦ Ἀττικῷ ἀποπνεύσαν· ὅρα γὰρ, Κρε-
 πέριος Καλπουρνιανὸς Πομπηίουπολίτης, συνέγραψε
 τὸν πόλεμον τῶν Παρθυαίων καὶ Ῥωμαίων, ὡς ἐπολέ-
 μησαν πρὸς ἀλλήλους, ἀρξάμενος εὐθύς ξυνισταμένου
 ὥστε μετὰ γε τοιαύτην ἀρχήν, τί ἂν σοι τὰ λοιπὰ λέ-
 γοιμι, ὅποια ἐν Ἀρμενίᾳ ἐδημηγόρησε, τὸν Κερκυραῖον
 αὐτὸν ῥήτορα παραστησάμενος; ἢ οἷον Νισιβηνοῖς λοι-
 μὸν, τοῖς μὴ τὰ Ῥωμαίων αἰρουμένοις, ἐπήγαγε, παρὰ
 Θουκυδίδου χρησάμενος ὅλον ἄρδην, πλὴν μόνου τοῦ Πι-

8 Καὶ ἐσπέριος καρπῷ) Γραι. Κρεσπέριος. G.

& ipsum oppressurum: atque incipiebat hoc modo histo-
 riam, simul causas belli incepti persequens, *Impurissimus*
enim, quique pessime pereat! Vologesus, bellare coepit propter cau-
sam eiusmodi. Hic quidem talia. Alius vero, summus Thu-
 cydidis imitator, praeclare ad exemplum illud suum com-
 positus, etiam initium, ut ille, a suo nomine fecerat, sua-
 vissimum omnium exordium, & quod thymum Atticum
 redoleat. Ecce enim, *Creperius Calpurnianus Pompeiopolitanus,*
descripsit bellum Parthorum & Romanorum, ut inter se pugna-
runt; initio facto ab eo inde tempore, quo conflatum est. Ut post
tale initium, quid reliqua tibi dicam, quomodo in Arme-
nia concionatus sit, in medium producto ipso Corcyraeo-
rum oratore? aut qualem Nisibenis, qui Romanas partes
non essent secuti, pestilentiam immiserit, sumtam mutuo
confertim totam a Thucydide, excepto solo Pelasgico, &

λασγικοῦ, καὶ τῶν τειχῶν τῶν μακρῶν, ἐν οἷς οἱ τότε
λοιμώξαντες, ὤκησαν; τα δ' ἄλλα καὶ ἀπὸ Αἰθιοπίας
ἤρξατο, ὥστε καὶ ἐς Αἴγυπτον κατέβη, καὶ ἐς τὴν βα-
σιλεύως γῆν τὴν πολλήν· καὶ ἐν ἐκείνῃ γε ἔμεινεν εὖ ποιῶν.
ἐγὼ γ' οὖν θάπτοντα αὐτὸν ἔτι καταλιπὼν τοὺς ἀθλίους
Ἀθηναίους ἐν Νισίβει, ἀπῆλθον ἀκριβῶς εἰδῶς καὶ ὅσα
ἀπελθόντος ἐρεῖν ἔμελλε. καὶ γὰρ αὐτὸ καὶ τοῦτο ἐπιεικῶς
πολὺ νῦν ἐστὶ, τὸ οἶσθαι τοῦτο εἶναι τοῖς Θουκυδίδου
ἐοικότα λέγειν, εἰ ὀλίγον ἐντρέψας, τὰ αὐτοῦ ἐκείνου
λέγοι τις, μικρὰ καίκεῖνα, ὡς καὶ αὐτὸς ἀν' Φαίης, οὐ
δὲ αὐτὴν, νῆ Δία, καίκεῖνα ὀλίγου δεῖν παρέλιπον. ὁ γὰρ
αὐτὸς οὗτος συγγραφεὺς, πολλὰ καὶ τῶν ὅπλων, καὶ
τῶν μηχανημάτων, ὡς Ῥωμαῖοι αὐτὰ ὀνομάζουσιν, οὐ-
τως ἀνέγραψε, καὶ τάφρον, ὡς ἐκείνοι, καὶ γέφυραν,
καὶ τὰ τοιαῦτα. καὶ μοι ἐννόησον ἡλίκον τὸ ἀξίωμα τῆς
ιστορίας, καὶ ὡς Θουκυδίδῃ πρέπον, μεταξὺ τῶν Ἀττι-

7 Τὸ γὰρ --) Οἷος πανταχοῦ τῇ γιλοῖφ ἐνιδύκιμῶν ὁ κατάρτος
οὔτος. M.

*longis munitionibus, in quibus habitabant, qui tum labora-
verant pestilentia? Ceterum etiam inceperat ab Aethiopia, ita
ut deinde in Aegyptum descenderet, & in regis terras multas;
& bonum factum, quod in illis mansit. Equidem sepe-
lientem illum in Nisibi miseros Athenienses relinquens dis-
cessi, cum accurate nossem, quae etiam post meum dis-
cessum dicturus erat. Nam rursus hoc etiam valde frequens
nunc est, uti putent, hoc esse Thucydideis similia dicere,
si quis paucis immutatis ipsa illius verba dicat, etiam mi-
nuta illa, Ut ipse quoque dicas, Non propter eandem, profecto,
Et illa parum aberat quin omitterem. Idem enim hic scriptor
multa etiam armorum & machinarum genera, ut Roma-
ni illa nominant, ita retulit, & fossam, ut illi, & pontem, &
similia dixit. Et cogita mihi, quae sit historiae dignitas, &
quam deceat Thucydidem, inter Attica nomina Italica ista*

κῶν ὀνομάτων, τὰ Ἰταλιωτικὰ ταῦτ' ἐγκείσθαι, ὥσπερ τὴν πορφύραν ἐπικοσμοῦντα, καὶ ἐμπρέποντα, καὶ
 16 πάντως συνάδοντα. Ἄλλος δέ τις αὐτῶν, ὑπόμνημα τῶν
 γεγονότων γυμνὸν συναγαγὼν ἐν γραφῇ, κομιδῇ πεζόν,
 καὶ χαμαιπετές, οἷον καὶ στρατιώτης ἂν τις τὰ καθ'
 ἡμέραν ἀπογραφομένος, συνέβηκεν, ἢ τέκτων, ἢ κάπη-
 λός τις συμπερινοστῶν τῇ στρατιᾷ. πλὴν ἀλλὰ μετριώ-
 τερός γε ὁ ἰδιώτης οὗτος ἦν, αὐτὸς μὲν αὐτίκα δῆλος ὢν,
 οἷος ἦν, ἄλλω δέ τινι χαριέντι, καὶ δυνησομένῳ ἱστορίαν
 μεταχειρίσασθαι προπεπονηκώς. τοῦτο μόνον ἠτiasά-
 μην αὐτοῦ, ὅτι οὕτως ἐπέγραψε τὰ βιβλία τραγικώ-
 τερον, ἢ κατὰ τὴν τῶν συγγραμμάτων τύχην· Καλλι-
 μόρφου ἱατροῦ τῆς τῶν κοντοφόρων ἑκτῆς ἱστοριῶν Παρ-
 θικῶν. καὶ ὑπεγέγραπτο ἐκάστη ὁ ἀριθμὸς, καὶ, νῆ
 Δία, καὶ τὸ προοίμιον ὑπὲρψυχρον ἐποίησεν, οὕτω συν-
 αγαγὼν οἰκεῖον εἶναι ἱατρῷ ἱστορίαν συγγράφειν, εἶγε

interposita esse, quae purpurae instar ornatum addant, ac
 decentiam, omninoque consentiant. Alius vero quidam ex
 illo numero, commentarium eorum, quae gesta fuerant,
 nudum scripto congerens, pedestrem valde & humilem,
 composuit, qualem etiam miles fecerit, quae fiunt quoti-
 die, describens, aut caupo aliquis oberrans cum exercitu.
 Verum enimvero tolerabilior sane hic idiota erat, ipse
 quidem statim quis esset manifestus, sed qui alii venusto
 homini, & tractandae historiae perito, laborem praecepe-
 rit. Illud solum in eo reprehendi, quod ita inscripserat li-
 bros suos, stilo magis, quam pro fortuna librorum, tragi-
 co, *Callimorphi*, *medici sextae contariorum*, *historiarum Parthi-*
carum; & subscriptus erat uniuscuiusque libri numerus.
 Etiam, me Iuppiter, prooemium supra modum frigidum
 fecit, hac ratione concludens, *familiares esse medico scribere*

ὁ Ἀσκληπιὸς μὲν, Ἀπόλλωνος υἱὸς, Ἀπόλλων δὲ, Μουσηγέτης, καὶ πάσης παιδείας ἄρχων. καὶ ὅτι ἀρξάμενος ἐν τῇ Ἰάδι γράφειν, οὐκ οἶδ' ὅ, τι δόξαν, αἰτίκα μάλα ἐπὶ τὴν κοινὴν μετῆλθεν, ἡτρεῖν μὲν λέγων, καὶ πείρην, καὶ ὁκόσα, καὶ νοῦσοι, τὰ δ' ἄλλα, ὅσα ὁμοδίαίτα τοῖς πολλοῖς, καὶ τὰ πλεῖστα, οἷα ἐκ τριόδου. Εἰ δέ με δεῖ καὶ σοφοῦ ἀνδρὸς μνησθῆναι, τὸ μὲν ¹⁷ ὄνομα ἐν Ἀθανεῖ κείσθω, τὴν γνώμην δ' ἐρῶ, καὶ τὰ πρῶην ἐν Κορίνθῳ συγγράμματα, κρεῖττω πάσης ἐλπίδος· ἐν ἀρχῇ μὲν γὰρ εὐθύς ἐν τῇ πρώτῃ τοῦ προοιμίου περιόδῳ, συνηρώτησε τοὺς ἀναγιγνώσκοντας, λόγον πάνσοφον δεῖξαι σπεύδων, ὡς μόνῳ ἂν τῷ σοφῷ πρέποι ἱστορίαν συγγράφειν. εἶτα μετὰ μικρόν, ἄλλος συλλογισμὸς, εἶτα ἄλλος· καὶ ὅλως ἐν ἅπαντι σχήματι συνηρώτητο αὐτῷ τὸ προοίμιον τὸ τῆς κολακείας ἐς κόρον· καὶ τὰ ἐγκώμια Φορτικά, καὶ κομιδῇ βωμολοχικά· οὐκ

historiam, siquidem Aesculapius ipse sit Apollinis filius, Apollo autem musageta & eruditionis omnis princeps: & quod, cum incepisset Ionica consuetudine scribere, nescio quo consilio ad communem subito transiit, ἡτρεῖν dicens & πείρην, & ὁκόσα, & νοῦσοι· reliqua vero, quae in usu multitudinis sunt, & pleraque, qualia petuntur e trivio. Si vero me oportet sapientis etiam viri mentionem facere, nomen quidem illius in obscuro iaceat; dicam vero consilium, & libros nuper Corinthi editos, spe omni praestantiores. In principio enim, statim prima prooemii periodo, interrogatione aggressus est lectores suos, studuitque sapientissimam rationem ostendere, solum nempe sapientem decere historiam scribere. Deinde, paucis interiectis, syllogismus alius. Et in universum omni genere argumentandi per quaestiones compositum ipsi fuerat prooemium. Adulationis hic fuit ad satietatem, laudes importunae, & plane parasiticae; neque illae tamen ex-

- ἀσυλλόγιστα μέντοι, ἀλλὰ συνηρώτημένα, καὶ συνηγ-
 μένα καὶ κεῖνα. καὶ μὴν καὶ κεῖνο Φορτικὸν ἔδοξέ μοι, καὶ
 ἥκιστα Φιλοσόφῳ ἀνδρὶ, καὶ πάγωνι πολιῷ καὶ βαθεῖ
 πρέπον, τὸ ἐν τῷ προοιμίῳ εἰπεῖν, ὡς ἐξαίρετον τοῦτο ἔξει
 ὁ ἡμέτερος ἄρχων, εὖγε τὰς πράξεις καὶ Φιλόσοφοι ἤδη
 συγγράφειν ἀξιούσι. τὸ γὰρ τοιοῦτον, εἴπερ ἄρα, ἡμῖν
 18 ἔδει καταλιπεῖν λογίζεσθαι, ἢ αὐτὸν εἰπεῖν. Καὶ μὴν
 οὐδ' ἐκεῖνου ὅσιον ἀμνημονεύσαι, ὅς τοιάνδ' ἀρχὴν ἤρξα-
 το· Ἔρχομαι ἐρέων περὶ Ῥωμαίων, καὶ Περσέων· καὶ
 μικρὸν ὕστερον· ἔδεε γὰρ Πέρσῃσι γενέσθαι κακῶς· καὶ
 πάλιν· ἦν Ὀσρόης, τὸν οἱ Ἕλληνες Ὀξυρόην ὀνυμέουσι·
 καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα. ὁρᾷς, ὅμοιος οὗτος ἐκείνῳ,
 παρ' ὅσον ὁ μὲν, Θουκυδίδῃ, οὗτος δέ, Ἡροδότῳ εὖ μά-
 19 λα ἐώκει. Ἄλλος τις αἰοίδιμος ἐπὶ λόγων δυνάμει, Θου-
 κυδίδῃ καὶ αὐτὸς ὅμοιος, ἢ ὀλίγῳ ἀμείνων αὐτοῦ, πά-
 σας πόλεις, καὶ πάντα ὄρη, καὶ πεδία, καὶ ποταμούς

6 Τὸ γὰρ τοιοῦτον) Γραι. τῇ γὰρ τοιοῦτῃ ἰδίῃ. G.

tra syllogismum, sed interrogatae & collectae ipsae etiam.
 Verum illud quoque importunum mihi videbatur, & mi-
 nime virum philosophum, & barbam canam prolixamque
 decens, quod in prooemio dixit, *illud eximium habiturum no-*
strum principem, cuius actiones etiam philosophi scribere iam di-
gnentur. Tale quid enim, si modo omnino veri quid subest, no-
 bis existimandum relinquere potius oportebat, quam ipsum
 dicere. Neque vero fas fuerit mentionem praetermittere
 illius, qui hoc coepit exordio: *Venio dicturus de Romanis &*
Persis. Et paulo post, *debebat enim Persis male evenire.* Et rur-
 sus, *erat Osroës, quem Graeci Oxyroën appellant.* Et alia id
 genus multa. Vides, similis hic illi alteri, nisi quod iste
 quidem Thucydidi, hic vero Herodoto admodum erat si-
 milis. Alius quidam dicendi facultate nobilis, Thucydidi
 autem similis ipse quoque, aut paulum illo melior, qui ur-
 bes omnes, & omnes montes, & campos & fluvios diser-

ἐρμηνεύσας πρὸς τὸ σαφέστατον, καὶ ἰσχυρότατον, ὡς
 ᾤετο· τὸ δὲ, ἐς ἐχθρῶν κεφαλὰς ὁ ἀλεξίκακος τρέψει·
 τοσαύτη ψυχρότης ἐνὴν ὑπὲρ τὴν Κασπιακὴν χιόνα, καὶ
 τὸν κρύσταλλον τὸν Κελτικόν. ἢ γὰρ ἀσπίς ἡ τοῦ αὐτο-
 κράτορος, ὅλῳ βιβλίῳ μόγις ἐξηρμηνεύθη αὐτῷ, καὶ
 Γοργῶν ἐπὶ τοῦ ὀμφαλοῦ, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῆς ἐκ
 κυανοῦ, καὶ λευκοῦ, καὶ μέλανος, καὶ ζώνη ἰριοειδής,
 καὶ δράκοντες ἐλικηδόν, καὶ βοστρυχηδόν. ἢ μὲν γὰρ
 Οὐολογέσου ἀναξυρίς, ἢ ὁ χαλινὸς τοῦ ἵππου, Ἡρά-
 κλεις, ὅσαι μυριάδες ἐπὶ τῶν ἑκαστον τούτων, καὶ οἷα ἦν
 ἡ Ὀσρόου κόμη, διανέοντος τὸν Τίγρητα, καὶ ἐς οἷον ἀν-
 τρον κατέφυγε κιττοῦ, καὶ μυρρίνης, καὶ δάφνης, ἐς
 ταυτὸ συμπεφυκότων, καὶ σύσκιον ἀκριβῶς ποιούντων
 αὐτό· σκόπει ὡς ἀναγκαῖα τῇ ἱστορίᾳ ταῦτα, καὶ ὡς
 οὐκ ἄνευ αὐτῶν, ἤδειμὲν τι τῶν ἐκεῖ πραχθέντων. Ὑπὸ 20
 γὰρ ἀσθενείας τῆς ἐν τοῖς χρησίμοις, ἢ ἀγνοίας τῶν
 λεκτέων, ἐπὶ τὰς τοιαύτας τῶν χωρίων καὶ ἀντρῶν ἐκ-

tissime elocutus fuerit, & vehementissimum, ut putabat,
 illud, *In hostium capita malorum depulsor vertas!* Tantum fri-
 gus inerat supra Caspiae nives & glaciem Gallicam. Cly-
 peus igitur imperatoris toto vix libro ab illo descriptus est,
 & Gorgo in umbone, & oculi illius ex caeruleo & albo ac ni-
 gro, & balteus colore iridis, & dracones flexi in capreolos, & in
 cincinnos plexi. Vologesi quidem bracciae, aut frenum equi,
 Hercules, quot millia versuum singula horum occupant! & in
 quale caesaries Osrois fuerit, cum Tigrin transiret: & in
 quale antrum confugerit, hederæ & myrti & lauri, inge-
 nio sibi suo implexarum, & umbrosum illud undique fa-
 cientium. Vide, quam ista sint necessaria historiae, & quam
 sine istis nihil intellexissemus eorum, quae ibi gesta sunt! Prae
 imbecillitate enim in utilibus recte versandi, aut igno-
 rantia dicendorum, ad tales regionum & antrorum descri-

Φράσεις τρέπονται· καὶ ὅποτεν ἐς πολλὰ καὶ μεγάλα πράγματα ἐμπέσωσιν, εἰκάσιν οἰκῆτη νεοπλούτῳ, ἄρτι τοῦ δεσπότου κληρονομήσαντι, ὃς οὔτε τὴν ἐσθῆτα οἶδεν ὡς χρὴ περιβάλλεσθαι, οὔτε δειπνῆσαι κατὰ νόμον, ἀλλ' ἐμπηδῆσας πολλάκις, ὀρνίθων, καὶ σுவίων, καὶ λαγῶν προκειμένων, ὑπερεμπίπλται ἔττους τινός, ἢ ταρίχου, ἔστ' ἂν διαρραγῇ ἐσθίων. οὗτος δ' οὖν, ὃν προεῖπον, καὶ τραύματα συνέγραψε πανὶ ἀπίθανο, καὶ θανάτους ἀλλοκότους· ὡς εἰς δάκτυλον τοῦ ποδὸς τὸν μέγαν τρωθεῖς τις, αὐτίκα ἐτελεύτησε· καὶ ὡς ἐμβοήσαντος μόνον Πρίσκου τοῦ στρατηγοῦ, ἑπτὰ καὶ εἰκοσι τῶν πολεμίων ἐξέθανον. ἔτι δέ, καὶ ἐν τῷ τῶν νεκρῶν ἀριθμῷ, τοῦτο μὲν, καὶ παρὰ τὰ γεγραμμένα ἐν ταῖς τῶν ἀρχόντων ἐπιστολαῖς εἰφύσατο. ἐπὶ γὰρ Εὐρώπῳ, τῶν μὲν πολεμίων, ἀποθανεῖν μυριάδας ἑπτὰ, καὶ τριάκοντα, καὶ ἐξ πρὸς διακοσίοις· Ῥωμαίων δέ,

6 Ὑπερεμπίπλται ἔττους) Ἀττικὰ ἢ συντάξις. τὸ γὰρ ἐπὶ μέρους λέγειν Ἀττικόν· αὐτοὶ γὰρ ἔφα-

γον, φασὶ, τοῦ ἄρτου, καὶ κατίαγα τοῦ κρατοῦ. Ἐπὶ πάντων ὅσπριν ἐρεχθίν. V.

ptiones confugiunt, & cum in multas magnasque res incidunt, similes sunt servo divitiarum insueto, creta nuper demum domini sui hereditate, qui neque vestis novit quemadmodum induenda sit, neque ex more cibum capere; sed irruens saepe, cum tamen aves, & suillae, & lepores appofiti sint, in pulmentum aliquod aut falsamentum, usque eo oppletur, ut ne rumpatur metus sit. Ille igitur, quem modo dicebam, etiam vulnera descripsit omnino improbabilia, & mortes absurdas, ut aliquis in pollice pedis vulneratus statim expiraverit; &, ut inclamante solum Prisco duce, septem & viginti hostium mortui sint. Insuper etiam in caesorum numero, idque etiam praeter scripta in principum epistolis, mentitus est. Ad Europum enim hostium quidem cecidisse trecenties & septuagies mille ducentos & sex;

μόνους δύο, καὶ τραυματίας γενέσθαι ἐννέα. ταῦτα οὐκ οἶδα εἰ τις ἂν εὖ Φρονῶν, ἀνάσχοιτο. Καὶ μὴν καίκεῖνο 21 λεκτέον, οὐ μικρὸν ὄν. ὑπὸ γὰρ τοῦ κομωδῆ Ἀττικὸς εἶναι, καὶ ἀποκεκαθάρθαι τὴν Φωνὴν ἐς τὸ ἀκριβέστατον, ἤξιώσεν οὕτω καὶ τὰ ὀνόματα ποιῆσαι τῶν Ῥωμαίων, καὶ μεταγράψαι ἐς τὸ Ἑλληνικόν, ὡς Κρόνιον μὲν, Σατουρνῖον λέγειν, Φρόντιν δέ, τὸν Φρόντωνα, Τιτάνιον δέ, τὸν Τιτιανόν, καὶ τάλλα πολλῶ γελοιότερα. ἔτι ὁ αὐτὸς οὗτος, περὶ τῆς Σεβηριανοῦ τελευτῆς ἔγραψεν, ὡς οἱ μὲν ἄλλοι πάντες, ἐξηπάτηνται οἰόμενοι ξίφει τεθνάναι αὐτόν, ἀπαθάνοι δὲ ἀνὴρ, σιτίων ἀποσχόμενος· τοῦτον γὰρ αὐτῷ ἀλυπότατον δοῦναι τὸν θάνατον· οὐκ εἰδὼς ὅτι τὸ μὲν πάθος ἐκεῖνο πᾶν, τριῶν, οἶμαι, ἡμερῶν ἐγένετο· ἀπόσιτοι δέ, καὶ ἑπτὰ διαρκοῦσιν οἱ πολλοί· ἐκτὸς εἰ μὴ τοῦθ' ὑπολάβοι τις, ὡς Ὀσρόης εἰστήκει περιμένων· ἐστ' ἂν Σεβηριανὸς λιμῶ ἀπόληται, καὶ διὰ τοῦτο οὐκ

6 Σατουρνῖον λέγειν) Σάτουρνος γὰρ Ῥωμαῖοι τὸν Κρόνον λέγουσιν. V.

Romanorum vero solos duos, faucios autem factos novem. Haec nescio an sanae mentis aliquis ferat. Verum illud quoque dicendum, quod non pusillum est. Prae nimio Atticisimi studio, & accuratissimae circa linguam puritatis, ausus est talia etiam Romanorum nomina facere, & transferre in Graecum, ut pro Saturnino Κρόνιον diceret, Φρόντιν autem Frontonem, Titianum porro Τιτάνιον, & reliqua magis etiam ridicula. Ad haec idem hic de Severiani exitu scripsit, deceptos esse alios omnes, qui ferro illum mortuum putent; periisse autem virum inedia: hoc enim molissimum mortis genus illi visum: ignorans, totum, quod ille passus est, trium, puto, dierum fuisse; qui vero cibo abstinent, etiam septem dies durare multos; nisi quis hoc putet, stetisse Osroën expectantem, dum fame periret Severianus, & ob id ipsum per septem dies non supervixis-

- 22 ἐπήγαγε διὰ τῆς ἐβδόμης. Τοὺς δὲ καὶ ποιητικοῖς ὀνόμασιν, ὧ καλὲ Φίλων, ἐν ἱστορίᾳ χρωμένους, που ἂν τις θεῖη, τοὺς λέγοντας, ἐλέλιξε μὲν ἡ μηχανὴ, τὸ τεῖχος δὲ πεσὼν, μεγάλως ἐδόυπησε; καὶ πάλιν ἐν ἑτέρῳ μέρει τῆς καλῆς ἱστορίας· Ἐδεσσα μὲν δὴ οὕτω ταῖς ὀπλοῖς περιεσμαραγεῖτο, καὶ ὄττοβος ἦν, καὶ κόναβος ἅπαντα ἐκείνα, καὶ ὁ στρατηγὸς ἐμερμήριζεν, ὧ τρόπῳ μάλιστα προσαγάγοι πρὸς τὸ τεῖχος· εἴτα μεταξὺ οὕτως εὐτελεῖ ὀνόματα, καὶ δημοτικά, καὶ πτωχικά, πολλὰ παρενεβέβυστο, τὸ, ἐπέστειλεν ὁ στρατοπέδαρχος τῷ κυρίῳ, καὶ, οἱ στρατιῶται ἠγόραζον τὰ ἐγχεύοντα, καὶ, ἤδη λελουμένοι περὶ αὐτοὺς ἐγίγνοντο, καὶ τὰ τοιαῦτα ὥστε τὸ πρᾶγμα εἰκὸς εἶναι τραγῳδῶν, τὸν ἕτερον μὲν πόδα, ἐπ' ἐμβάτου ὑψηλοῦ ἐπιβεβηκότι, θατέρῳ
- 23 δὲ, σάνδαλον ὑποδεδεμένῳ. Καὶ μὴν καὶ ἄλλους ἴδοις ἂν, τὰ μὲν προοίμια λαμπρὰ, καὶ τραγικά, καὶ ἐς ὑπερβολὴν μακρὰ συγγράφοντας, ὡς ἐλπίσαι θαυμα-

6 Ὀττοβος ἦν καὶ κόναβος) Ἦτοι κρίτος καὶ δόρυβος, καὶ ψίφος. ἑσαύτας καὶ κόναβος. G.

fe. Eos vero quo quis loco ponat, iucundissime Philo, qui poëticis in historia verbis utuntur, *deditque stridorem machina, procumbensque murus tonuit vehementer?* Et rursus in alio libro praeclaræ historiae, *Edeffa quidem igitur adeo quassis circumsonat armis, strepitusque fuere & tumultus illa omnia.* Et, *Dux versat sub pectore curas, qua maxime ratione ad muros accedat.* Deinde inter haec vilia adeo nomina, & plebeia, & mendicorum propria, multa inculcata erant, *Epistolavit campiduelor domino, &, Milites mercabantur illa, quibus indigebant, &, Iam loti ad illos aderant, & similia: ut similis ea res esset tragoedo, qui altero quidem pede alto cothurno nritur, alterum autem sandalio devinctum gerat.* Ac videas etiam alios, prooemia quidem splendida & tragica & ad excessum usque longa scribentes, ut speres, te mira quanta

στὰ ἡλικία τὰ μετὰ ταῦτα πάντως ἀκούσεσθαι, τὸ σῶμα δὲ αὐτὸ τῆς ἱστορίας μικρόν τι καὶ ἀγεννὲς ἐπάγοντας, ὡς καὶ τοῦτο εἰκέναι παιδίῳ, εἴ που Ἐρωτα εἰδὲς παίζοντα, προσωπεῖον Ἡρακλέους πάμμεγα, ἢ Τιτάνος περικείμενον· εὐθὺς γοῦν οἱ ἀκούσαντες ἐπιφθέγονται αὐτοῖς, τὸ, Ὡδινεν ὄρος. χρὴ δὲ μὴ οὕτως, ἀλλ' ὅμοια τὰ πάντα, καὶ ὁμόχροα εἶναι, καὶ συνάδον τῇ κεφαλῇ τὸ ἄλλο σῶμα, ὡς μὴ χουσοῦν μὲν τὸ κράνος εἶη, θώραξ δὲ πάνυ γελοῖος ἐκ ρακῶν ποδέν, ἢ ἐκ δερμάτων σαπρῶν συγκεκαττυμένος, καὶ ἡ ἀσπίς οἰσυνίη, καὶ χοιρίνη περὶ ταῖς κνήμαῖς. ἴδοις γὰρ ἂν ἀφθόρους τοιούτους συγγραφέας, τοῦ Ῥοδίων Κολοσσοῦ τὴν κεφαλὴν νανώδει σώματι ἐπιτιθέντας· ἄλλους αὖ ἔμπαλιν ἀκέφαλα τὰ σώματα εἰσάγοντας, ἀπροοιμίαστα, καὶ εὐθὺς ἐπὶ τῶν πραγμάτων· οἱ καὶ προσεταιρίζονται

5 Ἐπιφθέγονται αὐτοῖς) Ἐπὶ τῶν μεγάλως ἀμαθαινόντων τὸ ἐπιφθεγμα. V. Parturient montes) Proverbium tritum. G.

6 Ὡδινεν) Ὡδινεν ὄρος, καὶ ἔτεκε μὲν. Παροιμία ἐπὶ τῶν μεγάλα

μὲν ὑπισχυμένους, καὶ οὐδενὸς ἄξια τιλοῦνται. V.

10 Οἰσυνίη) Ἐκ λύγων πεπλεγμένη. V.

13 Νανώδει) Μικρῷ. G.

post isthaec omnino auditurum: at ipsum corpus historiae pusillum quoddam & ignavum subiungentes, ut hoc etiam simile videatur puerulo, si qua Cupidinem vidisti sic ludentem, persona Herculis maxima, aut Titanis, caput occultantem. Statim igitur, qui audiere, illud subiiciunt: *Parturiant montes*. Oportet autem non ita esse, sed similia omnia, & eiusdem velut coloris, consentiensque capiti corpus reliquum, ne galea quidem sit aurea, thorax autem omnino ridiculus, ex pannis alicunde, aut pellibus putridis confusus, & vimineus clypeus, porcina autem circa tibias. Videas enim satis multos id genus scriptores, Rhodii Colossi caput imponentes nani corpusculo: alios contra ea, trunca suo capite corpora inducentes, & statim ad res ipsas aggressos; qui etiam suarum partium esse volunt Xenophon-

τὸν Ξενοφῶντα οὕτως ἀρξάμενον, Δαρείου καὶ Παρυσά-
τιδος παῖδες γίγνονται δύο· καὶ ἄλλους τῶν παλαιῶν
οὐκ εἰδότες ὡς δυνάμει τινὰ προοίμιά ἐστι λεληθότα τοῖς
24 πολλοῖς, ὡς ἐν ἄλλοις δείξομεν. Καίτοι ταῦτα πάντα
Φορητά ἐστίν, ὅσα ἢ ἐρμηνείας, ἢ τῆς ἄλλης διατάξεως
ἀμαρτημάτων ἐστὶ· τὸ δὲ καὶ περὶ τοὺς τόπους αὐτοὺς
ψεύδεσθαι, οὐ παρασάγγας μόνον, ἀλλὰ καὶ σταθ-
μοὺς ὅλους, τίνι τῶν καλῶν ὅμοιον; εἰς γοῦν οὕτως ραβύ-
μως συνήγαγε τὰ πράγματα, οὔτε Σύρω τινὶ ἐντυ-
χῶν, οὔτε τὸ λεγόμενον δὴ τοῦτο, τῶν ἐπὶ κουρείων τὰ
τοιαῦτα μυθολογούντων ἀκούσας, ὥστε περὶ Εὐρώπου
λέγων, οὕτως ἔφη· Ἡ δὲ Εὐρώπος, κεῖται μὲν ἐν τῇ
Μεσοποταμίᾳ, σταθμοὺς δύο τοῦ Εὐφράτου ἀπέχουσα,
ἀπώκισαν δ' αὐτὴν Ἐδεσσαῖοι· καὶ οὐδὲ τοῦτο ἀπέχρη-
σεν αὐτῷ, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐμὴν πατρίδα τὰ Σαμόσατα,
αὐτὸς ἐν τῷ αὐτῷ βιβλίῳ ἀράμενος ὁ γενναῖος, αὐτῇ

7 Παρασάγγας) Εἶδος μέτρου
Περσικοῦ ὃ ἐστὶ στάδια λ'. V.

15 Τὰ Σαμόσατα) Σημειῶν ὅτι
Σαμοσατῆς ὁ Λουκιανός. V.

- tem, qui ita coeperit, *Darii & Parysatidis filii nascuntur duo;*
& alios antiquorum. Ignorant nempe, esse quaedam, quae
vim prooemiorum habeant, licet vulgi intellectum fugiant,
ut monstrabimus alias. Verumtamen illa omnia tolerabi-
lia sunt, quaecunque aut elocutionis, aut constructionis
reliquae sunt vitia. Mentiri vero circa ipsa loca, non pa-
rafangis modo, sed integris mansionibus, cui rerum bo-
narum simile est? Unus quippe eorum adeo supine res con-
gessit, qui neque cum Syro unquam locutus videtur, ne-
que, quod est in proverbio, in constrictis talia fabulantes
audisse, ut de Europa verba faciens ita dicat, *Europus vero*
sita est in Mesopotamia, mansiones duas ab Euphrate remota;
condiderunt illam Edeffeni. Neque satis hoc illi fuit, verum
etiam Samosata, patriam meam, ipse vir fortis eodem in li-

ἀκροπόλει, καὶ τείχεσιν, μετέθηκεν ἐς τὴν Μεσοποτα-
 μίαν, ὡς περιωρίσθαι αὐτὴν ὑπ' ἀμφοτέρων τῶν ποτα-
 μῶν, ἑκατέρωθεν ἐν χοῶ παραμειβομένων, καὶ μονον-
 αυχὶ τοῦ τείχους ψαύοντων. τὸ δὲ καὶ γελοῖον, εἴ σοι ᾤν,
 ὦ Φίλων, ἀπολογοίμην, ὡς οὐ Παρθυαίων, οὐδὲ Μεσο-
 ποταμίτης σοι ἐγὼ, οἷς με φέρων ὁ θαυμαστός συγ-
 γραφεὺς ἀπάκισε. Νῆ Δία, καὶ κείνο κομιδῇ πιθανόν 25
 περὶ τοῦ Σεβηριανοῦ ὁ αὐτὸς οὗτος εἶπεν ἐπομοσάμενος,
 ἢ μὴν ἀκοῦσαί τινος τῶν ἐξ αὐτοῦ τοῦ ἔργου διαφυγόν-
 των. οὔτε γὰρ ξίφει ἐβελῆσαι αὐτὸν ἀποθανεῖν, οὔτε
 Φαρμάκου πιεῖν, οὔτε βρόχον ἀψασθαι, ἀλλὰ τινὰ
 θάνατον ἐπινοῆσαι τραγικόν, καὶ τῇ τόλμῃ ξενίζοντα·
 τυχεῖν μὲν γὰρ αὐτὸν ἔχοντα παμμεγέθη ἐκπώματα
 ὑάλᾳ, τῆς καλλίστης ὑάλου. ἐπεὶ δὲ πάντως ἀποθα-
 νεῖν ἔγνωστο, κατὰξαντα τὸν μέγιστον τῶν σκύφων, ἐν
 τῶν θραυσμάτων χρήσασθαι εἰς σφαγὴν, ἐντεμόντα
 15 Σκύφον) Ὁ σκύφης ἀρσενικῆς. G.

bro sublatam, sua cum arce & munitiōibus transtulit in
 Mesopotamiam, ut includatur inter ambo amnes, quam
 proxime utrinque praeterlabentes, & tantum non ipsa al-
 luentes moenia. Ridiculum autem fuerit, si nunc causam
 apud te, mi Philo, dicam, non ex Parthis me esse, neque
 Interamnū hominem, quibus me correptum scriptor ad-
 mirabilis novum colonum adscripsit. Illud etiam, Meher-
 cule, usquequaque probabile de Severiano idem ille, in-
 terposito iureiurando, dixit, se profecto audisse quendam
 eorum, qui ex ipso facto aufugerint. Neque enim ferro il-
 lum voluisse mori, neque venenum bibere, neque laqueum
 sibi innectere, sed tragicam mortem aliquam excogitare,
 & ipso consilio novam. Habuisse illum forte pocula mirae
 magnitudinis vitrea de vitro pulcherrimo. Cum autem mo-
 ri omnino decretum esset, confregisse scyphorum maxi-
 mum, & fragmentorum uno usum ad caedem, inciso vitri

τῇ ὑάλῳ τὸν λαιμόν. οὕτως οὐ ξιφίδιον, οὐ λογχάριον
 εὔρεν, ὡς ἀνδρεῖς γε αὐτῷ καὶ ἡρωϊκὸς ὁ θάνατος γέ-
 26 νοιτο. Εἴτα ἐπεὶ Θουκυδίδης ἐπιτάφιόν τινα εἶπε τοῖς
 πρώτοις τοῦ πολέμου ἐκείνου νεκροῖς, καὶ αὐτὸς ἠγήσα-
 το χρῆναι ἐπειπεῖν τῷ Σεβηριανῷ. ἅπασι γὰρ αὐτοῖς
 πρὸς τὸν οὐδὲν αἴτιον τῶν ἐν Ἀρμενίᾳ κακῶν, τὸν Θου-
 κυδίδην, ἡ ἄμιλλα. θάψας οὖν τὸν Σεβηριανὸν μεγα-
 λοπρεπῶς, ἀναβιβάζεται ἐπὶ τὸν τάφον Ἀφράνιον τινα
 Σίλωνα ἑκατόνταρχον, ἀνταγωνιστὴν Περικλέους, ὃς
 τοιαῦτα καὶ τοσαῦτα ἐπερρήτόρευσεν αὐτῷ, ὥστε μετὰ
 τὰς Χαρίτας πολλὰ πᾶν δακρῦσαι ὑπὸ τοῦ γέλωτος·
 καὶ μάλιστα ὁπότε ὁ ρήτωρ ὁ Ἀφράνιος, ἐπὶ τέλει τοῦ
 λόγου δακρύων ἅμα σὺν οἰμωγῇ περιπαθεῖ, ἐμέμνητο
 τῶν πολυτελῶν ἐκείνων δεῖπνων, καὶ προπόσεων· εἴτα
 ἐπέθηκεν Αἰάντειόν τινα τὴν κορωνίδα. σπασάμενος γὰρ
 τὸ ξίφος εὐγενῶς πᾶν, καὶ ὡς Ἀφράνιον εἰκὸς ἦν, πᾶν-

7 Θάψας) Παύου, ταλαίπωρε, ἱκανῶς σοι πέπεισται. μέχρι πόσου
 διαγιγάταις τοὺς καταράτους; M.

ope gutture. Adeo pugionem aut lanceolam non invenit,
 ut certe virilis illi & heroica mors contingeret. Deinde
 quando Thucydides funebrem quasi orationem habuit pri-
 mis illis in bello mortuis; ipse quoque existimavit, dicen-
 dum aliquid esse de Severiano. Omnibus enim illis cum
 Thucydide, penes quem tamen nulla causa est illorum in
 Armenia malorum, certamen est. Postquam ergo sepeliit
 Severianum magnifice, ad sepulcrum statuit Afranium Si-
 lonem quendam, Centurionem, Periclis aemulum, qui ta-
 lia ac tanta de illo declamat, ut, ita me Gratiae! multum
 sane lacrimarum risus mihi excusserit, & maxime, cum ora-
 tor Afranius in peroratione, lacrimans cum eiulatione ma-
 ximi affectus indice, mentionem facit sumtuosarum coena-
 rum, atque propinationum, deinde sumtam ab Aiace fabu-
 la coronidem imponit. Stricto enim ense generose sane,

των ὀρώντων, ἀπέσφάξεν ἑαυτὸν ἐπὶ τῷ τάφῳ, οὐκ ἀνάξιος ὢν, μὰ τὸν Ἐνυάλιον, πρὸ πολλοῦ ἀποθάνειν, εἰ τοιαῦτα ἐρρήτορεύει· καὶ τοῦτο ἔφη ἰδόντας τοὺς παρόντας ἅπαντας, θαυμάσαι, καὶ ὑπερεπαίνεσαι τὸν Ἀφράνιον. ἐγὼ δὲ καὶ ἄλλα μὲν αὐτοῦ κατεγίγνωσκον, μονονουχὶ ζωμῶν καὶ λοπάδων μεμνημένου, καὶ ἐπιδακρύοντος τῇ τῶν πλακούντων μνήμῃ· τοῦτο δὲ μάλιστα ἠγασάμην, ὅτι μὴ τὸν συγγραφεᾶ, καὶ διδάσκαλον τοῦ δράματος προαποσφάξας, ἀπέθανε. Πολλοὺς δὲ καὶ 27 ἄλλους ὁμοίους τούτοις ἔχων σοι, ὦ ἑταῖρε, καταριβμήσασθαι, ὀλίγων ὅμως ἐπιμνησθεῖς, ἐπὶ τὴν ἑτέραν ὑπόσχεσιν ἥδη μετελεύσομαι, τὴν συμβουλὴν, ὅπως ἀν' αἰμῖνον συγγραφοὶ τις. εἰσὶ γάρ τινες, οἱ τὰ μεγάλα μὲν τῶν πεπραγμένων, καὶ ἀξιολογούμενα παραλείπουσιν, ἢ παραθέουσιν, ὑπὸ δὲ ἰδιωτείας, καὶ ἀπειροκαλίας, καὶ ἀγνοίας τῶν λεκτέων, ἢ σιωπητέων, τὰ μικρότατα

& ut decebat Afranium, in conspectu omnium ad sepulcrum se interemit, non indignus, ita me Mars amet, qui multo ante moreretur, si quidem declamavit talia. Et hoc, ait, cum viderent praesentes, omnes admiratos esse, & supra modum laudasse Afranium. Ego vero tum reliqua illius damnabam, qui tantum non iusculorum & patinarum meminisset, illacrimareturque mentioni placentarum; hoc vero nomine maxime illum inculfabam, quod non interfecisset antea scriptore, qui hanc fabulam docuit, tum demum mortuus est. Ceterum multos etiam alios similes hisce, cum enumerare tibi, sodalis, possim; tamen paucorum facta mentione ad alterum promissum meum iam transibo, ad consilium, quomodo quis scribat melius. Sunt enim, qui magna negotia & digna memoratu praetermittunt aut transcurrunt; prae incitibus vero, & pulchri imperitia, atque dicendorum tacendorumque ignoratione, minima quaeque

πάνυ λιπαρῶς καὶ φιλοπόνως ἐρμηνεύουσιν ἐμβραδύνοντες. ὥσπερ ἂν εἴ τις τοῦ Διὸς τοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ τὸ μὲν ὅλον κάλλος, τοσοῦτον καὶ τοιοῦτον ὄν, μὴ βλέποι, μηδ' ἐπαινοῖ, μηδὲ τοῖς οὐκ εἰδόσιν ἐξηγοῖτο· τοῦ ὑποποδίου δὲ, τό, τε εὐθυεργές καὶ τὸ εὐξεστον θαυμάζοι, καὶ τῆς κρηπίδος τὸ εὐρυθμον, καὶ ταῦτα πάνυ μετὰ πολλῆς
 28 Φροντίδος διεξιὼν. Ἐγὼ γ' οὖν ἤκουσά τινος, τὴν μὲν ἐπ' Εὐρώπῳ μάχην ἐν οὐδ' ὅλοις ἑπτὰ ἔπεσι παραδραμόντος, εἰκοσι δὲ μέτρα ἢ ἔτι πλείω ὕδατος ἀναλωκότος εἰς ψυχρὰν καὶ οὐδὲν ἡμῖν προσήκουσαν διήγησιν· ὥς Μαῦρος τις ἱππεὺς, Μουσάκας τούνομα, ὑπὸ δῖφους πλανώμενος ἀνὰ τὰ ὄρη, καταλάβοι Σύρους τινὰς τῶν ἀγροίκων, ἄριστον παρατιθεμένους, καὶ ὅτι τὰ μὲν πρῶτα, ἐκεῖνοι φοβηθεῖεν αὐτὸν, εἶτα μέντοι μαθόντες ὡς τῶν φίλων εἴη, κατεδέξαντο, καὶ εἰστιάσαντο· καὶ γὰρ τινα τυχεῖν αὐτῶν ἀποδεδημηκότα καὶ αὐτὸν ἐς τὴν Μαύρων, ἀδελφοῦ αὐτῶ ἐν τῇ γῇ στρατευομένου. μῦθοι

copiose admodum studioseque enarrant, diuque in iis immorantur. Velut si quis Olympii Iovis totam quidem pulchritudinem talem, tamque multiplicem, non videat, neque laudet, neque his, qui non viderunt, enarret, scamilum vero, quod ita ad normam exactus & politus sit, admiretur, & baseos proportionem; eaque multa cum cura persequatur. Ego igitur novi aliquem, qui pugnam quidem ad Europum vix septem totis versibus percurreret, viginti autem vel amplius mensuras aquae [*clepsydras*] imponderet in frigidam & nihil ad nos pertinentem narrationem, ut Maurus aliquis eques, Musacas nomine, prae siti per montes oberrans, Syros quosdam rusticos deprehenderit, qui prandium sibi apposuerant, atque ut initio illi pertimuerint, deinde autem, cognito, amicum esse, acceperint convivio: etenim forte quendam illorum & ipsum in Maurorum terra peregrinatum esse, quod suus

τὸ μετὰ τοῦτο μακροί, καὶ διηγῆσεις, ὡς θηράσειεν αὐ-
 τὸς ἐν τῇ Μαυραυσίᾳ, καὶ ὡς ἴδοι τοὺς ἐλέφαντας πολ-
 λούς ἐν τῷ αὐτῷ συννεμομένους, καὶ ὡς ὑπὸ λέοντος ὀλί-
 γου δύνῃ καταβρωθεῖν, καὶ ἡλίκους ἰχθύς ἐπρίατο ἐν
 Καισαρείᾳ· καὶ ὁ θαυμαστὸς συγγραφεὺς, ἀφείς τὰς
 ἐν Εὐρώπῳ γιγνομένας σφαγὰς τοσαύτας, καὶ ἐπελά-
 σεις, καὶ σπονδὰς ἀναγκαίας, καὶ φύλακας, καὶ ἀν-
 τιφύλακας, ἄχρι βαθείας ἐσπέρας ἐφειστήκει ὁρῶν
 Μαλχίωνα τὸν Σύρον ἐν Καισαρείᾳ, σκάρους παμμε-
 γέβεις ἀξιούς ὠνούμενον. εἰ δὲ μὴ νῦν κατέλαβε, τάχα
 καὶ συνεδίπνει μετ' αὐτοῦ, ἥδη τῶν σκάρων ἐσκευα-
 σμένων. ἅπερ εἰ μὴ ἐνεγέγραπτο ἐπιμελῶς τῇ ἱστορίᾳ,
 μεγάλας ἂν ἡμεῖς ἠγνοηκότες ἦμεν, καὶ ἡ ζημία Ῥω-
 μαίοις ἀφόρητος, εἰ Μαυσάκας ὁ Μαῦρος διψῶν, μὴ
 εὔρε πικεῖν, ἀλλ' ἀδειπνος ἐπανῆλθεν ἐπὶ τὸ στρατόπεδον.
 καίτοι πόσα ἄλλα μακρῷ γελοιότερα ἐκὼν ἐγὼ νῦν

το Ἀξίους) Εὐώνους. G.

*frater in ea regione militaret. Hinc fabulae longae, & narra-
 tiones, quomodo ipse in Mauritania venatus esset, & ut vidis-
 set elephantas multos una pascentes, & ut parum abfuerit, quin a
 kone devoratus esset, & quantos Caesareae pisces emerit. Et hi-
 storicus admirabilis, omiſſis tantis caedibus, quae circa Eu-
 ropum factae sunt, & invasionibus, & induciis necessariis,
 & custodibus, & his oppositis custodibus aliis, ad seram
 usque vesperam abfuit, dum videt Malchionem Syrum Caes-
 areae scaros ingentes vili pretio ementem: nisi vero nox
 oppressisset, forte etiam coenaturus cum illo erat, scaris
 iam paratis. Quae nisi cum cura scripta essent in historia,
 magna nos ignorassemus, & iactura Romanis intoleranda
 fuisset, si Mausacas Maurus sitiens, quod biberet, non in-
 venisset, sed incoenatus in castra rediisset. Quamvis quot
 alia longe magis ridicula prudens ego nunc praetermitto!*

παρίημι; ὥς καὶ αὐλητρίς ἦκεν ἐκ τῆς πλησίον κώμης αὐτοῖς, καὶ ὥς δῶρα ἀλλήλοις ἀντέδωσαν, ὁ Μαῦρος μὲν τῷ Μαλχιῶνι λόγχην, ὁ δὲ τῷ Μανσάκᾳ πόρπην, καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα τῆς ἐπ' Εὐρώπῳ μάχης, αὐτὰ δὲ τὰ κεφάλαια. τοιγάρτοι εἰκότως ἂν τις εἴποι τοὺς τοιούτους, τὸ μὲν ῥόδον αὐτὸ μὴ βλέπειν, τὰς ἀκάνθας δὲ
 29 αὐτοῦ τὰς παρὰ τὴν ρίζαν ἀκριβῶς ἐπισκοπεῖν. Ἄλλος, ὦ Φίλων, μάλα καὶ οὗτος γελοῖος, οὐδὲ τὸν ἕτερον ποδα ἐκ Κορίνθου πώποτε προβεβηκώς, οὐδ' ἄχρι Κεγχρεῶν ἀποδημήσας, οὔτι γε Συρίαν, ἢ Ἀρμενίαν ἰδὼν, ὧδε ἤρξατο μέμνημαι γάρ ὧτα ὀφθαλμῶν ἀπιστότερα. γράφω τοίνυν ἃ εἶδον, οὐχ ἃ ἤκουσα. καὶ οὕτως ἀκριβῶς ἅπαντα ἐωράκει, ὥστε τοὺς δράκοντας ἔφη τῶν Παρθυαίων (σημεῖον δὲ πλήθους τοῦτο αὐτοῖς, χιλίους γάρ, οἶμαι, ὁ δράκων ἄγει) ζῶντας δράκοντας παμμεγέθεις εἶναι γεννωμένους ἐν τῇ Περσίδι, μικρὸν ὑπὲρ τὴν Ἰβηρίαν· τούτους δὲ, τέως μὲν ἐπὶ κοντῶν μεγάλων ἐκ-

ut tibicina etiam illis ex proximo pago venerit, & uti dona alter alteri dederint, Maurus quidem Malchioni lanceam, at hic fibulam Mausacae, multaue alia ex hoc genere, ipsa nempe proelii ad Europum capita. Merito ergo dicat aliquis, tales rosam quidem ipsam non videre, spinas vero illius, radici proximas, accurate considerare. Alius, mi Philo, valde ipse etiam ridiculus, qui neque alterum Corintho pedem protulisset unquam, neque Cenchreas usque discessisset, certe neque Syriam vidisset, neque Armeniam, ita, memini enim, exorsus est, Aures minus fideles oculis. Scribo igitur, quae vidi, non quae audiui. Atqui ita accurate viderat omnia, uti diceret, dracones Parthorum (est vero hoc illis numeri signum: mille enim, puto, milites draco ducit) vivos esse serpentes ingenti magnitudine, qui nascantur in Perside paulo supra Iberiam. Hos vero initio quidem in contis magnis revinctos celsosque ferri,

δεδεμένους, ὑψηλοὺς αἰωρεῖσθαι, καὶ πύρρωνθεν ἐπελαυνόντων, θεὸς ἐμποιεῖν· ἐν αὐτῷ δὲ τῷ ἔργῳ, ἐπειδὴν ὁμοῦ ἴωσι, λύσαντες αὐτοὺς, ἐπαφιάσι τοῖς πολεμίοις· ἀμέλει πολλοὺς τῶν ἡμετέρων οὕτω καταποθῆναι, καὶ ἄλλους, περισπειραθέντων αὐτοῖς, ἀποπνιγῆναι καὶ συγκλασθῆναι· ταῦτα δὲ ἐφεστῶς ὁρᾶν αὐτὸς, ἐν ἀσφαλεῖ μέντοι ἀπὸ δένδρου ὑψηλοῦ ποιούμενος τὴν σκοπὴν. καὶ εὖγε ἐποίησε, μὴ ὁμόσε χωρήσας τοῖς θηρίοις, ἐπεὶ οὐκ ἂν ἡμεῖς θαυμαστὸν οὕτω συγγραφέα νῦν εἵχομεν, καὶ ἀπὸ χειρὸς αὐτὸν μεγάλα καὶ λαμπρά ἐν τῷ πολέμῳ ταύτῳ ἐργασάμενον· καὶ γὰρ ἐκινδύνευσε πολλὰ, καὶ ἐτρώθη περὶ Σοῦραν, ἀπὸ τοῦ Κρανείου δηλονότι βαδίζων ἐπὶ τὴν Λέρνην. καὶ ταῦτα Κορινθίων ἀκουόντων ἀνεγίσνωσκε, τῶν ἀκριβῶς εἰδόντων ὅτι μὴδὲ κατὰ τοίχου γεγραμμένον πόλεμον ἐωράκει, ἀλλ' οὐδὲ ὅπλα ἐκεῖνός γε ἦδει, οὐδὲ μηχανήματα οἷά ἐστιν, οὐδὲ τάξεων, ἢ κατα-

12 Βαδίζων ἐπὶ τὴν Λέρνην) Ἀπόλλοιο, μικρὴ, αὐτῇ γιγαστοσίᾳ καὶ εἰρωνείᾳ. G.

ac e longinquo, dum invadant, terrorem iniicere. In ipsa autem pugna, inquit, cum concurritur, solutos illos hostibus immittunt. Itaque multos nostrorum ita devoratos, & alios, cum spiris illos suis complexi essent dracones, suffocatos elisosque. Haec vero ex propinquo se vidisse ipsum, in loco tuto de altissima arbore speculantem. Et bene sane fecit, quod non ex propinquo congressus est bestiis; alioqui enim tam admirabili nunc scriptore nobis carendum esset, qui manu etiam sua magnifica quaedam & clarissima facinora hoc bello edidit. Multa etenim pericula subiit, & vulneratus est circa Suram, qui videlicet longissimum iter a Cranio ad Lernam fecerit. Atque ista Corinthiis audientibus recitavit, qui accurate scirent, illum ne pictum quidem in pariete bellum vidisse. Sed neque arma ille novit, neque machinas, quales sint, neque acierum

- λοχισμῶν ὀνόματα. πάνυ γοῦν ἔμελεν αὐτῷ πλάγιαν
 μὲν τὴν ὀρβίαν Φάλαγγα, ἐπὶ κέρως δὲ λέγειν τὸ ἐπὶ
 30 μετώπου αἶγειν. Εἷς δὲ τις βέλτιστος ἅπαντα ἐξ ἀρχῆς
 εἰς τέλος τὰ πεπραγμένα, ὅσα ἐν Ἀρμενίᾳ, ὅσα ἐν Συ-
 ρίᾳ, ὅσα ἐν Μεσοποταμίᾳ, τὰ ἐπὶ τῷ Τίγρητι, τὰ ἐν
 Μηδίᾳ, πεντακασίοις οὐδ' ὅλοις ἔπεσι περιλαβὼν, συνέ-
 γραψε, καὶ τοῦτο ποιήσας, ἱστορίαν συγγεγραφέναι
 Φησί. τὴν μέντοι ἐπιγραφὴν ὀλίγου δεῖν μακροτέραν τοῦ
 βιβλίου ἐπέγραψεν, Ἀντιοχianoῦ τοῦ Ἀπόλλωνος ἱερο-
 νίκου (δόλυχον γὰρ που, οἶμαι, ἐν παισὶ νενικήκει) τῶν
 ἐν Ἀρμενίᾳ, καὶ Μεσοποταμίᾳ, καὶ ἐν Μηδίᾳ Ῥω-
 31 μαίοις νῦν πραχθέντων ἀφ᾽ ἡγήσει. Ἦδη δ' ἐγὼ τινος καὶ
 τὰ μέλλοντα συγγεγραφότος ἤκουσα, καὶ τὴν λῆψιν
 Οὐολογέσου, καὶ τὴν Ὀσρόου σφαγὴν, ὡς παραβλη-
 θήσεται τῷ λέοντι, καὶ ἐπὶ πᾶσι, τὸν τριπόδητον ἡμῶν
 Θρίαμβον· οὕτω πάνυ μαντικῶς ἅμα ἔχων, ἔσπενδεν
 5 Ἐν Μηδίᾳ Μεσοποταμίᾳ. V. 16 Θρίαμβ. Θρίαμβος ἐπιδειξις νίκης. G.
 aut ordinum struendorum nomina. Etenim, quasi hoc age-
 ret, *directum aciem* vocat *obliquum agmen*: in cornu vero ducere
 dicit, quod est ducere in frontem. Unus autem aliquis prae-
 clarissimus, res ab initio inde ad finem usque gestas omnes,
 quaecunque in Armenia, quae in Syria, quae in Mesopo-
 tamia, quae ad Tigrim, quae in Media *acta sunt*, quingentis
 non totis versibus complexus descripsit. Idque ubi fecit,
 historiam ait scripsisse. Titulum tamen, parum abest quin
 maiorem libro, inscripsit eiusmodi; Antiochiani, in sacro
 Apollinis certamine victoris, (cursu, credo, aliquando, puer
 vicerat) eorum, quae in Armenia, & Mesopotamia, & Me-
 dia a Romanis modo gesta sunt, enarratio. Iam vero au-
 divi etiam, qui futurarum rerum historiam scripserat, &
 captivitatem Vologesi, & Osrois caedem, ut leoni obii-
 ciendus sit, & super omnia desideratissimum nobis trium-
 phum. Sic vaticinantis simul furore instinctus ad finem iam

ἤδη πρὸς τὸ τέλος τῆς γραφῆς. ἀλλὰ καὶ πόλιν ἤδη ἐν τῇ Μεσοποταμίᾳ ὥκισε, μεγέθει τε μεγίστην, καὶ κάλλει καλλίστην· ἔτι μέντοι ἐπισκοπεῖ, καὶ διαβουλεύεται, εἴτε Νίκαιαν αὐτὴν ἀπὸ τῆς νίκης χρὴ ὀνομάζεσθαι, εἴτε Ὀμόνοϊαν, εἴτε Εἰρηνίαν· καὶ τοῦτο μὲν ἔτι ἄκριτον, καὶ ἀνώνυμος ἡμῖν ἡ καλὴ πόλις ἐκείνη, λήρου πολλοῦ καὶ κορύζης συγγραφικῆς γέμουσα. τὰ δ' ἐν Ἰνδοῖς πραχθισόμενα, ὑπέσχετο ἡδὴ γράφειν, καὶ τὸν περίπλουν τῆς ἔξω θαλάσσης. καὶ οὐχ ὑπόσχεσις ταῦτα μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸ προοίμιον τῆς Ἰνδικῆς ἤδη συντάσσεται. καὶ τὸ τρίτον τάγμα, καὶ οἱ Κέλτοι, καὶ Μαύραν μοῖρα ὀλίγη σὺν Κασσίῳ πάντες οὗτοι ἐπεραιώθησαν τὸν Ἰνδὸν ποταμόν· ὃ, τι δὲ πράξουσιν, ἢ πῶς δέξονται τὴν τῶν ἐλεφάντων ἐπέλασιν, οὐκ εἰς μακρὰν ἡμῖν ὁ θαυμαστός συγγραφεὺς, ἀπὸ Μουζούριδος, ἢ ἀπ' Ὀξυδρακῶν ἐπιστελεῖ. Τοιαῦτα πολλὰ ὑπ' ἀπαιδεύ- 32

7 Κορύζης) Κόρυζα ἡ μεμαραμίνη καὶ μυζῆσσα. G.

scriptionis properavit. Verum etiam urbem iam in Mesopotamia condidit, *magnitudine maximam*, & *pulchritudine pulcherrimam*: illud vero adhuc considerat & consulit, utrum *Victoriam* illam appellare fas sit, an *Concordiam*, an *Pacifera*. Et istud quidem nondum iudicatum est, & adhuc sine nomine nobis urbs illa pulcherrima, deliriis multis, & pituita mala atque muco historico oppleta. Ea vero, quae apud Indos aliquando gerentur, iam scripturum se recepit, externique maris circuitum. Neque ista intra promissionem subsistunt, sed prooemium Indicae iam compositum est: ac tertia legio, & Galli, & Maurorum pars exigua duce Cassio, omnes iam Indum flumen traiecerunt. Quid vero facturi sint, aut elephantorum quomodo sint impetum excepturi, ea non ita multo post nobis admirabilis scriptor Muzuride aut ab Oxydracis perscribet. Talia multa prae

σίας ληρούσι, τὰ μὲν ἀξιώματα οὐδ' ὁράωντες, οὐτ' εἰ
 βλέποινεν, κατ' ἀξίαν εἰπεῖν δυνάμενοι, ἐπινοοῦντες δέ,
 καὶ ἀναπλάττοντες, ὅτι κεν ἐπ' ἀκαιρίμαν γλῶτταν,
 Φασίν, ἔλθῃ. καὶ ἐπὶ τῷ ἀριθμῷ τῶν βιβλίων ἐτι σεμνυ-
 νόμενοι, καὶ μάλιστα ἐπὶ ταῖς ἐπιγραφαῖς· καὶ γὰρ
 αὐ καὶ αὐται, παγγέλοιοι τοῦ δεινὸς Παρθικῶν νικῶν,
 τοσαύτῃ καὶ αὐ Παρθίδος, πρῶτον, δεύτερον, ὡς Ἀτθίδος
 δηλονότι. ἄλλος ἀστειότερον παραπολύ. ἀνέγγων γὰρ
 Δημοτρίου Σαγαλασέως Παρθονικὰ οὐδ' ὡς ἐν γέ-
 λωτι ποιήσασθαι, καὶ ἐπισκῶψαι τὰς ἱστορίας οὕτως
 καλὰς οὕσας, ἀλλὰ τοῦ χρησίμου ἕνεκα, ὡς ὅστις ἀν-
 ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα Φεύγῃ, πολὺ μέρος ἤδη ἐς τὸ ὀρ-
 θῶς συγγράφειν οὗτος προσεῖληθε· μᾶλλον δὲ ὀλίγων
 ἐτι προσδεῖται, εἴγε ἀληθὲς ἐκεῖνό φησιν ἡ διαλεκτικὴ,
 ὡς τῶν ἀμέσων ἡ θατέρου ἄρσις, τὸ ἕτερον πάντως ἀντ-
 33 εἰσάγει. Καὶ δὴ τὸ χωρίον σοι φαίη τις ἀν' ἀκριβῶς

15 Τῶν ἀμέσων) Ἄμισον, εἰ μὴ θνητὸν πάντως ἀθάνατον. ἔμμεσον, εἰ μὴ
 λευκὸν, οὐ πάντως μέλαν, ἀλλ' ἢ φαιδόν, ἢ ἱρυθρὸν, ἢ πυρρὸν, ἢ τι τοιοῦτο. G.

inscitia delirant, qui digna visu neque viderint, neque si
 viderint, explicare pro dignitate queant; excogitent vero
 & confingant, quidquid in linguam illam importunam, aiunt,
 venerit. Etiam in numero librorum honestatem quandam
 affectant, maxime ipsis in inscriptionibus: nam rursus hae
 quoque perquam ridiculae. Alicuius *Parthicarum victoriarum*
tot libri: & rursus *Parthidis primus, secundus*, nempe ut *At-*
thidis. Alius multo etiam urbanus. Legi enim Demetrii Sa-
 galassensis *Parthonica*. Neque vero eo ista commemoro, ut ri-
 diculo habeam, & ludibrio traducam historias ita pulchras,
 verum utilitatis causa: quandoquidem qui haec & horum
 similia fugerit, ille bonam iam partem ad recte scribendum
 adeptus est, vel potius paucis adhuc indiget, si quidem
 vere illud Dialectica praecipit, *Eorum, inter quae nihil est*
medium, alterius sublationem contra inducere alterum. Et sane

ἀνακεκάθαρται, καὶ αἱ τε ἀκάνθαι, ὅποσαι ἦσαν, καὶ
 βάτοιοι, ἐκκεκομμέναι εἰσὶ, τὰ δὲ τῶν ἄλλων ἐρείπια,
 ἤδη ἐκπεφόρηται· καὶ εἴτι τραχὺ δὴ, καὶ τοῦτο λεῖόν
 ἐστίν. ὥστε οἰκοδομεῖν τι δεῖ ἤδη, καὶ αὐτὸν ὡς δεῖξῃς,
 οὐκ ἀνατρέφαι μόνον τὰ τῶν ἄλλων γεννάδας ὦν, ἀλ-
 λά τι καὶ αὐτὸς ἐπινοῆσαι δεξιὸν, καὶ ὁ οὐδεὶς ἂν, ἀλλ'
 οὐδ' ὁ Μῶμος μωμήσασθαι δύναιτο. Φημὶ τοίνυν τὸν 34
 ἄριστα ἱστορίαν συγγράφοντα, δύο μὲν ταῦτα κορυ-
 φαιότατα οἴκοθεν ἔχοντα ἤκειν, σύνεσιν τε πολιτικὴν,
 καὶ δύναμιν ἐρμηνευτικὴν· τὴν μὲν, ἀδίδακτόν τι τῆς Φύ-
 σεως δῶρον· ἡ δύναμις δὲ, πολλῇ τῇ ἀσκήσει, καὶ συν-
 εχεῖ τῷ πόνῳ, καὶ ζήλῳ τῶν ἀρχαίων προσγεγενημένη
 ἔστω· ταῦτα μὲν οὖν ἄτεχνα, καὶ οὐδὲν ἐμοῦ συμβου-
 λου δεόμενα. οὐ γὰρ συνετοὺς καὶ ὀξεῖς ἀποφαίνειν τοὺς
 μὴ παρὰ τῆς Φύσεως τοιούτους φησὶ τοῦτο ἡμῖν τὸ βι-
 βλίον· ἐπεὶ πολλοὺ ἂν, μᾶλλον δὲ τοῦ παντὸς ἦν ἄξιον,

area tibi, dicat aliquis, accurate purgata est, atque spinæ,
 quotquot erant, & rubi, excisi sunt: rudera aliorum iam
 elata, & si quid asperum fuerat, iam laeve est. Itaque iam
 ut aliquid aedifices opus est, utque te ipsum ostendas, qui
 non evertere modo fortiter aliorum res possis, sed aliquid
 ipse etiam aptum excogitare, quodque nemo, ne ipse qui-
 dem Momus possit reprehendere. Aio igitur, eum, qui
 optime scripturus sit historiam, duo quidem ista maxime
 capitalia domo ad eam rem afferre debere, prudentiam ci-
 vilem & vim eloquendi: alteram quidem ingenii munus,
 doceri nescium. *Eloquendi* vero vis multa exercitatione, &
 perpetuo labore, & antiquorum aemulatione acquisita sit.
 Haec quidem igitur artis expertia, neque meo indigentia
 consilio. Neque enim prudentes atque acutos reddere eos,
 qui a natura tales non sunt, hic nobis libellus promittit:
 alioquin magni, quin quantivis esset pretii, si refringere, &

εἰ μεταπλάσαι καὶ μετακοσμήσαι τὰ τηλικαῦτα ἐδύ-
 νατο, ἢ ἐκ μολίδου χρυσὸν ἀποφῆναι, ἢ ἄργυρον ἐκ
 κασσιτέρου, ἢ ἀπὸ Κόνωνος Τίτορμον, ἢ ἀπὸ Λεωτρο-
 35 φίδου Μίλωνα ἐξεργάσασθαι. Ἀλλὰ ποῦ τὸ τῆς τέ-
 χνης καὶ τὸ τῆς συμβουλῆς χρήσιμον; οὐκ ἐς ποιήσιν
 τῶν προσόντων, ἀλλ' ἐς χρήσιν αὐτῶν τὴν προσήκουσαν·
 οἷόν τι ἀμέλει καὶ Ἴκκος, καὶ Ἡρόδικος, καὶ Θέων,
 καὶ εἴ τις ἄλλος γυμναστής, οὐχ ὑπόσχοιντο ἂν σοι
 τοῦτον Περδίκκην παραλαβόντες, εἰ δὴ οὗτός ἐστιν ὁ τῆς
 μητρυαῖς ἐρασθεὶς, καὶ διὰ ταῦτα κατεσκληκῶς, ἀλ-
 λά μὴ Ἀντίοχος ὁ τοῦ Σελεύκου Στρατονίκης ἐκείνης,
 ἀποφαίνειν Ὀλυμπιονίκην, καὶ Θεαγένην τῷ Θασίῳ,

3 *H ἀπὸ Κόνωνος Τίτορμον)
 Τίτορμος τῷ βουκόλῳ φασὶ περιτυ-
 χεῖν τὸν Κριτωναίαν Μίλωνα με-
 γαλοφρονούντα διὰ τὴν ῥῆσιν τοῦ
 σάματος. Θεασάμενος οὐκ ἐμύνη τὸν
 Τίτορμον τὸ σῆμα, ἐβόλητο λαβεῖν
 αὐτοῦ ἰσχύος πῆρρον. ὁ δὲ Τίτορμος
 εἰλεγεν μὴδὲν μέγα ἰσχύειν· κατα-
 βάς δὲ εἰς τὴν Εὐνιον, καὶ δοιμά-
 τιον ἀποδὲς, λημβάνει μέγιστον λί-
 θον, καὶ πρῶτον μὲν ἔρχει πρὸς αὐ-
 τόν, εἰτα ἀποθεῖ. καὶ δις καὶ τρίς
 τοῦτο ἐποίει. καὶ μετὰ ταῦτα αὐ-
 τὸν ἦεν ὥς εἰς τὰ γόνατα. καὶ τί-
 λος ἀράμενος ἐπὶ τῶν ὤμων, ἔφερεν
 ὡς ἐπ' ἐργυρὶς πεντήκοντα, καὶ ἔρρι-

ψεν. ὁ δὲ Μίλων μόγις τὸν λίθον
 ἐκίνησεν. εἰτα ἐπὶ τὴν ἀγέλην ἦλθεν
 ὁ Τίτορμος, καὶ τὸν μέγιστον ταῦ-
 ρον ἄγριον ὄντα λημβάνει τοῦ πι-
 δός. καὶ ὁ μὴ ἀποδύναται μὴ ἵππι-
 δει, αὐτὸς δὲ ἐδύνατο. παρίοντα δὲ ἑτε-
 ρον τῇ ἑτέρᾳ χειρὶ συναρπάσας τοῦ
 ποδὸς ὁμοίως εἶχε. Θεασάμενος ὁ
 Μίλων εἰς οὐρανὸν τὰς χεῖρας τείνας
 ἔφατο· ὦ Ζεῦ, μὴ καὶ τοῦτον Ἡρα-
 κλῆν ἑτέρον ἐπείρας; ἐντεῦθεν ρηθῆ-
 ναι λέγουσι τὴν παροιμίαν, ἄλλος
 οὗτος Ἡρακλῆς. V.

7 Καὶ Ἴκκος κ. Ἡρόδικος κ. Θ.)
 Γυμνασταὶ περιόντιμοι οὗτοι. Μ.
 Γυμναστὰς περιόντιμος οὗτος. ed. Cl.

instaurare talia posset, aut ex plumbo aurum facere, vel
 argentum de stanno, aut ex Conone Titormum, aut ex
 Leotrophide Milonem efficere. Sed ubi artis & consilii usus
 est? non ad creanda, quae adesse debent, sed ad usum il-
 lorum convenientem. Sicut nempe etiam Iccus & Herodi-
 cus, & Theon, & si quis alius exercitor, non promiserint
 tibi assumptum hunc Perdiccam (si modo hic est ille, qui
 novercae suae amore cum correptus esset, ob id ipsum con-
 tabuit; non Antiochus Seleuci filius, Stratonicam illam de-
 periens) Olympiae victorem reddere, & qui cum Thasio

ἡ Πολυδάμαντι τῷ Σκοτουσαίῳ ἀντίπαλον, ἀλλὰ
 τὴν δοθεῖσαν ὑπόθεσιν εὐφυᾶ πρὸς ὑποδοχὴν τῆς γυμνα-
 στικῆς παραπολὺ ἀμείνω ἀποφαίνειν μετὰ τῆς τέχνης.
 ὥστε ἀπέστω καὶ ἡμῶν τὸ ἐπίφθονον τοῦτο τῆς ὑποσχέ-
 σεως, εἰ τέχνην Φαμέν ἐφ' οὕτω μεγάλῳ καὶ χαλεπῷ τῷ
 πράγματι ἐΦευρηκέαι. οὐ γὰρ ὄντινούν παραλαβόντες,
 ἀποφαίνειν συγγραφέα Φαμέν, ἀλλὰ τῷ Φύσει συνε-
 τῷ, καὶ ἄριστα πρὸς λόγους ἡσκημένῳ ὑποδείξειν ὁδούς
 τινας ὁρθάς, εἰ δὴ τοιαῦται φαίνονται, αἷς χρώμενος,
 θάττον ἂν καὶ εὐμαρέστερον τελέσειεν ἄχρι καὶ πρὸς τὸν
 σκοπόν. Καίτοι οὐ γὰρ ἂν Φαίης ἀπροσδεῇ τὸν συνετὸν 36
 εἶναι τῆς τέχνης, καὶ διδασκαλίας, ὧν ἄγνοεῖ. ἐπεὶ καὶ
 ἐκιδάριζε μὴ μαθῶν, καὶ ἥλπει, καὶ πάντα ἂν ἠπίστα-
 το. νῦν δὲ μὴ μαθῶν, οὐκ ἂν τι αὐτῶν χειρουργήσειεν.
 ὑποδείξαντος δὲ τινος, ῥᾶστοι τε ἂν μάθοι, καὶ εὖ μετα-

Theagene, aut Polydamante Scotussæo comparari possit :
 verum hoc promiserit, se datam sibi materiem aptam natam
 recipiendae illi exercitationum rationi, meliorem multo ope
 artis suae redditurum. Itaque absit a nobis etiam invidenda
 illa promissio, si artem nos dicamus rei ita magnae atque
 difficilis reperisse. Neque enim hoc dicimus, nos quemcun-
 que *de medio* arreptum reddituros historicum; sed ei, qui na-
 tura prudens, & optime ad dicendum exercitatus fuerit,
 ostensuros vias quasdam rectas: siquidem tales videantur
 eae, quas ingressus aliquis celerius faciliusque perfecerit,
 quae oportet, atque ad scopum pervenerit. Neque enim
 hoc dixeris, qui prudens sit, eum nihil indigere arte ac di-
 sciplina eorum, quae ignorat: alioqui citharam etiam ne-
 mine docente pulsaret, & inflaret tibias, ac nosset omnia.
 Iam vero sine disciplina nihil horum manibus effecerit. Ve-
 rum si quis illi ostendat; facileque discat, & bene *deinde*

- 37 χειρίσαιοιτο ἐφ' αὐτοῦ. Καὶ τοῖνον καὶ ἡμῖν τοιοῦτός τις ὁ μαθητὴς ἦν παραδεδοσθῶ, συνιέναι τε, καὶ εἰπεῖν οὐκ ἀγεννῆς, ἀλλ' ὅξυ δεδορκῶς, οἷος καὶ πράγμασι χρήσασθαι ἂν, εἰ ἐπιτραπείη, καὶ γνώμην στρατιωτικὴν, ἀλλὰ μετὰ τῆς πολιτικῆς, καὶ ἐμπειρίαν στρατηγικὴν ἔχειν, καὶ, νῆ Δία, καὶ ἐν στρατοπέδῳ γεγωνῶς ποτε, καὶ γυμναζομένους ἢ ταπτομένους στρατιώτας ἑωρακῶς, καὶ ὅπλα εἰδῶς, καὶ μηχανήματα ἓνια, καὶ τί ἐπὶ κέρως, καὶ τί ἐπὶ μετώπου, πῶς οἱ λόχοι, πῶς οἱ ἱππεῖς, καὶ πόθεν, καὶ τί ἐξελαύνειν, ἢ περιελαύνειν καὶ ὅλως, οὐ τῶν κατοικιδίων τις, οὐδ' οἷος πιστεύειν μόνον
- 38 τοῖς ἀπαγγέλλουσι. Μάλιστα δὲ καὶ πρὸ τῶν πάντων, ἐλεύθερος ἔστω τὴν γνώμην, καὶ μῆτε φοβεῖσθω μηδένα, μηδὲ ἐλπίζτω μηδέν· ἐπεὶ ὅμοιος ἔσται τοῖς Φαύλοις δικασταῖς, πρὸς χάριν, ἢ πρὸς ἀπέχθειαν ἐπὶ μισθῷ δικάζουσιν. ἀλλὰ μὴ μελέτω αὐτῷ μῆτε Φίλιππος ἐκκεκομμένος τὸν ὀφθαλμὸν ὑπὸ Ἀστέρος τοῦ Ἀμφιπο-

fuo ipse Marte tractet. Itaque nobis etiam talis nunc tradatur discipulus, non ignavus ad intelligendum pariter ac dicendum; sed acutum cernens, qui etiam negotia ipsa tractare, si praeficiatur, possit, militaremque animum, sed cum civili, etiam bellici ducis prudentiam habere: porro qui in castris aliquando fuerit, decurrentesque aut stantes in acie milites viderit, armaque & machinas quasdam norit, quidque sit *in cornu*, quid *in frontem*, quomodo ordines, quomodo equites, & unde? & quid sit *procurrere*, aut *circumducere*? verbo, *detur nobis* non aliquis, qui domi desideat, quique credat solum narrantibus. Maxime vero & ante omnia, liber sit animo, neque metuat quemquam, neque quidquam speret: alioqui malis iudiciis similis erit, ad gratiam aut ad inimicitias mercede ius dicentibus. Sed neque curae ipsi sit Philippus oculo privatus ab Astore Am-

λίτου τοῦ τοξότου ἐν Ὀλύνθῳ, ἀλλὰ τοιοῦτος οἷος ἦν δεῖ-
 χθῆσεται· μήτε Ἀλέξανδρος ἀνιάσεται ἐπὶ τῇ Κλείτου
 σφαγῇ, ὡμῶς ἐν τῷ συμποσίῳ γενομένη, εἰ σαφῶς
 ἀναγράφοιτο. οὐδὲ Κλέων αὐτὸν φοβήσεται, μέγα ἐν τῇ
 ἐκκλησίᾳ δυνάμενος, καὶ κατέχων τὸ βῆμα, ὡς μὴ εἰ-
 πεῖν ὅτι ὀλέθριος καὶ μανικὸς ἄνθρωπος οὗτος ἦν· οὐδὲ ἡ
 σύμπασα πόλις τῶν Ἀθηναίων, ἣν τὰ ἐν Σικελίᾳ κακὰ
 ἱστορῇ, καὶ τὴν Δημοσθένους λῆψιν, καὶ τὴν Νικίου τε-
 λευτήν, καὶ ὡς ἐδίψων, καὶ οἷον τὸ ὕδωρ ἔπνον, καὶ ὡς
 ἐφονεύοντο πίνοντες οἱ πολλοί. ἡγήσεται γὰρ (ὅπερ δι-
 καιότατον) ὑπ' οὐδενὸς τῶν νῦν ἐχόντων, αὐτὸς ἔξειν τὴν
 αἰτίαν, ἣν τὰ δυστυχῶς ἢ ἀνοήτως γεγενημένα ὡς ἐπρά-
 χθη διηγῆται. οὐ γὰρ ποιητὴς αὐτῶν, ἀλλὰ μνηστὴς ἦν·
 ὥστε καὶ καταναυμαχῶνται, τότε οὐκ ἐκεῖνος ὁ κατα-
 δύων ἐστὶ, καὶ Φεύγωνσιν, οὐκ ἐκεῖνος ὁ διαώκων· ἐκτὸς εἰ
 μὴ εὐξασθαι δεῖον μὴ τι παρέλπιεν· ἐπεὶ τοί γε εἰ σιω-

phipolite sagittario ad Olynthum; verum qualis est, talis ostendetur: neque Alexander illum anger, de Cliti caede crudeliter in convivio facta, si dilucide scribatur; neque Cleon illum terrebit, multum in concione valens, & regnans in iudiciis, quo minus dicat perniciosum furiosumque esse hominem; neque universa Atheniensium civitas, si Siculas clades enarret, & Demosthenis captivitatem, & mortem Niciae, & ut sitierint, & qualem aquam biberint, & ut inter bibendum caesi sint multi. Existimabit enim, quod res est, a nemine sano vitio sibi datum iri, si, quae infelicititer aut parum prudenter facta sunt, ea, quemadmodum contingere, enarret: neque enim ipse auctor illorum est, sed index. Itaque cum navali proelio vincuntur, non ille est, qui submergit; & si fugiant, non ille, qui tergis inflat. Nisi forte, cum votis opus esset, ea praetermiserit. Quandoquidem si tacendo illa, aut in contrarium narran-

πήσας αὐτὰ, ἢ πρὸς τοῦναντίον εἰπὼν ἐπανορθώσασθαι
 ἐδύνατο, ῥᾶστον ἦν ἐνὶ καλᾷμῳ λεπτῷ τὸν Θουκυδίδην
 ἀνατρέψαι μὲν τὸ ἐν ταῖς Ἐπιπολαῖς παρατείχισμα,
 καταδῦσαι δὲ τὴν Ἑρμοκράτους τριήρη, καὶ τὸν κατάρ-
 τον Γύλιππον διαπεῖραι μεταξὺ ἀποτειχίζοντα, καὶ ἀπο-
 ταφρεύοντα τὰς ὁδοὺς· καὶ τέλος, Συρακουσίους μὲν εἰς
 τὰς λιθοτομίας ἐμβαλεῖν, τοὺς δ' Ἀθηναίους περιπλεῖν
 Σικελίαν, καὶ Ἰταλίαν, μετὰ τῶν πρώτων τοῦ Ἀλκι-
 βιάδου ἐλπίδων. ἀλλ', οἶμαι, τὰ μὲν πραχθέντα, οὐδὲ
 Κλωθὰ ἂν ἔτι ἀνακλώσειεν, οὐδ' Ἀτροπος μετατρέψειε.

- 39 Τοῦ δὲ συγγραφέως ἔργον ἐν, ὡς ἐπράχθη εἰπεῖν. τοῦτο
 δ' οὐκ ἂν δύναίτο, ἄχρις ἂν ἡ Φοβῆται Ἀρταξέρξην ἰα-
 τρὸς αὐτοῦ ᾶν, ἢ ἐλπίζῃ κἀνδὺν πορφυροῦν, καὶ στρε-
 πτὸν χρυσοῦν, καὶ ἵππον τῶν Νισαίων λήψεσθαι μι-
 σθὸν τῶν ἐν τῇ γραφῇ ἐπαίνων. ἀλλ' οὐ Ξενοφῶν αὐτὸ
 ποιήσει, δίκαιος συγγραφεὺς, οὐδὲ Θουκυδίδης· ἀλλὰ

13 Κάνουν) Χιτὰν ὁ Περσικός. V.

do, corrigere potuisset; facillimum erat Thucydidi, tenui
 uno calamo evertere munitionem Epipolis impositam, &
 Hermocratis trigemem submergere, & exfecrabilem illum
 confodere Gylipum, dum munitionibus vias & fossis inter-
 cludit; & tandem Syracusanos quidem in Lautumias con-
 ūicere, Atheniensibus vero *hoc praeſtare*, ut Siciliam atque
 Italiam secundum primas spes Alcibiadis navigatione com-
 plecterentur. Verum quae facta sunt, ea, puto, neque Clo-
 tho retro glomerare potest, neque retractare Atropos. Mi-
 storici autem unum opus, ut gesta sunt singula, ita dicere.
 Hoc vero facere non poterit, quamdiu Artaxerxen me-
 tuer, cuius sit Medicus, aut purpuream togam sperabit, &
 torquem auream, & equum Nisaeum accipere mercedem
 suarum in historia laudum. Verum Xenophon hoc non fe-
 cerit, iustus scriptor, neque Thucydides; sed licet privatim

καὶν ἰδίᾳ μισῇ τινας, πολὺ ἀναγκαϊότερον ἡγήσεται τὸ κοινόν, καὶ τὴν ἀλήθειαν περὶ πλείονος ποιήσεται τῆς ἔχθρας· καὶν Φιλῇ, ὅμως οὐκ ἀφέξεται ἀμαρτάνοντος. ἐν γὰρ, ὡς ἔΦη, τοῦτο ἴδιον ἱστορίας, καὶ μόνῃ θυτέον τῇ ἀληθείᾳ, εἴ τις ἱστορίαν γράψων ἴοι, τῶν δ' ἄλλων ἀπάντων ἀμελητέον αὐτῷ. καὶ ὅλως, πῆχυν εἰς, καὶ μέτρον ἀκριβεῖς, ἀποβλέπειν μὴ εἰς τοὺς νῦν ἀκούοντας, ἀλλ' εἰς τοὺς μετὰ ταῦτα συνεσομένους τοῖς συγγράμμασιν. Εἰ δὲ τὸ παραυτίκα τις θεραπεύοι, τῆς τῶν κο- 40
λακευόντων μερίδος εἰκότως ἀν νομισθεῖν, οὓς πάλαι ἡ ἱστορία ἐξ ἀρχῆς εὐθὺς ἀπέστραπτο, οὐ μείον ἢ κωμωδικὴν ἢ γυμναστικὴν. Ἀλεξάνδρου γοῦν καὶ τοῦτο ἀπομνημονεύουσιν· ὡς ἡδέως ἀν, ἔΦη, πρὸς ὀλίγον ἀνεβίουν, ὧ Ὀνησίκριτε, ἀποθανῶν, ὡς μάθοιμι ὅπως ταῦτα οἱ ἄνθρωποι τότε ἀναγινώσκουσιν. εἰ δὲ νῦν αὐτὰ ἐπαινοῦσι, καὶ ἀσπάζονται, μὴ θαυμάσης· οἶονταί γὰρ οὐ μικρῷ

quosdam oderit, multo sibi magis necessariam iudicabit rempublicam, & veritatem pluris faciet, quam inimicitias: & si quem amet, tamen non parceret peccanti. Unum enim, ut dixi, hoc historiae proprium est, & soli liqandum veritati, si quis ad scribendam historiam accedat; reliquorum vero omnium cura abiicienda. Atque in universum, norma una, & mensura exacta haec est, respicere non ad eos, qui nunc audiunt, sed ad hos, qui post haec in scriptis nostris versabuntur. Si quis vero, quod praefens est, modo observet, adulatorum merito partibus adscribetur, quos olim historia ab initio inde non magis, quam exercitatrix ars comitricem illam *mangonum* averfata est. Alexandri quidem illam quoque memorabilem vocem referunt, qui, *Lubens*, inquit, *Onesicrite*, vel ad parvum temporis spatium post mortem meam reviviscerem, audiendi causa, quomodo ista lecturi sint, qui tum erant homines. Nunc vero et si laudant & amplectuntur, mi-

τινι τῷ δελέατι τούτῳ ἀνασπάσειν ἕκαστος τὴν παρ' ἡμῶν εὐνοίαν. Ὀμήρῳ γοῦν, καὶ τοι πρὸς τὸ μυθῶδες τὰ πλεῖστα συγγεγραφότι ὑπὲρ τοῦ Ἀχιλλέως, ἤδη καὶ πιστεύειν τινὲς ἐπάγονται, μόνον τοῦτο εἰς ἀπόδειξιν τῆς ἀληθείας μέγα τεκμήριον τιθέμενοι, ὅτι μὴ περὶ ζῶντος ἔγραφεν. οὐ γὰρ εὐρίσκουσιν οὐ τινος ἔνεκα ἐψεύδεται ἄν.

- 41 Τοιοῦτος οὖν μοι ὁ συγγραφεὺς ἔστω, ἄφοβος, ἀδέκαστος, ἐλεύθερος, παρρησίας καὶ ἀληθείας φίλος, ὥς ὁ Κωμικός Φησι, τὰ σῦκα σῦκα, τὴν σκάζην δέ, σκάζην ὀνομάζων, οὐ μίσει, οὐδὲ Φιλία νέμων, οὐδὲ Φειδόμενος, ἢ ἐλεᾶν, ἢ αἰσχυνόμενος, ἢ δυσωπούμενος ἴσος δικαστῆς εὐνους ἅπασιν, ἄχρι τοῦ μὴ πατέρῳ τι ἀπονεῖμαι πλεῖον τοῦ δέοντος, ξένος ἐν τοῖς βιβλίοις, καὶ ἄπολις, αὐτόνομος, ἀβασίλευτος, οὐ τί τῶδε, ἢ τῶδε
- 42 δοῖει λογισόμενος, ἀλλὰ τί πέπρακται λέγων. Ὁ δ' οὖν Θουκυδίδης εὖ μάλα τοῦτο ἐνομοθέτησε, καὶ διέκρινεν

rari noli: putant enim, ea se non parva quadam esca piscaturos esse nostram quisque benevolentiam. Homero sane, licet fabulose pleraque scripserit de Achille, iam ad credendum quidam inducuntur, solum illud ad veritatis demonstrationem magnum signum ponentes, quod non de vivo scripsit: neque enim, cuius rei causa mentiretur, inveniunt. Talis igitur mihi sit historicus, metus expers, incorruptus, liber, fiduciae & veritatis amicus, qui, Comici verbo, *Ficum vocet ficum, scapham dicat scapham*: non odio, neque amicitia tribuens *cuiquam quidquam*, non parcens, non misericordia, aut pudore vel verecundia tactus, iudex aequus, benevolus omnibus eatenus, ne quid alteri iusto plus tribuat, hospes in libris *suis*, nullius civitatis, suis ipse legibus vivens, regem agnoscens nullum, non quid hic vel ille existimaturus sit reputans, sed dicens quid factum sit. Non sine causa igitur hanc legem tulit Thucydides, virtutemque &

ἀρετὴν, καὶ κακίαν συγγραφικὴν, ὧν μάλιστα θαυ-
μαζόμενον τὸν Ἡρόδοτον, ἄχρι τοῦ καὶ Μούσας κληθῆ-
ναι αὐτοῦ τὰ βιβλία· κτῆμά τε γὰρ Φησι μᾶλλον ἐς
αἰὲ συγγράφειν, ἢ περ ἐς τὸ παρὸν ἀγώνισμα· καὶ μὴ
τὸ μυθῶδες ἀσπάζεσθαι, ἀλλὰ τὴν ἀλήθειαν τῶν γε-
γενημένων ἀπολείπειν τοῖς ὕστερον· καὶ ἐπάγει τὸ χρή-
σιμον, καὶ ὁ τέλος ἂν τις εὖ φρονῶν ὑπόθοιτο ἱστορίας,
ὥς εἴ ποτε καὶ αὐτὸς τὰ ὅμοια καταλάβοι, ἔχοιεν, Φησί,
πρὸς τὰ προγεγραμμένα ἀποβλέποντες, εὖ χρῆσθαι
τοῖς ἐν ποσὶ. Καὶ τὴν μὲν γνώμην τοιαύτην ἔχων ὁ συγ- 43
γραφεὺς ἡκέτω μοι τὴν δὲ Φωνὴν, καὶ τὴν τῆς ἐρμηνείας
ισχὺν, τὴν μὲν σφοδρὰν ἐκείνην, καὶ κάρχαρον, καὶ συν-
εχῇ ταῖς περιόδοις, καὶ ἀγκύλην ταῖς ἐπιχειρήσεσι, καὶ
τὴν ἄλλην τῆς ῥητορείας δεινότητα, μὴ κομιδῇ τεθηγμέ-
νος, ἀρχέσθω τῆς γραφῆς, ἀλλ' εἰρηνικώτερον διακεί-
μενος. καὶ ὁ μὲν νοῦς σύστοιχος ἔστω καὶ πυκνός, ἡ λέ-

12 Κάρχαρον) Τραχεῖαν. G.

vinum historici distinxit, cum maxima in admiratione vi-
deret esse Herodotum, adeo ut Musarum etiam nominibus
libri illius vocarentur. Possessionem enim potius in perpetuum
scribere se ait, quam commissionem, quae in praesens tantum pla-
ceat: neque fabulositatem sibi probari, sed verum de factis poste-
ritati se relinquere: subiungitque utilitatem, quemque finem,
si quis recte sapiat, constituat historiae: ut si quando rursus
similia ingruant, habeant, inquit, respicientes ad ea, quae olim
scripta sunt, quomodo recte utantur praesentibus. Ac talem qui-
dem habens animum historicus mihi detur. Quantum vero
ad linguam, & eloquendi facultatem attinet, vehementi qui-
dem illa atque aspera, & periodis continua, & argumentis
contorta, ceteraque vi oratoria, non admodum acutus &
inhorrescens, sed placide magis affectus, ad scribendum ac-
cedat. Ac sententiae quidem sint densae & crebrae: dictio

ξις δὲ, σαφὲς καὶ πολιτικὴ, οἷα ἐπισημότατα δηλοῦν
 44 τὸ ὑποκείμενον. Ὡς γὰρ τῇ γνώμῃ τοῦ συγγραφέως
 σκοποὺς ὑπεθέμεθα, παρήσϊαν καὶ ἀλήθειαν, οὕτω δὲ
 καὶ τῇ Φωνῇ αὐτοῦ, εἰς σκοπὸς ὁ πρῶτος, σαφῶς δη-
 λῶσαι, καὶ Φανώτατα ἐμφανίσαι τὸ πρᾶγμα, μῆτε
 ἀπορρήτοις, καὶ ἔξω πάτου ὀνόμασι, μῆτε τοῖς ἀγοραίοις
 τούτοις καὶ κατηλικοῖς, ἀλλ' ὥς μὲν τοὺς πολλοὺς
 συνιέναι, τοὺς δὲ πεπαιδευμένους ἐπαινέσαι. καὶ μὴν καὶ
 45 σχήμασι κεκοσμήσθω ἀνεπαχθέσι, καὶ τὸ ἀνεπιτήδευ-
 τον μάλιστα ἔχουσιν· ἐπεὶ τοῖς κατηρτυμένοις τῶν ζωμῶν
 εἰκότας ἀποφαίνει τοὺς λόγους. Καὶ ἡ μὲν γνώμη κοι-
 νωνεῖτω, καὶ προσαπτέσθω τι καὶ ποιητικῆς, παρ' ὅσον
 μεγαλήγορος, καὶ διηρμένη καὶ ἐκείνη, καὶ μάλιστα
 ὁπότεν παρατάξεις, καὶ μάχαις, καὶ ναυμαχίαις,
 συμπλέκηται. δέησει γὰρ τότε ποιητικοῦ τινος ἀνέμου

5 Μῆτε ἀπορρήτοις) Scripsit
 Caesar, tanquam scopulum vi-
 tandum esse inauditum atque in-
 solens verbum. Hinc sunt, qui ita

verbis utendum putant, ut num-
 mis publicaue moneta. Horatius
 ait, *ut silvae foliis* &c. G.

autem dilucida & civilis, quae quam clarissime designet ma-
 teriam. Quemadmodum enim animo scriptoris metas po-
 suimus dicendi libertatem & veritatem: ita & linguae illius
seu dictioni, scopus unus primus, dilucide explicare, & cla-
 rissime rem declarare, neque secretis, & remotis ab usu no-
 minibus, neque hisce de media turba vel de caupona *sum-*
is, sed quae vulgus intelligat, laudent eruditi. Verum fi-
 guris quoque ornata sint non nimium turgidis, & quae mi-
 nime videantur quaesitae: alioqui offis per nimia condimen-
 ta corruptis similem orationem faciunt. Ac mens quidem
historici participet aliquid, adsciscatque sibi, poëtices, qua-
 renus magnificis ipsa quoque verbis utitur atque elata est,
 & maxime cum aciebus, & pugnis, & navalibus proeliis,
 implicatur. Opus enim tum erit poëtico quodam spiritu,

ἐπουριάσοντας τὰ ἀκάτια, καὶ συνδιοίσοντας, ὑψηλὴν, καὶ ἐπ' ἄκρων τῶν κυμάτων τὴν ναῦν. ἡ λέξις δὲ ὅμως ἐπὶ γῆς βεβηκέτω, τῷ μὲν κάλλει καὶ τῷ μεγέθει τῶν λεγομένων συνεπαιρομένη, καὶ ὡς ἐνὶ μάλιστα ὁμοιουμένη, μὴ ξενίζουσα δὲ, μηδ' ὑπὲρ τὸν καιρὸν ἐνθουσιῶσα· κίνδυνος γὰρ αὐτῇ τότε μέγιστος παρακινήσῃ, καὶ κατενεχθῆναι ἐς τὸν τῆς ποιητικῆς κορύβαντα, ὥστε μάλιστα πειστέον τηνικαῦτα τῷ χαλινῷ, καὶ σωφρονητέον, εἰδότας ὡς ἵπποφυΐα τις, καὶ ἐν λόγοις πάθος οὐ μικρὸν γίγνεται. ἄμεινον οὖν ἐϋ' ἵππου ὀχουμένη τότε τῇ γνώμῃ, τὴν ἐρμηνείαν πεζῇ συμπαραθεῖν, ἐχομένην τοῦ ἐφιππίου, ὡς μὴ ἀπολείποιτο τῆς φορᾶς. Καὶ μὴν καὶ 46 συνθήκη τῶν ὀνομάτων εὐκράτω καὶ μέσῃ χρηστέον, οὔτε ἄγαν ἀφιστάντα, καὶ ἀπαρτῶντα, (τραχὺ γὰρ) οὔτε ῥυθμῷ παρ' ὀλίγον, ὡς οἱ πολλοὶ, συνάπτοντα. τὸ μὲν

qui secundo flatu vela impleat, celsamque per summos flatus navim perferat. Dico tamen humi incedat, quae cum pulchritudine dicendorum & magnitudine attollatur, & quantum eius licet, exaequetur, interim in peregrinitatem non exeat, neque ultra quam opportunum est, fanatico quodam spiritu efferatur. Tum enim maximum periculum est, ne extra numeros moveatur, & in poeticum furorem incidat. Itaque tum inprimis exaudiendae sunt habenae, & sobrietati studendum, cogitantes, esse ut equorum, ita etiam orationis morbum non parvum nimiam ferociam. Optimum igitur tum fuerit, uti mentem velut equo vectam, pedestri cursu comiteretur elocutio, prehensio ephippio, ne ab impetu equi destituatur. Verum compositione etiam verborum temperata & media utendum, ut ea neque nimis distrahas & dimoveas, asperum enim; neque rhythmo paene, ut plerique, concludas: quorum hoc quidem vitiosum est, illud

- 47 γὰρ ἐπαίτιον, τὸ δ' ἀηδὲς τοῖς ἀκούουσι. Τὰ δὲ πρά-
γματα αὐτὰ, οὐχ ὥς ἔτυχε συνακτέον, ἀλλὰ Φιλα-
πόνως καὶ ταλαιπώρως πολλάκις περὶ τῶν αὐτῶν ἀνα-
κρίνοντα, καὶ μάλιστα μὲν παρόντα, καὶ ἐφορῶντα. εἰ
δὲ μὴ, τοῖς ἀδεκαστότερον ἐξηγουμένοις προσέχοντα, καὶ
οὓς εἰκάσειεν ἂν τις, ἥκιστα πρὸς χάριν ἢ ἀπέχθειαν
ἀφαιρήσειν, ἢ προσθήσειν τοῖς γεγονόσι. κἀνταῦθα ἤδη
καὶ στοχαστικός τις, καὶ συνθετικός τοῦ πιθανωτέρου
48 ἔστω. Καὶ ἐπειδὴν ἀφροίσῃ ἅπαντα, ἢ τὰ πλεῖστα,
πρῶτα μὲν ὑπόμνημά τι συνυφαινέτω αὐτῶν, καὶ σῶ-
μα ποιείτω ἀκαλλές ἔτι, καὶ ἀδιαρβρωτον. εἶτα ἐπιβείς
τὴν τάξιν, ἐπαγέτω τὸ κάλλος, καὶ χρωννύτω τῇ λέξει,
49 καὶ χρηματίζετω, καὶ ρυθμιζέτω. Καὶ ὅλως, εἰκέτω
τότε τῷ τοῦ Ὀμήρου Διί, ἄρτι μὲν τῶν ἵπποπόλων Θρη-
κῶν γῆν ὀρῶντι, ἄρτι δὲ τὴν Μυσῶν. κατὰ ταῦτα γὰρ

13 Χρηματίζετω) Χρηματίζειν τὸ χρηματίζει ἢ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος.
καὶ τὸ πρᾶγματι χρησθῆαι σημαίνει, Χρηματίζεσθαι δὲ, τὸ χρηματα συλ-
καὶ τὸ, πρᾶγματι σχολάζειν, ὡς, λέγειν. V.

vero insuave audientibus. Res autem ipsas non temere con-
nectere oportet, sed cum labore & aerumnabili quadam
diligentia, instituto saepius de iisdem iudicio. Et maxime
quidem, quae quis ipse praesens inspexit, *scribe*; sin vero
minus, fidem illis habeat, qui narrant incorruptius, & quos
coniiciat aliquis minime ad gratiam vel odii causa subtra-
here quidquam rebus gestis, vel adiicere. Et hic iam ad con-
iecturam acutus sit, & qui argumentis elicere, quid sit pro-
babilius, queat. Et cum collegerit omnia aut pleraque,
primo quidem commentarium quoddam illorum contexat,
& corpus faciat informe adhuc, & artubus suis nondum
distinctum. Tum ordine adiecto pulchritudinem inducat, &
dictionis colorem addat, & orationem rebus accommodet,
& compositioni studeat. Et omnino tum Homericō illi Iovi
similis sit, nunc quidem equestrium Thracum adspicienti
terram, nunc vero Mysorum. Eadem enim ratione ipse

καὶ αὐτὸς, ἄρτι μὲν τὰ Ῥωμαίων ἰδία ὁράτω, καὶ δη-
 λούτω ἡμῖν οἷα ἐφαίνεται αὐτῷ ἀφ' ὑψηλοῦ ὁρῶντι, ἄρ-
 τι δὲ τὰ Περσῶν, εἴτ' ἀμφοτέρω, εἰ μάχονται. καὶ ἐν
 αὐτῇ δὲ τῇ παρατάξει, μὴ πρὸς ἓν μέρος ὁράτω, μηδ' ἐς
 ἓνα ἱππέα, ἢ πεζόν, εἰ μὴ Βρασίδας τις εἴη προπηδῶν,
 ἢ Δημοσθένης ἀνακόπτων τὴν ἐπίβασιν· ἐς τοὺς στρα-
 τηγούς μὲν τὰ πρῶτα, καὶ εἴ τι παρεκελεύσαντο, κα-
 κέينو ἀκουέτω, καὶ ὅπως, καὶ ἥ τινι γνώμῃ, καὶ ἐπινοίας
 ἔταξαν. ἐπειδὴν δὲ ἀναμιχθῶσι, κοινὴ ἔστω ἡ θέα, καὶ
 ζυγαστατεῖται τότε, ὥσπερ ἐν τρυτάνῃ τὰ γιγνόμενα,
 καὶ συνδιωκέτω, καὶ συμφευγέτω. Καὶ πᾶσι τούτοις 50
 μέτρον ἐπέστω, μὴ ἐς κόρον, μηδ' ἀπειροκάλως, μηδὲ
 νεαρῶς, ἀλλὰ ραδίως ἀπολυέσθω· καὶ στήσας ἐνταῦθα
 που ταῦτα, ἐπ' ἐκεῖνα μεταβαίνειτω, ἣν κατεπείγῃ· εἴ-
 τα ἐπ' αὐτῷ λυθεὶς ὅπου ἐκεῖνα καλῇ· καὶ πρὸς πάν-
 τα σπευδέτω, καὶ ὡς δυνατόν, ὁμοχρονεῖτω, καὶ μετα-

quoque iam res Romanorum singulatim inspiciat, & qua-
 les sibi visae sint ex alto contemplanti, enarret; iam vero
 Persarum; tum utraque, si pugnent: & in ipsa adeo acie
 non ad unam partem respiciat, neque ad unum equitem
 vel peditem, nisi forte Brasidas aliquis profiliat, aut De-
 mosthenes exscensum prohibeat: ad duces quidem primum;
 & si quid illi imperent, illud quoque audiat, & quomo-
 do, & qua mente, & consilio iniunxerint. Postquam ve-
 ro ad manus ventum, commune sit spectaculum, & quasi
 trutina suspendat, quaecunque geruntur; & persequentes
 comiterur, & fugientes. Et modus adsit hisce omnibus, ne
 ad satietatem, neque imperite, neque iuveniliter narret; sed
 cum facilitate se quadam expediat, & certo quodam loco
 his constitutis, ad illa, si urgeant, transeat: tum redeat ex-
 solutus, ubi ista vocaverint, festinetque ad omnia, & quan-
 tum potest, eodem cum ipsis temporibus vestigio procedat,

πετέσθω ἀπ' Ἀρμενίας μὲν εἰς Μηδίαν, ἐκεῖθεν δὲ ροι-
 ζήματι ἐνὶ, ἐς Ἰβηρίαν, εἴτα ἐς Ἰταλίαν, ὥς μηδένος
 51 καιροῦ ἀπολείποιο. Μάλιστα δὲ κατόπτρῳ εἰκυῖαν
 παρασχέσθω τὴν γνώμην, ἀβόλῳ, καὶ στίλπνῳ, καὶ
 ἀκριβεῖ τὸ κέντρον· καὶ ὁποίας ἂν δέξηται τὰς μορφὰς
 τῶν ἔργων, τοιαῦτα καὶ δεικνύτω αὐτὰ, διάστροφον δὲ,
 ἢ παράχρουν, ἢ ἐτερόσχημον, μηδέν· οὐ γὰρ ὥσπερ τοῖς
 ῥήτορσι γράφουσιν, ἀλλὰ τὰ μὲν λεχθησόμενά ἐστι,
 καὶ εἰρήσεται· πέπρακται γὰρ ἤδη. δεῖ δὲ ταῖς, καὶ
 εἰπεῖν αὐτὰ· ὥστε, οὐ τί εἰπωσὶ ζητητέον αὐτοῖς, ἀλλ'
 ὅπως εἰπωσιν. ὅλως δὲ, νομιστέον τὸν ἱστορίαν συγγρά-
 φοντα, Φειδίᾳ ἢ Πραξιτέλει χρῆναι εἰσκέναι, ἢ Ἀλκα-
 μένει, ἢ τῷ ἄλλῳ ἐκείνων. οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἐκεῖνοι χρυσοῦν,
 ἢ ἄργυρον, ἢ ἐλέφαντα, ἢ τὴν ἄλλην ὕλην ἐποιοῦν· ἀλλ'
 ἢ μὲν ὑπῆρχε, καὶ προὔποβέβλητο, Ἡλείων, ἢ Ἀθή-
 ναίων, ἢ Ἀργείων πεπορισμένων· οἱ δὲ ἐπλαττον μένον,

transvolatque ab Armenia quidem in Mediam, inde vero
 stridentibus velut alis in Iberiam, inde in Italiam, ut nul-
 lum non tempus consequatur. Maxime vero speculo simi-
 lem praebeat animum, nihil turbido, & splendido, & cen-
 tri exacti: qualesque acceperit operum species, tales etiam
 illas ostendat; perversum vero, aut alieni coloris, aut fi-
 gurae diversae, nihil. Neque enim ut eloquentiae magistris
 scribunt *historici*: sed dicenda *praesto* sunt, & dicentur *omni-*
no; iam enim facta sunt. Oportet autem ordinare illa atque
 dicere. Itaque non quid dicant, quaerendum eis est, sed
 quomodo dicant. In universum vero putandum est, histo-
 riae scriptorem Phidiae aut Praxiteli similem esse debere,
 aut Alcameni, aut cuidam alii ex eo numero. Neque enim
 illi aurum, aut argentum, aut ebur, aut aliam materiam
 faciebant: verum illa quidem aderat, & subiecta illis erat,
 Eliensibus, aut Atheniensibus, aut Argivis suppeditantibus:

καὶ ἔπριον τὸν ἐλέφαντα, καὶ ἔξεον, καὶ ἐκόλλων, καὶ ἐρύθμιζον, καὶ ἐπὴνθιζον τῷ χρυσῷ. καὶ τοῦτο ἦν ἡ τέχνη αὐτῶν, ἐς δέον οἰκονομήσασθαι τὴν ὕλην. τοιοῦτο δὴ τοι καὶ τὸ τοῦ συγγραφέως ἔργον, εἰς καλὸν διαβέσθαι τὰ πεπραγμένα, καὶ εἰς δύναμιν ἐναργέστατα ἐπιδείξαι αὐτά. καὶ ὅταν τις ἀκροώμενος οἴηται, μετὰ ταῦτα ὁρᾶν τὰ λεγόμενα, καὶ μετὰ τοῦτο ἐπαινῇ, τότε δὴ τότε ἀπηκρίβωται, καὶ τὸν οἰκεῖον ἐπαινον ἀπέιληφε τὸ ἔργον τῷ τῆς ἱστορίας Φειδία. Πάντων δὲ ἤδη παρεσκευασμένων, καὶ ἀπροοιμίαστον μὲν ποτε ποιήσεται τὴν ἀρχὴν, ὅταν μὴ πάνυ κατεπεῖγῃ τὸ πρᾶγμα, προδοικῆσθαι τι ἐν τῷ προοιμίῳ· δυνάμει δὲ καὶ τότε προοιμίῳ χρῆσεται, τῷ ἀποσαφύνῃ περὶ τῶν λεκτέων. Ὅποταν δὲ καὶ προοιμιάζεται, ἀπὸ δυοῖν μόνον ἄρζεται, 52

14 (Ὅπότεν) Ἔργα γὰρ τοῦ προοιμίου τρία ταῦτα. τὸ προσεχὲς καὶ εὐμάθειαν καὶ εὐνοίαν ἀπεργάσασθαι· ὅν τὰ δύο πρόσηλον ὅτι ἀπὸ τῶν ἀκρατῶν, εὐμάθεια καὶ εὐνοία. τὸ μὲν οὖν τίς ῥητορὰ σφείλεισι ἢ εὐνοία, ἢ εὐμαθῆς διέξοιντο [οἱ ἀνθρώποι] τοὺς λόγους αὐτοῦ. καὶ ἡ

εὐμάθεια δὲ πρὸς τῶν ἀκρατῶν ἐστίν. ἐκείνους γὰρ οὐκ ἔστι τοῦτο ὥσπερ καὶ ἡ προσοχή· ὃ μάλιστα μεγαλονοίας δεσμεύεται ῥητορὸς, εἰδότες καὶ τὰ σμικρὰ μεγάλα δείξαι, καὶ ὥσπερ εὐελπίαι τοὺς ἀκρατὰς εἰλεῖν. κατὰ δὲ δεύτερον λόγον καὶ ἡ εὐμάθεια τὴν τοῦ ῥητορὸς

at ipsi formabant tantum, & secabant ebur, poliebantque, & conglutinabant, & concinnabant, & auri velut florem inducebant: eaque ipsa illorum ars erat, materiam, prout opus erat, disponere. Tale igitur etiam opus historici, cum ornatu disponere res gestas, & quam potest lucidissime eas demonstrare. Et ubi, qui audit, postea putat se vidisse ea, quae dicuntur, & postea laudat, tunc sane tunc elaboratum accurate, & propriam sibi laudem consecutum est opus historico nostro Phidiae. Omnibus autem iam paratis, & sine prooemio nonnunquam incipiet, cum res ipsa non valde postulabit praestui quidquam in prooemio. Vim quidem ipsam prooemii tum quoque adhibebit, quod ea, quae dicenda sunt, declaret. Cum vero utetur prooemio, a duobus

οὐχ ὥσπερ οἱ ῥήτορες ἀπὸ τριῶν, ἀλλὰ τὸ τῆς εὐνοίας
 παρεῖς, προσοχὴν ἢ εὐμάθειαν εὐπορίσει τοῖς ἀκούουσι.
 προσέξουσιν μὲν γὰρ αὐτῷ, ἣν δείξῃ ὡς περὶ μεγάλων, ἢ
 ἀναγκαίων, ἢ οἰκείων, ἢ χρησίμων ἑρεῖ. εὐμαθὴ δὲ καὶ
 σαφῆ τὰ ὕστερα ποιήσῃ, τὰς αἰτίας προεκτιθέμενος,
 54 καὶ περιορίζων τὰ κεφάλαια τῶν γεγενημένων. Τοιού-
 τοις προομιόις οἱ ἄριστοι τῶν συγγραφέων ἐχρήσαντο.
 Ἡρόδοτος μὲν, ὡς μὴ τὰ γενόμενα ἐξίτηλα τῷ χρόνῳ
 γένηται, μεγάλα καὶ θαυμαστὰ ὄντα, καὶ ταῦτα,
 νίκας Ἑλληνικὰς δηλοῦντα, καὶ ἥττας βαρβαρικὰς.
 Θουκυδίδης δὲ, μέγαν τε καὶ αὐτὸς ἐλπίσας ἔσεσθαι,
 καὶ ἀξιολογώτατον, καὶ μείζω τῶν προγεγενημένων,
 ἐκείνον τὸν πόλεμον· καὶ γὰρ παθήματα ἐν αὐτῷ με-
 55 γάλα ξυνέβη γενέσθαι. Μέγα δὲ τὸ προοίμιον ἀνάλο-
 γον τοῖς πράγμασιν, ἢ μηκυνόμενον, ἢ βραχυνόμενον·

ἐντρέχειαν γενήσεται. ἐκ' ἀφελίσιν
 μίντοι καὶ αὐτὴ τῶν ἀκροατῶν. ὥστε
 τριῶν ὄντων, μόνῃ ἢ εὐνοίᾳ τὸν ῥήτορα
 ἀφελήσῃ, τὰ δὲ λοιπὰ δύο τοῖς

ἀκροατάς. διδὲ καὶ ἐν ταῖς ἱστορίαις
 ἐκλείπει, ὅτι μὴ ἑαυτῷ τότε ὁ ῥή-
 τορ, ἀλλὰ τοῖς ἀκροαταῖς ἐργάζε-
 ται. M.

tantum exordietur, non ut oratores a tribus, sed omisso il-
 lo, quod ad benevolentiam pertinet, attentionem ac docili-
 tatem in auditoribus parabit. Attendent illi, si ostenderit,
 se de magnis, aut necessariis, aut domesticis, aut utilibus
 dicturum: docilem autem, & ea, quae sequuntur, dilucida
 reddet, exponendis ante causis, & praefiniendis rerum ge-
 starum quibusdam capitibus. Talibus prooemiis optimi hi-
 storiorum usi sunt: Herodotus quidem, ne res gestae ipso
 tempore evanescant, magnae cum sint atque admirabiles, eaeque
 Graecas victorias indicent, & clades barbarorum; Thucydides
 autem, magnum & ipse futurum ratus & memoria dignissimum,
 & maius prioribus, illud bellum; etenim calamitates quoque ma-
 gnas in illo contigisse. Magnum vero prooemium, pro rerum
 ipsarum portione productum aut correptum, Concinnus

εὐαφὴς δὲ καὶ εὐάγωγος ἔστω ἢ ἐπὶ τὴν διήγησιν μετά-
 βασις. ἅπαν γὰρ ἀτεχνῶς τὸ λοιπὸν σῶμα τῆς ἱστο-
 ρίας, διήγησις μακρά ἐστίν· ὥστε ταῖς τῆς διηγήσεως
 ἀρεταῖς κατακεκοσμήσθω, λείως τε καὶ ὁμαλῶς προι-
 οῦσα, καὶ αὐτῇ ὁμοίως, ὥστε μὴ προὔχειν, μήτε κοι-
 λαίνεσθαι. ἔπειτα τὸ σαφὲς ἐπανθείτω τῇ λέξει, ὡς
 ἔφην, μεμηχανημένον καὶ τῇ συμπεριπλοκῇ τῶν πραγ-
 μάτων. ἀπόλυτα γὰρ καὶ ἐντελῆ πάντα ποιήσει, καὶ τὸ
 πρῶτον ἐξεργασάμενος, ἐπάξει τὸ δεύτερον ἐχόμενον αὐ-
 τοῦ, καὶ ἀλύσεως τρόπῳ συνηρμοσμένον, ὡς μὴ διακε-
 κόπθαι, μηδὲ διηγήσεις πολλὰς εἶναι, ἀλλήλαις πα-
 ρακειμένας, ἀλλ' αἰεὶ τὸ πρῶτον τῷ δευτέρῳ, μὴ γει-
 τνίαν μόνον, ἀλλὰ καὶ κοινωνεῖν, καὶ ἀνακεκράσθαι
 κατὰ τὰ ἅκρα. Τάχος ἐπὶ πᾶσι χρήσιμον, καὶ μά 56
 λιστα εἰ μὴ ἀπορία τῶν λεκτέων εἴη· καὶ τοῦτο πορίζε-
 σθαι χρή μὴ τοσοῦτον ἀπὸ τῶν ὀνομάτων ἢ ῥημάτων,
 ὅσον ἀπὸ τῶν πραγμάτων. λέγω δὲ εἰ παραβέοις μὲν τὰ

porro & sequax sit transitus ad narrationem. Nam omne
 prorsus reliquum corpus historiae narratio longa est. Ita-
 que virtutibus narrationis ornata sit, mollique & aequabili
 vestigio procedat, & undique sibi similis similiter, ut ne-
 que emineat quidquam, neque recedat. Deinde perspicui-
 tas efflorescat in dictione, quae perficiatur etiam, ut dixi,
 rerum inter se complexu. Nempe absoluta omnia & con-
 summata faciet, & primo perfecto secundum illi cohaerens
 inducet, & catenae instar coagmentatum, ut nusquam in-
 tercidatur, neque multae sint narrationes altera alteri ad-
 iectae, sed semper prius posteriori non vicinum modo sit,
 sed continuum, & extremis suis permixtum. Celeritas utilis
 in omnibus, & maxime si non sit dicendorum penuria: ea-
 que paranda non tantum a nominibus aut verbis, quan-
 tum ab ipsis rebus: hoc autem dico, si percurras parva &

μικρὰ καὶ ἥττον ἀναγκαῖα, λέγοις δ' ἰκανῶς τὰ με-
 γαλὰ· μᾶλλον δὲ καὶ παραλείπτεον πολλά. οὐδὲ γὰρ
 ἦν ἐστίας τοὺς Φίλους, καὶ πάντα ἢ παρεσκευασμένα,
 διὰ τοῦτο ἐν μεσοῖς τοῖς πέμμασι, καὶ τοῖς ὀρνέοις, καὶ
 λοπάσι τοσαύταις, καὶ συσὶν ἀγρίοις, καὶ λαγωῖς,
 καὶ ὑπογαστρίοις, καὶ σαπέρδην ἐνθήσεις, καὶ ἔτνος, εἴ
 τι κοῖκείνο παρεσκεύαστο· ἀμελήσεις δὲ τῶν εὐτελεστέ-
 57 ρων. Μάλιστα δὲ σωφρονητέον ἐν ταῖς τῶν ὀρῶν, ἢ τει-
 χῶν, ἢ ποταμῶν ἐρμηνείαις, ὥς μὴ δύναμιν λόγων ἀπει-
 ροκάλως παρεπιδείκνυσθαι δοκοῖς, καὶ τὸ σαυτοῦ ὄραν,
 παρὲς τὴν ἱστορίαν, ἀλλ' ὀλίγον προσαιψάμενος, τοῦ
 χρησίου καὶ σαθοῦς ἕνεκα, μεταβῇ, ἐκφυγὼν τὸν
 ἰξὸν τὸν ἐν τῷ πράγματι, καὶ τὴν τοιαύτην ἅπασαν λι-
 χνεῖαν, οἷον ὅρας τι καὶ Ὀμηρὸς ὡς μεγαλόφρων ποιεῖ.
 καίτοι ποιητὴς ἂν, παραβῇ τὸν Τάνταλον, καὶ τὸν Ἰξίον-
 να, καὶ Τιτυὸν, καὶ τοὺς ἄλλους. εἰ δὲ Παρθένιος, ἢ

5 Λοπάσι) Λοπάς τὸ βρώμα καὶ
 ἢ περικειμένη ἔσθην τοῦ χρομίου λι-
 πῆς, ὡς τινες φασί. Σὺ δὲ μέμνησο

Ἀριστοφάνους λέγοντος, ὅξυς δὲ
 πᾶσα καὶ λοπάδιοι καὶ χύτρα χαλ-
 κῇ γίγονιν. V.

minus necessaria, satis autem dicas de magnis. Quin multa
 etiam omittenda. Neque enim si quando convivio accipis
 amicos, paratis omnibus, propterea inter media bellaria,
 & aviculas, & tot patinas, & apros, & lepores, & sumi-
 na, faperdam quoque appones, & fabam, si qua etiam pa-
 rata sit; verum viliora negliges. Maxime vero sobrie ver-
 sandum est in montium, aut moenium, aut fluminum de-
 scriptionibus, ne imperite ac perverse vim dicendi osten-
 tare videaris, & omissa historia tuum negotium agere: sed
 ubi leviter utilitatis perspicuitatisque causa attigeris, transi-
 to, viscumque *veluti* illius rei, illasque omnes delicias effu-
 gito. Quale quiddam ipse, vides, ut magnanimus Home-
 rus faciat. Quantumvis poeta sit, transcurrit Tantalum, &
 Ixionem, & Tityum, & reliquos. Si vero Parthenius, aut

Εὐφορίων, ἡ Καλλίμαχος ἔλεγε, πόσοις ἂν οἶε ἔπεισι
 τὸ ὕδωρ ἄχρι πρὸς τὸ χεῖλος τοῦ Ταντάλου ἦγαγεν; εἴ-
 τα πόσοις ἂν Ἰξίωνα ἐκύλισε; μᾶλλον δὲ ὁ Θουκυδίδης
 αὐτὸς, ὀλίγα τῶ τοιούτῳ εἶδει τοῦ λόγου χρησάμενος,
 σκέψαι ὅπως εὐθὺς ἀφίσταται, ἡ μηχανήμα ἐρμηνεύ-
 σας, ἡ πολιορκίας χρῆμα δηλώσας ἀναγκαῖον καὶ
 χρεῖωδες ὄν, ἡ ἐτι πόλεων σχῆμα, ἡ Συρακουσίων λι-
 μένα. ὅταν μὲν γὰρ τὸν λοιμὸν διηγῇται, καὶ μακρὸς
 εἶναι δοκῇ, σὺ τὰ πράγματα ἐννόησον· εἴση γὰρ οὕτω
 τὸ τάχος, καὶ ὡς Φεύγοντος ὁμῶς ἐπιλαμβάνεται αὐ-
 τοῦ τὰ γεγενημένα, πολλὰ ὄντα. Ἦν δέ ποτε καὶ λό- 58
 γους ἐροῦντά τινα δέησῃ εἰσάγειν, μάλιστα μὲν εἰκότα
 τῷ προσώπῳ, καὶ τῷ πράγματι οἰκεῖα λεγέσθω·
 ἔπειτα, ὡς σαφέστατα καὶ ταῦτα· πλὴν ἐφείτῃ σοι
 τότε καὶ ῥητορεῦσαι, καὶ ἐπιδείξαι τὴν τῶν λόγων δει-
 νότητα. Ἐπαινοὶ μὲν γὰρ ἢ ψόγοι, πάνυ πεφεισμένοι, 59

Euphotion, aut Callimachus dixisset, quot, putas, ver-
 bus aquam ad labra usque Tantali perduxisset? deinde quot
 aliis circumegisset Ixionem? Potius vero Thucydides ipse,
 parce hac orationis forma usus, vide, quam celeriter defi-
 stat, ubi vel machinationem aliquam declaravit, aut obsi-
 dionis formam explicavit, necessariam licet & utilem, aut
 Epipolarum formam, aut Syracusiorum portum. Cum enim
 pestilentiam describit, & longus esse videtur, at tu res ipsas
 cogita: sic enim celeritatem intelliges, & ut fugientem *velut*
 tamen facta, multa quidem illa retineant ac reprehendant.
 Si quando vero etiam verba facientem aliquem inducere
 oportebit; maxime quidem personae convenientia, & pro-
 pria negotio dicantur, deinde quam dilucidissime haec quo-
 que. Quin tum etiam permiffum tibi est rhetoricari, & vim
 dicendi ostendere. Laudes quidem aut vituperationes omni-

καὶ περισκεμμένοι, καὶ ἀσυκοφάνητοι, καὶ μετὰ ἀποδείξεων, καὶ ταχεῖς, καὶ μὴ ἄκαιροι, ἐπεὶ ἔξω τοῦ δικαστηρίου ἐκείνοί εἰσι. καὶ τὴν αὐτὴν Θεοπόμπῃ αἰτίαν ἔξεις, Φιλαπεχθιμόνως κατηγοροῦντι τῶν πλείστων, καὶ διατριβὴν ποιουμένῳ τὸ πρᾶγμα, ὡς κατηγορεῖν
 60 μᾶλλον ἢ ἱστορεῖν τὰ πεπραχμένα. Καὶ μὴν καὶ μῦθος εἴ τις παρεμπέσοι, λεκτέος μὲν, οὐ μὴν πιστωτέος πάντως, ἀλλ' ἐν μέσῳ θετέος τοῖς ὅπως ἂν ἐβέλωσιν, εἰκάσουσι περὶ αὐτοῦ. σὺ δ' ἀκίνδυνος, καὶ πρὸς οὐδέτερον
 61 ἐπ' ἱρρεπέστερος. Τὸ δ' ὅλον, ἐκείνου μοι μέμνησο, (πολλάκις τὸ αὐτὸ ἐρῶ) καὶ μὴ πρὸς τὸ παρὸν μόνον ὀρᾶν γράφει, ὡς οἱ νῦν ἐπαινέσωntαί σε, καὶ τιμήσωσιν, ἀλλὰ τοῦ σύμπαντος αἰῶνος ἐστοχασμένος; πρὸς τοὺς ἔπειτα μᾶλλον σύγγραφε, καὶ παρ' ἐκείνων ἀπαίτει τὸν μισθὸν τῆς γραφῆς, ὡς λέγεται καὶ περὶ σοῦ, ἐκείνος μέντοι ἐλεύθερος ἀνὴρ ἦν, καὶ παρρησίας μεστός, οὐδὲν

no moderatae, & circumspectae, & a calumnia remotae funto, & cum demonstratione coniunctae, & celeres [breves,] nec intempestivae. Alioquin extra tribunal sunt, idemque, quod Theopompus, crimen sustinebis, qui inimicitarum quodam studio plerosque accuset, in eoque negotio diu moretur, ut accuset potius, quam quae facta sunt enarrat. Si etiam fabula ex transverso incidat, dicenda quidem, non tamen omnino asseveranda, sed relinquenda in medio, ut, prout quisque voluerit, de ea existimet: tu vero tutus, ac in neutram partem propensus. In universum autem, illud mihi memento, (saepius idem dicam) & non ad praesens modo spectans scribito, ut qui nunc sunt homines te laudent, & in honore habeant, sed ad omnis aevi memoriam quasi collineans, his potius scribe, qui post erunt, & ab illis scriptionis mercedem reposce, ut de te etiam dicatur, *Ille tamen liber fuit, & dicendi fiducia plenus. Nihil ne-*

οὐδὲ κολακευτικόν, οὐδὲ δουλοπρεπές, ἀλλ' ἀλήθεια ἐπὶ
 πᾶσι. τοῦτ' εἰ σωφρονοίη τις, ὑπὲρ πάσας τὰς νῦν ἐλπί-
 δας θείτο ἂν, οὕτως ὀλιγοχρονίους οὔσας. Ὅρας τὸν Κνί- 62
 διον ἐκεῖνον ἀρχιτέκτονα, οἷον ἐποίησεν; οἰκοδομήσας γὰρ
 τὸν ἐπὶ τῇ Φάρῳ πύργον, μέγιστον καὶ κάλλιστον ἔρ-
 γων ἀπάντων, ὡς πυρσεύοιτο ἀπ' αὐτοῦ τοῖς ναυτιλλο-
 μένοις, ἐπὶ πολὺ τῆς θαλάττης, καὶ μὴ καταφέροιντο
 εἰς τὴν Παραιτονίαν, παγχάλεπον, ὡς Φασιν, οὔσαν,
 καὶ ἄφυκτον, εἴ τις ἐμπέσοι εἰς τὰ ἔρματα. οἰκοδομή-
 σας οὖν τὸ ἔργον, ἔνδοθεν μὲν κατὰ τῶν λίθων τὰ αὐτοῦ
 ὄνομα ἐπέγραψεν, ἐπιχρίσας δὲ τιτάνῳ, καὶ ἐπικαλύ-
 ψας, ἐπέγραψε τούνομα τοῦ τότε βασιλεύοντος, εἰδὼς
 ὅπερ καὶ ἐγένετο, πᾶν ὀλίγου χρόνου συνεκπεσούμενα
 μὲν τῷ χρίσματι τὰ γράμματα, ἐκφανσόμενον δὲ,
 ΣΩΣΤΡΑΤΟΣ ΔΕΞΙΦΑΝΟΥΣ Κνίδιος, Θεοῖς σωτῆρσιν
 ὑπὲρ τῶν πλωζομένων. οὕτως οὐδ' ἐκεῖνος ἐς τὸν τότε

que adulatorium, neque servile, sed veritas in omnibus. Hoc, si
 quis sapiat, super omnes huius vitae spes, quae parvi adeo
 temporis sunt, posuerit. Videſne tu Cnidium illum archi-
 tectum, quale quid fecerit? Cum enim aedificasset illam in
 Pharos turrim, maximum omnium operum pulcherrimum-
 que, ut inde signum igne accenso tolleretur navigantibus
 longe in mari, ne in Paraetioniam deferrentur, difficillimam,
 ut aiunt, & unde effugere non posset, si quis incidisset in
 scopulosa illa loca. Opere igitur exaedificato, intus quidem
 in ipsis faxis suum nomen inscripsit. Inducta vero calce cum
 texisset, *ipsi tectorio* inscripsit nomen regis, qui tum erat;
 qui sciret, quod etiam contigit, parvo admodum interieſto
 tempore futurum, ut cum tectorio exciderent literae, in
 conspectum vero prodiret *Sostratus Dexiphani Cnidius*, *Dii*
servatoribus, pro his, qui fluctu iaculantur. Ita neque ille ad tem-

καιρον, οὐδὲ τὸν αὐτοῦ βίον τὸν ἀλίγον ἐώρα, ἀλλ' εἰς
τὸν νῦν, καὶ τὸν αἰεὶ, ἄχρις ἂν ἐστήκη ὁ πύργος, καὶ
63 μένη αὐτοῦ ἡ τέχνη. Χρὴ τοίνυν καὶ τὴν ἱστορίαν οὕτω
γράφεσθαι σὺν τῷ ἀληθεῖ μᾶλλον πρὸς τὴν μέλλου-
σαν ἐλπίδα, ἢ περ σὺν κολακείᾳ πρὸς τὸ ἡδὺ τοῖς νῦν
ἐπαινουμένοις. οὗτός σοι κανὼν καὶ σταθμὴ ἱστορίας δι-
καίας. καὶ εἰ μὲν σταθμήσονται τινες αὐτῇ, εὖ ἂν ἔχοι,
καὶ εἰς δέον ἡμῖν γέγραπται· εἰ δὲ μὴ, κεκύλισται ὁ
πίθος ἐν Κρανεΐῳ.

pus quod tum erat, neque ad suam vitam, brevem illam oppido, respexit, sed in hoc, quod nunc est, quodque futurum omni aeo, quamdiu turris steterit, ipsiusque manserit artificium. Oportet igitur historiam quoque eo modo scribi cum veri studio potius ad spem futuram, quam cum adulatione, ad suavitatem ex praesenti laude capiendam. Illa tibi regula & perpendiculum verae historiae, quo si qui dirigi se patiantur, bene habuerit, & recte nobis processerit scriptio: sin minus, at dolium volutum est in Craneo.

ΑΛΗΘΟΥΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΛΟΓΟΣ ΠΡΩΤΟΣ.

ὩΣΠΕΡ τοῖς ἀθλητικοῖς καὶ περὶ τὴν τῶν σωμάτων ἱ ἐπιμέλειαν ἡσκημένοις, οὐ τῆς εὐεξίας μόνον, οὐδὲ τῶν γυμνασίων φροντίς ἐστίν, ἀλλὰ καὶ τῆς κατὰ καιρὸν γιγνομένης ἀνέσεως, μέρος γοῦν τῆς ἀσκήσεως τὸ μέγιστον αὐτὴν ὑπολαμβάνουσιν· οὕτω δὲ καὶ τοῖς περὶ λόγους ἐσπουδακόσιν ἡγοῦμαι προσήκειν μετὰ τὴν πολλὴν τῶν σπουδαιοτέρων ἀνάγνωσιν, ἀνεῖναι τε τὴν διανοίαν, καὶ πρὸς τὸν ἔπειτα κάματον ἀκμαιοτέραν παρασκευάζειν. Γένοιτο δ' ἂν ἐμμελὲς ἡ ἀνάπαυσις αὐτοῖς, 2 εἰ τοῖς τοιούτοις τῶν ἀναγνωσμάτων ὀμιλοῖεν, ἃ μὴ μόνον ἐκ τοῦ ἀστείου τε καὶ χαρίεντος ψυχὴν παρέξει τὴν ψυχαγωγίαν, ἀλλὰ τινα καὶ θεωρίαν οὐκ ἄριστον ἐπι-

1 ΑΛΗΘΙΝΩΝ ΔΙΗΓΗΜΑ-
ΤΩΝ. Inscript. Scholiast.

9 Ἀεΐται) Γραι. ἀνίται. G.

11 Ἀνάγνωσις) Γραι. ἡ ἀνά-
παυσις. G.

VERAE HISTORIAE LIBER PRIMUS.

QUEMADMODUM athleticis, & his, qui circa corporis curam exercentur, non habitus modo boni, neque exercitationum cura est, sed opportuna etiam remissionis, quippe quam partem exercitationis vel maximam arbitrentur: ita etiam his, qui studium in literis posuerunt, convenire arbitror, ut post multam severiorem lectionem remittant cogitationem, & ad futuros labores alacriorem reddant. Conveniens autem illis requies contingat, si in iis legendis versentur, quae non nudam modo ex urbanitate & venustate delectationem praebeant, sed cognitionem etiam non in-

δείξεται, οἷόν τι καὶ περὶ τῶνδε τῶν συγγραμμάτων Φρονήσειν ὑπολαμβάνω. οὐ γὰρ μόνον τὸ ξένον τῆς ὑπὸθέσεως, οὐδὲ τὸ χαρίεν τῆς προαιρέσεως ἐπαγωγὸν ἔσται αὐτοῖς, οὐδ' ὅτι ψεύσματα ποικίλα, πιθανῶς τε καὶ ἐναλβῶς ἐξηγηόχαμεν, ἀλλ' ὅτι καὶ τῶν ἰστορουμένων ἕκαστον οὐκ ἀκωμωδῆτως πρὸς τινὰς ἡνικται τῶν παλαιῶν ποιητῶν τε, καὶ συγγραφέων, καὶ φιλοσόφων, πολλὰ τεράστια καὶ μυθώδη συγγεγραφότων· οὓς καὶ ὀνομαστὶ ἀν' ἔγραφον, εἰ μὴ καὶ αὐτῷ σοι ἐκ τῆς ἀναγνώσεως φαίνεσθαι ἔμελλε. Κτησίας ὁ Κτησιόχου, ὁ Κνίδιος, συνέγραψε περὶ τῆς Ἰνδῶν χώρας, καὶ τῶν παρ' αὐτοῖς, ἃ μῆτε αὐτὸς εἶδε, μῆτε ἄλλου εἰπόντος ἤκουσεν. ἔγραψε δὲ καὶ Ἰαμβούλος περὶ τῶν ἐν τῇ μεγάλῃ θαλάττῃ, πολλὰ παράδοξα· γνῶριμον μὲν ἅπασιν τὸ ψεῦδος πλασάμενος, οὐκ ἄτερπῇ δ' ὅμως συνθεὶς τὴν ὑπόθεσιν. πολλοὶ δὲ καὶ ἄλλοι τὰ αὐτὰ τούτοις προελό-

3

eruditam suppeditent, quale quid etiam de hisce libellis ut sentiant *lectores*, futurum existimo. Neque enim sola argumenti peregrinitas, neque quod in ipso consilio venustum est, ipsos alliciet, neque quod mendacia varia probabili & verisimili oratione protulimus, sed etiam quod eorum, quae narrantur, unumquodque non sine comica quadam hilaritate respectum occultum habent ad quosdam veterum poetarum, & historicorum, & philosophorum, qui portentosa multa & fabulosa conscripserunt, quos nominatim scripsissem, nisi futurum esset, ut tibi ipsi inter legendum appareant. Scripsit Ctesias Ctesiochi filius Cnidius de Indorum regione, & his, quae ibi sunt, quae neque vidit ipse, neque alio dicente audivit. Scripsit autem Iambulus etiam de magni maris rebus multa admirabilia, manifestum quidem omnibus mendacium fingens, non indelectabile tamen componens argumentum. Multi vero alii etiam eodem instituto

μενοι, συνέγραψαν, ὡς δὴ τινες ἑαυτῶν πλάνας τε, καὶ ἀποδημίας, θηρίων τε μεγέθη ἱστοροῦντες, καὶ ἀνθρώπων ὠμότητας, καὶ βίων καινότητας. ἀρχηγὸς δὲ αὐτοῖς καὶ διδάσκαλος τῆς τοιαύτης βωμολοχίας, ὁ τοῦ Ὀμήρου Ὀδυσσεὺς, τοῖς περὶ τὸν Ἀλκίνοον διηγούμενος, ἀνέμων τε δουλείαν, καὶ μονοφθάλμους, καὶ ὠμοφάγους, καὶ ἀγρίους τινὰς ἀνθρώπους· ἐτι δὲ πολυκέφαλα ζῶα, καὶ τὰς ὑπὸ Φαρμάκων τῶν ἐταίρων μεταβολὰς, οἷα πολλὰ ἐκείνος πρὸς ἰδιώτας τοὺς Φαίακας ἑτερατεύσατο. Τούτοις οὖν ἐντυχὼν ἅπασι τοῦ ψεύσασθαι μὲν, 4 οὐ σφόδρα τοὺς ἀνδρας ἐμεμφάμην, ὁρῶν ἤδη σύνηθες ὃν τοῦτο καὶ τοῖς φιλοσοφεῖν ὑπισχυόμενοις. ἐκείνο δ' αὐτῶν ἐθαύμασα, εἰ ἐνόμισαν λήσειν οὐκ ἀληθῆ συγγράφοντες. διόπερ καὶ αὐτὸς ὑπὸ κενοδοξίας ἀπολιπεῖν τι σπουδάσας τοῖς μεθ' ἡμᾶς, ἵνα μὴ μόνος ἄμοιρος ᾦ τῆς

· 11 (Ὅρῶν ἤδη) Ταῦτα εἰς Πλάτωνα ἀποτίσεται πολλαχοῦ μὴ καὶ ἀλλαχοῦ μυθολογούντα, μά-

λιστα δὲ ἐν τῷ δεκάτῳ τῆς πολιτίας, τὰ περὶ τῶν ἐν ἔδου διεξιόντα. V.

scripsere velut suos quosdam errores, & peregrinationes, ubi bestiarum magnitudines enarrant, & hominum crudelitates, & novas victus rationes. Dux autem illis & magister eius scurrilitatis, Homericus ille Ulysses, enarrans Alcinoο, ventorum servitia, & coclites, crudivorosque, & silvestres quosdam homines; ad haec multorum capitum animalia, & versos in animalia medicamentis quibusdam socios, quod genus multa ille ad imperitos Phaeaces prodigiose enarravit. In hos igitur cum incidissem, omnes, mendaciorum causa non valde reprehendi homines, qui viderem, olim solemne hoc esse his etiam, qui philosophiam promitterent: at illud miratus sum, si putarunt, fieri posse ut lateat, se non vera scripsisse. Quare & ego, cum gloriolae quodam studio impulsus ipse quoque relinquere aliquid vellem posteris, ne solus expers essem illius fingendi

ἐν τῷ μυθολογεῖν ἐλευθερίας, ἐπεὶ μηδὲν ἀληθὲς ἱστορεῖν εἶχον, (οὐδὲν γὰρ ἐπεπόνθειν ἀξιόλογον) ἐπὶ τὸ ψεῦδος ἐτραπόμην, πολλῶ τῶν ἄλλων εὐγνωμονέστερον. καὶ ἐν γὰρ δὴ τοῦτο ἀληθεύων λέγω, ὅτι ψεύδομαι, οὕτω δ' ἂν μοι δοκῶ καὶ τὴν παρὰ τῶν ἄλλων κατηγορίαν ἐκφυγεῖν, αὐτὸς ὁμολογῶν μηδὲν ἀληθὲς λέγειν. γράφω τοῖ-
 κυν περὶ ὧν μήτ' εἶδον, μήτ' ἔπαθον, μήτε παρ' ἄλλων ἐπυθόμην· ἔτι δὲ μηδὲ ὅλως ὄντων, μηδὲ τὴν ἀρχὴν γενέ-
 σθαι δυναμένων. διὸ δεῖ τοὺς ἐντυγχάνοντας μηδαμῶς
 5 πιστεύειν αὐτοῖς. Ὀρμηθεὶς γὰρ ποτε ἀπὸ Ἡρακλείαν
 στηλῶν, καὶ ἀφ' οὗ ἐς τὸν ἐσπέριον Ὠκεανὸν, οὐρίῳ ἀνέ-
 μῳ τὸν πλοῦν ἐποιοῦμην. αἰτία δέ μοι τῆς ἀποδημίας,
 καὶ ὑπόθεσις, ἡ τῆς διανοίας περιεργία, καὶ πραγμά-
 των καινῶν ἐπιθυμία, καὶ τὸ βούλεσθαι μαθεῖν ὅ, τι τὸ
 τέλος ἐστὶ τοῦ Ὠκεανοῦ, καὶ τίνες οἱ πέραν κατοικοῦν-
 τες ἄνθρωποι. τούτου γέ τοι ἕνεκα, πάμπολλα μὲν σιτία

libertatis, quando veri nihil narrare poteram, cui nihil di-
 gnum dictu usu venerit, ad mendacium conversus sum, mul-
 to aliorum mendaciis rationabilius: quandoquidem vel
 unum hoc certe verum dico, me mentiri. Ita autem mihi
 videor etiam crimen circa reliqua effugere, qui ipse veri
 nihil me dicere fatear. Scribo igitur, de quibus neque vi-
 di, neque expertus sum, neque audiui ab aliis; ad haec,
 quae neque sunt, neque fieri omnino possunt. Nullo mo-
 do igitur fidem adhibere illis par est, si qui lectores mihi
 contigerint. Iam solvens aliquando de columnis Herculis,
 & in Occidentalem Oceanum delatus, secundo vento na-
 vigabam. Causa mihi peregrinationis & institutum mentis
 quaedam inanis sedulitas, novarumque rerum cupido, &
 quod discere vellem, quis finis esset Oceani, quique in di-
 verso illius litore habitarent homines. Huius igitur rei cau-
 sa, magnam vim ciborum, & aquae quod satis esset im-

ἐνεβαλόμην, ἱκανὸν δὲ καὶ ὕδωρ ἐνεβέμην, πεντήκοντα δὲ τῶν ἡλικιωτῶν προσεποιησάμην, τὴν αὐτὴν ἐμοὶ γνώμην ἔχοντας· ἔτι δὲ καὶ ὅπλων πολὺ τι πλῆθος παρεσκευασάμην, καὶ κυβερνήτην τὸν ἄριστον μισθῶ μεγάλῳ πείσας, παρέλαβον, καὶ τὴν ναῦν, (ἄκατος δὲ ἦν) ὡς πρὸς μέγαν καὶ βίαιον πλοῦν ἐκρατύνάμην. Ἡμέραν μὲν οὖν 6 καὶ ἡκτα οὐρίῳ ἀνέμῳ πλέοντες, ἔτι τῆς γῆς ὑποφαινομένης, οὐ σφόδρα βιαίως ἀνηγόμεθα· τῇ ἐπιούσῃ δὲ ἅμα ἡλίῳ ἀνισχοντι, ὃ, τε ἄνεμος ἐπεδίδου, καὶ τὸ κύμα ἠϋξάνετο, καὶ ζόφος ἐπεγίγνετο, καὶ οὐκ ἔτ' οὐδὲ στείλαι τὴν ὁδὸν δύνατὸν ἦν. ἐπιτρέψαντες οὖν τῷ πνεύματι, καὶ παραδόντες αὐτοὺς, ἐχειμαζόμεθα ἡμέρας ἑνέα, καὶ ἐβδομήκοντα, τῇ ὀγδοηκοστῇ δὲ, ἄφνω ἐκλάμπαντος ἡλίου, καθορῶμεν οὐ πόρρω νῆσον ὑψηλὴν, καὶ θασεῖαν, οὐ τραχεῖ περιηχουμένην τῷ κύματι· καὶ

14 Καθορῶμεν -- νῆσον) Τὰ μὲν πρὸς ραστώνην καὶ εὐημερίαν τείνοντα εἴτε ὀρηγορότων ἐνθύμια, εἴτε καὶ καθυδόντων ἐνύπνια, κενὴ μακαρίαν οἱ παλαιοὶ κατιφήμεσαν.

ταυτὶ δὲ πάντατ' (leg. τὰ νῦν τί) καλέσομεν, Λουκίαν, πολλὰ καὶ μακρὰν ἐπερχόμενα ταλαιπωρίαν καὶ ψυχῆς ἄσιν; ἢ λοιπὸν δίκαιον καλεῖν αὐτὰ κενὰ κακοδαίμονιαν. G.

posueram. Porro aequalium quinquaginta mihi adiunxeram, qui consilium idem haberent: ad haec armorum magnam vim paraveram, gubernatoremque optimum magna mercede inductum adsciveram: ac navim, erat autem acatium, ut ad magnam violentamque navigationem, firma veram. Igitur diem quidem unum ac noctem secundo vento navigantes, adhuc apparente aliquantum tellure, non admodum violenter provecti sumus. Ast postridie eius diei, cum sole oriente, & ventus increbuit, & fluctus auctus est, & caligo ingruit, & neque velum iam contrahi potuit. Vento igitur cum concessissemus, nosque tradidissemus, tempestate undecoginta dies iactati sumus: octogesimo vero subito cum sol illucesceret, videmus non procul insulam eminentem atque silvestrem, non aspero fluctu cir-

γὰρ ἤδη τὸ πολὺ τῆς ζάλης κατεπαύετο. προσχόντες οὖν, καὶ ἀποβάντες, ὡς ἂν ἐκ μακρᾶς ταλαιπωρίας πολὺν μὲν ἐπὶ τῆς γῆς χρόνον ἐκείμεθα. διαναστάντες δὲ ὅμως, ἀπεκρίναμεν ἡμῶν αὐτῶν τριάκοντα μὲν Φύλακας τῆς νεῶς παραμένειν, εἴκοσι δὲ σὺν ἐμοὶ ἀνελθεῖν ἐπὶ κατα-
 7 σκοπῇ τῶν ἐν τῇ νήσῳ. Προελθόντες δὲ ὅσον σταδίους τρεῖς ἀπὸ τῆς θαλάττης δι' ὕλης, ὁρῶμεν τινα στήλην χαλκοῦ πεποιημένην, Ἑλληνικοῖς γράμμασι καταγεγραμμένην, ἀμυδροῖς δὲ, καὶ ἐκτετριμμένοις, λέγουσαν· Ἀχρεοῦτων Ἡρακλῆς καὶ Διόνυσος ἀΦίκοντο. ἦν δὲ καὶ ἵχνη δύο πλησίον ἐπὶ πέτρας, τὸ μὲν, πλεθριαῖον, τὸ δ' ἔλαττον, ἐμοὶ δοκεῖν τὸ μὲν, τοῦ Διονύσου τὸ μικρότερον, θά-
 τερον δὲ, Ἡρακλέους. προσκυνήσαντες οὖν, προήειμεν. εὐπω δὲ πολὺ παρήειμεν, καὶ ἐΦιστάμεθα ποταμῷ οἶνον ρέοντι ὁμοιοτάτῳ μάλιστα οἷός περ ὁ Χιὸς ἐστίν. ἀΦθονον δὲ ἦν τὸ ρεῦμα, καὶ πολὺ, ὥστε ἐναχοῦ καὶ

cumfonantem. Etenim maior tempestatis pars refederat. Ap-
 pulsi igitur & egressi, ut a longa aerumna, longo quidem
 tempore humi iacuimus. Sed surgentes tamen, delegimus e
 nobis ipsis triginta, qui custodes navis manerent, viginti
 autem, qui mecum interiora, ad explorandum insulae sta-
 tum, peterent. Progressi vero per silvam stadia circiter a
 mari tria, videmus columnam ex aere factam Graecis in-
 scriptam literis, obscuris autem & exesis, in hanc sententiam :
Huc usque Hercules & Bacchus pervenere. Erant autem vesti-
 gia duo prope in petra, alterum iugeri magnitudine, alte-
 rum vero minus. Ut mihi videbatur, Bacchi erat minus il-
 lud, alterum vero Herculis. Adoratis igitur *Dijs*, progre-
 dimur. Nondum autem multum progressi eramus, cum ad-
 stamus fluvio, qui simillimus omnino esset vinum fluenti,
 maxime quale Chium est. Flumen erat copiosum & mul-
 tum, ut quibusdam locis etiam posset navigari. Subiit ergo

παύσιπορον εἶναι δύνασθαι. ἐπῆει οὖν ἡμῶν πολὺ μᾶλλον πιστεύειν τῷ ἐπὶ τῆς στήλης ἐπιγράμματι, ὁρῶσι τὰ σημεῖα τῆς Διονύσου ἐπιδημίας. δόξαν δέ μοι καὶ ὅθεν ἄρχεται ὁ ποταμὸς καταμαθεῖν, ἀνῆειν παρὰ τὸ ρεῦμα καὶ πηγὴν μὲν οὐδεμίαν εὔρον αὐτοῦ, παλλὰς δὲ καὶ μεγάλας ἀμπέλους, πλήρεις βοτρυῶν, παρὰ δὲ τὴν ρίζαν ἐκάστης, ἀνέρρει σταγῶν οἴνου διαυγούς, ἀφ' ὧν ἐγίνετο ὁ ποταμὸς. ἦν δὲ καὶ ἰχθὺς ἐν αὐτῷ πολλοὺς ἰδεῖν, οἷῳ μάλιστα καὶ τὴν χοροῖαν καὶ τὴν γεῦσιν προσεοικότας. ἡμεῖς γοῦν ἀγρεύσαντες αὐτῶν τινὰς, καὶ ἐμφαγόντες, ἐμεθύσθημεν ὁμέλει καὶ ἀνατεμόντες αὐτοὺς, εὐρίσκομεν τρυγὸς μεστούς. ὕστερον μέντοι ἐπινοήσαντες τοὺς ἄλλους ἰχθὺς, τοὺς ἀπὸ τοῦ ὕδατος, παραμιγνύντες, ἐκεράννυμεν τὸ σφοδρὸν τῆς οἶνοφαγίας. Τότε δὲ τὸν 8 ποταμὸν περάσαντες, ἥ διαβατὸς ἦν, εὔρομεν ἀμπέλων χρῆμα τεράστιον· τὸ μὲν γὰρ ἀπὸ τῆς γῆς, ὁ στέλεχος αὐτὸς εὐερνῆς καὶ παχύς· τὸ δ' ἄνω, γυναῖκες ἦσαν,

tanto magis credere inscriptioni columnae, cum signa praesentiae Bacchi videremus. Cum autem mihi placeret disce-re, unde oriretur fluvius, adverso itinere iuxta profluen-tem perrexi. Ac fontem quidem illius nullum reperi, sed multas & magnas vites, uvarum plenas. Ad radicem vero uniuscuiusque guttatim fluebat vinum liquidum, unde col-ligebatur fluvius. Erat autem pisces quoque in eo videre multos, vino, quantum ad colorem & gustum, similes. Nos enim captos eorum aliquot cum devorassemus, inebriati fumus: quin & refectos invenimus faece ac vinaceis ple-nos. Deinde vero illud commenti fumus, ut aliis de aqua piscibus admixtis temperaremus, quod in vinoso cibo ni-mium erat. Tum traiecto flumine, ubi vadofum est, prodigiosum vinum genus invenimus. Quod enim terrae conti-nens est, truncus ipse viridis & crassus: superius autem

ὅσον ἐκ τῶν λαγόνων, ἅπαντ' ἔχουσαι τέλεια. τοιαύτην παρ' ἡμῖν τὴν Δάφνην γράφουσιν ἄρτι τοῦ Ἀπόλλωνος καταλαμβάνοντος, ἀποδενδρουμένην. ἀπὸ δὲ τῶν δακτύλων ἄκρων ἐξεφύοντο αὐταῖς οἱ κλάδοι, καὶ μεστοὶ ἦσαν βοτρυάν. καὶ μὴν καὶ τὰς κεφαλὰς ἐκόμων ἔλιξι τε, καὶ φύλλοις, καὶ βότρυσι. προσελθόντας δὲ ἡμᾶς ἡσπάζοντό τε καὶ ἐδέξιοντο, αἱ μὲν Λύδιον, αἱ δὲ Ἰνδικήν, αἱ πλεῖσται δὲ τὴν Ἑλλάδα Φωνὴν προῖέμεναι. καὶ εὐόλουν δὲ ἡμᾶς τοῖς στόμασιν· ὁ δὲ Φιληβείς, αὐτίκα ἐμέθυε, καὶ παράφορος ἦν. δρέπessθαι μέντοι οὐ παρέιχον τοῦ καρποῦ, ἀλλὰ ἤλγουν, καὶ ἐβόων, ἀποσπασμένους· αἱ δὲ καὶ μίγνυσθαι ἡμῖν ἐπεθύμουν. καὶ δύο τινὲς τῶν ἐταίρων πλησιάσαντες αὐταῖς, οὐκ ἔτ' ἀπελύοντο, ἀλλ' ἐκ τῶν αἰδοίων ἐδέδεντο· συνεφύοντο γάρ, καὶ συνερρίζουντο. καὶ ἤδη αὐτοῖς κλάδοι ἦσαν οἱ δάκτυλοι, καὶ ταῖς ἔλιξι περιπλεκόμενοι, ὅσον οὐδέπω καὶ αὐτοὶ καρ-

12 Καὶ δύο τῆς) Εἰς Ὀμηρ. Ὀδυσσεὺς ἐταῖρους ταῦτα μυθοποιήσαντος. V.

mulieres erant, ab ilibus inde membra omnia perfecta habentes: talem apud nos Daphnen pingunt, Apolline iam iam comprehendente in arborem mutatam. Summis autem digitis enascebantur illis palmites pleni uvarum. Verum capita etiam pro coma claviculas habebant, & folia & uvas. Ceterum accedentes nos salutabant & prenfabant, vocem partim Lydiam, partim Indicam, Graecam vero pleraeque emittentes. Sed nos etiam osculabantur: at is, quem osculo contigissent, inebriatus statim incerto vestigio oberrabat. Vindemiare tamen de fructu suo non praebebant, sed prae dolore exclamabant, eo detracto. Quaedam etiam misceri nobis cupiebant: ac duo quidam sociorum congressi illis, dissolvi non amplius potuere devincti genitalibus. Coalescuerunt nempe illis, & ipsis radicibus permixti sunt: iamque palmites, qui modo digiti fuerant, & claviculis implexi,

ποφόρησεν ἔμελλον. Καταλυπόντες δ' αὐτοὺς, ἐπὶ ναῦν 9
 ἐφεύγομεν, καὶ τοῖς ἀπολειφθεῖσι διηγούμεθα ἐλθόν-
 τες, τὰ τε ἄλλα, καὶ τῶν ἐταίρων τὴν συμπλοκὴν, καὶ
 τὴν ἀμπελομιξίαν. καὶ λαβόντες ἀμφορέας τινάς, καὶ
 ὑδρευσάμενοί τε ἅμα, καὶ ἐκ τοῦ ποταμοῦ οἰνισάμενοι,
 καὶ αὐτοῦ πλησίον αὐλισάμενοι, ἔωθεν ἀτήχθημεν οὐ
 σφόδρα βιαίῳ πνεύματι. περὶ μεσημβρίαν δέ, οὐκ ἔτι
 τῆς νήσου φαινομένης, ἄφνω τυφῶν ἐπιγεγόμενος, καὶ
 περιδιήσας τὴν ναῦν, καὶ μετεωρίσας, οἷον ἐπὶ σταδίους
 τρισχιλίους, οὐκ ἔτι καθῆκεν εἰς τὸ πέλαγος, ἀλλ' ἄνω
 μετέωρον ἐξηρτημένην ἄνεμος ἐμπεσὼν τοῖς ιστίοις, ἔφερε
 κολπώσας τὴν ὁδόν. Ἑπτὰ δὲ ἡμέρας, καὶ τὰς ἴσας 10
 νύκτας ἀεροδρομήσαντες, ὁγδόῃ καθορῶμεν γῆν τινα με-
 γάλην ἐν τῷ αἰέρι, καθάπερ νῆσον λαμπράν, καὶ σφαι-
 ροειδῆ, καὶ φωτὶ μεγάλῳ καταλαμπομένην· προσεν-
 εχθέντες δ' αὐτῇ, καὶ ὀρμισάμενοι, ἀπέβημεν. ἐπισκο-

9 Σταδίους τρισχ.) Ὅσον στα-
 δίους τριακοσίους τρισχιλίους. G.
 (Referebatur in Coll. G. ad vo-

cem ἰπφούκεσαν, quam nullibi re-
 perio. Nec quid sibi voluerit,
 assequor. Solan.

iam iam fructum & ipsi laturo videbantur. Nos autem reli-
 ctis illis ad navim fugere, & his, qui remanserant, narrare
 tum reliqua, tum illam sociorum complexionem & com-
 mixtionem cum vitibus. Tum sumtis aliquot amphoris aqua-
 ri cum essemus, vinumque petiissemus de fluvio, atque in
 ipsa illa vicinia pernoctassemus, mane vento non nimis ve-
 hementi solvimus. Circa meridiem, cum iam disparuisset in-
 sula, subito ingruens turbo circumactam vertigine navim
 ad tria millia stadiorum sustulit, nec demisit iterum in ma-
 re, sed supra in aëre suspensam ventus in vela irruens, ea-
 que sinuans, abstulit. Septem dies & noctes totidem per
 aëra vecti, octavo terram videmus magnam in aëre, in-
 sulae instar, splendidam, globosam, & multa luce illustra-
 tam. Delati ad illam, atque appulsi, exscendimus; explora-

παῦντες δὲ τὴν χώραν, εὐρίσκομεν οἰκουμένην τε, καὶ γεωργουμένην· ἡμέρας μὲν οὖν, οὐδὲν αὐτόθεν καθεωρώμεν· νυκτὸς δ' ἐπιγενομένης, ἐφαίνοντο ἡμῖν καὶ ἄλλαι νῆσοι πλησίον, αἱ μὲν μείζους, αἱ δὲ, μικρότεραι, πυρὶ τὴν χροάν προσεικυῖαι· καὶ ἄλλη δὲ τις γῆ κάτω, καὶ πόλεις ἐν αὐτῇ καὶ ποταμούς· ἔχουσα, καὶ πελάγη, καὶ ὕλας, καὶ ὄρη. ταύτην οὖν τὴν καθ' ἡμᾶς οἰκουμένην εἰκά-
 11 ζομεν. Δόξαν δὲ ἡμῖν καὶ ἔτι πορρωτέρω προσελθεῖν, ξυνελήφθημεν τοῖς Ἱππογύποις παρ' αὐτοῖς καλουμένοις, ἀπαντήσαντες. οἱ δ' Ἱππόγυποι οὗτοί εἰσιν ἄνδρες ἐπὶ γυπῶν μεγάλων ὀχούμενοι, καὶ καθάπερ ἵπποις τοῖς ὀρνέοις χρώμενοι· μεγάλοι γὰρ οἱ γῦπες, καὶ ὡς ἐπίπαν τρικέφαλοι. μάθοι δ' ἂν τις τὸ μέγεθος αὐτῶν ἐν τεύθει· νεῶς γὰρ μεγάλης Φορτίδος ἰστοῦ, ἕκαστον τῶν πτερῶν μακρότερον καὶ παχύτερον φέρουσι. τούτοις οὖν τοῖς Ἱππογύποις προστέακται περιπετομένοις τὴν γῆν, εἴ τις εὐρεθείη ξένος, ἄγειν ὡς τὸν βασιλέα· καὶ δὴ καὶ

taque regione, habitari eam colique invenimus. Ac interdiu quidem nihil inde videmus: superveniente vero nocte, aliae in conspectum nobis veniunt in propinquo insulae, maiores, minores, colore igneo: alia autem infra terra, & urbes in se fluminaque habens, & maria, & silvas, & montes. Hanc igitur nostram esse, coniecimus. Cum vero percussisset nobis ultra progredi, comprehensi fumus ab his, qui Hippogypi [*Equivultures*] apud illos vocantur, in quos incideramus. Sunt autem Hippogypi viri magnis vulturibus vestiti, iisque avibus utentes velut equis. Magni enim illi vultures, & ut plurimum tricipites: magnitudinem eorum inde discat aliquis, quod pennam unamquamque onerariae magnae navis malo maiorem crassioremque habent. His igitur Hippogypis iniunctum est, uti circumvolantes terram, si quis peregrinus inveniatur, deducant ad regem. Itaque nos

ἡμᾶς ξυλλαβόντες, ἄγουσιν ὡς αὐτόν. ὁ δὲ θεασάμε-
 νος, καὶ ἀπὸ τῆς στολῆς εἰκάσας, Ἑλληνες ἄρα, ἔφη,
 ὑμεῖς, ὦ ξένοι; συμφυσάντων δὲ ἡμῶν, πῶς οὖν ἀφίκε-
 σθε, ἔφη, τοσούτον αἶρα διελθόντες; καὶ ἡμεῖς τὸ πᾶν
 αὐτῷ διηγούμεθα· καὶ ὃς ἀρξάμενος τὸ καθ' ἑαυτὸν, ἡμῖν
 διεξῆει, ὡς καὶ αὐτὸς ἄνθρωπος ἂν; τοῦνομα Ἐνδυμίων,
 ἀπὸ τῆς ἡμετέρας γῆς καθεύδων, ἀναρπασθεὶς ποτὲ,
 καὶ ἀφικόμενος, βασιλεύσειε τῆς χώρας. εἶναι δὲ τὴν
 γῆν ἐκείνην ἔλεγε, τὴν ἡμῖν κάτω Φαινομένην Σελήην.
 ἀλλὰ θάρρειν τε παρεκελεύετο, καὶ μηδένα κίνδυνον
 ὑφορᾶσθαι· πάντα γὰρ ἡμῖν παρέσσεσθαι ὧν δεόμεθα.
 Ἦν δὲ καὶ κατορθώσω, ἔφη, τὸν πόλεμον, ὃν ἐκφέρω 12
 νῦν πρὸς τοὺς τὸν ἥλιον κατοικοῦντας, ἀπάντων εὐδαι-
 μονέστατα παρ' ἐμοὶ καταβιώσετε. καὶ ἡμεῖς ἠρόμεθα
 τίνες τε εἶεν οἱ πολέμοι, καὶ τὴν αἰτίαν τῆς διαφορᾶς·
 ὁ δὲ, Φαέθων, Φησὶν, ὁ τῶν ἐν τῷ ἡλίῳ κατοικούντων
 βασιλεὺς, (οἰκεῖται γὰρ δὴ καὶ κείνος ὥσπερ καὶ ἡ Σε-

quoque comprehensos ad eum deducunt. Ille vero, conspe-
 ctis nobis coniectura ex habitu ducta, Graeci ergo, inquit, vos
 estis, hospites? Fatentibus nobis, Quomodo igitur, inquit, huc
 venitis, tanto superato aëre? Et nos, quidquid erat, illi narra-
 mus. Atque ille exorfus suas nobis res enarrat, ut ipse quo-
 que, homo qui esset, Endymion nomine, de nostra terra inter ipsum
 somnum sursum quondam abreptus esset, & huc delatus regionē
 imperitet. Esse autem terram illam dicebat eam, quae infra nobis
 luna videatur. Sed bono nos animo esse iussit, & periculum su-
 spicari nullum: praesto quippe nobis futura, quibus opus esset,
 omnia. Si vero, inquit, bellum feliciter confecerō, quod iam So-
 lis incolis infero, felicissimam apud me vitam vivetis. Interro-
 gantibus nobis, quinam hostes essent, & quae dissidiorum causa?
 ille Phaëthon, inquit, rex eorum, qui Solem incolunt (habita-
 tur enim ille quoque non minus, quam Luna) diu iam bellum ad-

λήνη) πολὺν ἤδη πρὸς ἡμᾶς πολεμεῖ χρόνον. ἤρξατο δὲ ἐξ αἰτίας τοιαύτης· Τῶν ἐν τῇ ἀρχῇ τῇ ἐμῇ ποτε τοὺς ἀπορωτάτους συναγαγὼν, ἐβουλήθη ἀποικίαν ἐς τὸν ἰωσφόρον στεῖλαι, ὅντα ἔρημον, καὶ ὑπὸ μηδενὸς κατοικούμενον· ὁ τοίνυν Φαέθων Φθονήσας, ἐκάλυψε τὴν ἀποικίαν, κατὰ μέσον τὸν πόρον ὑπαντήσας ἐπὶ τῶν Ἴππομυρμήκων. τότε μὲν οὖν νικηθέντες (οὐ γὰρ ἤμεν ἀντίπαλοι τῇ παρασκευῇ) ἀνεχωρήσαμεν. νῦν δέ, βούλομαι αὖθις ἐξενεγκεῖν τὸν πόλεμον, καὶ παραγγεῖλαι τὴν ἀποικίαν. ἣν οὖν ἐβέλητε, κοινωνήσατέ μοι τοῦ στόλου, γῦπας δὲ ὑμῖν ἐγὼ παρέξω τῶν βασιλικῶν ἕνα ἐκάστω, καὶ τὴν ἄλλην ὅπλισιν. αὖριον δὲ ποιησόμεθα τὴν ἔξοδον. οὕτως, ἔφη ἐγὼ, γιγνέσθω, ἐπειδὴ σοι δοκεῖ.

13 Τότε μὲν οὖν παρ' αὐτῷ ἐστιαθέντες, ἐμείναμεν· ἔωθεν δὲ διαναστάντες, ἐτασσόμεθα· καὶ γὰρ οἱ σκοποὶ πλησίον εἶναι ἐσήμαινον τοὺς πολεμίους. τὸ μὲν οὖν πλῆθος τῆς στρατιᾶς, δέκα μυριάδες ἐγένοντο, ἀνευ τῶν σκευαφόρων, καὶ τῶν μηχανοποιῶν, καὶ τῶν πεζῶν, καὶ τῶν

versus nos gerit. Coepit autem ex causa tali. Collectis aliquando tenuissimis imperii mei, coloniam mittere in Luciferum statui, desertum, & inhabitatum a nemine. At Phaëthon prae invidia prohibuit coloniam, in media se via obiciens nobis in Hippomyrmecibus [Equiformicis.] Igitur tum quidem superati discessimus; neque enim apparatu pares eramus. Iam vero denuo inferre bellum volo, & coloniam deducere. Quod si ergo volueritis, in partem expeditionis meae venite. Vultures autem vobis ego praebebo de regibus singulos, & armaturam reliquam. Ceterum crastino die egrediemur. Ita fuit, inquam ego, quandoquidem tibi sic videtur. Ac tum quidem in convivio ipsius mansimus. Postridie eius diei vero mane surgentes, in aciem processimus, cum prope esse hostem significarent speculatores. Numerus exercitus fuere centum millia, praeter calones, & machinarios, & pedites,

ξένων συμμάχων. τούτων δὲ ὀκτακισμύριοι μὲν ἦσαν οἱ Ἰππόγυποι, δισμύριοι δὲ, οἱ ἐπὶ τῶν λαχανοπτέρων. ὄρνεον δὲ καὶ τοῦτό ἐστι μέγιστον, ἀντὶ τῶν πτερῶν λαχάνοις πάντα λάσιον· τὰ δ' ὠκύπτερα ἔχει, θριδακίνοις φύλλοις μάλιστα προσεικότα· ἐπὶ δὲ τούτων, οἱ Κεγχροβόλοι τετάχατοι καὶ οἱ Σκοροδομάχοι. ἦλθον δὲ καὶ ἀπὸ τῆς ἄρκτου σύμμαχοι, τρισμύριοι μὲν Ψυλλοτοξόται, πεντακισμύριοι δὲ Ἀνεμοδρόμοι. τούτων δὲ, οἱ μὲν Ψυλλοτοξόται, ἐπὶ ψυλλῶν μεγάλων ἱκπάζονται, ὅθεν καὶ τὴν προσηγορίαν ἔχουσι· μέγεθος δὲ τῶν ψυλλῶν, ὅσον δώδεκα ἐλέφαντες. οἱ δ' Ἀνεμοδρόμοι, πεζοὶ μὲν εἰσι, φέρονται δ' ἐν τῷ αἰέρι ἀνευ τῶν πτερῶν· ὁ δὲ τρόπος τῆς Φορᾶς τοῖόςδε. χιτῶνας ποδήρεις ὑπεζωμένοι, κολπώσαντες αὐτοὺς τῷ ἀνέμῳ, καθάπερ ἱστία, φέρονται ὥσπερ τὰ σκάφη· τὰ πολλὰ δ' οἱ τοιοῦτοι ἐν ταῖς μάχαις πελτασταὶ εἰσιν. ἐλέγοντο δὲ καὶ ἀπὸ τῶν

& auxilia peregrina: nempe octuaginta millia Hippogyporum, & viginti millia, qui Lachanopteris [*oleripennibus*] vehuntur. Est illa avis maxima, pro pennis undique hirsuta oleribus, alas habens lactucae foliis maxime similes. Iuxta hos collocati in acie erant Cenchroboli [*iaculatores milli*] & Scorodomachi [*allius pugnantes*]. Venerant etiam de septemtrione auxiliares, trigiesies mille Pphyllotoxotae [*pulicifagitarii*], quinquagesies mille autem Anemodromi [*venticursifores*]. Horum autem isti magnis in pulicibus equitant, unde etiam nomen habent: magnitudo singulorum pulicum, quanta duodecim elephantorum: Anemodromi pedires illi quidem, sed sine alis in aëre feruntur. Ratio progressionis talis. Togas talaras substringunt, easque vento velorum instar sinuandas cum permisere, navigiorum more feruntur. Plerumque hi in proeliis peltastae sunt. Dicebantur vero etiam de stel-

- ὑπὲρ τὴν Καππαδοκίαν ἀστέρων ἤξεν, Στρουβοβάλανοι
 μὲν ἑπτακισμύριοι, Ἱππογέρανοι δὲ πεντακισχίλιοι. τού-
 τους ἐγὼ οὐκ ἐθεασάμην, οὐ γὰρ ἀΐζικοτο. διόπερ οὐδὲ
 γράψαι αὐτῶν τὰς φύσεις ἐτόλμησα· τεράστια γὰρ
 14 καὶ ἄπιστα περὶ αὐτῶν ἐλέγετο. Αὕτη μὲν τοῦ Ἐνδυ-
 μίωνος ἡ δύναμις. σκευὴ δὲ πάντων ἡ αὐτὴ· κράνη μὲν
 ἀπὸ τῶν κυάμων· μεγάλοι γὰρ παρ' αὐτοῖς οἱ κύαμοι
 καὶ καρτεροί· θώρακες δὲ Φολιδωτοὶ πάντες θέρμιοι·
 τὰ γὰρ λέπη τῶν θέρμων συρράπτοντες, ποιοῦνται θώ-
 ρακας· ἄρρηκτον δ' ἐκεῖ γίγνεται τοῦ θέρμου τὸ λέπος,
 ὥσπερ κέρας· ἀσπίδες δὲ καὶ ξίφη, οἷα τὰ Ἑλληνικά.
 15 Ἐπεὶ δὲ καιρὸς ἦν, ἐτάξαντο ὧδε· τὸ μὲν δεξιὸν κέρας εἶ-
 χον οἱ Ἱππόγυποι, καὶ ὁ βασιλεὺς τοὺς ἀρίστους περὶ
 αὐτὸν ἔχων· καὶ ἡμεῖς ἐν τούτοις ἤμεν· τὸ δ' εὐώνυμον οἱ
 Λαχανόπτεροι· τὸ μέσον δὲ, οἱ σύμμαχοι, ὡς ἕκαστοι·
 τὸ δὲ πεζόν, ἦσαν μὲν ἀμφὶ τὰς ἑξακισχιλίας μυριά-

lis Cappadociae imminentibus venturi, Struthobalanorum
 [passeriglandium] septuaginta millia, Hippogeranorumque
 [equigium] millia quinque. Hos ego non vidi: neque enim
 venerunt. Ideo neque naturas illorum ausus sum scribere:
 prodigiosa enim & incredibilia de illis dicebantur. Atque
 hae Endymionis copiae. Ceterum arma omnium eadem.
 Galeae de fabis: magnae enim apud illos fabae ac robu-
 stae. Loricae squamatae omnes de lupinis: lupinorum nem-
 pe pelliculis confutis loricas sibi faciunt. Impenetrabilis enim
 ibi nascitur lupini pellicula, cornu instar. Clypei & gladii
 Graecis similes. Cum vero opportunum iam esset, aciem
 formabant eiusmodi. Dextrum cornu Hippogypyi tenebant,
 & ipse rex, qui circa se habebat quosque fortissimos; in
 his nos quoque: sinistrum Lachanopteri: mediam aciem
 auxiliares, suum sibi agmen quique implentes. Peditum ad

δας ἐτάχθησαν δὲ οὕτως. ἀράχαι παρ' αὐτοῖς πολλοὶ καὶ μεγάλοι γίνονται, πολὺ τῶν Κυκλάδων νήσων ἕκαστος μείζων. τούτοις προσέταξε διαφῆναι τὸν μεταξύ τῆς Σελήνης καὶ τοῦ Ἑωσφόρου αέρα. ὡς δὲ τάχιστα ἐξεργάσαντο, καὶ πεδῖον δ' ἐποίησαν, ἐπὶ τούτου παρέταξε τὸ πεζόν. ἡγεῖτο δὲ αὐτῶν Νυκτερίων ὁ Εὐδιανакτος, τρίτος αὐτός. Τῶν δὲ πολεμίων τὸ μὲν εὐάνυμον 16 εἶχον οἱ Ἴππομύρμηκες, καὶ ἐν αὐτοῖς, ὁ Φαέθων. θηρία δὲ ἐστὶ μέγιστα, ὑπόπτερα, τοῖς παρ' ἡμῖν μύρμηξι προσεικότα, πλὴν τοῦ μεγέθους· ὁ γὰρ μέγιστος αὐτῶν, καὶ δίπλερος ἦν. ἐμάχοντο δὲ, οὐ μόνον οἱ ἐπ' αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ μάλιστα τοῖς κέρασιν· ἐλέγοντο δὲ οὗτοι εἶναι ἀμφὶ τὰς πέντε μυριάδας. ἐπὶ δὲ τοῦ δεξιοῦ αὐτῶν, ἐτάχθησαν οἱ Ἀεροκῶνῳπες, ὄντες καὶ οὗτοι ἀμφὶ τὰς πέντε μυριάδας, πάντες τοξόται, κῶναψι μεγάλοις ἐποχούμενοι· μετὰ δὲ τούτους, οἱ Ἀεροκόρα-
 | 11 Καὶ δίπλερος ἦν) Τὸ πλῆθρον ἔχει πόδας ρ'. πῆχεις ἑστ'. V.

sexagies mille millenos ita collocati. Araneae apud eos multae magnaeque nascuntur, Cycladum insularum singulis singulae multo maiores. His obtexere imperavit interiectum Lunam inter & Phosphorum aëra. Hoc celeriter perfecto, paratoque sic campo, in eo instruxit pedestrem aciem, quam ducebat Nycterion Eudianaëctis [*Nocturnus Sereni regis*] filius, cum tertio collega. At hostium sinistrum cornu tenebant Hippomyrmeces, atque in illis Phaëthron. Animalia autem sunt maxima, volucra, formicis nostris similia, a magnitudine si discesseris: maximum enim illorum vel duorum iugerum erat. Pugnabant autem non sessores modo, sed & ipsa maxime, cornibus: dicebanturque esse quinquaginta circiter millia. In dextro cornu collocati erant Aëroconopes, quinquies mille circiter & ipsi, sagittarii omnes magnis culicibus inequitantes. Post hos vero Aëro-

κες, φίλοι τε ὄντες καὶ πεζοὶ, πλὴν μάχιμοί γε καὶ οὗτοι· πόρρωθεν γὰρ ἐσφενδόνων ραφανίδας ὑπερμεγέθεις· καὶ ὁ βληθεὶς οὐδ' ἐπ' ὀλίγον ἀντέχειν ἐδύνατο· ἀπέθνησκε δὲ, δυσσομίας τινὸς αὐτίκα τῷ τραύματι ἐπιγενομένης· ἐλέγοντο δὲ χρίειν τὰ βέλη μαλάχης ἰῶ. ἐχόμενοι δ' αὐτῶν ἐτάχθησαν οἱ Καυλομύκητες, ὅπλῃται ὄντες, καὶ ἀγχεμάχοι, τὸ πλῆθος μύριοι· ἐκλήθησαν δὲ Καυλομύκητες, ὅτι ἀσπίσι μὲν μυκητίνους ἐχρῶντο, δόρασι δὲ καυλίνοις, τοῖς ἀπὸ τῶν ἀσπαράγων· πλησίον δὲ αὐτῶν, οἱ Κυνοβάλανοι ἕστησαν, οὓς ἔπεμψαν αὐτῶν οἱ τὸν Σείριον κατοικοῦντες, πεντακισχίλιοι, καὶ οὗτοι ἄνδρες κυνοπρόσωποι, ἐπὶ βαλάνων πτερωτῶν μαχόμενοι. ἐλέγοντο δὲ κακείνων ὑστερίζειν τῶν συμμάχων, οὓς τε ἀπὸ τοῦ Γαλαξίου μετεπέμπετο σφενδονήτας, καὶ οἱ ΝεΦελοκένταυροι· ἀλλ' ἐκεῖνοι μὲν, τῆς μάχης

11 Οἱ τὸν Σείριον κατοικοῦντες) Σείριον τὸν ἀστέρα λέγει τὸν Κύνα καλούμενον. Σείριον δὲ λέγουσιν αὐ-

τὸν, διὰ τὸ ἀπὸ τοῦ καύσαντος τῆς ἐπιτελῆς αὐτοῦ σειεῖται τοὺς ἀνθρώπους. V.

coraces, levis armaturae pedites, sed pugnaces ipsi quoque . . . E longinquo enim fundis iaculabantur raphanos supra modum magnos, quibus percussus ne paulum quidem durare poterat, moriebaturque, foedo statim odore superveniente vulnere: dicebantur autem ungere tela veneno malvae. Continuo post illos stare iussi Caulomycetes [*Caulifungi*], gravis armaturae milites cominus pugnantes, decies mille: appellationem inde nacti, quod scutis quidem e fungis, hastis autem uterentur e caulibus asparagorum. Prope hos collocati Cynobalani [*Caniglandarii*], quos submiserant, qui habitant Sirium, quinquies mille. Hi caninis capitibus viri, in alatis glandibus pugnantes. Dicebantur autem de illorum quoque auxiliis quidam abesse, tum quos de Laëtea via arcessiverat funditores, tum Nephelocentauri [*Nubicentauri*]. Verum illi acie iam inclinata venerunt, &

ἤδη κεκριμένης, ἀφίκοντο, ὥς μήποτε ὦφελον οἱ σφεν-
 δονῆται δὲ, οὐδ' ὅλως παρεγένοντο. διόπερ Φασὶν αὐτοῖς
 ὕστερον ὀργισθέντα τὸν Φαέθοντα, πυρπολῆσαι τὴν χώ- 17
 ραν. τοιαύτη μὲν καὶ Φαέθων ἐπ' αἰ παρασκευῇ. Συμ-
 μίξαντες δὲ, ἐπεὶ δὴ τὰ σημεῖα ἦρθ, καὶ ὠγκήσαντο
 ἑκατέρων οἱ ὄνοι, (τούτοις γὰρ ἀντὶ σαλπιστῶν χρῶν-
 ται) ἐμάχοντο. καὶ τὸ μὲν εὐώνυμον τῶν Ἡλιατῶν αὐ-
 τήκα ἔφυγεν, οὐδ' ἐς χεῖρας δεξάμενον τοὺς Ἴππογύ-
 πους, καὶ ἡμεῖς εἰπόμεθα κτείνοντες· τὸ δεξιὸν δ' αὐτῶν
 ἐκράτει τοῦ ἐπὶ τῷ ἡμετέρῳ εὐωνύμου· καὶ ἐπεξῆλθον οἱ
 Ἀεροκῶνωπες διώκοντες, ἄχρι πρὸς τοὺς πεζοὺς· ἐνταῦ-
 θα δὲ καὶ κείνων ἐπιβοηθούντων, ἔφυγον ἐπικλίναντες,
 καὶ μάλιστα ἐπεὶ ἥσθοντο τοὺς ἐπὶ τῷ εὐωνύμῳ σφῶν
 νενικημένους. τῆς δὲ τροπῆς λαμπρᾶς γενομένης, πολλοὶ
 μὲν ζῶντες ἠλίσκοντο, πολλοὶ δὲ καὶ ἀνηροῦντο, καὶ τὸ

6 Ἐκατέρων οἱ ὄνοι) Γόης, τερα- τοῖς οὐχ ὑπάρχουσιν ἐχρῆντο. V.
 τολίσγε· οἷς οὐ παρῆσαν ὄνοι, οὐ γὰρ 12 Ἐπαυσαν ἐγκλιναντες) Γραι.
 ἐπισημῆναι τοῦτο, πῶς σαλπικταῖς ἔφυγον ἐπικλιναντες. G.

utinam nunquam venissent! funditores autem plane non ve-
 nerunt: propterea aiunt iratum deinde illis Phaëthontem,
 regionem illorum igni vastasse. Hoc quidem apparatu Phaë-
 thon inibat proelium. Cum vero commissa esset pugna, sub-
 latis signis, rudituque ab asinis utrinque edito, (his enim
 utuntur loco tubicinum) certabant. Ac sinistrum Heliota-
 rum cornu statim fugere, cum nec ad manus admisisset Hip-
 pogypos, & nos insequi caedibus: dextrum vero illorum
 cornu sinistram nostram aciem superavit, impetuque facto
 persecuti Aëroconopes ad pedites usque pervenerunt. Hic
 vero & illis subsidio venientibus, inclinata acie fugerunt,
 & maxime cum sentirent, suos in sinistro cornu victos. Cum
 effuse iam fugerent, multi quidem vivi capti sunt, multi
 vero etiam interfecti, copiosusque tum per nubes sanguis

αἷμα ἔρρει πολὺ μὲν ἐπὶ τῶν νεφῶν, ὥστε αὐτὰ βάπτε-
σθαι, καὶ ἐρυθρὰ φαίνεσθαι, οἷα παρ' ἡμῖν δυομένου
τοῦ ἡλίου φαίνονται· πολὺ δὲ καὶ εἰς τὴν γῆν κατέστα-
ζεν, ὥστε με εἰκάζειν, μὴ ἄρα τοιούτου τινὸς καὶ πάλας
ἄνω γενομένου, Ὅμηρος ὑπέλαβεν αἵματι ὕσαι τὸν

- 18 Δία ἐπὶ τῷ τοῦ Σαρπηδόνης θανάτῳ. Ἀναστρέψαντες
δὲ ἀπὸ τῆς διώξεως, δύο τρόπαια ἐστήσαμεν, τὸ μὲν ἐπὶ
τῶν ἀραχνίων τῆς πεζομαχίας· τὸ δὲ τῆς ἀερομαχίας,
ἐπὶ τῶν νεφῶν. ἄρτι δὲ τούτων γιγνομένων, ἠγγέλλον-
το ὑπὸ τῶν σκοπῶν οἱ Νεφελοκένταυροι προσελαύνον-
τες, οὓς ἔδει πρὸ τῆς μάχης ἐλθεῖν τῷ Φαέθοντι. καὶ δὴ
ἐφαίνοντο προσιόντες, θάμα παραδοξότατον, ἐξ ἵππων
πτερωτῶν καὶ ἀνθρώπων συγκείμενοι· μέγεθος δὲ, τῶν
μὲν ἀνθρώπων, ὅσον τοῦ Ῥοδίου Κολοσσοῦ ἐξ ἡμισείας εἰς
τὸ ἄνω· τῶν δ' ἵππων, ὅσον νεὺς μεγάλης φορτίδος. τὸ
μέντοι πλῆθος αὐτῶν οὐκ ἀνέγραψα, μή τῳ καὶ ἄπιστον

5 (Ὅμηρος) Τὸ σκάμμα εἰς Ὀ-
μηρον. G.

σοῦ) Τριάκοντα πηχίων, ἐξήκον-
τα γὰρ ἂν ὅλος ὁ Κολοσσός πη-

14 Ὅσον τοῦ Ῥοδίου Κολοσ-

χίσσι. V.

fluxit, ut tinctae illo, rubicundae viderentur, quales apud
nos occidente sole apparent; tum stillavit in terram, adeo
quidem ut coniicerem ego, numquid forte tale quid olim
apud superos factum cum esset, Homerus putaverit, san-
guine pluuisse Iovem ob mortem Sarpedonis. A perfequen-
dis hostibus reversi tropaea duo statuimus: alterum de pe-
destri proelio, in aranearum tela; alterum vero pugnae in
aëre commissae, in nubibus. Commodum ista gerebantur,
cum nuntiantur a speculatoribus adventare Nephelocenta-
uri, quos ante pugnam venire Phaëthonti oportebat. Et sane
apparebat, cum accederent, admirabile inprimis spectaculum,
ex alatis equis & hominibus compositi: hominum magni-
tudo, quanta est qua superiorem partem dimidium Colossi
Rhodiorum; equorum, quanta magnae navis onerariae.
Numerum eorum non adscripsi, ne cui incredibilis vide-

δόξῃ, τοσοῦτον ἦν. ἤγειτο δὲ αὐτῶν ὁ ἐκ τοῦ Ζωδιακοῦ τοξότης. ἐπεὶ δὲ ἤσθοντο τοὺς Φίλους νενικημένους, ἐπὶ μὲν τὸν Φαέθοντα ἔπεμπον ἀγγελίαν, αὐθις ἐπιέναι· αὐτοὶ δὲ διαταζάμενοι, τεταραγμένοις ἐμπίπτουσι τοῖς Σεληνίταις, ἀτακτοὶς περὶ τὴν διώξιν, καὶ τὰ λάφυρα δισκοδασμένοις· καὶ πάντας μὲν τρέπουσιν, αὐτὸν δὲ τὸν βασιλέα καταδιώκουσι πρὸς τὴν πόλιν, καὶ τὰ πλεῖστα τῶν ὀνέων αὐτοῦ κτείνουσιν· ἀνέσπασαν δὲ καὶ τὰ τρόπαια, καὶ κατέοραμον ἅπαν τὸ ὑπὸ τῶν ἀραχνῶν πεδίον ὕφασμένον, ἐμὲ δὲ, καὶ δύο τινὰς τῶν ἐταίρων, ἐζώγρησαν. ἤδη δὲ παρῆν καὶ ὁ Φαέθων, καὶ αὐθις ἄλλα τρόπαια ὑπ' ἐκείνων ἴστατο. ἡμεῖς μὲν οὖν ἀπηγόμεθα ἐς τὸν ἥλιον αὐθημερόν, τῷ χεῖρε ὀπίσω δεβέντες ἀραχνίου ἀποκόμματα. Οἱ δὲ πολιορκεῖν μὲν οὐκ ἔγνωσαν τὴν πόλιν· ἀναστρέψαντες δὲ, τὸ μεταξὺ τοῦ αἵρος ἀπετείχιζον, ὥστε μηκέτι τὰς αὐγὰς ἀπὸ τοῦ ἡλίου πρὸς τὴν σελήνην δῖσκειν. τὸ δὲ τεῖχος ἦν διπλοῦν, νεφε-

19

retur, adeo ingens erat. Dux illorum ille de Zodiaco Sagittarius. Cum vero victos amicos suos esse sensissent, Phaëthontem, misso nuntio, in proelium revocarunt: ipsi vero instructa acie in Selenitas irruunt perturbatos, palantes, & in persequendis hostibus praedaeque legenda dispersos. In fugam vertunt omnes, ipsumque regem ad urbem usque persequuntur, plerisque volucrum ipsius interfectis: tropaea revellunt, totumque campum ab araneis textum percurrunt: me vero & sociorum duos vivos capiunt. Iamque Phaëthon adest, & rursus alia ab illis tropaea statuuntur. Nos quidem igitur eodem adhuc die ad Solem abducimur, manibus ad terga revinctis filo de araneae tela abscisso. Atque oppugnare quidem urbem non statuunt, reversi autem quod interiectum est aëris muro interposito absciderunt, ut splendor a Sole non iam pervenire ad Lu-

λωτόν· ὥστε σαφὲς ἔκλειψις τῆς Σελήνης ἐγεγόνει, καὶ
 νυκτὶ διηνεκὲ πᾶσα κατείχετο. πιεζόμενος δὲ τούτοις ὁ
 Ἐνδυμίων, πέμψας ἰκέτευε καθαιρεῖν τὸ οἰκοδόμημα,
 καὶ μὴ σφᾶς περιορᾶν ἐν σκότῳ βιοτεύοντας· ὑπισχνέι-
 το δὲ καὶ φόρους τελέσειν, καὶ σύμμαχος ἔσσεσθαι, καὶ
 μηκέτι πολεμήσειν· καὶ ὁμήρους ἐπὶ τούτοις δοῦναι ἤθε-
 λεν. οἱ δὲ περὶ τὸν Φαέθοντα, γενομένης δις ἐκκλησίας,
 τῇ προτεραίᾳ μὲν, οὐδὲν παρέλυσαν τῆς ὀργῆς, τῇ ὑστε-
 ραίᾳ δὲ, μετέγνωσαν. καὶ ἐγένετο ἡ εἰρήνη ἐπὶ τούτοις.

- 20 Κατὰ τὰδε συνθήκας ἐποίησαντο οἱ Ἡλιῶται καὶ οἱ
 σύμμαχοι πρὸς Σεληνίτας καὶ τοὺς συμμαχούς, ἐπὶ
 τῷ καταλῦσαι μὲν τοὺς Ἡλιώτας τὸ διατείχισμα, καὶ
 μηκέτι εἰς τὴν Σελήνην ἐσβάλλειν, ἀποδοῦναι δὲ καὶ τοὺς
 αἰχμαλώτους, ῥητῶν ἑκάστον χρημάτων· τοὺς δὲ Σελη-
 νίτας, ἀφείναι μὲν αὐτονόμους τοὺς γε ἄλλους ἀστέρας,
 ὅπλα δὲ μὴ ἐπιφέρειν τοῖς Ἡλιώταις, συμμαχεῖν δὲ τῇ

nam posset : iam murus ille duplex erat nubibus constans.
 Itaque aperta Lunae eclipsis efficiebatur, ut perpetua no-
 cte universa tegeretur. His cum urgeretur malis Endymion,
 legatione missa supplicavit, ut demoliretur illam munitionem,
 nec reiiceret se degentes in tenebris : promisitque tri-
 buta pendere, ac mittere auxilia, nec amplius rebellare,
 obsidesque harum rerum causa obtulit. Phaëthon autem cum
 suis concilio bis habito, priori quidem irarum nihil remi-
 sere, sed posteriore sententiam mutarunt. Convenit autem
 pax his legibus : In has condiciones foedus fecere Heliotae ipso-
 rumque socii, cum Selenitis ac sociis illorum, ut Heliotae quidem
 demoliantur munitionem interpositam, nec amplius irruptionem in
 Lunam faciant, reddantque captivos pretio, de quo inter singulos
 convenerit. Selenitae autem uti liberas & sui iuris esse patientur
 stellas reliquas ; neque bellum inferant Heliotis, sed auxilia po-

ἀλλήλων, ἣν τις ἐπὶ φόρον δὲ ὑποτελεῖν ἐκάστου ἔτους τὸν βασιλέα τῶν Σεληνιτῶν τῷ βασιλεῖ τῶν Ἡλιωτῶν, ὁρόσου ἀμφορέας μυρίους· καὶ ὁμήρους δὲ σφῶν αὐτῶν δοῦναι μυρίους, τὴν δ' ἀποικίαν τὴν ἐς τὸν ἑωσφόρον, κοινὴν ποιῆσθαι, καὶ μετέχειν τῶν ἄλλων τὸν βουλόμενον. ἐγγράψαι δὲ τὰς συνθήκας στήλῃ ἡλεκτρίνῃ, καὶ ἀναστῆσαι ἐν μέσῳ τῷ ἀέρι ἐπὶ τοῖς μεθορίοις. ὤμοσαν δὲ Ἡλιωτῶν μὲν, Πυρωνίδης καὶ Θερίτης, καὶ Φλόγιος· Σεληνιτῶν δὲ, Νύκτωρ, καὶ Μήνιος, καὶ Πολυλαμπής. Τοιαύτη μὲν ἡ εἰρήνη ἐγένετο· εὐθὺς δὲ τὸ τεῖχος 21 καθρεῖτο, καὶ ἡμᾶς τοὺς αἰχμαλώτους ἀπέδωκαν. ἐπεὶ δὲ ἀφικόμεθα ἐς τὴν Σελήνην, ὑπηντίαζον ἡμῖν, καὶ ἡσπάζοντο μετὰ δακρύων, οἳ τε ἑταῖροι, καὶ ὁ Ἐνδυμίων αὐτός, καὶ ὁ μὲν, ἡξίου μείναι τε παρ' αὐτῷ, καὶ κοινωεῖν τῆς ἀποικίας, ὑπισχνούμενος δώσειν πρὸς γάμον τὸν

10 Τὸ τεῖχος καθρεῖτο) Συμμοῖν διὰ τὴν σύστασιν. ἀφίειλε γὰρ οὕτως· εὐθὺς δὲ, τοῦ τεύχους καθαιρεθέντος, ἡμᾶς τοὺς αἰχμαλώτους

ἀπέδωκαν· ἀλλ' ἐπειδὴ ἱστορία τὸν προκείμενον φεύγει τὸν πλαγιασμένον σαφηνείας χάριν. V.

eius mittant invicem, si quis illos invadat: tributumque pendat quotannis Heliotarum regi rex Selenitarum, roris amphoras decies mille, eiusque rei obsides det decies mille: coloniam autem in Luciferum communiter mittant, & in partem eius veniat aliorum etiam quisquis voluerit: inscribantque foedus hoc columnae ex electro, eamque statuant in medio aëre, ipsisque in finibus. Iurarunt in hoc foedus Heliotarum Pyronides [Igneus] & Therites [Aestivus] & Phlogius [Flammeus]; Selenitarum vero Nyctor [Nocturnus] & Menius [Menstruus] & Polylampes [Multilucius]. Haec talis igitur pax facta est. Statimque munitio deiecta, nosque captivos reddiderunt. Cum autem rediissemus in Lunam, occurrerunt nobis & cum lacrumis complexi sunt tum focii, tum ipse Endymion. Et hic quidem rogabat, maneremus apud se, & coloniae nos adscribi pateremur, pollicitus, se nuptui daturum mihi puerum suum: mulieres enim

ἑαυτοῦ παῖδα· γυναῖκες γὰρ οὐκ εἰσὶ παρ' αὐτοῖς. ἐγὼ δὲ οὐδαμῶς ἐπιεικόμην, ἀλλ' ἤξιουν ἀποπεμφθῆναι κάτω εἰς τὴν θάλατταν. ὡς δὲ ἔγνω ἀδύνατον ὃν πείθειν, ἀπο-
 22 πέμπει ἡμᾶς, ἐστίαςας ἑπτὰ ἡμέρας. Ἀ δ' ἐν τῷ μετα-
 ξῷ διατρίβων ἐν τῇ Σελήνῃ, κατενόησα καινὰ, καὶ πα-
 ράδοξα, ταῦτα βούλομαι εἰπεῖν. Πρῶτα μὲν τὸ μὴ ἐκ
 γυναικῶν γεννᾶσθαι αὐτοὺς, ἀλλ' ἀπὸ τῶν ἀρρένων·
 γάμοις γὰρ τοῖς ἀρρεσι χρῶνται, καὶ οὐδ' ὄνομα γυναι-
 κὸς ὅλως ἴσασι. μέχρι μὲν οὖν πέντε καὶ εἴκοσιν ἐτῶν,
 γαμεῖται ἕκαστος, ἀπὸ δὲ τούτων, γαμεῖ αὐτὸς κύουσι
 δὲ οὐκ ἐν τῇ νηδίῳ, ἀλλ' ἐν ταῖς γαστροκνημίαις· ἐπειδὴ
 γὰρ συλλάβῃ τὸ ἔμβρυον, παχύνεται ἡ κνήμη, καὶ χρέ-
 νω ὕστερον ἀνατεμόντες, ἐξάγουσι νεκρά· ἐκθέντες δὲ αὐ-
 τὰ πρὸς τὸν ἀνέμον κεχηνότα, ζωοποιοῦσι. δοκεῖ δέ μοι
 καὶ ἐς τοὺς Ἑλληνας ἐκείθεν ἤκειν τῆς γαστροκνημίας
 τοῦνομα, ὅτι παρ' ἐκείνοις ἀντὶ γαστρὸς κυοφορεῖ. μετ-

II Ἐν ταῖς γαστροκνημίαις) Τοῦτο αἰνιττόμενος τὰ περὶ τὸν Διόνυσον
 φησί. G.

apud illos non sunt. At ego nullo modo persuaderi mihi
 passus sum, sed demitti in mare petii. Cum vero videret,
 persuaderi mihi non posse, post septem nos dierum epulas
 dimittit. Quae autem toto hoc, quo in Luna commoratus
 sum, tempore nova atque admiranda animadverterim, ea
 dicere iam volo: ac primum illud, non nasci illos ex mu-
 lieribus, sed e viris. Masculis enim nuptiis utuntur, mulie-
 risque plane nomen ignorant. Ad quinque igitur & vi-
 ginti annos nubit eorum unusquisque: ab eo inde tempore
 alium ipse ducit. Foetum gerunt non in utero, sed in furis:
 cum enim conceptus est embryo, crassescit fura: atque ali-
 quando post educunt mortuos, expositisque hianti ore ad-
 ventum vitam conciliant. Videtur autem inde ad Graecos
 descendisse furae nomen, quam *furae ventrem* appellant, quod
 ea apud illos pro ventre gravis est. Sed hoc maius etiam

ζον δὲ τούτου ἄλλο διηγήσομαι. Γένος ἐστὶ παρ' αὐτοῖς ἀνθρώπων, οἱ καλούμενοι Δενδρίται· γίγνεται δὲ τὸν τρόπον τοῦτον. ὄρχιν ἀνθρώπου τὸν δεξιὸν ἀποτεμόντες, ἐν γῇ φυτεύουσιν, ἐκ δ' αὐτοῦ δένδρον ἀναθύεται μέγιστον, σάρκινον, οἷον Φαλλός· ἔχει δὲ καὶ κλάδους, καὶ φύλλα· ὁ δὲ καρπὸς ἐστὶ βάλανοι πηχυαῖοι τὸ μέγεθος. ἐπειδὴ οὖν πεπανθῶσι, τρυγῆσαντες αὐτὰς ἐκκολλήπτουσι τοὺς ἀνθρώπους. αἰδοῖα μέντοι προσθετὰ ἔχουσιν, οἱ μὲν ἐλεφάντινα, οἱ δὲ πένητες αὐτῶν, ξύλινα, καὶ διὰ τούτων ὀχεύουσι, καὶ πλησιάζουσι τοῖς γαμεταῖς αὐτῶν. Ἐπειδὴ δὲ γηράσῃ ὁ ἄνθρωπος, οὐκ ἀπο- 23
θνήσκει, ἀλλ' ὥσπερ ὁ καπνὸς διαλυόμενος, ἀήρ γίγνεται. τροφή δὲ πᾶσιν ἡ αὕτη· ἐπειδὴ γὰρ πῦρ ἀνακαύσῃ, βατράχους ὀπτῶσιν ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων, πολλοὶ δὲ παρ' αὐτοῖς εἰσὶν ἐν τῷ αέρι πετόμενοι· ὀπτωμένων δὲ, περικαθεσθέντες, ὥσπερ δὴ περὶ τράπεζαν, λάπτουσι

1 Γένος ἐστὶ περὶ αὐτοῖς ἀνθρώπων) Σπαρτεὺς λεγομένους ἀποσκάπτει, τοὺς ἐκ δρακοντίων οὐόντων ἐκφυγας. V.

16 Λάπτουσι τὸν ἀναθυμιάμενον καπνόν) Ἡρεδύτου διασύρει τὸ περὶ

Σκυθῶν αὐτῶ ἱστορούμενον περὶ τῆς βοτάνης, ἧς κατεμίνης τοῦ ἐκθυμιάμενου καπνοῦ σπῶντες οἱ περικαθήμενοι Σκύθαι τὴν πυρὰν, μεθύειν ὡς ἀπὸ οἴνου λίγονται. V. (C. κάπτενσι. Nihil aliud.)

aliud enarrabo. Genus est apud illos hominum Dendritae, [Arborei] quod hunc in modum nascitur. Testiculum hominis dextrum resectum in terra deponunt. Ex illo deinde arbor enascitur maxima, carnea, phalli instar. Habet vero etiam ramos & folia. Fructus illius glandes cubitales. Has, ubi maturuere, decerpunt, hominesque inde excudunt. Pudenda habent adsciticia, eburnea alii, lignea vero pauperes, iisque coeunt, suosque nuptos subigunt. Cum consenuit homo, non moritur, sed fumi instar in aërem dissolvitur. Cibus omnibus unus est. Accenso enim igne ranas in prunis affant: sunt autem apud ipsos multae volantes in aëre. Assidentes vero circa eum, in quo affantur, focum,

τὸν ἀναθυμιάμενον καπνὸν, καὶ εὐωχῶνται. σίτω μὲν δὴ
τρέφονται τοιούτῳ· ποτὸν δὲ αὐτοῖς ἐστὶν ἀῆρ ἀποθλι-
βόμενος εἰς κύλικα, καὶ ὑγρὸν ἀνιείς ὥσπερ δρόσον· οὐ
μὴν ἀπουροῦσί γε, καὶ ἀφοδεύουσιν, ἀλλ' οὐδὲ τέτρη-
νται, ἥπερ ἡμεῖς· ἀλλ' οὐδὲ τὴν συνουσίαν οἱ παῖδες ἐν
ταῖς πυγαῖς παρέχουσιν, ἀλλ' ἐν ταῖς ἰγνύσιν, ὑπὲρ τὴν
γαστροκνημίαν· ἐκεῖ γάρ εἰσι τέτρημένοι. καλὸς δὲ νομί-
ζεται παρ' αὐτοῖς, ἣν που τις Φαλακρὸς καὶ ἄχομος ἦ,
τοὺς δὲ κομήτας καὶ μυσάττονται. ἐπὶ δὲ τῶν κομητῶν
ἀστέρων, τουναντίον, τοὺς κομήτας καλοὺς νομίζουσιν·
ἐπεδήμουν γάρ τινες, οἱ καὶ περὶ ἐκείνων διηγοῦντο. καὶ
μὴν καὶ γένεια φύουσιν, μικρὸν ὑπὲρ τὰ γόνατα. καὶ
ὄνυχας ἐν τοῖς ποσὶν οὐκ ἔχουσιν, ἀλλὰ πάντες εἰσὶ μο-
νοδάκτυλοι. ὑπὲρ δὲ τὰς πυγὰς ἐκάστῳ αὐτῶν κράμβη
ἐκπέφυκε μακρὰ, ὥσπερ οὐρὰ, θάλλουσα ἐς αἰὲ, καὶ

6 Ἰγνύαις) Ὅτι οὐ μόνον ἰγνύα γαστροκνημία δὲ λέγεται τὸ ἐξέπι-
ῆ εὐθιὰ εἰσεται, ἀλλὰ καὶ ἰγνύς· σθιν τοῦ καλέμου τοῦ σκελετοῦ.
ἀφ' οὗ καὶ γράφεται ταῖς ἰγνύσι· V.

furgentemque inde nidorem ore captantes, epulantur. Ac
cibo quidem nutriuntur eiusmodi. Potus vero illis est ex-
pressus aër in calicem, ubi liquidum quiddam roris instar
dimittit. Verumtamen neque urinam emittunt, neque al-
terius rei causa secedunt: quin neque iisdem, quibus nos,
locis perforati sunt. Sed neque praebent, quod pueri nostri,
amatoribus, sed supra furam poplites: ibi enim perfora-
ti sunt. Pulcher autem apud illos habetur, si quis calvus
& sine comis sit: comatos vero etiam abominantur. Con-
tra ea in Cometis [*stellis comatis*] comatos pro pulchris ha-
bent: peregrini enim inde quidam aderant, qui de illis etiam
narrarent. Barbas tamen habent paulum supra genua. Un-
gues in pedibus non habent, sed unum modo omnes ibi di-
gitum. Supra podicem brassica unicuique enata est magna,
caudae instar, virens semper, quae nec frangitur, si quis

ὑπτίου ἀναπίπτοντος, οὐ κατακλωμένη. Ἀπομύττονται 24
 δὲ μέλι δριμύτατον· καί περ ἂν ἢ πονῶσιν, ἢ γυμνάζων-
 ται, γάλακτι πᾶν τὸ σῶμα ἰδρῶσιν, ὥστε καὶ τυροὺς
 ἀπ' αὐτοῦ πήγνυσθαι, ἐλίγον τοῦ μέλιτος ἐπιστάξαν-
 τες· ἔλαιον δὲ ποιῶνται ἀπὸ τῶν κρομμύων πᾶν λιπα-
 ρόν τε, καὶ εὐῶδες, ὥσπερ μύρον. ἀμπέλους δὲ πολλὰς
 ἔχουσιν ὕδροφόρους. αἱ γὰρ ῥᾶγες τῶν βοτρυῶν εἰσὶν ὥσ-
 περ χάλαζα. καὶ μοι δοκεῖ, ἐπεὶ δ' ἂν ἐμπεσὼν ἀνέμος
 διασειῇ τὰς ἀμπέλους ἐκεῖνας, τότε πρὸς ἡμᾶς κατα-
 πίπτει ἢ χάλαζα, διαρραγόντων τῶν βοτρυῶν. τῇ μέντοι
 γαστρὶ, ὥσπερ πῆρα χρῶνται, τιθέντες ἐν αὐτῇ ὅσων δεόν-
 ται. ἀνοικτὴ γὰρ αὐτοῖς αὕτη, καὶ πάλιν κλειστὴ ἔστιν·
 ἔντερον δὲ ἐν αὐτῇ οὐδὲ ἥπαρ φαίνεται, ἢ τοῦτο μόνον,
 ὅτι δασεῖα ἔντοςθε, καὶ λάσιός ἐστιν, ὥστε καὶ τὰ
 νεογνά, ἐπεὶ δ' ἂν ῥιγῶσιν, ἐς ταύτην ὑποδύεται. Ἐσθῆς 25
 δὲ τοῖς μὲν πλουσίοις, ὑαλίνῃ, μαλθακῇ· τοῖς πένησι δὲ,
 χαλκῇ ὑφαντῇ· πολύχαλκα γὰρ τὰ ἐκεῖ χωρία, καὶ

4 Πήγνυσθαι) Γρ. πήγνυται. G. τιπῶν περὶ τῶν θαλαττίων σιλαχῶν
 12 Κλειστή ἐστιν) Εἰς τὸ ὑπὸ ἰστρούμενον διαπαίζει. V.

supinus cadat. Emungunt mel acerrimum, & cum aut la-
 borant, aut exercentur, lacte totum corpus diffuunt, adeo
 ut caseos etiam inde, exiguo instillato melle, efficiant. O-
 leum sibi parant de cepis pingue admodum & unguenti in-
 star fragrans. Vites habent multas aquae feraces, acinis uva-
 rum grandini similibus: &, ut mihi videtur, cum ventus
 ingruens illas vites commoveret, tum ruptis uvis decidit apud
 nos grando. Ventre utuntur pro pera, in qua reponant,
 quibus opus est: aperiri enim ille potest, & rursus claudi.
 Intestinum autem in eo *nullum* neque hepar apparet, nisi
 hoc solum, quod hirsutus intus & villosus est, adeo ut
 etiam recens nati, cum frigent, in eum irrepant. Vestis di-
 vitibus ex vitro mollis; pauperibus textilis ex aere: aeris
 enim feraces illae regiones, tractantque illud, effusa pau-

ἐργάζονται τὸν χαλκὸν ὕδατι ὑποβρέξαντες, ὥσπερ τὰ ἔρια. περὶ μέντοι τῶν ὀφθαλμῶν, οἷους ἔχουσιν, ὀκνῶ μὲν εἰπεῖν, μή τις με νομίση ψεύδεσθαι διὰ τὸ ἄπιστον τοῦ λόγου, ὅμως δὲ καὶ τοῦτο ἐρῶ· τοὺς ὀφθαλμοὺς περιαιρετοὺς ἔχουσι· καὶ ὁ βουλόμενος, ἐξελὼν τοὺς αὐτοῦ, φυλάττει ἔστ' ἂν δεηθῇ ἰδεῖν. οὕτω δὲ ἐνθήμενος, ὁρᾷ· καὶ πολλοὶ τοὺς σφετέρους ἀπολέσαντες, παρ' ἄλλων χρησάμενοι ὁρῶσιν· εἰσὶ δ' οἱ καὶ πολλοὺς ἀποβέτους ἔχουσιν, οἱ πλούσιοι. τὰ ὦτα δὲ, πλατάνων φύλλα ἐστὶν αὐτοῖς, πλὴν γε τοῖς ἀπὸ τῶν βαλάνων· ἐκεῖνοι γὰρ
 26 μόνοι ξύλινα ἔχουσι. Καὶ μὴν καὶ ἄλλο θαῦμα ἐν τοῖς βασιλείοις ἐθεασάμην· κάτοπτρον μέγιστον κείται ὑπὲρ Φρέατος, οὐ πάνυ βαθέος. ἂν μὲν οὖν εἰς τὸ Φρέαρ παταβῇ τις, ἀκούει πάντων τῶν παρ' ἡμῖν ἐν τῇ γῇ λεγομένων· ἐὰν δὲ εἰς τὸ κάτοπτρον ἀποβλέψῃ, πάσας μὲν πόλεις, πάντα δὲ ἔθνη ὁρᾷ, ὥσπερ ἐφεστὼς ἑκάστοις· τότε καὶ τοὺς οἰκείους ἐγὼ ἐθεασάμην, καὶ πᾶσαν τὴν

cula aqua, tanquam lanam. Verum de oculis, quales habeant, piget dicere, ne quis mentiri me putet, adeo a fide abhorret oratio. Tamen hoc etiam dicam. Habent igitur oculos exemtiles, & qui vult, exemtos suos servat, dum opus sit videre aliquid, ubi imposito sibi oculo videt: ac multi, cum suos perdidere, commodato acceptis aliorum oculis cernunt. Sunt autem divites, qui repositos servant plures. Aures ipsis sunt folia platanorum, praeterquam his, quos e glandibus nasci diximus: ligneas enim foli habent. Vidi etiam aliud in regia miraculum. Speculum impositum est maximum puteo non adeo profundo. Si quis igitur descendat in puteum, audit, quae in terra nostra dicuntur, omnia: si vero in speculum inspiciat, urbes omnes atque gentes non minus videt, quam si adstaret singulis. Tum familiares ego quoque vidi, universamque patriam. Utrum

πατρίδα· εἰ δὲ καὶ κεῖνοί με ἑώρων, οὐκ ἔτι ἔχω τὸ ἀσφαλὲς εἰπεῖν. ὅστις δὲ μὴ πιστεύει ταῦτα οὕτως ἔχειν, ἂν ποτε καὶ αὐτὸς ἐκείσε ἀφίκεται, εἴσεται ὡς ἀληθῆ λέγω. Τότε δ' οὖν ἀσπασάμενοι τὸν βασιλέα, καὶ τοὺς 27 ἀμφ' αὐτὸν, ἐμβάντες ἀνήχθημεν· ἐμοὶ δὲ καὶ δῶρα ἔδωκεν ὁ Ἐνδυμίων, δύο μὲν τῶν ὑαλίνων χιτῶνων, πέντε δὲ χαλκοῦς, καὶ πανοπλίαν θερμίνην· ἃ πάντα ἐν τῷ κήτει κατέλιπον. συνέπεμπε δὲ ἡμῖν καὶ Ἴππογύπους χιλίους, παραπέμψοντας ἄχρι σταδίων πεντακοσίων. Ἐν δὲ τῷ παράπλῳ, πολλὰς μὲν καὶ ἄλλας χώρας 28 παρημείψαμεν, προσέσχομεν δὲ καὶ τῷ ἑωσφόρῳ ἄρτι συνοικιζομένῳ, καὶ ἀποβάντες, ὑδρευσάμεθα. ἐμβάντες δὲ εἰς τὸν Ζωδιακὸν, ἐν ἀριστερᾷ παρήειμεν τὸν ἥλιον, ἐν ἡρῶ τὴν γῆν παραπλέοντες· οὐ γὰρ ἀπέβημεν, καί-τοι πολλὰ τῶν ἐταίρων ἐπιθυμούντων, ἀλλ' ὁ ἄνεμος οὐκ ἐφῆκεν. ἐβρώμεθα μέντοι τὴν χώραν εὐθαλῆ τε, καὶ πύονα, καὶ εὐὺδρον, καὶ πολλῶν ἀγαθῶν μεστήν. ἰδόντες

vero illi me quoque viderint, nondum habeo certo dicere. Quisquis vero non credit ita rem habere, si quando & ipse eo delatus fuerit, vera a me dici intelliget. Tum igitur, salutato rege & ipsius amicis, consensa navi solvimus. Dedit mihi etiam dona Endymion, duas quidem togas vitreas, aeneas autem quinque, & de lupinis armaturam integram, quae in ceto reliqui omnia. Misit etiam nobiscum Hippogypsos mille, qui ad quingenta nos stadia deducerent. Inter navigandum multas alias praetervecti terras, appulimus etiam Luciferae colonis nuper auctae, egressique aquatum sumus. Invecti deinde in Zodiacum, sinistrum solem praeterivimus, proxime terram *illum* praeternavigantes: neque enim exscendimus, multum licet cupientibus fociis; sed non sinebat ventus. Vidimus tamen regionem virentem, pinguem, irriguam, & bonis multis plenam. Sed cum viderent

29 δὲ ἡμᾶς οἱ Νεφελοκένταυροι, μισθοφοροῦντες παρὰ τῷ
 Φαέθοντι, ἐπέπησαν ἐπὶ τὴν ναῦν, καὶ μαθόντες ἐν-
 σπόνδους, ἀπεχώρησαν. Ἦδη δὲ καὶ οἱ Ἴππόγυποι ἀπ-
 εληλύθεισαν· πλεύσαντες δὲ τὴν ἐπιούσαν νύκτα, καὶ
 ἡμέραν, περὶ ἑσπέραν ἀφικόμεθα εἰς τὴν Λυχνόπολιν κα-
 λουμένην, ἥδη τὸν κάτω πλοῦν διώκοντες· ἡ δὲ πόλις αὐ-
 τῇ κεῖται μετὰ τοῦ Πλειάδων, καὶ τοῦ Ὑάδων αἴερος,
 ταπεινότερα μέντοι τοῦ Ζωδιακοῦ. ἀποβάντες δὲ, ἄν-
 θρωπον μὲν οὐδένα εὔρομεν, λύχνους δὲ πολλοὺς περιβέον-
 τας, καὶ ἐν τῇ ἀγορᾷ, καὶ περὶ τὸν λιμένα διατρίβον-
 τας, τοὺς μὲν μικροὺς, καὶ ὥσπερ εἶπεῖν, πένητας· ὀλί-
 γους δὲ, τῶν μεγάλων καὶ δυνατῶν, πάνυ λαμπροὺς
 καὶ περιφανεῖς. οἰκήσεις δ' αὐτοῖς καὶ λυχνεῶνες ἰδίᾳ
 ἐκάστω πεποιήντο, καὶ αὐτοὶ ὀνόματα εἶχον, ὥσπερ οἱ
 ἄνθρωποι, καὶ Φωνὴν προιεμένων ἠκούομεν, καὶ οὐδὲν
 ἡμᾶς ᾗδίκουν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ξενία ἐκάλουν· ἡμεῖς δὲ,
 ὅμως ἐφοβούμεθα· καὶ οὔτε δειπνῆσαι, οὔτε ὑπνῶσαι

nos Nephelocentauri, qui mercede apud Phaëthontem mili-
 tant, involarunt in navim, cognitoque, foedere nos com-
 prehendi, recesserunt. Iamque Hippogypi etiam discesse-
 rant. Navigaveramus noctem proximam & diem, cursum
 deorsum persecuti, cum versus vesperam delati fumus in
 eam, quae Lychnopolis vocatur. Iacet urbs inter aërem, qui
 Pleiades ambit, & qui Hyades, humilior tamen Zodiaco.
 Exscensione facta, hominem vidimus neminem; lychnos ve-
 ro multos circumcurrentes, & in foro atque circa portum
 versantes, parvos alios, & ut ita loquar, pauperes, pau-
 cos vero de magnorum & potentium numero, claros omni-
 no atque illustres. Habitationes illis & lucernaria suum uni-
 cuique facta erant: ac nomina habebant velut homines. Au-
 divimus etiam voces emittere: neque ulla nos affecerunt
 iniuria, sed ad hospitium nos invitarunt. Nos vero nihilo

τις ἡμῶν ἐτόλμησεν. ἀρχεῖα δ' αὐτοῖς ἐν μέσῃ τῇ πόλει πεποιήται, ἐνθα ὁ ἄρχων αὐτῶν, δι' ὅλης νυκτὸς κάθηται, ὀνομαστὶ καλῶν ἕκαστον. ὃς δ' ἂν μὴ ὑπακούσῃ, καταδικάζεται ἀποθανεῖν, ὡς λυπὼν τὴν τάξιν· ὁ δὲ θάνατός ἐστι σβεσθῆναι. παρεστῶτες δὲ καὶ ἡμεῖς, ἐωρῶμεν τὰ γιγνόμενα, καὶ ἠκούομεν ἅμα τῶν λύχνων ἀπολογαμένων, καὶ τὰς αἰτίας λεγόντων, δι' αἷς ἐβράδυνον. εἶθα καὶ τὸν ἡμέτερον λύχνον ἐγνώρισα, καὶ προσειπὼν αὐτὸν, περὶ τῶν κατ' οἶκον ἐπυνθανόμην ὅπως ἔχοιεν, ὃ δὲ μοι πάντα διηγῆσατο. τὴν μὲν οὖν νύκτα ἐκείνην, αὐτοῦ ἐμείναμεν τῇ ἐπιούσῃ δὲ, ἄραντες, ἐπλέομεν πλησίον τῶν νεφῶν. ἐνθα δὴ καὶ τὴν Νεφελόκεκκυγίαν πόλιν ἰδόντες, ἐθαυμάσαμεν, οὐ μέντοι ἐπέβημεν αὐτῇ· οὐ γὰρ εἶα τὸ πνεῦμα. βασιλεύει μέντοι αὐτῶν Κορωνὸς ὁ Κοττυφίωνος. καὶ ἐγὼ ἐμνήσθην Ἀριστοφάνους τοῦ ποιητοῦ, ἀνδρὸς σοφοῦ, καὶ ἀληθοῦς, καὶ μάτην ἐφ' οἷς ἔγρα-

fecius timere, neque cibum capere, neque somnum quicumque nostrum audere. Principis aula in media urbe exstructa est. Hic princeps illorum tota nocte sedet, nominatim unumquemque vocans: qui non obedierit, morte damnatur, ut stationis suae defertor. Mors autem est extinguere. Adstantes nos etiam simul audivimus causas lychnorum, quas tarditatis suae dicerent. Hic nostrum etiam lychnum agnovi, eumque allocutus, quomodo domi se res haberent, interrogavi: isque enarravit mihi omnia. Noctem igitur illam ibi mansimus; sed postridie solvantes prope nubes navigavimus: ibi etiam Nephelococcygia [*Nubicuculia*] urbe conspecta admirati sumus. Nec tamen in illam egressi sumus, vento non permittente. Ceterum regnat apud illos Coronus Cottyphionis filius [*Cornix Merulae*]. Ac recordatus sum Aristophanis poetae, viri sapientis ac veracis, cuius

ψεν ἀπιστοῦμένου. τρίτη δ' ἀπὸ τρεῦτης ἡμέρα, καὶ τὸν
 Ὠκεανὸν ἤδη σαφῶς ἐωρῶμεν· γῆ δὲ οὐδαμοῦ, πλὴν γε
 τῶν ἐν τῷ αἰθέρι. καὶ αὐταὶ δὲ, πυρρῆδες ἤδη, καὶ ὑπερ-
 αυγεῖς ἐφαντάζοντο. τῇ τετάρτῃ δὲ περὶ μεσημβρίαν,
 μαλακῶς ἐνδιδόντος τοῦ πνεύματος, καὶ συνιζάνοντος,
 30 ἐπὶ τὴν θάλατταν κατετέθημεν. Ὡς δὲ τοῦ ὕδατος ἐψαύ-
 σαμεν, θαυμάσιον ὡς ὑπερῆδόμεθα, καὶ ὑπερεχαίρο-
 μεν, καὶ δεῖπνον πᾶσιν ἐκ τῶν παρόντων ἐποιοῦμεθα,
 καὶ ἀπορρίψαντες, ἐνηχόμεθα. καὶ γὰρ ἔτυχε γαλήνη
 οὔσα, καὶ εὐσταθοῦν τὸ πέλαγος. Ἔοικε δὲ ἀρχὴ κακῶν
 μειζόνων γίγνεσθαι πολλάκις ἢ πρὸς τὸ βέλτιον μετα-
 βολή· καὶ γὰρ ἡμεῖς δύο μόνας ἡμέρας ἐν ὕδατι πλεύ-
 σαντες, τῆς τρίτης ὑποφαινούσης, πρὸς ἀνίσχοντα τὸν
 ἥλιον ἄφ' ὧν ὀρῶμεν θηρία καὶ κῆτη, πολλὰ μὲν καὶ ἄλ-
 λα, ἐν δὲ μέγιστον ἀπάντων, ὅσαν σταδίων χιλίων καὶ
 πεντακοσίων τὸ μέγεθος· ἐπ' αἷ δὲ κεχρηγὸς, καὶ πρὸ πελ-
 9 Καὶ ἀποβάττες ἐνηχόμεθα) Γραι. καὶ ἀπορρίψαντες ἐνηχ. G.

scriptis fidem frustra negant. Tertio inde die Oceanum satis
 iam clare videbamus. Terra vero nusquam, praeter eas,
 quae in aëre *pendent*, atque ipsae quoque iam igneae & su-
 pra modum fulgentes nobis videbantur. Quarto die circa
 meridiem, molliter cedente vento, subsidenteque, in mare
 depositi fumus. Cum vero tangeremus iam aquam, mirum
 quam supra modum delectati & gavisi simus: coenamque
 omnibus pro praesenti copia praebuimus, & in mare nos
 abiciētes natavimus; forte enim serenitas erat, & tranquil-
 lum mare. Videtur vero maiorum saepe malorum initium
 esse mutatio in melius. Etenim nos solos duo dies in mari
 cum navigassemus, illucescente tertio, ad orientem solem
 subito videmus belluas ac cetos, multos quidem etiam alios,
 unum vero omnium maximum mille & quingentorum sta-
 diorum magnitudine; contra nos autem veniebat hians &

λοῦ ταραττον τὴν θάλατταν, ἀφρῶ τε περικλυζόμενον,
καὶ τοὺς ὀδόντας ἐκφαίνον, πολὺ τῶν παρ' ἡμῖν Φαλ-
λῶν ὑψηλοτέρους, ὅξεῖς δὲ πάντας ὥσπερ σκόλοπας,
καὶ λευκοὺς ὥσπερ ἐλεφαντίνους. ἡμεῖς μὲν οὖν τὸ ὕστα-
τον ἀλλήλους προσειπόντες καὶ περιβάλλοντες, ἐμένο-
μεν τὸ δὲ ἤδη παρῆν, καὶ ἀναρροφῆσαν ἡμᾶς, αὐτῇ νηὶ
κατέπιεν. οὐ μέντοι ἔφθη συναρράξαι τοῖς ὀδοῦσιν, ἀλ-
λὰ διὰ τῶν ἀραιωμάτων ἡ ναὺς εἰς τὸ εἶσω διεξέπεσεν.
Ἐπεὶ δὲ ἔνδον ἦμεν, τὸ μὲν πρῶτον, σκότος ἦν, καὶ οὐ- 31
δεν ἐωρῶμεν ὕστερον δὲ αὐτοῦ ἀναχανόντος, εἶδομεν κῦ-
τος μέγα, καὶ πάντῃ πλατὺ, καὶ ὑψηλόν, ἱκανὸν μυ-
ριάνδρῳ πόλει ἐνοικεῖν. ἔκειντο δ' ἐν μέσῳ καὶ μικροὶ
ἰχθύες, καὶ ἄλλα πολλὰ θηρία συγκεκομμένα, καὶ
πλοίων ἱστία, καὶ ἄγκυραι, καὶ ἀνθρώπων ὀστέα, καὶ
φορτία· κατὰ μέσον δὲ, καὶ γῆ, καὶ λόφοι ἦσαν, ἐμοὶ
δοκεῖν, ἐκ τῆς ἰλῦος ἣν κατέπινε συνιζάνουσα. ὕλη γοῶν

2 Φαλλῶν) Ἐν τῇ περὶ τῆς Συ-
ρίης θεοῦ λόγῳ μίμνεται τῶν φαλ-
λῶν τούτων, ἐφ' ὧν καὶ ἀναβαίτου-

σι λίγη ἀσκήσις. εἰσὶ δὲ οἱ φαλ-
λαὶ οὗτοι τριακοσίων ὀργυῶν τὸ
ὕψος. V.

longe ante se mare perturbans, spuma undique alludente,
dentes exferens, multum phallis apud nos excelsiores, pa-
lorum instar omnes acutos, & eboris in modum candidos.
Nos igitur ultimum allocuti & complexi nos invicem, ex-
spectare: at ille iam adest, & resorbens ipsa nos cum navi
haurit. Neque tamen dentibus nos statim comminuit, sed
per interstitia eorum navis illapsa est. Cum vero intus iam
effemus, primo tenebrae, neque videbamus quidquam. Post-
ea illo hiantē, videmus cetum magnum, [*specum alvi*] &
latum undique & altum, satis capacem, ut decies mille ho-
minum in eo urbs habitaretur. Proiecti in medio & pisces
minores, & animalia multa alia concisa, & navigiorum
vela atque ancorae, & hominum ossa, & farcinae. In me-
dio & terra & colles erant, ut mihi videbatur, de limo,

ἐπ' αὐτοῖς, καὶ δένδρα παντοῖα ἐπεφύκει, καὶ λάχανα
 ἐβεβλαστήκει, καὶ ἔωκει πάντα ἐξεργασμένοις· περί-
 μετρος δὲ τῆς γῆς σταδιοὶ διακόσιοι καὶ τεσσαράκοντα.
 32 ἦν δὲ ἰδεῖν καὶ ὄρνεα τὰ θαλάττια, λάρους, καὶ Ἀλκυό-
 νας, ἐπὶ τῶν δένδρων νεοττεύοντα. Τότε μὲν οὖν ἐπὶ πολὺ
 ἔδακρύομεν· ὕστερον δὲ ἀναστήσας τοὺς ἑταίρους, τὴν μὲν
 ναῦν ὑπεστηρίξαμεν· αὐτοὶ δὲ τὰ πυρεῖα συντρίψαντες,
 καὶ ἀνακαύσαντες, δεῖπνον ἐκ τῶν παρόντων ἐποιούμεθα.
 παρέκειτο δὲ ἄφθονα καὶ παντοδαπὰ κρέα τῶν ἰχθύων,
 καὶ ὕδωρ ἔτι τὸ ἐκ τοῦ ἑωσφόρου εἶχομεν. τῇ ἐπιούσῃ δὲ
 διαναστάντες εἴ ποτε ἀναχάνοι τὸ κῆτος, ἐωρῶμεν ἄλ-
 λοτε μὲν ὄρη, ἄλλοτε δὲ μόνον τὸν οὐρανόν, πολλάκις δὲ
 καὶ θῆσους. καὶ γὰρ ἡσθάνομεθα, φερομένου αὐτοῦ
 ὁξέως πρὸς πᾶν μέρος τῆς θαλάττης. ἐπειδὴ δὲ ἐθάδες τῇ
 διατριβῇ ἐγιγνόμεθα, λαβὼν ἑπτὰ τῶν ἑταίρων, ἐβαδί-
 ζον ἐς τὴν ὕλην, περισκέψασθαι τὰ πάντα βουλόμενος.

7 Τὰ πυρεῖα συντρίψαντες) Τοὺς πυρεκβολίτας λίθους λίγει. V.

quem glutiebat, confidentes. Igitur silva in illis & omnige-
 nae arbores nascebantur, & olera germinaverant, cultif-
 que omnia similia. Ambitus terrae illius stadia ducenta qua-
 draginta. Videre autem erat marinas aves, laros, Halcyo-
 nes, quae pullos in arboribus educerent. Tunc quidem igi-
 tur abunde ploravimus. Deinde vero, excitatis a me sociis,
 navem firmavimus, atque igni filicibus excusso, coenam
 de his, quae ad manum essent, paravimus: iacebant autem
 copiosae & omnis generis carnes piscium; aquam vero de
 Lucifera adhuc habebamus. Postridie cum surrexissemus,
 quoties hiaret cetus, vidimus alias quidem montes, alias
 coelum solum, saepe etiam insulas; sensimusque adeo, fer-
 ri illum celeriter in omnes maris partes. Cum iam huius
 commorationis consuetudinem quandam contraxissemus,
 assumtis septem sociis, in silvam ingressus sum, perspectu-

οὐπω δὲ ὅλους πέντε διελθὼν σταδίους, εὗρον ἱερὸν Ποσειδῶνος, ὡς ἐδήλου ἡ ἐπιγραφή, καὶ μετ' οὐ πολὺ, καὶ τάφους πολλοὺς, καὶ στήλας ἐπ' αὐτῶν, πλησίον τε, πηγὴν ὕδατος διαυγοῦς· ἐτι δὲ καὶ κυνὸς ὕλακην ἡκούομεν, καὶ καπνὸς ἐφαίνετο πόρρωθεν, καὶ τινα καὶ ἔπαυλιν εἰκάζομεν. Σπουδῇ οὖν βαδίζοντες, ἐφιστάμεθα 33
πρεσβύτῃ καὶ νεανίσκῳ, μάλα προθύμως πρασίαν τινα ἐργαζομένοις, καὶ ὕδωρ ἀπὸ τῆς πηγῆς ἐπ' αὐτὴν διοχετεύουσιν· ἡσθέντες οὖν ἅμα, καὶ φοβηθέντες, ἔστημεν· καὶ κεῖνοι δὲ ταυτὸν ἡμῖν ὡς τὸ εἰκὸς παθόντες, ἀναυδοὶ παρεστήκεσαν· χρόνῳ δὲ ὁ πρεσβύτερος ἔφη, τίνες ὑμεῖς ἄρα ἐστέ, ὦ ξένοι; πότερον, ἔφη, τῶν ἐναλίων δαιμόνων, ἢ ἀνθρώποι δυστυχεῖς, ἡμῖν παραπλήσιοι; καὶ γὰρ ἡμεῖς ἀνθρώποι ὄντες, καὶ ἐν γῇ τραφέντες, νῦν θαλάττιοι γεγόναμεν, καὶ συννηχόμεθα τῷ περιέχοντι τούτῳ θηρίῳ, οὐδ' ὁ πάσχομεν ἀκριβῶς εἰδότες. τεθνάναι μὲν

rus omnia. Quinque nondum integra stadia progressus, Neptuni templum inveni, ut indicabat inscriptio: neque multo post sepulcra etiam multa, & in iis columellas, atque in proximo fontem aquae pellucidae. Ad haec canis lateratum audivimus, & fumus apparuit e longinquo. Habitationem etiam coniiicere quendam potuimus. Diligenter igitur progressi, seniori cuidam & iuveni adstitimus, studiose exercentibus hortum olitorium, atque de fonte aquam in eum derivantibus. Delectati simul & territi constitimus: & illi quoque eadem, qua nos, ratione, ut facile est ad existimandum, affecti, voce interclusa stabant. Post moram aliquam senex, *Qui vos igitur estis, inquit, hospites? Utrum marini quidam daemones, an homines infelices, nobis similes? Etenim nos quoque homines nati & in terra nutriti marini iam facti sumus, & cum bellua hac, quae nos continet, natamus, nec accurate, quid de nobis fiat, scientes: mortuos enim nos esse conii-*

γὰρ εἰκάζομεν, ζῆν δὲ πιστεύομεν. πρὸς ταῦτ' ἐγὼ εὔ-
πον, καὶ ἡμεῖς τοὶ ἄνθρωποι νεήλυδες, ὦ πάτερ, ἐσμεν,
αὐτῷ σκάφει πρῶην καταποθέντες. προήλθομεν δὲ νῦν,
βουλόμενοι μαθεῖν τὰ ἐν τῇ ὕλῃ ὡς ἔχει. πολλὴ γάρ τις
καὶ λάσιος ἐφαίνεται. δαίμων δὲ τις ὡς εἰσὶν ἡμᾶς ἡγα-
γε, σέ τε ὀψομένους, καὶ εἰσομένους ὅτι μὴ μόνοι ἐν τῷδε
καθεύδμεθα τῷ θηρίῳ· ἀλλὰ Φράσον ἡμῖν τὴν σεαυ-
τοῦ τύχην, ὅστις τε ὢν, καὶ ὅπως δεῦρο εἰσῆλθες. ὁ δὲ,
οὐ πρότερον, ἔφη, ἔρεῖν, οὐδὲ πεύσεσθαι παρ' ἡμῶν, πρὶν
ξενίων τῶν παρόντων μεταδοῦναι· καὶ λαβὼν ἡμᾶς ἡγεν
ἐπὶ τὴν οἰκίαν, ἐπεποίητο δὲ αὐτάρκη, καὶ στιβάδας ἐν-
ωκοδόμητο, καὶ τὰλλα ἐξήρτιστο· παραθεῖς δὲ ἡμῶν λά-
χανά τε, καὶ ἀκρόδρυα, καὶ ἰχθῦς, ἔτι δὲ καὶ οἶνον ἐγ-
χέας, ἐπειδὴ ἰκανῶς ἐκορέσθημεν, ἐπυνθάνετο ἂν ἐπε-
πόνθειμεν· καὶ γὰρ πάντα ἐξῆς διηγησάμην, τὸν τε χει-
μῶνα, καὶ τὰ ἐν τῇ νήσῳ, καὶ τὸν ἐν τῷ αἰερί πλοῦν,

*cimus, vivere tamen credimus. Ad haec ego, Et nos sane, in-
quam, homines novi advenae sumus, pater, ipsa cum navi nu-
dius tertius hausti. Modo vero progressi sumus, exploraturi haec
se silva quomodo habeat: multa enim & proluxa videbatur. Du-
xit autem nos genius aliquis, te ut videremus, disceremusque,
non solos nos in hac includi bellua. Sed enarra tuam nobis for-
tunam, qui sis, & qua ratione huc intraveris? Ille vero nega-
vit, se prius vel dicturum nobis, vel quidquam a nobis
quaesiturum, quam hospitali nos munere, prout copia iam
esset, impertiret; assumptosque nos in domum deduxit, quam
sibi fecerat usibus satis commodam, & lectos in ea struxer-
at, paraveratque reliqua. Hic cum apposuisset nobis ole-
ra & arboreos fructus, & pisces, vinumque ministrasset,
fatiatos interrogavit, quid nobis accidisset? Hic ego ordi-
ne enarravi omnia, tempestatem, & quae in insula conti-
gerant, & navigationem per aëra, & bellum, & reliqua*

καὶ τὸν πόλεμον, καὶ τὰλλα, μέχρι τῆς ἐς τὸ κῆτος
καταδύσεως. Ὁ δ' ὑπερβαυμάσας, καὶ αὐτὸς ἐν μέρει 34
τὰ κατ' αὐτὸν διεξέει, λέγων, Τὸ μὲν γένος εἰμὶ, ὧ ξέ-
νοι, Κύπριος ὀρμηθεὶς δὲ κατ' ἐμπορίαν ἀπὸ τῆς πατρί-
δος μετὰ παιδός, ὃν ὀράτε, καὶ ἄλλων πολλῶν οἰκετῶν,
ἔπλεον εἰς Ἰταλίαν, ποικίλον φορτίον κομίζων ἐπὶ νεῶς
μεγάλῃς, ἣν ἐπὶ στόματι τοῦ κήτους διαλελυμένην ἴσως
εἰώρακατε. μέχρι μὲν οὖν Σικελίας, εὐτυχῶς διεπλεύ-
σαμεν. ἐκεῖθεν δὲ ἀρπασθέντες ἀνέμῳ σφοδρῷ, τριταῖοι
ἐς τὸν Ὠκεανὸν ἀπήχθημεν, ἔνθα τῷ κήτει περτυχόν-
τες, καὶ αὐτανόροι καταποθέντες, δύο ἡμεῖς, τῶν ἄλλων
ἀποθανόντων, ἐσώθημεν· θάψαντες δὲ τοὺς ἐταίρους, καὶ
ναὸν τῷ Ποσειδῶνι δειμάμενοι, τουτοῦν τὸν βίον ζῶμεν,
λάχανα μὲν κηπεύοντες, ἰχθῦς δὲ σιτούμενοι καὶ ἀκρό-
δρυα. πολλὴ δὲ ὡς ὀράτε ἡ ὕλη, καὶ μὴν καὶ ἀμπέλους
ἔχει πολλὰς, ἀφ' ὧν ἡδιστος οἶνος γίγνεται· καὶ τὴν
πηγὴν δὲ ἴσως εἶδετε καλλίστου καὶ ψυχροτάτου ὕδατος.
εὐνὴν δὲ ἀπὸ τῶν φύλλων ποιούμεθα, καὶ πῦρ ἄφθονον

ad descensum usque in piscem. Ille vero admiratus supra
modum, vicissim ipse suas res enarravit, sic exorsus: Ge-
nere, hospites, sum Cyprius. Mercaturae causa patria egressus
cum filio, quem videtis, & servis multis aliis, in Italiam navi-
gavi, onera varia magna navi vehens, quam in ore ceti solutam
forte vidistis. Ac ad Siciliam usque feliciter navigavimus. Inde ve-
ro valido vento abrepti, tertio die in Oceanum delati sumus. Hic
incidentes in cetum, & viri cum nave glutiti, duo nos, mortuis
reliquis, servati sumus. Sepultis vero sociis, atque aede Neptuno
aedicata, hanc vitam vivimus, olera in horto colentes, in reliquo
cibo piscibus utentes & arborum fructibus. Silva autem, ut vide-
tis, prolixa, vites etiam habet multas, de quibus vinum fit sua-
vissimum. Et fontem forte vidistis pulcherrimae aquae & frigidis-
simae. Cubilia facimus de foliis, & igne utimur copioso, & aves

καίομεν, καὶ ὄρνεα δὲ θηρεύομεν τὰ εἰσπετόμενα, καὶ ζῶντας ἰχθύς ἀγρεύομεν ἐξιόντες ἐπὶ τὰ βραγχία τοῦ θηρίου, ἔνθα καὶ λούομεθα, ὅποτεν ἐπιθυμήσωμεν. καὶ μὴν καὶ λίμνη οὐ πόρρω ἐστὶν ἀλμυρά, σταδίων εἴκοσι τὴν περίμετρον, ἰχθύς ἔχουσα παντοδαπούς. ἐν ἧ καὶ νηχόμεθα, καὶ πλέομεν ἐπὶ σκάφους μικροῦ, ὃ ἐγὼ ἐναυπηγησάμην· ἔτη δὲ ἡμῖν ἐστὶ τῆς καταπόσεως ταῦτα
 35 ἐπτα καὶ εἴκοσι. Καὶ τὰ μὲν ἄλλα ἴσως φέρειν δυνάμεθα· οἱ δὲ γείτονες ἡμῖν, καὶ πάροικοι, σφόδρα χαλεποὶ, καὶ βαρεῖς εἰσιν, ἄμικτοί τε ὄντες, καὶ ἄγριοι. ἧ γὰρ, ἔφην ἐγὼ, καὶ ἄλλοι τινὲς εἰσιν ἐν τῷ κῆτει; πολλοὶ μὲν οὖν, ἔφην, καὶ ἄξενοι, καὶ τὰς μορφὰς ἀλλόκοτοι. τὰ μὲν γὰρ ἐσπέρια καὶ οὐραῖα τῆς ὕλης, Ταριχᾶνες οἰκοῦσιν, ἔθνος ἐγχελυωπὸν, καὶ καταβοπρόσωπον, μάχιμον, καὶ θρασὺ, καὶ ὠμοφάγον. τὰ δὲ τῆς ἐτέρας πλευρᾶς, κατὰ τὸν δεξιὸν τοῖχον, Τριτωνομένδητες, τὰ μὲν ἄνω, ἀνθρώποις εἰκότες, τὰ δὲ κάτω, τοῖς γαλεώταις ἦττον μέντοι ἀδικοί εἰσι τῶν ἄλλων. τὰ λαϊὰ

aucupio capimus involantes, & vivos piscamur pisces, exeuntes in branchia belluae, ibi etiam, ubi volumus, lavamus: nam & lacus non porro est salsus, viginti stadiorum ambitu, pisces alens omnigenos, in quo natamus etiam, & in parva scapha navigamus, quam ego fabricatus sum. Anni nobis processerunt, a quo hausii sumus, septem & viginti. Ac reliqua ferre forte possumus: ast vicini nostri, qui iuxta habitant, difficiles admodum & graves sunt, infociabiles atque feri. Ecquid enim, inquam, alii quoque sunt in ceto? Multi vero, inquit, iique inhospitales, & figura horribili. Occidentales enim partes silvae & versus caudam sitas, Tarichanes [Salsamentarii] habitant, gens anguillinis oculis, & vultu canerino, pugnax, audax, crudivora. Alterum vero latus, ad parietem dextrum, Tritonomendetes tenent, superiori parte hominibus similes, inferiore autem mustelis. Minus tamen hi iniusti

δὲ, Καρκινόχειρες, καὶ Θυννοκέφαλοι, συμμαχίαν τε
 καὶ Φιλίαν πρὸς ἑαυτοὺς πεποιημένοι. τὴν δὲ μεσόγαιαν
 νέμονται Παγουράδαι, καὶ Ψιττόποδες, γένος μάχιμον,
 καὶδρομικώτατον. τὰ ἑῷα δὲ πρὸς αὐτῷ τῷ στόματι,
 τὰ πολλὰ μὲν, ἔρημά ἐστι, προσκλυζόμενα τῇ θαλάτ-
 τη. ὅμως δὲ ταῦτα ἐγὼ ἔχω, Φόρον τοῖς Ψιττόποσιν
 ὑποτελῶν ἐκάστρου ἔτους, ὅστρεα πεντακόσια. Τοιαύτη 35
 μὲν ἡ χώρα ἐστίν· ἡμᾶς δὲ χρὴ ὁρᾶν ὅπως δυνησώμεθα
 τοσούτοις ἔθνεσι μαχεσθαι, καὶ ὅπως βιοτεύσωμεν.
 πόσοι δ', ἔφη ἐγὼ, οὗτοι πάντες εἰσὶ; πλείους, ἔφη,
 τῶν χιλίων. ὅπλα δὲ τίνα εἰσὶν αὐτοῖς; οὐδέν, ἔφη, πλὴν
 ἑστᾶ τῶν ἰχθύων. οὐκοῦν, ἔφη ἐγὼ, ἄριστ' ἂν ἔχοι διὰ
 μάχης ἐλθεῖν αὐτοῖς, ἅτε οὖσιν ἀνόπλοις, αὐτοὺς γε
 ἀπλυσμένους. εἰ γὰρ κρατήσομεν αὐτῶν, ἀδεῶς τολοι-
 πὸν οἰκήσομεν. ἔδοξε ταῦτα. καὶ ἀπελθόντες ἐπὶ ναῦν
 παρεσκευαζόμεθα. αἰτία δὲ τοῦ πολέμου ἔμελλεν ἔσε-
 σθαι, τοῦ Φόρου ἢ οὐκ ἀπόδοσις, ἥδη τῆς προθεσμίας

*sunt reliquis. Sinistra vero Carcinochires [cancrimani] & Thyn-
 nocephali [canicipites], qui belli societatem atque amicitiam inter
 se fecere. Mediterranea habitant Paguradae & Psittopodes, bel-
 licosum genus & cursu valens maxime. Orientales vero & vicinae
 ori partes, desertae sunt maiorem partem, quod mari alluuntur.
 Tamen haec ego habeo, Psittopodibus vestigal pendens quingenta
 quotannis ostrea. Ac talis quidem est regio. Nobis vero videndum
 est, quomodo possumus tot contra gentes pugnare, & victum quo-
 modo quaeramus. Quot vero, inquam, hi omnes sunt? Mille,
 inquit, amplius. Quae sunt illis arma? Nulla, inquit, praeter
 spinas piscium. Igitur optimum, inquam, fuerit pugna cum illis
 congregi, inermibus nempe, nos qui arma habemus. Illos enim si
 vicrimus, sine metu deinde vivemus. Sic placuit: digressique ad
 navem, nos paravimus. Causa belli futuri erat, vestigal
 non solutum, cuius iam dies instaret. Atque illi quidem*

ἐνεστῶσης. καὶ δὴ οἱ μὲν ἔπεμπον, τὸν δασμὸν ἀπαιτοῦν-
 τες· ὁ δὲ, ὑπεροπτικῶς ἀποκρινόμενος, ἀπεδιώξε τοὺς ἀγ-
 γέλους. πρῶτον οὖν οἱ Ψιττόποδες, καὶ οἱ Παγουράδαι,
 χαλεπαίνοντες τῷ Σκινθάρῳ (τοῦτο γὰρ ἑκαλεῖτο)
 37 μετὰ πολλοῦ θορύβου ἐπήεισαν. Ἡμεῖς δὲ, τὴν ἔφοδον
 ὑποπτεύοντες, ἐξαυλισάμενοι, ἀνεμένομεν, λόχον τινὰ
 προτάξαντες ἀνδρῶν πέντε καὶ εἴκοσιν. εἶρητο δὲ αὐτοῖς ἐν
 τῇ ἐνέδρᾳ, ἐπειδὴν ἴδωσι παρεληλυθότας τοὺς πολεμίους,
 ἐπανίστασθαι καὶ οὕτως ἐποίησαν. ἐπαναστάντες γὰρ,
 κατόπιν ἔκοπτον αὐτοὺς, καὶ ἡμεῖς δὲ καὶ αὐτοὶ, πέντε
 καὶ εἴκοσι τὸν ἀριθμὸν ὄντες, καὶ γὰρ καὶ ὁ Σκίνθαρος,
 καὶ ὁ παῖς αὐτοῦ, συνεστρατεύοντο, ἠγτιάζομεν, καὶ
 συμμίζαντες θυμῷ καὶ ῥώμῃ, διεκινδυνεύομεν. τέλος δὲ,
 τροπὴν αὐτῶν ποιησάμενοι, κατεδιώξαμεν, ἄχρι πρὸς
 τοὺς Φωλεοὺς. ἀπέθανον δὲ τῶν μὲν πολεμίων, ἐβδομή-
 κοντα καὶ ἑκατὸν, ἡμῶν δὲ, εἰς, καὶ ὁ κυβερνήτης τρι-
 38 γλῆς πλευρᾷ διαπαρεῖς τὸ μετὰφρενον. Ἐκείνῃ μὲν οὖν

6 Ἐξαυλισάμενοι) Γραι. ἑξαυλισάμενοι. G.

misere tributum poscentes. Ille vero superbo cum respon-
 so nuntios repulit. Primum ergo Psittopodes & Paguradæ
 irati, Scintharum (hoc enim nomen viro) magno tumultu
 invaserunt. Nos vero suspicati invasionem, egressi do-
 mo expectamus, agmine præmissis virorum quinque &
 viginti, quibus præceptum erat, ex insidiis, cum præter-
 gressos viderent hostes, insurgerent. Et sic fecere. Insur-
 gentes enim a tergo illos ceciderunt. Nos vero quinque &
 viginti numero & ipsi, cum Scintharus ipsiusque filius una
 pugnarent, occurrimus, animoseque & fortiter confligentes
 non sine periculo pugnavimus. Tandem vero in fugam ver-
 sos persecuti sumus ad foveas suas usque. Ceciderunt ho-
 stium quidem centum & septuaginta: de nostris vero unus
 gubernator, costa triglae traiectus a tergo. Illo igitur die

τὴν ἡμέραν, καὶ τὴν νύκτα, ἐπηυλισάμεθα τῇ μάχῃ, καὶ τρόπαιον ἐστήσαμεν, ῥάχιν ξηρὰν δελφίνος ἀναπήξαντες. τῇ ὑστεραίᾳ δὲ καὶ οἱ ἄλλοι αἰσθόμενοι παρήσαν, τὸ μὲν δεξιὸν κέρας ἔχοντες οἱ Ταριχᾶνες, ἡγεῖτο δὲ αὐτῶν Πήλαμος, τὸ δ' εὐώνυμον, οἱ Θυννοκέφαλοι, τὸ μέσον δὲ, οἱ Καρκινόχειρες. οἱ γὰρ Τριτωνομενότητες τὴν ἡσυχίαν ἦγον, οὐδετέροις συμμαχεῖν προαιρούμενοι. ἡμεῖς δὲ προαπαντήσαντες αὐτοῖς περὶ τὸ Ποσειδώνιον, προσεμίξαμεν, πολλῇ βοῇ χρώμενοι. ἀντήχει δὲ τὸ κῆτος ὥσπερ τὰ σπήλαια. τρεῖς ἄμενοι δὲ αὐτοὺς, ἅτε γυμνήτας, καὶ καταδιώξαντες ἐς τὴν ὕλην, ταλοῖπόν ἐπεκρατοῦμεν τῆς γῆς. Καὶ μετ' οὐ πολὺ κήρυκας ἀποστεί- 39 λαντες, νεκροὺς τε ἀνηρῶντο, καὶ περὶ Φιλίας διελέγοντο. ἡμῖν δὲ οὐκ ἐδόκει σπένδεσθαι· ἀλλὰ τῇ ὑστεραίᾳ χωρήσαντες ἐπ' αὐτοὺς, πάντας ἄρδην ἐξεκόψαμεν, πλὴν τῶν Τριτωνομενότητων. οὗτοι δὲ ὡς εἶδον τὰ γιγνόμενα, διαδραμόντες ἐκ τῶν βραγχιῶν, ἀφῆκαν αὐτοὺς εἰς τὴν

ac nocte in pugnae loco mansimus, tropaeumque statuimus, spina dorsi arida delphini erecta. Postridie vero etiam alii, cognita re, adsunt: dextrum cornu tenentes Tarichanes duce Pelamo, sinistrum vero Thynnocephali, medium Carcinochires. Tritonomendetes enim quiescebant, neutris auxiliari volentes. Nos vero occurrentes illis circa Neptuni aedem, ad manus venimus, clamore utentes multo: resonuit autem speluncarum instar cetus. Illos autem in fugam versos utpote nudos persecuti in silvam, campum obtinuimus. Neque multo post, caduceatoribus missis, & mortuos tollunt, & agunt de amicitia. Sed nobis non placuit foedus: quin postridie eius diei contra illos profecti conferim omnes delevimus, praeter Tritonomendetas. Hi enim, quid fieret animadverso, cursu petitis branchiis, in mare

θάλατταν. ἡμεῖς δὲ τὴν χώραν ἐπελθόντες, ἔρημον ἤσκη-
 οῦσαν τῶν πολεμίων, τὸ λοιπὸν ἀδεῶς κατωκοῦμεν, τὰ
 πολλὰ γυμνασίοις τε καὶ κυνηγεσίοις χρώμενοι, καὶ
 ἀμπελουργοῦντες, καὶ τὸν καρπὸν συγκομιζόμενοι τὸν
 ἐκ τῶν δένδρων· καὶ ὅλως, ἐώκειμεν τοῖς ἐν δεσμοτηρίῳ
 μεγάλῳ καὶ ἀφύκτῳ τρυφῶσι, καὶ λελυμένοις. ἐνιαυ-
 τὸν μὲν οὖν, καὶ μῆνας ὅκτῳ τοῦτον διήγομεν τὸν τρόπον.
 40 Τῷ δ' ἐννάτῳ μηνὶ, πέμπτῃ ἰσταμένου, περὶ τὴν δευ-
 τέραν τοῦ στόματος ἀνοιξίν, (ἅπαξ γὰρ δὴ τοῦτο κατὰ
 τὴν ὥραν ἐκάστην ἐποίει τὸ κῆτος, ὥστε ἡμᾶς πρὸς τὰς
 ἀνοιξεις τεκμαίρεσθαι τὰς ὥρας) περὶ οὖν τὴν δευτέραν,
 ὡς ἔφην, ἀνοιξίν, ἄφνω βοή τε πολλή, καὶ θόρυβος
 ἠκούετο, ὥσπερ κελεύσματα, καὶ εἰρεσῖαι. ταραχθέντες
 οὖν, ἀνείρπυσαμεν ἐπ' αὐτὸ τὸ στόμα τοῦ θηρίου, καὶ
 στάντες ἐντὸς τῶν ὀδόντων καθεωρῶμεν ἀπάντων ὧν ἐγὼ
 εἶδον θαυμάτων παραδοξότατον, ἀνδρας μεγάλους ὅσον

inde defilierunt. Nos vero tota lustrata regione, quae iam
 vacua esset hostibus, reliquo tempore metus expertes ha-
 bitabamus, exercitationibus multum utentes & venatu, vi-
 neasque colentes, & fructum comportantes ex arboribus;
 & in universum similes videbamus hominibus in magno
 quodam carcere, unde fuga non est, delicate viventibus
 ac solutis. Annum igitur & menses octo ad hunc modum
 vixeramus. Sed noni mensis die quinto decimo, circa se-
 cundam oris apertionem, (semel enim in singulas horas hoc
 faciebat cerus, ut illis hiatibus signare horas possemus)
 circa secundum ergo, ut dicebam, hiatum multus subito
 clamor, tumultusque exauditur, qualis celeusmatum atque
 remorum. Perturbati ergo erepsimus in ipsum os bestiae,
 stantesque intra dentes spectamus omnia: spectaculum nem-
 pe omnium, quae vidi ego, maxime admirabile, homines

ἡμισταδιαίους τὰς ἡλικίας, ἐπὶ νήσων μεγάλων προσ-
πλέοντας, ὥσπερ ἐπὶ τριηρῶν. οἶδα μὲν ἀπίστοις εἰκότα
ἱστορήσων, λέξω δ' ὅμως. Νῆσοι ἦσαν ἐπιμήκεις μὲν, οὐ
πάνυ δὲ ὑψηλαί, ὅσον ἑκατὸν σταδίων ἐκάστη τὴν περί-
μετρον. ἐπὶ δ' αὐτῶν ἔπλεον τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων ἀμφὶ
τοὺς εἴκοσι καὶ ὀκτώ. τούτων δὲ οἱ μὲν παρ' ἑκάτερα τῆς
νήσου καθήμενοι, ἐφεξῆς ἐκωπηλάτου, κυπαρίσσοις
αὐτοκλάδοις μεγάλαις, καὶ αὐτοκόμοις, ὥσπερ εἰ ἐρε-
μοῖς. κατόπιν δὲ ἐπὶ τῆς πρύμνης, ὡς ἐδόκει, κυβερνήτης
ἐπὶ λόφου ὑψηλοῦ εἰστήκει, χαλκοῦν ἔχων πηδαλιον,
σταδιαῖον τὸ μῆκος. ἐπὶ δὲ τῆς πρῶρας, ὅσον τεσσαρά-
κοντα ὠπλισμένοι αὐτῶν ἐμάχοντο, πάντα εἰκότες ἀν-
θρώποις, πλὴν τῆς κόμης. αὕτη δὲ πῦρ ἦν, καὶ ἐκαίετο,
ὥστε οὐδὲ κορύβων ἐδέοντο. ἀντὶ δὲ ἰστίων, ὁ ἄνεμος ἐμπί-
πτων τῇ ὕλῃ, πολλῇ ἐνούσῃ ἐν ἐκάστῃ, ἐκόλπου τε αὐ-
τὴν, καὶ ἔφερε τὴν νῆσον, ἣ ἐβέλει ὁ κυβερνήτης. κελευ-

14 Κεῦσθαι εὐδόντο) Τὸ τοῦ 'Ο- Δαΐε οἱ ἐκ κέρυθός τε καὶ ἀσπίδος
μῆρου διαγίγῃ περὶ Διομήδους, τὸ ἀκράματος πῦρ.

magnos quantum est dimidium stadium, magnis in insulis
tanquam triremibus adnavigantes. (Novi, me incredibilibus
similia referre; dicam tamen.) Insulae erant longae illae
quidem, sed non vehementer altae, stadiorum circiter cen-
tum ambitu. In his navigabant virorum illorum ad duode-
triginta. Horum porro alii ad utrumque insulae latus deinceps
assidentes, ut remos trahebant cupressos magnas ipsis
cum ramis atque foliis. In posteriori vero parte, in puppi,
ut videbatur, gubernator excelsus in colle stabat, aeneum
tractans gubernaculum stadii longitudine. In prora autem
eorum quadraginta circiter armati pugnabant, similes uf-
quequaque hominibus, praeterquam comis: pro his enim
ignis erat, isque ardens. Itaque galeis opus non habebant.
Pro velis vero irruens in silvam, quae multa in unaqua-
que erat, ventus, sinuabat illam, impellebatque, quo vel-

στῆς δ' ἐφειστήκει αὐτοῖς, καὶ πρὸς τὴν εἰρεσίαν ὀξέως
 41 ἐκινοῦντο, ὥσπερ τὰ μακρὰ τῶν πλοίων. Τὸ μὲν οὖν
 πρῶτον δύο ἢ τρεῖς ἐωρῶμεν. ὕστερον δ' ἐφάνησαν ὅσον
 ἑξακόσιοι. καὶ διαστάντες, ἐπολέμουν, καὶ ἐναυμάχουν.
 πολλαὶ μὲν οὖν ἀντίπρωροι συνηράσσοντο ἀλλήλαις,
 πολλαὶ δὲ καὶ ἐκβληθεῖσαι κατεδύοντο. αἱ δὲ συμπλε-
 κόμεναι, καρτερῶς διηγωνίζοντο, καὶ οὐ ῥαδίως ἀπελύ-
 οντο. οἱ γὰρ ἐπὶ τῆς πρώρας τεταγμένοι, πᾶσαν ἐπεδεί-
 κνυντο προθυμίαν, ἐπεμβαίνοντες, καὶ ἀναιρούντες. ἐζώ-
 γρει δὲ οὐδεὶς. ἀντὶ δὲ χειρῶν σιδηρῶν, πολυπόδας με-
 γάλους ἐκδεδεμένους ἀλλήλοις ἐπερρίπτουν. οἱ δὲ περὶ-
 πλεκόμενοι τῇ ὕλῃ, κατεῖχον τὴν νῆσον. ἔβαλλον μὲν-
 42 τοι καὶ ἐτίτρωσκον ὀστρέοις τε ἀμαξοπληθέσι, καὶ σπόγ-
 γοις πλεθριαίοις. Ἦγεῖτο δὲ τῶν μὲν, Αἰολοκένταυρος,
 τῶν δὲ, Θαλασσοπότης· καὶ μάχῃ αὐτοῖς ἐγεγένητο,

let gubernator, insulam. Horrator autem illis stabat, atque insulae, velut naves longae, ad remigium celeriter movebantur. Ac primo duas aut tres videbamus: deinde apparuere vel sexcentae, quae intervallo capto proclium committerent, & pugnarent classibus. Multae igitur adversis proris concurrebant, multae ab impulsu vehementi submergebantur: aliae sibi implicitae pugnabant fortiter, nec facile exsolvebantur. Constituti enim in prora alacritatem ostendebant maximam, transilientes in naves alienas, & caedem ibi edentes: captivum quidem duxit nemo. Pro ferreis manibus polypodas magnos, revinctos sibi invicem iniiciebant, qui silvam complexi retinerent insulam. Iastabant vero ostrea, quae singula plaustrum implerent, & iugeri magnitudine spongas, iisque se invicem vulnerabant. Dux erat alterius classis Aeolocentaurus, alterius Thalassopotes [*Maris potor*]. Pugna inter illos exorta, ut viderur,

ὥς ἐδόκει, λείας ἕνεκα ἐλέγετο γὰρ ὁ Θαλασσοπότης
πολλὰς ἀγέλας δελφίνων τοῦ Αἰολοκενταύρου ἐληλα-
κέναι, ὡς ἦν ἀκούειν ἐπικαλούντων ἀλλήλοις, καὶ τὰ
ὀνόματα τῶν βασιλέων ἐπιβωμμένων. τέλος δὲ, νικῶσιν
αἱ τοῦ Αἰολοκενταύρου. καὶ νήσους τε τῶν πολεμίων κα-
ταδύουσιν ἀμφὶ τὰς πεντήκοντα, καὶ ἑκατόν· καὶ ἄλ-
λας τρεῖς λαμβάνουσιν αὐτοῖς ἀνδράσιν. αἱ δὲ λοιπαὶ,
πρύμναν κρουσάμεναι, ἔφευγον. οἱ δὲ, μέχρι τινὸς διώ-
ξαντες, ἐπειδὴ ἑσπέρα ἦν, τραπόμενοι πρὸς τὰ ναυάγια,
τῶν πλείστων ἐπεκράτησαν, καὶ τὰ ἐαυτῶν ἀνείλonton.
καὶ γὰρ ἐκείνων κατέδυσαν νῆσοι οὐκ ἐλάττους τῶν ὀγ-
δοήκοντα. ἔστησαν δὲ καὶ τρόπαιον τῆς νησομαχίας, ἐπὶ
τῇ κεφαλῇ τοῦ κήτους μίαν τῶν πολεμίων νῆσον ἀνα-
σταυράσαντες. ἐκείνην μὲν οὖν τὴν νύκτα περὶ τὸ Θηρίον
ἠυλίσαντο, ἐξάψαντες αὐτοῦ τὰ ἀπόγεια, καὶ ἐπ' ἀγ-
κυρῶν πλησίον ὀρμισάμενοι. καὶ γὰρ ἀγκύραις ἐχρῶντο
μεγάλαις, ὑαλίναις, καρτεραῖς. τῇ ὑστεραίᾳ δὲ θύσαν-

fuerat de praeda. Dicebatur enim Thalassopotes greges mul-
tos delphinorum Aeolocentauri abegisse, quantum audire
dabatur, cum inclamarent sibi invicem, & regum nomina
appellarent. Tandem vincunt Aeolocentauri *milites*, atque
insulas hostium demergunt centum circiter & quinquaginta,
tres alias cum ipsis viris capiunt: reliquae remis inhi-
bentes fugiunt. Hi vero aliquo usque eos persecuti, sub
vesperam conversi ad naufragia, pleraque in suam potestatem
redegerunt, & receperunt sua: nam ipsorum quoque
insulae octoginta non minus submersae fuerant. Statuerunt
vero tropaeum pugnae insularis, una insularum hostilium
in capite ceti suspensa. Illam igitur noctem circa belluam,
revinctis ab ea retinaculis, & iactis circa ancoris, transege-
re: nam ancoris quoque utebantur magnis, vitreis, validis.

τες ἐπὶ τοῦ κήτους, καὶ τοὺς οἰκείους θάψαντες ἐπ' αὐ-
τοῦ, ἀπέπλεον ἠδόμενοι, καὶ ὥσπερ Παιᾶνας ᾄδοντες.
ταῦτα μὲν τὰ κατὰ τὴν νησομαχίαν γιγνόμενα.

Postridie vero re sacra in ceto peracta, sepultisque in eo
fuis, solverunt laeti, & velut pæanas canentes. Ista sunt
circa insularem pugnam gesta.

ΑΛΗΘΟΥΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΛΟΓΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ.

ΤΟ δ' ἀπὸ τούτου μηκέτι φέρων ἐγὼ τὴν ἐν τῷ κήτει **Ι** δίαιταν, ἀχθόμενός τε τῇ μονῇ, μηχανὴν τινα ἐξήτουν, δι' ἧς ἂν ἐξελθεῖν γένοιτο. καὶ τὸ μὲν πρῶτον, ἔδοξεν ἡμῖν διορύξασι κατὰ τὸν δεξιὸν τοῖχον, ἀποδράναι· καὶ ἀρξάμενοι διεκόπτομεν. ἐπεὶ δὲ προελθόντες ὅσον πέντε σταδίους, οὐδὲν ἠνύομεν, τοῦ οὐρύγματος ἐπαυσάμεθα. τὴν δὲ ὕλην καῦσαι διέγνωμεν. οὕτω γὰρ ἂν τὸ κῆτος ἀποθάνειν. εἰ δὲ τοῦτο γένοιτο, ραδίᾳ ἔμελλεν ἡμῖν ἔσσεσθαι ἡ ἐξόδος. ἀρξάμενοι οὖν ἀπὸ τῶν οὐραίων, ἐκαίομεν· καὶ ἡμέρας μὲν ἑπτὰ καὶ νύκτας ἴσας ἀναισθητῶς εἶχε τοῦ καύματος· ὁγδόῃ δὲ καὶ ἐννάτῃ συνίεμεν αὐτοῦ νοσοῦντος· ἀργότερον γοῦν ἀνέχασκε· καὶ εἶποτε ἀναχάνοι, ταχὺ συνέμυε. δεκάτῃ δὲ καὶ ἐνδεκάτῃ τέλεον ἀπενεκροῦτο, καὶ

VERAE HISTORIAE

LIBER SECUNDUS.

ΑΒ hoc inde tempore cum non amplius ferrem illam in ceto vivendi rationem, & commoratione illa gravarer, exeundi aliquam rationem machinabar. Ac primo quidem placuit dextro pariete perfosso aufugere: iamque excidere illud coeperamus. Cum vero ad quinque stadia progressi nihil efficeremus, fodiendi consilio abiecto, incendere silvam statuimus: ita quippe morituram belluam, quo facto facilem nobis futurum exitum. A caudinis igitur partibus initio facto eam incendimus: ac septem dies totidemque noctes non sensit ardorem, octavo autem nono aegrotare eum intelleximus: hiebat enim tardius, &, si hiarer, statim os claudebat. Decimo undecimoque plane iam ad mor-

δυσῶδες ἦν. τῇ δωδεκάτῃ δὲ μόγις ἐνόησαμεν ὥς, εἰ μή
 τις χανόντος αὐτοῦ ὑποστηρίξει τοὺς γομφίους, ὥστε
 μηκέτι συγκλείσαι, κινδυνεύσομεν κατακλεισθέντες ἐν
 νεκρῷ αὐτῷ ἀπολέσθαι· οὕτω δὲ τὸ στόμα μεγάλαις
 δοκοῖς διερείσαντες, τὴν ναῦν ἐπεσκευάζομεν, ὕδωρ τε ὥς
 ὅτι πλεῖστον ἐμβαλλόμενοι, καὶ τᾶλλα ἐπιτήδεια. κυ-
 βερνήσειν δ' ἔμελλεν ὁ Σκίνθαρος· τῇ δ' ἐπιούσῃ, τὸ μὲν
 2 ἤδη τεβνῇκει. Ἡμεῖς δ' ἀνελκύσαντες τὸ πλοῖον, καὶ διὰ
 τῶν ἀραιωμάτων διαγαγόντες, καὶ ἐκ τῶν ὀδόντων ἐξά-
 ψαντες, ἡρέμα καθήκαμεν ἐς τὴν θάλατταν· ἐπιβάντες
 δ' ἐπὶ τὰ νῶτα, καὶ θύσαντες τῷ Ποσειδῶνι, αὐτοῦ παρὰ
 τὸ τρόπαιον, ἡμέρας τρεῖς ἐπαυλισάμενοι, (νημερία γὰρ
 ἦν) τῇ τετάρτῃ ἀπεπλεύσαμεν. ἔνθα δὲ πολλοῖς τῶν ἐκ
 τῆς ναυμαχίας νεκροῖς ἀπλητῶμεν, καὶ προσωκέλλομεν.
 καὶ τὰ σώματα καταμετροῦντες, ἐθαυμάζομεν. καὶ
 ἡμέρας μὲν τινὰς ἐπλέεμεν, εὐκράτῳ αἰέρι χρώμενοι· ἔπει-

tem spectabat, atque olebat male. Duodecimo vix tandem
 animadvertimus, nisi quis illo hiantе discunearet maxilla-
 res, quo minus claudere illos posset, periculum esse, ne in-
 clusi in cadavere una periremus. Itaque ore illius magnis
 trabibus discuneato, navem paravimus, & aqua quam plu-
 rima imposita, & necessariis reliquis: gubernaturus autem
 erat Scinthus. Proxima luce cerus quidem iam erat mor-
 tuus. Nos vero extractum navigium, & per dentium in-
 terstitia tractum, suspensumque e dentibus placide in
 mare demisimus. Tum tergo conscenso, sacraque re Ne-
 ptuno facta, ibidem prope tropaeum commorati triduo,
 quod malacia esset, quarto solvimus. Hic in multos de na-
 vali illo proelio mortuos incidimus, offendimusque, ac di-
 mensi corpora cum admiratione fumus. Ac dies quidem
 aliquot navigavimus aëre temperato usi; deinde borea fian-

τα βορέου σφοδρῶ πνεύσαντος, μέγα κρύος ἐγένετο, καὶ ὑπ' αὐτοῦ πᾶν ἐπάγη τὸ πέλαγος, οὐκ ἐξεπιπολῆς μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐς βάθος, ὅσον ἐς τετρακοσίας ὀργυίας ὥστε καὶ ἀποβάντας διαβέειν ἐπὶ τοῦ κρυστάλλου. ἐπιμένοντος οὖν τοῦ πνεύματος φέρειν οὐ δυνάμενοι, τοιοῦνδ' ἐπενοήσαμεν. (ὁ δὲ τὴν γνώμην ἀποφηνάμενος, ἦν ὁ Σκίνθαρος.) σκαΐψαντες γὰρ ἐν τῷ ὕδατι σπήλαιον μέγιστον, ἐν τούτῳ ἐμείναμεν ἡμέρας τριάκοντα, πῦρ ἀνακαίοντες, καὶ σιτούμενοι τοὺς ἰχθύς· εὐρίσκωμεν δὲ ἀνορύττοντες. ἐπεὶ δὲ ἤδη ἐπέλιπε τὰ ἐπιτηδεύματα, προσελθόντες, καὶ τὴν ναῦν πεπηγυῖαν ἀνασπᾶσαντες, καὶ πετάσαντες τὴν ὁδόν, ἐσυρόμεθα ὥσπερ πλέοντες λείως καὶ προσηνῶς, ἐπὶ τοῦ πάγου διολισθαίνοντες. ἡμέρα δὲ πέμπτη ἀλέα τε ἦν, καὶ ὁ πάγος ἐλύετο, καὶ ὕδωρ πάντα αὖθις ἐγίγνετο. Πλεύσαντες δὲ ὅσον τριακοσίους 3 σταδίου, νήσω μικρᾷ καὶ ἐρήμῃ προσηνέχθημεν, ἀπ'

8 Πῦρ ἀνακαίοντες) Εἶτα βαμολόχε, οὐκ ἐμείλλεν ὁ πάγος θαλάσσιος τῷ πυρὶ εἰς ὕδωρ αὖθις μεταποιῆσθαι, καὶ πῶς οὐχὶ κατακλυ-

σθέντες τέλει ἀπαλώλνεται; ὥστε ἀπὸ τῆς ἡ πλάσις παρὰ τὸ τῆ φύσεως σου πρόσφορον. V.

te vehementi, frigus magnum oritur, a quo totum mare congelatur, non in extremitate modo, sed in profundum etiam ad trecentos circiter passus, ita ut egressi per glaciem discurreremus. Durante autem vento, cum ferre non possemus, tale quid excogitamus, consilii auctore Scintharo. Effosso intra aquam specu maximo, triginta in hoc dies mansimus, accenso igni, in cibo utentes piscibus, quos inter fodiendum inveniebamus. Deficientibus vero iam necessariis, aggressi navem gelu firmatam extrahimus, passioque velo, vehimur quasi navigantes levi blandoque motu labentes per glaciem. Quinto inde die aestus fit, solvitur glacies, in aquam redeunt omnia. Trecenta ferme stadia navigaveramus, cum delati sumus ad insulam parvam ac de-

ἥς ὕδωρ λαβόντες (ἐπελελοίπει γὰρ ἡδὴ) καὶ δύο ταύρους ἀγρίους κατατοξεύσαντες, ἀπεπλεύσαμεν. οἱ δὲ ταῦροι οὔτοι, τὰ κέρατα οὐκ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς εἶχον, ἀλλ' ὑπὸ τοῖς ὀφθαλμοῖς, ὥσπερ ὁ Μῶμος ἡΐου. μετ' οὐ πολὺ δὲ εἰς πέλαγος ἐμβαίνομεν, οὐχ ὕδατος, ἀλλὰ γάλακτος. καὶ νῆσος ἐν αὐτῷ ἐφαίνετο λευκὴ, πλήρης ἀμπέλων. ἦν δὲ ἡ νῆσος, τυρὸς μέγιστος, πανυ συμπεπηγὼς, ὡς ὕστερον ἐμπαρόντες ἐμαθομεν, σταδίων εἰκοσιπέντε τὸ μέγεθος· αἱ δ' ἀμπελοὶ, βοτρυῶν πλήρεις· οὐ μέντοι οἶνον, ἀλλὰ γάλα ἐξ αὐτῶν ἀπεβλίβομεν· ἱερὸν δ' ἐν μέσῃ τῇ νήσῳ ἀνωκοδόμητο, Γαλατείας τῆς Νηρηίδος, ὡς ἐδήλου τὸ ἐπίγραμμα. ὅσον οὖν χρόνον ἐκεῖ ἐμείναμεν, ὅσον μὲν ἡμῖν καὶ σιτίον ἡ γῆ παρέιχε, ποτὸν οὐ τὸ ἐκ τῶν βοτρυῶν γάλα. βασιλεύειν δὲ τούτων τῶν χωρίων ἐλέγετο Τυρὼ ἡ Σαλμωνέως, μετὰ τὴν εἰτεῦθεν ἀπαλλαγὴν, ταύτην παρὰ τοῦ Ποσειδῶνος λαβοῦσα 4 τὴν τιμὴν. Μείναντες δ' ἡμέρας ἐν τῇ νήσῳ πέντε, τῇ

fertam. Hic aqua hausta, iam enim defecerat, confectisque sagittarum ope silvestribus duobus bubus, rursus navigavimus. Hi vero tauri non in capite habebant cornua, sed, quod Momus censebat, sub oculis. Non ita multo post in pelagus intramus non aquae illud, sed lactis. Insula in eo conspiciebatur, plena vitibus. Erat autem haec insula, caseus maximus plane compactus, uti postea edendo experti sumus, stadiorum quinque & viginti magnitudine: vires porro uvis indutae. Verum non vinum inde, sed lac expressimus. Aedes in media insula exstructa erat Galataeae [Lactae] Nereidis, quod indicabat inscriptio. Quamdiu igitur ibi mansimus, cibum pariter atque opsonia terra nobis praebuit, potum vero lac de uvis. Regnare his regionibus dicebatur Tyro [Caea] Salmonei filia, hunc sibi honorem, postquam hinc discessit, nata. Morati in insula dies

ἔκτη ἐξωρμίσαμεν, αὔρας μὲν τινος παραπεμπούσης, λειοκύμονος δὲ οὔσης τῆς θαλάττης. τῇ ὁγδόῃ δὲ ἡμέρᾳ πλέοντες, οὐκ ἔτι διὰ τοῦ γάλακτος, ἀλλ' ἤδη ἐν αἰ-
 μυρῶ καὶ κυανῷ ὕδατι, καθορῶμεν ἀνθρώπους πολλοὺς,
 ἐπὶ τοῦ πελάγους διαβέοντας, ἅπαντα ἡμῖν προσεικό-
 τας, καὶ τὰ σώματα, καὶ τὰ μεγέθη, πλην μόνων τῶν
 ποδῶν ταῦτα γὰρ Φέλλινα εἶχον· ἀφ' οὗ δὴ, οἶμαι,
 καὶ ἐκαλοῦντο Φελλόποδες. ἐθαυμάζομεν οὖν ἰδόντες οὐ
 βαπτιζομένους, ἀλλ' ὑπερέχοντας τῶν κυμάτων, καὶ
 ἀδεῶς ὁδοιποροῦντας· οἱ δὲ καὶ προσήεσαν, καὶ ἡσπά-
 ζοντο ἡμᾶς Ἑλληνικῇ φωνῇ, ἔλεγόν τε εἰς Φελλῶ τὴν
 αὐτῶν πατρίδα ἐπείγεσθαι· μέχρι μὲν δὴ τινος συνωδο-
 πόρου ἡμῖν παραβέοντες· εἶτα ἀποτραπόμενοι τῆς ὁδοῦ,
 ἐβαδίζον, εὐπλοῖαν ἡμῖν ἐπευξάμενοι. μετ' ὀλίγον δὲ,
 πολλαὶ νῆσοι ἐφαίνοντο· πλησίον μὲν ἐξ ἀριστερῶν ἡ
 Φελλῶ, ἐς ἣν ἐκεῖνοι ἔσπευδον, πόλις ἐπὶ μεγάλου καὶ

quinque, sexto solvimus, aura quidem nos quadam pro-
 sequente, non nisi levibus tamen fluctibus moto mari.
 Octavo die, non iam lacteo navigantes, sed falso mari &
 caeruleo, videmus homines multos per mare currentes,
 omni ex parte nobis similes, corporibus & statura, pedi-
 bus solum exceptis: hos enim habent ex subere, a quo
 nempe etiam appellantur, puto, Phellopodes [*suberipedes*.]
 Miramur igitur, cum videmus, illos non mergi, sed emi-
 nentes super fluctus, ac sine metu viam facientes. Atque
 adeunt nos etiam, & Graeca lingua salutant, dicuntque,
 in suam se patriam Phello [*suberiam*] contendere. Et ali-
 quousque iuxta currentes nobiscum iter faciunt: deinde
 diversi abeunt, felicem nobis navigationem precati. Post
 paulo insulae apparent multae: in proximo ad sinistram
 Phello, in quam illi festinabant, urbs in magno & rotun-

στρογγύλου Φελλοῦ κατοικουμένη. πόρρωθεν δέ, καὶ
 μαῖλλον ἐν δεξιᾷ πέντε μέγισται καὶ ὑψηλόταται, καὶ
 5 πῦρ πολὺ ἀπ' αὐτῶν ἀνεκαίετο. Κατὰ δὲ τὴν πρῶραν,
 μία πλατεῖα, καὶ ταπεινὴ, σταδίους ἀπέχουσα οὐκ
 ἐλάττους πεντακοσίων. ἤδη δὲ πλησίον τε ἤμεν, καὶ θαυ-
 μαστὴ τις αὔρα περιέπνευσεν ἡμᾶς, ἠδεῖα, καὶ εὐώδης,
 οἶαν Φησὶν ὁ συγγραφεὺς Ἡρόδοτος, ἀπόζειν τῆς εὐδαί-
 μονος Ἀραβίας. οἷον γὰρ ἀπὸ ρόδου, καὶ ναρκίσσου, καὶ
 ὑακίνθου, καὶ κρίνων, καὶ ἰῶν, ἔτι δὲ μυρσίνης, καὶ
 δάφνης, καὶ ἀμπελάνθης, τοιοῦτον ἡμῖν τὸ ἡδὺ προσέβαλ-
 λεν ἡσθόντες δὲ τῇ ὁσμῇ, καὶ χρηστὰ ἐκ μακρῶν πόνων
 ἐλπίσαντες, κατ' ἄλῖγον ἤδη πλησίον τῆς νήσου ἐγγιγνό-
 μεθα. ἔνθα δὴ καὶ καθεωρῶμεν λιμένας τε πολλοὺς περὶ
 πᾶσαν ἀκλύστους καὶ μεγάλους, ποταμούς τε διαυγεῖς
 ἐξίόντας ἡρέμα ἐς τὴν θάλατταν ἔτι δὲ λειμῶνας, καὶ
 ὕλας, καὶ ὄρνεα μουσικὰ, τὰ μὲν ἐπὶ τῶν ἡϊόνων ἄδον-
 τα, πολλὰ δὲ καὶ ἐπὶ τῶν κλάδων. ἀὴρ δὲ κοῦφος καὶ

do subere aedificata: at e longinquo & dextrorsum magis
 quinque maximae atque altissimae, in quibus ignis ardebat
 multus. Versus proram lata una & humilis, stadiis distans
 non minus quingentis. Iam vero prope eramus, & aura
 circa nos spirabat admirabilis, suavis, & odora, qualem
 Herodotus historicus spirare ait a felici Arabia. Quale enim
 a rosa, & narcisso, & hyacintho, & liliis, & violis, myrto
 praeterea & lauro, atque vitis flore, tam suave quiddam ad-
 pares nobis accidit. Delectati odore & optima quaeque post
 longos labores dum speramus, brevissimo iam intervallo ab-
 fumus ab insula. Hic & portus videmus multos circum circa
 tutos a fluvibus & spatiosos, fluminaque pellucida placide
 exeuntia in mare: ad haec prata, & silvas, & cantrices aves,
 tum in litoribus canentes, tum multas in ramis. Aër por-

εὐπνοὺς περιεκέχυτο τὴν χώραν καὶ αὖραι δὲ τινες ἡδεῖαι διαπνεύουσαι, ἡρέμα τὴν ὕλην διεσάλευον ὥστε καὶ ἀπὸ τῶν κλάδων κινουμένων, τερπνὰ καὶ συνεχῇ μέλη ἀπεσυρίζετο, εἰκοτὰ τοῖς ἐπ' ἐρημίας αὐλήμασι τῶν πλαγίων αὐλῶν. καὶ μὴν καὶ βοὴ σύμμικτος ἠκούετο, οὐ θορυβώδης, ἀλλ' οἷα γένοιτ' ἂν ἐν συμποσίῳ, τῶν μὲν αὐλούντων, ἄλλων δὲ ἐπαιούντων, ἐνίων δὲ κροτούντων πρὸς αὐλὸν, ἢ κιθάραν. Τούτοις ἅπασι κηλούμενοι, κατ- 6 ἤχθημεν ὁρμίσαντες δὲ τὴν ναῦν ἀπεβαίνομεν, τὸν Σκίνθαρον ἐν αὐτῇ, καὶ δύο τῶν ἐταίρων ἀπολιπόντες. προϊόντες δὲ διὰ λειμῶνος εὐανθοῦντος, ἐντυγχάνομεν τοῖς Φρουροῖς καὶ περιπόλοις· οἱ δὲ δήσαντες ἡμᾶς ῥοδίνοις στεφάνοις, οὗτος γὰρ μέγιστος παρ' αὐτοῖς δεσμός ἐστιν, ἀνῆγον ὡς τὸν ἄρχοντα παρ' ὧν δὴ καθ' ὁδὸν ἠκούσαμεν, ὡς ἡ μὲν νῆσος εἴη τῶν Μακάρων προσαγορευομένων, ἄρχοι δὲ ὁ Κρῆς Ραδάμανθυς. καὶ δὴ ἀναχθέντες ὡς αὐτὸν, ἐν

1 Περιεκέχυτο) Ἀπὸ τοῦ περιέχον, ὑπεῖλκε, περιέβαλλεν, περιέλιμαζεν. V. (περιλίμαζεν. V.)

11 Εὐανθοῦς) Γράφεται εὐάνθος. (leg. εὐανθοῦντος, ut in C. exstat.)

ro levis & molliter spirans circumfusus regioni erat, atque aurae quaedam suaves leni flatu silvam morabant. Itaque & a ramis motis, iucunda perpetuaque cantica sibilabant, similia cantibus, qui ab obliquis fistulis in loco deserto red-duntur. Sed clamor etiam mixtus exaudiebatur, non ille tumultuosus; sed qualis oritur in convivio, instantibus aliis tibias, aliis laudantibus, plaudentibus ad tibiam citharamve aliis. Hisce omnibus dum demulcemur, allabimur, firmataque in portu navi, exscendimus, relictis in ea Scintharo cum duobus sociis. Progreffi per pratum floridum, in praesidiarios litorisque custodes incidimus, qui roseis nos coronis vinctos (durissimum hoc apud illos vinculum est) ad principem abduxere: a quibus in via audivimus, hanc esse Beatorem, qui vocantur, insulam, imperitare in ea Rhadamanthum. Iam deducti ad illum, quarti stetimus

- 7 τάξει τῶν δικαζομένων ἔστημεν τέταρτοι. Ἦν δὲ ἡ μὲν
 πρώτη δίκη, περὶ Αἴαντες τοῦ Τελαμῶνος, εἴτε χρὴ αὐ-
 τὸν συνεῖναι τοῖς ἥρωσι, εἴτε καὶ μὴ κατηγορεῖτο δὲ αὐ-
 τοῦ, ὅτι μεμνηνοί, καὶ ἑαυτὸν ἀπεκτόνοι· τέλος δὲ, πολ-
 λῶν ῥηθέντων, ὁ Ῥαδάμανθς ἀπεθαίνετο, νῦν μὲν αὐ-
 τὸν πίομενον τοῦ ἔλλεβορου, παραδοθῆναι Ἰπποκράτει
 τῷ Κῳῳ ἱατρῷ, ὕστερον δὲ σωφρονήσαντα, μετέχειν τοῦ
 8 συμποσίου. Δευτέρα δὲ ἦν κρίσις ἐρωτικὴ, Θησεῶς καὶ
 Μενελάου περὶ τῆς Ἑλένης διαγωνιζομένων, ποτέρῳ αὐ-
 τὴν χρὴ συνοικεῖν. καὶ ὁ Ῥαδάμανθς, ἐδίκασε Μενελάῳ
 συνεῖναι αὐτὴν, ἅτε καὶ τοσαῦτα πονήσαντι, καὶ κινδυ-
 νεύσαντι τοῦ γάμου ἕνεκεν· καὶ γὰρ αὐτῷ Θησεῖ καὶ
 ἄλλας εἶναι γυναῖκας, τὴν τε Ἀμαζόνα, καὶ τὰς τοῦ
 9 Μίνως θυγατέρας. Τρίτη δ' ἐδικάσθη περὶ προεδρίας,
 Ἀλεξάνδρῳ τε τῷ Φιλίππου, καὶ Ἀννίβᾳ τῷ Καρχη-
 δονίῳ. καὶ ἔδοξε πρόεχειν ὁ Ἀλέξανδρος, καὶ θρόνος αὐ-
 10 τῷ ἐτέθη παρὰ Κύρον τὸν Πέρσην, τὸν πρότερον. Τέταρ-

in serie eorum, qui iudicandi erant. Primum iudicium erat de Telamonio Aiace, utrum par sit, eum versari cum Heroibus, necne? Accusabatur autem hoc nomine, quod furiosus fuisset, atque ipse manus sibi intulisset. Tandem cum multa utrinque dicta essent, pronuntiavit Rhadamanthus, *Iam quidem helleboro poto traderetur Hippocrati Coo Medico, in posterum ubi resipuisset, convivio adhiberetur.* Alterum erat amatorium iudicium, Theseo & Menelao de Helena contententibus, cum utro ea habitare deberet? iudicavitque Rhadamanthus, *Illam esse cum Menelao, qui nuptiarum illius causa tot labores, pericula tot, subisset. Etenim Theseo alias esse mulieres, Amazonem illam, & Minois filias.* Tertia causa iudicata est de loco antiquiore inter Alexandrum Philippi & Hannibalem Carthaginensem, & primas deberi, visum est, Alexandro, ac sella ei posita iuxta Cyrum maiorem Per-

τοὶ δ' ἡμεῖς προσηνέχθημεν. καὶ ὁ μὲν ἤρετο, τί παθόν-
τες, ἐτι ζῶντες ἱεροῦ χαρίου ἐπιβαίημεν ἡμεῖς δὲ πάντα
ἐξῆς διηγησάμεθα. οὕτω δὲ μετασπασάμενος ἡμᾶς, ἐπὶ
πολὺν χρόνον ἐσκέπτετο, καὶ τοῖς συνέδροις ἐκοινοῦτο περὶ
ἡμῶν. συνήδρευον δὲ ἄλλοι τε πολλοὶ, καὶ Ἀριστείδης
ὁ δίκαιος, ὁ Ἀθηναῖος. ὡς δ' ἔδοξεν αὐτῷ, ἀπεφάνητο,
τῆς μὲν πολυπραγμοσύνης καὶ τῆς ἀποδημίας, ἐπειδὴ
ἀποθάνωμεν, δοῦναι τὰς εὐθύνας, τὸ δὲ νυνὶ, ρητὸν χρόνον
μείναντας ἐν τῇ νήσῳ, καὶ συνδιατηθέντας τοῖς ἥρωσιν,
ἀπελθεῖν. ἔταξε δὲ καὶ τὴν προδεσμίαν τῆς ἐπιδημίας,
μὴ πλεῖον μηνῶν ἑπτὰ. Τούντεῦθεν αὐτομάτων ἡμῶν τῶν
στεφάνων περιρρέντων, ἐλελύμεθα, καὶ εἰς τὴν πόλιν
ἡγόμεθα, εἰς τὸ τῶν Μακάρων συμπόσιον. αὕτη μὲν οὖν
ἡ πόλις πᾶσα χρυσῇ, τὸ δὲ τεῖχος περίκειται σμαράγ-
δινον. πύλαι δὲ εἰσιν ἑπτὰ πᾶσαι μονόζυλοι κινναμώμι-

13 Αὕτη μὲν οὖν ἡ πόλις) Εἰς τοὺς τῆς Ἱερουσαλὴμ ἐν ἐσχάταις ἡμέραις
καθ' ἡμᾶς ὁ γόος ἔειπεν ἄγρους προ- συνεχεῖσθῆναι ἀλληγορικῶς δι' ἐξήλ-
φίτας διαπαίζειν, ἐφ' οἷς οὗτοι περὶ ζον. V.

fam. Quarti nos admoti fumus. Atque ille quidem interro-
gat, *Qua re impulsus, vivi adhuc sacram regionem ingressi esse-
mus?* Nos vero omnia deinceps enarramus. Sic vero no-
bis secedere aliquantum iussis, diu considerat, suisque cum
assessoribus de nobis communicat. Aderant autem illi in
consilio tum alii plures, tum Aristides iustus Atheniensis.
Cum vero visum ipsi esset, pronuntiavit, *Curiositatis quidem
& professionis poenas nos, ubi mortui fuissetus, daturus: iam
vero dicto tempore in insula morati, & convictu Heroum usi, abi-
remus.* Constituit autem etiam diem commorationis, ne
plus septem mensibus maneremus. Hinc sua sponte defluen-
tibus coronis liberati in urbem introducti fumus, ad bea-
torum convivium. Haec urbs tota aurea: moenia circum-
posita smaragdina: portae septem ex uno singulae trunco

νοι. τὸ μέντοι ἔδαφος τῆς πόλεως, καὶ ἡ ἐντὸς τοῦ τεί-
 χους γῆ, ἐλεφαντίνη. ναοὶ δὲ πάντων θεῶν βηρύλλου λί-
 θου ὠκυδομημένοι, καὶ βωμοὶ ἐν αὐτοῖς μέγιστοι, μονό-
 λιθοι, ἀμεθύστινοι, ἐφ' ὧν ποιοῦσι τὰς ἐκατόμβας. περὶ
 δὲ τὴν πόλιν, ῥεῖ ποταμὸς μύρου τοῦ καλλίστου, τὸ
 πλάτος πηχέων ἑκατὸν βασιλικῶν, βάθος δὲ, ὥστε νεῖν
 εὐμαρῶς. λουτρὰ δὲ ἐστὶν αὐτοῖς, οἴκοι μεγάλοι, ὑάλι-
 νοι, τῷ κινναμώμῳ ἐγκαίόμενοι. ἀντὶ μέντοι τοῦ ὕδατος,
 12 ἐν ταῖς πύελαις ὀρέσος θερμὴ ἐστίν. Ἐσθῆτι δὲ χρῶνται,
 ἀραχνίοις λεπτοῖς, πορφύροις. αὐτοὶ δὲ σώματα μὲν οὐκ
 ἔχουσιν, ἀλλ' ἀναφείς καὶ ἄσαρκοί εἰσι, μορφὴν δὲ καὶ
 ἰδέαν μόνον ἐμφαίνουσι. καὶ ἀσώματοι οἷτες, ὅμως οὖν
 ἐστᾶσι, καὶ κινουῦνται, καὶ φρονοῦσι, καὶ φωνὴν ἀφίστοι.
 καὶ ὅλως ἔοικε γυμνὴ τις ἡ ψυχὴ αὐτῶν περιπολεῖν, τὴν
 τοῦ σώματος ὁμοιότητα περικειμένη. εἰ γοῦν μὴ ἄψαιτό
 τις, οὐκ ἂν ἐλέγξειε μὴ εἶναι σῶμα τὸ ὁρώμενον. εἰσὶ γὰρ

11 Ἀναφίς) Γραι, ἀφαίς. G.

elaboratae cinnamominae: solum urbis, quodque intra mu-
 ros terrae est, eburneum: templa omnium Deorum e be-
 ryllo gemma aedificata, & altaria in iis maxima, ex una
 gemma amethystina, in quibus hecatombas faciunt. Cir-
 cum urbem fluit amnis unguenti pulcherrimi, cuius latitu-
 do centum cubitorum regionum; profunditas ea, ut facile
 sit natare. Balnea sunt illis aedes magnae, vitreae, cinna-
 momo vaporatae. Verum pro aqua in foliis ros calidus.
 In vestitu utuntur aranearum telis tenuibus, purpureis.
 Corpora ipsi non habent, sed tactum effugiunt, carnis ex-
 pertes, figuram solam & speciem ostendunt, ac licet corpora
 non habeant, tamen stant, moventur, sapiunt, vocem emit-
 tunt. Et omnino videtur nuda quodammodo anima illo-
 rum obversari, similitudinem quandam induta corporis. Ni-
 si enim tetigerit aliquis, non convincatur, corpus non esse

ὥσπερ σκιαί ὄρθαι, οὐ μέλαιναι. γηράσκει δὲ οὐδείς,
 ἀλλ' ἐφ' ἧς ἀν' ἡλικίας ἔλθῃ, παραμένει. οὐ μὲν οὐδὲ νύξ
 παρ' αὐτοῖς γίγνεται, οὐδ' ἡμέρα πάνυ λαμπρά· ἀλλὰ
 καθάπερ τὸ λυκαυγὲς ἦδη πρὸς ἑώ, μηδέπω ἀνατείλαν-
 τος ἡλίου, τοιοῦτον Φῶς ἐπέχει τὴν γῆν. καὶ μέντοι καὶ
 ὠρῶν μίαν ἴσασι τοῦ ἔτους· αἰεὶ γὰρ παρ' αὐτοῖς ἕαρ
 ἐστὶ, καὶ εἰς ἄνεμος πνέει ὁ Ζέφυρος. Ἡ δὲ χώρα, πᾶσι 13
 μὲν ἄνθεσι, πᾶσι δὲ θυτοῖς ἡμέροις τε καὶ σκιεροῖς τέθη-
 λεν· αἱ μὲν γὰρ ἄμπελοι δωδεκάφοροί εἰσι, καὶ κατὰ
 μῆνα ἕκαστον καρποφοροῦσι· τὰς δὲ ροῖας, καὶ τὰς μη-
 λέας, καὶ τὴν ἄλλην ὀπώραν, ἔλεγον μὲν εἶναι τρισκα-
 δεκάφορον· ἑνὸς γὰρ μηνὸς τοῦ παρ' αὐταῖς Μινώου, δις
 καρποφορεῖν. ἀντὶ δὲ πυροῦ, οἱ στάχυες ἄρτους ἐτοιμοὺς
 ἐπ' ἄκρου θύουσιν, ὥσπερ μύκητας. πηγαὶ δὲ περὶ τὴν
 πόλιν ὕδατος μὲν πέντε καὶ ἐξήκοντα, καὶ τριακόσιοι,
 μέλιτος δὲ ἄλλαι τοσαῦται, μύρου δὲ πεντακόσιαι, μι-

2 Οὐδὲ νύξ) Εἰς τὰ ὑπὲρ Θου-
 λῆν τερατολογούμενα ἐπισκοπεῖ.
 V.

13 Ἄρτοι ἐτοιμοὶ) Τὸ ἐξαγα-
 γεῖν ἄρτοι ἐκ τῆς γῆς διακνημαδί.
 V.

id, quod videt: sunt enim quasi umbrae erebtae, non ni-
 grae. Senescit nemo, sed qua aetate huc venerit, ea ma-
 net. Verum neque nox apud illos est, neque dies plane
 clara: sed quale est mane diluculum, sole nondum exorto,
 talis lux terram obtinet. Unam etiam modo anni tempe-
 statem norunt. Semper enim apud illos ver est, & unus
 fiat ventus, Zephyrus. Regio floribus omnibus, plantisque
 tum mansueritis tum umbrosis viret. Vites quidem duodecies
 feraces, mensibus singulis fructum ferunt. Punicas vero ar-
 bores, & malos, & reliquas autumnus copias, dicebant etiam
 ter & decies ferre: bis nempe uno mense, qui Minous apud
 illos est. Pro tritico spicae panes iam paratos in summo
 producunt, velut fungos. Fontes circa urbem aquae quin-
 que & sexaginta supra trecentos, mellis totidem alii, un-

κρότεραι μέντοι αὐταὶ καὶ ποταμοὶ γάλακτος ἐπτά,
 14 καὶ οἶνου ὀκτώ. Τὸ δὲ συμπόσιον, ἔξω τῆς πόλεως πε-
 ποίηται, ἐν τῷ Ἠλυσίῳ καλουμένῳ πεδίῳ· λειμῶν δὲ
 ἐστὶ κάλλιστος, καὶ περὶ αὐτὸν ὕλη παντοῖα, πυκνὴ,
 ἐπισκιάζουσα τοὺς κατακειμένους, καὶ στρωμνὴν μὲν ἐκ
 τῶν ἀνθέων ὑποβέβληνται. διακονοῦνται δὲ καὶ διαφέ-
 ρουσιν ἕκαστα οἱ ἄνεμοι, πλὴν γε τοῦ οἰνοχρεῖν. τούτου
 γὰρ οὐδὲν δέονται, ἀλλ' ἐστὶ δένδρα περὶ τὸ συμπόσιον
 ὑάλινα, μεγάλα, τῆς διαυγεστάτης ὑάλου· ὁ καρπὸς
 δ' ἐστὶ τούτων τῶν δένδρων, ποτήρια παντοῖα καὶ τὰς
 κατασκευὰς, καὶ τὰ μεγέθη. ἐπειδὴ οὖν παρὶς τις εἰς
 τὸ συμπόσιον, τρυγῆσας ἐν ἡ καὶ δύο τῶν ἐκπωμάτων
 παρατίθεται, τὰ δὲ αὐτίκα οἶνου πλήρη γίγνεται· οὕτω
 μὲν πίνουσιν. ἀντὶ δὲ τῶν στεφάνων, αἱ ἀηδόνες, καὶ
 τᾶλλα τὰ μουσικὰ ὄρνεα, ἐκ τῶν πλησίον λειμῶνων
 τοῖς στόμασιν ἀνθολογοῦντα, κατανίθει αὐτοὺς μετ'

6 Διακονοῦνται) Εἰς τὰ περὶ Βραχμάτων διατριβομένη τῶν Ἀσ-
 συρίων διασύρει. V. (Vid. Philostr.)

guenti autem quingenti, hi tamen minores: fluvii lactis
 septem, & octo vini. Coenatio extra urbem structa est,
 in eo qui vocatur campus Elysius. Est autem pratum pul-
 cherrimum, & circa illud silva varia, densa, accumbenti-
 bus umbram faciens: stragula de floribus subiecta habent:
 ministrant omnia, & huc illuc ferunt venti, praeterquam
 quod vinum non infundunt: hoc enim nihil opus est; sed
 sunt arbores circa coenationem vitreae, magnae, de vitro
 pellucidissimo. Porro fructus harum arborum sunt pocula
 varia figuris & magnitudinibus. Cum igitur advenit aliquis
 in coenationem, decerptum unum alterumque poculum si-
 bi apponit: at illa statim vini plena fiunt, & sic bibunt.
 Pro coronis, lusciniæ, & aves aliae cantrices, ex vicinis
 pratis flores rostris lectos instar nivis in eos spargunt cum

ὥδῃς ὑπερπετόμενα. καὶ μὴν καὶ μυρίζονται ὡδί· νεφέ-
 λαι πυκναὶ ἀνασπᾶσσαι μύρον ἐκ τῶν πηγῶν, καὶ
 τοῦ ποταμοῦ, καὶ ἐπιστᾶσαι ὑπὲρ τὸ συμπόσιον, ἡρέμα
 τῶν ἀνέμων ἀποθλιβόντων, ὕουσι λεπτὸν, ὥσπερ δρόσον.
 Ἐπὶ δὲ τῷ δείπνῳ, μουσικῇ τε καὶ ᾠδαῖς σχολάζουσιν· 15
 ᾄδεται δὲ αὐτοῖς τὰ τοῦ Ὀμήρου ἔπη μάλιστα· καὶ αὐ-
 τὸς δὲ πάρεστι, καὶ συνευωχεῖται αὐτοῖς, ὑπὲρ τὸν Ὀδυσ-
 σέα κατακείμενος. οἱ μὲν οὖν χοροὶ ἐκ παίδων εἰσὶ, καὶ
 παρθένων· ἐξάρχουσι δὲ, καὶ συνάδουσιν, Εὐνομός τε ὁ
 Λοκρὸς, καὶ Ἀρίων ὁ Λέσβιος, καὶ Ἀνακρέων, καὶ
 Στησίχορος· καὶ γὰρ καὶ τοῦτον παρ' αὐτοῖς ἔθεασάμην,
 ἥδη τῆς Ἑλένης αὐτῷ διηλλαγμένης. ἐπειδὴν δὲ οὗτοι
 παύσωνται ᾄδοντες, δεύτερος χορὸς παρέρχεται ἐκ κύ-
 κνων, καὶ χελιδόνων, καὶ ἀηδόνων· ἐπειδὴν δὲ καὶ οὗτοι
 ἄσωσι, τότε δὴ πᾶσα ἡ ὕλη ἐπαυλεῖ, τῶν ἀνέμων κατ-
 αρχόντων. Μέγιστον δὲ δὴ πρὸς εὐφροσύνην ἐκεῖνο ἔχου· 16
 σὶ πηγαὶ εἰσὶ δύο παρὰ τὸ συμπόσιον, ἡ μὲν, γέλωτος,

cantu supervolantes. Unguentis perfunduntur hunc in mo-
 dum. Densae nubes bibunt e fontibus ac fluvio unguen-
 tum, deinde imminentes coenationi, placide urgentibus ven-
 tis, tanquam tenuem rorem demittunt. In coena musicae
 vacant & cantibus. Canuntur ipsis Homeri maxime car-
 mina. Et adest ipse quoque, & cum illis epulatur, accum-
 bens supra Ulyssē. Chori puerorum sunt & virginum.
 Ducunt eum concinuntque Eunomus Locrus, & Lesbius
 Arion, & Anacreon, & Stesichorus. Etenim hunc quoque
 apud illos vidi, iam reconciliata illi Helena. Hi vero cum
 canere desierunt, alter chorus procedit cycnorum, hiru-
 dinum, ac lusciniarum: & ubi hi quoque cecinerunt, tum
 fane silva tota fistulis quasi succinit, ventis ducibus. Ma-
 ximum & illud ad hilaritatem *adiumentum* habent, quod fon-
 tes sunt duo circa coenationem, risus alter, alter vero

ἡ δὲ, ἡδοῖσθαι ἐκ τούτων ἑκατέρας, πάντες ἐν ἀρχῇ τῆς εὐ-
 ωχίας πίνουσι, καὶ τὸ λοιπὸν ἡδόμενοι, καὶ γελῶντες
 17 διάγουσι. Βούλομαι δὲ εἰπεῖν καὶ τῶν ἐπισήμων οὓς τινὰς
 παρ' αὐτοῖς ἐθεασάμην. πάντας μὲν τοὺς ἡμιθέους, καὶ
 τοὺς ἐπὶ Ἴλιον στρατεύσαντας, πλήν γε δὴ τοῦ Λακροῦ
 Αἴαντος· ἐκεῖνον δὲ μόνον ἔφασκον ἐν τῷ τῶν ἀσεβῶν χώ-
 ρῳ κολάζεσθαι. Βαρβάρων δὲ, Κύρους τε ἀμφοτέρους,
 καὶ τὸν Σκύθην Ἀνάχαρσιν, καὶ τὸν Θρᾶκα Ζαμολ-
 ξιν, καὶ Νουμᾶν τὸν Ἰταλιώτην, καὶ μὴν καὶ Λυκοῦρ-
 γον τὸν Λακεδαιμόνιον, καὶ Φωκίωνα, καὶ Τέλλον,
 τοὺς Ἀθηναίους, καὶ τοὺς σοφοὺς, ἄνευ Περιάνδρου. εἶ-
 δον δὲ καὶ Σωκράτην τὸν Σωφρονίσκου ἀδολεσχῶντα
 μετὰ Νέστορος καὶ Παλαμίδους· περὶ δὲ αὐτὸν ἦσαν
 Ὑακινθὸς τε ὁ Λακεδαιμόνιος, καὶ ὁ Θεσπιεὺς Νάρ-
 κισσος, καὶ Ὑλλας, καὶ ἄλλοι καλοὶ. καὶ μοι ἐδόκει
 εἶπαι τοῦ Ὑακινθῆ· τὰ πολλὰ δ' οὖν ἐκεῖνον δῆλεγχεν.
 ἐλέγετο δὲ χαλεπαίνειν αὐτῷ ὁ Ραδάμανθυς, καὶ ἤπει-

4 Ἐθεασάμην) Κατὰ κοινὸν τὸ ἰδυσάμην. V.

voluptatis, e quorum altero in ipso convivii principio bi-
 bunt, & quod superest iucunde & cum risu agunt. Dicere
 iam volo, nobilem hominum quos apud illos viderim. Se-
 mideos quidem omnes, & qui ad Ilium pugnarunt, prae-
 ter Locrum Aiacem: illum solum dicebant in loco impio-
 rum dare poenas. Barbarorum vero Cyrum utrumque, &
 Scytham Anacharsin, & Zamolxin Thracem, & Numam
 Italum: ac praeter hos Lycurgum Lacedaemonium, & Pho-
 cionem ac Tellum Athenienses, & Sapientes, Periandro
 excepto. Vidi etiam Socratem Sophronisci filium sermones
 caedentem cum Nestore & Palamede. Circa illum erant Hy-
 acinthus Lacedaemonius, & Thespiensis Narcissus, & Hylas,
 & pulchri alii. Et videbatur mihi amare Hyacinthum: mul-
 ta fane illum redarguebant. Dicebatur autem iratus illi

ληκέναι πολλάκις ἐκβαλεῖν αὐτὸν ἐκ τῆς νήσου, ἣν Φλυαρῇ, καὶ μὴ θέλῃ ἀφείς τὴν εἰρωνεῖαν, εὐωχεῖσθαι. Πλάτων δὲ μόνος οὐ παρῆν, ἀλλ' ἐλέγετο καὶ αὐτὸς ἐν τῇ ὑπ' αὐτοῦ ἀναπλασθεῖσθαι πόλει οἰκεῖν, χρώμενος τῇ πολιτείᾳ, καὶ τοῖς νόμοις οἷς συνέγραψε, πολιτεύεσθαι. Οἱ μέντοι ἀμφοῖν Ἀριστιππὸν τε καὶ Ἐπίκουρον τὰ πρῶ- 18
τα παρ' αὐτοῖς ἐφέροντο, ἡδεῖς τε ὄντες, καὶ κεχαρισ-
μένοι, καὶ συμποτικώτατοι. παρῆν δὲ καὶ Αἰσωπος ὁ
Φρύξ. τούτῳ δὲ ὅσα καὶ γελωτοποιῶ χρωῖνται. Διογένης
μὲν γὰρ Σιναπέως, τοσούτων μετέβαλε τοῦ τρόπου, ὥστε
γῆμαι Λαΐδα τὴν ἑταίραν, ὀρχεῖσθαι τε ὑπὸ μέθης πολ-
λάκις ἀνιστάμενον, καὶ παροινεῖν. τῶν δὲ Στωϊκῶν, οὐ-
δεὶς παρῆν· ἐτι γὰρ ἐλέγοντο ἀναβαίνειν τὸν τῆς ἀρετῆς
ὄρθιον λόφον. ἠκούομεν δὲ καὶ περὶ Χρυσίππου, ὅτι οὐ
πρότερον αὐτῷ ἐπιβῆναι τῆς νήσου θέμις, πρὶν τὸ τέταρ-
τον ἑαυτὸν ἐλλαβορίσῃ· τοὺς δὲ Ἀκαδημαϊκοὺς ἐλέγον

12. Τῶν δὲ Στωϊκῶν —) Οἷα φησὶ ἀκριβῶς ἄγαν τοὺς Ἀκαδημαϊκοὺς
περὶ Στωϊκῶν, ἀνθρώπων; G. τοῖς Ἐπικτικοῖς συνάπτει Λουκιανός. V. (συνάπτει, Λουκιανός. Coll.)
16. Τοὺς δὲ Ἀκαδημαϊκοὺς) Οὐκ.

Rhadamanthus, & faepe minatus esse, de insula se illum
eieciurum, si nugas agere pergeret, & nollet dissimulatio-
ne omissa convivari. Plato solus non aderat, sed diceba-
tur ipse quoque civitatem habitare a se confictam, eaque
forma reipublicae, eisque, quas scripsisset, legibus uti. Ari-
stippus quidem & Epicurus primas hic ferebant, suaves
homines, & gratiosi, & convivae commodi. Aderat etiam
Aesopus Phryx, quo ut scurra ridiculario utuntur. Ve-
rum Sinopenfis Diogenes ita mutavit mores, ut Laida du-
xerit meretricem, ebriusque saepe ad saltandum confurgat,
& vinolentas nugas agat. Stoicorum aderat nemo: dice-
bantur enim adhuc ascendere arduum illum virtutis col-
lem. Audiebamus etiam de Chrysippo, non prius illi fas
esse insulam ingredi, quam elleboro quantum usus esset. Aca-

ἔβλειν μὲν ἔλθειν, ἐπέχειν δ' ἔτι, καὶ διασκέπτεσθαι·
 μηδὲ γὰρ αὐτὸ τοῦτό πως καταλαμβάνειν, εἰ καὶ νῆ-
 σός τις τοιαύτη ἐστίν. ἄλλως τε, καὶ τὴν ἐπὶ τοῦ Ῥαδα-
 μάνθους, οἶμαι, κρίσιν ἐδεδοίκεσαν, ἅτε καὶ τὸ κριτήριον
 αὐτοὶ ἀνηρηκότες. πολλοὺς δὲ αὐτῶν ἑΘασκον ὀρμηθέν-
 τας ἀκολουθεῖν τοῖς ἀφικνουμένοις, ὑπὸ νωθείας δὲ ἀπο-
 λείπεσθαι, μὴ καταλαμβάνοντας, καὶ ἀναστρέφειν
 19 ἐκ μέσης τῆς ὁδοῦ. Οὗτοι μὲν οὖν ἦσαν ἀξιολογώτατοι
 τῶν παρόντων. τιμῶσι δὲ μάλιστα τὸν Ἀχιλλέα, καὶ
 μετὰ τούτον, Θησέα. περὶ δὲ συνουσίας καὶ ἀφροδισίων
 εὐτῷ Φρονοῦσι· μίσγονται μὲν ἀναθανδόν, πάντων ὁράν-
 των, καὶ γυναῖξι, καὶ ἄρσεσι, καὶ οὐδαμῶς τοῦτο αἰ-
 σχρὸν αὐτοῖς δοκεῖ· μόνος δὲ Σωκράτης διάμνητο, ἥ μὴν
 καθαρῶς πλησιάζειν τοῖς νέοις· καὶ μέτοι πάντες αὐτοῦ
 ἐπιορκεῖν κατεγίγνωσκον. πολλάκις γοῦν ὁ μὲν Ὑάκιν-
 θος, ἢ ὁ Νάρκισσος, ὠμολόγουν, ἐκεῖνος δὲ ἡρνεῖτο. αἱ

13 Ἡ μὲν) Ἀπὸ τοῦ ὅτις. V.

demicos vero dicebant velle quidem venire, sed sustinere
 se adhuc, & confiderare: neque enim hoc ipsum illos per-
 cipere, an insula talis sit. Alioquin etiam Rhadamanthi,
 puto, iudicium metuunt, qui ipsum iudicandi instrumen-
 tum sustulerint. Multos vero illorum, narrabant, impetu
 capto sequi eos, qui veniant in insulam, sed ignavia quadam
 deficere, ante quam assequantur. & de media via reverti.
 Hi quidem igitur eorum, qui aderant, maxime commemo-
 rabiles. Maximo autem in honore habent Achillem, & post
 hunc, Theseum. De coitu & rebus venereis ita sentiunt.
 Miscent corpora publice, & in conspectu omnium, cum
 mulieribus pariter & cum maribus, & nequaquam malum
 hoc illis videtur. Solus Socrates deierabat, se caste acce-
 dere ad iuvenes: sed omnes peierare illum iudicabant. Sae-
 pe enim Hyacinthus aut Narcissus fatebantur: at ipse ne-

δὲ γυναῖκες εἰσὶ πᾶσαι κοιναί, καὶ οὐδεὶς Φθονεῖ τῷ πλη-
 σίον, ἀλλ' εἰσὶ τοῦτο μάλιστα Πλατωνικώτατοι· καὶ οἱ 260
 παῖδες δὲ παρέχουσι τοῖς βουλομένοις, οὐδὲν ἀντιλέγοντες.
 Οὕτω δὲ δύο ἢ τρεῖς ἡμέραι διεληλύθεισαν, καὶ προσ- 20
 ελθὼν ἐγὼ Ὀμήρῳ τῷ ποιητῇ, σχολῆς οὔσης ἀμφοῖν,
 τάτε ἄλλα ἐπυνθανόμην, καὶ ὅθεν εἴη, λέγων τοῦτο μά-
 λιστα παρ' ἡμῖν εἰσέτι νῦν ζητεῖσθαι. οὐδὲ αὐτὸς μὲν
 ἀγνοεῖν ἔφασκεν ὥς οἱ μὲν Χῖον, οἱ δὲ Σμυρναῖον, πολ-
 λοὶ δὲ Κολοφώνιον αὐτὸν νομίζουσιν. εἶναι μέντοι ἔλεγε
 Βαβυλώνιος, καὶ παρά γε τοῖς πολίταις, οὐχ' Ὀμηρος,
 ἀλλὰ Τιγράνης καλεῖσθαι· ὕστερον δὲ ὁμηρεύσας παρὰ
 τοῖς Ἑλλήσιν, ἀλλάξαι τὴν προσηγορίαν. ἔτι δὲ καὶ περὶ
 τῶν ἀβητουμένων στίχων ἐπηρώτων, εἰ ὑπ' ἐκείνου εἰσὶ
 γεγραμμένοι· καὶ ὃς ἔφασκε πάντας αὐτοῦ εἶναι. κατ-

6 Λίγων τ. μ.) Γραι. λίγων τοῦ-
 το μάλιστα. G.

10 Τεῖς πλείστοις) Γραι. τοῖς
 πολίταις, οὐχ' Ὀμηρος. G.

14 Κατηγοῦσκειν) Σημειῶν διὰ
 τὴν σύνταξιν, τὸ γὰρ γινώσκω γενι-
 κῇ συντάσσεται. οἷον καταγινώσκω
 σου τῆς φλυαρίας. ὃ δὲ καὶ αἰτιατι-

κὴν ἀπίσκειν. καταγινώσκον τὴν
 ψυχρολογίαν. ἤτοι οὐν Ἀττικῶς οὐ
 συνέταξαν. αὐτοὶ γὰρ καὶ ἐπὶ ἄλλων
 πολλῶν τοῦτο φιλοῦσι ποιεῖν τῇ
 κοινῇ ἐναντιούμενοι συνηθείᾳ. ἢ τὸ
 καταγινώσκω ἀντὶ τοῦ γελᾶν ἢ δια-
 σύρειν εἰληπται. V.

gabat. Mulieres vero communes omnes, neque invidet
 quisquam viro alteri, sed hac in re maxime sunt Platonicī.
 Praebent etiam pueri volentibus, nihil repugnantes. Duo
 nondum aut tres dies praeterierant, & accedens ad Home-
 rum poëtam cum ambobus esset otium, tum reliqua ex eo
 quaesivi, tum unde esset? dicens, illud maxime apud nos in
 hunc diem disputari. At ille aiebat, illos ignorare, cum hi
Chium, *Smyrnaeum* alii, multi *Colophonium* putent: se vero,
 dicebat, *Babylonium* esse, & apud cives non *Homerum* vocari,
 sed *Tigranem*: deinde cum obses [Homerus] apud Graecos es-
 set, nomen mutasse. Ad haec de versibus illius reiectis inter-
 rogabam, num scripti ab ipso essent? atque ille suos esse

εγίνωσκον οὖν τῶν ἀμφὶ τὸν Ζηνόδοτον καὶ Ἀρίσταρχον γραμματικῶν πολλὴν τὴν ψυχρολογίαν. ἐπεὶ δὲ ταῦθ' ἱκανῶς ἀπεκέκριτο, πάλιν αὐτὸν ἠρώτων, τί δήποτε ἀπὸ τῆς μηνίδος τὴν ἀρχὴν ἐποίησατο καὶ εἶπεν ὅς, οὕτως ἐπελθεῖν αὐτῷ, μηδὲν ἐπιτηδεύσαντι. καὶ μὴν καί κ' αὖ ἐπεθύμουν εἰδέναι, εἰ προτέραν ἔγραψε τὴν Ὀδυσσειαν τῆς Ἰλιάδος, ὥς πολλοὶ φασιν· ὁ δὲ ἠρνεῖτο. ὅτι μὲν γὰρ οὐδὲ τυφλὸς ἦν, ὁ καὶ αὐτὸ περὶ αὐτοῦ λέγουσιν, αὐτίκα ἠπιστάμεν, ἑώρα γὰρ, ὥστε οὐδὲ πυνθάνεσθαι ἐδεόμην· πολλάκις δὲ καὶ ἄλλοτε τοῦτο ἐποίουν, εἴ ποτε αὐτὸν σχολὴν ἀγοντα εἴρων. προσίων γὰρ ἂν τι ἐπυνθανόμην αὐτοῦ, καὶ ὅς προθύμως πάντα ἀπεκρίνετο, καὶ μάλιστα μετὰ τὴν δίκην, ἐπειδὴ ἐκράτησεν ἦν γὰρ τις γραφὴ κατ' αὐτοῦ ἐπενηνεγμένη ὑβρεως ὑπὸ Θερσίτου, ἐφ' οἷς αὐτὸν ἐν τῇ ποιήσει ἔσκωψε, καὶ ἐνίκησεν Ὅμηρος,

21 Ὀδυσσέως συνηγοροῦντος. Κατὰ δὲ τοὺς αὐτοὺς χρόνους

7 Οὐδ' τυφλὸς ἦν) Ἰστορεῖ γὰρ τοῦτο Ἡρόδοτος ἐν τῇ περὶ τοῦ Ὀμήρου βίῃ. V.

omnes confirmavit. Damnamus itaque Zenodoti & Aristarchi Grammaticorum frigidas disputationes. Ad haec cum satis respondisset, rursus interrogavi, cur tandem ab ira Achilles initium carminis fecisset? Et ille, *uia sibi temere in mentem venisse*. Etiam illud scire volebam, prioremne scripsisset Ulysseam Iliade, ut multi referunt? Negabat. Caecum enim non fuisse, quod ipsum quoque de illo narrant, statim sciebam. Utebarur enim oculis: ut nec interrogatione opus esset. Saepe etiam alias hoc faciebam, si quando otiosum illum viderem, ut accedens ipsum interrogarem aliquid: atque ipse promte ad omnia respondebat, inprimis secundum iudicium cum vicisset. Erat enim dica illi scripta iniuriae, a Therfite, quod contumeliose in ipsum lusisset in carmine: vicitque Homerus, causam illius una agente Ulyse. Iisdem temporibus Pythagoras etiam Samius advenit,

τούτους ἀφίκετο καὶ Πυθαγόρας ὁ Σάμιος, ἐπτάκις
 ἀλλαγείς, καὶ ἐν τοσούτοις ζώοις βιοτεύσας, καὶ ἐκτε-
 λέσας τῆς ψυχῆς τὰς περιόδους· ἦν δὲ χρυσοῦς ὅλον τὸ
 δεξιὸν ἡμίτομον. καὶ ἐκρίθη μὲν συμπολιτεύεσθαι αὐτοῖς,
 ἐνεδοιάζετο δὲ ἔτι, πότερον Πυθαγόραν ἢ Εὐφορβον χρή
 αὐτὸν ὀνομάζειν. ὁ μὲντοι Ἐμπεδοκλῆς, ἦλθε μὲν καὶ
 εὖτος περίεσθός, καὶ τὸ σῶμα ὅλον ὠπτημένος· οὐ μὴν
 παρεδέχθη γε, καίτοι πολλὰ ἱκετεύων. Προϊόντος δὲ τοῦ 22
 χρόνου, ἐνέστη ὁ ἀγὼν, τὰ παρ' αὐτοῖς Θανατούσια.
 ἡγωνοθέτει δὲ Ἀχιλλεὺς τὸ πέμπτον, καὶ Θησεὺς τὸ
 ἑβδομον. τὰ μὲν οὖν ἄλλα, μακρὸν ἂν εἴη λέγειν· τὰ δὲ
 κεφάλαια τῶν πραχθέντων διηγήσομαι. πάλιν μὲν ἐνί-
 κησε Κᾶρος ὁ ἀφ' Ἡρακλέους, Ὀδυσσεὰ περὶ τοῦ στε-
 φάνου καταγωνισάμενος. πυγμὴ δὲ ἴση ἐγένετο Ἀρείου
 τε τοῦ Αἰγυπτίου, ὃς ἐν Κορίνθῳ τέθαπται, καὶ Ἐπειοῦ,
 ἀλλήλοις συνελθόντων. παγκρατίου δὲ οὐ τίθεται ἄλλα

16 Παγκρατίου) Τάχα διὰ τὸ ὅτι ὁ ἐν ἡδου βίος, ἅτε σωματικῶν
 πλῆγαῖς βάλλισθαι τοὺς πυγμά- ἀππλλαγμένον. V.
 χους, ὃ ἐκίσει ἀγρὸν παρ' ὅσον ἀπα-

sepries mutatus, vita in totidem acta animalibus, perfectif-
 que tot animae circuitibus. Erat vero dextro toto latere
 aureus. Illud quidem iudicatum est, cum versari secum:
 hoc vero dubitabatur, utrum Pythagoram vocare, an Eu-
 phorbum, oporteret. Venit & Empedocles, circum uftula-
 tus, & toto affatus corpore. Neque tamen, quantumvis
 multis verbis supplicaret, receptus est. Procedente tempore
 certamen instabat, quae Thanatusia [*Mortualia*] apud illos
 vocantur. Praesidebant Achilles quintum, Theseus septimum.
 Reliqua longum fuerit dicere: summa capita rerum enar-
 rabo. Lucta vicit Carus Heraclides, victo in certamine de
 hac corona Ulysses. Pugilatus aequa laus fuit Arei Aegy-
 ptii, qui Corinthi sepultus est, & Epei, inter se congresso-
 rum. Pancratii praemia apud illos non proponuntur. Cur-

παρ' αὐτοῖς. τὸν μέντοι δρόμον, οὐκ ἔτι μέμνημαι ὅστις ἐνίκησε. ποιητῶν δὲ, τῇ μὲν ἀληθείᾳ, παραπολὺ ἐκράτει Ὅμηρος, ἐνίκησε δὲ ὅμως Ἡσίοδος. τὰ δ' ἄλλα ἦν ἅπα-
 23 σι στέφανος, πλακεῖς ἐκ πτερῶν ταωνίων. Ἄρτι δὲ τοῦ ἀγῶνος συντετελεσμένου ἠγγέλλοντο οἱ ἐν τῷ χωρίῳ τῶν ἀσεβῶν κολαζόμενοι, ἀπορρήξαντες τὰ δεσμὰ, καὶ τῆς Φρουρᾶς ἐπικρατήσαντες, ἐλαύνειν ἐπὶ τὴν νῆσον ἠγεῖσθαι δὲ αὐτῶν, Φάλαριν τε τὸν Ἀκραγαντῖνον, καὶ Βούσιριν τὸν Αἰγύπτιον, καὶ Διομήδην τὸν Θράκα, καὶ τοὺς περὶ Σκείρωνα, καὶ Πιτυοκάμπτην. ὡς δὲ ταῦτ' ἤκουσεν ὁ Ῥαδάμανθυς, ἐκτάσσει τοὺς ἥρωας ἐπὶ τῆς ἡϊόνος ἠγεῖτο δὲ Θησεύς τε καὶ Ἀχιλλεὺς, καὶ Αἴας ὁ Τελαμώνιος, ἤδη σωφρονῶν. καὶ συμμίζαντες ἐμάχοντο, καὶ ἐνίκησαν οἱ ἥρωες, Ἀχιλλέως τὰ πλεῖστα κατορθώσαν-

8 Φάλαριν) Οὗτος χαλιποτάτας ἐπινύει κολάσεις. (Hoc Scholium sede sua in V. motum, & in II Vol. ed. *Amst.* ad *Iov. Trag.* insertum, huic loco, ut & duo sequentia, restituiimus. *Solan.*)
ibid. Βούσιριν) Οὗτος ὁμῶς ἦν ὡς καὶ ἀνθρώπους ἐσθίειν. V.

9 Διομήδην) Οὗτος ἵππους ἐξέχεν ἀνθραποφάγους καὶ οὓς ἐκράτει ἐξέλεν αὐταῖς. (Ante hoc Scholium haec verba legebantur in V. Ἐχέτω τῆς Ἠπείρου βασιλεὺς τιμωρητικῆς. Sed *Echeius* ille neque hic neque usquam apud *Lucianum* conspicitur. *Solan.*)

su quis vicerit, non amplius recordor. Inter poëtas re quidem vera multum Homerus praestabat, vincebat tamen Hesiodus. Praemia omnibus plexa e pavoninis pennis corona. Iam consummato autem certamine nuntiantur ii, qui in loco impiorum puniuntur, ruptis vinculis, superataque custodia, pergere ad insulam, ducibus Phalari Agrigentino, & Aegypto Busiride, & Diomede Thrace, Scirone item atque Pityocampe. His auditis Rhadamanthus emittit ad litora Heroas, quos ducunt Theseus & Achilles, &, qui iam resipuerat, Ajax Telamonius. Hi commisso proelio pugnant: vincunt Heroës, egregia praefertim Achillis opera. Multo

τος. ἥριστευσε δὲ καὶ Σωκράτης ἐπὶ τῷ δεξιῷ ταχθεὶς πολὺ μᾶλλον, ἢ ὅτε ζῶν ἐπὶ Δηλίῳ ἐμάχετο. προσιόντων γὰρ τῶν πολεμίων, οὐκ ἔφυγε, καὶ τὸ πρόσωπον ἄτρεπτος ἦν· ἐφ' οἷς καὶ ὕστερον ἐξηρέθη αὐτῷ ἀριστεῖον, καλὸς τε καὶ μέγας παράδεισος ἐν τῷ προαστείῳ. ἔνθα συγκαλῶν τοὺς ἐταίρους, διελέγετο, Νεκρακαδημίαν τὸν τόπον προσαγορεύσας. Συλλαβόντες οὖν τοὺς νενικη- 24 μένους, καὶ δῆσαντες, αὐτοὺς ἀπέπεμψαν ἐτι μᾶλλον κολασθησομένους. ἔγραψε δὲ καὶ ταύτην τὴν μάχην· Ὀμηρος, καὶ ἀπιόντι μοι ἔδωκε τὰ βιβλία κομίζεῖν τοῖς παρ' ἡμῖν ἀνθρώποις· ἀλλ' ὕστερον καὶ ταῦτα μετὰ τῶν ἄλλων ἀπωλέσαμεν. ἦν δὲ ἡ ἀρχὴ τοῦ ποιήματος αὕτη, Νῦν δέ μοι ἔννεπε Μοῦσα μάχην νεκύων ἡρώων. τότε δ' οὖν κυάμους εἰψήσαντες, ὥσπερ παρ' αὐτοῖς νόμος, ἐπειδὴν πόλεμον κατερβώσωσιν, εἰσιτιῶντό τε ἐπινίκια, καὶ

Ι Καὶ Σωκράτης) Τὰ περὶ Σωκράτους ἱστοροῦμενα διασῶρι. V.
 5 Παράδεισος) Τῶν ἄκρως βου-

λομένων ἑλληνίζειν εἰς τὸ νόθον τῆς Ἑλληνίδος Φανῆς ἀποπίμπουσι τὸ παράδεισος ὄνομα. V.

etiam melius Socrates in dextro cornu collocatus hic rem gerit, quam cum vivus ad Delium pugnaret. Accedentibus enim hostibus non fugit, nec avertit faciem. Ea propter deinde virtutis ipsi praemium eximium decretum est, pulcher magnusque hortus suburbanus. Hic postea convocatis sodalibus disputabat, Mortuorumque Academiae loco nomen faciebat. Victos itaque comprehensos victosque iterum remiserunt, magis iam puniendos. Scripsit hanc quoque pugnam Homerus, ac discedenti mihi dedit libros nostratibus hominibus afferendos. Verum postea hos non minus, quam alia, perdidimus. Initium poematis hoc fuerat: *Musa, mihi Heroum dic proelia defunctorum.* Tum fabis coctis, qui apud illos mos est, bello feliciter administrato, epulas victoriae causa instituunt, celebritatemque agunt ma-

ἑορτὴν μεγίστην ἦγον· μόνος δὲ ταύτης οὐ μετείχε Πυθαγόρας, ἀλλ' ἄσιτος πόρῳ ἐκαθέζετο, μυσταττόμενος τὴν
 25 κυαμοφαγίαν. Ἦδη δὲ μηνῶν ἕξ διελλυθότων, περὶ
 μεσοῦντα τὸν ἑβδομον, νεώτερα συνίστατο πράγματα.
 Κίνυρος γὰρ ὁ τοῦ Σκινθάρου παῖς, μέγας τε ὢν, καὶ
 καλὸς, ἦρα πολὺν ἤδη χρόνον τῆς Ἑλένης, καὶ αὕτη δὲ
 οὐκ ἀφανὴς ἦν, ἐπιμανῶς ἀγαπῶσα τὸν νεανίσκον. πολ-
 λάκις γοῦν καὶ διένευον ἀλλήλοις ἐν τῷ συμποσίῳ, καὶ
 προῦπινον, καὶ μόνοι ἐξανιστάμενοι, ἐπλανῶντο περὶ τὴν
 ὕλην. καὶ δὴ ὑπ' ἔρωτος καὶ ἀμηχανίας ἐβουλεύσατο ὁ
 Κίνυρος ἀρπάσαι τὴν Ἑλένην. ἐδόκει δὲ καί κινῆ ταῦτα,
 οἷχεσθαι ἀπτόντας ἐς τινὰ τῶν ἐπικειμένων νήσων, ἤτοι
 ἐς τὴν Φελλῶ, ἢ ἐς τὴν Τυρόεσσαν. συνωμότας δὲ πά-
 λαι προσελήθεσαν τρεῖς τῶν ἐταίρων τῶν ἐμῶν, τοὺς
 θρασυτάτους· τῷ μέντοι πατρὶ, οὐκ ἐμήνυσεν ταῦτα· ἠπί-
 στατο γὰρ ὑπ' αὐτοῦ κωλυθησόμενος. ὡς δ' ἐδόκει αὐ-

7 Ἐπινῶς) Δεῖ γράφειν ἐπινῶς, ἐπὶ καὶ τὸ ἐπινάζει τὸ ἐφίλκεται
 ἀλλ' αὖτ' ἐπιμανῶς, σημαίου δὲ τὸ σημαίνει. V.
 ἐπινῶς, ἀπὸ τοῦ ἐφελκυστικῶς.

ximam. Solus in partem illius non venit Pythagoras, sed
 cibo abstinens procul sedit, abominatus illam fabas edendi
 consuetudinem. Iam sex menses peracti fuerant, cum circa
 medium septimum, novi quid actum est. Cinyrus Scintha-
 ri filius, magnus & pulcher qui esset, diu iam amabat He-
 lenam, & ipsum iuvenem apparebat ad furorem ab illa
 amari: saepe enim & innuebant sibi invicem in convivio,
 & propinabant, & foli surgentes oberrabant per silvam.
 Atque adeo prae amore & consilii alterius inopia consilia
 agitabat Cinyrus rapiendae Helenae. Placuit autem mulie-
 ri quoque aufugere in quandam adiacentium insularum,
 sive in Phello, sive in Tyroëssam. Coniuratos autem olim
 assumferant tres sociorum meorum audacissimos. Patri ta-
 men haec non indicaverat, qui nosset ab eo se prohibitum

τοῖς, ἐτέλουν τὴν ἐπιβουλήν. καὶ ἐπεὶ νύξ ἐγένετο, (ἐγὼ μὲν οὐ παρῆν, ἐτύγχανον γὰρ ἐν τῷ συμποσίῳ κεκοιμημένος) οἱ δὲ λαβόντες τοὺς ἄλλους, ἀναλαβόντες τὴν Ἑλένην, ὑπὸ σπουδῆς ἀνήχθησαν. Περὶ δὲ τὸ μεσονύκτιον 26 ἀνεγρόμενος ὁ Μενέλαος, ἐπεὶ ἔμαθε τὴν εὐνὴν κενὴν τῆς γυναικὸς, βοήν τε ἴστη, καὶ τὸν ἀδελφὸν παραλαβὼν, ἦει πρὸς τὰ βασιλεια τοῦ Ῥαδαμάνθυος. ἡμέρας δ' ὑποφαινούσης, ἔλεγον οἱ σκοποὶ καθορᾶν τὴν ναῦν πολλὴν ἀπέχουσαν· οὕτω δὲ ἐμβιβάσας ὁ Ῥαδάμανθυς πεντήκοντα τῶν ἡρώων εἰς ναῦν μονόζυλον, Ἀσφοδελίην, παρήγγειλε διώκειν· οἱ δὲ, ὑπὸ προθυμίας ἐλαύνοντες περὶ μεσημβρίαν καταλαμβάνουσιν αὐτοὺς, ἄρτι ἐς τὸν γαλακτώδη Ὠκεανὸν ἐμβαίνοντας, πλησίον τῆς Τυροέσσης, παρὰ τοσοῦτον ἦλθον διαδράνας· καὶ ἀναδησάμενοι τὴν ναῦν ἀλύσει ροδίῃ, κατέπλεον. ἡ μὲν οὖν Ἑλένη, ἐδάκρυνε τε, καὶ ἡσχύνετο, καὶ ἐνεκαλύπτετο. τοὺς δ'

2 Οὐ παρήμην) Οὐ παρῆν, ὡς ἐν 11 Διόκοντες) Γραι. ἐλαύνον-
 ἄλλοις κείται, καὶ ἡ τέχνη ζητεῖ. τες. G.
 V.

iri. Cum vero visum esset, cogitata perfecerunt: oborta-
 que nocte, me non praesente, (forte enim in coenatione
 obdormiveram) clam reliquos, assumpta Helena, festinanter
 avecti sunt. Circa mediam vero noctem evigilans Mene-
 laus, cum vacuum uxore torum sensisset, clamorem sustu-
 lit, assumtoque fratre ad regiam Rhadamanthi perrexerit. Die
 exorto, videre se navim dicebant speculatores, quae mul-
 tum iam abesset. Itaque impositos Heroum quinquaginta
 in navim, uno ex ligno cavatam, asphodelinam, iussit fu-
 gitivos persequi. Hi studiose navigantes circa medium illos
 diem assequuntur, iam intrantes in lactens mare prope Ty-
 roëssam; tantillum aberat, quin aufugissent! revinctaque
 navi catena rosacea, in portum redeunt. Helena igitur la-
 crimari, pudorem prae se ferre, caput obvolvere. Ciny-

ἀμφὶ τὸν Κίνυρον ἀνακρίνας πρότερον ὁ Ραδάμανθους, εἴ
 τινες καὶ ἄλλοι αὐτοῖς συνίσασιν, ὡς οὐδένα εἶπον, ἐκ
 τῶν αἰδοσίων δήσας, ἀπέπεμψεν ἐς τὸν τῶν ἀσεβῶν χῶ-
 27 ρον, μαλάχῃ πρότερον μαστιγωθέντας. Ἐψήφισαντο δὲ
 καὶ ἡμᾶς ἐμπροθέσμους ἐκπέμπειν ἐκ τῆς νήσου, τὴν
 ἐπιούσαν ἡμέραν μόνην ἐπιμείναντας. ἔνθα δὴ ἐγὼ ἡνιώ-
 μην τε καὶ ἐδάκρυον, οἷα ἔμελλον ἀγαθὰ καταλιπὼν, αὖ-
 θις πλανηθήσεσθαι. αὐτοὶ μέντοι παρεμβοῦντο λέγον-
 τες, οὐ πολλῶν ἐτῶν ἀφίξεσθαι πάλιν πρὸς αὐτούς·
 καὶ μοι ἤδη θρόνον τε καὶ κλισίαν ἐς τοῦπιόν παρεδείκνυ-
 σαν, πλησίον τῶν ἀρίστων. ἐγὼ δὲ προσελθὼν τῷ Ρα-
 δαμάνθῃ, πολλὰ ἱκέτευον εἰπεῖν τὰ μέλλοντα, καὶ ὑπο-
 δειξάί μοι τὸν πλοῦν. ὁ δὲ ἔφασκεν ἀφίξεσθαι μὲν ἐς
 τὴν πατρίδα, πολλὰ δὲ πρότερον πλανηθέντα, καὶ κιν-
 δυνεύσαντα τὸν δὲ χρόνον οὐκ ἔτι τῆς ἐπανόδου προσθεῖ-
 ναι ἠθέλησεν, ἀλλὰ δὴ καὶ δεικνὺς τὰς πλησίον νήσους

6 Ἐποτιόμην) Γράφεται ἡνιόμην τε καὶ ἐδάκρυον. C.

rum vero cum sociis, cum interrogasset ante Rhadaman-
 thus, si qui alii quoque illorum essent conscii? negantes,
 in impiorum locum relegavit, pudendis revinctos, & mal-
 va verberatos antea. Decreverunt autem etiam nos intra
 diem statutum insula emittere, solo die proximo manendi
 facultate concessa. Ibi ego quidem moleste ferre & lacri-
 mari, quibus relictis bonis iterum oberraturus essem. Ipsi
 tamen consolari me, ac dicere, post annos non ita multos
 fore, ut ad se redeam, iamque mihi sellam, & accubitum
 in posterum assignandum ostendebant, propter optimos. Ego
 vero ad Rhadamanthum adiens suppliciter petii, ut futura
 mihi diceret, & navigationem praemonstraret. Respondit,
 venturum me post errores multos atque pericula in pa-
 triam. Tempus autem reditus non iam volebat adiicere:
 sed ostensis insulis propinquis, apparebant autem numero

(εφαίνοντο δὲ πέντε τὸν ἀριθμὸν, καὶ ἄλλη ἕκτη πόρρω-
 θεν) ταύτας μὲν εἶναι ἔφασκε τὰς τῶν ἀσεβῶν, τὰς
 πλησίον, ἀφ' ὧν δὴ, ἔφη, ὁρᾷς τὸ πολὺ πῦρ καίόμενον.
 ἕκτη δὲ ἐκείνη τῶν ὀνείρων ἡ πόλις· μετ' αὐτὴν δὲ, ἡ τῆς
 Καλυψοῦς νῆσος, ἀλλ' οὐδέπω σοι φαίνεται. ἐπειδὴν δὲ
 ταύτας παραπλεύσης, τότε δὴ ἀφίξῃ εἰς τὴν μεγάλην
 ἡπειρον τὴν ἐναντίαν τῇ ὑφ' ὧν κατοικουμένη. ἐνταῦθα
 δὲ πολλὰ παθὼν, καὶ ποικίλα ἔθνη διελθὼν, καὶ ἀνθρώ-
 ποις ἀμίκτοις ἐπιδημήσας, χρόνῳ ποτὲ ἥξεις εἰς τὴν ἐτέ-
 ραν ἡπειρον. τοσαῦτ' εἶπε. Καὶ ἀνασπᾶσας ἀπὸ τῆς 28
 γῆς μαλάχης ρίζαν, ὥρεξέ μοι, ταύτῃ κελεύσας ἐν τοῖς
 μεγίστοις κινδύνοις προσεύχεσθαι· πᾶρῃνεσε δὲ καὶ εἰ
 ποτὲ ἀφικοίμην εἰς τήνδε τὴν γῆν, μήτε πῦρ μαχαίρα
 σκαλεύειν, μήτε θέρμους ἐσθίειν, μήτε παιδί ὑπὲρ τὰ
 ὀκτωκαίδεκα ἔτη πλησιάζειν. τούτων γὰρ μεμνημένον,
 ἐλπίδας ἔχειν τῆς εἰς τὴν νῆσον ἀφίξεως. τότε μὲν οὖν τὰ
 περὶ τὸν πλοῦν παρεσκευαζόμεν· καὶ ἐπεὶ καιρὸς ἦν,

quinque, & sexta alia e longinquo, has quidem proximas dicebat esse impiorum, e quibus, inquit, ignem multum vides ardentem. Sexta vero illa somniorum civitas: post illam Calypsus insula, sed nondum eam vides. Has vero cum praeternavigaveris, tum pervenies in magnam continentem, habitatae a vobis oppositam. Ibi vero multa passus, gentibus peragratiss multis, inter homines versatus infociabiles, tandem aliquando in continentem alteram pervenies. Haec dixit, extractamque e terra malvae radicem mihi porrexit, iubens, in maximis ut periculis hanc invocarem, praecepitque, si quando in hanc terram venissem, ut neque gladio ignem foderem, neque lupinos ederem, neque puero duodeviginti annis maiore fruerer. Horum memor si essem, spem haberem reditus in hanc insulam. Tum igitur ad navigationem necessaria paravi, & cum tempus esset, cum

συνεισιτώμην αὐτοῖς. τῇ δ' ἐπιούσῃ ἐλθὼν πρὸς Ὀμηρον
τὸν ποιητὴν, ἐδεήθην αὐτοῦ ποιῆσαί μοι δίστιχον ἐπί-
γραμμα. καὶ ἐπειδὴ ἐποίησεν, στήλην βηρύλλου λίθου
ἀναστήσας, ἐπέγραψα πρὸς τῷ λιμένι. τὸ δ' ἐπίγραμ-
μα, ἦν τοιόνδε·

Λουκιανὸς τάδε πάντα φίλος μακάρεσσι θεοῖσιν

Εἶδέ τε, καὶ πάλιν ἦλθε φίλῃν ἐς πατρίδα γαίαν.

29 Μείνας δ' ἐκείνῃ τὴν ἡμέραν, τῆς ἐπιούσης ἀνηγόμενη,
τῶν ἡρώων παραπεμπόντων· ἔμβα μοι καὶ Ὀδυσσεὺς
προσελθὼν, λάβρα τῆς Πηνελόπης δίδωσιν ἐπιστολὴν εἰς
Ὠγυγίαν τὴν νῆσον Καλυψοῖ κομίζειν. συνέπεμψε δέ
μοι ὁ Ῥαδάμανθυς τὸν πορθμέα Ναύπλιον, ἵν' εἰ κατ-
αχβεῖμην ἐς τὰς νήσους, μηδεὶς ἡμᾶς συλλάβοι, ἅτε
κατ' ἄλλην ἐμπορίαν πλέοντας. ἐπεὶ δὲ τὸν εὐώδῃ ἀέρα

8 Μείνας δὲ) Ἐνῆλλαξε τὴν σύν-
ταξιν· τὸ μίνοι ταύτης κατὰ τὴν
κοινὴν χρυσάμενος, τὸ δὲ καὶ Ἀτ-
τικίσας. κοινὴν μὲν γὰρ τὸ μείνας
ἐκείνῃ τὴν ἡμέραν, Ἀττικᾶς δὲ τὸ
τῆς ἐπιούσης· ἦν δὲ καὶ τὸ πρῶτον

Ἀττικὸν, ἢ οὕτως εἶπεν μείνας ἐκεί-
νης τῆς ἡμέρας. τὸ γὰρ ἐπὶ μέρους
λέγουσιν Ἀττικοί. V.

ibid. Τῇ ἐπιούσῃ) Γραι. τῆς ἐπι-
ούσης, καὶ δεκαὶ Ἀττικώτερον εἰ-
ποι. G.

illis epulatus sum. Postridie eius diei accedens ad Home-
rum poetam rogavi, ut duorum mihi versiculorum inscrip-
tionem faceret; &, cum fecisset, columellae de beryllo
gemma erectae ad ipsum portum, inscripsi. Erat autem epi-
gramma hoc:

Lucianus Divis carus felicibus isthaec

Omnia contuitus, patrias remeavit ad urbes.

Moratus hunc diem, proximo solvi, deducenibus Heroi-
bus. Hic accedens etiam Ulysses clam Penelopen dat mihi
epistolam in Ogygiam insulam ferendam Calypso. Miserat
mihi comitem Rhadamanthus portitorem Nauplium, ut, si
deferremur in insulas, nemo nos comprehenderet, qui al-
terius negotii causa navigaremus. Cum vero bene olentem

πρᾶϊόντες παρεληλύθειμεν, αὐτίκα ἡμᾶς ὁδμή τε δεινὴ
 διεδέχετο, οἶον ἀσφάλτου, καὶ θείου, καὶ πίσης, ἅμα
 καιομένων. καὶ κνίσσα δὲ πονηρὰ, καὶ ἀφόρητος, ὥσ-
 περ ἀπ' ἀνθρώπων ὀπτωμένων· καὶ ὁ αἶρ ζοφερός, καὶ
 ὁμιχλώδης, καὶ κατέσταζεν ἐξ αὐτοῦ ὄροςος πιττίνη. καὶ
 μέντοι καὶ μαστίγων ψόφος ἠκούετο, καὶ οἰμωγὴ ἀν-
 θρώπων πολλῶν. Ταῖς μὲν οὖν ἄλλαις οὐ προσέσχομεν· 30
 ἧς δ' ἐπέβημεν, τοιαύτῃ κύνελω μὲν πᾶσα κρημνώδης,
 καὶ ἀπόξυρος, πέτραις καὶ τράχωσι κατεσκληκυῖα, δέν-
 δρον δὲ οὐδὲ ὕδωρ ἐνὴν· ἀνερπύσαντες δὲ ὅμῳ κατὰ τοὺς
 κρημνοὺς, προίμεν διὰ τινὸς ἀκανθώδους, καὶ σκολόπων
 μεστής ἀτραποῦ, πολλὴν ἀμορφίαν τῆς χώρας διελθόν-
 τες. ἐλθόντες δὲ ἐπὶ τὴν εἰρκτὴν, καὶ τὸ κολαστήριον,
 πρῶτα μὲν τὴν φύσιν τοῦ τόπου ἐθαυμάζομεν. τὸ μὲν
 γὰρ ἑδαφος αὐτὸ, μαχαίραις καὶ σκόλοψι πάντα ἐξη-

9 Πίτραις τραχεῖσι) Γράφεται
 πίτραις καὶ τράχυσσι. V.

15 Σκύλοφι) Σκύλοφ, ἔξω ξύλον
 ἔπιρ ἰππηγάγιο τῷ τείχει. παρὰ τὸ
 κιλάπτω, κύλοφ. ἢ παρὰ τὸ σχίζω
 σχόλοφ, καὶ σκόλοφ τὸ διεισχωσμέ-

ρον καὶ ἀπεχυμὸνον ξύλον. G. (Hoc
 Scholium in ed. priori cum IV
 aliis reperiebatur inter Scholia ad
 Pnt. Δ. Quae omnia cum ad hunc
 libellum pertinerent, suis fedib-
 bus singula reddidimus. *Sulan.*)

illum aërem provecti exiissemus, statim cum taeter odor
 nos excepit, tanquam asphalti & sulfuris picisque una ar-
 dentium, tum nidor malus atque intolerabilis, velut ab
 ustulatis hominibus: aërque obscurus & caliginosus, a quo
 stillaret ros quidam piceus. Verum & verberum sonus exau-
 diri, & ploratus hominum multorum. Ad reliquas non ac-
 cessimus: in quam vero exiscendimus, ea erat eiusmodi.
 Tota in circuitu praeceps & squalida, saxi & asperis lo-
 cis rigida: neque arbor, neque aqua inest. Enixi tamen re-
 pendo per praecipitia, progredimur per tramitem spinis &
 aculeis obsitum, superataque regione deformi admodum,
 ad carcerem delati ac suppliciorum locum, primo admira-
 mur regionis ingenium. Solum enim ipsum gladiis & acu-

θήκει, κύκλω δὲ ποταμοὶ περιέρρεον, ὁ μὲν βορβόρου, ὁ
 δεύτερος δὲ αἵματος, ὁ δὲ ἔνδον, πυρὸς, πᾶν μέγας οὐ-
 τος καὶ ἀπέρατος· καὶ ἔρρει, ὥσπερ ὕδωρ, καὶ ἐκυμα-
 τοῦτο, ὥσπερ θάλασσα· καὶ ἰχθύς δὲ εἶχε πολλοὺς,
 τοὺς μὲν δαλοῖς προσεικότας, τοὺς δὲ μικροὺς ἀνθραξι
 31 πεπυρωμένοις, ἐκάλουν δὲ αὐτοὺς λυχνίσκους. Εἰσόδος δὲ
 μία, στενὴ διὰ πάντων· καὶ πυλωρὸς ἐφειστήκει Τίμων
 ὁ Ἀθηναῖος. παρελθόντες δὲ ὅμως, τοῦ Ναυπλίου καθη-
 γουμένου, ἐωρῶμεν κολαζομένους, πολλοὺς μὲν βασι-
 λέας, πολλοὺς δὲ καὶ ἰδιώτας, ὧν ἐνίους καὶ ἐγνωρίζομεν
 εἶδομεν δὲ καὶ τὸν Κίνυρον καπνῷ ὑποτυφόμενον, ἐκ τῶν
 αἰδοίων ἀπηρτημένον. προσετίθεσαν δὲ οἱ περιγηταὶ καὶ
 τοὺς ἐκάστων βίους, καὶ τὰς αἰτίας, ἐφ' αἷς κολάζον-
 ται· καὶ μεγίστας ἀπασῶν τιμωρίας ὑπέμενον οἱ ψευ-
 σάμενοί τι παρὰ τὸν βίον, καὶ οἱ μὴ τάληθ' συγγεγρα-
 φότες· ἐν οἷς καὶ Κτησίας ὁ Κνίδιος ἦν, καὶ Ἡρόδοτος,

14 Καὶ μεγίστας) Εἰτά σοι, βαμολόχε γόνις, τί ἐποφείλεται τούτων
 ἐνικα. V.

leis undique effluit: in circuitu amnes tres fluunt, coeni
 unus, alter sanguinis, intimus autem ignis: ingens hic &
 insuperabilis: fluit enim instar aquae, fluctus ut mare agit;
 piscesque habet multos, torribus quosdam similes, mino-
 res vero prunis, lychniscos appellabant. Ingressus unus per
 universos tres amnes, isque angustus, cui ianitor adstat Ti-
 mon Atheniensis. Ultra progressi tamen duce Nauplio, vi-
 dimus puniri reges quidem multos, multos vero etiam pri-
 vatos: quorum quosdam etiam agnovimus. Vidimus etiam
 Cinyrum pudendis suspensum fumigari. Adiiciebant mon-
 stratores nostri vitas singulorum, & causas, propter quas
 punirentur: maximas omnium poenas sustinebant, qui in
 vita mentiti essent aliquid, & qui vera non scripsissent; in
 quibus Ctesias etiam Cnidius erat, & Herodotus, & multi

καὶ ἄλλοι πολλοί. τούτους οὖν ὄρων ἐγὼ, χρηστὰς εἶχον
 εἰς τὸν πῖον τὰς ἐλπίδας· οὐδὲν γὰρ ἐμαυτῷ ψεύδος εἶ-
 πόντι συνηπιστάμην. Ταχέως οὖν ἀναστρέψας ἐπὶ ναῦν, 32
 οὐ γὰρ ἐδυνάμην φέρειν τὴν ὄψιν, ἀσπασάμενος τὸν Ναύ-
 πλιον ἀπέπεμψα· καὶ μετ' ὀλίγον, ἐφαίνετο πλησίον ἡ
 τῶν ὀνείρων νῆσος, ἀμυδρά, καὶ ἀσαφὴς ἰδεῖν· ἔπασχε
 δὲ καὶ αὐτὴ τοῖς ὀνείροις τὴν παραπλήσιον· ὑπεχώρει γὰρ
 προσιοῦσιν ἡμῖν, καὶ ὑπέφευγε, καὶ πορρωτέρω ὑπέ-
 βαινε. καταλαβόντες δὲ ποτε αὐτήν, καὶ ἐσπλεύσαν-
 τες ἐς τὸν Ἰπνον λιμένα προσαγορευόμενοι πλησίον τῶν
 πυλῶν τῶν ἐλεφαντίνων, ἥ τὸ τοῦ Ἀλεκτρυόνης ἱερόν ἐστι,
 περὶ δείλην ὀψίαν ἀπεβαίνομεν· παρελθόντες δ' ἐς τὴν
 πύλην, πολλοὺς ὀνείρους καὶ ποικίλους ἐωρῶμεν. πρῶτον
 δὲ βούλομαι περὶ τῆς πόλεως εἰπεῖν, ἐπεὶ μηδ' ἄλλω
 τινὶ γέγραπται περὶ αὐτῆς· ὅς δὲ καὶ μόνος ἐπεμνήσθη
 Ὀμηρος, οὐ πάνυ ἀκριβῶς συνέγραψε. Κύκλω μὲν περὶ 33

4 Τὸν Ναύπλιον ἀπέπεμψα.) Γραι. ἀπέπλευσα. G.

alii. Hos cum viderem, optimam de futuro spem concepi,
 qui nullius mihi mendacii essem conscius. Celeriter igitur
 ad navim reversus, neque enim ferre spectaculum poteram,
 salutatum Nauplium dimisi. Neque ita multo post Somnio-
 rum ex propinquo insula apparebat, obscura, & vix di-
 stinguenda visu. Accidebat quiddam & ipsi *insulae*, somniis
 simile. Recedebat enim accedentibus nobis, & subterfugie-
 bat, subducebatque se longius. Tandem vero cum illam
 teneremus, investi in portum, qui Hypnus [*Somnus*] dici-
 tur, prope portas eburneas, ubi Alectryonis [*Galli Galli-
 nacei*] sacrum est, sero crepusculo descendimus, progressi-
 que intra portam somnia multa variaque vidimus. Primo
 autem de urbe dicam, cum nemo quidquam de ea scripse-
 rit; qui autem solus mentionem illius fecit, Homerus, non
 satis scripserit accurate. In ambitu totius insulae stat Silva:

πᾶσαν αὐτὴν ὕλη ἀνέστηκε, τὰ δένδρα δ' ἐστὶ μήκωνες ὑψηλαί, καὶ μανδραγόραι, καὶ ἐπ' αὐτῶν πολὺ τι πλῆθος νυκτερίδων· τοῦτο γὰρ μόνον ἐν τῇ νήσῳ γίγνεται ὄρνεον. ποταμὸς δὲ παραρρέει πλησίον, ὑπ' αὐτῶν καλούμενος Νυκτιπόρος, καὶ πηγαὶ δύο παρὰ ταῖς πύλαις ὀνόματα καὶ ταύταις, τῇ μὲν Νήγρετος, τῇ δὲ Παννυχία· ὁ δὲ περίβολος τῆς πόλεως, ὑψηλός τε καὶ ποικίλος, Ἴριδι τὴν χροῖαν ὁμοιότατος· πύλαι μέντοι ἔπεισιν, οὐ δύο, καθάπερ Ὅμηρος εἶρηκεν, ἀλλὰ τέτταρες, δύο μὲν πρὸς τὸ τῆς Βλακειᾶς πεδῖον ἀποβλέπουσαι, ἡ μὲν σιδηρᾶ, ἡ δὲ κεράμου πεποιημένη, καθ' ἃς ἐλέγοντο ἀπο-

1 Μήκωνες) Καταλλήλως ταῦτα ἐπλάσατο, περὶ τὴν τὸν ὄνειρον πόλιν καθότι ὑπὸ τῶν ταῦτα καὶ ναρκωτικᾶ. V.

9 Δύο μὲν) Ἄγαν ἐμφρόνως πρὸς τὸ τῆς βλακειᾶς πεδῖον ἀποκλίνειν πεπραγμέναι, τὰς δύο τῆς ὄνειρον πόλεως πύλας· καὶ τούτων, τὴν μὲν σιδηρὰν εἶναι καὶ καρτερὰν, τὴν δὲ κεραμίνην καὶ πολὺ τὸ εὐθρυπτον καὶ σαθρὸν ἔχουσαν, ἐπεὶ τοὶ καὶ αἱ ἐλπίδες τοῖς ἀργοῖς καὶ βλακάδοις καὶ ραθύμοις αἱ μὲν πάντων κατὰ τὸ καρτερὸν καὶ ἀμετακίνητον ἐντίκνυνται, καὶ οὐκ ἔστιν ἂν μεταβάλλεσθαι πεφυκίται ὅσοις περιουσία ἀνθρώποις τὸ τοιοῦτο πάθος ἐνίδρυται, τοῖς δὲ καὶ μετακινηθεῖν

ἀντὶ τῶν ἐλπίδων ἀστάθμητον, ὅσοις τῷ περιλείπῳ τῆς ἐμφρονος γνώμης ὁ ἑκάστοτε τοῦ κάρου ἀνεπιγχεῖν περιγίνεται, καὶ τὸν τοιοῦτον ἀπαλλαγῆναι ματαίῳ φροντίδων. φιλεῖ γὰρ ἡ ἐπίπαι καταλλήλου τῶν φροτίδων καὶ τὰ ἐνύπνια παρακλῶν θεῖν. ἄλλως τε καὶ κεραμίνην τὴν πόλιν ἐκείνην ἀνέπλασεν, δι' ἣς τὰ φοβερά τῶν ἐνυπνίων διέρχεται καὶ φρικτὰ. ἅμα γὰρ τῷ ὕπνῳ καὶ αὐτὰ οἴχεται. εἰ δὲ καὶ πλούτος καθ' ὅσα, τοιαῦτα καὶ τὰ καθ' ὕπνου, ἀλλὰ τὰ μὲν δυσχερὲς τῷ ἀνιῶντι καὶ εἰς ἀμνησίαν εὐχεται. τὰ δὲ τερπνὰ καὶ ἐράσματα, τῷ ὕπνῳ καὶ εὐφραίνοντι ἐμμεντικά τε καὶ ἀναπόβλητα. V.

arbores in ea sunt procera papavera, & mandragorae, atque in illis magna vis vespertilionum: sola haec in insula avis nascitur. Fluvius ex propinquo alluit, Nyctiporus [*Nofivagus*] ab illis dictus: & fontes duo circa portas: nomina his quoque, Negretos [*Inexperretius*] & Pannychia [*Pernox*]. Vallum urbis altum atque diversicolor, Iridi simillimum. Portae eius sunt non duae, ut Homerus dixit, sed quatuor: quarum duae stuporis campum respiciunt, ferrea altera, altera lateritia, quibus commeare dicuntur *somnia*

διμεῖν αὐτῶν οἷ τε Φοβεροὶ, καὶ Φονικοὶ, καὶ ἀπηνεῖς·
 οὐα δὲ πρὸς τὸν λιμένα, καὶ τὴν θάλατταν· αἱ μὲν κερ-
 αίνονται, αἱ δὲ, καθ' ἃς ἡμεῖς παρήλθομεν, ἐλεφάντιναι.
 εἰσιόντων δ' ἐς τὴν πόλιν, ἐν δεξιᾷ μὲν ἐστὶ τὸ Νυκτῶν
 σέβουσι γὰρ θεῶν ταύτην μάλιστα, καὶ τὸν Ἀλεκτρυό-
 να· ἐκείνῳ δὲ πλησίον τοῦ λιμένος τὸ ἱερὸν πεποιήται. ἐν
 ἀριστερᾷ δὲ, τὰ τοῦ Ἵπνου βασιλεία. οὗτος γὰρ δὴ ἄρ-
 χει παρ' αὐτοῖς, σατράπης δύο καὶ ὑπάρχους πεποιοη-
 μένος, Ταραξιώνά τε τὸν Ματαιογένους, καὶ Πλουτο-
 κλέα τὸν Φαντασίωνος. ἐν μέσῃ δὲ τῇ ἀγορᾷ, πηγὴ ἐστίν,
 ἣν καλοῦσι Καρεῶτιν καὶ πλησίον ναὶ δύο, Ἀπάτης
 καὶ Ἀληθείας· ἐνθα καὶ τὸ ἄδυτόν ἐστιν αὐτοῖς, καὶ τὸ
 μαντεῖόν, οὗ προειστήκει προφητεύων Ἀντιφῶν, ὁ τῶν
 ὀνείρων ὑποκριτής, ταύτης παρὰ τοῦ Ἵπνου λαχὼν τῆς
 τιμῆς. Αὐτῶν μέντοι τῶν ὀνείρων, οὔτε Φύσις, οὔτε ἰδέα 34
 ἢ αὐτῇ· ἀλλ' οἱ μὲν μακροὶ τε ἦσαν, καὶ καλοὶ καὶ ἡδεῖς,

11 Καρεῶτιν) Ἀπὸ τοῦ κάρου τοῦ ἐπιγινώσκοντος τοῖς ὑπνοῦσι τὴν πηγὴν
 καταλλήλως ἀνόμενον. V.

terribilia, cruenta, crudelia; duae versus portum & mare,
 cornea altera, altera, qua nos transivimus, eburnea. Ingre-
 dientibus in urbem ad dextram est Noctis templum; hanc
 enim Deorum maxime colunt, & Alectryonem; illi vero
 prope portum aedes collocata est: ad sinistram Somni re-
 gia. Hic scilicet apud illos imperat, facitque sibi Satrapas
 & imperii sui vicarios duo, Taraxionem Mataeogenis filium
 [Terriculum Vanipori], & Plutoclen Phantasionis [Divitiglo-
 rium Imaginariū.] In medio foro fons est, Careotin [Gra-
 visomnem] appellant, & templa prope duo, Deceptionis ac
 Veritatis. Ibi adytum quoque illis est & oraculum, cuius
 antistes prœpheta Antiphon [Contradictor], somniorum con-
 iector, hunc a Somno honorem nactus. Ipsorum autem
 somniorum neque natura eadem, neque species, sed alia
 procera, & formosa, atque iucunda, parva alia & infor-

οἱ δὲ μικροὶ καὶ ἄμορφοι, καὶ οἱ μὲν χρύσειοι, ὡς ἐδό-
κουν· οἱ δὲ ταπεινοὶ τε καὶ εὐτελεῖς. ἦσαν δ' ἐν αὐτοῖς καὶ
πτερωτοὶ τινες καὶ τερατώδεις, καὶ ἄλλοι καθάπερ ἐς
πομπὴν διασκευασμένοι· οἱ μὲν ἐς βασιλέας, οἱ δ' ἐς
θεοὺς, οἳ δ' ἐς ἄλλα τοιαῦτα διασκευασμένοι. πολλοὺς
δὲ αὐτῶν καὶ ἐγνωρίσαμεν, πάλαι παρ' ἡμῖν ἐωρακό-
τες. οἱ δὲ καὶ προσήσαν, καὶ ἡσπάζοντο, ὡς ἂν καὶ συνή-
θεις ὑπάρχοντες· καὶ παραλαβόντες ἡμᾶς, καὶ κατα-
κοιμίσαντες, πᾶν λαμπρῶς καὶ δεξιῶς ἐξένιζον, τὴν τε
ἄλλην ὑποδοχὴν μεγαλοπρεπῇ παρασκευάσαντες, καὶ
500 ὑπισχνούμενοι βασιλέας τε ποιήσειν καὶ σατράπας· ἔνιοι
δὲ καὶ ἀπῆγον ἡμᾶς ἐς τὰς πατρίδας, καὶ τοὺς οἰκείους
35 ἔπεδείκνυν, καὶ αὐθημερὸν ἐπαγγέλλον. Ἡμέρας μὲν οὖν
τριάκοντα, καὶ ἵσας νύκτας παρ' αὐτοῖς ἐμείναμεν, καθ-
εύδοντες, εὐωχούμενοι. ἔπειτα δὲ ἄφνω βροντῆς μεγά-
λης καταρράγεισθς, ἐγρόμενοι, καὶ ἀναβορόντες, ἀνήχθη-

9 Τὴν τε) Γραι. τὴν τε αὐτῶν παρασκευὴν μεγαλοπρεπῇ παρασκευά-
σαντες καὶ ὑπισχνόμενοι. G.

mia, & alia quidem aurea, ut videbantur, humilia alia vi-
liaque. Erant in illis & alata quaedam & prodigiosae figu-
rae, alia tanquam ad pompam ornata, in reges, in Deos,
inquam, inque alia eiusdem modi ornata. Quaedam agno-
scebamus olim domi nostrae visa. Quaedam adibant nos,
& salutabant, tanquam familiaria: prehensosque nos & so-
pitos, splendide admodum & dextre accipiebant, tum re-
liquo paratu magnifico, tum quod reges nos Satrapasque
se factura pollicebantur. Quaedam nos etiam in patriam
quemque suam abducebant, & familiares nobis nostros
ostendebant, eodemque die reducebant. Dies igitur trigin-
ta noctesque totidem apud illa mansimus, dormientes, coe-
nantes. Deinde vero, tonitru subito erumpente maximo
excitati & exfiliantes, cibariis navi inpositis, solvimus.

μεν ἐπισιτισάμενοι. τριταῖοι δ' ἐκείθεν τῇ Ὠγυγίᾳ νήσω
 προσχόντες, ἀποβαίνομεν. πρότερον δ' ἐγὼ λύσας τὴν
 ἐπιστολὴν, ἀνεγίνωσκον τὰ γεγραμμένα. ἦν δὲ τοιάδε·
 ΟΔΥΣΣΕΥΣ ΚΑΛΥΨΟΙ χαίρειν. Ἴσθι με, ὡς τὰ πρῶ-
 τα ἐξέπλευσα παρὰ σοῦ, τὴν σχεδίαν κατασκευασά-
 μενος, ναυσγία χρησάμενον, καὶ μόλις ὑπὸ Λευκοθέας
 διασωθέντα, εἰς τὴν τῶν Φαιάκων χώραν, ὅθ' ὦν ἐς τὴν
 οἰκίαν ἀποπεμφθεὶς, κατέλαβον πολλοὺς τῆς γυναικὸς
 μνηστῆρας, ἐν τοῖς ἡμετέροις τρυφῶντας. ἀποκτείνας δ'
 ἅπαντας, ὕστερον ὑπὸ Τηλεγόνου τοῦ ἐκ Κίρκης μοι γε-
 νομένου, ἀνῆρέθην. καὶ νῦν εἰμι ἐν τῇ Μακάρων νήσῳ,
 πάνυ μετανῶν ἐπὶ τῷ καταλιπεῖν τὴν παρὰ σοὶ διαί-
 ταν, καὶ τὴν ὑπὸ σοῦ προτεινομένην ἀθανασίαν. ἦν οὖν
 καιροῦ λάβωμαι, ἀποδράς ἀφίξομαι πρὸς σέ. ταῦτα
 μὲν ἐδήλου ἡ ἐπιστολὴ, καὶ περὶ ἡμῶν, ὅπως ξενισθεῖ-
 μεν. Ἐγὼ δὲ προελθὼν ὀλίγον ἀπὸ θαλάττης, εὔρον τὸ 36
 σπήλαιον τοιοῦτον, οἷον Ὀμηρος εἶπε, καὶ αὐτὴν ταλα-

Tertio inde die ad Ogygiam insulam appulsi exscendimus.
 Prius autem ego soluta epistola, quae scripta in ea fuerant,
 legi. Erant ista: *ULYSSES CALYPSO S.* Noveris, me, cum
 primum abs te navicula constructa auctus essem, facto naufragio,
 vix servatum a Leucothea in Phaeacum regionem: a quibus do-
 mum dimissus, procos uxoris multos deprehendi, luxuriose nostris
 rebus fruenter: interfecisti vero omnibus, deinde a Telegono, qui
 ex Circe mihi natus fuerat, interentus sum, & nunc in Beato-
 rum versor insula. Valde auctum me poenitet reliquisse illam apud
 te commorationem, promissamque a te immortalitatem. Si igitur
 opportunitatem nactus fuero, fugam capessam, atque ad te ve-
 niam. Haec significabat epistola, praetereaue de nobis ali-
 quid, ut hospitaliter tractaremur. Ego vero aliquantum pro-
 gressus a mari, speluncam inveni, qualem Homerus dixe-

διοργαυσαν. ὥς δὲ τὴν ἐπιστολὴν ἔλαβε, καὶ ἐπελέξατο, πρῶτα μὲν ἐπιτολὴν ἑδάκρυν' ἔπειτα δὲ παρεκάλει ἡμᾶς ἐπὶ ξενίαν, καὶ εἰστία λαμπρῶς, καὶ περὶ τοῦ Ὀδυσσεῶς ἐπυνθάνετο, καὶ περὶ τῆς Πηνελόπης, ὅποια τε εἴη τὴν οἶψιν, καὶ εἰ σωφρονοίη, καθάπερ Ὀδυσσεὺς πάλαι περὶ αὐτῆς ἐκόμπαζε· καὶ ἡμεῖς τοιαῦτα ἀπεκρινόμεθα, ἐξ ὧν εἰκαζομεν εὐφρανεῖσθαι αὐτήν. τότε μὲν οὖν ἀπελθόντες ἐπὶ ναῦν, πλησίον τῆς ἡϊόνος ἐκοιμήθημεν.

37 Ἐωθεν δὲ ἀνηγόμεθα, σφοδρότερον κατιόντος τοῦ πνεύματος. καὶ δὴ χειμασθέντες ἡμέρας δύο, τῇ τρίτῃ περιπίπτομεν τοῖς Κολοκυνθοπειραταῖς· ἄνθρωποι δὲ εἰσιν οὗτοι ἄγριοι, ἐκ τῶν πλησίον νήσων ληστεύοντες τοὺς παραπλέοντας. πλοῖα δ' ἔχουσι μέγιστα κολοκύνθινα, τὸ μῆκος πηχέων ἕξ. ἐπειδὴν γὰρ ξηρανθῶσι, κοιλάναντες αὐτήν, καὶ ἐξελόντες τὴν ἐντεριώνην, ἐμπλέουσιν· ἰστοῖς μέντοι χρώμενοι καλαμίνοις, ἀντὶ δὲ τῆς ὁβόνης, τῷ Φύλ-

ς Καὶ εἰ σωφρονοίη) Γραι. καὶ εἰ σωφροναίη καθάπερ Ὀδυσσεὺς πάλαι περὶ αὐτῆς. G.

rat, ipsamque intentam lanificio. Cum vero sumtam epistolam in sinum reposuisset, primo quidem multum lacrimarum fudit; deinde in hospitium nos invitavit, accepitque splendide, ac de Ulyssæ interrogavit, & de Penelope, qualis esset facie, adeone casta esset, prout Ulysses olim de illa se gloriatus? Nos respondere ea, quibus delectari illam conciceremus. Tum reversi in navim, prope litus dormivimus. Mane vero, vehementiori exorto vento, solvimus. Biduo inde tempestatibus iactati, die tertio in Colocynthopiratas incidimus. Hi sunt homines feri, de propinquis insulis latrocinia exercentes contra hos, qui præternavigant. Naves habent maximas de colocynthide, longitudine cubitorum sex. Cum enim siccatae sunt, colocynthides excavatas, demittis medullis, instruunt, malis utentes arundineis, pro velo

λαῖ τῆς κολοκύνθης, προσβαλόντες σὺν ἡμῖν, ἀπὸ δύο πλη-
ρωμάτων ἐμάχοντο, καὶ πολλοὺς κατετραυματίζον,
βαλλόντες ἀντὶ λίθων, τῷ σπέρματι τῶν κολοκυνθῶν.
ἀγχωμάλως δ' ἐπιπολὺ ναυμαχοῦντες περὶ μεσημ-
βρίαν, εἶδομεν κατόπιν τῶν Κολοκυνθοπειρατῶν, προσ-
πλέοντας τοὺς Καρυοναύτας· πολέμοιοι δ' ἦσαν ἀλλή-
λοις, ὡς εἶδειξαν. ἐπειδὴ γὰρ καίκεῖνοι ἦσαν αὐτοὺς
ἐπιόντας, ἡμῶν μὲν ὠλισγώρησαν, τραπόμενοι δ' ἐπ' ἐκεί-
νους ἐναυμάχουν. Ἡμεῖς δ' ἐν τοσούτῳ ἐπάραντες τὴν 38
ὁδόν, ἐφεύγομεν, ἀπολιπόντες αὐτοὺς μαχομένους·
καὶ δῆλοι ἦσαν κρατήσοντες οἱ Καρυοναῦται, ἅτε καὶ
πλείους (πέντε γὰρ εἶχον πληρώματα) καὶ ἀπὸ ἰσχυ-
ροτέρων νεῶν μαχόμενοι· τὰ γὰρ πλοῖα ἦν αὐτοῖς κελύ-
φη, καρύων ἡμίτομα, κεκενωμένα, μέγεθος ἐκάστου
ἡμιτόμου ἐς μῆκος, ὀργυιαὶ πεντεκαίδεκα. ἐπεὶ δ' ἀπε-
κρύψαμεν αὐτοὺς, ἰώμεθα τε τοὺς τραυματίας, καὶ το-

13 Κελύφη, καρύων) Κελύφανα λίπος. G. (At non ovī hic, sed
(log. κελύφιν) κελυφος τὸ τοῦ αὐτοῦ nucis, putamen. Solan.)

autem foliis colocynthidis. Hi igitur, impetu in nos facto,
duarum navium sociis pugnant, multosque vulnerant iac-
culantes lapidum loco cucurbitarum seminibus. Cum diu
aequo Marte pugnassemus, circa meridiem videmus a ter-
go Colocynthopiratarum adnavigantes Caryonautas [*nucinautas*]:
erant autem, ut demonstrarunt, inimici. Nam illi etiam,
cum adventare hos sentirent, omiſſis nobis, converſi ad ipſos
pugnarunt de navibus. Nos interim velo ſublato fugimus,
pugnantefque eos reliquimus. Et apparebat, victores futuros
Caryonautas, ut plures: plenas enim ſociis quinque naves
habebant, pugnantefque de robuſtioribus navigiis. Nempe
naves ipſis erant de putaminibus, dimidiatae nucs & excavatae.
Magnitudo uniufcuiufque nucis dimidia in longum paſſus
quindecim. E conſpectu horum cum veniſſemus, curavimus
ſaucios, atque ab eo tem-

λοιπόν ἐν τοῖς ὅπλοις ὡς ἐπίπαν ἤμεν, αἰτίνας ἐπιβα-
 39 λας προσδεχόμενοι, οὐ μάτην. Οὕτω γοῦν δεδύκει ὁ ἡ-
 λιος, καὶ ἀπὸ τινὸς ἐρήμης νήσου προσήλαινον ἡμῖν ὅσον
 εἴκοσιν ἄνδρες, ἐπὶ δελφίνων μεγάλων ὀχούμενοι· λη-
 σταὶ καὶ οὗτοι· καὶ οἱ δελφῖνες αὐτοὺς ἔφερον ἀσφα-
 λῶς, καὶ ἀναπηδῶντες ἐχρεμέτιζον, ὥσπερ ἵπποι. ἐπεὶ
 δὲ πλησίον ἦσαν, διαστάντες οἱ μὲν ἔνθεν, οἱ δὲ ἐνθεν
 ἔβαλλον ἡμᾶς σπηκίαις ξηραῖς, καὶ ὀφθαλμοῖς καρκί-
 νων. τοξεύοντων δὲ ἡμῶν, καὶ ἀκοντιζόντων, οὐκέτι ὑπέ-
 40 μειναν, ἀλλὰ τρωθέντες οἱ πολλοὶ αὐτῶν, πρὸς τὴν νῆ-
 σον κατέφυγον. Περὶ δὲ τὸ μεσονύκτιον, γαλήνης οὐσῆς,
 ἐλάβομεν προσωκίλαντες Ἀλκυόνας καλλιᾶ παρμεγέ-
 θει. σταδίων που ἐξήκοντα ἦν αὐτῇ τὸ περίμετρον· ἐπέ-
 πλει δὲ ἡ Ἀλκυὼν, τὰ ὡὰ θάλπουσα, οὐ πολὺ μείων
 τῆς καλλιᾶς· καὶ δὴ ἀναπταμένη, μικροῦ μὲν κατέδυσε
 τὴν ναῦν τῷ ἀνέμῳ τῶν πτερῶν. ὥχετο γοῦν φεύγουσα,
 γοερὰν τινα φωνὴν προῖεμένη. ἐπιβάντες δὲ ἡμεῖς, ἡμέ-

12 Ἐλάβομεν) Ἀπὸ τοῦ ἀντικαιοδότης. V.

pore in armis plerumque fuimus, semper aliquas suspicati
 insidias. Neque frustra. Nondum enim sol occiderat, cum
 a deserta quadam insula versus nos perrexere viri circiter
 viginti, delphinis magnis vecti. Latrones hi quoque: quos
 delphini sui tuto ferebant, exultantesque equorum instar
 hinniebant. Cum vero prope essent, ex intervallo hinc il-
 linc consistentes iaculati in nos sunt sepias ficcatas & ocu-
 los cancerorum. Nobis vero sagittas & iacula mittentibus,
 non durarunt, sed vulnerati plerique confugerunt ad insu-
 lam. Circa mediam noctem, tranquillo mari, imprudentes
 offendimus ad Halcyonis nidum maximum: stadiorum cir-
 citer sexaginta erat illi ambitus. Imminebat autem Halcyon
 ova incubans, non multo minor rido suo. Atque illa evo-
 lans parum aberat, quin mergeret navim nostram vento ala-
 rum: aufugiebat enim lugubrem vocem edens. Descendi-

ρας ἤδη ὑποφαινούσης, ἐθεώμεθα τὴν καλίαν, σχεδία
μεγάλη προσεικυῖαν, ἐκ δένδρων συμπεφορημένην. ἐπὶ
δὲ καὶ ὡς πεντακόσια, ἕκαστον αὐτῶν Χίου πίθου περι-
πληθέστερον. ἤδη μέντοι καὶ οἱ νεοττοὶ ἐνδοθεν ἐφαίνοντο,
καὶ ἔκρωζον. πελέεσι γοῦν διακόψαντες ἐν τῶν ὠῶν,
νεοττὸν ἄπτερον ἐξεκολαίψαμεν, εἴκοσι γυπῶν ἀδρότερον.
Ἐπεὶ δὲ πλείοντες ἀπέσχομεν τῆς καλιάς ὅσον σταδίου 41
διακοσίου, τέρατα ἡμῖν μεγάλα καὶ θαυμάσια ἐπα-
σήμενεν· ὃ, τε γὰρ ἐν τῇ πρύμνῃ χηνίσκος ἄφνω ἐπτε-
ρύξατο, καὶ ἀνεβόησε· καὶ ὁ κυβερνήτης Σκίνθαρος Φα-
λακρὸς ἤδη ὦν, ἀνεκόμησε· καὶ τὸ πάντων ἤδη παραδο-
ξότατον, ὁ γὰρ ἰστὸς τῆς νεῆς ἐξεβλάστησε, καὶ κλά-
δους ἀνέφυσε, καὶ ἐπ' ἄκρῳ ἑκαρποφόρησεν, ὁ δὲ καρ-
πὸς ἦν σῦκα καὶ σταφυλαὶ μεγάλαι, οὔπω πέπειροι.
ταῦτ' ἰδόντες, ὡς τὸ εἶκος, ἐταράχθημεν, καὶ ἠυχόμεθα
τοῖς θεοῖς ἀποτρέψαι τὸ ἀλλόκοτον τοῦ φαντάσματος.

7 Ἀπέσχομεν) Γρ. ἀπίσχομεν. G. Διαπαίρει. V.
12 Ὁ γὰρ ἰστὸς τῆς νεῆς) Εἰς 16 Τὸ ἀλλόκοτον) Γράφεται,
τὸν Ἀρῶν ῥάβδον ὁ παυγίμων ἀποστρέφαι τὸ ἀλλόκοτον. V.

mus, cum iam illucesceret, nidumque inspeximus, magnae
tati similem, constructae ex arboribus: inerant vero ova
quingenta, Chio dolio unumquodque capacius. Iam qui-
dem pulli intus apparebant & crocitabant. Securibus igitur
ovo uno rescisso, pullum implumem excudimus, vulturi-
bus viginti ampliozem. Cum vero navigando discessissemus
a nido ad ducenta stadia, portenta nobis magna & mirifi-
ca evenere. Nam cheniscus [*anserculus*] in prora subito con-
cussis alis exclamavit, & gubernatori Scintharo calvo redi-
re coeperunt comae; quodque omnium iam admirabilissi-
mum, malus navis germinavit, & emisit ramos, & in sum-
mo fructus tulit. Fructus erat ficus, & uvae magnae, non-
dum maturae. Haec videntes perturbati sumus, ut facile
est ad existimandum, & Deos rogavimus, ut averterent,

42 Οὕτω δὲ πεντακοσίους σταδίους διελθόντες, εἶδομεν ὕλην
 μεγίστην καὶ λάσιον, πιτύων καὶ κυπαρίττων. καὶ ἡμεῖς
 μὲν εἰκάσαμεν ἡπειρον εἶναι τὸ δ' ἦν πέλαγος ἄβυσσον,
 ἀρρίξοις δένδροις καταφυτευόμενον· εἰστήκει δὲ τὰ δένδρα
 ὁμῶς ἀκίνητα, ὀρθὰ, καθάπερ ἐπιπλέοντα. πλησιάσαν-
 τες δ' οὖν, καὶ τὸ πᾶν κατανοήσαντες, ἐν ἀπόρῳ εἰχό-
 μεθα τί χρὴ δρᾶν. οὔτε γὰρ διὰ τῶν δένδρων πλεῖν δυνα-
 τὸν ἦν· πυκνὰ γὰρ καὶ προσεχῇ ὑπῆρχεν, οὔτ' ἀναστρέ-
 φειν ῥάδιον ἐδόκει. ἐγὼ δ' ἀνελθὼν ἐπὶ τὸ μέγιστον δέν-
 δρον, ἀπεσκόπουν τὰ ἐπέκεινα ὅπως ἔχοι, καὶ εἰρων ἐπὶ
 σταδίους μὲν πεντήκοντα ἢ ὀλίγω πλείους, τὴν ὕλην οὖ-
 σαν· ἔπειτα δὲ αὖθις ἕτερον Ὠκεανὸν ἐκδεχόμενον. καὶ
 δὴ ἐδόκει ἡμῖν ἀναθεμένους τὴν ναῦν ἐπὶ τὴν κόμην τῶν
 δένδρων, πυκνὴ γὰρ ἦν, ὑπερβιβάσαι, εἰ δυναίμεθα, ἐς
 τὴν ἑτέραν θάλατταν, καὶ οὕτως ἐποιοῦμεν. ἐκδήσαντες
 γὰρ αὐτὴν κάλῳ μεγάλῳ, καὶ ἀνελθόντες ἐπὶ τὰ δέν-
 3 ἄβυσσον) Ἀπὸ τοῦ ἡπειρον ἔχον βυθόν. V.

si quid mali visum hoc portenderet. Nondum quingenta
 stadia provecti eramus, cum silvam vidimus maximam &
 prolixam, pinuum atque cypressorum. Ac nos quidem pu-
 tabamus continentem eam esse: at illud pelagus erat pro-
 fundum, arboribus radice carentibus confitum. Stabant ta-
 men arbores immotae, rectae, quasi innatantes. Appro-
 pinquantes igitur, universa re considerata, in dubio era-
 mus, quid agendum esset. Neque enim navigari inter arbo-
 res poterat, quae densae essent & continuae: neque rever-
 ti facile videbatur. Ego vero, conscensa arbore maxima,
 prospexi, quomodo ulteriora se haberent, ac vidi ad sta-
 dia quinquaginta, aut paulo plura, esse silvam: tum mare
 rursus excipere aliud. Itaque placuit, navem in comas ar-
 borum, densae enim erant, impositam traducere, si pos-
 semus, in mare alterum. Idque fecimus. Revinctam enim
 magno fune, arboribus conscensis, magno labore eo per-

δρα, μόλις ἀνιμῆσάμεθα. καὶ θέντες ἐπὶ τῶν κλάδων, πετάσαντές τε τὰ ἰστία, καθάπερ ἐν θαλάττῃ ἐπλέομεν, τοῦ ἀνέμου προωθούντος ἐπισυρόμενοι· ἔνθα με καὶ τὸ Ἀντιμάχου τοῦ ποιητοῦ ἔπος εἰσῆλθε. Φησὶ γὰρ που καὶ κεῖνος·

Τοῖσιν δ' ὑλόντα διὰ πλὸν ἐρχομένοισι.

Διελθόντες δ' ὁμως τὴν ὕλην, ἀφικόμεθα πρὸς τὸ ὕδωρ, 43 καὶ πάλιν ὁμοίως καταβέντες τὴν ναῦν, ἐπλέομεν διὰ καθαροῦ καὶ διαυγοῦς ὕδατος, ἄχρι δὲ ἐπέστημεν χάσματι μεγάλῳ ἐκ τοῦ ὕδατος διεστῶτος γεγενημένῳ, καθάπερ ἐν τῇ γῇ πολλάκις ὀρώμεν ὑπὸ σεισμῶν γιγνόμενα διαχωρήματα. ἡ μὲν οὖν ναῦς, καβελόντων ἡμῶν τὰ ἰστία, ραδίως ἔσθη, παρ' ὀλίγον ἐλθοῦσα κατενεχθῆναι. ὑπερκύψαντες δὲ ἡμεῖς, ἐωρῶμεν βάθος ὅσον σταδίων χιλίων, μάλα φοβερόν καὶ παράδοξον· εἰστήκει γὰρ τὸ ὕδωρ ὥσπερ μεμερισμένον· περιβλέποντες δὲ κατὰ δε-

7 Διελθόντες) Γραι. διελθούσι. V.

9 Χάσματι μεγάλῳ) Τάχα ὁ
κινολόγος εἰς Μωσία, καὶ τὴν ἑρ-

θρὴν θάλασσαν διαστᾶσιν κριττό-
των ἱπποῖα, ἱπισκάπτων αἰνίττι-
ται. V.

traximus, ramisque eam superimposuimus, ubi velis passis velut in mari navigavimus, a vento impellente promoti. Hic mihi Antimachi poëtae versus in mentem venit, qui ait alicubi :

Per silvestre illis navi venientibus aequor.

Superata tamen silva, ad aquam pervenimus, ubi similiter demissa navi per puram pellucidamque aquam navigavimus, donec ad hiatum confisteremus magnum ex aqua discedente ortum, ut in terra saepe videramus a motu illius factas discessionem. Navis quidem nostra vela nobis contrahentibus facile stetit, cum parum abfuisset, quin deferretur. Nos vero capinibus porrectis despicientes, profundum videbamus vel mille stadiorum, terribile admodum atque admirandum. Stabat enim velut divisa aqua. Circumspicien-

ξία, ὁρῶμεν πόρρωθεν γέφυραν ἐπεζευγμένην ὕδατος συν-
 άπτοντος τὰ πελάγη κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν, καὶ τῆς
 ἐτέρας θαλάττης ἐς τὴν ἐτέραν διαρρέοντος. προσελάσαν-
 τες οὖν ταῖς κόπαις, κατ' ἐκεῖνο παρεδράμομεν, καὶ
 μετὰ πολλῆς ἀγωνίας ἐπεράσαμεν, οὔποτε προσδοκή-
 44 σαντες. Τούνηνθεν ἡμᾶς ὑπεδέχτο πέλαγός τε προσή-
 νες, καὶ νῆσος οὐ μεγάλη, εὐπροσίτως συνοικουμένη· ἐνε-
 μοντο δὲ αὐτὴν ἄνθρωποι ἄγριοι, Βουκέφαλοι, κέρατα
 ἔχοντες, οἷον παρ' ἡμῖν τὸν Μινώταυρον ἀναπλάττουσιν.
 ἀποβάντες δὲ, προσήειμεν ὑδρευσόμενοι, καίτοι καὶ σι-
 τίου ληψόμενοι, εἶποθεν δυνηθείμεν· οὐκ ἔτι γὰρ εἴχο-
 μεν· καὶ ὕδωρ μὲν αὐτοῦ πλησίον εὔρομεν, ἄλλο δὲ οὐδὲν
 ἐνεθαίνετο, πλὴν μυκηθμὸς πολὺς οὐ πόρρωθεν ἠκούετο·
 δόξαντες οὖν ἀγέλην εἶναι βοῶν, κατ' ὀλίγον προχωροῦν-
 τες, ἐπέστημεν τοῖς ἀνθρώποις. οἱ δὲ ἰδόντες ἡμᾶς, εἰδω-
 κόν, καὶ τρεῖς μὲν τῶν ἐταίρων λαμβάνουσιν· οἱ δὲ λοι-

tes ad dextram videmus e longinquo pontem iniunctum ex
 aqua, quae iungeret utriusque pelagi summas oras, & ex
 uno mari in alterum transflueret. Huc igitur agitantes na-
 vim remis cursum fleximus, multoque labore traiecimus,
 quod nunquam speraveramus. Hinc excepit nos mare pla-
 cidum & insula non magna, accessu facilis, habitara. Ha-
 bebant illam homines feri, Bucephali [*Tauricipites*], cor-
 nua habentes, qualem apud nos fingunt Minotaurum. Cum
 exscendissemus, aquatum perreximus, etiam ciborum ali-
 quid, si possemus, ablaturi: nihil enim amplius habeba-
 mus. Et aquam quidem ibi in proximo inveniebamus, aliud
 vero nihil apparebat, praeterquam quod mugitus multus
 non ex longinquo audiebatur. Cum igitur boum gregem
 esse putaremus, paulum progressi, stamus apud homines.
 At illi conspectos nos persequuntur. ac tres quidem socio-
 rum nostrorum comprehendunt; reliqui vero ad mare con-

παὶ, πρὸς τὴν θάλατταν κατεφεύγομεν. ἔτα μέντοι πάντες ὀπλισάμενοι (οὐ γὰρ ἐδόκει ἡμῖν ἀτιμωρήτους περιιδεῖν τοὺς Φίλους) ἐμπίπτομεν τοῖς Βουκεφάλοις, τὰ κρέα τῶν ἀνηρημένων διαιρουμένοις· φοβήσαστες δὲ πάντας ἐδιώκομεν, καὶ κτείνομεν γε ὅσον πεντήκοντα, καὶ ζῶντας αὐτῶν δύο λαμβάνομεν, καὶ αὖθις ὀπίσω ἀνεστρέφομεν, τοὺς αἰχμαλώτους ἔχοντες· σιτίον μέντοι οὐδὲν εὔρομεν. οἱ μὲν οὖν ἄλλοι, παρήνουν ἀποσφάττειν τοὺς παρειλημμένους. ἐγὼ δὲ οὐκ ἐδοκίμαζον, ἀλλὰ δήσας, ἐφύλαττον αὐτοὺς, ἄχρι δὴ ἀφίκοντο παρὰ τῶν Βουκεφάλων πρεσβῆς, ἀπαιτοῦντες ἐπὶ λύτροις τοὺς συνειλημμένους· συνέμεν γὰρ αὐτῶν διανεούτων, καὶ γοερὸν τι μυκωμένων, ὥσπερ ἰκετευόντων· τὰ λῦτρα δ' ἦν τυροὶ πολλοὶ, καὶ ἰχθῦς ξηροὶ, καὶ κρίμμυα, καὶ ἔλαφοι τέτταρες, τρεῖς ἐκάστη πόδας ἔχουσα, δύο μὲν τοὺς ὀπισθεν, οἱ δὲ πρόσω ἐς ἓνα συμπεφύκασαν. ἐπὶ ταύτοις ἀποδόντες τοὺς συνειλημμένους, καὶ μίαν ἡμέραν ἐπιμεί-

fugimus. Deinde universi armis captis, neque enim placebat inultos negligere amicos, irruimus in Bucephalos, carnes interfectorum dividentes; atque in terrorem coniectos universos persequimur, eorumque circiter quinquaginta interficimus, duosque capimus vivos. Sic revertimur cum captivis: cibi vero nihil inveneramus. Reliqui igitur hortabantur, ut captos interficeremus: ego vero hoc non probavi, sed victos affervavi, dum venirent a Bucephalis legati, qui pretio comprehensos repeterent. Intelligebamus quippe illos innuere, ac lugubre quiddam, suppliciter rogantium instar, mugire. Pretium vero redemptionis erant caefe multi, & sicci pisces, & cepae, & cervi quatuor, trium singuli pedum, cum binos quidem posteriores haberent, priores autem in unum coalitos. Pro his cum reddidissimus captivos, & diem unum morati essemus, solvimus. lam-

45 ναντες, ἀνήχθημεν. Ἦδη δὲ ἰχθύες τε ἡμῖν ἐφαίνοντο,
καὶ ὄρνεα παρεπέτετο, καὶ ἄλλα ὅποσα γῆς πλησίον
οὔσης σημεῖα προῦφαίνετο. μετ' ὀλίγον δὲ καὶ ἀνδρας εἰ-
δομεν καινῷ τρόπῳ ναυτιλίας χρωμένους· αὐτοὶ γὰρ καὶ
ναῦται καὶ νῆες ἦσαν. λέξω δὲ τοῦ πλοῦ τὸν τρόπον· ὑ-
πτιοὶ κείμενοι ἐπὶ τοῦ ὕδατος, ὀρθώσαντες τὰ αἰδοῖα,
μεγάλα δὲ φέρουσιν, ἐξ αὐτῶν ὀρόνῃν πετάσαντες, καὶ
ταῖς χερσὶ τοὺς ποδεῶνας κατέχοντες, ἐμπίπτοντος τοῦ
ἀνέμου, ἔπλεον. ἄλλοι δὲ μετὰ τούτους, ἐπὶ Φελλῶν
καθήμενοι, ζεύξαντες δύο δελφῖνας ἡλαυνόν τε, καὶ ἡνιό-
χευον· οἱ δὲ προϊόντες ἐπεσύροντο τοὺς Φελλούς. οὔτοι ἡ-
μᾶς οὔτε ἡδίκουν, οὔτε ἔφευγον, ἀλλ' ἡλαυνον ἀδεῶς τε,
καὶ εἰρηνικῶς, τὸ εἶδος τοῦ ἡμετέρου πλοίου θαυμάζοντες,
46 καὶ πάντοθεν περισκοποῦντες. Ἐσπέρας δὲ ἤδη προσήχθη-
μεν ἡσῶ οὐ μεγάλῃ· κατωκείτο δὲ αὕτη ὑπὸ γυναικῶν

8 Ποδεῶνας) Ὡς ἐπὶ καδία τὰ
ἄκρα τῆς ὀρόνῃς ποδεῶνας εἰρηκα παί-
ζον πάντα ὕδα. V.

9 Φελλῶν) Φελλὸς ὅρος ἐν Ἰτα-

λία ἐν ᾧ γίνονται πῦραι ὑπερμα-
γέθεις. ἐκ δὲ τούτων τῶν δεινῶν γί-
νισθαι τοὺς Φελλοὺς πρὸς κουφισμὸν
τῶν σκαμάτων. V.

que piscēs in conspectum venire, & circumvolare aves,
aliaque, quotquot sunt terrae propinquae signa, apparere.
Paulo post videmus viros novo navigandi genere utentes.
Iidem enim & nautae erant & naves. Dicam vero naviga-
tionis rationem. Supini in aqua iacentes pudenda erigunt:
habent autem luculenta. Ex his porro velum pandentes,
manibusque tenentes funes veli inferiores, vento imple-
nte navigabant. Alii post hos insidentes in suberibus, duos
delphinos iunctos agebant regebantque habenis, qui pro-
gressi traherent post se subera. Hi neque iniuria nos affi-
ciebant, neque fugiebant, sed sine metu & pacate iuxta
nos inequitabant, speciem navigii nostri admirati, & per-
spicientes undique. Vespera iam ingruerat, cum appulimus
ad insulam non magnam, Habitatur ea a mulieribus, ut pu-

ὥς ἐνομίζομεν, Ἑλλάδα Φωνὴν προιεμένων προσήσαν
 γάρ, καὶ ἐδεξιούντο, καὶ ἡσπάζοντο πάνυ ἐταιρικῶς κε-
 κοσμημέναι, καλαὶ πᾶσαι, καὶ νεανίδες, ποδῆρεις τοὺς
 χιτῶνας ἐπισυρόμεναι. ἡ μὲν οὖν νῆσος, ἐκαλεῖτο Κα-
 βαλοῦσα· ἡ δὲ πόλις αὕτη, Ὑδαμαρδία. λαβοῦσαι δ'
 οὖν ἡμᾶς αἱ γυναῖκες, ἐκάστη πρὸς αὐτὴν ἀπῆγε, καὶ
 ξένον ἐποιεῖτο. ἐγὼ δὲ μικρὸν ὑποστὰς, οὐ γὰρ χρηστὰ
 ἔμαντεύομην, ἀκριβέστερόν τε περιβλέπων, ὅρῳ πολ-
 λῶν ἀνθρώπων ὅσῃ καὶ κρανία κείμενα· καὶ τὸ μὲν,
 βοὴν ἰστάναί, καὶ τοὺς ἐταίρους συγκαλεῖν, καὶ ἐς τὰ
 ὅπλα χωρεῖν, οὐκ ἔδοκίμαζον. προχειρισάμενος δὲ τὴν
 μαλάχην, πολλὰ ἠυχόμεν αὐτῇ διαφυγεῖν ἐκ τῶν παρ-
 όντων κακῶν. μετ' ὀλίγον δὲ, τῆς ξένης διακονουμένης,
 εἶδον τὰ σκέλη οὐ γυναικὸς, ἀλλ' ὄνου ὀπλᾶς· καὶ δῆ-
 σπασάμενος τὸ ξίφος, συλλαμβάνω τε αὐτὴν, καὶ δῆ-
 σας, περὶ τῶν ὅλων ἀνέκρινον· ἡ δὲ, ἀκουσα μὲν, εἶπε

4 Ἐκβαλοῦσα) Γραι. Καβαλοῦ-
 σα. G.

5. Αὕτη Ὑδαμᾶ) Γραι. Ὑδα-
 μαρδία. G.

tabamus, Graece loquentibus. Accedentes enim nos pren-
 fabant & complectebantur, ornatae more meretricio, for-
 mofae omnes & iuvenulae, talaria vestimenta trahentes.
 Insula vocabatur Cabalusa [*Deiciens*], urbs autem Hyda-
 mardia [*Aquescentia*]. Assumptos igitur nos mulieres suam
 quaeque domum deducere, suumque sibi facere hospitem.
 Ego autem cunctatus paulum, cui nihil boni praesagiret
 animus, & circumspiciens accuratius, video multorum ho-
 minum ossa iacere & crania. Et clamorem quidem tollere,
 & convocare socios, atque ad arma ire, non placuit. Mal-
 vam autem depromptam multis verbis obsecravi, ut effu-
 gere liceret ex malis praesentibus. Non ita multo post au-
 tem ministrante hospita, video illius non mulieris crura,
 sed ungulas asini. Hic stricto ense illam comprehendo, vin-
 ctamque de rebus omnibus interrogavi. Illa invita quidem,

δε ὅμας, αὐτὰς μὲν εἶναι θαλασσίους γυναῖκας, Ὀνο-
 σκελέας προσαγορευομένας, τροφὴν δὲ ποιεῖσθαι τοὺς
 ἐπιδημοῦντας ξένους. ἐπειδὴν γὰρ, ἔφη, μεθύσωμεν αὐ-
 τοὺς, συνευνηθεῖσαι, κοιμωμένοις ἐπιχειροῦμεν. ἀκούσας
 δὲ ταῦτα, ἐκείνην μὲν κατέλιπον αὐτοῦ δεδεμένην, αὐ-
 τὸς δὲ ἀνελθὼν ἐπὶ τὸ στέγος, ἐβόων τε, καὶ τοὺς ἐταί-
 ρους συνεκάλουν. ἐπεὶ δὲ συνῆλθον, τὰ πάντα ἐμήνουν αὐ-
 τοῖς, καὶ τὰ τε ὅσα ἐδείκνυνον, καὶ ἦγον εἰςωὶ πρὸς τὴν
 δεδεμένην· ἡ δὲ αὐτίκα ὕδωρ ἐγένετο, καὶ ἀφανὴς ἦν. ὁ-
 μως δὲ τὸ ξίφος εἰς τὸ ὕδωρ καθῆκα πειρώμενος· τὸ δὲ αἶ-
 47 μα ἐγένετο. Ταχέως οὖν ἐπὶ ναῦν κατελθόντες, ἀπε-
 πλεύσαμεν· καὶ ἐπεὶ ἡμέρα ὑπὸνύγαζε, τὴν τε ἡπειρον
 ἀποβλεπόμενοι, εἰκάζομεν εἶναι τὴν ἀντιπέραν τῇ ὕφ'
 ἡμῶν οἰκουμένην κειμένην. προσκυνήσαντες δὲ καὶ προσευ-
 ξάμενοι, περὶ τῶν μελλόντων ἐσκοποῦμεν, καὶ τοῖς μὲν
 ἐδόκει ἐπιβᾶσι μόνον, αὐθις ὀπίσω ἀναστρέφειν· τοῖς δὲ,
 τὸ μὲν πλοῖον αὐτοῦ καταλιπεῖν, ἀνελθόντας δὲ εἰς τὴν

fed dicit tamen, se marinas esse mulieres, Onosceleas [*Asi-
 nicruras*] vocari: cibum sibi parare ex advenientibus hospiti-
 bus: *inebriatos enim*, inquit, *sopitosque in lectum adscitae in-
 vadimus*. His auditis, illam quidem vinctam ibi relinquo:
 consensu autem lecto, clamore convoco socios: congre-
 gatis indico omnia, ossa ostendo, intra eos deduco ad vin-
 ctam. At illa statim in aquam diffluens, conspectum no-
 strum effugit. Tamen experimenti causa in ipsam aquam
 demitto gladium: hic aqua in sanguinem abiit. Celeriter
 itaque ad navem digressi solvimus. Cum illucesceret, con-
 tinentem conspiciamus, quam coniucimus eam esse, quae ex
 adversum nostro orbi trans *Oceanum* iacet. Adoratione hic
 votisque peractis, quid deinde facto opus esset, delibera-
 mus. Atque aliis videbatur, post brevem descensum, iterum
 nos retro redire; aliis autem, relicta ibi nave pergere ver-

Μεσόγαίαν πειραθῆναι τῶν ἐνοικούντων. ἐν ᾧ δὲ ταῦτα ἐλογιζόμεθα, χειμῶν σφοδρὸς ἐπιπτεσὼν, καὶ προσάρας τὸ σκάφος τῷ αἰγιαλῷ, διέλυσεν ἡμεῖς δὲ μόλις ἐξενηξάμεθα, τὰ ὅπλα ἕκαστος, καὶ εἴ τι ἄλλο οἷός τε ἦν ἀρπασάμενοι. Ταῦτα μὲν τὰ μέχρι τῆς ἐτέρας γῆς συνεχθέντα μοι ἐν τῇ θαλάττῃ, καὶ παρὰ τὸν πλοῦν ἐν ταῖς νήσοις, καὶ ἐν τῷ ἀέρι, καὶ μετὰ ταῦτα ἐν τῷ κῆτει, καὶ ἐπεὶ ἐξήλθομεν, παρὰ τε τοῖς ἥρωσι, καὶ τοῖς ὀνείροις, καὶ τὰ τελευταῖα, παρὰ τοῖς Βουκεφάλοις, καὶ ταῖς Ὀνοσκελέαις· τὰ δ' ἐπὶ τῆς γῆς, ἐν ταῖς ἐξῆς βίβλοις διηγῆσομαι.

§ Ταῦτα μὲν οὖν μέχρι τῆς ἐτέρας γῆς) Καὶ τὸ τέλος ψευδίστα- τον, μετὰ τῆς ἀνυποστάτου ἐπαγγελίας. V.

fus mediterranea, atque tentare inhabitantes. Dum ista disputamus, tempestas valida ingruens, & litori allidens navigium, illud dissolvit. Nos vix, arma quisque sua, & si quid forte aliud quis posset, eripientes, enatamus. Haec sunt, quae usque ad adventum in alteram illam tellurem contingere mihi in mari, & per navigationem, in insulis, & in aëre, & post haec in ceto, & cum inde exiissemus, tum apud Heroas, tum inter Somnia, itemque extrema illa apud Bucephalos & Onosceleas: quae vero in illa ab aera tellure gesta sint, ea proximis libris persequar.

ΤΥΡΑΝΝΟΚΤΟΝΟΣ.

ARGUMENTUM.

Ἀνῆλθ' τις εἰς τὴν ἀκρόπολιν,
ὡς ἀποκτεῖναι τὸν τύραννον· καὶ αὐ-
τὸν μὲν οὐχ εὔρει. τὸν δὲ υἱὸν αὐτοῦ
ἀποκτείνας, κατέλιπε τὸ ξίφος ἐν
τῷ σώματι. ἔλθων ὁ τύραννος, καὶ
τὸν υἱὸν ἰδὼν ἥδη νεκρὸν, τῷ αὐτῷ
ξίφει ἑαυτὸν ἀπέκτεινεν. αἰτεῖ δ' ἀν-
ελθὼν, καὶ τὸν τοῦ τυράννου υἱὸν
ἀνελθὼν, γέρας, ὡς τυραννοκτόνος.

*Ascendit aliquis in arcem, ty-
rannum interfeciturus. Et ipsum qui-
dem non invenit. Sed in filii ipsius
a se occisi corpore reliquit gladium.
Superveniens tyrannus, confectio
filio iam mortuo, eodem se gladio
ipse interemit. Petiit ille, qui ascen-
derat & filium tyranni interfecerat,
praemium, ut tyrannicida.*

Ι ΔΥΟ τυράννους ἀποκτείνας, ὧ ἄνδρες δικασταὶ, μιᾶς
ἡμέρας, τὸν μὲν ἤδη παρηβηκότα, τὸν δὲ ἀκμάζοντα,
καὶ πρὸς διαδοχὴν τῶν ἀδικημάτων ἐτοιμότερον, ἤκω
μίαν ὅμως ἐπ' ἀμφοτέροις αἰτήσων δωρεάν, μόνος τῶν
πώποτε τυραννοκτόνων πληγῇ μιᾷ δύο πονηροὺς ἀπο-
σκευασάμενος, καὶ φονεύσας τὸν μὲν παῖδα τῷ ξίφει,
τὸν πατέρα δὲ, τῇ πρὸς τὸν υἱὸν φιλοστοργίᾳ. ὁ μὲν οὖν
τύραννος, ἀνθ' ὧν ἐποίησεν, ἱκανὴν ἡμῖν δέδωκε τιμωρίαν,
ζῶν μὲν, τὸν υἱὸν ἐπιδὼν προσηρημένον παρὰ τὴν τελευ-

ΤΥΡΑΝΝΙΚΙΔΑ.

Qui duos eodem die tyrannos interfeci, iudices, alterum
vigoris annos iam egressum, florentem alterum aetate, &
ad iniuriarum successionem paratiorem, venio, unum ta-
men duorum causa petiturus praemium: unus ego omnium,
qui unquam fuere, tyrannicidarum, ictu uno malos amoli-
tus duo, qui interfecerim gladio filium, patrem naturali erga
filium pietate. Ac tyrannus quidem dignas factis suis poenas
nobis dedit, qui vivus adhuc, circa suae vitae finem, filium

τὴν, τελευταῖον δὲ ἡναγκασμένος τὸ παραδοξότατον αὐ-
 τὸς αὐτοῦ γενέσθαι τυραννοκτόνος. ὁ παῖς δὲ ὁ ἐκείνου
 τέθηκε μὲν ὑπ' ἐμοῦ, ὑπηρετήσῃ δέ μοι καὶ ἀποθανὼν
 πρὸς ἄλλον Φόνον, ζῶν ἔτι μὲν συναδικῶν τῷ πατρὶ, με-
 τὰ θάνατον δὲ πατροκτονήσας, ὡς ἐδύνατο. Τὴν μὲν οὖν 2
 τυραννίδα ὁ παύσας εἰμι ἐγὼ, καὶ τὸ ξίφος, ὃ πάντα
 εἰργασται, ἐμόν· τὴν δὲ τάξιν ἐνῆλλαξα τῶν Φόνων, καὶ
 τὸν τρόπον ἐκαινοτόμησα τῆς τῶν πονηρῶν τελευτῆς· τὸν
 μὲν ἰσχυρότερον, καὶ ἀμύνασθαι δυνάμενον, αὐτὸς ἀνε-
 λών· τὸν γέροντα δὲ, μόνῳ παραχωρήσας τῷ ξίφει. Ἐγὼ 3
 μὲν οὖν καὶ περιττότερόν τι ἐπὶ τούτοις ὥμην γενήσεσθαι
 μοι παρ' ὑμῶν, καὶ δωρεὰς λήψεσθαι ἰσαριθμούς τοῖς
 ἀνηρημένοις, ὡς ἂν οὐ τῶν παρόντων ἀπαλλάξας ὑμᾶς
 μόνον, ἀλλὰ καὶ τῆς τῶν μελλόντων κακῶν ἐλπίδος, καὶ
 τὴν ἐλευθερίαν βέβαιον παρασχὼν, οὐδενὸς παραλελει-
 μένου κληρονόμου τῶν ἀδικημάτων· μετὰ δὲ κινδυνεύω,

siuum ante se interemtum viderit, tandemque, quod maxi-
 me admirabile est, suus ipse fieri tyrannicida coactus sit:
 filius autem illius mea quidem manu periit, sed mortuus
 tamen alterius mihi caedis fuit minister; qui vivus quidem
 iniuriarum patris socius, post mortem autem suam parentis
 interfector, quatenus licuit, fuerit. Tyrannidi ergo finem
 imposui ego, gladius perfectior omnium meus est. Ordinem
 vero caedium immutavi, rationem interitus impiorum ex-
 cogitavi novam: robustiorem, qui propugnare poterat,
 ipse confeci; senem soli delegavi gladio. Ergo pro hisce
factis etiam cumulatius quiddam a vobis mihi datum iri pu-
 tabam, ac totidem me praemia accepturum, quot inter-
 fekti essent, quippe qui non praesentibus modo vos libe-
 raverim, sed imminantium etiam spe malorum, liberta-
 temque firmam praestiterim, nullo relicto iniuriarum he-
 rede. Interim in periculum venio, ne post rem praeclare

τοσαῦτα κατορθώσας, ἀγέραςτος ἀπελθεῖν παρ' ὑμῶν,
καὶ μόνος στέρεσθαι τῆς παρὰ τῶν νόμων ἀμοιβῆς, οὐς
διεφύλαξα. ὁ μὲν οὖν ἀπτελέγων οὗτος, δοκεῖ μοι οὐ κη-
δόμενος, ὥς Φησι, τῶν κοινῶν τοῦτο ποιῶν, ἀλλ' ἐπὶ τοῖς
τετελευτηκόσι λελυπημένος, καὶ ἀμυνόμενος τὸν ἐκείνους
4 τοῦ θανάτου αἴτιον γεγενημένον. Ἵμεῖς δὲ ἀνάσχεσθαι
μου, ὧ ἄνδρες δικασταί, πρὸς ὀλίγον τὰ ἐν τῇ τυραννίδι,
καίπερ εἰδόσιν ὑμῖν ἀκριβῶς διηγουμένου· καὶ γὰρ τὸ
μέγεθος οὕτω μάθοιτ' ἂν τῆς εὐεργεσίας τῆς ἐμῆς, καὶ
αὐτοὶ μᾶλλον εὐφρανεῖσθε, λογιζόμενοι ὧν ἀπηλλά-
γητε. οὐ γὰρ ὥσπερ ἄλλοις τισὶν ἤδη συνέβη πολλάκις,
ἀπλῆν καὶ ἡμεῖς τυραννίδα, καὶ μίαν δουλείαν ὑπεμείνα-
μεν, οὐδ' ἐνὸς ὑπηνέγκαμεν ἐπιθυμίαν δεσπότου, ἀλλὰ
μόνοι τῶν πάποτε τὰ ὅμοια δυστυχησάντων, δύο ἀνθ'
ἐνὸς τυράννου εἴχομεν, καὶ πρὸς διττὰ οἱ δυστυχεῖς ἀδι-
κήματα διηρούμεθα. μετριώτερος δὲ ὁ πρεσβύτερος ἦν πα-
ραπολὺ, καὶ πρὸς τὰς ὀργὰς ἡπιώτερος, καὶ πρὸς τὰς

adeo gestam discedam a vobis sine praemio, solusque le-
gum, quas *ab oppressione* fervavi, *compensatione* caream.
Ac videtur meus iste adversarius non publicae rei cura,
ut videri vult, hoc facere, sed quod dolet interfecitis, &
ulcisci cupit eum, qui causa illis mortis fuit. Vos autem,
iudices, ferte me quaeso paululum, dum vobis, accurate
licet scientibus, ea, quae sunt in tyrannide, enarro: sic enim
& magnitudinem beneficii mei cognoscetis, & ipsi magis
gaudebitis, cogitantes, quibus *malis* liberati sitis. Neque
enim, ut aliis saepe contigit, simplicem nos quoque ty-
rannidem, & servitutem unam sustinuimus, nec unius cu-
piditatem domini toleravimus, sed soli omnium, qui un-
quam in simili calamitate vixere, duos pro uno habuimus
tyrannos, inter duplices miseri iniurias distracti fuimus.
Moderatior autem multo erat senex, placidiorque ad iras,

κολάσεις ἀμβλύτερος, καὶ πρὸς τὰς ἐπιθυμίας βραδύ-
 τερος, ὡς ἀν ἤδη τῆς ἡλικίας τὸ μὲν σφοδρότερον τῆς ὀρ-
 μῆς ἐπεχούσης, τὰς δὲ τῶν ἡδονῶν ὀρέξεις χαλيناγω-
 γούσης· καὶ πρὸς γε τὴν ἀρχὴν τῶν ἀδικημάτων ὑπὸ τοῦ
 παιδὸς ἄκων προσῆχθαι ἐλέγετο, οὐ πάνυ τυραννικὸς
 αὐτὸς ὢν, ἀλλ' εἰκὼν ἐκείνῳ· Φιλότεκνος γὰρ ἐς ὑπερ-
 βολὴν ἐγένετο, ὡς ἔδειξε, καὶ πάντα ὁ παῖς ἦν αὐτῷ,
 καὶ ἐκείνῳ ἐπείθετο, καὶ ἡδίκηκε ὅσα κελεύει, καὶ ἐκόλα-
 ζεν οὓς προστάττοι, καὶ πάντα ὑπηρέτει, καὶ ὅλως ἐτυ-
 ραννέϊτο ὑπ' αὐτοῦ, καὶ δορυφόρος τῶν τοῦ παιδὸς ἐπι-
 θυμιῶν ἦν. Ὁ νεανίας δὲ, τῆς μὲν τιμῆς παρεχώρει καθ' 5
 ἡλικίαν ἐκείνῳ, καὶ μόνου ἐξίστατο τοῦ τῆς ἀρχῆς ὀνόμα-
 τος· τὸ δ' ἔργον τῆς τυραννίδος καὶ τὸ κεφάλαιον αὐτὸς
 ἦν. καὶ τὸ μὲν πιστὸν καὶ ἀσφαλές, ἀπ' αὐτοῦ παρῆχε
 τῇ δυναστείᾳ· τὴν δ' ἀπόλαυσιν μόνος ἐκαρπούτο τῶν
 ἀδικημάτων. ἐκείνος ἦν ὁ τοὺς δορυφόρους συνέχων, ὁ τὴν
 Φρουρὰν κρατύνων, ὁ τοὺς τυραννουμένους ἐκκόπτων, ὁ

& ad supplicia hebetior, tardiorque ad cupiditates, cum ve-
 hementiores impetus cohiberet aetas, & voluptatum appe-
 titiones frenaret. Quin ad initia iniuriarum a filio praeter
 voluntatem dicebatur impulsus, qui non tyrannico ipse
 ingenio esset, sed illi concederet, vir supra modum amans
 liberorum, quod suo exitu comprobavit. Omnia ipsi filius,
 illi obsequi: quidquid ille imperaret, iniuste agere: quos
 iuberet ille, supplicio afficere: omnia illi ministrare. Tan-
 dem sub illius erat tyrannide, satelles erat cupiditatum filii.
 At iuvenis aetatis respectu honore isti cessit, soloque im-
 perii nomine abstinuit: res quidem ipsa tyrannidis & caput
 ipse fuit: ut fida esset & secura potentia, a se praestirita.
 Fructum autem iniuriarum solus ille percepit. Ille erat,
 qui satellites contineret, qui firmaret praesidia, qui subie-

τοὺς ἐπιβουλευόντας Φοβῶν ἐκεῖνος, ὁ τοὺς ἐφήβους ἀνασπῶν, ὁ ἐνυβρίζων τοῖς γάμοις· ἐκείνῳ αἱ παρθένοι ἀνήγοντο, καὶ εἴ τινες σφαγαί, καὶ εἴ τινες φυγαί, καὶ χρημάτων ἀφαιρέσεις, καὶ βάσανοι, καὶ ὕβρεις, πάντα ταῦτα τολμήματα ἦν νεανικά. ὁ γέρων δ' ἐκεῖνος ἠκολούθει, καὶ συνηδίκη, καὶ ἐπὶ ἡνέει μόνον τὰ τοῦ παιδὸς ἀδικήματα, καὶ τὸ πρᾶγμα ἡμῖν ἀδόρητον καθεστῆκει· ὅταν γὰρ αἱ τῆς γνώμης ἐπιθυμίαι τὴν ἐκ τῆς ἀρχῆς ἐξουσίαν προσλάβωσιν, οὐδένα ὅρον ποιοῦνται τῶν ἀδικημάτων. Μάλιστα δὲ ἐκεῖνο ἐλύπει, τὸ εἰδέναι μακρὰν, μᾶλλον δὲ αἰδῖον τὴν δουλείαν ἐσομένην, καὶ ἐκ διαδοχῆς παραδοθησομένην τὴν πόλιν, ἄλλοτε ἄλλῳ δεσπότη, καὶ πονηρῷ, κληρονόμημα γενησόμενον τὸν δῆμον, ὡς τοῖς γε ἄλλοις οὐ μικρά τις ἐλπίς αὕτη, τὸ λογίζεσθαι, καὶ πρὸς αὐτοὺς λέγειν, ἀλλ' ἤδη παύσεται, ἀλλ' ἤδη τεθνήξεται, καὶ μετ' ὀλίγον ἐλεύθεροι γενησόμεθα. ἐπ' ἐκεί-

Etos tyrannidi excideret, qui insidiantes terreret, qui spades faceret adolescentulos, qui contumelia nuptias afficeret: ad hunc deducebantur virgines: & si quae caedes, si qua exilia, & bonorum ereptiones, & tormenta, & contumeliae, omnia haec ausa erant iuvenilia. Senex autem ille obsequi, iniuriae socius esse, laudare solum filii sui iniusta facinora. Intolerabilem nobis hanc rem esse, inter omnes constabat. Cum enim cupiditates animi ab imperio nanciscuntur insuper potentiam, modum nullum iniuriarum faciunt. Maxime vero illud nos angebat, quod sciremus, longam, potius vero aeternam, futuram servitutem, & successionem quadam traditum iri urbem; alii post alium domino, eique malefico, obventurum hereditate populum. Itaque ceteris quidem non parva illa spes, cum sic ducunt rationem, & apud animum suum dicunt: *Verumtamen iam desinet, verumtamen iam mortuus eris, & paulo post liberi nos*

νων δὲ οὐδὲν τοιοῦτον ἠλπίζετο, ἀλλ' ἐωρῶμεν ἤδη ἔτοιμον τὸν τῆς ἀρχῆς διάδοχον. τοιγαροῦν οὐδ' ἐπιχειρεῖν τις ἐτόλμα τῶν γεννικῶν, καὶ τὰ αὐτὰ ἐμοὶ προαιρουμένων, ἀλλ' ἀπέγνωστο παντάπασιν ἡ ἐλευθερία, καὶ ἄμαχος ἡ τυραννὶς ἐδόκει, πρὸς τοσούτους ἐσομένης τῆς ἐπιχειρήσεως. Ἄλλ' οὐκ ἐμέ ταῦτ' ἐφόβησεν, οὐδὲ τὸ δυσχερές 7 τῆς πράξεως λογισάμενος ἀπώκησα, οὐδὲ πρὸς τὸν κίνδυνον ἀπεδείλιασα. μόνος δὲ μόνος πρὸς οὕτως ἰσχυρὰν καὶ πολλὴν τὴν τυραννίδα, μᾶλλον δὲ οὐ μόνος, ἀλλὰ μετὰ τοῦ ξίφους ἀνῆειν τοῦ συμμαχημένου, καὶ τὸ μέρος συντετυραννοκτονηκός, πρὸ ὀφθαλμῶν μὲν, τὴν τελευτὴν ἔχων, ἀλλαξόμενος δὲ ὅμως τὴν κοινὴν ἐλευθερίαν τῆς σφαγῆς τῆς ἐμῆς. ἐντυχὼν δὲ τῇ πρώτῃ Φρουρᾷ, καὶ τρεψάμενος οὐ ραδίως τοὺς δορυφόρους, καὶ τὸν ἐντυγχάνοντα κτείνων, καὶ τὸ ἀνθιστάμενον πᾶν διαφθείρων, ἐπὶ τὸ κεφάλαιον αὐτὸ τῶν ἔργων ἰέμην, ἐπὶ τὴν

erimus. In illis vero tale nihil quidquam sperabatur, sed paratum iam videbamus imperii successorem. Igitur nec manum admove-re operi quisquam ausus est generosorum alioquin hominum, qui eadem, quae ego, cogitabant: sed spes omnis libertatis abiecta, invicta videbatur tyrannis, cum adversus ita multos conandum esset. Me vero ista non teruerunt, neque difficultate operis perpensa conarum abieci, neque ad periculi conspectum metu refilii: sed solus, solus, inquam, ad validam adeo & multiplicem tyrannidem, quin non solus, sed gladio meo comitatus escendi, qui auxilio mihi fuit, & pro sua parte tyrannum una interfecit, mortem prae oculis cum haberem, caede tamen mea communem libertatem redempturus. Cum autem in primum praesidium incidissem, nec sine difficultate in fugam vertissem satellites, interfecto si quis occurreret, & quidquid ob-staret trucidato, ad ipsum caput operum ivi, ad solum ro-

μόνην τῆς τυραννίδος ἰσχὺν, ἐπὶ τὴν ὑπόθεσιν τῶν ἡμετέρων συμφορῶν. καὶ ἐπιστὰς τῷ τῆς ἀκροπόλεως Φρουρίῳ, καὶ ἰδὼν γεννικῶς ἀμυνόμενον καὶ ἀνθιστάμενον, 8 πολλοῖς τραύμασιν, ὅμως ἀπέκτεινα. Καὶ ἡ μὲν τυραννὶς ἤδη καθήρητο, καὶ πέρας εἶχέ μοι τὸ τόλμημα, καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνου, πάντες ἤμεν ἐλεύθεροι, ἐλείπετο δ' ὁ γέρων ἔτι μόνος, ἄνοπλος, ἀποβεβληκῶς τοὺς Φύλακας, ἀπολωλεκῶς τὸν μέγαν ἐκείνον αὐτοῦ δορυφόρον, ἔρημος, οὐδὲ γενναίᾳς ἔτι χειρὸς ἄξιος. ἐνταῦθα τοίνυν πρὸς ἑμαυτὸν, ὦ ἄνδρες δικασταί, τὰ τοιαῦτα ἐλογισάμην, πάντ' ἔχει μοι καλῶς, πάντα πέπρακται, πάντα κατόρθωται, τίνα ἂν ὁ περίλοιπος κολασθεῖν τρόπον; ἐμοῦ μὲν γὰρ ἀνάξιός ἐστι, καὶ τῆς ἐμῆς δεξιᾶς, καὶ μάλιστα ἐπ' ἔργῳ λαμπρῷ, καὶ νεανικῷ, καὶ γενναίῳ ἀνηρημένος, καταισχύων ἀκείνην τὴν σφαγὴν. ἄξιον δέ τίνα δεῖ ζητῆσαι δῆμιον, ἀλλὰ μετὰ τὴν συμφορὰν, μηδὲ τὴν αὐ-

bur tyrannidis, ad calamitatum nostrarum argumentum. Imminens igitur huic arcis ipsius praesidio, videns illum fortiter pro se propugnantem & resistentem, multis vulneribus, interfeci tamen. Atque ipsa quidem tyrannis iam destructa erat, finem suum habuit meus mihi conatus. Ab eo inde tempore omnes eramus liberi: supererat senex solus, inermis, amissis custodibus, amisso magno illo suo satellite, desertus, forti manu iam non amplius dignus. Hic igitur talia, iudices, apud me agitabam. Bene iam habent mihi omnia: perfecta sunt omnia: feliciter, ut oportebat, omnia acta sunt. Quemadmodum vindicabitur ille relictus? Me quidem, & hac dextra indignus est, maxime si post facinus ita clarum, & iuvenile, & generosum interficiatur, & illam quoque caedem dehonestet. Quaerendus autem est dignus illo carnifex: neque post calamitatem aequum est,

τὴν κερδαίνειν ἰδέτω, κολασθῆτω, παρακείμενον ἐχέτω
τὸ ξίφος· τούτῳ τὰ λοιπὰ ἐντέλλομαι. ταῦτα βουλευ-
σάμενος, αὐτὸς μὲν ἐκποδὼν ἀπηλλαττόμην· ὁ δὲ, ὅπερ
ἐγὼ προύμαντευσάμην, διεπράξατο, καὶ ἐτυραννοκτό-
νησε, καὶ τέλος ἐπέθηκε τῷ ἐμῷ δράματι. Πάρεμι οὖν 9
κομίζων ὑμῖν τὴν δημοκρατίαν, καὶ θάρρειν ἥδη προκη-
ρύττων ἅπασιν, καὶ τὴν ἐλευθερίαν εὐαγγελιζόμενος. ἥδη
οὖν ἀπολαύετε τῶν ἔργων τῶν ἐμῶν. κενὴ μὲν ὡς ὁράτε
πονηρῶν ἢ ἀκρόπολις, ἐπιτάττει δὲ οὐδεὶς, ἀλλὰ καὶ τι-
μῶν ἔξεστι, καὶ δικάζειν, καὶ ἀντιλέγειν κατὰ τοὺς νό-
μους, καὶ πάντα ταῦτα γεγένηται δι' ἐμὲ ὑμῖν, καὶ διὰ
τὴν τόλμαν τὴν ἐμήν· καὶ τοῦ ἐνὸς ἐκείνου Φόνου, μεθ' ὃν
οὐκ ἔτι ζῆν πάτηρ ἐδύνατο. ἀξιῶ δ' οὖν ἐπὶ τούτοις, τὴν
ὀφειλομένην δοθῆναί μοι παρ' ὑμῶν δωρεάν, οὐ φιλοκερ-
δῆς, οὐδὲ μικρολόγος τις ὢν, οὐδ' ἐπὶ μισθῷ τὴν πατρί-
δα εὐεργετῆν προσηρημένος, ἀλλὰ βεβαιωθῆναί μοι βου-
λόμενος τὰ κατορθώματα τῇ δωρεᾷ, καὶ μὴ διαβλητῇ-

eam istum lucrifacere. Videat: puniatur: adiacentem ha-
beat gladium: huic mando reliqua. Hoc capto confilio,
ipse e vestigio disceffi. At ille, quod divinaveram, perfecit,
occidit tyrannum, finem meae actioni imposuit. Adsum igitur,
portans vobis populi imperium, & bono animo esse
iubens universos, & laetum de libertate nuntium afferens.
Iam ergo fructum percipitis meorum operum: vacua, ut
videtis, malis arx est: imperat nemo; sed honore afficere
licet, & in ius ire, & contra dicere secundum leges. At-
que haec omnia mea vobis opera contigerunt, perque
meam audaciam, & ex una illa caede; postquam vivere
pater non amplius potuit. Peto igitur pro his debitum dari
mihi a vobis praemium, non lucri cupidus aut sordidus,
qui mercede inductus bene de patria mereri voluerim; sed
quod firmari mihi volo praemio isto rem bene gestam, nec

ναι, μηδ' ἄδοξον γενέσθαι τὴν ἐπιχείρησιν τὴν ἐμὴν, ὡς
 10 ἀτελῇ καὶ γέρωσ ἀναξίαν κεκριμένην. Οὐτοσὶ δὲ ἀντιλέ-
 γει, καὶ Φησὶν, οὐκ εὐλογον ποιεῖν με τιμᾶσθαι θέλον-
 τα, καὶ δωρεὰν λαμβάνειν. οὐ γὰρ εἶναι τυραννοκτόνον,
 οὐδὲ πεπραῖχθαί μοι τί κατὰ τὸν νόμον, ἀλλ' ἐνδεῖν τι τῷ
 ἔργῳ τῷ ἐμῷ, πρὸς ἀπαίτησιν τῆς δωρεᾶς. πυνθάνομαι
 τούτων αὐτοῦ, τί λοιπὸν ἀπαιτεῖς παρ' ἐμοῦ; οὐκ ἐβου-
 λήθην; οὐκ ἀνῆλθον; οὐκ ἐφόνευσα; οὐκ ἠλευθέρωσα; μή
 τις ἐπιτάττει; μή τις κελεύει; μή τις ἀπειλεῖ δεσπότης;
 μή τις με τῶν κακούργων διέφυγεν; οὐκ ἂν εἴποις· ἀλ-
 λά πάντα εἰρήνης μεστὰ, καὶ πάντες οἱ νόμοι, καὶ
 ἐλευθερία σαφής, καὶ δημοκρατία βέβαιος, καὶ γάμοι
 ἀνύβριστοι, καὶ παῖδες ἀδεεῖς, καὶ παρθένοι ἀσφαλεῖς,
 καὶ εὐρτάζουσα τὴν κοινὴν εὐτυχίαν ἡ πόλις. τίς οὖν ὁ
 τούτων ἀπάντων αἴτιος; τίς ὁ ἐκεῖνα μὲν παύσας, τάδε
 παρεσχημένους; εἰ γὰρ τις ἐστὶ τῶν πρὸ ἐμοῦ τιμᾶσθαι

detrahi de illa, aut ingloriam reddi susceptam a me actio-
 nem, velut imperfectam indignamque iudicatam praemio.
 At iste contradicit, & praeter rationem facere me ait, qui
 honorari postulem, & accipere praemium: neque enim ef-
 fe me tyrannicidam, neque peractum a me quidquam se-
 cundum legem; sed deesse aliquid operi meo ad id, ut po-
 stulare praemium possim. Interrogo igitur illum, Quid re-
 liquum a me poscis? non volui? non escendi? non inter-
 feci? non liberavi? numquis imperat? numquis iubet? num-
 quis dominus minatur? numquis me maleficorum effugit?
 Non sane dixeris. Sed pace omnia plena, & leges valent
 omnes, & libertas liquida, & firmum populi imperium, &
 matrimonia contumeliis non obnoxia, & liberi metus ex-
 pertes, & virgines securae, & communis felicitatis causa
 festos dies agit civitas. Quis igitur auctor horum omnium?
 quis est, qui istis omnibus finem imposuit, haec praestitit?

δικαίος, παραχωρῶ τοῦ γέρωσ, ἐξίσταμαι τῆς δωρεᾶς. εἰ δὲ μόνος ἐγὼ πάντα διεπραξάμην, τολμῶν, κινδυνεύων, ἀνιῶν, ἀναιρῶν, κολάζων, δι' ἀλλήλων τιμωρούμενος, τί μου διαβάλλεις τὰ κατορθώματα; τί δὲ ἀχάριστον πρὸς μὲ τὸν δῆμον ποιεῖς εἶναι; Οὐ γὰρ αὐτὸν ἐφόνευσας ἱ ἱ τὸν τύραννον· ὁ δὲ νόμος, τυραννοκτόνῳ δίδωσι τὴν δωρεάν. διαφέρει δέ, εἰπέ μοι, τί, ἢ αὐτὸν ἀνελεῖν, ἢ τοῦ θανάτου παρασχεῖν τὴν αἰτίαν; ἐγὼ μὲν γὰρ, οὐδέν, οἶμαι· ἀλλὰ τοῦτο μόνον ὁ νομοθέτης οἶδε, τὴν ἐλευθερίαν, τὴν δημοκρατίαν, τὴν τῶν δεινῶν ἀπαλλαγὴν τοῦτ' ἐτίμησε, τοῦτ' ἄξιον ἀμοιβῆς ὑπέλαβεν, ὅπερ οὐκ ἂν εἶποις, μὴ δι' ἐμὲ γεγενῆσθαι. εἰ γὰρ ἐφόνευσας δι' ὃν ἐκεῖνος ζῆν οὐκ ἐδύνατο, αὐτὸς εἰργασμαι τὴν σφαγὴν· ἐμὸς ὁ φόνος, ἢ χεὶρ ἐκείνου. μὴ τοίνυν ἀκριβολογοῦ ἔτι περὶ τοῦ τρόπου τῆς τελευτῆς, μηδ' ἐξέταζε ὅπως ἀπέθανεν, ἀλλ'

Si quis enim est prae me dignus honore, cedo illi praemio, renuntio muneri. Sin solus ego perfeci omnia, audendo, periculum subeundo, ascendendo, interficiendo, puniendo, alterum alterius opera ulciscendo, quid calumniaris res praeclare a me gestas? quid populum, ut ingratus adversum me sit, inducis? *Neque enim*, inquit, *tyrannum ipsum interemisti: at lex tyrannicidae decernit praemium.* Interestne autem, dic mihi, utrum quis ipsum interfecerit, an causam illi mortis praeberit? Equidem nihil puto; sed hoc solum legislator spectavit, libertatem, potestatem populi, liberationem ab iniuriis. Hoc honoravit, hoc dignum iudicavit praemio, quod sane mea opera factum non negaveris. Si enim *eum* interfeci, propter quem *interfectum* iste vivere iam non potuit, caedem ipse patravi. Caedes mea est, illius manus. Noli igitur tenuiter porro disputare de genere mortis, neque exquire, quomodo perierit? sed utrum

εἰ μηκέτ' ἐστίν; εἰ δὲ ἐμὲ τὸ μηκέτ' εἶναι ἔχει; ἐπεὶ καὶ
 κεῖνο προσεξετάσειν μοι δοκεῖς, καὶ συκοφαντήσῃν τοὺς
 εὐεργέτας, εἴ τις μὴ ξίφει, ἀλλὰ λίθῳ, ἢ ξύλῳ, ἢ ἄλ-
 λῳ τῷ τρόπῳ ἀπέκτεινε. τί δὲ εἰ λιμῷ ἐξεπολιόρκησα
 τὸν τύραννον, τὴν ἀνάγκην τῆς τελευτῆς παρέχων, ἀπή-
 τεις ἂν καὶ τότε παρ' ἐμοῦ αὐτόχειρα τὴν σφαγὴν; ἢ ἐν-
 δειν ἔλεγές μοι τι πρὸς τὸν νόμον; καὶ ταῦτα, χαλεπώ-
 τερον τοῦ κακούργου πεφονευμένου; ἐν μόνον ἐξέταζε,
 τοῦτο ἀπαίτει, τοῦτο πολυπραγμόνει, τίς τῶν πονηρῶν
 λείπεται, ἢ τίς ἐλπίς τοῦ φόβου, ἢ τί ὑπόμνημα τῶν
 συμφορῶν; εἰ δὲ καθαρὰ πάντα, καὶ εἰρηνικά, συκο-
 Φαντοῦντός ἐστι τῷ τρόπῳ τῶν πεπραγμένων χρωμένου,
 ἀποστερεῖν ἐθέλειν τὴν ἐπὶ τοῖς πεπονημένοις δωρεάν.

- 12 Ἐγὼ δὲ καὶ τοῦτο μέμνημαι διηγορευμένον ἐν τοῖς νόμοις,
 ἐκτός εἰ μὴ διὰ τὴν πολλὴν δουλείαν ἐπιλέλθῃμαι τῶν
 ἐν αὐτοῖς εἰρημένων, αἰτίας θανάτου εἶναι διττάς, εἴ τις

esse defierit? utrum a me illud habeat, quod defierit? Alio-
 quin illud etiam quaesiturus videris, & calumniaturus be-
 ne meritos, si quis non ferro, sed lapide, aut fuste, aut
 alio modo interfecerit. Quid vero si fame expugnasssem ty-
 rannum, obiecta illi necessitate moriendi, numquid tum
 etiam a me reposceres caedem manu mea factam, aut de-
 esse aliquid mihi diceres ad legem? idque, licet difficiliori
 mortis genere interfectus sit maleficus? Quin tu unum so-
 lum exquire; illud reposce; circa illud curiosus esto: quis
 impiorum relictus sit? aut quae metus suspicio? aut quod
 calamitarum monumentum? Si vero pura omnia, & pa-
 cata; calumniatoris est, modo & ratione facinoris ad hoc
 uti velle, ut intercipias praemium laboribus propositum.
 Quin ego hoc etiam diserte dictum in legibus memini, nisi
 per longam servitutem eorum, quae ibi dicuntur, oblitus
 sum, causas mortis esse duplices, si quis ipse interfecit;

αὐτὸς ἀπέκτεινεν, ἢ εἴ τις μὴ αὐτὸς μὲν ἀπέκτεινε, μη-
δὲ τῇ χειρὶ εἶδρασε τὸ ἔργον, ἠνάγκασε δὲ, καὶ παρέσχεν
ἀδωρμήν τοῦ Φόνου· τὰ ἴσα καὶ τοῦτον ἀξιοῖ ὁ νόμος αὐ-
τὸν ἀντικολάζεσθαι, μάλα δικαίως. οὐ γὰρ ἐβούλετο
τοῦ πεπραγμένου ἥσσον γίγνεσθαι τὸ τῆς ἀδείας. καὶ
περιττὴ λοιπὸν ἡ ἐξέτασις τοῦ τρόπου τῆς σφαγῆς. εἴτα
τὸν μὲν οὕτως ἀποκτείνοντα, κολάζειν ὡς ἀνδροφόνον δι-
καιοῖς; καὶ οὐδαμῶς ἀφεῖσθαι θέλεις; τὸν δὲ κατὰ τὸν
αὐτὸν τούτῳ τρόπῳ εὖ πεποιηκότα τὴν πόλιν, οὐ τῶν
ὁμοίων ἀξιώσεις τοῖς εὐεργέταις; Οὐδὲ γὰρ ἐκέينو ἂν 13
ἐχρὶς λέγειν, ὡς ἐγὼ μὲν ἀπλῶς αὐτὸ ἔπραξα, ἠκολού-
θησε δὲ τι τέλος ἄλλως χρηστὸν, ἐμοῦ μὴ θελήσαντος.
τί γὰρ ἐτι ἐδεδίειν, τοῦ ἰσχυροτέρου πεφονευμένου; τί δὲ
κατέλιπον τὸ ξίφος ἐν τῇ σφαγῇ, εἰ μὴ πάντως τὸ ἐσθό-
μενον αὐτὸ προεμαντεύομην; ἐκτὸς εἰ μὴ τοῦτο φῆς, ὡς
οὐ τύραννος ὁ τεθνεὺς ἦν, οὐδὲ ταύτην εἶχε τὴν προσηγο-

aut si ipse quidem non interfecit, neque manu perpetra-
vit opus; coëgit autem, & causam caedis praeiuit: aequa-
liter hunc etiam ipsum lex censet vicissim debere puniri:
iuste sane. Non enim voluit ipso facto minorem esse *sup-*
editatam plenam faciendi facultatem. Ceterum supervacuum
est quaerere de modo caedis. Deinde eum, qui ita inter-
fecit, punire ut homicidam iustum arbitraris, & nullo mo-
do vis dimitti; eum vero, qui eadem plane, qua hic, ratio-
ne beneficio urbem affecit, non iisdem, quibus *alios* bene
meritos *praemiis* dignum censet? Neque enim illud possis di-
cere, me simpliciter illud *ac temere* fecisse, consecutum au-
tem aliunde finem bonum praeter meam voluntatem. Quid
enim amplius metuebam, interfecto, qui erat fortior? Quid
vero gladium in iugulo reliqui, nisi omnino, quod futu-
rum erat, divinavi? Nisi forte hoc dicis, tyrannum non
fuisse, qui periit, neque illam habuisse appellationem, ne-

ρίαν, οὐδὲ δωρεὰς ἐπ' αὐτῷ πολλὰς, εἰ ἀποθάνοι, ἠδέως
 ἂν ὑμεῖς ἐδώκατε. ἀλλ' οὐκ ἂν εἴποις. εἴτα τοῦ τυράννου
 πεφονευμένου, τῷ τὴν αἰτίαν παρασχόντι τῆς σφαγῆς,
 οὐκ ἀποδώσεις τὴν δωρεάν; ὦ τῆς πολυπραγμοσύνης.
 μέλει δέ σοι πῶς ἀπέθανεν, ἀπολαύοντι τῆς ἐλευθερίας,
 ἢ τὸν τὴν δημοκρατίαν ἀποδεδωκότα, περιττότερόν τι
 προσπαπαίτεις; καίτοι ὅ γε νόμος, ὡς Φῆς, τὸ κεφα-
 λαιὸν ἐξετάζει τῶν πεπραγμένων· τὰ δὲ διὰ μέσου πάν-
 τα ἑῷ, καὶ οὐκ ἔτι πολυπραγμονεῖ. τί γάρ; καὶ οὐχὶ
 ἐξελάσας τίς τύραννον, ἥδη τιμὴν ἔλαβε τυραννοκτόνου;
 καὶ μάλα δικαίως· ἐλευθερίαν γὰρ κακείνους ἀντὶ δου-
 λείας παρέσχηται. τὸ δ' ὑπ' ἐμοῦ γεγεννημένον, οὐ φυ-
 γή, οὐδὲ δευτέρας ἐπαναστάσεως ἐλπίς, ἀλλὰ παντε-
 λῆς καθαίρεσις, καὶ πανωλεθρία παντὸς τοῦ γένους, καὶ
 14 ριζόθεν τὸ δεινὸν ἅπαν ἐκκεκομμένον. Καί μοι πρὸς Θεῶν
 ἥδη ἀπ' ἀρχῆς ἕς τέλος, εἰ δοκεῖ, πάντα ἐξετάσατε, εἰ τι
 τῶν πρὸς τὸν νόμον παραλέλειπται, καὶ εἰ ἐνδεῖ τι τῶν

que vos de ipso, si moreretur, praemia plura libenter fuisset daturus. Tum tu, caeso tyranno, ei, qui causam illi caedis praebuit, praemium non reddes? Vah curiositatem! Curas autem, quomodo mortuus sit, cum libertate fruaris? an ab eo, qui populo restituit imperium, amplius quid postulas? Quamquam lex quidem, ut ais, caput factorum exquirat; quae vero in medio sunt, relinquit omnia, nec amplius curiosa est. Quid enim? nonne etiam qui expulit tyrannum, iam praemium tyrannicidae accepit? Et iuste quidem. Libertatem enim & ipse pro servitute praestitit. At meum factum non exilium, non novae metus invasionis; sed perfecta undique destructio, & plenus universi generis interitus, radicitusque malum omne extirpatum. Et iam mihi, obsecro, ab initio inde usque ad finem, exquirite, si videtur, omnia, si quid eorum, quae ad legem im-

προσεῖναι ὁφειλόντων τυραννοκτόνῳ. πρῶτα μὲν δὴ γνώ-
μην προϋπάρχειν χρὴ γενναίαν, καὶ Φιλόπολιν, καὶ πρὸ
τῶν κοινῶν κινδυνεύειν ἐθέλουσιν, καὶ τῷ οἰκείῳ θανάτῳ
τὴν τῶν πολλῶν σωτηρίαν ὠνησομένην. ἄρ' οὖν πρὸς τοῦτο
ἐνεδέξα, ἐμαλακίσθην, ἢ προειδόμενός τινα τῶν διὰ
μέσου κινδύνων ἀπώκησα; οὐκ ἂν εἴποις. μένε τοίνυν ἐπὶ
τούτου ἔτι μόνου, καὶ νόμιζε τοῦ θελῆσαι μόνον, καὶ τοῦ
βουλευσασθαι ταῦτα, εἰ καὶ μὴ χρηστὸν ἀποβεβήκει·
ἔκ γε τῆς γνώμης αὐτῆς καταστάντα με, γέρας ἀξιοῦν,
ὡς εὐεργέτην λαμβάνειν. ἐμοῦ μὲν οὐ δυνηθέντος, ἄλλου
δὲ μετ' ἐμὲ τετυραννοκτονηκός, ἄλογον εἶπέ μοι, ἢ ἄ-
γνωμον ἦν παρασχεῖν; καὶ μάλιστα εἰ ἔλεγον, ἄνδρες,
ἐβουλόμην, ἠθέλησα, ἐπεχείρησα, ἐπειράθην τῆς γνώ-
μης, μόνος ἄξιός εἰμι τιμᾶσθαι, τί ἂν ἀπεκρίνω τότε;
Νῦν δὲ, οὐ τοῦτό φημι, ἀλλὰ καὶ ἀνῆλθον, καὶ ἐκινδύ- 15

*plendam pertinent, praetermissum sit: & si quid desit eo-
rum, quae inesse in tyrannicida debent. Primo sane ani-
mum ante adesse oportet generosum, & amantem civita-
tis, & pro publica re periclitari volentem, & sua morte
salutem multitudinis emturum. Numquid igitur ad hoc de-
feci, emollitus sum, aut praevisto aliquo eorum, quae in-
tervenire solent, periculorum, conatum abieci? Non dixe-
ris. Mane vero in hoc iam solo, & puta me voluntatis so-
lius & consilii huius, et si utile patriae non evenierit, & de
solo ipso animo consistentem, postulare praemium, ut be-
ne meritum, accipere. Si igitur non potuissim, alius au-
tem post me interfecisset tyrannum, absurdum, dic mihi,
aut irrationabile fuerit praestari mihi praemium? inprimis si
dicam, Viri, cogitavi, volui, conatus sum, experimentum
animi dedi: solus honore dignus sum: quid tum mihi re-
spondeas? Iam vero non hoc dico, sed etiam escendi, pe-*

νευσα, καὶ μυρία πρὸ τῆς τοῦ νεανίσκου σφαγῆς ἐποίησα. μὴ γὰρ οὕτω ῥᾶστον, μηδ' εὐχερές ὑπολάβητε εἶναι τὸ πρᾶγμα, Φρουρὰν ὑπερβῆναι, καὶ δορυφόρων κρατῆσαι, καὶ τρέψασθαι τοσούτους μόνον· ἀλλὰ σχεδὸν τὸ μέγιστον ἐν τῇ τυραννοκτονίᾳ, καὶ τὸ κεφάλαιον τῶν ἔργων, τούτῳ ἐστίν. οὐ γὰρ δὴ αὐτός γε ὁ τύραννος μέγα καὶ δυσάλωτον καὶ δυσκατέργαστόν ἐστιν, ἀλλὰ τὰ Φρουροῦντα καὶ συνέχοντα τὴν τυραννίδα· ἃ τις ἂν νικήσῃ, πάντα οὗτος κατάρθωσέ, καὶ τὸ λοιπὸν, ὀλίγον. τὸ δὲ δὴ ἄχρι τῶν τυράννων προσελθεῖν, οὐκ ἂν ὑπῆρξέ μοι, μὴ οὐχὶ τῶν περὶ αὐτοὺς Φυλάκων, καὶ δορυφόρων ἀπάντων κεκρατηκότι, καὶ κείνους ἅπαντας προνενικηκότι. οὐδὲν ἔτι προστίβημι, ἀλλ' ἐπὶ τούτων αὖθις μένω· Φυλάκῃς ἐκράτησα, δορυφόρους ἐνίκησα, τὸν τύραννον, ἀνύλακτον, ἀνοπλον, γυμνὸν ἀπέδωκα· τιμῆς ἄξιός ἐστι τούτοις εἶναί σοι δοκῶ, ἢ ἔτι ἀπαιτεῖς παρ' ἐμοῦ τὸν Φόνον;

16 Ἄλλ' εἰ καὶ Φόνον ζητεῖς, οὐδὲ τοῦτο ἐνδεῖ, οὐδ' ἀνάμα-

riclitatus sum, & sexcenta ante caedem iuvenis feci. Noli te enim putare, facillimum adeo, & proclive esse negotium, praesidia superare, satellites vincere, tot homines in fugam coniicere unum: sed maximum fere in tyrannicidio, & caput operum hoc est. Neque enim sane tyrannus ipse magnum quiddam est, captuque & confectū adeo difficile; sed ea, quae custodiunt, continentque tyrannidem, quae si quis vicit, omnia ille praeclare confecit; parvum quiddam est, quod superest. Accedere autem ad tyrannos mihi non contigit, nisi superatis devictisque prius, quos circa se habebant, custodibus, satellitibusque universis. Nihil iam adiicio; sed in hoc rursus maneo. Praesidium superavi, vicini satellites: tyrannum custodibus exui, inermem, nudum reddidi. Num propter haec honore dignus tibi videor: an insuper caedem a me poscis? Verum si caedem quoque

κτός εἰμι, ἀλλ' εἵργασμαι μεγάλην καὶ γενναίαν σφα-
γὴν, νεανίσκου ἀκμάζοντος, καὶ πᾶσι Φοβεροῦ, δι' ὃν
ἀνεπιβούλευτος ἀκκείνος ἦν, ᾧ μόνῳ ἐθάρρει, ὃς ἀντὶ
πολλῶν ἤρκει δορυφόρων. ἄρ' οὖν οὐκ ἄξιος, ᾧ οὗτος,
δωρεᾶς; ἀλλ' ἄτιμος ἐπὶ τηλικούτοις γένωμαι; τί γὰρ
εἰ δορυφόρον ἓνα, τί δὲ εἰ ὑπέρτερον τινὰ τοῦ τυράννου ἀπ-
έκτεινα; τί δ' εἰ οἰκέτην τίμιον; οὐ μέγα ἀν' ἔδοξε καὶ
τοῦτο, ἀνελθόντα ἐν μέσῃ τῇ ἀκροπόλει, ἐν μέσοις τοῖς
ὅπλοις, Φόνον τινὸς ἐργάσασθαι τῶν τοῦ τυράννου Φί-
λων; νῦν δὲ καὶ τὸν πεφονευμένον αὐτὸν ἴδε. υἱὸς ἦν τυ-
ράννου, μᾶλλον δὲ τύραννος χαλεπώτερος, καὶ δεσπό-
της ἀπαραίτητος, καὶ κολαστὴς ὠμότερος, καὶ ὑβρι-
στὴς βιαιότερος· τὸ δὲ μέγιστον, κληρονόμος τῶν ὅλων,
καὶ διάδοχος, καὶ ἐπιπολὺ παρατεῖναι τὰς ἡμετέρας
συμφορὰς δυνάμενος. Βούλει τοῦτο μόνον πεπράχθαι 17

poscis, neque haec deest: neque incruentus sum, sed cae-
dem feci magnam & fortem, iuvenis in ipso vigore con-
stituti, & omnibus formidabilis, propter quem iste quoque
superior erat insidiis, in quo solo habebat fiduciam, qui
pro multis sufficebat satellitibus. Numquid igitur, mi ho-
mo, non dignus praemio, sed inhonoratus post tot ac tant-
ta ero? Quid enim si satellitem unum, quid si ministrum
tyranni unum, interfecissem? quid vero si servum illi ca-
rum? nonne magnum videatur hoc quoque, ascendere ali-
quem, & in media arce, inter media arma, caedem face-
re alicuius amicorum tyranni? Iam vero interfectum vide
ipsum. Filius erat tyranni: potius vero tyrannus asperior,
& implacabilis dominus, & suppliciorum exactor crude-
lior, & in faciendā iniuria violentior: quod vero maxi-
mum, heres universorum & successor, quique multum ex-
tendere calamitates nostras posset. Vis hoc solum a me per-

μοι; ζῆν δ' ἔτι τὸν τύραννον διαπεφευγότα; γέρας δὴ ἐπὶ
 τούτοις αἰτῶ τί φατέ; οὐ δώσετε; οὐχὶ καί κείνον ὕψω-
 ρᾶσθε; οὐ δεσπότης; οὐ βαρὺς; οὐκ ἀφόρητος ἦν; νῦν δὲ
 καὶ τὸ κεφάλαιον αὐτὸ ἐννοήσατε· ὃ γὰρ οὗτος ἀπαιτεῖ
 παρ' ἐμοῦ, τούτο ὡς ἐνῆν, ἄριστα διεπραξάμην, καὶ τὸν
 τύραννον ἀπέκτεινα ἐτέρῳ Φόνῳ, οὐχ ἀπλῶς, οὐδὲ πλη-
 γῇ μιᾷ, ὅπερ εὐκταϊότατον ἦν αὐτῷ, ἐπὶ τηλικούτοις
 ἀδικήμασιν, ἀλλὰ λύπη προβασανίσας πολλῇ, καὶ ἐν
 ὀφθαλμοῖς δείξας τὰ Φίλτατα οἰκτρῶς προκείμενα, υἱὸν
 ἐν ἡλικίᾳ, εἰ καὶ πονηρὸν, ἀλλ' οὖν καὶ ἀκμάζοντα, καὶ
 ὅμοιον τῷ πατρὶ, αἵματος καὶ λύβρου ἐμπεπλησμένον.
 ταῦτ' ἔστι πατέρων τὰ τραύματα, ταῦτα ξίφῃ δικαίαν
 τυραννοκτόνων, οὗτος θάνατος ἄξιος ὠμῶν τυράννων, αὐ-
 τῇ τιμωρίᾳ πρέπουσα τοσούτοις ἀδικήμασι· τὸ δ' εὐθὺς
 ἀποθανεῖν, τὸ δ' εὐθὺς ἀγνοῆσαι, τὸ δὲ μηδὲν τοιοῦτο
 18 θεῶμα ἰδεῖν, οὐδὲν ἔχει τυραννικῆς κολάσεως ἄξιον. Οὐ

fectum? vivere autem & effugisse tyrannum? Praemium
 equidem & ob haec peto. Quid dicitis? non dabitis? non-
 ne illum quoque suspectum habebatis? non dominus? non
 gravis? non intolerabilis erat? Iam vero caput ipsum rei
 cogitate. Quod enim iste a me poscit, hoc ipsum, quam
 poteram pulcherrime perfeci, & alia tyrannum caede in-
 teremi, non simpliciter, nec una plaga, quod optabile illi
 quam maxime fuerat, in tot tantisque maleficiis: sed post-
 quam illum dolore multo ante excruciaui, & ante oculos
 ei ostendi, quod carissimum habebat, misere proiectum,
 filium adultum, etsi malum, at in ipso constitutum vigo-
 re, & putri similem, sanguine & rabo oppletum. Haec sunt
 patrum vulnera, hi gladii iustorum tyrannicidarum, haec
 mors digna crudelissimis tyrannis, hoc conveniens tot in-
 iuriis supplicium. Statim mori, statim *sensu* & cognitione
 privari, nullum tale spectaculum videre, nihil habet tyran-

γὰρ ἠγνόουν, ὃ οὗτος, οὐκ ἠγνόουν, οὐδὲ τῶν ἄλλων οὐ-
 δεῖς, ὅσην ἐκείνος εὖνοιαν πρὸς τὸν υἱὸν εἶχε, καὶ ὡς οὐκ
 ἂν ἠξίωσεν ἐπιβιῶναι οὐδ' ὀλίγον αὐτῷ χρόνον. πάντες
 μὲν γὰρ πατέρες ἴσως πρὸς τοὺς παῖδας τοιοῦτοι. ὁ δέ,
 καὶ περιττότερόν τι τῶν ἄλλων εἶχεν, εἰκότως, ὁρῶν μόνον
 ἐκείνον κηδεμόνα, καὶ Φύλακα τῆς τυραννίδος, καὶ μόνον
 προκινδυνεύοντα τοῦ πατρὸς, καὶ τὴν ἀσφαλείαν τῇ ἀρ-
 χῇ παρεχόμενον. ὥστε εἰ καὶ μὴ διὰ τὴν εὖνοιαν, ἀλλὰ
 διὰ τὴν ἀπόγνωσιν, εὐθύς ἠπιστάμην τεθνήζομενον αὐτὸν,
 καὶ λογιούμενον ὡς οὐδὲν ἔτι τοῦ ζῆν ὄφελος τῆς ἐκ τοῦ
 παιδὸς ἀσφαλείας καθηρημένης. ἅπαντα τοίνυν αὐτῷ
 ἀθρόα περιέστησα, τὴν Φύσιν, τὴν λύπην, τὴν ἀπόγνω-
 σιν, τὸν φόβον, τὰς ἐπὶ τῶν μελλόντων ἐλπίδας χρόνων
 ἐπ' αὐτὸν ἐχρησάμην τοῖς συμμάχοις, καὶ πρὸς τὴν τε-
 λευταίαν ἐκείνην σκέψιν κατηνάγκασα· ἀπέθανεν ὑμῖν
 ἄτεκνος, λελυπημένος, ὀδυρόμενος, δακρύων, πεπενθή-

ni vindicta dignum. Neque enim ignorabam, mi homo,
 non ignorabam, neque aliorum quisquam, quantam ille
 adversus filium benevolentiam haberet, & quam nollet vel
 pauxillo ei tempore superstes esse. Nam omnes quidem pa-
 tres ita forte affecti erga filios. At hic etiam amplius quid-
 dam praeter ceteros habuit merito, videns solum illum stu-
 diosum & custodem tyrannidis, solum pericula pro patre
 subeuntem, solum securitatem praestare imperio. Itaque
 sciebam, etsi minus propter benevolentiam, at certe pro-
 pter desperationem mox illum perituum esse, cum ita ra-
 tiones subducturus esset, nihil sibi prodesse vitam, sublata,
 quam a filio habuisset, securitate. Omnia igitur illi confer-
 tim obiei, naturam, dolorem, desperationem, terrorem,
 futuri metum temporis. *His* contra illum auxilliis usus sum,
 & ad ultimam illam deliberationem eum adeg. Interiit vo-
 bis orbus, plorans, lacrimans, luctum lugens brevem il-

κῶς πένθος ὀλιγοχρόνιον μὲν, ἀλλ' ἱκανὸν πατρί' καὶ τὸ
 δεινότατον, αὐτὸς ὕφ' αὐτοῦ, ὅσπερ θανάτων οἰκτιστος,
 καὶ πολλῶ χαλεπώτερος, ἢ εἰ ὑπ' ἄλλου γίγνοιτο.
 19 Πού μοι τὸ ξίφος; μή τις ἄλλος τοῦτο γνωρίζει; μή τις
 ἄλλου ὄπλον τοῦτο ἦν; τίς αὐτὸ ἐς τὴν ἀκρόπολιν ἀνεκό-
 μισε; πρὸ τοῦ τυράννου τίς ἐχρήσατο; τίς αὐτὸ ἐπ' ἐκεί-
 νον ἀπέστειλεν; ὦ ξίφος κοινωνὸν καὶ διάδοχον τῶν ἐμῶν
 κατορθωμάτων, μετὰ τοσούτους κινδύνους, μετὰ τοσού-
 τους φόβους ἀμελούμεθα, καὶ ἀνάξιοι δοκοῦμεν δωρεᾶς.
 εἰ γὰρ ὑπὲρ μόνου τούτου τὴν τιμὴν ἤτουν παρ' ὑμῶν, εἰ
 γὰρ ἔλεγον, ἄνδρες, ἀπεθανεῖν ἐβελήσαντι τῷ τυράννῳ,
 καὶ ἀνόπλῳ ἐπὶ τοῦ καιροῦ κατειλημμένῳ, ξίφος τοῦτο
 ἐμὸν ὑπηρετήσε, καὶ πρὸς τὸ τέλος τῆς ἐλευθερίας συνήρ-
 γησε παντὶ, τοῦτο τιμῆς τε καὶ δωρεᾶς ἄξιον νομίζατε.
 δεσπότην οὕτω δημοτικοῦ κτήματος οὐκ ἂν ἡμεῖς φασθε;
 οὐκ ἂν ἐν τοῖς εὐεργέταις ἀνεγράψατε; οὐκ ἂν τὸ ξίφος

lum quidem, sed patri *conficiendo* qui sufficeret: &, quod
 gravissimum est, *invenit* sua ipsius manu, quae miserrima
 omnium mors est, multumque, quam si ab alio inferretur,
 difficilior. Ubi est gladius meus? Num eum agnoscit alius?
 numquid alterius cuiusquam telum illud fuit? quis illum
 in arcem detulit? ante tyrannum quis eo usus est? quis
 eum isti immisit? O gladii, particeps & successor praeclare
 a me factorum, post tot pericula, post tot caedes negligi-
 mur, & indigni videmur praemio! Si enim pro hoc solo
 honorem a vobis peterem; si enim dicerem, Viri, tyran-
 no mori volenti, cum inermis a tempore deprehensus es-
 set, gladius hic meus ministravit, & ad finem libertatis *re-*
stituendae unicuique adiutor fuit; hunc honore & praemio
 dignum iudicate! dominum rei ita popularis nonne remu-
 neraremini? non in bene meritis illum scriberetis? non ipsum

ἐν τοῖς ἱεροῖς ἀνεθήκατε; οὐκ ἂν μετὰ τῶν Θεῶν ἐκείνο
προσεκυνήσατε; Νῦν μοι ἐννοήσατε, οἷα πεποιημένοι εἶ- 20
κὸς τὸν τύραννον, οἷα δὲ εἰρηκέναι πρὸ τῆς τελευτῆς. ἐπεὶ
γὰρ ὑπ' ἐμοῦ Φονευόμενος, καὶ τιτρωσκόμενος πολλοῖς
τραύμασιν ἐς τὰ Φανερά τοῦ σώματος, ὥς ἂν μάλιστα
λυπήσειν ἔμελλον τὸν γεγεννηκότα, ὥς ἂν ἐκ τῆς πρώ-
της Θέας διαταράξῃ, ὁ μὲν ἀνεβόησεν οἰκτρὸν, ἐπιβώ-
μενος τὸν γεγεννηκότα, οὐ βοήθῃ, οὐδὲ σύμμαχον, ἥδει
γὰρ πρεσβύτην ὄντα καὶ Ἀσθενῆ, ἀλλὰ Θεατὴν τῶν οἰ-
κειῶν κακῶν. ἐγὼ γὰρ ἀπηλλαττόμενη, ποιητὴς μὲν τῆς
ὅλης τραγωδίας γεγεννημένος, καταλιπὼν δὲ τῷ ὑποκρι-
τῇ τὸν νεκρὸν, καὶ τὴν σκηνὴν, καὶ τὸ ξίφος, καὶ τὰ λοι-
πὰ τοῦ δράματος· ἐπιστάς δ' ἐκείνος, καὶ ἰδὼν υἱόν, ὃν
εἶχε μόνον ὀλίγον ἐμπνέοντα, ἡμαγμένον, ἐμπεπλη-
σμένον τοῦ Φόνου, καὶ τὰ τραύματα συνεχῆ, καὶ πολ-
λὰ, καὶ καίρια, ἀνεβόησε τοῦτο, Τέκνον, ἀνῆρμεθα,

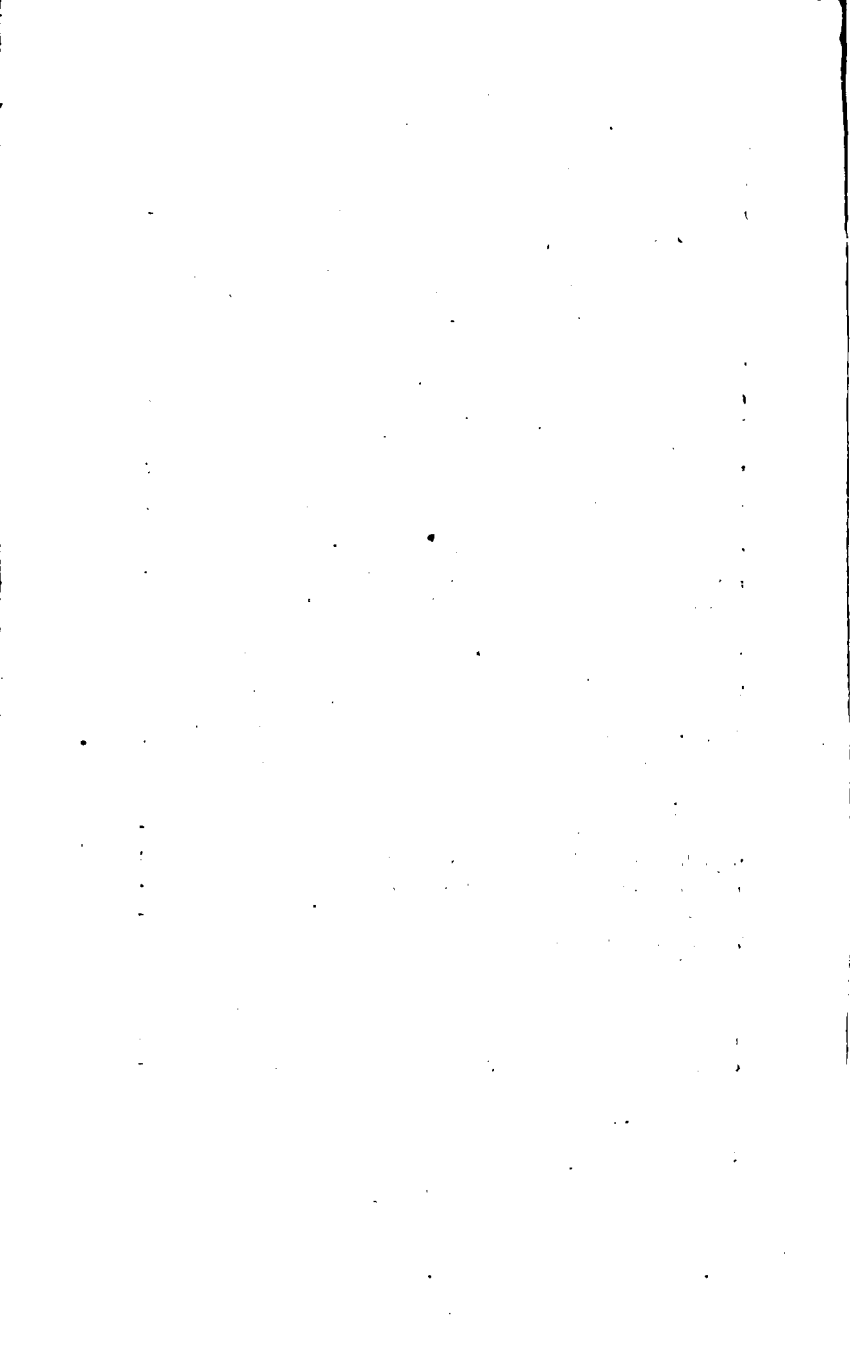
ensem in templi donariis reponeretis? non cum Diis illum
adoraretis? Iam mihi animum advortite, quid tyrannum fe-
cisse probabile fuerat, & quid dixisse ante obitum? Cum
enim trucidatus a me, & vulneratus multis vulneribus in
apertas partes corporis *infflatis*, (ut nempe maximum dolo-
rem patri obiicerem, ut primo illum spectaculo perturba-
rem) ipse quidem miserabile quiddam exclamaret, paren-
tem advocans, non adiutorem neque auxiliarium, (norat
enim senem esse & imbecillum) sed spectatorem malorum
demesticorum. Ego nempe abieram, auctor quidem totius
tragoediae, sed reliqueram huic actori mortuum, scenam,
gladium, & reliqua fabulae *peragenda*: superveniens autem
ille, vidensque filium, quem solum habebat, vix spirantem,
cruentatum, oppletum caede, vulneraque eius continua,
& multa, & letalia, haec exclamavit, *Fili, perimus, truci-*

πεφονεύμεθα, τετυραννοκτονήμεθα, ποῦ ὁ σφαγεύς; τί-
 νι με τηρεῖ; τίني με φυλάττει, διὰ σοῦ, τέκνον, προ-
 ανηρημένον; ἢ μήτι ὡς γέροντος ὑπερφρονεῖ; καὶ τῇ βρα-
 δύτητι κολάζειν δέον, καὶ παρατείνει μοι τὸν Φόνον, καὶ
 21 μακροτέραν μοι τὴν σφαγὴν ποιεῖ; Καὶ ταῦτα λέγων,
 ἐξήτει τὸ ξίφος· αὐτὸς γὰρ ἄνοπλος ἦν, διὰ τὸ πάντα τῷ
 παιδί θαρρεῖν. ἀλλ' οὐδὲ τῷτο ἐνεδέχσε, πάλαι δ' ἦν
 ὑπ' ἐμοῦ καὶ τῷτο προπαρασκευασμένον, καὶ πρὸς τὸ
 μέλλον τόλμημα καταλελειμμένον· ἀποσπάσας δὲ τῆς
 σφαγῆς, καὶ τοῦ τραύματος ἐξελὼν τὸ ξίφος, Θησί,
 Πρὸ μικροῦ μὲν με ἀπέκτεινας, νῦν δ' ἀνάπαυσον ξίφος,
 πατρί πενθοῦντι παραμύθιον ἐλθε, καὶ πρεσβυτικῇ χειρὶ
 δυστυχούσῃ συναγώνισαι, ἀπόσφαξον, τυραννοκτονή-
 σον, καὶ τοῦ πενθεῖν ἀπάλλαξον, εἴβε πρώτως σοι ἐνέτυ-
 χον, εἴβε τὴν τάξιν προῦλαβον τοῦ Φόνου. ἀπέθανον ἂν,
 ἀλλ' ἢ ὡς τύραννος μόνον, ἀλλ' ἔτι νομίζων ἔξειν ἐκδικον.
 νῦν δ' ὡς ἄτεκνος, νῦν δ' ὡς οὐδὲ Φονέως εὐπορῶν, καὶ
 ταῦθ' ἅμα λέγων, ἐπῆγε τὴν σφαγὴν, τρέμων, οὐ δυ-

*dati sumus, pro tyrannis caesi sumus. Ubi est interfectior? cui res
 me servat? cui me custodit, per te, fili, iam ante caesum? aut
 numquid senem continuit? & ipsa tarditate ut puniat, extendit
 mortem meam, & longiorem mihi caedem efficit? Et haec dicens
 quaerit ensē, inermis ipse, cum filio in omnibus confi-
 deret. Sed ne hic quidem illi defuit: olim autem erat a me
 ille praeparatus, & ad facinus futurum relictus. Extrahens
 nempe de caede & vulnere gladium, Paulo ante, inquit,
 me interfecisti: nunc vero recrea, gladii; veni lugenti patri sola-
 tium, & infelicem manum senilem adiuva: μάστα, tyrannum in-
 terfice, λυτὴν libera! utinam prius in te incidissem! utinam ordinem
 caedis praecepiissem! mortuus essem, sed solum ut tyrannus, sed
 putans, habiturum me vindicem: nunc vero ut orbis, nunc ut is,
 cui ne interfectioris quidem sit copia. Dum haec dicit, urget cae-*

νάμενος, ἐπιθυμῶν μὲν, ἀσθενῶν δὲ πρὸς τὴν ὑπηρεσίαν
τοῦ τολμήματος. Πόσαι κολάσεις ταῦτα; πόσα τραύ- 22
ματα; πόσοι θάνατοι; πόσαι τυραννοκτονίαι; πόσαι δω-
ρεαί; καὶ τέλος, ἐώρακατε πάντες τὸν μὲν νεανίαν προ-
κειμένον, οὐδὲ μικρὸν, οὐδ' εὐκαταγώνιστον ἔργον· τὸν
πρεσβύτην δὲ αὐτῷ περιεχυμένον καὶ τὸ αἷμα ἀμφοῖν
ἀνακεκραμένον, τὴν ἐλευθέριον ἐκείνην καὶ ἐπινίκιον σπον-
δὴν, καὶ τὰ ἔργα τοῦ ξίφους τοῦ ἐμοῦ· αὐτὸ δὲ τὸ ξίφος
ἐν μέσῳ ἀμφοτέρων ἐπιδεικνύμενον, ὡς οὐκ ἀνάξιον γε-
γνηται τοῦ δεσπότη, καὶ μαρτυρόμενον ὅτι μοι πιστῶς
διηκονήσατο. τοῦτο ὑπ' ἐμοῦ γενόμενον, μικρότερον ἦν.
νῦν δὲ λαμπρότερόν ἐστι τῇ καινότητι. καὶ ὁ μὲν καθε-
λὼν τὴν τυραννίδα πᾶσαν, εἰμὶ ἐγὼ μεμέρισται δ' ἐς
πολλοὺς τὸ ἔργον, ὥσπερ ἐν δράματι. καὶ τὰ μὲν πρῶτα
ἐγὼ ὑπεκρινάμην, τὰ δεύτερα δὲ ὁ παῖς, τὰ τρίτα δὲ ὁ
τύραννος αὐτός· τὸ ξίφος δὲ πᾶσιν ὑπηρετήσεν.

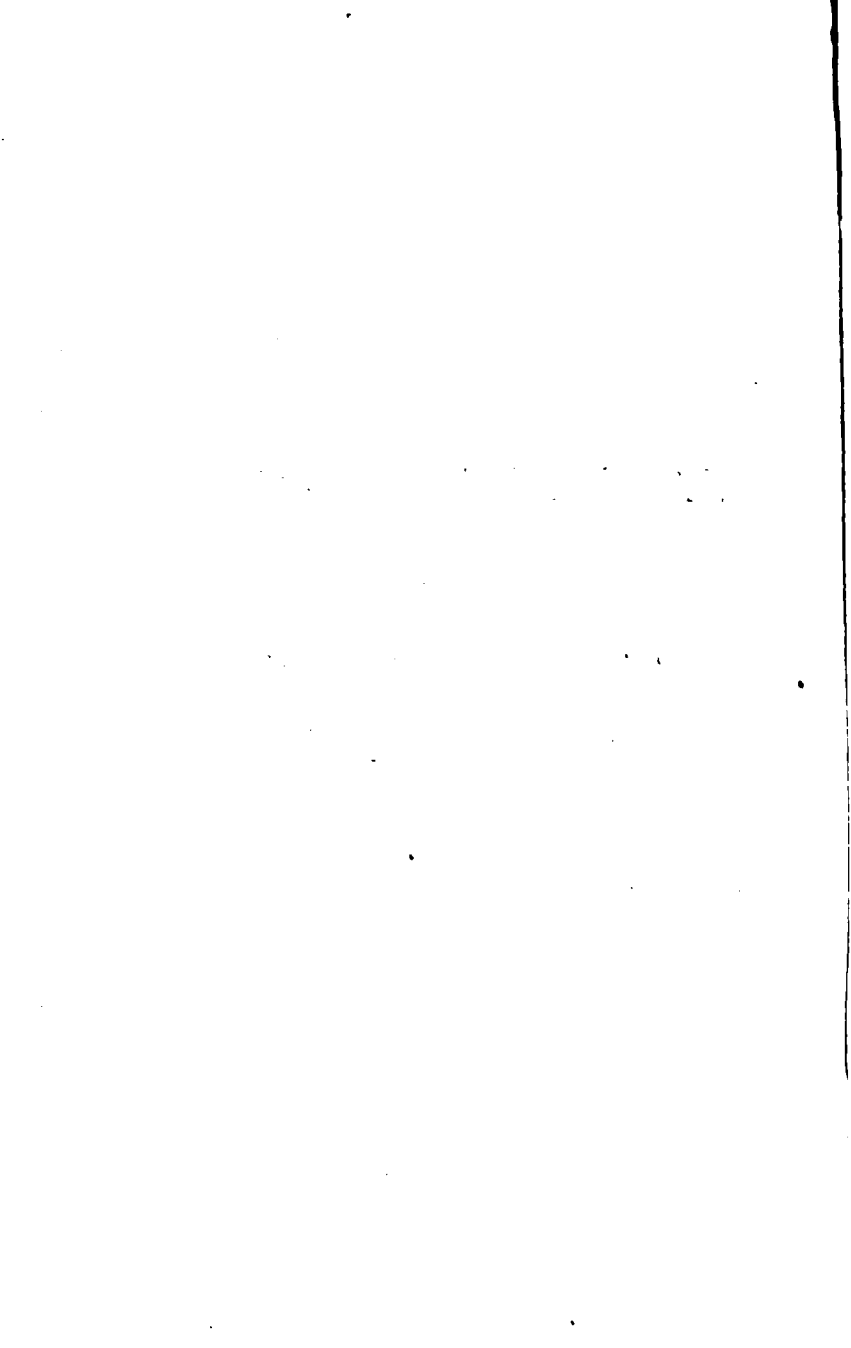
dem, tremens, perficere nequiens, cum cuperet ille quidem,
sed viribus ad ministerium conatus deficeretur. Quot hae
sunt poenae? quot vulnera? quot mortes? quot tyranni-
cidia? quot praemia? Denique vidistis omnes iuvenem qui-
dem iacentem in conspectu, opus neque parvum, neque
superatu ita facile; senem autem illi circumfusum; per-
mixtum utriusque sanguinem, libationem Liberatori Iovi sa-
cram pro victoria; eaque gladii mei opera: ipsumque adeo
gladium in medio utriusque ostentantem se, quam non in-
dignus fuerit domino, testantemque, fideliter se mihi mi-
nistrasse. Hoc *universum* mea manu factum, minus futurum
erat. Iam ipsa novitate clarius est. Ac destructor totius ty-
rannidis ego sum: opus autem ipsum in plures descriptum,
ut in fabula: primarum partium actor ego, secundarum fi-
lius, tertiarum ipse tyrannus, gladius ministravit universis.

VARIAE LECTIONES

ET

ANNOTATIONES

VARIAE LECTIONES

IN HERMOTIMUM.

Pag. 1. l. 3. ΛΥΚΙΝΟΣ) Ab hac persona recte incipiunt *I. H. & A. 1.* Deest in *P. & Fl. & M.* in quibus nunquam in capite scribuntur personarum nomina. Sed *B. 2. Λυκίνου καὶ Ἑρμοτίμου.* Vid. infra c. 48, 49. Ceterum in personis per totum dialogum distinguendis Flor. plerumque integre exprimit *HERMOTIMOS & ΛΥΚΙΝΟΣ. l. 4. Τεκμηρῶσθαι*) *Lege τεκμηρῶσθαι* ex *Marc. Solan.* Sed nihil mutat *M.* nec edd. *l. 7. Σεαυτοῦ*) *ἑαυτοῦ W.* at prius servant edd. *Pag. 2. l. 10. Παραπολόμ.) παραπολλόμ. Fl.* Reliqq. vulgatam tuentur. *Pag. 3. l. 5. Όλος*) *ὅλος B. 2. & W. Όλος* edd. reliquae omnes. Sed *ἅλον L. l. 12. Οὐχ*) *οὐκ male I. Οὐχ* recte *P. A. 1. S. & c. l. 13. Ὀδοιπόρηται*) Sic recte *B. 1. & 2. ac W.* Ceterae edd. male *ὀδοιπόρηται* prima brevi. *l. 15. Ἀρχόμεθα*) Ita bene *B. 2. & W.* Nam *ἀρχόμεσθα* minus convenienter *H. Fl. S. P. A. 1. Pag. 4. l. 11. Ἰκανός*) *ικανῶς W.* male. Prius servant edd. ant. & rec. omnes. *l. 14. Σε*) *δὲ M. Σε* edd. omnes. *ead. Ἀνακουφίζει*) Sic edd. omnes bene, item *M.* Sola *I. ἀνακουφίζοι* male. *l. 15. Ἀναβεβηκώς*) *ἐναβεβ.* rursus male *I.* Ceterae vulgatam tuentur cum *M. Pag. 5. l. 5. Συμπροβ.) Συμπροβ. W. l. 6. Τποφαίνει*) Sic edd. recte. *Τποφαίνειν W.* male. *l. 7. Μετὰ*) Sic edd. & *M. Pag. 6. l. 1. Εὐθεΐαν*) Ita habent *G. W. P. L. Edd.* vulgo *εὐθύ. l. 3. Ὑμῖν*) Sic edd. octo verr. & *Mf. M.* Sola *I. ἡμῖν. Pag. 7. l. 4. Παπαὶ*) *βαβαὶ L.* Nihil vulgatam movent *H. Fl. I. P. & c. l. 5. Χαμαιπσιῖς*) Sic *Mf. G. P. L. χαμαι* tantum edd. omnes & *M. l. 6. Παντάπασιν*) *πάντα παθεῖν W.* male. *l. 8. Ἐρχόμενοι*) *ἐρπῖμ. Gron. male. Solan. l. 11. Εἰ*) Sic recte sine accentu *Fl. P.* Nam *εἰ* male *I. H. l. 13. Περιβαλεῖν*) Sic *W. P. L. Παραβαλεῖν* edd. *l. 17. Καὶ*) Deest in *W.* Agnoscunt edd. *Pag. 8. l. 4. Πότερον*) Ita recte edd. & *M. Πρότερον* male *Fl. Pag. 9. l. 12. ΑΥΚ.)* Male deerat haec persona in *I. Ald. Fr. H.* Aderat in reliqq. & marg. *A. 1. M.* duo puncta, quibus personae solent designari. *l. 14. Ἀνδρίαν*) *ἀνδρεῖαν W. Pag. 10. l. 2. Ὅσα*) *ὑσαι W. Ὅσα I.* male. *l. 7. Διευκρινθῆν*) Conitans edd.

leſtio & M. *l. 13. Ταῦτα*) τὶ ταῦτα *Heinf. Pag. 11. l. 5. "Αν
 λυπ.* εἰ λ. *W. l. 8. Μηδ'*) μὴ δ' *l. ead. Εἶναι*) Sic *H. P. B. 2. Fr.
 & P. Eī l. 1. 2. vero A. 1. Fl. & W. Pag. 12. l. 2. Πλούτου*) Sic *l.
 H. Fl. Fr. S. A. 1. Πλούτων P. sola. l. 4. 'Επέστην*) ἐπέστιν *W.
 Sed prius edd. constanter fervant. l. 16. Παρὰ*) Sic recte *Codd.
 M. P. L. Περὶ vulgo edd. Pag. 13. l. 7. Διατεθεικεν*) Sic *Fl. H.
 P. & M. Διατεθηκεν l. l. 9. Δε*) δαί *W. prius vero edd. l. 16.
 Αὐτῷ*) αὐτοῦ *W. male. ead. Καταφρονούντα*) καταφρονούντες
W. Pag. 14. l. 15. Οὐ) Sic *P. & L. Αὐ edd. Pag. 15. l. 2. 'Επι-
 πώκει*) Sic edd. *Πεπώκει W. & Ex. Fl. Πέπωκε P. L. l. 5. 'Α-
 ριθμῶ*) ἀριθμῶ *Fl. male. 'Αριθμῶ reliquae, item M. & P. l. 6.
 Παραδεδώκει*) παρεδῶκει *B. 2. Alterum tuentur edd. rel. & M.
 l. 16. 'Αναίμωτι*) ἀναίμωτῇ *W. Pag. 16. l. 14. "Ετι συνοδ.*) Ita
 dedi ex *G. P. W. L. & marg. A. 1. Edd. enim male ἐπισυνοδοι-
 ποροῖν. Pag. 17. l. 9. Γὰρ*) γοῦν *Marc. l. 15. Μάθης*) Nihil hic
 variare *Fl. neque in seqq. capitibus quidquam variationis ef-
 fe, Solanus quinquies repetit, ad verba δίδοτε, ἐφίετε &c.
 quae subiicere nihil attiner. Pag. 19. l. 5. Δε*) δὴ *H. (add. Basf.
 4 & S.) l. 12. 'Υμντέρων*) ἡμετέρων *male Vorst. l. 17. col. 2.
 Δε*) Omissam hanc in edit. *Cler. particulam inseruit Solanus.
 Pag. 20. l. 2. Προσιπῶν*) Sic edd. omnes & *M. Προσειπῶν le-
 gendum coniiciunt. vid. nott. l. 9. Τοῦ*) τῶν *male B. 2. Τοῦ
 ceterae & M. Pag. 22. l. 5. Οὗτοι δὲ &c.*) Vid. notas. *l. 11.
 'Ανὴρ*) Deest in *W. Adest in edd. l. 14. 'Εποιεῖτο τὴν αἵρεσιν*)
 Haec & seqq. ad ἀξιών, sic, ut edidimus, legi in edd. & *M. no-
 tat Solanus. l. 16. 'Αλλ' οἷσθα*) Et haec duo verba sic legi in
 iisdem, notavit idem. *Pag. 23. l. 3. 'Υπερεκπίπτω*) Sic *l. Fl.
 P. H. S. & M. Pag. 24. l. 10. "Αν*) ὦν *W. Sed edd. omnes ἄν.
 l. 13. Δυναμένος*) δυναμένῳ *W. Sed nihil a vulgata abeunt H.
 Fl. P. Pag. 26. l. 3. Πέρι*) Sic recte *l. Aliae περί. l. 9. 'Επέ-
 πληξς*) Sic *l. H. A. 1. P. Item M. & P. 'Εξεπληξς male Fl. &
 P. l. 12. "Η*) εἰ *B. 2. "Η reliqq. & M. Pag. 27. l. 7. Παραπο-
 λούμενον*) παραπολλόμενον *Fl. Sed pro vulgata stant H. P. S.
 &c. & P. Παραπολόμενον W. l. 8. 'Αν σοι*) Rectius abest ἄν in
W. l. 9. 'Εθέλεις) ἐθέλης *l. male. 'Εθέλεις quinque edd. pri-
 scae, & M. Pag. 28. l. 15. 'Ορῶσιν*) Nihil hic variare *H. l. &
 Fl. notat Solanus. Pag. 29. l. 13. 'Επικατεχόντων*) Sic edd. *l.
 H. Fl. P. &c. l. 14. Κλαυθυριζομένων*) Sic recte *P. A. & M.
 Edd. reliqq. male κλαθυριζ. l. 16. 'Αποσεισάμενον*) Sic edd.
 ant. *'Απασεισαμένους Mf. P. 'Αποσεισάμενος Angl. Pag. 30. l. 1.
 'Απορρίψαντα*) Sic *P. 'Απορρίψαντας edd. & M. male. l. 3. Καὶ
 γυμνόν*) καὶ deest in *B. & Angl. C. Adest in edd. & M. l. 7.*

Φρατρίας) Sic recte *B. 2. S. & Schol.* Φατρίας corrupte *I. H. A. 1. Fl. F. P. & M. l. 9.* Οὐ πιθόμην) Sic *H. Fl. P. A. 1.* Οὐκ ἐπιθόμην *B. 2. & S. l. 12.* Εἰ γε) Sic *I. H. A. 1. P. S.* Ὡς εἶγε *Fl. & W.* Sed εἶγε supra scriptum erat; vid. nott. *l. 13.* Καὶ ἥδη καὶ τὰδε) Sic esse in *Fl. H. & M.* notat Solanus. Sed & *B. 2. A. 1. P. & S.* ita habent. *l. 17. col. 1.* Ἐσσύμενον) ἐσσύμενον & ὀρμώμενον male in ed. Cler. *Reitz. Pag. 31. l. 3.* Οὐδὲ) καὶ οὕτω *Fl.* Οὐ τῶν *M.* Vulgatam servant ceterae & *Cod. P. l. 7.* Λιπαρές) Sic optime *G. P.* Erasum etiam α in *M.* Edd. vero omnes male habent ἀλιπαρές. *l. 9.* Ἐπιδείχεται) Ita *I. H. B. 2. Fl. P. & M. l. 10.* Ὅντα) εἶναι *Angl. & P.* Ὅντα edd. omnes & *M. Pag. 32. l. 11.* Σοὶ μὲν ἐπὶ) Sic *I. H. Fl. P.* Σὺν μὲν ἔτι *P. Pag. 33. l. 1.* Ἐπὶ τὰς ἀρκτους) ἐπὶ τῆς *W. l. 2.* Εὐνδρος) Sic edd. praeter *I.* omnes: haec enim εὐνδρος, cui adstipulantur *P. L.* Et sic olim in *M.* fuerat. *l. 6.* Ἐναντιώματα) ἐναντιώματα *lenf.* Nil mutant edd. nec *W. l. 7.* Καὶ ἡ. π. ἀ. ἐ.) Nihil hic mutant edd. nec *M. l. 9.* Ἐλαστος) ἐλάσσης *lenf.* Sed nihil mutant edd. nec *M. l. 13.* Ἀλλοις) ἀλλήλοις *W.* Ἄλλους *B. 2. male. cad. Δυναμένους)* Sic *I. Fl. A. 1. &c. & M.* Δυναμένους *P. & B. 2. l. 15.* Αὐτοῦ) Nihil mutant edd. Αὐτῆς *Vorft. male. l. 16.* Παρ' αὐτῷ) παρ' αὐτὸν *W. P. L. cad.* Τὸ πληθος) Abest articulus *a B. 2. & M.* adest in omnibus edd. reliqq. *Pag. 34. l. 2.* Ὑπερδιατενόμενοι) Sic *W.* Ὑπ. . . ταινάμενοι edd. *l. 11.* Μετεπληυθῶσι) μετεπληυθῆς *W. male. l. 15.* Καὶ) Abest a *W.* adest in edd. *l. 16.* Οὕτω) Sic *H. I. P. S. A. 1.* Οὕτως *Fl. & M. Pag. 35. l. 10.* Ἡ δέον) ἡ δέως edd. omnes male, praeter *S.* quae ὡς δέον. Ἡ δέον recte margo *A. 1. W.* Et sic correxerat Anonym. in *H.* Ἰσως ὡς εἰδὼν *L.* Εἰ δέον *Heinsf.* Aliter *Marcil.* quem vid. *l. 16. col. 1.* Ὁ τινὰ) Male ἂ τινὰ editum erat. *Pag. 36. l. 2.* Παραπαῖοι) παραπαῖν *Fl. & M.* a recentiore manu. Vulgatam servant reliqq. *Pag. 37. l. 1.* Δεῖν) Sic edd. Δεῖ *P. l. 3.* Ἰόνιον) Recte edd. ἰόνιον *Cod. M.* prave, vid. nott. *l. 6.* Τοῦ) τῆς *W.* Nihil mutant edd. vett. *l. 7.* Ὅς) Sic *I. Fl. A. 1. S. & M.* Ὡς *P. H. Fr. B. 2. male. l. 8.* Ἐτεμεν) ἐτέμεν *W. l. 10.* Τρωθήσασθαι) τιτρωθήσασθαι *Pell. Pag. 38. l. 5.* Εἰς Κόρινθον) Κόρινθον δὲ *W. P.* Nihil mutant *Fl. I. H. P. &c. l. 12.* Πρὸς) εἰς τὴν *W. P.* Vulgatam retinent edd. omnes. *Pag. 39. l. 3.* Γὰρ) Nihil hic variare edd. notat Solanus. *cad.* Τὸ τοιοῦτον) Sic edd. *I. Fl. H. P. A. 1.* Τὸ τοιοῦτο *M. Pag. 40. l. 11.* Ἀρτεξτάζοντες) Ita recte *I. B. 2. & W.* Ἀρτεξτάζοντας male *A. 1. H. Fl. P. S.* habebant. *l. 15.* Μὴ δὲ πώποτε) Sic *I. A. 1. & S.* Μηδὲ πώπ. ceterae & *M.* Μηδεπώποτε *B. 2.*

Pag. 41. l. 4. ἦ) Sic *I. Fl. P. H. & M. l. 7. τοῖς ἄλλοις*) Ita edd. *I. Fl. H. & c. τῶν ἄλλων P. ead. οἷδας*) Deest in *W. & Ex. Fl.* Adest in edd. & *P. l. 10. Ἐπιπληξαι*) Ita dedi ex *G. W. & P. Codd. & sic voluit Marcil. Ἐκπληξαι* male edd. *Pag. 42. l. 2. Μὴ δὲ*) Sic *I. H. Fl. Μηδὲ P.* aliaeque & *M.* quod hic non improbem. *Μηδεπώποτε* iterum *B. 2. iunctim. l. 3. Μηδὲ*) Aliae edd. hic rursus *μὴ δέ.* Sed nil refert. *l. 5. Πολλοῖς*) ἄλλοις *Vo.* Vulgatam servant. edd. & *M. l. 10. EPM.)* Omissa *Hermotimi* persona in edd. restituta ex Marcil. & punctis *W. l. 15. Προσθεῖς*) *προθεῖς Vo.* Sed nil mutant edd. nec *M. l. 16. ΛΥΚ.)* Deerat in edd. *Pag. 43. l. 4. Ἡμέτερα*) Ita recte *I. S. & L. Ὑμέτερα* male *Ald. Fl. P. F. l. 7. Ὡς*) Sic *A.* Abest in ceteris edd. & *M. l. 13. Μὴ δὲ*) Ita disiunctim *I. H. Fl. & M.* Reliquae fere *μηδέ. l. 17. τὸ τοιοῦτον*) Sic *I. Fl. H. P. & c. Pag. 45. l. 8. Οὐ γὰρ*) ὅτι οὐ γὰρ *W.* Abest ὅτι ab edd. *ead. Λεύσουσι*) *λεύσσουσι* apud Homer. legitur; sed nihil mutant edd. Luciani. *l. 10. Δοκῶ*) Sic *L. & marg. A. 1 IV. Δοκῶ* edd. *l. 14. Συνεσχεῖσθαι*) Ita habere *I. H. Fl. S. & M.* notat Solanus. *l. 15. Παρὰ*) *περὶ Ex. Fl. Παρὰ Cod. P.* cum edd. *Pag. 46. l. 2. Μὴ δὲ*) Sic *I. H. Fl. & M. Μηδὲ ceterae edd. l. 12. τὸ τοιοῦτον*) Sic edd. constanter legere notat Solanus. *l. 16. col. 1. Καὶ*) Hanc coniunct. in edit. omissam supplevit Solanus. *ead. col. 2. Αἰτιάται*) Ex *M.* supplevit illa decem verba ab *αἰτιάται* ad *ἀποφαίνεται*, reliquaeque vitiosae restituit Solanus. *l. 17. col. 1. Προυσιαέως*) Sic *C. & M.* In *V. Προυσιέως* erat. *Solan. ibid. l. 18. Ἐπὼνμασαν*) *ὀνέμασαν* edit. Clerici, quam correxit Solanus. *ead. col. 2. Αὐτῇ*) *αὐτῆς* prave edit. Cler. Emendata ex *M. l. 20. col. 2. Προμνηθυμένη*) *προμνηθυμένη* editio eadem, emendata ab eodem. *l. 21. col. 1. Ἐξορκοῖ*) *ἐξαρκοῖ* prave edit. Cler. Sed correxit Solanus. *Pag. 47. l. 4. Δὲ*) *γὰρ W. Pag. 48. l. 5. Ὡς*) Ex *Cod. W.* Male enim abest *ὧς* ab omnibus edd. ὅτι coniecerat Ienf. ex *B. 2. ead. Γένοιτο*) Sic *A. 1. H. Fl. F. B. 2. S. & M. Γένοιτο I. & P. l. 6. Λέγουσιν*) Ita edd. optimae & *M. Λέγουσι* male *Fl. l. 8. Πάμπλου αὐτῶν διαφέρ.*) Ita *Codd. W. & L. Πάνυ διαφέροντα αὐτῶν* edd. *Pag. 49. l. 6. Ὅστερ ἄδηλον εἰ οὕτως ἔχει*) Sic edd. & *M. l. 8. Ὑμᾶς*) Sic *W. L. & B. 2. Reliqq. edd. male ἡμᾶς. l. 10. Ἐπικούριοι*) Ita constanter edd. *Ἐπικούριοι W.* semper. *l. 11. Ὑμεῖς*) Recte sic *H. Fl. P. & M. Ἡμεῖς* male *I. l. 15. Αὐτὸ*) Nihil variant edd. *Αὐτοῖς Marc. Αὐτὰ W. l. 16. Ἐνθα δὴ κρ. μ. ο. δ.)* Edd. hic cum *Cod. M.* conspirare notat Solanus. *Pag. 50. l. 2. Στωϊκῶν*) *Στωϊκὸν ἐστὶ μόνον W. Στωϊκῶν ἐστὶ μόνον I.*

Στοιχῶν ἐστὶ μόνον *H. Fl. A. 1. P. B. 2. & S. 1. 9. Τοιοῦτον*) Sic *I. H. Fl. P. & c. & M. 1. 11. Ἀσκληπείον*) Sic edd. omnes & *M. Sed Ἀσκληπείον M. Reg. 3011. Pag. 51. 1. 4. Πρόδῃλον*) *Πρόδῃλον γὰρ W. Sed abest alterum hoc γὰρ ab edd. 1. 13. E)* Abest *si in P. Adest in edd. Pag. 53. 1. 6. Αὐτὸ*) Ita habent *I. H. Fl. & c. & M. Αὐτὸ male P. S. & G. 1. 7. Ἀποδυσσόμενον*) Ita dedi ex Codd. *G. W. P. & L. Ἀποδυσσόμενον edd. omnes male. Pag. 54. 1. 7. Παρὰ*) Sic *W. Περὶ edd. 1. 10. Ἡλείου*) *Ἡλείου I. Pag. 55. 1. 3. Τὰ πάσαι*) Sic edd. & *M. 1. 5. Ἀργυρᾷ*) Edd. vulgo male *ἀργυρά. 1. 10. Γράμμα*) *γράφουσι male W. Nihil a vulgata abeunt edd. 1. 14. Ἀνέχει*) *ἀντέχει edd. omnes prave. Sed ἀνέχει Codices quinque, A. G. W. P. L. Pag. 56. 1. 5. Γὰρ*) Abest haec particula a *W. 1. 6. Οἶον*) *ὄλον Fl. & W. Ceterae edd. & P. vulgatam tuentur. 1. 7. Γράμμα τι*) *γράμματι una voce H. Γράμμα τι. Fl. Γράμμα τι S. & M. Γράμμα τι P. Sola Ald. recte γράμμα τι. 1. 16. Ἐπισκόπησον*) Sic edd. omnes. *Ἐπισκοπείς Codd. A. G. P. Ἐπισκοπῆς W. Pag. 57. 1. 11. Ἐπὶ πάντων*) Ita habere edd. & *M. notat Solanus. Pag. 59. 1. 1. Μέντοι*) Sic edd. & *M. Sola B. 2. μέν τι, male. 1. 7. Ἐξελόντες*) Ita bene edd. *Ἐξελθόντες male W. 1. 9. Μέν γὰρ*) *γὰρ abest in M. Comparat in edd. omnibus. 1. 10. Γράφομεν*) Sic *B. 2. & M. Ceterae edd. γράρομεν. Pag. 60. 1. 7. Δύο ἀνθρώπους*) *δύο infertum ex Cod. Pell. quod aberat ab edd. 1. 9. Τὸ ἐπίσημον*) *τοῦπίσημον W. quod magis Atticum. At nil mutant edd. Pag. 61. 1. 2. Περιθεωροῦντες*) Sic *I. Fl. P. H. & c. Παραθεωροῦντες W. 1. 6. Πάσων*) *W. recte. Πάντων edd. ead. Αὐτῶν*) Sic *I. H. Fl. B. 2. P. A. 1. & Cod. M. Αὐτῷ male S. & hanc secuta A. 1. 14. Αὐτὸ*) Ita edd. *Αὐτοῦ L. bene. 1. 15. Οὐδὲν ἡμῖν πλ. πεπρ. ἦγ.)* Ita, ut dedi, habent *I. Fl. H. P. S. & Cod. M. Pag. 62. 1. 8. Ὅδῳ*) Ita edd. *Ὅδῳ W. Utrumque bonum; prius tamen praeferrem. Pag. 63. 1. 11. Ἐξίαναι*) Ita marg. *A. 1 W. Vulg. ἐξῆναι. Pag. 64. 1. 10. Μὰ*) Sic *L. Μοι vulgo edd. 1. 11. Πέντε ἔτη*) Sic *W. Πέντε abest ab edd. 1. 14. ΛΥΚ.)* Deest haec persona in edd. Restituta ex *I. & P. 1. 16. Νῆφε*) *ἦφε* ridicule edit. Sed correctio facilis, nec opus monere unde profecta. Pag. 65. 1. 1. EPM.) *ΛΥΚ. male habebant M. & edd. omnes; recte EPM. I. & L. ex quibus etiam deinceps ter eadem restitutae. Pag. 66. 1. 4. Ἀφαιρούμεν*) *ἀφαιρούμεν marg. A. 1 W. bene. ead. Πεντήκοντα καὶ ἑκατὸν*) Ita Codd. *A. G. P. L. & marg. A. 1 W. Πεντοκαίδεκα edd. & M. 1. 5. Ὅλον*) *Ἀν ὅλος; Pell. Pag. 68. 1. 4. Ἡ τις*) *εἴ τις W. male, ait Solanus. 1. 17. Παρεδοκμεῖται*) *παρουδοκμεῖ pra-*

ve edit. saepe notata, etsi & sic Cod. V. Sed recte C. *ead.* *Εἰς δόξαν ὑπερφαινεται*) Pro *eis* editum legebatur *ὑπέρ*. Et pro *ὑπερφαινεται*, erat *ὑποφαινεται*. Emendaverat vero sic, ut dedi, Solanus, non addens unde; sed cum id frequentissime addat, non dubito, quin & hoc ex Ms. hauserit. *Reitz.* *Pag.* 69. *l.* 14. *Αὐτοὺς*) Sic recte P. Ceterae pleraeque male *αὐτοὺς*. *Pag.* 70. *l.* 1. *Γάρ*) Abest haec particula in S. Adest in W. Item in edd. *I. P. H. Fl.* *l.* 2. *Ἐκάστη*) *ἐκάστην* male Cod. P. Vulgaram servant edd. optimae omnes. *l.* 3. *Καὶ*) Sic recte edd. *Fl. H. I. P. & M.* *Ἐπ'* male *B.* 2. *l.* 4. *Διαιρέσει*) Sic edd. & M. *l.* 15. *Πεπειραμένους*) *πεπειραμένους* ridicule *l.* 17. *col.* 2. *Τὸ*) *τὸν* prave edit. Cler. *Pag.* 71. *l.* 2. *Δεήσῃ*) Sic *I. P. Fl. H. & M.* *l.* 3. *Αὐτῶν*) *αὐτῶ* S. & A. male. *l.* 4. *Ἡμὴδ' ἐν*) ἢ delet Gronov. Adest in edd. *I. Fl. H. P. & C.* *l.* 6. *Δὲ*) *δὴ* Pell. ironice. *Pag.* 72. *l.* 7. *Ἀναλελογίσθαι*) *ἀναλελογησθαι* Ex. Fl. At recte vulgat. tuentur *I. P. H. & Cod. P.* *Ἀναλλογίσθαι* marg. A. *l.* IV. *Pag.* 73. *l.* 5. *Οὕτω*) *οὗτος* Fl. & L. *Οὕτως* M. Edd. *οὕτω* servant. *l.* 6. *Ἰδὼν*) *εἰδὼς* P. Sed nihil mutant edd. *l.* 8. *Ἐσχές*) Sic habere *I. H. Fl.* notat Solanus. Sed & reliquae sic recte habent. *l.* 12. *col.* 2. *Καὶ*) Hoc deficiens *καὶ* supplevit Solanus. *ibid.* *l.* 13. *Τοῦ καθόλου λογομένου*) Pro his & quae sequuntur, usque ad *ὑφισταμένη*, in V. & M. legebatur sic: *Τὸ καθόλου ὑφίστησιν ἐπεὶ μὴδέ τις φύσις*. Ex Solani annotatis. Sed pro *καθόλου* M. habet *κατὰ ὅλου*. *Reitz.* *l.* 14. *col.* 1. *Χρησίμω*) *χρησίμως* perperam legitur in editis: emendavit Solanus. *l.* 15. *col.* 2. *Τμῶν*) *Lege* *ἡμῶν*, quamvis in M. etiam *ὑμῶν* sit. *Solan.* *ibid.* *l.* 16. *Τῶν*) Aberrat in edit. Sed addidit Solanus. *l.* 18. *col.* 1. *Ὁ τέσσαρα*) Illud ὁ omissum fuerat in ed. Cler. pro *τέσσαρα* autem lege *ἕξ*. Quamquam haec omnia perturbatiora sunt, quae de numeris affert, ut & reliqua absurda & inepta. *Solan.* *l.* 19. *col.* 2. *Τῶ φιδίᾳ*) *τῶν φιδίᾳ* erat in edit. & Cod. M. Sed *τῶ* legendum quis non videt? *ibid.* *l.* 23. *Ἀναιρήσεις*) *ἀναιρήσης* M. *l.* 28. *col.* 1. *Τὸ καθόλου*) Ita pro vulgato *τὸν καθόλου*, iterum *τὸ κατὰ μέρος* pro *τὸν*, quod in edit. erat, exhibeo, iubente Solano. *l.* 29. *col.* 2. *ὄντι*) Legendum coniiicio *ὀνόματι*. *Reitz.* *Pag.* 74. *l.* 3. *Ὡ παῖ*) *ὥπται* margo H. & Fl. Ceterae vulgatam retinent; item L. M. P. *ead.* *λέγων*) *γέλων* P. Nihil mutant edd. *l.* 7. *Ἰδοίς*) Sic Fl. H. I. P. S. & M. *Pag.* 75. *l.* 7. *Καὶ*) Sic edd. & M. *Καθ'* B. 2. *l.* 10. *Ἐκάστοις*) *ἐκάστης* W. Nihil mutant edd. *l.* 14. *Καταβύης*) Sic B. 2. & M. Reliquae edd. male *καταβύεις*. In B. 2. tantum deest iota subscriptum. *Καταβύει* Vorst. *l.* 15. *Παρακαλῆς*)

Sic M. (a recent. manu) & P. Παρακαλεῖν edd. *l.* 16. Γραμματεία) γραμματία Fl. & mox etiam γραμματίων. Sed vulgatae nostrae suffragantur *l.* P. H. &c. Item Codd. M. P. *Pag.* 77. *l.* 13. Εἰ) Ex Cod. W. inferui; nam deest in omnibus edd. *Pag.* 78. *l.* 1. Αὐθομολογούμενον) Sic edd. constanter. Anon. male ἀνθομολ. dare notat Solanus. *l.* 5. Ἄρα) εἰ μὴ ἀρα legendum notat Solanus. ead. Κατὰ) καὶ B. 2. male. Κατὰ servant reliqq. & M. *l.* 13. Ἀντίπτω) ἀντίπτω W. & Fl. Vulgatam tumentur reliquae. *l.* 15. Ταῦτα) Ut Ienius correxerat, hic est in L. Ταῦτα habebant edd. omnes & M. male. *l.* 17. Εἰκὸς ἐστὶ) Edd. & M. Εἰκοσὶν ἐστὶ melius Solan. *Pag.* 79. *l.* 5. Ἀεὶ) Deest in M. *l.* 7. Ὡστε, ὥ ἐταῖροι &c.) Vorst. emend. ὥστε μὴ δὲν ὦ . . . καὶ ἄλλως . . . At in vulgatam conspirant edd. & M. *l.* 12. Διψῶν) Sic *l.* Fl. H. P. S. Sola vero P. iota subscriptum addit. *l.* 13. Σπάσαιο) σπάσαις W. & Fl. Cum vulgata faciunt reliqq. *Pag.* 80. *l.* 1. Σύγ') Ita Cod. L. edd. *l.* P. & S. Σύγ' male Ald. H. Fl. *l.* 3. Τῶδε) Sic edd. optimae & M. Τῶ γὰρ P. *l.* 5. Ὑπεράνω) ὑπὲρ ἀνω edd. *l.* 7. Εἰ δὴ — ἀφελὼν) Nihil in toto hoc versu variare edd. nec M. notat Solanus *l.* 14. Ὡν) ὧν Vorst. Sed nihil mutant *l.* Fl. H. P. &c. *Pag.* 81. *l.* 4. Ὡς καὶ αὐτὸς) Ita edd. Sed abest ὥς in P. *l.* 9. Οὐδὲν ἐλάττων) οὐδὲν τι ἐλάττων W. & P. Nihil vero mutant edd. prilcae. *l.* 14. Εἰπεῖν) Ita M. B. 2. Fl. P. &c. Ἐπεῖν H. & *l.* male. *l.* 18. col. 1. Μὲν) μὲν γὰρ legebatur in Scholiis edris, delevit γὰρ Solanus. Credo ex Collat. Codicis. Alioquin ego retinerem; nam μὲν γὰρ interdum coniunguntur. vid. textum cap. 43 huius Dial. & cap. 17 de Merc. cond. Reitz. ead. Ἐξαντλούμεν) ἔξηντλούμεν perperam edit. Clerici. *ibid.* *l.* 19. Ἐπιρρέει) ἐπισιρρέει erat in edito, ἐπειρρέει inde fecerat Solanus. Ego in ἐπιρρέει mutavi, quia id voluisse Solanum suspicor; alioqui nihil ab edito recessissem. Reitz. *Pag.* 82. *l.* 1. Κωνίῳ) Κωνίῳ ἢ ἁλωνίῳ (sed posterius a recentiore manu depravatum est) W. *l.* 2. Ἀποκτείνει ἂν) Sic *l.* P. H. &c. Ἀποκτείνει Fl. Ἀποκτείνει M. *l.* 5. Ἀποθάναιο) Ita *l.* Fl. H. P. & M. &c. *Pag.* 83. *l.* 3. Ἐαυτοῦ) Sic *l.* Fl. H. P. &c. & M. *l.* 12. Αὐτὸν) Nihil mutant edd. Αὐτὼς Marcil. M. in litura v. Sic notat Solanus. *Pag.* 84. *l.* 3. Τὸ) Sic *l.* H. S. Tὰ P. *l.* 5. Ἐνδεῖν) ἐνδεῖς Fl. At vulgatam servant ceterae, item Codd. M. P. *l.* 15. Ποικῦντα) Sic etiam *l.* Fl. & H. habere notat Solan. *Pag.* 85. *l.* 2. Ἐλομένην) Ita recte Fl. P. H. B. 2. & M. Ἐλωμένην *l.* 4. Παντα) Ex M. & L. dedimus. Πάντων edd. male. *l.* 5. Ἐπιδεῖν) ἐπιδεῖν discretum sola Ald. male. *l.* 6. Τὰς) Sic L. P. M. & marg.

A. 1 IV. Καὶ edd. omnes male. *L. 15. Ψάμμω*) *Ψάμμων* P. Vulgatam servant ceteri, & edd. *Pag. 86. l. 2. Γάρ με*) *με γάρ* M. *l. 3. Διεδύναι*) Sic bene Fl. *P. H. B. 2. Διεδύναι* *l. male. Διαδύναι* legendum adscripserat Iuntinae Solanus, frustra, ut postea ipse vidit. *Pag. 87. l. 1. 'Ο δὲ πέντε*) Haec addita ex M. Desunt in omnibus edd. *l. 3. Ἡ γάρ*) ἢ P. At vulgatam lectionem tuentur merito edd. *Pag. 88. l. 1. Δ', οἶμαι*) *δέ μοι* male W. nihil mutant *l. Fl. H. P. l. 13. Τοῦτο*) *ΛΤΚ. τοῦτο* M. & edd. praeter *l.* quae sola recte omittit person. *ΛΤΚ. ead. 'Εξ ὧν*) Deest *ἐξ* in *S. l. Fl. H. & M.* Adest in *P. & B. 2. l. 16. col. 1. *Ων*) *Λεγε οὖν.* Num autem illud *ὧν* error Codicis, an Solani sit, nescio. *Reitz. Pag. 89. l. 7. Γίγνεσθαι*) Sic recte *l.* Ceterae, & M. *γίνεσθαι.* *Solan. l. 10. Πάλαι*) Sic edd. & M. habere, norat Solanus. Nescio quare. *l. 11. ΛΤΚ.)* Deest in edd. Adest in *l. W. & P. l. 13. ΕΡΜ.)* Deest in edd. Adest in M. *i. e.* designatur solitis punctis. *l. 14. ΛΤΚ.)* Deest in edd. *Pag. 90. l. 16. 'Ον*) *οὐ* P. Vulgatam servant edd. *priscae. Pag. 91. l. 5. Καὶ ὑπάρχ.)* *καὶ* deest in W. Adest in *l. Fl. H. P. &c. l. 9. Ἡμῖς*) *ἄγχις* P. *l. 10. Κωλύσει*) *κωλύση* W. *l. 11. Θαλλῶ*) Sic Fl. *H. P. Θαλλῶ* *l. l. 13. 'Ο, τι*) *ὅτῳ* W. Nihil mutant Fl. *l. H. P. l. 17. col. 2. Τῷ*) *Pro τῷ,* quod in Cod. Voss. erat, *δ* iubet legere Solanus. frustra, ut attente perlegere dignanti patebit. *Reitz. ibid. l. 19. Ὑπάρχων*) Sic recte correxit Solanus pro *ὑπάρχων,* quod in Cler. ed. erat. *Reitz. ibid. l. 20. Περυκὲς*) Et hoc recte mutavit idem; nam prave in ed. eadem legebatur *περὺκοτι.* *Reitz. Pag. 92. l. 15. Οἶδα*) Sic recte Fl. *P. B. 2. S. A. & M. Εἶδα* Ald. *H. Fr. l. Pag. 93. l. 4. Παροιμίαζ.)* *προσμίαζ.* Ex. Fl. At vulgatam tuentur *l. P. H. & Cod. P. l. 6. Γάρ*) *γάρ τι* *l. P. H. Fl. B. 2. S.* At ignorat illud *τι* Cod. M. & sic Vorst. voluit, quare id delevimus. *Pag. 94. l. 4. Αὐτῶν*) Sic edd. Vorst. *αὐτῶ. l. 6. Τοῖς*) *ταῖς* edd. *l. P. H. Fl. Τοῖς* S. & Codd. *P. L. l. 7. 'Ομως*) Ex W. Deest in edd. *l. 12. Εἰργάσω*) Sic recte Codd. *L. & W. 'Εργάσω* edd. omnes male. Vestigia verae lect. retinuit *B. 2. εἰργάσω* exhibens. *Pag. 95. l. 2. Ἡ τίς*) *εἴ τις* W. & Fl. Nihil mutant ceterae. *l. 16. Κενὴν μακαρίαν*) *κενὴν καὶ μακαρίαν* male W. Sed recte abest *καὶ* ab edd. *l. Fl. H. P. &c. l. 18. col. 2. Τὰ*) Deerat in V. inferuit ex M. Solanus. *Pag. 96. l. 15. col. 2. Καὶ*) *κατὰ* erat in edito, sed mutavit Solanus. *ead. Εὐημερίαν*) Sic etiam est in C. *Solan. l. 18. col. 1. Μηδὲν ἴσθης*) *μηδ' ὅλως* M. Non agnoscit Bourd. *Solan. Pag. 97. l. 14. Εἶναι*) Sic edd. & M. *Οἶμαι* L. *'Εκείνην* Pell. & Marc. *Καὶ* Solanus. *Pag. 98. l. 12.*

Ἐξήταζεν) Ita bene *I. Fl. H. P. & W.* Ἐξήταξεν male *S. l. 14. Αὐτῶν*) Sic *I. H. P. P. & M.* Deest in *Fl. l. 15. Εὐθύς*) αὐτὴν marg. *A. 1 W. l. 16. Εἰσιτητέον*) Ita *Fl. I. P. S. &c.* Pag. 99. *l. 9. Ταῖς*) Ex *W.* Abest ab edd. Pag. 100. *l. 6. Εἰ πη*) Sic edd. & *P. Fl. W. & Ex. Fl. ead. Αὐτῶ*) Ita habet Cod. *M. & edd. Ald. Fl. I. H. B. 2. Αὐτῶν P. S. A. l. 7. Λέγοι*) Sic *M. Λέγει* edd. *l. 10. ὅτου*) Ita sola *I.* Ceterae ad unam omnes cum *M. ὅτε.* Sed *P. Cod. ὅτι.* Pag. 101. *l. 5. Ἰδεῖν*) ἰδὴ male *P.* Vulgata tuentur priscae edd. *l. 13. Ἐχουσι*) Sic *I. H. P. Ἐχουσι Fl. M. & Coll.* Pag. 102. *l. 5. Πειρωμένους*) Nihil hic mutare *I. Fl. P.* notat Solanus. Non invenit ergo variationem. At marg. *A. 1. πειρωμένοις* habet. *l. 8. Μόνω*) Deest in *Fl.* Adest in reliqq. item in *M.* ac *P. l. 9. Ἡ οὐδέν*) οἱ οὐδέν *W.* Nihil a vulgatae abeunt *I. Fl. H. P. ead. Εἰδότες*) Ex *P. L. & Angl. Ἰδόντες* edd. Pag. 103. *l. 4. Ἡνίκα*) Sic edd. *I. Fl. H. P. Ἠλίκα Gr. l. 5. Πάντα*) πάντας *W.* male. *l. 6. Εἰδεῖς*) Sic edd. *Εἰδοῖς W. l. 7. Καί*) ἐς *W. ead. Καὶ Στωϊκῶν τῷ ἄκρῳ*) ἐς Στωϊκὸν τὸ ἄκρον *P. A.* Sed vulgatae servant *I. Fl. P. l. 8. Ὑφ*) Sic recte *Fl. S. A. & M. Ἐφ' I. H. P. Fr. B. 2. & Ald. male;* vid. nott. Pag. 104. *l. 6. Ἐξω τοῦ οὐδ' οὐ ἔστι*) ἔξω τῆς οὐδ' οὐ ἔσμεν edd. Sed ἔστι Codd. *M. & L. l. 10. Πλησίον*) πλέον *P.* sola, male. *l. 15. Ἡ εἰ B. 2.* Nil mutat *I. H. Fl. P. ἢ M.* Pag. 105. *l. 8. Τῇ σερῶ*) Sic *I. Fl. H. P. &c. Τῇ M.* Sed supra scriptum est τῇ. *l. 9. Προγυμνάσεις*) προγυμνάξης *M. ead. Σετυτὸν*) Sic edd. priscae. Ἐκτυτὸν *W.* Pag. 106. *l. 9. Ἀρυκτα*) ἀρικτα edd. omnes male. Ἀρυκτα recte *M. Mf. B. & Angl. Pag. 107. l. 2. Πτίττοι — πτίττων*) Ex Schol. Πλήττοι & πλήττων edd. omnes. Πήττοι & πτήττων *M.* unde vestigia verae lect. tamen apparent. *l. 9. Δοκεῖ*) δοκῇ *W.* Nil mutant edd. antiquae. *l. 10. Τισί γε;*) Sic *M. & edd. Τισί γε Fl. Τί σιγᾶς; Graev. l. 18. col. 2. Πλέιν*) Sequebatur ἐπακρημμενον, quod merito delevit Solanus, quia ex paulo post sequenti Scholio huc irrepserat, neque agnoscere *C.* annotat idem. *l. 19. col. 1. Ὀλκός*) ἄλκός prave editum fuerat, quod correxit Solanus. *ibid. l. 20. Κοινῶς*) Exc. *G.* idem habent. *Solan. ead. col. 2. Τοῦ*) Inferuit articulum Solanus, qui in edito aberat; nec dubito, quin ex Cod. *V. Reitz. ead. Ὁ περὶ τῆς ἀχνης*) Exc. *G. & V. ὅπερ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ* (leg. ἀρτου). *Solan. ibid. l. 22. Τῆς ἀχνης*) Exc. *G. & V. τοῦ αὐτοῦ* (leg. ἀρτου). Cur a scriptura codicis *V.* tantopere recesserit Clericus saltem monere debuerat, & unde haec desumeret, quae reiectis aliis obtrudit. *Solan. Pag. 108. l. 1. Ἐκπρόθεσμεν*) ἐκπρόθετον *W.* Sed in marg. notata est vulgata lectio.

l. 3. 'Επί ταῦτα) Sic Ald. *H. S. P. & M. 'Επιτ.* Fl. *'Επεί ταῦτα* *I. & L. l. 5. Καί*) Omissum in *I.* habent Fl. *H. P. B. 2. & M.* In *Iunt. ἀνθρώπος* per compendium scriptum sic: *ἄνους. ead. ὕ- μέτερα*) *ἡμέτερα* Ex. Fl. Sed cum vulgata facit *P. l. 12. Συμ- αρπάσας*) Nihil hic variationis notat Solanus. Sed cum *P.* haberet *συνάρπασας*, id ex *I.* correxi. *l. 13. 'Εφυγεν*) *ἔφυγον* habebant edd. & *W.* *'Εφυγεν* sola *S.* recte. *Pag. 109. l. 1. Τον κάδον*) *τὸν κάδον* vitiose omnes, praeter *I. & Fl. & W.* qui *κάδον* quoque exhibet. Marg. *A. i W.* sic quoque corrigit. *ead. 'Εχοι*) Ex *S. & A.* vid. nott. *l. 8. 'Αποδώσειν*) Sic recte *I. P. & c. & M. 'Αποδώσειν* male Fl. *ead. 'Αποκρίνται*) Ita bene *B. 2. Fl. H. P. & M. 'Αποκρίνεται* male *I. l. 19. col. 1. Σολεων*) Ex *C. σολίων*. Non agnoscunt *C.* posteriorem hanc Scholii partem. *Solan. Pag. 110. l. 3. Καλύσει*) *καλύσῃ* Ex. Fl. Sed pro vulgata sunt *I. H. P. & P. l. 15. ὦν*) *ὄν* male *W.* *ὦν* Fl. *I. H. P. Pag. 112. l. 2. Δέ*) *δαί* *W.* Nihil mutant vulgatam Fl. *I. H. P. Ald. l. 3. Μου*) *με* *W.* solus. *l. 4. 'Ανάλωκα*) Sic recte edd. & *M. 'Ανήλωκα* *B. 2. l. 11. Κυματογῆν*) Ita Codd. *G. L. M. P. & marg. A. i W. Κυματοῶδη* male edd. omnes. *Pag. 113. l. 3. Μεταμαθήσῃ*) Sic dedi ex *W. & L.* Edd. enim male *μεταθήσῃ*. *l. 8. 'Η*) *καί* male *P.* Nihil in vulg. mutant edd. *l. 9. 'Ηρησο*) Edd. *ἥρησο* *B. 2. ἥρησο* cum puncto subscripto. *Pag. 114. l. 6. 'Εννοήσασμαι*) *νοήσασμαι* *W. ἐνόησ.* Fl. Ceterae recte, ut exhibuimus. *l. 7. Παρὰ σφρόμενον*) *περιφερόμενον* edd. Sed prius habent *L. & marg. A. i W. l. 11. Δοκῶ*) *δοκῶ* *I.* sola male. *l. 13. 'Αζων*) *ἄζειν* Fl. & *M. 'Αζων* ceterae & Cod. *P. l. 14. col. 2. Οὐκ ἐπ' αὐτῆς*) *ἐπ' αὐτοῖς* edit. Clerici, quam correxit Solanus. *l. 16. col. 1. Γὰρ*) Aberat in ed. Inseruit Solanus. *ibid. l. 17. 'Η τέλμα*) *ἢ τολμᾶν* *C.* Sed excidisse alia quaedam vox videtur. *Solan. l. 18. col. 2. 'Ο φοβούμενος*) *Μι- re* sane haec corrupta. Ego malim *ὁ φοβ.* Et *καταστολήν. So- lan. ibid. l. 20. Στολὸν*) *στολήν, εἶναι* *C.*

IN HERODOTUM SIVE AETIONEM.

Pag. 116. l. 6. 'Ιονία) *Ἰονία* male *H. & B. 2.* Ceterae recte *'Ιονία. l. 9. Γνώριμος*) Deerat in edd. Aderat in *L. & I.* Item in marg. *A. i W. Pag. 117. l. 6. 'Αγείρων καὶ συλλέγων*) *Græv. ἀγείρειν καὶ συλλέγειν.* At nihil mutant *I. Ald. Fl. F. H. B. 2. P. S. A. l. 12. 'Οπισθόδομον*) *I.* dubie an *ἐπισθόδομον*. Ceterae recte *ὀπισθ.* *Pag. 118. l. 3. 'Εκ*) *Gr. ἀπ'* Nihil mutant edd.

sed ἀκτῶν habent pro τῶν ἐκ. *L. 10.* Ὑφ' ἐνδς) ἀφ' ἐνδς male *Fl. Pag. 119. L. 8.* ἤρετο) Sic *I. Fl. B. 2. H. S.* *Pag. 120. l. 17. col. 1.* "H) Vocem ἦ, quae deerat, supplevi. *Solan. Pag. 121. l. 13.* Νίκας) Deest in edd. omnibus. Neque Cod: memoratur, qui habeat. *Pag. 122. l. 9.* Ὅ, τι) ὅτι edd. Sed correxi ex coniectura. *l. 14. Δέ)* Abest a *Fl. Adest in I. H. P. &c. Pag. 123. l. 1.* Ὅσον οὐ μικρὸν ἢ δὴ) ὥς οὐ μ. δέης *Pell.* Sed vulg. iervant *I. Fl. P.* Vid. *Dial. seq. c. 3. l. 3.* Παραθεωρήτε) π... εἴτε *Th. M. Παραθεωρήτε B. 2.* cum iota subscripto. Ceterae vulgatum tuentur. *l. 5.* Ἐπ' ἐμαυτοῦ) Sic *L. Ἐφ' αὐτοῦ I. Fl. H. Ἐφ' αὐτοῦ male P. S. A. Ἐπ' αὐτοῦ nota Gronov. l. 9. Συγκρίνετε).* συγκρίνατε edit. *Cler. Συγκρίνατε V. Exc. & Coll. Ἐγο συγκρίνατε, ἐξετάζοιτε,* legendum censeo. *Solan.*

IN ZEUXIN AUT ANTIOCHUM.

Pag. 125. l. 8. Βαδίζοι) Sic *I. Fl. H. P. Βαδίζει B. 2. l. 15. Αὐτὸ τοῦτο) αὐτῷ τοῦτω Fl.* Sed vulgatam exhibent *I. H. P. & Cod. P. Pag. 126. l. 3.* Νέμειν) Sic recte edd. οἶτο. *Sola I. male νέμειν. Pag. 127. l. 3.* Αὐτὸς) Sic habere *I. H. Fl.* notat *Solanus.* Quid tum? Habent sic & aliae. *Pag. 128. l. 5.* Ὄν) Sic edd. plurimae, & *P. Cod.* Sed ὁ *Fl. sola. ead. Καμπύλος) καμπόλος* credo fuisse in *I.* Sed ex aliis edd. correxerat *Solanus. l. 6.* Ἐπανίσταται) ἐμπανίστ. *P. male. l. 7.* Οἷν εἰσιν) οἷ—όν εἰσιν *I. Fl.* Sed saepe hae eiusmodi voces sic dividunt, quod ubique annotare non est operae; nam mox iterum sic occurrit. *l. 11.* Σκοπῆς) Nihil variare edd. optimas hic notat *Solanus. l. 13.* Ὀλος) Sic edd. οἶτο. *Sola I. ὀλος. l. 15.* Ἀνέχων) ἀνέχον *I. ead. Δεδίξαιτο) δειδίξαιτο Vorst.* Nihil mutant edd. *Pag. 129. l. 6.* Μέρων) μέρων *sola I.* Ceterae μετρων, male. *Μέρων Mf. Gr. P. & L. l. 13. Αὐτοῦ)* Sic edd. *I. Fl. P. H. &c. Αὐτῷ P. L. & marg. A. 1 W. l. 15. Τῇ)* Abest a *Fl. Adest in I. H. P. l. 16.* Θετταλαί) Nil mutare *Fl.* notat *Solanus.* Quare? quia a θ. minuscula inchoabatur. Sed hoc sexcenties fieri in edd. priscis sciebat, in nonnullis semper. *Pag. 130. l. 7.* Τῶν νεογνῶν) Sic *Codd. P. & L.* Τὸ νεογνὸν edd. *ead. Ἐν τῶν νηπίων) ἐν τῷ νηπίῳ Gronovius.* Sed nihil mutant edd. *Pag. 131. l. 1.* Ἡγνομένην) Sic habere *I. H. Fl. B. 2.* notat *Solanus.* Sed & habent ita aliae. *l. 7.* Τῶν δ') ἰσως τοῦ *L. ead. Ἐφ' ὅτῳ, εἰ) ἐφ' ὅτῳ δει, εἰ καλῶς Graev.* Sed nihil mutant edd. *Pag. 132. l. 3.* Δυσμυρίαν) δυσμυρίαν male *I. H. B. 2. Fl. P.* Sed correxit *S.* Alioqui vel nulla ed. praeceunte corrigenda

dum fuisset. *l. 4.* Ἐκπνέσσειν) ἐπιβέσσειν *P. & A. Codd.* At vulgat. servat *Cod. Fl.* Et *Mf. B.* Item ed. *Fl. l. H. P. &c. l. 7.* Αὐτῶ) Sic *P. Cod.* Αὐτῶν edd. *l. H. B. 2. Fl. P. &c. ead. Δι' ὀλίγου*) Ita recte *P. & marg. A. l. IV. Δι' ὀλίγον* edd. *l. 10.* Τυμῆτες) Nihil variare edd. annotat Solanus. *Pag. 133. l. 1.* Κατακρύψαντας) κατακρύψαντα *P. l. 7.* Ἐκάτερα) ἐκατέροις *P. l. 15.* Τετρυγόντων) Δελφιο τραχυτήτων. Sed nihil mutant edd. *l. Fl. H. P. &c. l. 18.* Τετρυγόντων) Edit. male τετρεγόντων. *Pag. 134. l. 1.* Πριν ἢ) Sic habere *l. Fl. H. & B. 2.* notat Solanus. *l. 9.* Ἐς) Sola *S.* omisit ἐς. *l. 11.* Ἀπεβαλόντες) Sic dedi ex *Fl. & B. 2.* Ἀποβάλλοντες *P.* Ἀποβαλλόντες male *l. H. Ald. Fr. S. l. 13.* Κατεβάλλοντο) κατελαμβάνοντο *Mf. B.* Nihil mutant edd. *l. 17. col. 1.* Ἀνεκυμβάλιαζον) ἀνεκυμβάλιζον edit. Cler. quam mutavit Solanus. *Pag. 135. l. 4.* Ὀλίγοι) ὀλίγου sola *marg. A. l. IV. l. 5.* Ἐπαιάνιζον) Sic *l. P. S. H. Fl.* Ἐπαιάνιζον Scholiast. & *P. l. 9.* Ἐγένετο) Ald. ἐγένεσα. Sed *marg. eius ἐγένετο*, quod iam habebant recte cert. edd. *l. 16.* Ἄλλως) Nihil hic abire a vulgata, *l. Fl. H. S.* notat Solanus. *ead.* Ἐπεποιθεῖν) ἐπαπόνθειν *L.* male.

I N H A R M O N I D E M.

Pag. 137. l. 8. Ὑποβάλλειν) Sic *M. l. S. H. Fl. P. &c. l. 13.* Ἐκμαθήκα) καὶ μαμάθηκα *W. Pag. 138. l. 8.* Ἐνίκησας) νικήσας edd. & *M. ead.* Ὁμωνύμου) ὁμώνυμόν σοι edd. omnes & *M.* Ὁμωνύμου σου *Marc.* Ὁμωνύμου σοι *Pell. l. 11.* Τὰ ὄρεα — πεπόννηκα) Tredecim illa verba defunt in *l.* Adfunt in ceteris ad unam omnibus. Adfunt etiam in *W.* nisi quod hic *Cod.* pro τὰ ὄρεα, habeat τὸ ὄρειον. *Pag. 139. l. 13.* Τοῦθ') Sic edd. Τοῦτο *W. Pag. 140. l. 1.* Καὶ ἐπ') καὶ deest in edd. Adest in *W. l. 3.* Ἐπαινέσονται) Sic *M.* recte & edd. excepta *B. 2.* quae vitiose ἐπαινίσονται quod Vorst. tamen mutaverat in ἐπαινέσονται. Sed — ἴσομαι in prosa usitatus. *l. 5.* Οὐς ἅπαντες ἴσασι, καὶ οὐς θαυμάζουσιν) Quatuor verba ab οὐς ad οὐς omisit *Fl.* quae adfunt in cert. *l. 13.* ἴσασι) Sic dedi ex *L.* Eis) edd. Quid *M.* habeat, nescio: abscissa enim haec sunt. *Solan. l. 14.* Δὴ δὲ *L.* Δὴ *Fl. l. P. &c. Pag. 141. l. 3.* Οὐκ) Deest haec particula in ed. *Fl.* Adest in cert. & in *P. l. 11.* Οὐτος) οὗτος edd. quas vidi, omnes. Sed οὗτος recte *L. l. 17.* Κανόνικόν) κανόνιον *C. Pag. 142. l. 14.* Αὐτὸ) Sic recte *L.* Αὐτῶ male edd. Αὐτὸν *Pell. l. 15.* Ἀλλότριον) Ita edd. *l. Fl. H. P. &c.* nisi quod ἀλλότριαν *B. 2.* male. Ἀλλότρια *lenf. & Pell.*

quod cur non admiserim, vid. nott. Et quia ex aliis Codd. hic nihil variationis notatum, non dubito, quin si omnes vulgatum ἀλλότμον servant. *Pag.* 143. *l.* 10. Ἐπὼ) Sic edd. omnes. Ἐπαίων *Angl. P. & L.* item *marg. A. i W.*

IN SCYTHAM SEU HOSPITEM.

Pag. 145. *l.* 1. ΣΚΤΘΗΣ) ΣΚΤΘΙΟΣ *W.* Sed recte edd. Σκύθης. *conf. c. 7 pr. l. 2. Πρώτος*) Sic *B. 2. P. S. A.* Πρῶτον *Ald. Fl. Fr. H.* Obliterata est vox in *M.* vitio temporis. *l. 6. Ὦν*) Sic recte edd. *vert.* Ὦν male recentiores. *l. 10. Ἀπέθανε) ἀπέθανεν W.* Prius vero servant edd. *l. 12. Ἰατρῶ) Ἰατροῦ male W. Pag.* 146. *l. 3. Παρά)* Sic recte *Fl. S. A.* Item *Codd. M. & L.* Περὶ male *I. H. &c.* *l. 9. Ἐπαυσε) ἡ ἐποίησε L. l. 14. Ἐδεξεν)* Pell. an ἔδοξεν ut ante? *l. 15. Περὶ)* Sic edd. & *M.* Sola *I.* male παρά. *Pag.* 147. *l. 2. Εἰ)* Erasa priore scriptura haec superinducta est in *M.* quam etiam agnoscunt edd. *ead. Ἐτι)* Punctum post ἔτι est in *W.* Idem aderat in *P.* quare id servavi, etsi abesset a *I. & Fl.* quae male comma ante ἔτι collocarant. *l. 3. Ἐγκέκλαπτο) ἐκεκόλαπτο W. male. Pag.* 148. *l. 3. Παρά)* Sic *I. H. Fl. P. S.* Ὑπὸ *L.* Ἐπὶ *W.* *l. 6. Πλοίου)* Sic edd. *I. H. Fl. P.* Πλοῖον *W.* *l. 7. Ὅδ' οὗς ἔμελλεν αὐτῷ)* Inverso ordine *W.* ἔμ. αὐτ. ὁδ. *l. 13. Τοῦ δοκιμασάτου) τῶν δοκιμασάτων Angl. P. & L.* At vulgatum tuentur edd. omnes & *M.* *l. 15. Ὑπεξηρημένον)* Sic edd. *vert.* & recentt. Ἐν χρῶ κακαρμένον *W.* *Pag.* 149. *l. 5. Εἰδόντα) ἰδόντα W.* Nihil mutant edd. *l. 12. Διατρίβει)* Sic *W.* Διατρίβει edd. *Pag.* 150. *l. 1. Ἐθνεσι)* Sic edd. Ἐθνεσιν *W.* *l. 10. Ἀναστρέφοντα)* Ita dedi ex *W. & L.* Ἀναστρέφοντα enim edd. omnes. *l. 13. Ἀπέλθης) ἀπέλθοις W.* Nihil vulgatum mutant *I. Fl. H. P. l. 17. Τὰ)* Articulum in edit. omissum supplevit Solanus. *Pag.* 151. *l. 17. Δυσπρόσδος)* Nihil variare edd. notat Solanus; recte, nisi quod nonnullae *δύς πρόσδος* seiungunt. *Reitz.* Rectius *Mf. Reg.* 2954 *Δυσπρόσδοτον.* *Pag.* 152. *l. 1. Ἡμῶν)* Sola *Fl.* hic male ἡμῶν. Sed ἡμῶν cum ceteris edd. *M.* *l. 4. Περὶ τοὺς ξένους)* πρὸς τὸν ξένιον *W. & L.* Sed nil mutant edd. *Pag.* 153. *l. 15. Διατρίβει)* Sic *L.* Item *Vorst.* ac *Gr.* In *W.* videtur fuisse διατρέβει. Sed alia manus διαπρέβει fecit. Διαπρέβει corrupte etiam edd. omnes. *Pag.* 154. *l. 3. Καὶ τοῦτο)* τοῦτω solum, sine καὶ *B. 2.* Sed vulgaram tuentur *I. Fl. H. P. & M.* Καὶ τοῦτω *L. l. 4. Ἐφίλουν)* καὶ ἐφίλουν *B. 2.* Sed abest καὶ a reliquis & *M.* *l. 5. Εἶται)* Punctum post εἶναι est in *W.* quod abest ab edd. Comma

est in Fl. l. 8. Οὐδὲ) οὐδὲν l. male. l. 10. Ἐπαγάγω) Sic edd. l. Fl. H. P. &c. Ἀπάγω W. l. 13. Ἐπαγομένω) Sic recte l. H. Fl. Ἐπαγομένω male Ald. & P. Pag. 155. l. 15. Τῶν λόγων) Ita recte edd. Τὸν λόγον male L. ait Solan. cad. Ὑμῖν) Et sic recte edd. plurimae cum Cod. M. Ἡμῖν male Fl. Pag. 156. l. 3. Συγγραψάμενος) Sic edd. & M. Ἐπιγραψάμενος L. l. 9. Τοιοῦτους) Sic W. recte. Τοιοῦτους edd. l. 12. Δεκάδι) Sic edd. Δεκαδία W. l. 14. Οὗτοι ἐβέλωσ. ἐβ. γ. ο. τ. α.) Haec septem verba in edd. omissa, ex Cod. W. restituta. Pag. 157. l. 6. Ἀπάξεται) Sic edd. verr. & M. Ἀπάξεται male S. & A. l. 8. Οἰχίσσεται) Sic edd. & W. Nisi quod in eo abest σε. l. 10. Ἀκούουσιν) αὐτοῦ ἀκούουσιν W. Sed verius abest pronomen ab edd. Fl. l. H. P. &c. l. 11. Παρέλθοι) παρέλθῃ W. Nihil vulgatam mutant l. Fl. H. P. Pag. 158. l. 1. Φίλον ποιήσαιντο) Φιλοποιήσαντο W. l. 2. Ἐπισείσαι χρὴ τὴν χεῖρα) ἐπισείσαι χρυστὴν χεῖρα W. l. 3. Δί) Δία Fl. & M. Ceterae edd. sic, ut dedimus. l. 4. Ἦδῃ) ἦδε S. & A. male. Ἦδῃ recte edd. verr. & W. l. 5. Ἐδοξαν) ἐδοξα edd. & M. l. 6. Φησὶν) φασὶν male Fl. Recte cett. l. 10. Θάλασσα) θάλαττα W.

IN QUOMODO HIST. SIT CONSCR.

Pag. 159. l. 3. Πυρέττειν) Ita Codd. quatuor Angl. P. W. L. Πυρεταίνειν edd. l. 7. Οὗτος) οὕτως P. Sed prius recte fervant edd. l. 9. Παρεκινούντο) παρεκινούν W. Sed prius edd. fervant. l. 12. Μέλει) Sic M. & edd. omnes. Μέρει P. L. & Angl. & margo A. 1 W. l. 15. col. 2. Πᾶσαι) Deerat in editis. Pag. 160. l. 8. Ἀναστάντας) Sic edd. & M. l. 14. Τοῦτο) οὕτω marg. A. 1 W. Pag. 161. l. 1. Ἀρμενία) Sic H. Fl. B. 2. P. Ἀρμενεία l. l. 6. Ὀρμῇ) W. P. L. & Anglic. & marg. A. 1 W. Πληγῇ edd. omnes. l. 17. Νεῖκος) In V. prave κείνος est, lege νεῖκος (vid. Diog. Laërt.) & sic C. Solan. Pag. 162. l. 1. Κρανείου) W. recte. Et marg. A. 1 W. Κρανείου edd. l. 7. Ὡς ἰστ.) ὥς deest in M. H. Fl. P. S. Ald. 1. B. 1. & 2. & Fr. Adest in sola l. l. 8. Οὕτω) Sic edd. Οὕτως W. l. 10. Κυλίσι) Sic edd. Κυλίοι W. Reitz. Cum W. consentit Mf. Reg. 2956, & ita rescriptimus. l. 14. Πῶς) Ita P. L. & marg. A. 1 W. Ὅπως edd. l. 16. Τοῦτου) Sic W. Τοῦτοῦ M. Τοῦ edd. l. 17. col. 1. Κρανείου) Sic exhibeo, ut Scholiast. scripsit; sed Κρανείου scribendum, vid. nott. Reitz. Pag. 163. l. 1. Συγγραφεῖν) συγγραφεῖ W. & Mf. Gr. Vulgatam tuentur edd. l. 6. Πιραινέσεως οἱ πολλοὶ δεῖν οἰοῦνται) παραινέσαι οἱ π. δεῖν οἰοῦντες W. cad. Οἰοῦνται σφῆ

ειν) οἷον τε φασιν Coll. Οἷον τε σφίσιν male *H.* Ceterae ut edidimus. *I.* 12. Ἀλλὰ εἰ τι) ἀλλ' εἰ τι *M.* *I.* 14. Ἐς αἰ) Sic recte *L.* & marg. *A. i W.* Ὡς αἰ male edd. *M.* etiam, sed in litura, sit itque haud dubie ἐς αἰ. *Pag.* 164. *I.* 3. Μανία, εἴγε ἐλπίς) Liturae sunt hic in *W.* & vulgata lectio reposita. *I.* 4. Μεταποιήσουσιν ἢ μεταγράψουσιν) μ... σωσιν ἢ... ψωσι *W.* *I.* 7. ἴν) ἴν *W.* *Pag.* 165. *I.* 1. Αἰρεῖσθαι) Sic *Fl. H. P.* & *Ald.* Αἰρεῖσθαι *I.* *I.* 11. Ἐν) τὰ ἐν marg. *A. i W.* sola. Non male. *I.* 12. Τῇ ἄλλῃ ἀτεχνία) τὴν ἄλλην ἀτεχνίαν *Pell.* *Pag.* 166. *I.* 7. Ἐρδιατρίβουσι) Marg. *A. i W.* Et *W.* Διατρίβουσιν edd. *I.* 9. Καταρρίπτοντες) Sic recte edd. Καταρρίπτοντες *W.* *I.* 13. Εἴ γε) Nihil hic mutare *M. Fl. S.* & *H.* notat Solanus. Sed & sic *I. P.* & *Ald.* habent. *I.* 14. Εἰ) Deest in *W.* at ibi punct. post ψευς. *I.* 16. Ἀκαριαῖοι) Sic edd. omnes. Ἀκαίρεν *Angl.* & *P.* *Pag.* 167. *I.* 5. Ἀκρατῆς) Sic *B. 2. I. P. Ald. S. Fl.* & c. *I.* 8. Θέλη) ἐθέλη *M.* *I.* 10. Ἀπὸ) Sic *Angl.* item *W. P.* & *L.* Ὑπὸ edd. *Pag.* 168. *I.* 2. Οὐδ' Ἄρης) οὐδὲ ὁ Ἄρης *W.* *I.* 3. Ἦν τινα) *Ald.* male ἦν τινα. Sed correctum in marg. *I.* 8. Χορίζειν) χορίζειν male *I.* *I.* 9. Ἐπείσαγοι) Sic *W.* & *I.* Novem reliquae edd. ne excepta quidem *Fl.* male ἐπείσαγει. *I.* 10. Ἐτέρας) Sic edd. omnes. Ἐταίρας *Mf. Angl. P.* & *W.* Sed recentior manus ἐτέρας fecit. ead. Κομώματα) σκώματα male *W.* Vulgatam exhibent edd. *Fl. I. Ald. P. H.* *I.* 13. Ἀλουργίσι) Sic recte marg. *A. i W.* Ἀλουργῆσι edd. Ἀλουργῆς τι *Angl.* & *P. A.* εἰ *W.* *I.* 14. Ψιμυθιον) ψιμύθιον *M. S.* & *H.* Ceterae conformam duplicant. In *Ald.* excidit μ. *I.* 16. Τοῦτο) Deest in *W.* *Pag.* 169. *I.* 4. Τὰ ἔπειτα) τοῖς ἔπ. *L.* At vulgatam tuentur *I. Fl. H.* & c. Τοὺς marg. *A. i W.* *I.* 6. Καὶ διὰ τ. ἑ.) κιβδήλω τῇ διαιρίσει χρώμεναι hic legit *G. Mf.* *I.* 8. Τοὺς ἐντυγχάνοντες) τούτων ἐντυγχάνειν *G.* Τοῦτο *B. 2.* Vulgatum servant *M.* & edd. ceterae. *I.* 9. Κιβδήλω) ὡς εἴρηται ante hoc verbum inserit idem *Cod. G.* *I.* 12. Αὐτὸ) Nihil mutat *M.* nec edd. *Forf. αὐτῷ. Solan.* *I.* 14. Γεννάδαν) γεννάδα *W.* sed additum γ. *Pag.* 170. *I.* 4. Ἐραστὰς) Sic marg. *A. i W. A. G. P.* Ἐργάτας edd. & *M.* *I.* 8. Πρόσαντες) Sic *M.* cum edd. omnibus. Ἀνπρῶσαντες; Ἐπάχθες *Pell.* ead. Ἀκούουσιν ἴν) Sic *I.* & *P. G.* Ἀκούουσιν ἴν edd. & *M.* *I.* 9. Ἐπινοήσας) ἐπινοεῖ *Mf. Gr.* Ἐπινοῆσαι edd. & *M.* Ἐπινοήσας marg. *A. i W.* *I.* 11. Ἀκροασαμένους) Sic edd. omnes. Ἀκροασομένους *W.* ead. Παραδραμόν) παρὰ δρόμον *W.* *I.* 16. Καὶ) Abest a *W.* *Pag.* 171. *I.* 1. Φροντίζειν) Sic *W.* & edd. omnes, excepta *S.* & *A.* quae male φροντίζει. *I.* 5. Που σε) σέ που *W.* *I.* 10. Σανδάλω) σανδαλίφ

W. l. 14. Σου) σοι M. P. & marg. A. 1 IV. Σου servant edd. & Ex. l. 16. Ἀσύμφυλον) Sic dedi ex Codd. L. P. W. & Anglic. Ἀσύμφυλον enim habebant edd. omn. praeter Fl. quae ἀσύμφυλον. Et praeter l. quae ἀσύμφυλον. Pag. 172. l. 7. Ἐξεργάσασθαι) ἐξεργάσασθαι W. l. 14. Ἀριστοβούλου) Ἀριστόβουλος μ. γράφας Angl. M. & marg. Fl. Prius vero servant edd. & P. l. 15. Ἀκαγόντος) Sic edd. & M. Pag. 173. l. 2. Ἐκείνος) Deest in W. l. 6. Ἐν ἀκοτίῳ) ἐν ἀκ. G. L. recte. Prius autem edd. & M. l. 8. Ὅς γα) Sic etiam M. Sed a recentiore manu. Pag. 174. l. 1. Ἐπανθήσῃ) ἐπανθήσῃ P. & marg. A. 1 W. Ἐπάνθισσῃ Angl. l. 2. Τοιοῦτοι) τοιοῦτοι πολλοὶ W. l. 3. Καὶ) Abest a Fl. Adest in l. H. P. & M. l. 4. Χρειῶδες) Sic edd. & c. Χρεῶδες W. l. 5. Θεραπεύοντες) θεραπεύεσθαι Angl. P. L. W. in rasura. Prius autem edd. recte tuentur. l. 8. Καταμεμίχθαι) καὶ τὸ μ. W. l. 9. Πάσῃ) Deest in W. & Fl. Adest in P. & cett. edd. ead. Τὰ) Abest articulus a P. & L. Adest in edd. Pag. 175. l. 2. Ἐμμελὲς) εὐμελὲς Schol. male. Nihil mutant edd. Coll. & M. l. 3. Περὶ πόδα τῇ ἱστορίᾳ) παρὰ πόδα ἡ ἱστορία edd. Sed περὶ exhibent Angl. P. W. & L. Τῇ ἱστορίᾳ vero Pell. Caubaub. & Vorst. l. 12. Ποιοῖ) ποιοῖτο P. Ποιεῖ Fl. Vulgatam servant ceterae. l. 13. Φρομίου) Sic edd. vett. & S. Προμίου P. & A. Pag. 176. l. 3. Ουολύγεσος) Nihil mutant edd. & M. l. 8. Θύμου) Sic ed. P. & marg. A. 1 W. Θυμοῦ ceterae male & M. ead. Κρεπέριος) Sic edd. l. Ald. P. S. & c. Ἐσπέριος καρπού. γραι. Κρεσπέριος C. male. Κρεπέρκος M. l. 9. Συνέγραφε) Sic edd. Ἀνέγραφε P. l. 11. Ξυνισταμένου) Sic Fl. l. P. aliaeque. Καθισταμένου Thucyd. l. 17. Καρπού) Sic pro Καλπουριανὸς quoque editum invenio. Sed error est manifestus. Reitz. Pag. 177. l. 1. Οἱ τότε) Probat Fl. l. P. Ὅποτε W. male. l. 4. Τῇ) τὴν βας. τὴν γῆν τὴν W. l. 6. Νισίβει) Νισίβι W. Sed fuit Νισίβει. l. 8. Τοῦτο) τοῦτ' W. l. 10. Κακείνα) κακία Fl. Vulg. serv. cett. Κακείνο M. sed a recent. manu. ead. Ὡς) ὅτως L. Nihil mutat Fl. l. H. P. l. 11. Νῆ) ἢ M. Ἰδία marg. A. 1 W. & P. Vulgarum tuentur l. Fl. H. & c. ead. Παρέλιπον) παρέλειπον W. l. 14. Ἀνέγραφε) ἀνέγραφε W. male. Pag. 178. l. 10. Προπεπονηκὸς) Sic Mf. Gr. Item W. & P. Πεπονηκὸς edd. omnes. ead. Ἡτιασάμην) Fl. Ἡτιασάμην iota subscripto ad latus posito. Pag. 179. l. 3. Ὅ, τι) Sic W. Ὅτι edd. l. 4. Ἰατρειν) ἱατρειν edd. omnes. M. in litura. l. 6. Τριόδου) περιόδου W. & Fl. male. Ceterae recte τριόδου. l. 11. Ἀναγιγνώσκοντας) ἀναγιγνώσκοντας M. & Fl. Sed vulgatam exhibent Ald. l. P. H. & c. l. 12. Πρέποι) πρέπει Fl. Ceterae & M.

πρέποι. *Pag.* 180. *l.* 6. Τὸ γὰρ τοιοῦτον) τῷ γὰρ τοιοῦτῳ ἔδει
Coll. Nil mutant edd. & M. nisi quod *Fl.* τοιοῦτο. *l.* 7. Ἐδει)
 ἔδειπερ *P.* *ead.* Ἡ μᾶλλον ἢ *Pell.* *l.* 8. Ἀμνημονεῦσαι) ἀμνη-
 μονῆσαι *W.* *l.* 10. Κακῶς) κακῶς *I.* *l.* 12. Ὁρᾶς, ὅμοιος) Sic
 edd. Ὁρᾶς οὐχ' ὅμοιος *Angl.* & *P.* *Pag.* 181. *l.* 7. Ἰεροειδῆς) Ita
 recte inveni in *P. S. H. Ald. Fl. F. B.* 2. Ἰεροειδῆς male *I.* &
marg. A. i W. & *L.* Ἐρσειδῆς *Angl.* & *G.* Ἰεροειδῆς *P.* *Vulgatae*
 vero assentitur *M.* *l.* 9. Οὐολογέσου) Sic legere *I. Fl. H. B.* 2.
 & *M.* notat *Solan.* *l.* 11. Τίγρητα) Nihil mutant *I. Fl. P. H.*
 & *M.* *l.* 14. Ὡς οὐκ) ὦν οὐκ *P.* *l.* 15. Αὐτῶν) Deest in *W.*
l. 16. Γὰρ) Nihil mutant *I. H. B.* 2. *P. Fl.* & *M.* *Pag.* 182. *l.* 2.
 Ἄρτι του δεσπ. κλ.) Sic *Fl. H. P. S.* Ἄρτι κληρ. του δ. inver-
 so ordine *I.* & *W.* *l.* 5. Ἐμπηδῆσας) ἐκπηδῆσας *L.* *ead.* Ὀρη-
 δων) ὀρνιθίων *marg. A. i W.* & *mox λαγώνων.* *l.* 6. Ὑπεραμπί-
 πλαται) Sic *B.* 2. *Fl. I. H. P.* & c. Ὑπεραμπίμπλαται *W.* *l.* 7.
 Ταρίχου) ταρίχους *marg. A. i W.* *l.* 11. Εἵκοσι) Sic edo ex
Codd. M. P. L. A. G. Ἐπτά καὶ ὀκτὼ edd. omnes absurde.
l. 12. Ἐξέθανον) Ita *G.* & *W.* Ἀπέθανον edd. *l.* 19. *col.* 1. Λέ-
 γειν) λέγεται edit. *Cler.* quam correxit *Solan.* *Pag.* 183. *l.* 1.
 Ἐννέα) οὐ *Angl.* & *P.* *Vulgatam* fervant edd. & *M.* *l.* 3. Ὑπὸ)
M. P. L. & *Fl.* Edd. cett. ὑπέρ. *l.* 6. Κρόνιον) Κρόνον edd. omnes,
 praeter *I.* quae Κρόνιον, quam lect. firmant *Codd. A. G. P. L.*
Κροσειον W. *l.* 8. Τάλλα) ἄλλα *W.* Τάλλα *I. H. S.* Τάλλα *Fl.*
P. recte. *l.* 9. Σεβηριανού) Edd. fere omnes male Σεβεριανού,
 praeter *S.* & *B.* 2. *Aldina* eodem vitio laborat, quae paulo
 post tamen recte Σεβηριανός habet. Σεουρη—*W.* ubique. *l.* 14.
 Ἐπτά) ἐς ἐβδόμην *W.* *Vulgatam* tuentur *Fl. I. H. P.* *l.* 15.
 Ὀσρόνης) Ὀσρόνης τις *W.* *l.* 16. Σεβηριανός) Hic rursus quae-
 dam male Σεβερ— praeter *Ald. Fl. S. H.* & *B.* 2. *ead.* Διὰ τοῦ-
 το) διατοῦτο *I.* uno verbo. *Pag.* 184. *l.* 1. Ἐπήγαγε) Sic *Fl.*
I. H. P. Ἐπηγε *W. L.* & *marg. A. i W.* *ead.* Τῆς ἐβδόμης) τῆς
 7. *Fl.* *l.* 5. Ἐδεσσα) Αἰδεσσα *W.* Nihil a vulg. abeunt *Fl. I. H.*
P. *l.* 6. Ὀττοβος) ὀτοβος *W.* *l.* 9. Δημοτικὰ) Edd. male δημο-
 τικὰ secunda longa, excepta *S.* & *B.* 2. quae o habent cum
Cod. M. *l.* 11. Ἐγχερίζοντα) Sic *I. Ald. Fl. H. P. S.* Ἐγχερή-
 ζοντα sine puncto subscripto *M.* Quin immo *Fl.* i plane expri-
 mit, ἐγχερίζοντα exhibens. *Pag.* 185. *l.* 1. Μετὰ ταῦτα) μετα-
 ταῦτα iunctim *I. H. Ald.* & *Fl.* *ead.* Ἀκούσσεσαι) ἀκούσσεσαι
W. male. *l.* 2. Ἐπάγοντας) ἐπαγάγοντας *M.* *Vulg.* habet *Fl.*
I. H. P. & c. *l.* 6. Χρὴ δὲ) χρὴ δὲ οἶμαι *W.* At illud οἶμαι in
 nulla ed. invenio, alioqui facile admisissim. *l.* 12. Ποδίων)
 Ποδίου *L.* *l.* 16. *col.* 2. Τπισχνουμ.) In ed. *Cler.* male ἐπισχνου-

μένων. Pag. 186. l. 4. Δείξομεν) δείξωμεν W. Nihil mutant edd. priscae. l. 6. Περὶ) παρὰ W. & Fl. male. Cererae recte περί. l. 10. Ἐπὶ κουρείων) Sic recte marg. A. 1 W. item Fl. S. & A. Ceterae pessime Ἐπικουρείων *Episcorum*. Τῷ ἐπικουρίῳ W. l. 14. Ἀπώκησαν) ἀπώκησαν W. ead. Ἐδεσσαῖοι) Αἰδισσαῖοι W. Pag. 187. l. 7. Ἀπώκησι) ἀπώκησεν M. l. 8. Σεβηριανού) Sic iam bene edd. Σεουηριανού W. ubique. l. 15. Κατάξαντα) κατὰξαντα W. Nihil mutant Fl. l. H. P. l. 16. Εἰς σαγὴν) εἰς τὴν σογὴν W. Pag. 188. l. 1. Ξιφίδιον) ξιφείδιον W. l. 4. Ἐκείνου) Ἐκ W. & L. Ἐκείνοις enim habebant edd. l. 6. Οὐδέν) οὐδένος marg. A. 1 W. l. 12. Ὁ ῥήτ.) Deest articulus in W. Adest in edd. Pag. 189. l. 1. Ἀπέσφαξεν) Sic habere l. Fl. H. & M. notat Solanus. Sed & habent ceterae. l. 5. Τάλλα) τᾶλλα l. Ald. ubique. ead. Κατεγίγνωσκον) καταγιγνώσκων W. l. 6. Λοπαδών) λοπαδίον Fl. Cum vulgata faciunt cett. & M. l. 10. Ὅμοιους) ὁμοίως W. l. 15. Ἰδιωτίας) ιδιωτίας W. Vulgatam retinent l. Fl. H. P. &c. Pag. 190. l. 3. Τοσοῦτον καὶ τοιοῦτον) τοσοῦτο καὶ τοιοῦτο M. Sed postremae voci manus recentior v addidit. l. 4. Μηδὲ) μὴ δὲ l. ead. Ἐξηγοῖτο) Ita restitui ex W. L. Ἐξηγεῖτο edd. l. 7. Διεξιδόν) Sic edd. & M. in quo tamen videtur fuisse διεξίον sed mutatum est. l. 9. Ἀναλωκτός) ἀναλωκτα Fl. Ἀναλωκτάς W. P. Ἀνπλωκτός edd. omnes. l. 15. Εἰστιάσαντο) εἰστιάσ. L. & Fl. l. 16. Τὴν Μαύρων) Sic recte edd. Τὸν Μαύρον Anglic. & P. Τῶν Μαύρων L. W. & Fl. Pag. 191. l. 6. Ἐν) Nihil variare edd. & M. notat Solan. ead. Ἐπελάσεις) Sic restitui ex marg. A. 1 W. & Codd. G. W. P. L. Ἐπελάσεις enim edd. male. l. 8. Ἐφειστήκει) Ex W. P. & Fl. Cett. male ἀφειστήκει. l. 10. Ἀξίους) Ita recte edd. Ἀξίου M. erasa, quae prius fuerat, litera Σ. Πολού ἀξ. Marc. prave. l. 11. Ἦδῃ) δὲ M. Sed notatum ut spurium. l. 16. Γελοιώτερα) Ita dedi ex marg. A. 1 W. Ἀναγκαιότερα edd. absurde. Pag. 192. l. 3. Πόρπη) πόρην male W. L. & marg. A. 1 W. In vulgata probe conspirant edd. l. 9. Κεγχρεῶν) Κεγχρειῶν Angl. & P. Κεγχρειῶν W. Vulg. servant omnes edd. & Thom. M. Pag. 193. l. 5. Περιστεραθέντων) Ita restitui ex W. & L. Περιπειρ. edd. male. l. 12. Σοῦραν) Sic edd. & M. ead. Κρανίου) Sic W. Κρανίου edd. Pag. 194. l. 1. Ἐμελεν) Sic edd. & M. Ἐμελλεν l. l. 2. Ὀρβαν) Deerat in omnibus edd. excepta l. Deerat etiam in M. l. 5. Τίγρητι) Sic L. M. B. 2. P. S. Τίγριτι l. & reliqq. conf. supra cap. 19. l. 6. Μηδία) Μηδεία W. male. Nil mutant edd. priscae. l. 10. Νενίκηκει) Hoc habent Fl. Ald. H. P. S. Νενίκηκεν l. & W. l. 11.

Μηδεία.) Sic edd. omn. Μηδεία M. l. 13. Συγγεγραφέτος) Sic restitutum ex W. quod vel sine Cod. corrigendum erat. Edd. enim male συγγεγραφεκός habebant, ne l. & Fl. quidem ab hac labe immunibus. l. 14. Ούλογ.) τὴν Ούλογ. W. l. 15. Τριπύθον) Deest in W. Pag. 195. l. 2. ὤκισε) ὤκισε W. l. 15. Μουζούριδος) Μουζίριδος W. Nihil mutant Fl. H. l. P. Pag. 196. l. 1. Οὐτ' εἰ βλέποιν) οὔτε βλέπειν ἢ W. l. 3. Ὅττι κε) Sic dedit Solan. Edd. enim ὅ, τι κε. ead. Ἐπ' ἀκαίριμα) ἐπὶ καὶ ῥῆμα P. & Cod. Fl. Ἐπικερ— Fl. Ἐπὶ κε ῥῆμα in M. Sed fuit prius ἐπικαίριμα. Edd. reliq. vulgaram servant. ead. Γλωτταν) γλώσσαν M. l. 9. Σαγαλασείως) Σαγαλασσείως emend. Spanh. Sed vulgatum tuentur edd. omnes. Pag. 197. l. 3. Καὶ εἰτι τρ.) καὶ εἰτι καὶ τραχύδῃ P. ead. Δῆ) ἥδῃ Fl. Δῆ ceterae. In M. est δῆ, sed ἡ supra scriptum est a recentiore manu. l. 4. Αὐτὸν) Sic l. H. Fl. P. Ald. Sed in hac inde factum αὐτὸν, non imperite quidem. Αὐτὸς M. Sed & praecedentia hic primo aliter fuerant scripta. Erat enim οἰκοδομῆ, & ab- erat δεῖ. l. 8. Συγγράφοντα) συγγράφοντα marg. A. i W. non male. l. 16. Ἄν) Deest in M. & Fl. adest in cert. Pag. 198. l. 2. Ἐκ κασσ.) Sic L. M. & Fl. Ἀπὸ cert. edd. l. 4. Ἀλλὰ του) Sic P. Ἀλλά του iunctim l. H. Fl. B. 2. S. Ἀλλά του P. sed interro- gandi sign. ego addidi. l. 7. Ἡρόδικος) Ex marg. A. i. Angl. & P. Ἡρόδικος Schol. Ἡροδίζης male edd. & M. l. 8. Οὐχ) Deest in M. & omnibus edd. Adest in sola l. Et sic emendarant Marc. & Vorst. ead. Ὑπόσχοιντο) ὑπόσχοιτο M. male. l. 10. Διὰ ταῦτα) Sic l. Fl. H. P. & c. Δι' αὐτὰ M. l. 14. col. 2. Ἐκ- νησεν) Est apud Aelian. ἐκύλισεν. At nihil ab vulgato abit C. Solan. l. 17. col. 1. Τὸν) Deerat in edit. addidit Solanus, & ἰδεῖν, quod post σῶμα legebatur, deleuit idem. ead. col. 2. Ἐσπεν- δεν) Sic ex C. restitutum, cum in editis legeretur ἔσπουδεν. Sed & ex Aeliano poterat restitui, ex cuius collatione etiam alterum illud μὲν hic delendum. Reitz. l. 18. col. 1. Σῶμα) σῶμα ἰδεῖν Aelian. Reitz. ead. col. 2. Οὐ δέ) Illud δέ ego addidi; nam in edito tantum erat οὐκ ἰδύνατο, & Solanus ου μὲν inde fece- rat, sine auctorit. codicis; quare eadem mihi erat corrigendi licentia, in eiiciendo uno μὲν ex tribus, cum iam bis μὲν plus quam satis sit. In Aeliano est ὁ μὲν ἀποδρ. ἔσπενδεν, οὐ μὲν ἰ- δύν. Reitz. l. 23. col. 1. Πρῶτον) Ita pro edito πρῶτος restituit Solan. ex C. *ibid.* Αὐτὸν) αὐτὸν ed. Ἐαυτὸν Ael. Reitz. *ibid.* l. 24. Καὶ δὲ) Coniunctionem in edito exemplari deficientem im- plerat Solan. *ibid.* l. 28. Ὡς ἐπ') ὡς ἔπος editum erat ex V. ad quae I. Cler. ait: Aelianus habet ὕσον ἐπ' ὀργυιὰς ἀκτῶν, in edi-

tionibus, sed in MS. est πεντήκοντα, ut hic habet nosser. Haec ille. Ὡς ἔπος γυνίας C. etiam prave; sed Excerpta G. recte ἐπ' ... ut edidimus. Reitz. Pag. 199. l. 2. Ὑπόθεσιν) Sic W. & edd. vett. Ἀπόθεσιν S. male. l. 6. Ἐσφυρμένας) εὐρηκέναι W. Nihil movent vulg. edd. vett. l. 9. Τοιαῦται) τοιαῦτα W. solus. l. 11. Καίτοι) Sic edd. vett. & M. Pag. 200. l. 1. Ἐξ αὐτοῦ) αὐτοῦ I. Sed nostram lect. habent Fl. B. 2. H. P. Ald. & M. ead. Ὁ μαθητὴς) ἔστιν ὁ μαθ. M. male. l. 6. Ἐχειν) Sic edd. omnes praeter S. & hanc secutam A. quae ἔχων. Sed ἔχειν etiam Cod. W. l. 12. Ἀπαγγέλλουσι) Sic Fl. B. 2. P. H. & M. Ἀπαγγέλουσι I. Pag. 201. l. 1. Ἐν Ὀλύθῳ) Nihil hic a vulgata abire I. Fl. H. notat Solan. l. 3. Ὡμῶς) Et hic nil variare edd. nec M. notat idem. l. 6. Μαντικός) μαντικός M. solus. l. 16. Μὴ εὐξ.) μὴ aberat ab M. Sed superscriptum est. Ad est autem in Fl. I. H. P. ead. Παρέλιπεν) παρέλειπεν W. Pag. 202. l. 5. Γύλιπον) Sic I. Fl. H. P. & c. Γύλιππον W. l. 8. Πρώτων) Ita quoque in edd. optimis legi notat Solan. l. 10. Ἄν) Deest in W. & Fl. Adest in P. Cod. & edd. I. H. P. l. 13. Ἐλπίζει) Ita dedi ex marg. A. 1 IV. & W. Edd. enim vulgo ἐλπίζει. l. 14. Νισαίων) Νισαίων male W. Vulgatam non movent Fl. I. H. P. l. 15. Αὐτὸ) Sic edd. & M. l. 17. Χιτῶν) Forf. χιτῶνα Περσικόν. Solan. Pag. 203. l. 2. Ποιήσεται) ποιήσεται W. male. l. 3. Ἐχθρας) τέχνης Fl. Vulgatam servant Ald. I. H. P. & Codd. M. P. l. 4. Καί μ. 3. τ. 2.) Sic edd. Coll. & M. ut edidimus. l. 5. Ἐί τις) εἴ τι S. sola cum A. Ald. vero Fl. I. H. & c. cum W. recte εἰ τις. l. 11. Ἐξ ἀρχῆς) καὶ ἐξ ἀρχῆς M. l. 13. Ὡς) Sic sola B. 2. recte. Ὡς male reliquae. In M. δὲ superscriptum est. l. 14. Ὀρησίκριτε) Ὀρησίκρατες P. misere. Ὀρησίκρατες male etiam ceterae. vid. nott. ead. Ὡς) ὥπως W. l. 15. Ἀναγινώσκουσιν) ἀναγινώσκουσιν M. Nil mutant I. Fl. H. P. Pag. 204. l. 4. Ἐπάγονται) Sic dedi ex I. licet cett. omnes & M. ὑπάγονται. l. 10. Ὀνομάζων) Ex Iens. emendatione, ὀνομάσων enim edd. Pag. 205. l. 3. Κτήμά τε) Ex Thucyd. Κτήματα edd. Luciani. l. 4. Ἦπερ) εἰπερ male Fl. Ἦπερ cett. item M. & P. l. 10. Ποσὶ) Sic L. & MS. Golm. Πόλεσι male edd. item M. & P. l. 14. Ῥητορίας) ῥητορίας W. Pag. 206. l. 2. Συγγραφίως) Sic W. & edd. vett. Συγγραφίος male S. l. 5. Φανότατα) Ex W. dedi. Φανότατα edd. l. 8. Συνεῖναι) Sic Cod. P. & edd. I. P. H. Συνεῖναι W. & Fl. Pag. 207. l. 1. Ἐπουριάσαντος) ἐπουριάσαντος male W. l. 6. Κίνδυνος — μέγιστος) Sic L. Κίνδυνος — μέγιστος P. Ald. Fl. H. B. 2. S. Κ—ονμ—ον I. & M. ead. Τότε) Sic I. aliae τό, τε.

l. 8. Πειστέον) *πειστέον* male *W.* *l. 9. Λόγοις*) *λόφοις* prave *M.*
l. 14. Ἀφιστάντα) *Stephan. ἀφιστώντα. Pag. 208. l. 2. Συν-*
ακτέον) *Ita dedimus ex Codd. M. A. G. W. P. Συντακτέον* edd.
omnes male. l. 10. Πρώτα) *πρώτον S. Sed πρώτα Fl. l. P. H.*
& W. ead. Αὐτῶν) *αὐτὸν male S. & M. Αὐτῶν Fl. l. H. P. &*
W. nam sic scriptum fuit. l. 13. Καὶ χρ.) Absunt haec duo
verba a Fl. ead. Ὀλος) *ὄλος l. l. 14. Μὲν τῶν*) *τῶν μὲν S.*
Pag. 209. l. 1. Καὶ αὐτὸς) *καὶ abest ab S. ead. Τὰ*) Abest in *W.*
l. 8. Ἀκουέτω) *ἡκήκουστω Fl. Ἀκηκούστο M. Ἀκηκούστω P.*
Vulgatam nostram obtinent edd. cett. l. 12. Ἐπέστω) Sic *L.*
G. P. & marg. A. 1 W. Ἐπέστω edd. male. *Pag. 210. l. 1. Μη-*
δίαν) Nihil hic variant *M. l. Fl. H.* Cum *Cod.* iste alias *Μη-*
δείαν scribere soleat. *Vid. c. 30. l. 4. Ἀθόλω*) *ἀδόλω P. l. 5.*
Τὸ κέντρον) Ex *W. & P.* est. *Τῷ κέντρῳ* edd. Sed *κέντρον* quo-
que marg. A. 1. l. 10. Αὐτὰ) *αὐτῷ Fl.* Sed vulgatam lectio-
*nem firmant *M. P. l. 12. Φειδία ἢ Πρ. χρ.) Φειδ. χρ. ἢ Πρ. Fl.**
W. & M. l. 13. Οὐδὲ γὰρ οὐδ') οὐ γὰρ οὐδ' M. & Fl. Pag. 211.
l. 3. Αὐτῶν) *αὐτῷ M. Αὐτοὺς* peius *L. ead. Οἰκονομήσασθαι*)
Ita dedi ex Fl. & W. Οἰκοδομήσασθαι enim edd. *l. 4. Τοι*) *τε*
M. l. 7. Μετὰ) Sic legere *l. Fl. H.* notat *Solan.* nescio quare.
l. 11. Ὅταν) *ὅπῳ ἂν W. L. & Fl. Vulgat. servant cett. edd.*
ead. Προδικοήσασθαι) *διοικῆσασθαι Fl. sola. l. 13. Λεκτέων*)
λεκτῶν W. Pag. 212. l. 2. Ἡ) *M.* facere cum edd. notat *Sol-*
lan. ead. Εὐπορίσει) Sic *l. H. P. Ald. Εὐπορήσει Fl.* quod etiam
in M. fuit, sed vulgata rescripta est. *l. 14. Μεγά*) *μετὰ male*
L. Cum vulg. faciunt *l. Fl. H. &c. Pag. 213. l. 5. Αὐτῇ*) Ex
emend. Solani; edd. enim omnes male αὐτῇ. l. 7. Ἐφην) *ἐχην*
male sola A. l. 10. Τρόπῳ) *τρόπον L.* Vulgatae adstipulantur
l. Fl. H. P. Pag. 214. l. 5. Λαγωῖς) *λαγωῖς* cum puncto
subscripto W. Sine puncto edd. l. Fl. H. P. &c. l. 6. Ὑπογασ-
τρίοις) *ὑπογαστρίων L. ead. Ἐνθήσεις*) *ἐνθήσει W.* Nihil mu-
tant edd. verr. ead. Εἴ τι) Sic edd. & *M. Ὅ τι* tamen in eo prius
fuerat, id quod in l. quoque legitur. l. 14. Μεγαλόφρων) *με-*
γαλοφρόν marg. *A. 1 W. Pag. 215. l. 6. Χρῆμα*) Sic marg.
A. 1. l. & Mf. Gr. Σχῆμα edd. ceterae omnes. *l. 7. Χρηῶδες*)
Sic edd. praeter l. quae χρῆῶδες. ead. Ἡ ἔτι) *ἦν ἔτι M. male.*
l. 8. Λοιμὸν) *μὸν* tantum *M. l. 10. Αὐτοῦ*) Deest in *Fl.*
Pag. 216. l. 6. Καὶ μὴν καὶ) *Ridicule S. δὲ μὴν καὶ.* Ceteras
vulgatam fervare cum M. notat *Solanus. l. 7. Παραμπίσοι*)
παραπίσοι W. Vulgatam tenent l. Fl. H. &c. l. 9. Σὺ) Sic *l.*
& marg. A. 1 W. Σοὶ M. & edd. praeter l. omnes. l. 11. Τὸ
αὐτὸ) *τοῦτο l. Γὰρ τὸ αὐτὸ W.* At vulgatam habent *Fl. H.*

*B. 2. P. Ald. &c. l. 12. Ἐπαινέσονται σ. κ. τιμήσωσιν) ἐπαινε-
σονται σ. κ. τιμήσουσι Fl. & W. l. 16. Μιστός) μισθός male
W. ead. Οὐδέν) Deest in S. adest in Fl. I. H. &c. & W.
Pag. 217. l. 1. Δουλοπρεπές) Ita recte Fl. Fr. S. A. & W. Item
marg. A. 1 W. Δουλοπρεπές male reliq. edd. l. 2. Σωφροσίνη)
Sic P. P. Ald. I. H. Σωφρονοῖ W. Σωφρονεῖ Ex. Fl. ead. Πάσας
τάς) τὰς πάσας W. l. 5. Ἔργων) ἔργον W. Vulgatam non
movent I. Fl. H. &c. l. 8. Παρατονίαν) Παρατονίαν W. Nil
mutant edd. priscae. l. 9. Ἀφυκτον) ἀφευκτον male edd. & M.
l. 10. Αὐτοῦ) αὐτοῦ edd. l. 16. Πλωῖζ.) Ita recte I. Fl. S. &
Ald. Πλωῖζ. prima correpta uliae & W. Pag. 218. l. 1. Αὐτοῦ)
αὐτοῦ edd. ead. Εἰς τὸν νῦν) καὶ τὸν ἔπειτα addit Marc. Sed nul-
la ed. id habet. l. 2. Ἐστήκη) Sic I. Ald. H. P. & P. &c. Ἐστή-
κει Fl. l. 8. Ὁπίθος) Sic recte M. Fl. marg. A. 1 W. P. S. A.
Λίθος male I. Ald. H. B. 2. & L. l. 9. Κρανίω) Sic fuerat in
W. Sed mutatum in Κρανίω.*

IN VERAE HISTORIAE LIB. I.

*Pag. 219. l. 1. ΑΛΗΘΟΥΣ ΙΣΤΟΡ.) Ἀληθινῶν διηγημάτων
Schol. & Coll. Vulgatum tit. servant Fl. Ald. I. P. &c. l. 9.
Ἀνεῖναι) ἀνέναι C. Nihil vulg. mutat Fl. I. H. P. l. 11. Ἀνά-
παισις) Αἰὶ ἀνάγνωσις Coll. Ἀ. nihil mut. edd. vet. l. 12. Τοῖς
τοιούτοις) τῶν τοιούτων Fl. male. Vulgatam cett. editionum
firmat Cod. P. l. 13. Παρέξει) Ita bene Ald. Fl. H. P. Παρέξη
I. male. ead. Ψυχᾶγ.) ψυχᾶγ. I. male. l. 15. col. 1. ΑΛΗΘ.
ΔΙΗΓ.) Hic titulus in MS. cum in editis libris vocetur hoc opus
ἀληθὲς ἱστορία. Recte eodem reddit. Cler. (sic etiam legitur in
C.) Pag. 220. l. 6. Τινὰς) Sic Fl. B. 2. & L. Τινὰ cett. omnes.
l. 12. Εἰπόντος) ἀληθεύοντος Fl. Vulgatam servant reliquae.
Pag. 221. l. 14. Κενοδοξίας) Vorst. & ed. S. Καινοδοξίας cett.
l. 16. col. 1. Ταῦτα) τάχα erat editum; sed ex C. correxit So-
lan. μοχ μὲν inseruit ac δὲ, item δεκάτω, quae omnia aberant
ab edit. Clerici. Pag. 223. l. 5. Ἀκατος) ἀκάτας Fl. Nil mut.
I. H. P. & P. l. 7. Οὐρίω) Sic Fl. I. H. Ald. P. Eὐρω P. & L.
l. 8. Βιαιώς) βιαίος I. male. l. 9. Ἐπεδίδου) Sic recte edd. prae-
ter I. quae ἐπεγίνετο. l. 10. Ἐπεγίνετο) ἐπεγίνετο Mf. Gr.
Ἐνεγίνετο edd. male. l. 12. Αὐτοῦς) αὐτοῦς edd. l. 14. Καθο-
ρῶμεν) Hinc usque ad δασεῖαν nihil a vulg. abire Coll. H. &
Fl. norat Solan. l. 15. Κύματι) Const. in Lex. πνεύματι, male.
Nihil mutant edd. Pag. 224. l. 4. Αὐτῶν) Sic legere omnes*

edd. notat Solan. *l. 5.* Ἀνελεῖν) Ex Cod. P. Ἐπανελεῖν edd. omnes. *l. 10.* Ἡρακλῆς) Ἡρακλῆς *l.* sola male. *l. 13.* Προήμεν) Sic recte edd. & P. Προήμεν male *Fl.* *l. 14.* Περήμεν) παρήμεν *Fl.* *Pag.* 226. *l. 7.* Ἀδῖον) Nihil a vulgata abire *l.* *Fl.* *H. & B.* 2. notat Solan. *l. 17. col. 2.* Ταῦτὰ) Ita correxit idem ex C. ταῦτα enim vulgatum erat, addiditque conferendum Homer. *Od.* *l.* 94. *Pag.* 227. *l. 3.* Συμπλοκῇ) Deest in *Fl.* Adest in cett. & P. *l. 9.* Οἶον) Quidam ὅσον. *Bourd.* Οἶον *l.* *H.* *P.* *Ald.* *Fl.* *Fr.* *S.* *Pag.* 230. *l. 6.* Μίσον) Sic *l.* & *Fl.* Μίσσον reliquae male. *ead.* Τπαντήσας) ἀπαντήσας *Fl.* sola. *l. 17.* Δέκα) i *Fl.* quae & reliquos numeros saepe literis tantum designat. *Pag.* 232. *l. 15.* Ὡς ἕκαστοι) ὥς ἕκαστοις ἐδόκει *A.* *P.* *L.* Nihil mutant edd. in vulgata. Ὡς ἕκαστος ἐδόκει *marg.* *A.* *l.* *IV.* *Pag.* 233. *l. 6.* Εὐδιάν. . .) *L.* Εὐδιάν. . . *Solan.* At vulgat. servant edd. *l. 16.* Ἀεροκράκες) Sic *P.* *A.* & *l.* Ἀεροκράκες edd. cett. *Pag.* 234. *l. 3.* Καί) Male deest in *S.* & *A.* Adest in *P.* & c. *l. 4.* Δυσσομίας) Sic edd. Δυσωδίας *P.* & *A.* & *marg.* *A.* *l.* *IV.* *l. 9.* Ἀσπαράγον) ἀσπαράγων male edd. *l. 13.* Κακείων) Nihil mutant *l.* *Fl.* *H.* *Ald.* *P.* Κακείων *Vorst.* *l. 17. col. 2.* Ἐπιτολῆς) ἐπιτολῆς *C.* prave. *ibid.* Αὐτοῦ) αὐτῆς editum erat, & sic *V.* habet. Sed αὐτοῦ recte *C.* & *Exc.* *G.* *Pag.* 235. *l. 12.* Ἐφυγον ἐπικλιναντες) Alii ἔπασσαν ἐγκλιναντες *Coll.* Nihil a vulg. recedunt *l.* *H.* *Fl.* *P.* *l. 16. col. 2.* Τπαρχ.) ὑποῦσιν editum est; sed ex coniectura monuit Solan. ὑπάρχουσιν legendum, in quo me facile obsecundantem habuit. *Reitz.* *l. 18. col. 1.* Ἐπισημήνω) Ita Solan. correxit, pro vulgato ἐπισημαίνει idem σαλπικταῖς fecit ex vulg. σαλπικτοῖς. *Pag.* 236. *l. 11.* Πολύ) πολλοὶ male *Fl.* *l. 14.* Ῥοδίου) Sic *l.* item *A.* & *P.* Ῥοδίον edd. reliquae. *Pag.* 238. *l. 14.* Ῥητῶν ἑκαστον χρημάτων) ῤητοῦ ἑκάστου χρημάτων *Fl.* Sed vulgatam servant cett. & *P.* *Pag.* 239. *l. 1.* Ἀλλήλων) Sic edd. Ἀλλήλοις *P.* *l. 16. col. 2.* Ἀπέδοσαν) Sic scribendum pro edito ἀπέδωσαν, bene monuit Solan. *ead.* Τὸν προκειμένον) *N.* *L.* Scripturam *V.* Cod. expressimus. *Impr.* habet τοῦ προκειμένου. *Solan.* *l. 18. col. 2.* Σαφηνείας) σαφηνίας edit. *Cler.* Sed mutavit eadem manus, quae Scholion praecedens. *Pag.* 241. *l. 2.* Δεδρῖται) Δεδρῖται *H.* sola. *l. 6.* Πηχναῖοι) Sic edd. Πηχναῖαι aliquem legere Solan. addidit, non indicans quis ille sit. *l. 10. ταῖς)* Sic etiam cum reliqq. *l.* *Fl.* *Ald.* *P.* *H.* Sed vid. nott. *l. 16.* Περικαθεζόντες) περικαθεζόμενοι *A.* *P.* Παρακαθεζόμενοι *L.* Nulla ed. a vulgata recedit. *l. 17. col. 2.* Αὐτῷ) τοῦτο legebatur; sed mutavit Solan. *l. 19. col. 1.* Δρακοντείων) δρακοντίων

ediderat Cler. correxit Solan. *Pag.* 242. *l.* 2. Ποτὸν) Sic cum cett. etiam *I. Fl. H. P.* *l.* 6. Πυγαῖς) ἐδραῖς *A.* & *Fl.* Πυγαῖς *P.* cum edd. ceteris. *ead.* Ἰγνύειν) *Ald.* ἰγνύαις Coll. Schol. *l.* 16. col. 1. Ἰγνύει) *C.* ἰγνύν. *ibid.* *l.* 17. Εἰρηται) *C.* Εὐρηται. *ibid.* *l.* 18. Γράφεται) Γὰρ pro γράφεται edicūm erat; at in *Exc.* *G.* scriptum est Γ', quo compendio utuntur pro γράφεται. Et in *V.* etiam. *Solan.* *Pag.* 243. *l.* 2. Πονῶσιν) Sic edd. Ὑπνῶσιν *Mf. B.* quem alibi litera *R.* designat *Solan.* *ead.* Γυμνάζονται) γυμνάζονται male *I.* *l.* 3. Ἰδρουσιν) Sic *A. R. P.* Ἀλείφουσιν habent edd. omnes. *l.* 4. Πήγνυσθαι) *Alīi* πήγνυνται Coll. Nihil mutant *I. Fl. H. P.* *Pag.* 245. *l.* 5. Αὐτὸν) αὐτῶν male *Fl.* Vulgatae assentiuntur *I. H. P.* & *P.* *l.* 17. Εὐδρον) Sic edd. omnes & *P.* quin vel *Fl.* εὐδρον, quasi velit cavere, ne ἐνδρον legas. *Pag.* 246. *l.* 7. Ἄστρος) Pell. an ἄσπερος; *Pag.* 247. *l.* 9. Ὅπως) πῶς marg. *A.* 1. & *P.* Nil mutant edd. *l.* 12. Νεφελοκκυγίαν) Sic *P. B.* 2. *S.* Et sic Solanus in *I.* correxit: haec enim Νεφελοκκυγίαν cum *Fl. Ald.* & *H.* *Pag.* 248. *l.* 3. Πυρῶδεις) Sic dedi ex Codd. *A. P.* & marg. *A.* 1 *W.* Πυρῶδεις *I.* Πυρῶδης *Fl.* Πυρῶδεις *Ald.* *Fr. P. S. B.* 2. & *H.* *l.* 8. Πᾶσιν) Deest in *Fl.* *l.* 9. Ἀπορί-φαντες) *Alīi* ἀποβά-ντες Coll. Vulgatam servant edd. omnes. *l.* 14. Κήτη) νύτη *L.* *Pag.* 249. *l.* 5. Περιβάλλοντες) Sic *Fl.* Περιλαβόντες ceterae. *l.* 7. Συναρράξαι) συναρράξαι *Fl.* *l.* 10. Κύτος) Sic *Fl.* Κῆτος cett. *l.* 18. col. 1. Μέμνεται) μέγνυται *V.* male. Et post φαλλῶν legebatur τινῶν pro ταύτων ac mox verum τινῶν ante ἀναβαῖνους, quod monente Solano deleui, & ὀργυιῶν pro vulgato ὀργυιῶν dedi. *Reitz.* *Pag.* 250. *l.* 14. Ὁξέως) ὀξέος *Fl.* male. *Pag.* 252. *l.* 2. Πάτερ) πάτερ σοι aliquem conicere legendum notat Solanus. Sed nulla ed. id habet. *Fl.* vero ὁ πάτερ ἄνθρωποι, ita ut ἄνθρωποι bis legatur. *l.* 7. Καθεργόμεθα) καθαιργόμεθα *Fl.* Sed vulgatam servant *I. H. P.* &c. & Cod. *P.* *Pag.* 253. *l.* 10. Ἀπὸ χθμεν) Nihil a vulgata abire *Fl. I. H.* notat Solan. *Pag.* 254. *l.* 7. Ταῦτα) Et hic *Fl. I.* & *H.* cum vulg. facere notat Solan. *Pag.* 255. *l.* 1. Θυτοκέφαλοι) Sic editum ex correptione Solani. Θυτοκέφαλοι *I. Ald. B.* 2. *H. Fl.* Κυνολόφ. *P.* & *S.* *l.* 3. Ψυττόποδες) Sic edd. omnes. Ψυττόποδες *Graev.* Ψυττόποδες *Solan.* *l.* 8. Ἡμᾶς) ὑμᾶς *Fl.* sola. *ead.* Δυνυσάμεθα) Ita habere *I. Fl. H. B.* 2. *S.* & *P.* notat Solanus. *l.* 9. Βιστουσμεν) Esse constantem lect. notat idem. Sed lenfio monente ego correxi. *Pag.* 256. *l.* 6. Ἐξανλισάμενοι) ἐξοπλισάμενοι alios legere dicunt Coll. Et sic habent marg. *A.* 1. *P.* & *L.* Ἐξανλισάμενος vero est in Coll. ipfis aequae ac in edd. *Ald. I. Fl. H. P. B.* 2.

& S. l. 16. τρίγλης) Sic recte P. B. 2. & S. Τρίγλης maiore litera τ male I. Ald. Fl. Fr. H. Pag. 257. l. 5. Θυννοκέφαλοι) Θυννοκέφαλοι B. 2. Κυνοκεφ. reliquae. l. 17. Αὐτοὺς) αὐτοὺς edd. Pag. 258. l. 6. Ἀφύκτω) Sic iam recte edd. Conf. supra Dial. Deor. XVII, & Quom. Hist. c. 62. l. 15. Ἀπάντων ὄν) Sic dedi monente Solan. Nam edd. absurde ἄπαντα ὄν. Pag. 259. l. 1. Τὰς ἡλικίας) τὴν ἡλικίαν P. & marg. A. 1 W. Vulgatae assentiuntur I. Fl. H. Ald. P. l. 11. Σταδιαίων) Sic recte I. H. P. & B. 1. Σταδιαίων male B. 2. Πέντε σταδιαίων Fl. l. 16. H) Sic I. item Codd. P. L. Oī Fl. P. Ald. H. &c. l. 18. col. 1. Διομήδους) Pro vulgato Διομήδην, reliquaque ex Hom. in nott. indicato restituta: deerat enim vocabulum πύρ, & δαδ σοί, misere scriptum erat. Reitz. Pag. 260. l. 11. Ἐπερίπτουν) ἐπερίπτουν male I. l. 13. Σπύργοις) Sic etiam esse in I. Fl. & H. notat Solan. Pag. 262. l. 3. Γυγνόμενα) γινόμενα Fl. Prius vero est in I. H. Ald. P. Fr. S. &c.

IN VERAE HISTORIAE LIB. II.

Pag. 263. l. 9. Ἀποθαρεῖν) ἀποθαρεῖν ἔμελλε Vorst. frustra. Pag. 264. l. 4. Μεγάλαις) μεγάλοις Th. Magist. male. Femin. gen. recte Luciani edd. Pag. 265. l. 2. Ὑπ') ἐπ' Fl. Nihil mutant I. H. P. Ald. l. 20. col. 1. Κατακλ.) καταλυσθέντες male in ed. correxit Solanus, non tamen addens unde. Pag. 266. l. 13. Παρεῖχε) ὑπῆρχε Fl. Pag. 268. l. 16. Τὰ) ὅτε Ex. Fl. male. Nihil a vulg. abit P. Pag. 269. l. 10. Ἐταίρων) ἑτέρων male Ex. Fl. Nihil mutat P. H. I. P. &c. l. 12. Περιπλοῖς) Sic A. L. P. S. A. & Ald. Περιπλοῖς edd. cett. l. 16. Ὁ Κρης) Οὐκρῆς male Fl. Pag. 270. l. 3. Κατηγορεῖτο) Sic edd. omnes. Ἐκατηγορεῖτο vult Graev. male. l. 14. Μίνως) Sic Fl. aliaeque recte. Μίνως I. & H. Pag. 271. l. 3. Οὐτῶ) Edd. omnes. Οὗτος melius Solan. coniecit. l. 13. Εἰς) καὶ εἰς Fl. sola. Ὑ. 15. Κινναμ.) κυναμ. I. & Fl. Κινναμ. B. 2. & P. Κινναμ. S. H. & Ald. Eadem varietas mox iterum occurrit. l. 18. col. 1. Οὔτοι) οὗτος edit. Cler. Sed οὔτοι recte in V. Pag. 272. l. 11. Ἀναφείς) Αἰ. male ἀφανείς. Coll. Nostrae edd. tamen recte in vulgata conspiciant. l. 15. Ὁμοιότητα) ὁμοιότητα A. P. & marg. A. 1 W. Nil mutant edd. Pag. 273. l. 13. Ἄρτους ἐτ.) ἄρτον ἑτοιμον Schol. l. 15. Ἐξήκοντα) ζ' Fl. male, pro ζ'. Cum vulgata nostra facit H. & P. &c. l. 17. col. 2. Ἄρτον ἑτοιμον) Sic pro ἄρτους ἑτοιμους, quod in nostris libris est, V. Codex. Solan. Pag. 274.

L. 12. Τρυγίσας) τρυγίσας I. Τρυγίσας recte aliae. L. 13. Γίγνεται) γίνεται Fl. Pag. 275. L. 17. Παρά) Sic A. & P. Περι edd. priores. Pag. 276. L. 9. Νομᾶν) Ex Solani emendat. Νομᾶν enim edd. L. 15. Ὑλλας) Sic Fl. H. I. P. Ald. &c. L. 16. Ἐκείνον δὴλ.) ἐκεῖνον διελέγετο Vorst. emendat, ut infra cap. 23 f. Edd. nostrae nihil mutant. Pag. 277. L. 9. Τούτω) τούτων male Fl. Τούτω reliqq. & P. L. 16. Ἀκαδημαίικους) Sic I. H. Fl. P. &c. Ἀκαδημαίικους Coll. Pag. 278. L. 8. Ἀξιολόγ.) λογικώτατοι Cod. Fl. Nihil mutant edd. praeter Fl. quae ἀξιολογικώτατοι. Pag. 279. L. 6. Λέγων τούτο) Nihil mutant Coll. & edd. L. 7. Εἰσέτι) εἰσέ—τι I. H. Fl. Ceterae recte, ut edidi. ead. Αὐτούς) Sic Pell. Αὐτός edd. absurde, οὐκ, ἵσως ante ἀγροεῖν addit Cod. L. (vid. nott.) L. 9. Κολοφώνιον) Sic Anon. ap. Pell. Κολοφώνιον enim edd. L. 10. Πολίταις) Αἰὶ πλείστοις Coll. Prius habent I. Fl. H. P. L. 14. Κατεργίωσκον I. & H. L. 19. col. 2. Ἐναντιούμενοι) ἐναντιούμενον male ed. Cler. Pag. 280. L. 15. Ἐσκόφε) ἔσκόφε male edd. plurimae. Ἐσκόφε recte L. B. 2. & S. L. 17. Περι) Aberat in edit. Nec magno opere requirerem; sed quia adest in Cod. V. inferre non dubitavi. Reitz. Pag. 281. L. 13. Κάρος) Sic B. 2. I. H. & P. cum A. Ceterae Κάρος. Κάρος Palm. Κάρανος Gronov. L. 19. col. 1. Ἀργὸν) ἀναιρετὸν habet ed. Cler. Sed ex C. correxit Solanus. Qui postremam huius Schol. vocem etiam emendavit, cum legeretur ἀππλλαγμένος. Pag. 282. L. 4. Πλακείς) πλακῆς I. sola male. L. 8. Βούσιριν) Βούσυριν edd. male. Pag. 283. L. 6. Ἐταίρους) Ex Cod. L. Ἐτέρους edd. priores omnes. L. 10. Κομίζειν) Deest in Fl. Adest in aliis, & in P. Pag. 284. L. 3. Περι μεσουῖντα) περιμεσουῖντα uno verbo I. H. Fl. Ceterae rectius disiungunt. L. 7. Ἐπιμανῶς) ἐπινῶς Schol. & Fl. Ceterae cum vulg. faciunt, quam firmat Cod. P. L. 11. Ἀρπάσαι) Sic recte Ienf. Ἀρπάσας edd. L. 14. Ἐταίρων) ἐτέρων male Fl. sola. L. 16. Κωλυθησ.) κολασθῆσόμενος edd. plurimae, κωλυθῆσόμενος I. & Fl. unde κωλ. prima producta feci. L. 17. col. 1. Δεῖ) οὐ δεῖ σημαίνειν V. Et mox, notante Gronovio. Sed quo referam, non video. Nisi forsā a nasutiore aliquo Critico fini praecedentis Scholii hoc adscriptum sit. Solan. Pag. 285. L. 8. Πολὺ) οὐ πολὺ I. L. 11. Ἐλαύνοντες) Αἱ δῖάκοντες Coll. Nil mut. edd. Pag. 286. L. 6. Ἠνώμην) ἐποτνιώμην Schol. L. 17. Το καὶ ἐδάκρ.) Tria illa posteriora verba ex C. addita in V. deerant. Pag. 287. L. 7. Ὑμῶν) Ex emend. Solan. Ἠμῶν edd. L. 15. Ἐτι) ἐτι Fl. male. Recte cett. Pag. 288. L. 8. Τῆς ἐπισύσης) τῇ ἐπιούσῃ alios legere Coll. aiunt. At nostrae

edd. nihil mutant. *l. 12.* 'Ἦν εἰ) ἐὰν Th. Mag. voc. El. 'Ἐν *l.* 'Ἦν *Fl.* &c. recte. *l. 15. col. 2.* 'Ἐκείνης τῆς) Duo ista verba in edit. deficientia supplevit Solan. *l. 16. col. 1.* Μέντοι) μὲν ed. Cler. *Pag. 289. l. 4.* 'Ὅπωμ.) Sic *l. B. 2. Fr. P.* &c. Confer supr. § 21. *l. 5.* 'Ἐξ αὐτοῦ) Sic *Fl.* 'Ἐαυτοῦ male cert. *l. 9.* 'Ἀπόξυρος) Ita dedi ex *Fl.* 'Ἀποξήρος edd. reliqq. *l. 15. Πάντη) παντὶ Fl.* Sed cum vulg. facit *P.* *Pag. 290. l. 3.* 'Ἀπέρατος) Sic *l. Fl.* &c. 'Ἀπέραστος *P.* sola. *l. 13.* Κολάζονται) Ita *Fl. H. P.* &c. Κολάζοντο male *l.* *l. 15. Παρὰ) Sic P.* & edd. praeter *l.* quae περί. *l. 17. Τούτων* Antea in impr. legebatur *τούτο*, nullo sensu. Ex *V.* est illud *τούτων. Solan. Pag. 291. l. 5.* 'Ἀπέπεμψα) *Al.* ἀπέπεμψα *Coll.* Prius ruentur *Fl. l. H. P. l. 9.* 'Ἐσπλεύς.) ἐπλ. *l.* Prius vero *Fl. H. P. l. 10.* 'Ἐπνον) Ἐπνου Vorst. *l. 13. Πύλην) Ita edd. quas vidi, omnes. l. 15.* 'Ὅς) Ἀν ἦν; Pell. *Pag. 292. l. 5. Παρὰ) Sic Fl. l. Reliqq. περί. l. 14. col. 2. Τοῦ κάρου) Ita ex V. pro vulgato τῶν κάρου, & mox καταλλήλου pro edito καταλλήλων dedit Solanus. l. 16. col. 1.* 'Ἐμφρόνως πρὸς) Ita correxit Solanus noster: in edito enim erat ἔμφρόνων καί. *ibid. l. 17.* 'Ἀποκλίνειν) ἐκκλίνειν *C. ibid. l. 21. Κεραμίην) Ed. Cler. male κεραμίαν; quod eodem hoc Scholio mox iterum correctum. l. 26. col. 2. Eis) πρὸς habet C. l. 27. col. 1. Πεφυκέναι) πέφυκε tantum legebatur in edito; sed mutavit Solan. *Pag. 293. l. 1. Φοινικοί) φοινικοί male l. sola. l. 14. Παρὰ) Sic recte Fl. & P. Ceterae περί, ne l. & Ald. quidem excepta. l. 17. Καρεῶτιν) Hoc Scholium inter Vossiana Vol. 2, p. 34, No. 8, erat; ubi ὑπνοῖς legitur. Sed *Coll. G.* melius ὑπνοῦσι. *Solan. Pag. 294. l. 10.* 'Ἐποδοχὴν) *Al.* παρασκευὴν *Coll.* Vulgaræ favent *l. Fl. H. P. Pag. 295. l. 1.* 'Ὠγυγία) *Ald. l. &c.* 'Ὀζυγία *P.* male. Cum tamen eadem id recte habeat *c. 29. l. 6. Χρησάμενον) Sic recte B. 2. P. S. Χρησάμενος male l. Fl. H. Pag. 296. l. 1.* 'Ἐπεδέξατο) *Const. edd. lectio. At ἐπελέξατο duo Mss. Regg. vid. nort. l. 5. Eἶν) εἶναι l. Ald. H. 2. Prius cert. ead. σωφρονοῖν) σωφρονοῖεν al. aiunt Coll. l. 12. Περιπλέοντας) Leg. παραπλ. Solanus. Vulg. ferv. edd. omnes. (Sed emendationi Solani faver *Mf. Reg. 3011.* quare ita rescripsimus.) *Pag. 297. l. 8.* 'Ὀλιγώρησαν) ὀλιγώρησαν sine augm. edd. *l. Fl. H. P. Ald. B. 2.* Sed *S.* ὀλιγ. *l. 11. Κρατήσοντες) Ita duo Mss. Regg. cum ed. S. Vulg. κρατήσαντες, minus bene. l. 13. Κελύφη) Sic L. & Fl. Κελύφιναι edd. ceterae. Pag. 298. l. 4. Εἵκοσιν) εἰκάσαι *P.* Εἵκοσι *Fl.* Εἵκοσιν reliquæ. *Pag. 299. l. 6.* 'Ἀδρότερον) Ἀδσπирate *Fl. Ald. P. B. 2. S. H. δδρ. l. male. l. 7.* 'Ἀπέχομεν) Alii ἀπέχουμεν *Coll.* Nihil****

mutant edd. *l. 8.* ἑπεσήμεινεν) ἑπεσήμενεν male *Fl.* Ceterae vulg. serv. quibus adstipulatur *P. Cod.* *l. 12.* ἑξεβλάστησε) ἐξεβλάστα *Fl.* ἑβλάστησε *P. Vulg.* serv. edd. cett. *l. 16.* ἀποτρέψαι) ἀποστρέψαι Scholiast. & *Fl.* Sed reliqq. ut edidimus, etiam consentiente *Cod. P.* *l. 19. col. 1.* Παιγνίμων) παιγνίμων *V.* *Pag.* 300. *l. 10.* ἑπέκεινα) ἐπ' ἐκείνα *P.* *Pag.* 301. *l. 11.* ὀρώμεν) Sic *Fl.* ἑωρώμεν ceterae. *Pag.* 302. *l. 4.* κατ' ἐκείνο) Nihil hic variare edd. notat Solan. *l. 7.* εὐπροσίτως) Ita esse in *I. Fl. B. 2. H. P. & S.* notat idem. Etiam *Ald.* *l. 1.* sic habet, & *Fr.* *Pag.* 305. *l. 4.* καβαλούσα) Alii ἑκβαλουσα, *Coll.* *l. 5.* ὕδαμαρδία) Alii ὕδαμῃ, *Coll.* Nihil mutant edd. *ead.* λαβοῦσαι) Sic edd. omnes. Διαλαχοῦσαι marg. *A. i W.* & *P.* Διαλακουσι *Angl.* *Pag.* 307. *l. 2.* προσαράξας) προσαρράξας edd. Sed conf. *I Ver. Hist. c. 30 f.*

IN TYRANNICIDAM.

Pag. 308. *l. 4.* ὄς) Deest in *Fl.* *ead.* καὶ) Deest in *C.* *l. 6.* ἰδὼν) εὐρὼν *C.* Nihil mutant *I. Fl. H. P.* *Pag.* 309. *l. 4.* ζῶν ἔτι) ζῶντι edd. omnes. Nec ex Codd. quidquam variationis notatum invenio. Vorst. ζῶν comiecerat. *Pag.* 311. *l. 8.* κελεύει) Sic recte *B. 2. & S.* κελεύει male *I. Fl. Ald. H. & P.* *Pag.* 313. *l. 13.* Σφαγῆς τῆς ἡμῆς) Sic *I. Fl. H. P. & c.* Σφαγαῖς ταῖς ἡμαῖς *Marc.* *Pag.* 316. *l. 7.* Παρ' ἐμοῦ) παρ' ἡμῶν *Fl.* *l. 9.* ἐπιτάττει) ἐπιτάττη *Fl.* *l. 16.* ἔστι) ἐστι sine accentu *I.* *Pag.* 317. *l. 9.* οἶδε) Ex *L.* εἶδε edd. *l. 15.* ὅπως) ὅπερ male *S. & Ald.* ὅπως recte *I. H. B. P. & c.* *Pag.* 319. *l. 4.* Μάλα) καὶ μάλα *L. & Marcil.* Deest καὶ in edd. *ead.* οὐ γὰρ) καὶ γὰρ marg. *A. i W.* ut coniecit *Marcil.* *l. 5.* ἥσσον) Ita restituimus ex *L. & P.* ἴσον enim edd. *l. 9.* τοῦτο) τοῦτον *Marc. & Vorst.* male. τοῦτῃ servant *I. Fl. B. 2. H. P. & c.* *Pag.* 320. *l. 2.* ὕμεις) Sic recte *I. B. 2. & S.* cum *Cod. L. & margine A. i W.* ἡμεῖς male *Fl. P. & H.* *Pag.* 321. *l. 9.* ἑκ γο) Ex *L.* ἑκ τε edd. *Pag.* 322. *l. 17.* ἀναιμακτος) Sic *I. Ald. Fl. Fr. B. 2. S.* ἀναιματος *P. H. 1. & 2.* in qua ἀναιματος correxerat *Gesfn.* Hanc variat. *Solan.* omisit. *Pag.* 324. *l. 8.* προβασανίας) προβασανίας male *I.* *l. 14.* τὸ δ' εὐθ. ἀπ.) Haec defunt in *Fl.* Adsunt in *I. Ald. P. H. & c.* Sed pro ἀγνοῆσαι iterum ἀποθανεῖν marg. *A. i W.* *Pag.* 325. *l. 8.* παρεχόμενον) Nil mutant edd. priscoe. ἀπ' παρεχόμενον; *Solan.* *l. 9.* ἀπογνωσι) Sic recte edd. & *P.* ἐπίγνωσι sola *Fl.* male. *l. 13.* ἑλ

πιδας χρόνων) Defunt haec verba in *Fl.* sed lacuna relicta. Ad-
sunt in cert. & Cod. P. l. 14. Ἐπ' αὐτὸν) τοῖς ἐπ' αὐτὸν
Pell. *ead.* Πρὸς) Sic Pell. Περὶ l. & P. & marg. A. 1. Παρὰ *Fl.*
Ald. P. H. S. Fr. Pag. 326. l. 2. Ὅσπερ) Ita bene edd. plu-
rimae. Sed ὡσπερ male l. l. 14. Παντί) Constans lectio. *ead.*
Νομίσατε) Sic habent edd. omn. Pag. 327. l. 2. Νῦν μοι) Nil
varietatis notat Solan. Sed video Hagen. utramque male ha-
bere νῦν μὴ, reliquas νῦν μοι. l. 6. Γεγεννηκότα) Ita hic & mox
iterum dedi, monente Solano, cum edd. γεγεννηκ. uno ν, εκ-
cepta S. l. 7. Διαταράξειν) διασπαράξειν P. & marg. A. 1 IV.
Nil mutant edd. priscoe. Pag. 328. l. 8. Προπαρεσκευασμέ-
νον) προπαρασκ. male *Fl.* Reliquae recte, ut edidi. l. 14. Πρώ-
τως) Forſan πρῶτος. l. 16. Ἄλλ' ἢ) Hanc eſſe conſtantem
lect. notat Solan. Pag. 329. l. 10. Μαρτυρούμενον) Sic l. *Fl.*
B. 2. H. P. S. Immo & *Ald.* & Fr. Forſan tamen μαρτυρούμε-
νον legend. l. 11. Διηκονήσατο) διηκονήσαιτο *Fl.*

ANNOTATIONES

IN HERMOTIMUM.

Pag. 1. l. 1. ΕΡΜΟΤΙΜΟΣ) Menecratis hic filius dicitur cap. 50, vir, ni per hunc libellum foret, ignotus & obscurus. De Hermotimo Clazomenio dicitur alibi, neque ad eum hic al-
luditur. Vid. *Μυια. c. 7.* SOLAN.

ead. l. 3. Ἑρμότιμῃ) In *H. & P.* nomina propria spiritibus non sunt praedita, pro more literarum quadratarum, in *Lunr.* vero aliisque Ἑρμῶτ. & similia semper cum suo spiritu, quem retinuimus, quoties non est persona loquens. In personis au-
tem, a quibus sermo inchoatur, omisimus, quod ita ab initio institutum videmus, & sic decet, quia tum omnes literae sunt quadratae. REITZ.

ead. l. 4. Ὅσον τεκμήρασθαι) Guyet. ait: an τὸ ἐστὶν deside-
ratur, an subintelligendum? Posterius verum est, & ἐστὶ recte
omittitur: vid. Aelian. V. H. XIII, 1, Ὅσον τε ἀψαμένῳ
τεκμήρασθαι. Unde simul confirmatur, τεκμήρασθαι recte se
habere, & male Solanum illud mutatum velle. Usitatus tamen
praefens τεκμαίρεσθαι, ut hoc Dial. c. 19, & alibi. Plura autem
exempla ellips. τοῦ ἐστὶ post ὅσον, vid. in Ind. Aeliani. Quod
cum & aliis frequens sit, miror quid Guyetus dubitet. REITZ.

ibid. Τεκμήρασθαι) Coniicere licet. BROD.

ead. l. 5. Μεταξὺ προῶν) Ne credas male cohaerere μεταξὺ
προῶν, καὶ διεσάλευες, memineris μεταξὺ eleganter cum par-
ticipio iungi, ut μεταξὺ πίνων, inter bibendum; adeoque & hoc
loco participium pro infinitivo vel gerundio positum nihil
commune habere cum seq. verbo. Confer supra Somn. § 17,
Μεταξὺ δὲ λέγοντες. Char. vel Contempl. § 6. Infra, de Do-
mo 21. Et saepe alibi. Item Xenoph. p. 977, μεταξὺ θύουσai.
Dionys. Halic. XI, pag. 720, 23, μεταξὺ δειπνοῦντες. Et ubi
non? REITZ.

ead. l. 8. Ἀγκύλων) Intellige σοφισμάτων. BROD.

ead. l. 11. Καὶ ὁ πρὸ ὁδοῦ) Et quod utile sit. BROD. Cum Vin-
centius Oblopoeus vernisset in editione Basil. adeo ut itineris
quoque laborem ad disciplinarum exercitium referre soleas, adscri-

psit pater, quodque processui, incremento esse possit. Id videtur intellexisse Benedictus, vertens quodque ad praecepta tibi conferat, etsi non capiam, cur μαθήματα reddat praecepta, quod facit ubique. Eadem locutio in principio Galli, ἢν μίαν κρηπίδα ἐργάσαιτο, πρὸ ἰδοῦ ἐστὶ τοῦτο ἐς τὰ ἄλφιστα. Et hinc in Abdicatione, πολλὰ γὰρ πρὸ τούτου γενέσθαι δεῖ, καὶ προδοποιῆσαι τῇ πόσει. GRON.

Pag. 2. l. 1. Ἄ εἴπε) Ὁ διδάσκαλος scilicet. GUYET.

ead. l. 3. Ὑπὸ τοῦ Κῶου) Ab Hippocrate Co. BROD.

ead. l. 4. Βραχὺς μὲν ὁ βίος) Primus Aphorismorum Hippocratis, in quem multa Gal. Sic p. 311 ed. Paris. BOURD.

ead. l. 7. Ἐγρηγόρως) Vigilans. BROD. An ἐγρηγορώς; F. Guyetus, recte credo, coniicit; nisi ἐγρηγορώς malis: nam adverbium ἐγρηγόρως non iam legere me alibi memini; participium vero praeteritum quasi pro praesenti satis est usitatum. Sic Hom. Il. E, 591, Κεκληγώς, vociferans, vel postquam vociferatus erat; sed potius, cum clamore. Idem Il. A, 37, ὅς Χρύσσην ἀμφιβέβηκας, qui Chrysen uniusque tueris, i. e. tuitus es, & adhuc tueris, more aoristorum. Addo Il. Δ, 107, δεδρυμένος excipiens, (licet ibi passivum active exponendum, qualia multa dedit Iensf. Lectr. Lucian. p. 246 — 7.) Conf. Iliad. Δ, 434, μυρίαὶ ἐστήκασιν, innumerae stant. Et adi omnino notam S. Clarckii ad Il. A, 34, qui illud tempus praesens praeteritum egregie illustrat ex Virg. Aen. 2, 12, Quamquam animus meminisse horret, luctuque refugit. Et ex Ovid. Met. V, 677, de Pieridum in picas metamorphosi: Nunc quoque in alutibus facundia prisca remansit. Ubi monet, nuperum interpretem frustra tunc velle, pro nunc, legi, quia, si retineres nunc, dicendum esset remanet, non remansit &c. quae lectu digna de huiusmodi temporis potestate apud Clarckium vide. REITZ. Dubitavi, num ἐγρηγόρως probum; sed habet Alciph. III, Ep. 38, pag. 356. IDEM in Add. & Corrig.

ead. l. 10. Παραπολούμενον) Castigo παραπολούμενον. BROD. Mss. Regg. 2954 & 3011 παραπολούμενον, probante B. de Ball.

ead. l. 11. Θανμάσια ἤλικα) Vid. supra Somn. c. 5, vel 6, & nott. ad cap. 76 huius Hermot. SOLAN.

ead. l. 15. Σχεδὸν εἴκοσιν ἔτη) Confer infra huius Dial. cap. 59 f. SOLAN.

ead. l. 16. Οὐδὲν ἄλλω) Legendum ἄλλο. BROD. Sed illud ἄλλο iam inveni in plerisque edd. REITZ.

Pag. 3. l. 2. Ὑπομνήματα) Cicero filius Tironi sub 16, 21 extr. Peto a te, ut quam celerrime mihi librarius mittatur, maxime

quidem Graecus: multum mihi enim eripitur operae in exscribendis hypomnematis. GESN.

ead. l. 4. Οὐδὲ ὄναρ &c.) Tanta intentionis exemplum ipse vidi. Iuvenis optimus, qui Graevium audiebat, cum serius ad studia literarum animum applicuisset, tam vehementer interdium dabat operam, ut noctu dormiens, quaecunque interdium legisset, recitaret: donec ab amicis medicisque monitus remisit aliquid de nimio illo studio, ut valetudini detrimentum inde capturae consulere. SOLAN. Non cepit haec verba interpret prior, vertens, *adeo ut somni quoque parcissimus mihi visus sis*; cum significant, *ne per somnam quidem unquam relaxasti te ab labore*: fraudi illi fuit ὄναρ sine praepositione, ideoque sensum non inveniens, *somnum sibi indulgere*, significari credidit; sed ὄναρ idem esse, quod κατ' ὄναρ, quis Graece sciens ignorare potest? Noster de Merc. cond. c. 17, & Plend. c. 49, *ὡς ὄναρ παρὰ τοῦ θεοῦ ἀκούων* Tim. c. 20 f. *ὅτι μὴ ὄναρ πλουτοῦσιν* & Ael. V. H. XII, 63, *ὄναρ αὐτῇ συνεγένετο* — *per somnium cum illa rem habuit*. Plura Bos de ellipsi p. 301. Alia Lexicogr. ideo plura addere non erit operae. REITZ.

ead. l. 5. Οὕτως ὄλος) Dialogus, quem Lucianus Hermotimum, sive de Sectis, inscripsit, est haud dubie non modo circumspectissimi, verum etiam acutissimi ingenii foetus: quamquam non ignoro, quam prorsus seorsum iudicet P. Petinus IV Miscellan. Observ. cap. 1. At haec disquisitio ab instituto nostro est aliena. In hoc libello cum Hermotimo Stoicae disciplinae sectatore rem se habere fingit auctor; cumque eo cum de variis sectis, tum de difficultate & fere ἀδυνάτῃ, certo inveniendi verissimae philosophiae disciplinam optimam, disputat. Itaque ubi Luciano professus esset Hermotimus, se philosophiae animum suum applicuisse iam dudum, omnemque ei disciplinae vitam porro dicaturum, ut tandem bonorum ex ea profluentium compos fieret; respondet Lucianus, sibi satis, ex multis, quae affert, argumentis persuasum esse, eum serio philosophiae a multo tempore fuisse deditum. Δοκίς δέ μοι, pergit, ἀλλ' οὐδὲ ὄναρ ποτὲ ἀνίσταί σεαυτὸν, οὕτως ὄλος εἶναι ἐν τῷ πράγματι. Poffet quis suspicari, Lucianum scripsisse ὄλος. Οὕτως ὄλος εἶναι ἐν τῷ πράγματι, adeo totus in negotio esse, scilicet videris. Ut in Deor. Dial. XII Veneris & Cupid. fin. dicitur Rheia ἢ ἡ οὐσα ἐν τῷ Ἄττη, & similiter alibi. Sed satis probum est vulgatum: sic de Saltatione c. 3, Σὺ δὲ, καὶ δὲ ὀφθαλμῶν ὅικας ὄλος δ' ἐδουλώσθαι, Tu vero totus quantus es, videris in servitutem reductus. Sic in Deor. Dial. XIX f.

Diana dicitur ὅλως πρὸς τῇ θήρᾳ εἶναι, *nil nisi venatum curare & se totam venatui tradidisse*. Ibid. Dial. XX, § 15, καὶ ὁ μὲν Ἐρως, ὅλως παρελθὼν ἐς αὐτὴν, ἀναγκάσει τὴν γυναῖκα ἐρᾶν. In his manifestissime ὅλως idem, quod ὅλος, valet. Nec aliter in Dial. Meretr. X, § 13, ὅλως περὶ τὸ μεράκιον ἐστὶ. Graeci itaque pro adiectivis utuntur nonnunquam adverbis, ut iam ex allatis exemplis patet. Minus id perspexisse videtur Cuperus III Observ. cap. 12, ubi in Aeliani Ποικιλ. lib. III, c. 9, δέδοικε δὲ τὸν ἄτερον, ἅτε ἐκ θεοῦ κατ' ἰχθὺς ἐνθουσιῶντα, legendum censet κάτοχον. Commodissime κατόχως ibi pro κάτοχον exponi potest ex usu Graecorum, adverbia non raro ita adhibentium, ut iam vidimus, & mox ultra videbimus. Adde ibi Kuhnium, istius Aeliani loci vindicem. Ad hoc idem adhaesit quoque Iac. Tollius, (pag. 75) qui apud Lucianum in De non temere cred. Calumn. § 14, in verbis, καὶ ἡ στρατοικὴ πρὸς αὐτὸν οὐ μάλα ἀνδῶς, καὶ ὅλως ἐρωτικῇ, legit pag. 416 ed. Amst. ἀνδῆς pro ἀνδῶς. Idem ergo fieri oportebit in his eiusdem Luciani, in Phalar. c. five § 5, ὅτε ἀφυλάκτως ἐλίγου δειν ληθεῖς, ἐξήτουν τινὰ σωτηρίαν περὶ τῶν παρόντων quia nempe sicut hic ἀφυλάκτως ληθεῖς, ita in citato De non temere cred. Calumn. libello c. 12 legitur quis ἀφύλακτος ληθεῖς quemadmodum apud Xenophont. I Κυροπ. οἱ δ' ἐξαπατῶντες τοὺς πολέμιους δύνανται καὶ θαρσῆσαι ποιήσαντες ἀφυλάκτους λαμβάνειν. Apud Demosth. quoque I contra Philipp. ἀφύλακτος ληθεῖ, in margine notatur in alio libro legi ἀφυλάκτως. Promiscue itaque locuti sunt Graeci. Iterum Noster adverbio ita utitur in de Astrologia § 18, vel 19, Φαίβων δὲ τοῦ ἡελίου δρέμων ἔτεκμήρατο, οὐ μὲν γὰρ ἀτρεκέως, ἀλλ' ἀτελέα τὸν λόγον ἀπολιπὼν, ἀπέθανε. Et hic ἀτρεκέως pro ἀτρεκέα, five ad δρόμον, five λόγον referas. Clare quoque Isocr. in Panath. p. 262 E. Ἐν ὁλίγαις ἡμέραις ἑώρων τοὺς τε νόμους ἀναγεγραμμένους, οὐχ ὁμοίως τοῖς νῦν κειμένοις, οὐδὲ τοσαύτης ταραχῆς καὶ τοσούτων ἐναντιώσεων μεστούς. *Paucis diebus leges in tabulas relatas, & publice propositas viderunt; non his, quas nunc habemus, similes, neque confusionis plenas, & inter sese pugnantibus. Patet, ὁμοίως hic plane pro ὁμοίους positum: sequitur quoque μεστούς. IENS.*

ibid. Ὀλον) Ὀλος in W. & B. 2. Nos ὄλον ex L. restituiimus pro vulgato ὅλως. SOLAN. Ὀλον ait Solanus se restituisse; sed quis restitui desiderat, ubi pristina sunt sana? quare ei non obsecundavi: adverbium enim se recte habere, satis docuit Ienius. Et si quid ab adverbio recedendum propter cacophoniam οὕτως ὅλως, potius iam amplector ὅλος duobus testibus & fre-

quenti usu munitum, quam durius illud ὅλον, quod ὄντα potius requireret, quam εἶναι. Eligat interim, quod quisque voluerit: singula enim suos patronos invenient. REITZ.

ead. l. 6. Οὐκ ἐς μακρὸν) Οὐκ εἰς μακρὸν χρόνον. BROD.

ead. l. 9. Ἡσιόδον οἰκσι) Lin. 1 Oper. Haec tota dissertatio Hesiodum de via illa virtutis interpretatur. BOURD. Hesiod. *Ἔργ.* 288. SOLAN.

ead. l. 13. Ὠδοιπόρηται) Lucianus ex numero annorum, quos iam philosophiae studio dederat Hermotimus, colligens, eum non longe ab ipsa Virtute, quam pro summo bono petebant philosophi illi, abesse, ubi contrarium ex Hermotimo intelligit, ait, οὐχ ἱκανὰ οὖν ἴδρωταί σοι, ὦ Ἑρμότιμε, καὶ Ὠδοιπόρηται; Et hic scilicet locus argumento est, quam immui is sit ab inquinatissimis maculis exquisitae hic elegantiae scriptor. Emenda ὦδοιπόρηται. Melius Grammaticae leges in hoc verbo servatae sunt infra cap. 27, τοῖς γὰρ προωδοιπορηκόσιν, ὦ Λυκίτε, πιστεύσας &c. & in Vera Hist. c. 4, συνωδοιποροῦν ἡμῖν παραθέοντες. Eadem tamen spurcicies simili in voce occurrit in Lexiphane c. 22 pr. προωδοιποιῖται pro προωδοποιῖται. Ibid. § 24 pari labe maculatus est ille libellus ab sequioribus editoribus, qui pro προπαρεσκευασμένος dederunt προπαρασκευασμένος. IENS.

Pag. 4. l. 1. Ἀρχὴν — Ἡσιόδου) Hesiodeum cur non videatur, dixi ad *Ἐνυπν.* c. 3. SOLAN. Etiam in marg. ed. Iunt. notaverat Solanus, falsam hanc esse citationem. Sed & Seidel us in Portula L. Gr. aurea p. 8 Hesiodo adscribit, non indicat tamen loco. Erasmus in adag. *principium dimidium totius*, Lucianum in Hermor. id hemistichium ex Hesiodo afferre ait; sed & Aristoreli & Platoni usurpatum indicat. Sed forsan Lucianum fefellerit hoc Hesiodi *Ἔργ.* 40, — ὅσῳ πλέον ἡμῖσιν πάντος. Sed v. nott. ad Somn. § 3. REITZ.

ead. l. 4. Πανύπολυ) Placet πάμπολυ. BROD. Sed & hoc iam habent edd. REITZ.

ead. l. 12. Ὀμήρου Ζεὺς) Iliad. Δ. BROD. II. Θ, 18. Conf. supra Deor. Dial. XXI pr. SOLAN.

ead. l. 16. Ὅσον) Lege ὅσον, invitis omnibus nostris libris. SOLAN. Ὅσον M. Reg. 2954.

Pag. 5. l. 8. Παραθῆναι) De quibus, & aliis sacris caerimoniis dico copiose σὺν Θεῷ alibi. BOURD.

ead. l. 11. Ἀρετῆς ἀσκησιν) Hoc illud est, quod philosophos omnes exercuit tamdiu, de quo locus alius dicendi, ut & de illo seq. εὐδαμονίας κτῆσιν. BOURD.

In Schol. Eis) Parvi est, quod eis citatum relinquo, cum in auctore ipso tamen legatur eis, id quod Luciano longe frequentius, quam eis & licet hic perinde sit, tamen interdum praestat eis, interdum eis, ad pleniorum sonum. Sed eis νέωτα dicitur in proverbiali locutione apud Theocritum, qui ait, Ἀεὶ γεωργὸς eis νέωτα πλούσιος, Semper agricola in novum annum dives. REITZ.

ibid. Μέλλον) Deest ἐνιαυτός. In Exc. G. legitur μέλλον. SOLAN.

Pag. 6. l. 1. Εὐθείαν) Etsi εὐθὺ defendi possit, merito tamen hic auscultamus quatuor Mss. & stilum Nostro usitatum sequimur. Vid. infra c. 15. Plura exempla in indice forsitan apparebunt. Εὐθείαν, τραχίαν &c. autem, omisso ἑδόν, & aliis frequens esse, vid. Bos de Ellipsi. pag. 107. Nisi hoc nimis vulgare. REITZ.

ead. l. 3. Ἡμῖν) Sic optime ed. I. Reliquae ὑμῖν, quod scio neminem probaturum, qui Lucianum attente legerit. SOLAN. Ὑμῖν) Quantumvis blandiatur Iuntinae lectio ἡμῖν exhibentis, non tamen eam recipere ausim; quin perlectis praemissis, iam vulgatam ὑμῖν praefero. Nam cum Lucini persona supra inducatur, quasi ignara, quam longum & arduum sit iter ad virtutem, non immerito videtur etiam hic dicere, petram, ubi vobis philosophis & heroibus virtus habitare creditur. Conf. omnino p. 3, a vers. 8 ad fin. REITZ.

ead. l. 4. Τῆς Ἀόρνου ἐκείνης) Diodor. L. 13. & Arrian. γ. BROD. De hoc loco id. Dial. Philipp. & Alex. Arr. Curt. alii. BOURD.

ead. l. 10. Προσέρχονται) Verti, ac si legatur προέρχονται, quod verum puto. GESN.

ead. l. 16. Καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνου) Ac deinceps. BROD.

Pag. 7. l. 2. Οἷον μύρμηκας) Atque indignos, qui hominum appellatione nominantur. BROD.

ead. l. 3. Τινὰς τοὺς ἄλλους) Subduxerat Solanus pronomen, τινὰς asterisque & numero notaverat, variantem lectionem quaesiturus atque additurus: at non invenit, nec opus est; etsi vel τινὰς vel articulus τοὺς abesse queat. Sed est pleonasmus usitatus, ut supra Dial. omnium primo, s. Somn. haud longe ab init. ταχέϊαν τινα τὴν ἐπικουρίαν, ubi conf. not. Hemsterh. Adde, si lubet, Budaei Comment. p. 593 f. qui ex Aristotele affert, Οὐ γὰρ ἐστὶ γένος ἄνθρωπος τῶν τινῶν ἀνθρώπων & nos alios eiusmodi articulorum pleonasmos indicantes, ad cap. 26 huius Dial. REITZ.

ead. l. 4. Παπαλ, ὃ Ἑρμῆτιμε, ἡλίκοις ἡμᾶς ἀποφαίνεις, οὐδ' ἔ
κατὰ τοὺς Πυγμαλίου ἐκείνους, ἀλλὰ χαμαὶ παντάπασιν ἐν
χρῶ τῆς γῆς) *Interpres:* *Parae, Hermotime, quantulos nos fa-*
cis, neque cum Pygmaeis nos comparas, sed omnino cum humi re-
pentibus animalibus. Sed χαμαὶ ἐν χρῶ τῆς γῆς num sunt humi
repentia animalia? non sic Graeci loquuntur, sed dicendum
fuiſſet τοὺς χαμαὶ ὄντας, aut ῥέποντας: sicut statim, ὅσοι χα-
μαὶ ἐρπόμενοι ἐσμέν: sed veram scripturam nobis ostendit Mf.
ἀλλὰ χαμαιπετεῖς παντάπασιν ἐν χρῶ τῆς γῆς. In praec. p.
6 non frustra idem Codex, εἰ καὶ μὴ εὐθεῖαν, μηδ' αἰεὶ βαδί-
ζει τις. Sane ἀττικώτερον hoc est, quam vulgatum εὐθύ. Solet
enim ὁδὸς in his frequentissime omitti. Sic apud Xenoph. εὐ-
θείας ἐξεστηκέναι, a recta via aberrare. Exempla passim obvia,
nec tironibus ignota. GRAEV.

ead. l. 5. Χαμαὶ &c.) Homeri & Hesiodi loca, quae primus
indicavi, qui non viderit, dubitare hic non mirabor: — ἐπεὶ
εὐ ποτε φύλον ὅμοιον Ἀθανατῶν τε θεῶν, χαμαὶ ἐρχομένων τ'
ἀνθρώπων. At nemo, qui contulerit, dubitabit. χαμαιπετεῖς
de tardis avibus usurpatur, quae tamen volantes radunt, ut
anſeres domestici &c. Vid. *Ἰκαρ. c. 10.* Usurpat etiam Pinda-
rus Ol. IX. Genuina & vere Lucianea ea est scriptura, quam
secutus sum. Vid. *Ἰκαρ. c. 6.* Reperitur etiam in M. SOLAN.
Quid si legendum est χαμαὶ πατεῖς, humi conculcas: quale
quid in interpretando iam spectabam, cum nondum de lectio-
ne χαμαιπετεῖς mihi innotuisset. GESN.

ead. l. 6. Ἐν χρῶ τῆς γῆς) In superficie terrae. BROD.

ead. l. 7. Καὶ ὅσοι χαμαὶ ἐρχόμενοι) Cum Obſopoeus verte-
rit & quotquot per humum repentes sumus, Benedictus & quotquot
per humum repimus, videntur legiſſe, quod pater margini ad-
ſcripſit, ἐρπόμενοι. Sed praeterea, cum Baſileenſes ediderint
μετὰ καὶ τῶν θεῶν ὑμᾶς, exiſtimans in ordine horum quatuor
vocabulorum καὶ debere poni primum, non quartum, ut fe-
cerunt Bourdelotius & Benedictus, putavit reponendum ἡ-
μεῖς δὲ ὁ συρφετὸς καὶ ὥσπερ χαμαὶ ἐρπόμενοι ἐσμέν, καὶ μετὰ
τῶν θεῶν ὑμᾶς &c. in quo tamen non ſtatuendum contra ſcrip-
tos libros. GRON. Hom. Il. E, 442, & Hesiod. Θεογ. 272.
Repetit in *Ἰκαρ. cap. 6.* Videtur tamen Graevius legiſſe in ſuo
Cod. M. ἐρπόμενοι, uti etiam legendum coniecerat Grono-
vius. SOLAN.

ead. l. 13. Περιβαλεῖν) W. P. & L. In vulg. παραβαλεῖν. SO-
LAN. Etſi non ſatis affirmare queam, quae vera ſit lectio; ta-
men tribus optimae notae Codicibus obtemperaffe, increpa-

bit nemo. Verum Anonymus quidam margini ed. Hagen. in
 qua aeque ac ceteris legebatur παραβαλεῖν, alleverat παραλα-
 βεῖν, quod melius profecto. Ex manu autem conicio, fuisse I.
 Bellagrium, qui nomen fronti huius libri inscripserat. REITZ.
 Παραβαλεῖν retinendum puto & propter auctoritatem vulga-
 tae lectionis, & quod sensum parit commodissimum. *Mulum*
 & *parum* quid sit, non potest commodius declarari, quam
 comparatione temporis. GESN. Reposuimus lectionem edd.
 vett. Sic Dial. Mort. XIV fin. δε Ἡρακλεῖ καὶ Διονύσῳ παρα-
 βάλλεις σεαυτὸν infr. Hermot. c. 58, καὶ παραβάλλων καὶ ἀντ-
 ιθέταζων τοὺς αἰῶνες. Quom. Hist. cap. 2, ὡς οὖν ἐν, φασὶν, ἐν
 παραβαλεῖν & saepius alibi. Vid. Ind.

Pag. 8. l. 2. Περὶ μεγίστων) Ἀγαθῶν. BROD.

ead. l. 6. Χαλδαίων μεθόδους) Vide Gell. XIV, 2. VORST.

ead. l. 11. Τὸ χρεὼν ἐπιστάν) *Fatum imminens*. BROD.

Pag. 9. l. 1. Ἀκαριαῖον) Vid. rurs. infr. c. 62. SOLAN.

ead. l. 11. Τῇ ἀρετῇ βίον) Post verba haec scribe ΑΥ. BROD.

Excidit persona Λυκίου. Scilicet fuisse: πρὸς τὸν ἐν τῇ ἀρετῇ
 βίον. ΑΥ. ἀλλὰ τίνα. MARCIL.

Pag. 10. l. 1. Πλούτους) Conf. supr. Men. c. 12. SOLAN. Et
 nos de plurali illo rariore mox infra, hoc Dial. c. 9. REITZ.

ead. l. 3. Ἡρακλῆα ἐν τῇ Οἴτῃ κατακαυθέντα) Quod supra
 narravit in Deor. D. Iovis, Aesculapii & Herculis. Vulgo autem
 credi solitum homines igne purgari, defunctosque igne, quo
 cremabantur, expurgari, atque ad Deos transire, vide pluribus
 probantem Iac. Elsner, ad I Ep. ad Corinth. III, 15. REITZ.

ead. l. 7. Διευκρινεθῶν) Munckerus ad Hyg. XXXVI emen-
 dare iubet, ac legere εὐκρινεθῶν sed nulla medicina eget locus
 sanissimus. SOLAN.

Pag. 11. l. 5. Ἀνδουλεύει) Lege δουλεύει. GUYET. Non male
 quidem Guyetus coniicit; & sic rursus infra cap. 13 f. μάθης
 in μάθοις mutat; item cap. 22 ἂν εἶδης in εἶδοις, ac non se-
 mel alibi: verum quo frequentius id fit, eo iam minus ne-
 cessarium arbitror, quia subiunctivus sese tot exemplis tueri
 potest. REITZ.

ead. l. 6. Πάθος) Stoici, teste Aristot. II Eth. ἀπαθείας τινὰς
 καὶ ἡρεμίας τὰς ἀρετὰς definiebant. VORST.

ead. l. 8. Ἄλλ' εὐφημεῖν χρὴ) *Bona verba*. Sunt verba sole-
 mnis huius formulae σίγα πᾶς ἕστα λέως, εὐφημεῖν χρὴ de
 qua copiose Scal. ad Varr. pag. 94. Leg. Schol. Sophoclis ad
 Oedip. Col. & ad Philoct. Dico alibi. BOURD.

ibid. Μὴδ' ὄσιον οἶμαι) In P. & edd. multis est, οἶμαι, μὴδ'.

Lucian. Vol. IV.

A a

ὅσιον εἶναι. In W. etiam, nisi quod pro εἶναι habet ἦ. Fl. ῥ. Ed. I. si. Omnes prave. Ego itaque levi hac transpositione locum sanasse mihi videor. Nihil enim iam relictum est, quod negotium faceffat, facileque illud εἶναι pro οἶμαι scriptum fuerit, quod necessarium cum esset, alibi insertum est, & pro εἶναι quidvis ab imperitis positum. SOLAN.

Pag. 12. l. 1. Ἐκπλούμην πρὸς τὸν λόγον) Sic in Nigrino & saepe alibi: pagina 281 & seq. Repetit in Lapith. BOURD.

ead. l. 2. Πλούτου) Cum ad Parisinum exemplar describatur haec editio, idque hic habeat πλούτων ἔφησθα καταφρονεῖν, hoc ipsum editum fuisset, nisi prius reliquas edd. consuluissem, ex quibus nihil variationis noraverat Solanus. Evolvi itaque alias editt. sex, easque πλούτου habere deprehendi, non πλούτων, & sic supra cap. 8 πλούτου — καὶ ἡδονῶν καταγελῶντας ipsa etiam habet Parisina. Alioqui non male πλούτων huc quadra- ret; sed quia utrumque rectum, non ausus sum uni editioni prae omnibus auscultare. Nec tamen pluralem πλούτοι pro δι- vitiiis usquam alibi invenio, ne in Ecclesiasticis quidem scripto- ribus, ex quibus centena singularis exempla habet Suicerus in Thef. Et sic etiam plurali χρημάτων tamen singul. πλούτου ad- dit Aristot. Pol. I, c. 6, scribens, ποιητικὴ γὰρ εἶναι τοῦ πλού- των καὶ χρημάτων ibid. paulo post, πλούτος καὶ χρημάτων κτῆσις. Mox rursus, πάντες πλούτου &c. ubi commode plu- ralem potuisset adhibere, si is fuisset usitatus. Tum vero plu- rali recte utaris, si quaeras, num duo sint *Pluti*? vel an differat *Plutus* a *Plutone*, qui rex esset inferorum, alter praefes divi- tiarum, vel ipsae opes, ut videtur Noster distinguere in Ti- mon. c. 21, ubi *PLUTUS* ait, *se non suis ingredi pedibus, sed a PLUTONE* mitti, de quo disputat Spanh. ad Aristoph. *Plut.* 727. Sed vel per iocum ibi sic loquitur Lucianus, vel verum, quod Barlaeus ibi notat, etsi *Plutus* a *Plutone* diversus sit apud poetas, utrumque tamen divitias largiri creditum. Verum Barlaei notas Hemsterh. ibi non addidit, nec nos iam de *Plu- to* re nimis nota plura disputabimus. Quisque enim facile in- telligit, si *πλουτοδότης* vocatur *Pluto*, & *Plutus* opes designat, recte dici Plurum a *Plutone* mitti. Etsi enim *Plutus* modo Deum, modo divitias significet, *Plutonis* appellatio tamen non ita promiscua est, quin ea Deum fere tantum significet, (& licet semel iterumque confundatur aliquod nomen, inde tamen non sequitur, omnem differentiam sublatam.) Interim pluralem πλούτων hoc loco recte legi posse credo, quia Lyci- nus ait, tu, Hermotime, mihi narrabas modo, *divitiarum con-*

temtores esse philosophos; cumque ipse Hermotimus, ad cuius verba respicitur, supra c. 7 etiam plurali usus sit, & hic commode eodem numero repetentur πλούτοι, veluti & in Neeyom. cap. 12, πλούτοις τε καὶ ἀρχαῖς iterum ibid. πλούτους λέγει, καὶ γένη. Philosophicum enim esse videtur, similia plurali num. usurpare, quae alias vix habent pluralem; ut alibi ostendimus. Sed & Xenoph. Ephes. II, pag. 32, πλούτων καὶ ἐπιμελείας. Adde Diodor. Sic. I, 71 f. καὶ μεγίστους πλούτους ἔσχον, & Nostrium Tox. c. 45. REITZ.

ead. l. 9. Ἐς τὸ ὕστατον) Valde. BROD.

ead. l. 14. Δίωρ) Fuit & illius nominis insignis Sophista; sed is diu ante hunc vixit. Conf. haec potius cum Λεξ. ubi de profligatissimo illius nominis homine etiam mentio fit. Hunc ego suspicor Sophistam etiam fuisse. SOLAN.

ead. l. 16. Ἀπεδίδου) Qui nescit, hoc verbum proprium esse mercedi solvendae, & saepissime cum substant. μισθὸς iungi, adeat Iac. Elsner. ad Evang. Matth. XX, 8; ubi ἀπὸδος αὐτοῖς τὸν μισθὸν ex Achill. Tat. Aristoph. Aelian. & hoc Luciano testimonio probatur. REITZ.

ibid. Παρὰ) In impressis legitur παρὶ, haud dubie corrupte. M. P. & L. recte παρὰ. SOLAN.

Pag. 13. l. 5. EPM. Πονηρὸς) Omissum non mirum, aut simile quid, qua ratione & Romanos uti suo ἡμ vel enim, ostendimus ad Quintil. 2, 11, 7. Transferamus hoc etiam ad illud, quod mox sequitur, οἷσι γὰρ ὅτι ἑαυτοῦ χάριν κ. τ. λ. Hoc enim vult, Non mirum te ita interrogare, vel sentio cur ita interrogas &c. Nempe cum frequens admodum sit id genus ellipsis, malim eam hic quoque adhibere, quam varias adeo particulae γὰρ significationes tribuere. Hoc semel observatum ad plures interpretationis nostrae locos pertinere videbit, qui volet attendere. GESN.

ead. l. 8. Ἀποδιδῶσι γὰρ αὐτῷ κατὰ καιρὸν τοὺς τόκους. Λυκ. τί δὲ, ἀν μὴ ἀποδιδῶσιν) An non videtur mutanda persona, & Luciani nomen praeponendum his omnibus? Certe efficacior erit lusus; quasi, cum Hermotimus excusaret eum, quod nihil adversus alios saevum statueret, respondeat Lucianus ridens, id videlicet mirum non esse, quia illi obeant in foenore solvendo constitutum tempus: tūc pergit in eadem persona. Quid autem? an sic futurus esset, si non darent? GRON.

ibid. Κατὰ καιρὸν) Κατὰ καιρὸν fieri quid Graece dicitur, quod sit statuto, opportuno tempore, quo nec serius, nec citius fieri debebat. Laërt. Platone: Παρόψε δὲ αὐτὸν Πόλεως

Λακεδαιμονίῳ, κατὰ καιρὸν διὰ πρεσβείαν ἀφιγμένῳ. Tradidit ipsum (Platonem) Polidi Lacedaemonio, qui opportune legatus ad se venerat. Etiam eis καιρὸν dicunt. Alexis, eis καιρὸν ἡκεις. Aristoph. in Pluto pro eo ὥρικῶς dixit, quod Scholiastes interpretatur κατὰ καιρὸν. Haec L. Bos in Epist. ad Rom. c. 5, 6, (p. 105.) ubi & κατὰ καιρὸν ὑπὲρ ἀσεβῶν ἀπὸ θανάτου quem ad eundum esse, in marg. Graev. edit. notaverat Hemsterhusius.

ead. l. 11. Ἐν τῇ Οἰτῇ) Vid. supra cap. 7 med. REITZ.

Pag. 14. l. 4. Ἐκσχ.) Ὅτι δεῖ τὰς χεῖρας ἀπέχουσιν τῶν ἔργων. Copiose hac de re Schol. Aristoph. ad pac. Heiych. BOURD.

ead. l. 5. Ὅστε ἐγὼ ἀφίμμι) Verba ista, ὥστε ἐγὼ ἀφίμμι σοι ἔσον ἐτι λοιπὸν τῆς ὁδοῦ, misere conversa erant ab Obsopoeo: reddiderat enim, itaque quod reliquum est iuneri tecum una conficiam; sed correxit Benedictus, vertens, quare ego tibi quod viae reliquum est, remitto. REITZ.

ead. l. 9. Μεγάλους γράμματα) Theod. Marcilius ad Pers. Dico ad Heliod. BOURD.

ead. l. 10. Οὐ συμφιλοσοφεῖν) Infinitivus quidem loco imperativi frequentissime usurpatur; vid. fratris G. O. Reitzii Belg. Graeciss. pag. 386. Verum hic non adeo imperandi vim habet ille infinitivus, sed publicandi; alioqui potius μὴ praemisisset, quam οὐ. Varia autem verba post eiusmodi infinitivos posse suppleri, modo θέλει, modo δεῖ, modo προσήκει, vid. ibid. Ego hic ἐστὶ supplendum arbitror, ut sit, hodie non est philosophari, i. e. non possum: tumque punctum minus pono post λέγον. Si vero infinitiv. pendet a λέγον, ut versio vult, comma sufficiet. REITZ.

ibid. Εὐκράτης) Male antea εὐκρέσει. BOURD. De quo etiam multa in Φιλοφ. Forsan etiam de eodem in Gallo. Sed is mihi alius Eucrates videtur. Si tamen idem statuendus sit, inde colligere licebit nomen Stoici illius, quem audiebat Hermotimus: Thesmopolis enim illic memoratur depontanus senex, Micyllo odiose virtutem & dialecticas subtilitates obganniens, de quo disertè in Μισθ. c. 33 & 34. Alius Eucrates memoratur Dial. Plut. & Merc. seu N. Δ: V. SOLAN.

ead. l. 15. Οὐν) P. & L. pro αὐ, quod in reliquis est. SOLAN.

Pag. 15. l. 3. Φιλοτησίας) Confer supra de Merc. cond. cap. 16. SOLAN.

ead. l. 5. Αριθμῶ παραλ. τὰ πρέα) Hic adhuc mos usurpatur a Theologis Parisiensibus in solemnibus initiandorum conviviis. Longolius in Excerpt. Apud Theophr. de Eth. Char. Περι ἀναίσχυντίας. Προκαλεσάμενος τὸν ἀκόλουθον, δοῦναι ἀπὸ

τῆς τραπέζης. Athen. init. IV. Vid. Casaub. ad Theophr. pag. 219. SOLAN.

ead. l. 16. Οὐδ' ἀναίματι) Ut in Tim. & passim alibi. BOURD.

Pag. 16. l. 4. Σκ. Νεστόρειον τινα) *Capacissimum*. II. A. BROD. Talis rixa in Lapith. & apud Heliod. lib. 5 de scypho Nestoreo. Interp. Martialis ex Iliad. 11. BOURD. Δέπας ἀμφικύπελλον, de quo Homerus & Aristoteles de apibus. Martialis VIII, 6, apud nos: *Hic duo longaevo censentur Nestore fundi, Pollice de Pylio trita columba nitet.* (vulgo pro columina, columba legitur ap. Martial.) Longol. Poculum Nestoris describit Homerus II. A, 635. Respicit autem Noster hos praecipue duos versus: Ἄλλος μὲν μογέων ἀποκινήσασκε τραπέζης Πλείων ἔδν. Νέστωρ δ' ὁ γέρον ἀμογήτι ἔειπεν. SOLAN.

ead. l. 10. Ἀδρύγην, καὶ θυμοῦ κρείττονα) Satis vulgaria erant, quae supra § 10 ad v. καίρων ex L. Bos attulimus. Melius merentur addi, quae idem ad haec Luciani verba commentatur, in Epist. ad Rom. p. 97 f. ad cap. 2, 8, ubi ait: Differt proprie θυμὸς ἀβ ὀργῇ. *Θυμὸς est fervor sanguinis, qui circa cor movetur: ira nascens.* Schol. Aristoph. ad Ran. p. 252, *Θυμὸς ἐστὶ ζῆσις τοῦ περὶ καρδίαν αἵματος, δι' ὅρου ἀντιλυπησεως κινουμένου, ἢ ὀργῇ ἀναρχομένου.* Sic fere etiam Laërtius in Zenone. Unde Aegyptii θυμὸν hieroglyphice insinuabant per focum ardentem corde desuper impendente. Non male Eustath. ad Iliad. A, θυμὸν ducit ἀπὸ τοῦ δύειν, i. e. ὀρμαίν, subito commoveri, vel furete. Cic. θυμὸν vertit *excandescensiam*. Tusc. IV, *Excandescensia*, inquit, *est ira nascens.* Ὀργὴν vero est libido ulciscendi & puniendi eum, qui lacerasse videtur iniuria. Ὀργὴν ἐστὶν ἐπιθυμία τιμωρίας τῶν ἡδικηκέναι δοκούντων, ut idem Schol. & Laërt. locis dictis. Unde Eustathius ὀργὴν ἀπὸ τοῦ ὀρέγειν, i. e. concupiscere, dictam putat, quia nihil aliud est ira, quam appetitus vindictae. Quando igitur haec duo vocabula ὀργὴ καὶ θυμὸς iunguntur in oratione, reddenda sunt, *ira & excandescensia*: non *iracundia & animus*, quemadmodum est apud interpretem Luciani in Hermot. h. l. quod is reddit, *Virum senem exasperabat, alienum ab iracundia, animoque potiorum.* (Paris. *animoque longe praestantiorum.*) Rectius posuisset — *senem ab omni ira atque excandescensia plane alienum*, i. e. senem, qui non tantum irae, verum etiam ipsi excandescensiae, irae nascenti resistere potest, ab ea se vinci non finit. Alia phrasi diceretur, Οὐ μὲν ὀργὴ μὲν δὲ θυμὸς καθίκεται. Sic fere Lucian. in Reviscent. c. 8 pr. — ὡς ὀργὴ Πλάτωνος ἢ Χρυσίππου — καθίκοιτο ἂν, i. e. iram posse tangere Platonem vel Chrysip. vel nunquam

putaveram, philosophum iratum posse fieri. q. d. Credidi semper philosophos hoc affectu esse liberos. Non intellexit vim phraeseos interpretes, vertens, Ego vero me nunquam in Platonis, vel Chrysippi — iram incidere existimasset. Similiter Lucian. Bacch. c. 2, ἀνθρώπων ὀργίλον καὶ θυμικὸν legimus. Haec ille. Κρείττων certe frequentissime signif. cum, qui vincit, superior est; veluti ἄττων, qui vincitur: & quidem vel primitiva haec est significatio, cum a κράτος robur derivetur, & sic κρατεῖν vincere, in potestate habere. Sic inquam Noster supra, de Merc. cond. § 19 f. κρείττους χρημάτων eruditos vocat, pecunia superiores. Nec non Thucyd. II, 60, χρημάτων κρείστων, pecunia inavittus. Ita fere κρείττων λόγος, de quo supra egimus. Et sic Noster paulo supra pr. cap. 12, ἐκράτης δὲ πότερος; Uter vero discessit superior? REITZ.

ead. l. 12. Τί οὐ διηγῶ μοι ἐταίρῳ ὄντι, ὃν τρόπον ὁρμήνης τὸ πρῶτον φιλοσοφεῖν, ὥς καὶ αὐτὸς εἰ δυνατόν, ἐπισυνδοιοποροῖν ὑμῖν, τὸ ἀπὸ τοῦ δὲ ἀρχάμενος) Monstruosum verbum ἐπισυνδοιοποροῖν potueruntne tam diu tolerare editores? In posterum ex Mf. scribe & distingue: ὥς καὶ αὐτὸς, εἰ δυνατόν ἐτι, συνδοιοποροῖν ὑμῖν τοῦ ἀποτοῦ δὲ ἀρχάμενος, ut & ipse, si etiam nunc fieri possit, vobiscum iter capiam, inde initium faciens, unde scilicet vos coepistis. GRAEV. Infolita quidem vulgata ἐπισυνδοιοποροῖν, & eo forsan nomine damnanda. Quia tamen apta videbatur significare, longo quamvis intervallo sequi, & sic, quasi una iter facere, retinere volebam, Nunc autem auctoritati Codd. Mff. G. W. P. & L. cedo, in quibus omnibus legitur ἐτι συνδ. SOLAN.

Pag. 17. l. 1. Εἰ γὰρ ἐβλήσθης, ὦ Λυκίε) Obsopoeus, si modo haec res tibi cordi esset. Benedictus, si modo velis, Luciane. Immo, vinam velles, Luciane! Nam & paulo ante, Εἰ γὰρ γύναια καὶ ἀνελθὲν, ὦ Λυκίε. GRON.

ead. l. 2. Παῖδας) Rudes atque imperitos. BROD.

ead. l. 3. Ὡς πρὸς σὲ) Si tecum conferantur. BROD.

ibid. Αὐτὸς) Nihil hic variare edd. notaverat Solanus. Forasan quia αὐτοῦς vel αὐτοῖς invenire maluerit. Sed non opus est; nam vel efficacior hic nominativus, ut significetur: tantum prae illis sapiens ipse, i. e. ipse tibi videbere. REITZ.

ead. l. 7. Τετταρακοντούτης) Si istud de aetate Luciani dictum, cum iis, quae initio huius libelli de tempore dicta sunt, quo Hermotimum itare ad philosophos viderat, conferatur, constabit iam, qua aetate Lucianus in Graeciam primum venerit, anno nempe aetatis circiter vigesimo. At vero parum

illud iuvabit, nisi in hoc etiam opusculo criterium aliquod temporis, quo scriptum est, inveniatur; quale nondum perspicere valeo. SOLAN.

ead. l. 9. Τοσαῦτα γὰρ) Τοσαῦτα γοῦν, ὧς ἔρμ. MARCIL.

ead. l. 15. Οὕτω μάθης) Μάθοις Guyetus vult legi, bene quidem; sed nihil ego in vulgata muto: vide, quae paucis dixi supra ad cap. 8 huius Dial. v. δουλεύη. REITZ.

Pag. 18. l. 14. Τῷ πότε πιστεύσας) Cuinam habita fide. BROD.

ead. l. 15. Τὸ πρῶτον σὺ) Mihi non fit probabile, castigatum & diligentem, si quis alius, scriptorem bis posuisse τὸ πρῶτον σὺ, ac statim παρὰς σὺ τὰς ἄλλας, itaque alterutrum σὺ librariorum liberalitati deberi arbitror, posterius praefertim, quod proinde omittendum. GESN.

Pag. 19. l. 3. Τῶν δ' ἄλλων) Intellige ὁδῶν. BROD.

ead. l. 5. Δὴ) Ita edidimus, auctoritatem Mf. Reg. 3011 secuti, quocum faciunt edd. H. B. 4. & S. Vulg. male δέ.

ead. l. 6. Ὑπὲρ τοὺς πολλοὺς) Supra vulgus. BROD.

ead. l. 8. Καὶ κατὰ τὸν νῦν ἔμει) Et is atque nunc sum. BROD.

ead. l. 12. Ὑμετέρων προγόνων) Τῶν Στωϊκῶν δηλονότι. BROD. Nostri maiores tamen Obsopoei versio in ed. Paris. habebat, ἐστὶ ὑμετέρων in Graeco contextu exhibebat. In Benedict. autem, vestrorum maiorum. REITZ.

ead. l. 15. Ὅσπερ προήρησαι) Quae delegisti. BROD.

ead. l. 16. Ὅσπερ τὸν Χαιρεφῶντα) Confule Platonem in Socratis Apolog. BROD.

in Schol. col. 1. l. 1. Ὅτι στ.) Ridiculum caput, qui ex his Luciani verbis Socratem Stoicum fuisse iudicet.

Pag. 20. l. 2. Προειπὼν) Sic lego, non ut in omnibus, & in ipso M. προειπὼν. Qui Graece sciunt, probabunt, sat scio, emendationem nostram. SOLAN. Emendationem Solani confirmat Mf. Reg. 3011.

ead. l. 3. Τὴν ἀρμύττουσαν) ὁδόν. BROD.

Pag. 21. l. 14. Μόνος βασιλεὺς) Ad summam, sapiens uno minor est Iove, dives, Liber, honoratus, pulcher, rex denique regum. HOR. (Ep. I, 1, 107.) VORST.

Pag. 22. l. 2. Αὐτῶν) Rescripsimus pro vulg. αὐτῶν, iubente cl. B. de Ball. Item p. 30. l. 8. αὐτοῦ pro αὐτοῦ.

ead. l. 4. Οἱ μὲν δὲ ἀντίδοξοι) Omnes priscae edd. A. 1. I. H. B. 2. Fl. F. P. S. quas hic dedita opera consului, haec ita habent: Οἱ μὲν δὲ ἀντίδοξοι οὐκ ἔλαγον, ὥς τὸ εἰκόσ· οὗτοι δὲ ἦσαν οἱ τὰ ἄλλα φιλοσοφοῦντες. Immo & Cod. M. eadem exhibere, testatur Solanus, qui tamen posteriora illa, οὗτοι δὲ ἦσαν οἱ τ.

α. φ. in *Iunt* deleverat; nimirum olfaciens glossam esse: idem & mihi videtur; nam quid aliud sunt, quam explicatio verbi ἀντιδοχοί; Interim, quia non affertur Codex, in quo desint, ea ita contextu addere rursus duxi; sed ut suspecta uncis inclusi. REITZ.

ibid. Εἰκβε. (Ερμ.) In omnibus impressis & ipso Codice M. verba sequentia hic inserta legebantur: οὗτοι δὲ ἦσαν οἱ τὰ ἀλλα φιλοσοφοῦντες, infulse prorsus, si Dialogi personae tribuantur: exfulare itaque ego iussi, cum palam sit, Scholion merum esse, quid per ἀντιδοχοί Lucianus voluerit, enarrans. SOLAN.

ead. l. 10. Μαργίτη) Erasmi Chiliades: ibi Μαργίτης. BROD. Cum Margita, inerte & nullius pretii stolidoque homine. Margitis enim meminit ex Homero Aristot. atque Clem. Alex. Demosth. apud Plut. Alexandrum puerum & Margitem nominabat. COGN. Ἀφρονι, μωρῷ. De hoc Suid. ex Hesych. Interp. Arist. ad aves. BOURD. Scripsisse Homerum poematum, cui hoc nomen fecerat, Aristoteles haud dubie auctor est, de Poët. cap. 4. Sed Homeri foetum esse dubitat Basilus, Lib. de legg. Gr. (Grot. ed. 990 C.) Iunioris & vires tentantis Homeri esse existimat Dion Chrysost. p. CXXIV ed. Barnes. Iliados praemissorum. Iterum infra Φιλοφ. c. 3. SOLAN.

ead. l. 13. Ὅτι ἐκείνου λεγόμενα) Castigo ὅτι ἐκείνων. BROD.

ead. l. 14. Αἰρεσίη) Φιλοσοφίαν. BROD.

ead. l. 15. Ἀξίῳ) Forte ἀξίαν, acclimationem, pretium. GUYET.

ibid. Τοιαῦτα λεγόντι) Non λέγοντο. BROD.

ead. l. 16. Οἷσθα) Stare hoc verbum hic non potest. Credo scriptum fuisse ἰσθι, vel potius εὐ ἰσθι, ut Πρ. λ. c. 5, & alibi passim. SOLAN.

Pag. 23. l. 2. Ἐν χρωῷ κουρίας) Ad cutem tonsos. BROD. Stricim attonsus. Plaut. Capt. cuius ἀντιθετον, per pectinem attonsus. Ἐγκυτὶ κεκαρμέους Archilocho. Hoc genus tonsurae σκαθίον dicebant, cui κηπτος, vel κηπίον opponebatur. De quibus vide Aristoph. Schol. in Avibus, & H. Iunium de coma c. 6. Vide & Λεξ. c. 5. VORST. Vide not. ad Vit. auct. c. 20. SOLAN. Ἐν χρωῷ κουρίας una voce Guyet. scribit. Assentirer, si probaret; nec enim ridiculum adeo est, ut contemni debeat, quin quia ridiculum, studio affectatum ab Luciano videri possit. Interim, quia non necessarium, & viri eruditi hic & alibi iam satis exposuere, quid sit ἐν χρωῷ κουρίας, nihil amplius dicam. REITZ.

ead. l. 3. Οὐδ' ἐν ἀβρόν) Nihil in his molle. BROD.

ibid. Ἐς τὸ ἀδιάφορον) Nimirum τὸ ἀδιάφορον illam quorundam rationem notat, quibus parum aut nihil curae est, quid

de se iudicent alii, nudi an vestiti, hoc an illo modo vestiti incedant, soli sint an in foro? qui *susque deque habent omnia*, quam ipsam formulam ex Graecorum ἀδιαφορία interpretatur Gellius XVI, 9. Igitur extrema sunt hinc Aristippeorum, ut hoc utar, mollities, hinc Cynica negligentia, & cultus omnis, atque alieni adeo iudicii contemptus. GESN.

ead. l. 13. Ἐν χρῶ ἡ κουρία) Ut antea ἐν χρῶ κουρία. Quid legerit in his locis interpret non video, nam Stoici dicti ἐν χρῶ κουρία, *tonsi, cute tenus*. Ipse vero *longa coma venerandos, proluxa in capite caesaries, capillus prolixior*, ubique verit. De his Iuvenal. Sat. 2, *atque supercilio brevior comae*. Haec monebat Senator Godofred. Maluynus. Dixi hac de re antea. BOURD.

Pag. 24. l. 3. Παιζεις πρὸς μὲ) Et haec ita legi in I. H. & Fl. annotaverat Solanus; quasi variationem invenire optaret. Sed & sic leguntur in A. 1. P. & S. Nisi quod aliter in omnibus scripti sint accentus, legunt enim πρὸς με, enclitice. Quod tamen cum accentuum canonibus adverteretur, mutavimus, & porro mutabimus, non amplius de his minutis monituri: licet studio reliquerimus idem c. 1 de Merc. cond. ἐξηγῶμενον πρὸς με; nam praepositio non assumit accentum encliticae, in quo tamen millies peccatur in omnibus auctorum edit. (etli, atona particula sequente, accentum invertere fas sit, ut, ἀπό τε, ἐπὶ τε.) Sed aliud noster quaesisse videtur, phrasis nempe illi insolita videbatur: at non est, vid. Aristoph. Plut. 1056, supra l. c. iam adductum. Et Nostrum infra Soloec. c. 6 pr. REITZ.

ibid. Συνίημι) Mihi fucum fieri non sentio. BROD.

ead. l. 10. Τί ἂν πάθοι τις) Quid agendum statuat aliquis. BROD.

ibid. Εἰ τυφλὸς ἂν) Ubi Hermotimus dixisset, posse etiam ex externo habitu iudicari de optimo philosophorum genere, continuo infert Lucianus, Τί ἂν πάθοι τις, εἰ τυφλὸς ἂν ἐπιθυμοῖ φιλοσοφεῖν; Non gravior particulam ἂν ita continuo iteratam: persuadeo tamen mihi, legendum εἰ τυφλὸς ἂν ἐπιθυμοῖ φιλοσοφεῖν. Non dubito, quin cuilibet, aures suas, & perpetuam Graecorum, Luciani potissimum, loquendi consuetudinem consulenti, haec lectio censeatur verissima. IENS. Εἰ τυφλὸς ἂν) Quia Codex W. Iensianae ac Guyerianae (nam & Guyerus ἂν in ἂν mutandum monuerat) coniecturae assentitur, non dubitavi ἂν recipere: nam illud editionum ἂν πάθοι ... ἂν ἐπιθυμοῖ minus commodum. REITZ.

Pag. 25. l. 6. Ὁ δὲ βούλομαι εἰπεῖν, τοῦδ' ἐστίν, οὐχ ὅτι τῆς γνώμης τῶν ἀνδρῶν ἔρωτι προσήκεις αὐτοῖς) Immodice Obsco-

poeus, nisi enim me fallit animus, tale quiddam est, quod disturus sum, nimirum te parandae & colligendae sapientiae cupidine cum istiusmodi viris conversari. Absurde Benedictus & praeter Graeca, istiusmodi autem est, quod volo dicere, non solum sapientiae virorum illorum amore captus ipsos adivisti, sed in sap. At particula οὐχ est hic accipienda per interrogationem; cuius notam cum subiecerint huic periodo Basileenses, qui poruit eisdem placere Obsopoeus? Adscripsit vere pater, Quod enim dicere volo, sic se habet: Nonne scientiae virorum eorum causa ad illos accedis, & — ? GRON.

ead. l. 7. Οὐχ ὅτι) In huiusmodi oculis ut venustas linguae, ita etiam difficultas consistit. Saepissime sic apud Nostrum collocatur illud οὐχ. SOLAN.

ead. l. 8. Καὶ ἤξιους) Lege forsan: Ἀλλὰ καὶ ἤξιους. Sic interpretes. GUYET.

ead. l. 16. Ὁ γοῦν Μῶμος) Fabula de Momi iudicio. GUYET. Conf. Iστ. β, c. 3. SOLAN.

Pag. 26. l. 2. Ὁ μῦθος ἐρίσαι) Huius fabulae mentionem facit Plato. COGN.

ibid. Ἐρίσαι Ἀθηνᾶν, καὶ Προσειδῶνα) Conf. infr. Ὁρχ. cap. 39, 40. SOLAN.

ead. l. 3. Εὐτεχνίας πέρι) Propter anastrophe accentus praepositionis mutandus erat. Sic infra c. 45 φιλοσοφίας πέρι constanter legitur. Quod ex Grammaticis notum. Sic Hom. Il. B, 91, — νεῶν ἄπο. Et Odyss. H, 104, — μύλης ἔπι, ac saepe alibi. Exempli plura ex prosae scriptt. affert Ienſ. ad Iov. Trag. c. 33. REITZ.

ead. l. 4. Ἀθηνᾶν δὲ, οἰκίαν &c.) Alleverat orae edit. Graev. T. Hemsterh. Vid. Aristid. T. I, p. 21 C. ubi Iebb. hunc locum notat. Sed cum ea mihi editio non sit ad manus, quid ibi commentator ille habeat, addere non possum. REITZ.

ead. l. 9. Ἐπέπληξεν) Ita pro vulgato ἐξέπληξεν dare non haesitavi; idem verbum ex tribus Codd. similiter restitui infra cap. 31. REITZ.

ead. l. 12. Εἰ ψεύδεται) Prave hic omnes ἢ, quod B. 2. sola ita emendavit. SOLAN. H) Ei B. 2. solam recte legere, reliquas cum Cod. M. male ἢ habere, noraverat Solanus. Non, credo, quod ignoraret ἢ — ἢ recte dici; nam vel hoc ex adagio ἢ ψιθι, ἢ ἄπθι notissimum, sed quod hic si convenientius duceret. Potest autem stare vulgata, etsi propter proxime praecedens καὶ, forsan melius foret si pro ἢ. Sed si καὶ plane abesset, ac tum ἢ — ἢ legeres, nihil desiderarem: at Noster nimis amat

illud καὶ, quod vel ad nauseam infarcit in Somn. cap. 1, 2, 3. REITZ.

ead. l. 14. Ὑπὲρ τὸν Λυγκέα) *Lynceo perspicacior. Perspicaces, intelligentes & acute subtiliterque videntes Lyncei dicuntur, non a Lynce animali, sed a Lynceo Argonautarum uno, qui distabat ultra parietem videre; Hieron. contra loa, Origenistam. Val. Flacc. L. I: — cumque aethera Iuppiter umbra Perdiderit solus, transibat sidera Lynceus. Plin. L. IV, c. 10. Cic. de eo. Lucian. Icaromenip. & Dial. Menip. & Tiresiae. COGN. Ut in Contempl. BOURD. Vid. Aristophan. Schol. in Pluto. VORST. Ira corrupte, ut exhibui, versus Val. Flacci exstat ap. Cogn. quem Graev. edit. eodem modo ex Parisina descripsit. Sed vid. edit. Burmanni L. I, 466, ubi leges — cumque aethera Iuppiter umbra Perdiderit, solus transibat nubila Lynceus. REITZ.*

Pag. 27. l. 3. κατὰ θεὸν) *Dei auspicio, divinitus. BROD. Confer huius Dial. c. 15. SOLAN. Adducit haec Luciani verba Iac. Elsner; ad 2 Corinth. VII, 10, & interpretatur κατὰ θεὸν εὐλόμην, ego divino beneficio elegi, firmatque ex Iamblich. Vit. Pythag. c. 26, p. 97: Ἀσματος δὲ ὡς κατὰ θεὸν ἀννομένης αὐτῇ τῆς προθέσεως, laetus itaque, quod propositum sibi non sine divina ope succederet. Licet ἡ κατὰ θεὸν λύπη in Nov. Foed. potius sit tristitia secundum Deum, quam a Deo immissa, quod recte ex locis N. T. similibus probat idem. Quodque etiam similibus posset probari, ex profanis scriptoribus, si quid opus foret. REITZ.*

ead. l. 6. καὶ πρὸς ἐμὲ) Vid. supr. Prometh. c. 3. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐν πολλῶ τῷ συρφετῷ) Sic supra c. 1 f. huius Dial. ἂν τῷ πολλῶ τῶν ἰδιωτῶν συρφετῷ. REITZ.

ead. l. 8. Γάρ σοι) Ἄν, quod hic inferebatur in omnibus, duce W. delevimus. SOLAN.

ead. l. 10. Ἄν με ἀρέσκει) Modo dixerat, ἂν σοι ἀρέσκει, iam vero accusandi casum adiungit eidem verbo: utrumque vero usitatum esse non monerem, nisi suspicatus essem, Solanum nostrum dubitare de hoc casu. Dativus tamen vulgo notior. Accusativ. vid. ap. Aristoph. Plut. 353. Adde eund. Ran. 103, Σε δὲ ταῦτ' ἀρέσκει. Plura Spanh. ad Plut. l. c. assert, ut Vesp. 769, Acharn. 188, Eurip. Orest. 210, Thucyd. I, c. 128 &c. tamen leviter aberravit in proferendis Thucydidis verbis, scribens, οὗτι σε τούτων ἀρέσκει; cum ap. Thucydid. legatur, εἰ οὖν τι σε τούτων ἀρέσκει. Confer ibi Scholast, qui Atticismum esse ait, accusativum pro dativo. REITZ.

ibid. Μοι ἀρέσκει.) Sic edi ex coniectura curavimus, quamvis in omnibus edd. & ipso M. scriptum sit με. Vid. Eur. pag. 195

B. 198 A. SOLAN. Quia scilicet paulo ante praecessit οὐδ' ἐν σοὶ ἀρέσκει, ideo & hic ἀρέσειεν cum dativo constructum voluit Solanus; sed hoc non satis est causae pristinae eamque constantem lectionem mutandi ex mera coniectura: vix autem mihi persuadeo, eum ignorasse, hoc verbum etiam frequenter accusativum personae, aequae ac rei, adsciscere, id quod satis multis iam probavit Stephanus in Thes. Adde nos nota proxima. REITZ.

Pag. 28. l. 3. Ἀμεινον) Repone, ἀμείνων ἢ χειρὼν. BROD.

ead. l. 10. Ἄν εἶδης) Εἶδεις Guyet. Sed vid. quae supra notamus ad c. 8 huius Dial. REITZ. Ἰδοὺς Mss. Regg. 2954 & 3011.

Pag. 29. l. 14. Κλαυθυμυριζομένων) M. P. & A. In aliis mendose κλαυθυμυριζομένων. SOLAN.

ead. l. 16. Ἀποσεισάμενον) Anglic. ἀποσεισάμενος, mend. BOURD.

Pag. 30. l. 1. Ἀπορρίψαντα) Cum finxisset Hermetimus, Virtutem esse beatissimam civitatem, inque eam rogasset num aequum esset, ut omnes contenderent, & cives ibi fieri gestirent, Maxime vero, respondet Lucianus, eo adspirandum est, reliqua autem omnia negligenda; neque multum curare oportet retinentem patriam; neque liberis vel parentibus, si cui sint, revocantibus ciulantibusque, flecti & verti; sed & eos maxime ad eandem viam hortari: sin autem nolint, vel nequeant, amoventem illos (sive amotis illis) recta ad undique beatam illam urbem contendere; quin & ipsum abiicientem pallium (sive ipso abiecto pallio) si eo apprehenso detinerens, illuc festinare. Hic quidem auctoris sensus est: sed in Graecis aliquid est, ad quod offendas. Καὶ αὐτὸ ἀπορρίψαντας τὸ ἱμάτιον, εἰ τοῦτου ἐπειλημμένοι κατερύκοισιν, ἐσσύμενον ἐκείσε &c. Si sequentium iuxta & praecedentium habeatur ratio, vel puero pateat legendum ἀπορρίψαντας. IENS. Omnes libri impressi, & ipse M. ἀπορρίψαντας, mendose. Displicet etiam duplex illud ἐκείσε. SOLAN.

ibid. Εἰ τοῦτου ἐπειλημμένοι κατερύκοισιν, ἐσσύμενον ἐκείσε) Sic Benedictus & Bourdelotius. Basileenses εἰ τοῦτου κατέλημμένοι, κατερύκοισιν ἐσσύμενον ἐκείσε. Pater notat sumtum ex Ὀδυσσ. δ, ἐσσύμενον κατερύκει, & Obsopoei versio est facta. GRON. Hom. Il. 2, 518. Π, 9. Odyss. O. Homericum esse, recte monuit Vorst. nos locum, qui ei haec scribenti non succurrebat, addidimus. SOLAN.

ead. l. 2. Ἀποκλείση) Ut in Dial. Meret. BOURD.

ead. l. 3. Καὶ γυμνὸν) Καὶ deest in Mss. & Angl. Cod. BOURD.

ead. l. 7. Φρατρίας) Curiae. Φρατρία δέ ἐστι τὸ τρίτον μέρος

της φυλῆς. VORST. Plerique libri & ipse M. prave hic φατρίας habent, omiſſa litera ρ. In Scholiis, B. 2. & S. recte ſcribitur. Vide ſupra Τιμ. c. 25, & infra Ἑκκλ. c. 4, ubi iterum peccant libri plerique. SOLAN.

ead. l. 11. Πρὸς ταῖς πύλαις) Conf. cap. 1 med. de Merced. cond. bis. SOLAN.

ead. l. 12. Ὡς εὔγε) Ex Cod. W. pro εἷγε vulgato. SOLAN. Εἷ γε μέμνημαι) Εἷγε quaedam edd. coniunximus; ſed hoc eodem redit. Ὡς εἷγε Flor. ed. habere, recte notaverat Solanus; ſed non ſatis diſtincte notaverat, quid in W. legeretur; verum εὔγε ſupra εἷγε collocaverat. In nota tamen ecce declarat, quid voluerit? ſed ſi iam in iſto Cod. εὔγε legitur, non tamen illico ſic ederem, ſed εὔγε ſaltem ſcriberem; tumque illam lectionem ego ſane non ſpernerem, cum ex ſeqq. pateat, Lucianum non dubitanter loqui, (quod per εἷγε tamen fieret) ſed ea, quae probe meminerit, narrare. REITZ.

Pag. 31. l. 7. Καὶ τὸ ἀλιπαρὲς) Αὐχμηρόν. Suid. Guyet. Sed quia aliam iam lectionem habemus, hac interpretatione nihil opus eſt. REITZ.

ibid. Λιπαρὲς) Dicit Lucianus, ſi quis in illam beatorum civitatem velit adſciſci, ei ſufficere *συνασιν, καὶ ἐπιθυμίαν τῶν καλῶν, καὶ πόνον, καὶ τὸ ἀλιπαρὲς, καὶ τὸ μὴ ἐνδοῦναι*. Vertitur: *intelligentia polleat, cupiditate rerum honeſtarum teneatur, laborem & macritatem non detreſcet, non det tergum*. Primo macritas barbarum eſt: Latini dixiſſent *macies*, ſeu *macritudo*. Dein licet Latinum eſſet, quid hic macies facit ad ius civitatis conſequendum? Mſ. pro ἀλιπαρὲς ſcribit λιπαρὲς, & ſic ſine controverſia ſcripſit Lucianus. Λιπαρὲς eſt affiduitas, familiaris Luciani vox, quam cum τῷ πόνῳ non ſemel iunxit. Vertendum autem, *ſufficit ingenium, cupiditas rerum honeſtarum, labor, affiduitas, non tergum dare*, ſc. ad civitatem conſequendam, hoc eſt, non viam, cui te dederis, deferere. GRAEV. Graevio aſſentiens mutavi. P. etiam λιπαρὲς, & in M. quod primo fuerat α, eraſum eſt. SOLAN. Cum λιπαρὲς ſit *curata bene pelle nitidus, laurus & unctus homo*; videtur non male huc convenire, ut τὸ ἀλιπαρὲς ea ſit virtus, quae non modo aequo animo illis rebus careat, ſed etiam, ubi copia ſit, eas contemnat, ſicca virtus & ſobria, auſtera magis, tetrica ac dura, quam delicata, mollis, atque commoditatis ſtudioſa &c. Verum facilius longe eſt τὸ λιπαρὲς, a Graevio prolatum, i. e. *affiduitas, conſtantia*. GESN.

ibid. Ἐνδοῦναι μὴδὲ μαλακισθῆναι) Ἐνδιδόναι retroceden-

tium est in proelio; vid. interpret. ad Aristoph. Plut. 488, — μαλακὸν δ' ἐνδύσσεσθαι μὴ δύναιτο. Quod olim male verterant, *nil admiscete iocosum*. Noster supra Apol. pro Merc. cond. c. 4, ἐνδιδόντων φύγειν, & saepe alibi: vid. Iensf. ad Dial. Toxar. ubi quoque male intellectum fuerat hoc verbum. Propria significatio est ap. Hippocr. Sect. 2, aph. 28, ubi ἐνδιδόναι dicitur τὸ σῶμα pro emaciari, vel ut nos, *inslaan*, i. e. quando expansa retro cedunt, cui oppositum ἐπισιδόναι, augeri, crescere, ib. aph. 31 & 32, quod Lucian. de vento quoque usurpat. REITZ.

ead. l. 9. Ἐπισείηται) Non immerito edd. lectionem hic contulit Solanus, quia insolitum videbatur diversos modos coniunctione καὶ coniungi, nimirum ἐπισείηται καὶ διεξέλθαι. Sed quia ἂν utrique modo iungi potest, licebit construere ἂν ἐπισείηται & ἂν διεξέλθαι, ante optativum similiter ἂν intelligendo. Plura similia deinde occurrent. Sic infra cap. 57 pro καταθύεις καὶ δυσιάζει Guyet. legi iubet καταθύεις καὶ δυσιάζει, quod non improbarem, nisi καταθύεις iam ex Mss. restitutum. Interim alibi forsan dabitur occasio pluribus ostendendi, non repugnare linguae Graecae genio, optativum & subiunct. interveniente καὶ coniungere. REITZ.

ibid. Διεξέλθαι) Sic legendum pro διεξέλθαι Guyet. monuerat; verum ego optativum iam in edd. inveni. Salmuriens. autem ambigue διεξέλθῃ, i. e. male quidem expressa syllaba posteriore, ex cuius tamen vestigiis pateat, eam διεξέλθῃ dare voluisse: & hanc iam veram lect. credo. REITZ. Faventibus Mss. Regg. 2954 & 3011 reposuimus διεξέλθῃ.

ead. l. 10. Πολίτην ὄντα) Angl. εἶναι. BOURD.

ead. l. 11. Ὅστις ἂν ᾖ) Quicumque fuerit. BROD.

Pag. 32. l. 4. Αὐτὸς ἦν ἐς αὐτ.) Ad eam profectus essem. BROD.

ead. l. 6. Καὶ Ἡσιόδῳ) Μακρὸς δὲ καὶ ὄρθιον οἶμος ἐπ' αὐτὴν. BROD. Vid. Hesiod. Erg. 288. SOLAN.

ead. l. 11. Σοὶ μὲν ἐπὶ) Mend. BOURD.

Pag. 33. l. 1. Ἐπὶ τὰς ἄρκτους) Ne quis credat melius legi ἐπὶ τῆς ἄρκτου, quia una tantum septemtrionis est plaga, meminert, Graecos potissimum hic plurali num. uti, quia duae sunt ἄρκτοι, ursula maior, & minor, quamvis & singulari Strabo saepe utatur, pro septemtrione, ut L. I, p. 109, (al. 63) ἡμερῶν πλοῦν ἀπὸ τῆς ἐπὶ τῆς ἄρκτου, & alibi. Plurali autem Dionysf. Al. Perieg. de situ Orbis. v. 130, Φράζου δ' ἐκ κείνου τετραμμένους αὐτοὺς ἐπ' ἄρκτους. Et sic alii passim, quod in vulgus notum pluribus non probro. REITZ.

ead. l. 2. Εὐνδρος) P. L. ed. I. & B. 2. ἐνδρος, & sic olim

fuerat in M. Sed vulgata placet. Vid. Hist. α', cap. 28, Rhet. c. 7, & Herod. IV, 105. Usurpat tamen etiam ἑνὸς in Εὐχ. cap. 20. SOLAN.

ead. l. 6. Ἐναντιώματα) Variæ viae ad beatissimam illam civitatem ducentes, dicuntur ἐς τὰ ἐναντιώματα τελευτῶσαι. Sic quidem omnes, quas vidi, editiones. Lege tandem aliquando ἐναντιώματα. IENS. Nescio, quare vir doctus hic pro ἐναντιώματα emendet ἐναντιώματα, cum vox sit proba, idemque valeat, quod ἐναντία. Pollux Onom. L. V, c. 29, ἐναντία & ἐναντιώματα ut synonyma ponit. L. BOS.

ead. l. 9. Ἐκαστος) In his verbis itidem non nihil vitii inest. Ait Lucianus: Ἐφ' ἣν γὰρ ἀνέλθω αὐτῶν (ὁδῶν) ἀνὴρ κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς ἀτραποῦ ἕκαστος ἐφιστῶς, ἐν τῇ εἰσόδῳ μάλα τις ἀξιόπιστος ἐράγει τε τὴν χεῖρα, καὶ προτρέπει κατὰ τὴν αὐτοῦ ἀπίειναι, λέγων ἕκαστος αὐτῶν μόνος τὴν εὐθείαν εἰδέναι. Si quid video, Lucianus scripsit ἀνὴρ κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς ἀτραποῦ ἕκαστης ἐφιστῶς paulo post inverso spiritu αὐτοῦ scribendum. Locum itaque integrum sic reddo: *Ad quaecunque enim earum (viarum scilicet, quæ diversæ pro diversitate philosophorum, omnes tamen ad beatam illam civitatem, Virtutem, ducere dicebantur) venerim, homo in initio cuiusque semitæ stans, in ipso ingressu, quidam nimirum fide admodum dignus, & manum porrigit, & suam ut infistam hortatur, quisque eorum se solum rectam viam scire prædicans.* IENS. Recte lensius vitiosam lectionem detexit; sed quia aequè liceret divinare ἕκαστος legendum, quam ἕκαστης, nulla quippe ed. aut Mf. aliquid variationis ostendente; vitium in textu relinquo, cuique pro arbitrio corrigendum; cum liquido statuere nequeam, quid auctor ipse dederit. REITZ.

ead. l. 13. Δυναμένους) Sic M. ed. I. & aliae quaedam recte. B. 2. & P. δυναμένους. SOLAN.

ead. l. 15. αὐτοῦ) Dedi pro αὐτοῦ, quod in edd. erat: nam reciprocum est. Paulo autem supra parum refert, scribasne αὐτοῦ cum vulgata, an αὐτοῦ, quia ad ἀπίειναι referri potest; immo si refertur, αὐτοῦ servandum est. REITZ.

ead. l. 16. Παρ' αὐτῷ) In W. P. & L. αὐτόν. Sed præstat vulgata. SOLAN.

ibid. Τοῖνυ — πλῆθος) Inter has voces antea legebatur τδ, quod non agnoscit M. neque admissum est in B. 2. SOLAN. Non assentior Solano artic. τδ delendum, quia iam præcessit τδ. Sed vel ideo omnino retinendum, & ab ignorantibus quibusdam librariis dedita opera omissum credo; nam repetitio

illa articuli non est inusitata, ad numerum oratorium complendum, qui & hic longe est suavior, si addatur articulus, quam si dematur. Immo & emphasin habet; & Lucianus alibi non semel sic repetit. Vid. nos supra ad c. 5 Hermotimi; quod miror fugisse nostrum, qui hunc auctorem tamen tam crebro pervolvit. Nam Dialogo primo, s. Somn. c. 15, τῆς δὲ τῆς δικαιοσύνης, probat ipse, & eleganter sic saepe poni, fatetur. Addo Theodoret. Dial. I, cap. 11 pr. Εἴτε Ἰουδαῖοι τὴν δὲ τὴν πρὸρρησιν νενοήκασιν. Aristoph. Plut. 524, Περὶ τῆς ψυχῆς τῆς αὐτοῦ (etsi hoc posterius paulo aliter se habeat, cum alter ille articulus aliud nomen habeat iunctum, cuiusmodi repetitionem nimis esse frequentem ac pueris notam dicer lector, qualis est illa in S. Oratione Dom. τὰν ἀρτοῦν ἡμῶν τὸν ἐπιστάσιον, vel haec Hippocratis S. I. aphor. 16, καὶ τοῖσιν ἄλλαισιν, τοῖσιν οὕτως εἰθισμένοισι διατᾶσθαι.) Quid igitur dicas de loco isto Galeni ad Hippocr. art. quem Foësius adducit ex sua Galeni edit. p. 624, 34, καὶ οἱ τόνοι ἀπὸ τῶν ἐπικαιροτάτων τῶν ἐν τῷ σώματι, anne ibi ex proxime praegressa syllaba male repetitum credas? Ego non. Sed addo rursus Herodian. L. 2, 2, 16, ὁ δὲ ἦμος ὁ Ῥωμαίων. Eiusdem, & alius generis pleonasmus articuli & pronominum vid. in nott. Iensii, Solani, & Hemsterhusii ad Dial. Marin. III, (p. huius edit. 355 sq. Vol. II.) REITZ.

Pag. 34. l. 5. Ἀπολύσω τῆς ἀπορίας) Ut in Nigr. & Herculi. Gall. & passim. BOURD.

ead. l. 8. Ἡ τινὶ τῶν ἡγεμόνων) Brod. Miscell. IX, c. 16, in suo exemplari legens καὶ τί τῶν ἡγεμόνων, restitui volebat τισι, non immerito: sed cum iam tινι inveniam in edd. nihil opus est coniectura τισι. REITZ.

ead. l. 16. Οὕτω) Parvi refert, quam scripturam hic eligas, οὕτω, an οὕτως nam si ad sequentem vocalem personae Ἑρμύτ. respicias, οὕτως rectius erit; si vero dicas personarum nomina non pertinere ad filum orationis, sed ad sequens πῶς in legendo transitum fieri, οὕτω potius locum habebit, quia tum consonans statim post οὕτω sequitur. REITZ.

Pag. 35. l. 8. Εἰ δὲ ἐκείνην εἶδεν &c.) Εἰ δὲ ἐκείνην εἶδεν, ἢ ἐχρῆν, ἐν ᾗ ἐπιθυμοῦμεν ἐγώ τε καὶ σὺ πολιτεύσασθαι. Ἡ δὲ εἰς Κόρινθον, ελθεῖν ὃ δ' εἰς Βαβυλῶνα ἀφικόμενος, οἶσται Κόρινθον ἐωρακέναι. ἀδελφον ἐμοῦ γ' οὐκ ἔτι. σὺ γὰρ πάντως &c. Locum totum adscripsi, quia librariorum culpa distortissimus est, verbis ultro citroque pessime traiechis. In seriem vero suam redigi & corrigi sic potest: Εἰ δὲ ἐκείνην εἶδεν, ἢ ἐχρῆν, ἐν ᾗ ἐπιθυ-

μουµεν ἐγώ τε καὶ σὺ πολιτεύσασθαι, ἀδελον. Ἡδεως εἰς Κόρινθον ἐλθεῖν ἔχω, ὁ δ' εἰς Βαβυλῶνα ἀφικόμενος οἶται Κόρινθον ὠρακέναι, ἀδελον ἔμοι γ' οὖν ἐτι. οὐ γὰρ πάντως. MARCIL.

ead. l. 10. "H δέον) In omnibus ante *Salutem*. ἡδεως legebatur, corrupte. L. ἰσως — ὡς εἰδὼν, ex quo nihil boni elicias. Benedictus ex coniectura, ut videtur, ὡς δέον, quod ad verum propius accedit. Haud dubie scribendum ἡ δέον, quod & ad scripturam codicum proxime accedit, & rei accommodatissimum est; uti ex textu & versione nostra satis patebit. (Hanc emendationem inter insigniores in Specimine, quod anno 1708 a me Cantabrigiae editum est, locum suum tueri volui.) SOLAN. Interpretatus sum, ac si legeretur pro illo ἡδεως, quod ab Aldo inde obsedit libros, tenui mutatione, ἡ δέον κ. τ. λ. Similima constructione mox utitur de Homericō sagittario. Ceterum Corinthum hic nominavit procul dubio, ut simul nos admoneret illius οὐ παντὸς ἀνδρὸς εἰς Κόρινθον ἐσθ' ὁ πλοῦς, vel, non cuivis homini contingit adire Corinthum. GESN. "H δέον dare ex vestigiis veteris scripturae, & monente Solano, non dubitavi, qui in marg. *Iuni*. notat, δέον similiter poni supra hoc Dial. c. 10 f. item c. 28 f. nec non c. 73 f. Quin potius vid. de Merc. cond. c. 11, & 31 med. ubi καὶ πολλάκις κατακίσθαι δέον, οὐδ' ἐ τοῦτο συγχεῶνται. REITZ.

Pag. 36. l. 9. Ἐθα ἂν οἱ πόδες φέρωσιν) Erasmi in proverb. quocunque pedes ferunt. BROD.

Pag. 37. l. 1. Δεῖν) Recipiendam credes scripturam Cod. P. ac legendum οὐκ οἶμαι, δεῖ, si conferas mox c. 36 f. ubi μάλιστα, οἶμαι, δεῖ sine variatione legitur; si vero minus hiantem orationem amas, vulgatam praeferes. REITZ.

ibid. Παραβόλως ἀναρρίπτειν) Fieri quidem posse ait Lucianus, ut quis optimo philosophiae generi operam dare cupiens, nulloque de eligendo optimo examine habito, forte in optimum incidat, ἡμᾶς δέ γε, inquit, περὶ τῶν οὕτω μεγάλων, οὐκ οἶμαι δεῖν παραβόλως ἀναρρίπτειν, οὐδ' ἐς στενὸν κομιδῇ κατακλείειν τὴν ἐλπίδα, ἐπὶ ῥίπτει, ὡς ἡ παροιμία φησὶν, τὸν Αἰγαῖον, ἢ τὸν Ἴονιον διαπλεῦσαι θέλοντας. Vertit Benedictus, Nec equidem par esse puto, ut de rebus adeo magnis spem temere abiiciamus, aut in angustum coactam concludamus, virgulica scapha, quod aiunt, Aegaeum aut Ionium mare transmittere volentes. Sed profecto, cum Lucianus dicit, ἡμᾶς δέ γε περὶ τῶν οὕτω μεγάλων, οὐκ οἶμαι δεῖν παραβόλως ἀναρρίπτειν, non id vult, quod finxit interpreter, nec equidem par esse puto, ut de rebus adeo magnis spem temere abiiciamus, verum longe aliud quid. Nimirum disputa-

verat in antecedentibus de tot diversis philosophorum sectis; qui tamen singuli se iactarent veros esse ad ipsam Virtutem (sive summum bonum) ἰδ' ἡγούς. At fieri non posse contendit Noster, ut omnes, singuli diversam ab aliis insistentes viam, ad petitum terminum ducant: quare in summo verferur is errandi & nunquam ad optatum finem perveniendi discrimine, qui ut quaeque se prima ipsi obtulerit, illi se sectae tradat; nam unam tantum veram esse posse viam. Atque adeo *nos quidem*, pergit, oportere arbitror in rebus tanti momenti non ita temere *aleam iacere*, & rem fortunae permittere, (ut praecessit) *neque spem nostram in angustiam quandam* (quae facile scilicet nos possit fallere & perdere) redigere, *virgultea scapha Aegaeum Ioniumve mare transmittere volentes*. Ἀναρρίπτειν hoc in loco per ellipsin τοῦ κύβου, est *aleam iacere*. Integram locutionem habes in Harmonide c. 3 med. ἐφ' ἐνός ἀνδρὸς ἀναρρίψομεν τὸν κύβον, & in Pro Imag. c. 16, Τολμήσω ἀναρρίψαι τὸν κύβον. De ἀναρρίπτειν per ellipsin τοῦ κύβου, vide plura apud If. Casaubonum ad Suetonii Iulium cap. 32. IENS.

ead. l. 2. 'Ἐπὶ ῥίπτους) Erasmi in prov. *Aegaeum scaphula transmittere*. BROD. Paroemiogr. Hoc autem proverbium εἰρηται ἐπὶ τῶν πάντων ἀπὸρων καὶ θεοῦ μόνου εἰς λυσιν ἐπιτρεπομένου. BOURD. *Crate viminea*. GUYET. Θεοῦ θέλοντος, καὶ ἐπὶ ῥίπτους πλέοις, inquit poeta ἄδηνλος. Similiter Aristoph. in Pace, Κέρδους ἕκατι, καὶ ἐπὶ ῥίπτους πλέοις. MENAG. Meminit huius proverbii Aristoph. in *Εἰρήνην*, quem vide, & eius Schol. VORST. Plut. 720, Θεοῦ θέλοντος καὶ ἐπὶ ῥίπτους πλέοις, ait Solanus. Et quia Vorstius modo Aristophanis mentionem fecit, crederes Plutum Aristophanis indicari; sed Plutarchum innuit, qui id ut Pindari, sed addubitans tamen, adducit. Illa autem scribendi ratio molesta est, & quoties Herod. scribit noster, haereas, num Herodotus an Herodianus intelligendus. Vel Arist. sitne Aristoteles, Aristides, an Aristophanes. Aristoph. vero *Εἰρήνην*. v. 698 idem prov. habet, sed de avaro usurpat. Inter Menandri sententt. rectius videtur relatum ab Hemsterhusio No. 22, p. 161 textus Graeci. REITZ.

ead. l. 3. 'Ἰόνιον) Recte vulgata, nam sic scribitur, secunda brevi; vid. Strab. L. 2, p. 185, (al. 123, 124.) bis, & non semel alibi. Dion. Alex. de Sit. Orb. 94, Ἦν τε καὶ Ἴονιν περιναίεται ἡνδ' ἄξαντο. Etsi Ἴωνων natio secunda producta exaratur. Vid. eund. Strab. L. VIII, p. 588, (al. 383.) & seqq. plus decies, ut auctoritt. poëticas in re notissima omittam. Efferatur autem masc. gen. ὁ Ἴόνιος, quia κέλπος intelligitur. REITZ,

ead. l. 6. Ἐνὸς ὄντος ἐν μυρίοις) Hoc fert casus saepe, ut qui verbi causa ad orbem clavis multis confixum collineet, unum quemcunque clavum de ram multis feriat, eiiciatque : at unum aliquem & certum v. g. qui in ipso centro, aut in summa apsi-
de sit fixus, excutere, artis est, aut casus rarissimi. GESN.

ead. l. 7. Ὀμηρικῶ τοξότη) Hom. ad finem Iliad. Ψ. BROD.
Hom. II. Ψ, 865. SOLAN.

ibid. Ὅς δ' ἔοι) Similem casum expressit etiam Virg. Aen. V. SOLAN.

ead. l. 8. Ἐτεμεν) Non opus est lectione Cod. W. ἐτέμεν. Sed si quid mutatione indigeret locus, ἀπέτεμεν, vel ἀπέτα-
μεν ex ipso potius Hom. reponendum, qui ait l. c. Ἀρτικρὺ δ' ἀπὸ μήρινθον τάμε πικρὸς ὀϊστός. Verum nulla mutandi neces-
sitas: nam aliqui etiam μὲν ingerendum, quod in Homero quoque praecedit, & ad δ' refertur. Sed & hoc saepe omitti-
tur; vid. supr. de Merc. cond. c. 4. Plura addere temporis angustia prohibet. REITZ.

ead. l. 9. Τῶν πολλῶν) Unum e multis, quae ferire destinamus. BROD. Ἀν τῶν πολλῶν τι; GUYET.

ead. l. 12. Ἀγούσης) Intellige τῆς ἑδού. BROD.

ead. l. 16. Τῇ πλεούσῃ) Quid hoc sit, nescire me fateor. For-
san πνεούσῃ. Sed neque sic satis, unde habeat, assequor. SO-
LAN. Interpretatus sum non τῇ πλεούσῃ scil. νηϊ, navi eunti,
quod insolens mihi videbatur, sed quasi legeretur tenuissima
mutatione πνεούσῃ, spiranti, nimirum αὔρα aurae. Vela ventis
dare, navem austro permittere, solemnia sunt, & sexcenties tali
in re usurpata. GESN. Omnino assentior Iac. Elsnero, ad A&.
Apost. XXVII, 15, p. m. 483, monenti πνεούσῃ legendum, in-
tellecto αὔρα, veluti eod. cap. v. 40, ἐπάραντες τὴν ἀρτέμονα
τῇ πνεούσῃ. Quod pluribus assertum vid. ibidem. Etsi enim
πλεούσῃ, intellecto νηϊ, aliquem sensum habere videtur, alte-
rum tamen longe melius: nam si ad λυσάμενος, quocum con-
nectendus est sensus, respicias, videbis rectius procedere, si
vento te credere dicaris, postquam iam soluta sit navis, quam
navi, cui te commississe dici potius deberes ante, quam solve-
retur. REITZ.

ibid. Τὰ ἀπόγεια λυσάμενος) Qui iam oras resolveris. BROD.

in Schol. l. 2. Πλάοις) Πλάοις editum fuerat; sed πλάοι in V. &
M. legi notaverat Solanus: itaque illi quidem obsecundavi,
etsi πλάοις verum credam; nam & sic edidit Hemst. in fragm.
Menandr. & secunda persona proverbii propria. REITZ.

Pag. 38. l. 8. Παραπολὺ) Brodaeus inveniens παιπλό, μο-

nuerat legendum, ὃ Αὐκῆς, παράπολυ. Sed sic iam, ut ille emendat, inuenio ubique, excepto accentu, qui melius orat in vulgatis: ita ut nesciam, unde tot vitiosas lectiones hauferit. REITZ.

Pag. 39. l. 3. Τὸ τοιοῦτον) Recte; vid. quae supra dixi ad Dial. pro Lapf. c. 17, & Vit. auct. 15. Immo sic ubique Noster, ut fere credam, quoties uno alteroque loco τοιοῦτο inuenias, in τοιοῦτον mutandum; semper enim una alterave prisca editio sic habet: sed quia & alterum probum, leve fuerit, si forte hic illic a nobis neglectum sit. REITZ.

Pag. 40. l. 1. Ἐξαρκέσει) Quo Lucianus vincat Hermotimum, sedulum esse omnium sectarum instituendum examen ante, quam quis se huic illive committat; nec ullius sequendam esse auctoritatem; hoc utitur argumento: Quid si ego ignarus, quis ex omnibus philosophis veram teneat viam, vos sequer, tibi homini amico, at ea tantum, quae sunt Stoicorum, scienti, unamque hanc viam calcanti, credens; deinde Deus aliquis ab inferis existere faceret Platonem, Pythagoran, Aristotelem, alios; illi vero circumstantes me rogarent, & profecto in ius rapientes me, singuli contumeliae accusarent, dicentes, Luciane, bone vir, qua re motus, vel cui tandem fide habita, Chrysippum, & Zenonem, homines nuperrime natos, praetulisti nobis multo maioribus, neque nobiscum collocutus, & ne tactis quidem illis, quae nos censemus? Talia si dicerent, quid tandem responderem illis? Num sufficeret, si dicerem, me obsecutum Hermotimo, homini amico? Atqui opinor dicerent, Nobis, o Luciane, ignotus est Hermotimus ille &c. Totum locum proposui, ut ex ipsius orationis filo pateret, ultima in Graecis vitiose legi (εἰ ταῦτα λέγοιεν, τί ἂν ἀποκρινάμην αὐτοῖς; ἢ ἐξαρκέσει μοι, ἂν εἶπω, ὅτι Ἑρμοτίμῳ ἐπιστάτην φίλῳ ἀνδρί;) & reponendum ἢ ἐξαρκέσει μοι. Loquendi haec ratio Nostro est frequentatissima. In eodem hoc Hermotimo c. 64, Οὐδενὸς ἀνθρώπων βίος ἐξαρκέσειεν ἂν, nullius hominis vita sufficeret. In Harmonide cap. 3, ὅς ἂν τι πάντων ἀρκέσειεν ἂν, qui unus esset instar omnium. Et alibi similiter plus millies. Sic apud Aelianum XI Ποικιλ. IX, ubi Epaminondas ad armigerum, bonis captivi alicuius ditatum, ait, ἐμοὶ μὲν ἀπόδος τὴν ἀσπίδα· σεαυτῷ δὲ πρῶτον καπηλεῖον ἐν ᾧ καταζήσεις· non dubium mihi est, quin legendum sit καταζήσεις. IENS.

ead. l. 11. Ὡς ῥᾶον) Ὡς ῥᾶον inueniens I. Brodaeus, ὡς ῥαοῦ corrigere iubet, Misc. IX, cap. 16. Sed non dubito, quin ὡς ῥᾶον voluerit, ac per typosetarum incuriam ῥαοῦ inde fa-

quum sit; verum & ego non aliter, quam edi curavi, usquam inveni. REITZ.

Pag. 41. l. 2. Διῶχονίζοντο) Benedictus vertit, *affirmaret*: Obsopoeus accuratius, *pertinaciter affirmaret*. Elſnerus ad Evang. Luc. XXII, 59, vulgatum reprehendit, qui *affirmabat* reddiderit, & Bezam rectius *asseverabat* dedisse, ac testimoniorum satis affert, unde huius verbi vis pateat. REITZ.

ead. l. 4. Ἡ εἰποι τις) Qui bene totam orationis seriem consideraverit, illum animadversurum puto, requiri ad sententiam implendam, conditionalem particulam εἰ, quam interpretando certe expressam nemo indignabitur; etsi forte, dum liber aliquis succurrat, contexto ipsi eam sine nota inferi modestiores nolint. Concurſus ille & hiatus, ἢ εἰ εἰποι, fecit, ut interiectum εἰ tanto facilius elideretur. GESN.

ead. l. 10. Δικαιότατα γὰρ ἐκπλήξαι) Δικαιότατα γὰρ ἐκπλήξαι. MARCIL. Recte Marcilius coniecit δικαιότατα γὰρ ἐκπλήξαι δοκεῖ μοι, legendum esse pro ἐκπλήξαι, Mf. hanc coniecturam stabiliente, & vertendum iussissime videtur illum increpasse, non ut vulgo, consternasse. GRAEV. Secutus sum Mf. Gr. W. & P. Impressi mendole ἐκπλ. SOLAN. Idem verbum pro vulgato ἐκπλήξαι reposui supra c. 20. REITZ.

ead. l. 16. Ἀνάλογον τοίνυν καὶ αὖτις ἡμῖν) Ineptissime Obsopoeus, *Nempe vir ille probabili inductione inferet dicturus, Ergo absurde propositus est nobis quispiam*; quasi vocem ἀνάλογον ad superiora ligari voluerit; ne dicam illud absurde non apparere in Graecis, aut sic quoque pessime Graecam vocem reddidisse. Melius Benedictus: *Addet nimirum ille & sic dicet, Eadem igitur ratione nobis proponatur aliquis. Pater ad haec Graeca adscripsit recte, vicissim nobis proponatur.* GRON. Ἀνάλογον) Analogiam, sive proportionem Geometricam, cogita, ut se habet α Aethiops ille domo nunquam egressus ad β iudicium ferendum de colore exterarum gentium; sic se habet γ Hermotimus ignarus reliquarum sectarum ad δ arbitrium de sectis. Ista annotare suppuderet, nisi vel virorum doctorum circa hunc locum conatus ostenderent, negligi saepe eruditum illum geometrarum pulverem; & orbem discendi antiquum truncari etiam seculo nostro, subinde observarem. GESN.

Pag. 42. l. 5. Πολλοῖς) Pro πολλοῖς nimis mallet ἄλλοις, & ita transuli. Qui novit, quomodo in MSS. seculi IX & X distrahatur interdum α litera, non improbabilem coniecturam habebit. Cui non placet aliquid mutari, ille in interpretatione nostra facile aliis substituet multos. GESN.

ead. l. 8. Οὐδὲ πώποτε) Conf. infr. Συγγρ. c. 29 pr. SOLAN.
ibid. Τί βούλει ἀποκρ. αὐτῶ; τὸ ἀλ.) Excidit notatio personae Ἑρμοτίμου, scilicet fuisse, αὐτῶ; Ἑρμότ. τὸ ἀληθέστατον. MARCIL.

ead. l. 10. ΕΡΜ. τὸ ἀληθ.) W. recte, uti ex punctis colligere est: aliter enim non solet ille Codex. In reliquis Luciano absurdè tribuuntur. SOLAN. Non ipsam hic Hermotimi personam apposuit Luciano, quod aliquamdiu putabam: sed ipse Lycinus, quid responderi possit pro Hermotimo occupat. Hermotimus ipse stupet hic, & post longum demum Lycini sermonem satis breviter, nec minus male responderet. GESN. Recte quidem Hermotimi personam inferi voluit Solanus; sed in marg. *l.* notaverat, id factum ex punctis, quae in Cod. W. i. e. Wittiano, exstare ad designandas personas solent. In marg. *Hag.* vero scripsit, se id ex Cod. M. habere. REITZ.

ead. l. 15. Προσδεῖς αὐτός. ἢ νομίζεις) Excidit notatio personae Λυκίνου. Προσδεῖς αὐτός. ΔΤΚ. ἢ νομίζεις. MARCIL. Leg. προθεῖς. VORST.

ead. l. 16. ΔΤΚ. ἢ) Novam hanc personam, quamvis repugnent Codices, postulat sententia. Nisi forsitan malis incipere eius partes a καὶ ἀνατρέπει γὰρ ac tum quidem προσδεῖς stare aliquatenus potest. Mutavi etiam ἢ in ἡ. SOLAN.

Pag 43. l. 4. Ἡμέτερα) Parisina quidem edit. habebat ὑμέτερα aeque ac *H*, aliaeque duae; sed sphalma tantum typographicum esse, ex versione patet, quae *nostratia* exhibebat. REITZ.

ead. l. 6. Λακτίζοντα εἰς τὸν ἀέρα) Sic in Epist. I ad Corinth. IX, 27, ὡς οὐκ ἀέρα δέμων. Ad quem plura L. Bos p. 137 — 38; quem consulendum etiam monuerat T. Hemst. in marg. ed. Graev. REITZ.

ead. l. 7. Ὡς τὸν ἀνταγωνιστὴν) Deerat ὥς in reliquis, sola *l.* habet. SOLAN.

ead. l. 11. Ἀνταϊρομένου) Ἀνταϊρομένους pro ἀνταϊρομένους eod. hoc sensu legitur ap. Thucyd. III, 32. Sed Dukerus in notis (ad quem me rursus remisit T. Hemst.) multis exemplis probat, non ἀνταϊρούμενος, sed ἀνταϊρόμενος hic Graece dici; quod certum est; nam est ab αἶρω & αἶρομαι tollo, non ab αἰρέω eligo. Cum vero & in nonnullis scriptis, plurimisque editis Thucydidis recte legi ἀνταϊρομένους assermet, haud scio an nimis religiosus fuerit, quod tamen in contextum recipere non sit ausus. REITZ.

ead. l. 13. Ἀπαγορεύει) Quod digito erecto significabant. SOLAN.

ead. l. 17. Τὸ τοιοῦτον) Constantem editionum lectionem esse, Solanus annotarat, nec quidquam variationis in Codicibus reperit, ut opinor, alioqui addidisset. Quid igitur sibi vult illa supervacua annotatio? An speravit, se inventurum, ubi articulus ille abundans ante pronomen desit? Vix credo; nam & Noster alibi non semel ita solet, ut mox indicabo: quanto autem magis abundaret articulus in illo Aristotelis de Gen. anim. III, 6 pr. *Τὸ δὲ αὐτὸ τοῦτο ποιεῖ*. Iterum ibid. fin. *Τὸν μὲν τὸν αὐτὸν αὐτὸν ὀχεύειν*. Noster supr. c. 10, *ἥ τις ἡ καταστροφή*. Ut alia omittam. Sed *τοιοῦτον* pro *τοιοῦτο* scribi notandum duxit. Verum & hoc Nostro cum Atticis familiare esse, iam bis ter alibi diximus hoc Dialogo. Vid. Indicem, vel supr. c. 29; iterum fin. § 34, & pr. § 35, huius Dial. ubi itidem artic. additur. REITZ.

ibid. Οἰκοδομήμασιν) Eadem Iulian. Imperator in Epist. *Ἰσα τοῖς Ὀμηρικοῖς παῖσι παίζομεν, οἱ παρὰ τὰς θῆρας ὅτι ἂν ἐκ πηλοῦ πλάσσωσιν, ἀφιάσιν αἰγυιᾶν κλύζεσθαι*. Locus autem Homeri, quem imitandum sibi proponit Iulian. est Iiad. 5. Tangit Pisid. *ᾧ συλλογισμῶν εὐόλισθα κύματα, καὶ κτίσμα χανόν παιδικῶν ἀβυρμάτων, τὰ λεπτὰ κάρφῃ συλλεγόντων εἰς στέγην*. Habet sequens illud *ἀσπίδα ὁμοβοῖνῃν* ex Homero. BOURD.

Pag. 45. l. 1. Παρ' ἡμῶν Ἑρμοτίμῳ) Nuntia igitur nostro nomine *Hermotimo*. BROD.

ead. l. 8. Οὐ γὰρ ἐμ.) Hom. II. Π. BROD. Hom. II. Π, 70. SOLAN. Ms. W. praemittere *ὅτι*, probo Graecismo, Iens. in Fercul. liter. p. 144 notat, & remittit ad Lectt. suas Lucian. p. 97. Sed ea nota ad Dear. iudic: § 1 pertinens cum ibi non sit inserta, alibi breviter ea utemur, etsi haec satis nota. REITZ.

ead. l. 9. Ταῦτα μὲν οἱ ξύμπαντες, ἐν τῷ μέρει ἕκαστος) Orosopoeus, haec quidem uno ore dicturi sunt omnes, singulatim autem alius alia. Omnino nimium large & vage. Benedictus, haec simul omnes, singulatim unusquisque dixerit, unde nescio, qui intellexerit. Et cur igitur non etiam ita vertit in de Saltatione, *ὅταν γὰρ ἀκροχειρισάμενοι καὶ παίσαντες ἀλλήλους καὶ παίσαντες ἐν τῷ μέρει παύσωνται*. Ubi reddit *mutuo*, non *singulatim*. Sed Lucianus innuit, talia dictum iri ab omnibus omnino, ab unoquoque, si per circulum dicendi vices irent, sua vice, ut quoque de Laconicis pueris in loco citato. Id ita pronuntiat, ut de Alexandro in Pseudomanti, *λαμβάνων δὲ οὐκ αὐτὸς ἐχρήτο μόνος, ἀλλὰ πολλοὺς ἤδη περὶ αὐτὸν ἔχων συνέργους, ἅπαντες ἐνέμεν ἕκαστῳ τὸ κατ' ἀξίαν*. De Saltatione, καὶ τοὺς ἐφεστῶτας θεοὺς ἕκαστον αὐτῶν quod non satis lucide in

Latinis efferunt. Et infra, οὐ μὴν οὐδὲ τοῦτο ἀδύνατον, ἅπαν-
τας ἄλλους ἀριθμοὺς εἰπεῖν. GRON.

ead. l. 10. Ἐκ Σικελίας) *Aliquod e Sicilia exemplum*, ubi ali-
quando peregrinatus est. BROD.

Pag. 46. in Schol. col. 1. l. 6. Πρὸς τῆς Ἑστ.) Non nova for-
mula. Vid. Athen. L. IV, p. 166 D. SOLAN.

Pag. 48. l. 4. Εἰδὸτα οὐκ ἂν ποτε) Placet εἰδὸτα ὥς οὐκ ἂν
ποτε. BROD. Luciano, contendenti non posse optimam & ve-
rissimam sectam eligi, nisi quis omnes perlustrarit, & exami-
narit, obiecerat Hermotimus, utrum, si unus aliquis affirma-
ret bis duo efficere quatuor, opus esset, omnes alios homines
rogare, num id verum foret; an ipse per se satis posset scire,
id ita esse. Omnino, respondet Lucianus, eum id per se satis
scire posse. Infert itaque Hermotimus, Τί ποτ' οὐν ἀδύνατον εἶ-
ναι σοι δοκεῖ, ἐντυγχάνοντά τινα μόνον τοῖς Στωϊκοῖς λέγουσι
τάληθ' ὅτι, πείθεσθαι τε αὐτοῖς. καὶ μηκέτι δεῖσθαι τῶν ἄλλων, εἰ-
δὸτα οὐκ ἂν ποτε τὰ τέτταρα πάντε γυνόντε, οὐδ' ἂν μυρίοι
Πλάτῳνες, ἢ Πυθαγόρῳ λέγωσιν; Omnino excidit ὅτι, legen-
dumque, εἰδὸτα ὅτ' οὐκ ἂν ποτε &c. Id namque ait Hermoti-
mus, Quid ergo? num tibi videtur fieri non posse, ut quis tantum
in Stoicos incidens, qui vera dicant, eos sequatur, neque desideret
unquam alios; ut qui noverit, nunquam quatuor fieri posse quinque,
licet vel sexcenti Platones vel Pythagorae id affirmant? ultimae
syllabae in praecedenti voce εἰδὸτα affinitas videtur erroris
in describendo dedisse causam. IENS. Iensius in vulgatis recte
vidit aliquid deesse. W. Codex, quem ipse postea contulit, ha-
bet ὥς. Ὅτι B. 2. SOLAN. Recte Iens. coniunctionem supplen-
dam censuit, quae in edd. deerat, verum cum ὥς iam in Cod.
invenerimus, non aegre feret, nos id admisisse prae ὅτι, quod
ex edit. est, ut in variantt. indicavimus. REITZ.

ead. l. 7. Οὐδ' ἐν πρὸς ἕκτος) Erasmus in proverbio, *Nihil ad
versum*. Hoc alibi explicuimus. BROD.

ead. l. 12. Ὁ μὴ τέτταρα) Rogat Lucianus, an etiam inve-
niretur aliquis, qui diceret, bis duo facere septem vel unde-
cim, respondet Hermotimus: — μαίνεται' ἂν ὁ μὴ τέτταρα συμ-
βαίνειν λέγων. Quae verba interpretes sine ullo sensu vertit: In-
saniret, qui quatuor non convenire diceret. Ubi sensus est: Insaniret,
qui non diceret, ea facere quatuor, vel, qui negaret, ea esse quatuor.
Ita τὸ συμβαίνειν apud Arrian. Exped. Alex. L. V, cap. 19,
Τό, τε μέγεθος ἐθαύμαζεν ὑπὲρ πάντε πῆχεις μάλιστα συμβαί-
νον, staturamque mirabatur, quae erat supra quinque admodum cu-
bitos. L. BOS.

ead. l. 16. Ἡ τέλους) Quod Stoici in virtute, Epicurei in voluptate ponunt. BROD.

Pag. 49. l. 7. Φαῖεν γὰρ ἂν οἱ Ἐπικούρειοι ἢ Πλατωνικοὶ σφᾶς μὲν οὕτω ξυντιθέναι, ἡμᾶς δὲ πέντα ἢ ἑπτὰ λέγειν αὐτὰ) Obsopoeus apud Basileenses & Bourdelotius: fortasse enim dicerent Epicurei aut Platonici, vestram hanc esse compositionem; nos autem quinque aut septem illa esse dicimus. Benedictus: Etenim Epicurei vel Platonici dicere possent, se quidem ita componere, nos vero quinque aut septem illa esse dicere. In qua mutatione attendit merito ad malam interpretationem vocolae σφᾶς, quae non notat vos aut vestram, ut fecit Obsopoeus, sed ipsos vel se. Ceterum male peccavit, cum Basileensium ὑμᾶς mutavit, praecedente Bourdelotio in ἡμᾶς. Et porro, quid est illud vel Benedicti componere, vel Obsopoei compositionem? Ira adscripsit pater, ipsos quidem ita computare, vos vero. Sic infra, εἴκοσι τῷ Πυθαγόρῃ ἐτίθειμεν. εἴτα Πλάτωνι τοσαυτὴ ἕτερα. εἴτα ἐξῆς τοῖς ἄλλοις. πρὸς δ' οὖν ταῦτα συντιθέντα ἐν κεφαλαίῳ γένοιτ' ἂν &c. GRON.

ead. l. 8. Ὑμᾶς) Non sola P. habet ἡμᾶς. Ald. I. & Fr. eodem vitio laborant. Sed W. L. & B. 2. recte ὑμᾶς. SOLAN.

ead. l. 11. Σώματα εἶναι ἅπαντα) Omnia corporea esse Stoici dicunt. Basilides Stoicus contra receptam Stoicorum opinionem existimabat. GUYET.

ead. l. 14. Ὡς ἀναμφιλόγως ἰδίον τῶν Στωϊκῶν δίδως αὐτὸ ἔχειν) Δίδως αὐτοῖς ἔχειν. MARCIL.

Pag. 50. l. 3. Ὡρα σιωπᾶν) Confer infra Eik. c. 13. SOLAN. Punctum subscriptum sub ultima exhibent Fl. Par. & S. Reliquae ignorant (licet Iuni. punctum sub media syllaba habeat, scribens σιωπᾶν, quod tamen suspicor calamo errante additum ab Solano, qui id literae α subiicere voluit.) Non putassem operae haec inquirere, nisi meminerim Vigerium de Idiotismo. p. 158 edit. Argor. an. 1708 ex Etymologo docere, infinitivos in ἂν non recipere iota subscriptum; quod cum parum observari ab editoribus videam, non pigebit ex Vigerio quaedam huc transcribere: Ἀγαπᾶν, (αἰρ) scribendum sine α subscripto, non ἀγαπᾶν, ut in prioribus exemplaribus. A veteribus enim Graecis huiusmodi traditur regula: Τὰ εἰς ἂν ἀπαρμόφωτα οὐκ ἔχει τὸ προσγεγραμμένον ὅτι τὰ εἰς ἢ λήγοντα ῥήματα οὐδέποτε ἔχει πρὸς τοῦ ἢ ἀνεκφώνητον, i. e. Infinita in ἂν excentia non habent iota subscriptum: quia verba in ἢ finita nunquam habent ante ἢ quidquam non prolium. Quidquid enim in verbis praecedit ἢ, plene profertur, quod exemplis patet, ut τύπτειν, ἐτύφθη, ἐτύπη — ἐποίησεν, ἐποίησεν &c. Sic

Etymologus, eumque secutus Urbanus, aliique Grammatici: quod etiam in correctissimis librorum exemplaribus accuratissime observatur. Προσγογραμμένον autem idem esse apud veteres Graecos, quod ὑπογογραμμένον, apud recentiores, recte ait idem; nam veteres ad latus scribebant ΤΩ Ἰ ΛόΓΩι, recentiores sic: τῷ λόγῳ. Verum edd. nonnullae veteres Luciani aliorumque auctorum ita in his fluctuant, ut nihil certi ex iis elicias; immo tam saepe addunt illud iota his infinitivis, ut, quoties non invenias, incuria magis quam studio omissum credas. Etymologus tamen id ibi omittendum, pluribus in locis inculcat, vid. in ἀγαπᾶν, βοᾶν &c. Ita ut assensum ei praeberere cogar: sed cum in hac Luciani edit. ubique iam additum iota videam, ante quam ei manum admoverim, nescio an ab consuetudine a Hemst. aliisque in alior. auctorum edit. indulta recedere fas sit. Ita enim ἀγαπᾶν passi sumus edi in de Merced. cond. Ita ἐρᾶν dedit Hemsterh. Contempl. § 13 f. Ὀρᾶν Timon. § 56 f. ἐπιπιδᾶν ibid. § 48. ἐπιγελᾶν in Prometh. § 8 fin. &c. Περιορᾶν Thucydid. I, 69. Δρᾶν idem I, 5. Τελευτᾶν Herodot. Steph. I, p. 51 f. Ὀρᾶν ibid. p. 50 pr. Δρᾶν etiam Aristoph. Kusteri Plut. 4. Γελᾶν idem Ran. 42. Et sic recentiores edd. Aeliani aliorumque auctorum omnes. Re tamen probe excussa, decrevi rectius illud punctum in his infin. omitti, quod scilicet deinde faciam. Ut enim recens Aristophanis edit. habeat iota subscriptum, verus Basileensis id ignorat. At *Flor.* & *B.* 2. edd. Luciani id habent ubique; sed *Iunt.* id non habet, nec *Hag.* nec *Ald.* 1. sed ubique scribunt ὀρᾶν, διορᾶν, μελαγχολᾶν. Quod ex collatione non huius, sed multorum aliorum locorum didici, quae adscribere nihil attinet. Ubi autem Iuntina id punctum sub eiusmodi infinitivis habet, ibi manu Solani suppositum est; quod tandem etiam accurate perlustrando detexi. Observemus ergo posthaec canonem Grammaticum & sequamur editiones optimas ab viris peritis correctas, & imitemur Atticos, qui cum nunquam dixerint βοᾶειν, γελᾶειν, etiam iota non potuerunt subscribere. Etsi iam quis dicat, in dialecto communi γελᾶν tamen ex γελᾶειν contractum esse, adeoque & iota recte subscribi aequae ac in βοᾶεις βοᾶς, velitque consuetudinem sequi, per me licet; interim cum vidi in infinitivis aliam rem esse, & Etymologum recte dixisse, liceat mihi hunc sequi. Idemque placuit Bengelio, qui in utraque N. T. editione infin. in ᾶν sine iota subscripto ubique expressit. Ex monumentis vert. plura deinde. REITZ.

ead. l. 11. Ἀσκληπειῶν) Sic hic quidem libri omnes, & Ἰλαρ.

cap. 16. Ατ Δημων. cap. 27 'Ασκληπιείον iidem habent. Vid. & 'Αναβ. c. 42, & utroque modo scribitur. SOLAN. 'Ασκληπιείον Mf. Reg. 3011, & ita ubique scribendum monet cl. B. de Bal-
lu, ab 'Ασκληπιός.

ead. l. 14. 'Υπὸ κέλπου) Conf. infra 'Αλεξ. c. 39. SOLAN.

Pag. 51. l. 3. Γὰρ — γὰρ) Sic W. Sed forsitan pro posteriori γὰρ melius legeretur γε. SOLAN.

ead. l. 14. 'Ανάθημα) De differentia inter ἀνάθημα *suspensum donarium*, & ἀνάθεμα, quod sacris Scriptoribus *devotionem* s. hominem *diris devotum* significat, cum tamen eiusdem thematis sit utrumque, vid. Periz. contra Sanctium disputantem, ad Sanct. Minerv. L. IV, cap. 14, p. m. 762. Distinguit etiam Hesych. Sed illa distinctio non videtur antiquior aevo Christiano; & vel postea tamen ab nonnullis Ecclesiast. Scriptt. promiscue usurpata: exempla exhibet Suicerus in thesaur. Eccles. h. v. Ubi etiam ex Zonar. ad Canon. 3, p. 263: Ὡς τὰ ἀνάθηματα προσαγόμενα τῷ Θεῷ, χαρίζονται ἀπὸ τῶν κοινῶν καὶ ἀνθρωπίνων πραγμάτων οὕτω καὶ ὁ ἀνάθεμα γινόμενος, ἐκκρίπτεται καὶ ἀποδιαίρεται ἀπὸ τῆς τῶν πιστῶν ὁμπιγύρης, τῶν ἀνατεθειμένων καὶ ἀφωσιωμένων τῷ Θεῷ, καὶ ἀπ' αὐτοῦ, καὶ προσκληροῦται τῷ διαβόλῳ, καὶ ἀνατίθεται αὐτὸς ἐαυτῶν. Quemadmodum donaria Deo oblata separantur a communibus & humanis rebus: ita etiam anathema factus excinditur & segregatur a coetu fidelium confessorum Deo, & ab ipso Deo, atque destinatur diabolo, seque ipsum ei consecrat. Plura non addam in re nota, nisi quod apud antiquos ac profanos Scriptt. ἀνάθεμα ne quidem scriptum invenerim, sed semper ἀνάθημα. REITZ.

Pag. 53. l. 3. 'Επὶ πάντας ἰεν) Sincera lectio ἰέναι. BROD.

ead. l. 6. Αὐτὸ) Sic M. & plerique impressi. P. & Mf. Gr. αὐτὸ minus commode. SOLAN.

ead. l. 7. 'Αποδυσσομένον) Scribendum ex Mf. καὶ γὰρ αὐτὸ τὴν πολλὴν ἀπορίαν παρεχόμενον τοῦτό ἐστιν, ὅτι ἕκαστος τῶν ἀποδυσσομένων ἔχει τὴν πάντως hoc magnam dubitationem affert, quod eorum, qui exuentur, unusquisque omnino aliquid habet. In editis legitur ἀποδυσσομένων, hoc est, qui exuent. GRAEV. 'Αποδυσσομένων W. etiam, & P. & L. Valeat ergo vulgatum. SOLAN.

Pag. 54. l. 7. Παρὰ) Ex W. Impr. enim corrupte περί. SOLAN.

ead. l. 10. Εὐανδρίδου) Idem haud dubie, qui de iis, qui Olympiis ludis vicerant, librum scripserat, quem laudat Pausanias L. II, pag. 185, 29. Sed ibi tamen Εὐανόριδας scribitur eius nomen. SOLAN.

Pag. 55. l. 2. Φύλλα δάφνης) Sensus abruptus, interpellante Luciano; nec facile, quae verba secutura fuissent, patet. Rationem tamen comparandorum athletarum edisserere volebat, quae olim obrinuerat. SOLAN. Post δάφνης . . . quatuor puncta in *lunt.* fecerat (nisi fallor) Solanus, aliquid deesse indicans; nam spatium, quantum ad quatuor literas requiritur, vacuum ibi erat. Sed hoc non est certum indicium: solet enim inter personas & in hac ed. & in *Ald.* semper eiusmodi spatium relinqui. Deest quidem aliquid ad plenam orationem, sed nihil tamen addendum: nam interpellatur sermo dedita opera a persona sequente. REITZ.

ead. l. 5. Κάλπις ἀργυρά πρόκειται) Sic c. 57. In calpidem, five capidem, five capedinem, five capidulam, five capedunculam, (tot enim nominibus Romani vas illud denominant) solebant iniicere sortes luctantium, & currentium, ut patet lineis seq. unde recte in Gl. Phil. *ὑπὸ κληρώτις, κάλπις. ὑδρία.* nec male doctus Grammatic. Hesych. apud quem *κάλπις ἵππας βαδιστὴς καὶ εἶδος δρόμου*, tangit enim rem, quae sortes sequitur, sc. equorum agitationem. De Latinis nominibus superius allatis dico alibi, ut & de fortibus. BOURD. *Κάλπις, Sortes Olympicæ.* GUYET.

ibid. Ἀργυρά) Cum *lunt.* etiam (aeque ac reliquae) legeret ἀργυρά, Solanus adscripserat: an ἀργυρά; Recte; nec dubitarem recipere invitis edd. quae saepe peccant in accentibus. Sola autem *B. 2.* hic bene legit ἀργυρά, quam sequor. REITZ.

ead. l. 14. Ἀνέχει) Anglic. *ἀνέχει.* BOURD. Recte meus cum Angl. *ἀνέχει αὐτοῦ τὴν χεῖρα, manu elata;* ut ap. Hom. *ἀνασχὼν τὴν χεῖρα.* Male vulgo *ἀντέχει τὴν χεῖρα.* GRAEV.

ead. l. 16. Ἀλυτάρχης) *Pete Varinum.* BROD. Vid. *Marm. Oxon. p. 109,* & quos isthic laudat cl. vir H. Prideaux (*Cod. Theod. XV, 9, Cuiac. Obs. II, 13, Gothofr. ad Cod. l. c. Phavor. & Etym.*) Praeerat hic τοῖς μαστιγοφόροις, quos αλυτὰς Elei vocabant. SOLAN. *Varinum* ait Brod. id est *Phavorinum*, qui olim *Gvarinus*: sed ipse maluit *Varinus* audire, *Phavorinus* vero a loco natali cognominatus, quo cognomine hodie notior, quam altero. REITZ.

Pag. 56. l. 3. Παγκρατιάειν) Pancratium quid, tradit Lucianus de Gymnaf. Philostratus de athletis refert, *pancratium* palaestram simul & pugillatum vocari. COGN.

ead. l. 7. Γράμματι) Misere in re facili fluctuant edd. Nos ex Grammaticorum canonibus, qui non pariuntur duos accentus acutos in syllabis contiguis unius vocis scribi, eiusmodi

di minutias corrigimus, quamvis millies λόγος τις, & similia in editionibus & scholiastis reperias, & viri etiam eruditi hodie sibi in his apicibus collocandis non constant. REITZ.

ead. l. 12. Συμπεσιῶσαι) Conf. infra Z. Τραγ. c. 40 med. Et Τυμν. 38. SOLAN.

ead. l. 16. Ἐπισκοπήσον) Anglic. ἐπισκοπεῖς. Mend. in hac pag. nomina loquentium varie confusa erant. BOURD. Rectius iidem libri ἐπισκοπεῖς τὰ γράμματα, pro vulgato ἐπισκοπήσον, circumiens inspicis literas. GRAEV. Angl. & Gr. ad stipulatur Mf. Reg. 3011.

Pag. 57. l. 6. Ἐκείνός ἐστι) Lego εἰ ἐκείνός ἐστι refertur enim haud dubie ad γράμμα. Nec aliter interpretes, quos viderim, licet libri omnes servant ἐκείνος. GESN. Si vulgatam servamus, ἐκείνος referendum ad praecedens ἔφεδρος; ut sensus sit, *etsi inveneris literam, tamen nescias, num ille praeles sit, penes quem invenitur illa litera, s. qui indicatur litera illa inventa.* REITZ.

Pag. 59. l. 6. Ὀλυμπιάσιν) Olympicum certamen quinto quoque anno fieri solebat in honorem Iovis Olympici, cuius auctorem Herculem fuisse putant. COGN.

ead. l. 9. Μὲν γὰρ) Hae particulae & alibi coniungi amant, ut supr. de Merced. Cond. c. 17 versus fin. Ibid. c. 26 med. & 29 pr. ac frequenter alibi apud Nostrum; quare nil curo omissionem Mf. M. REITZ.

ead. l. 10. Γράφομεν) Ita quoque in Cod. M. sed a recentiore manu esse, testatur Solanus: quare coniicit, an forsan γράφομεν scriptum fuerit, uti paulo post. REITZ.

ibid. Τὸ δὲ Z.) Procedet Luciani ratio, modo sic intelligatur, ut *inscio iudice* Z unicum sit iniectum: alias claudicat argumentatio. Nisi autem adhaesisset illi consuetudini, quae in ludis obtinebat, dicturum fuisse longe clarius existimo, quinque literarum paria immissa, quarum novem ab athletis, una in fundo relicta, educantur. Sic enim nemo, nisi omnibus visis, quas athletae sortiti sunt, cognoscere queat, cuinam antagonista solitaria illa obtigerit. SOLAN.

Pag. 60. l. 3. Κυνοπέφ.) Horum figuras si videre lubet, adī Menfam Iliacam Pignorii, & Kircherum. SOLAN.

Pag. 61. l. 5. Φιλοσοφίας περί) Iam recte & constanter sic praepositionis accentu propter anastrophē mutato exhibent edd. Conf. supra c. 20, ibique adductum lensium. REITZ.

ead. l. 6. Πασῶν) Notat Solanus in W. reperiri πασῶν, additque id verum; editiones autem prave πάντων legere. Quod mirabar, cum lens. in Ferculo liter. pag. 245, ubi lectt. huius

Codicis ad Hermot. pertinentes profert, tam notabilem variationem aut correctionem omiserit. Re vero examinata, cum Solano credo *πασῶν* legendum, quia intelligitur *ὁδῶν*, de quibus supra egit, & mox agere perget; nam statim sequitur *μίας ἀπειράτοι, & — ἀρίστη ἔκεινη*. Et pr. § seq. *μίαν ἐξ ἀπασῶν ὁδῶν*. Iam quoque illud *αὐτῶ*, quod vulgatae *αὐτῶν* praestare putares, sponte concidit. Quod enim *S. αὐτῶ* legat, & ex ea *Amsl.* id operarum tantum aberratione factum credo; quia in versione eiusd. Latina, aequae ac in *Parif.* tamen legitur *ab illis*. Interim, si quis *πάντων* ad viae duces, de quibus supra, referre velit, quod *λεγόμενα ὑπὸ τῶν ὁδῶν* insolentius videatur, & viae s. sectae hic non ut personae loquentes inducantur, non iam nimis repugnem; sed qui *πασῶν* praeferet, pro *ὑπὸ* legat *ὑπὲρ*, & sic omnia plana erunt. REITZ.

ibid. Αὐτῶν) Restituenda est postliminio sincera lectio ex antiquis editionibus, 'Ο τὰ ὑπὸ πάντων αὐτῶν λεγόμενα εἰδώς. Posteriores perperam dederunt *αὐτῶ* quod idem fecerunt c. 53 fin. 'Ην δὲ τοὺς οὐκ εἰδότες λέγῃς, οὐδέν τι τὸ πλῆθος αὐτῶ προσάξεται με πιστεῦσιν, cum recte in prioribus *αὐτῶν*. Si vero de imperitiis loquaris, nihil me eorum multitudo adducet, ut credam. IENS.

ead. l. 7. Ἀτελεῖς) Pendebam animi, *ἀτελεῖ* ne hic putarem, quem interpretatione expressi, quem Romae dicebant *capite censum*, qui cum nihil conferat ad rempublicam, neque ad suffragia admittitur, neque honorem sperare potest; an *non initiatum*? Sed cum huius intellectus nulla dum allata sit auctoritas, isque potius videatur esse *ἀτέλεστος*, mansi in solemini vocis usu, quique optime huc faciat. GESN.

ead. l. 14. Αὐτὸ μόνον) Libri, quos inspeximus, omnes *αὐτὸ*, quod quomodo convenire huc possit, nondum equidem video, nisi forte ad *μόνον* referatur, & vim illius augeat; cuius tamen rei exemplum adhuc nullum observavi. Interpretatus sum, ac si legatur *αὐτοῦ*. GESN.

Pag. 62. l. 8. Τελευτῶν) *Τελευτῶν*, denique, postremo interpretatur I. Brod. Misc. IX, c. 16, circumflectens ultimam, & sic Lexicographi cum eo: edd. vero *I. H. P. S.* constanter ultimam accentu gravi signant, more adverbii. Utrum rectius, mihi non liquet, circumflexum tamen veriore credō, quia participium est, etsi quasi adverbialiter sumendum. REITZ.

ibid. Ὅδῶν) Per viam hic intelligendam *Sectam*, ut in *Act. Apost. IX, 2*, 'Εάν τινὰς εὕρῃ τῆς ὁδοῦ ὄντας ἀνδρας τε καὶ γυναῖκας, veluti *ibid. c. XXIV, 14*, disertè dicitur, *ὁδὸς ἢν λέ-*

γούσειν αἴρεσιν. Ac paulo supra apud Nostrium, ἀπάσης ὁδοῦ πεπειράμενος ἐν φιλοσοφίᾳ, vertit, omnes philosophiae sectas expertus. Recte quidem; verum quia hic sequitur ἄγει, rectius ad verbum convertitur, *via, quae ducit*; viam interim quamcunque agendi methodum significare in omnibus linguis, satis notum est. REITZ.

ead. l. 9. Ἄγει εὐθὺ τῆς εὐδαιμονίας) Sic etiam cum accusandi casu ἄγειν sine praepositione, pro *agere, ducere ad aliquid*, Budaeus in Comment. ex Xenoph. de Venat. ἄγειν τὰς κύνας τὰ τραχέα. Item ἄγειν δὲ ἀμεινον τὰς κύνας τὰ ὄρη πολλάκις. Nisi hic malis construere, ἄγει εὐθὺ, *ducit recte*, τῆς εὐδαιμονίας usque ad felicitatem, ita ut μέχρι intelligendum relinquatur, vel πρὸς τόπον de qua ellipsi vid. Bos de Ellipsi. qui ex Nostro in Bis Accusat. Εὐθὺ τοῦ Ἀρείου πάγου, nec non alia similia ex aliis auctoribus ita exponit, quae hic non repetam; nam & Noster etiam alibi non semel sic loqui amat, ut Dial. Mort. XXXVII pr. Ἀπιμεν εὐθὺ τῆς καθόδου περιπατήσαντες, recte ad Avernii descensum ambulaturi, ubi Hemsterhusius iam plura. REITZ.

Pag. 63. l. 11. Ἐξίέναι) Rescripsimus ex margg. Mf. Reg. 2954, & ed. A. 1 IV. monente cl. B. de Ball. Vulg. ἐξείναι.

Pag. 64. l. 1. Τινὸς τῶν σοφῶν) Epicharmi. Vertit Cicero: *nervi atque artus sunt sapientiae, non temere credere.* (Vid. Suid. v. γῆφε) Νῆφε καὶ μέμνας ἀπιστεῖν, ἀρθρα ταῦτα τῶν φρενῶν. Laudat etiam Polybius. SOLAN.

ibid. τῶν σοφῶν) Septem sapientium. BROD.

ead. l. 2. Νῆφε) Epicharmi esse, adscriperat Solanus. Idem iam fecerat Guyetus. REITZ. *Vasri illius Siculi Epicharmi*, qui Ciceroni, quod testatur ad Att. 1, 19, crebro insufurrabat cantilenam illam suam: Νῆφε, καὶ μέμνας ἀπιστεῖν ἀρθρα ταῦτα τῶν φρενῶν. GESN.

ead. l. 4. Τοῖς ἐξῆς λόγον) Aliis loquendi copiam. BROD.

ead. l. 10. Μὴ) Non reveritus sum optimarum editt. auctoritatem, quae μοι ἐξαιρεί pro μὴ ἐξ. habent. Sed unius Cod. L. lectionem hic praefero, quia sequentia evincunt sic scribendum; nam cum statim subiiciat, cum his igitur quinque, quae adeo annumerari voluit, i. e. non excipi. Absurdum autem foret, si dixisset, *excipe, aufer illos annos*, quos tamen illico addit. Sed iam alterum illud καὶ deletum velim. REITZ.

ead. l. 11. Πέντε ἔτη) Confer supra Vit. Aucl. c. 3. REITZ.

ibid. τὰ τῆς σιωπῆς) Nam quinque annos tacebant Pythagoraeorum discipuli. BROD.

ead. l. 14. ΑΥΚ. — EPM.) Omittitur hic Luciani nomen in plerisque edd. Nos ex ed. *l.* & ex ipso Cod. M. & P. reposuimus. Et reliqua perturbatis admodum partibus ex eadem *l.* & L. restituiamus. Quae Marcilio nescio quomodo iam innotuerant. SOLAN.

ibid. ΑΥΚ. εἴτα &c.) Ἑρμο. Σῶμεν οὕτως, εἴτα ἐξῆς &c. Excidit notatio personae Luciani, nempe: Ἑρμο. Σῶμεν οὕτως. ΑΥΚ. εἴτα ἐξῆς. MARCIL. Idem iam monuit Brod. Misc. IX, cap. 16. REITZ.

ibid. ΑΥΚ. εἴτα) Quinquies hic in seqq. personarum nominibus errarant omnes edd. praeter *Iunt.* quas recte ex ea ac Mss. P. & L. restitui iussit Solanus. Non tamen cum eo miror, unde Marcilio id iam suboluerit; nam vel sine Mss. error de regi poterat: primo enim, absurdum erat Hermotimum hic dicere, (quod edd. faciebant) se ex Luciano audisse, quot anni philosophiae forent impendendi, cum is Lucianus c. 6 rogaverat, quanto temporis spatio ad id opus sit? & ab Hermot. responsum tulerat, forsan viginti annis opus fore &c. Deinde cum tandem in ordinem redirent personarum nomina, versus finem huius cap. s. § 48 bis posita erat Hermotimi persona, nempe: EPM. ὑπὲρ διακῶσια, ὃ Λυκῖνε in fin. recte, sed ante rursus EPM. εἴτα ἐξῆς Ἑπικούρῳ. Cum alternatim saltem deberent loqui. Hac igitur inquisitione cum veritatem & ego detexerim, cur alii acutiores id non tanto magis possent? REITZ.

Pag. 65. l. 1. Οὐ γάρ) ΑΥΚ. Οὐ γάρ. EPM. Χρυσίππῳ δέ γε &c. Male traiecta nomina personarum. Esse debet, EPM. οὐ γάρ. ΑΥΚ. Χρυσίππῳ δέ γε. MARCIL.

ead. l. 5. Οὕτως) ΑΥΚ. οὕτως. Ἑρμο. εἴτα ἐξῆς Ἑπικούρῳ. Rursus vitiosa personarum traiectio. Lucianus enim voluit: Ἑρμο. οὕτως. ΑΥΚ. εἴτα ἐξῆς Ἑπικούρῳ. Patet sine eiusdem paginae. MARCIL. Et hoc & praecedens quoque monuit I. Brod. in Miscell. modo adductis scribens: Οὐκ ἐλάττω. ΑΥΚ. Emen-da Ἑρμο. Εἰ οὐ γάρ Ἑρμο. corrige ΑΥΚ. Μόγισ ἱκανά. Λυκ. re-pone Ἑρμο. οὕτως. ΑΥΚ. εἴτα ἐξῆς Ἑπικούρῳ. REITZ.

ead. l. 14. Ἀλλὰ μὴδ' ὅλως εἰδέναι τί ἢ τοῦτο μόνον) Εἰδέναι τι ἢ τοῦτο μόνον. MARCIL.

Pag. 66. l. 1. Ἐν κεφαλῇ) *In summa.* BROD.

ead. l. 4. Ὡς πεντεκαίδεκα) Cod. Angl. παντήκοστα καὶ ἑκα-τόν, mend. BOURD. Dixit Hermotimus, plures ducentis an-nis, iuxta calculum Luciani, impendendos esse omnium se-ctarum placitis discendis, respondit Lucianus, age auferamus quartam partem, ὥς πεντεκαίδεκα ἔτη ἱκανά εἶναι, ἢ τὸ ἡμῶν

δλον. Πεντεκαίδεκα ἔτη, non possunt esse tres partes ducentorum annorum. Quis non videt, Lucianum reliquisse, ut Anglicanus & meus prae se fert, πεντήκοντα καὶ ἑκατὼν, *centum & quinquaginta*: & si dimidium detraxeris, *centum* sufficient. Quamvis corrupte scribatur πεντήκοντον in Mss. GRAEV. Sive πεντεκαίδεκα, aut cum Angl. Mss. Gr. P. & L. legas, res eodem redit; sed rectius hoc vulgatarum edd. & M. visum est, ut ad tempus ediscendae disciplinae cuique sufficiens referatur: quo quarta sui parte multato, summa itidem quarta sui parte minor evasura est. SOLAN. Ego quinque Codicum consensum potiorē, quam editionum, existimavi, maxime cum pleniorē calculum ponant: nam cum proxime Herm. dixerit, *ducenti*, & hinc statim dicat alter quartam auferendam, nonne restant 150? Si vero rationem Solani sequaris, cum vulg. *quindecim* legens, id referendum erit ad numerum *viginti*, qui paulo altius memoratur, cuius pars quarta est *quinque*, quam si detraxeris a *viginti*, restabunt *quindecim*. Sed quid opus est ad remotiorem numerum recurrere, cum propiorem habeas, cui recte respondeant sequentia? Praeterea numerus maior placet, ut eo magis ridere videatur philosophorum derisor. Verum si iam πεντήκοντα καὶ ἑκατὼν legas, illud ἔτη ablatum velim, ideoque uncis includendum curavi; nam ingratum ibi sonum, ingrātam repetitionem facit: si ἔτη autem retinendum, πεντήκοντα simpliciter, sublato ἑκατὼν scriberem. REITZ.

Pag. 67. l. 13. Οὐδ' ἐν δέῳ) Cum minime oporteat. BROD.

ead. l. 14. Οὐκ ἐπ' ἀγαθῷ) *Haud auspiciato, malo omine*. BROD. Ut Brodaeus iussit, ita recte habet Paris. ed. versio. Sed ἐπ' ἀγαθῷ τινι, est bono consilio, s. ad boni aliquid faciendum. Aristoph. Pl. 889, Οὐκ ἐπ' ἀγαθῷ γὰρ ἐνθάδ' ἐστὶν οὐδενί. REITZ.

Pag. 68. l. 6. Κατὰ τὸν Τιβόν) Erasmus in proverbio, *Tithoni fenestra*. BROD.

ead. l. 9. Σκεπτομένους) Confer infra Δημ. § 57, Ἀθηναίων δὲ σκεπτομένων &c. SOLAN.

Pag. 69. l. 9. Ἀδυνάτων ἐρᾶς) Vid. idem supra Deor. Dial. VIII Vulcani & Iovis, vers. ult. πλὴν εἶδα ὅτι ἀδυνάτων ἐρᾶς, ibique nott. Brodaeus, Solani, & Hemsterhusii. REITZ.

ead. l. 15. Ἰδιώτας) *Omnium ignaros*. BROD.

Pag. 70. l. 4. Διαίρεσιν) Sic Dial. seq. cap. 1 med. Conf. & Συγγρ. c. 9. SOLAN.

ead. l. 8. Ὅτε ἂν πρώτῳ) Ita Mss. Regg. 2954 & 3011. Vulg. ὅτε πρώτῳ ἂν.

Lucian. Vol. IV.

Cc

ead. l. 9. Κἀκείνος Ἐρμαιοῦ ποιήσεται σε) Imperite in Bassileensi & Bourdelotiana vertitur atque ille te certum faciet, tanto utraque ineprior, quod secundae vocis primam litteram maiore caractere efferant. Itaque adscripsit pater, atque ille lucrifaciet te. Sed & correxit Benedictus. GRON.

ibid. Ἐρμαιοῦ) Vid. supr. Somn. cap. 9, καὶ τοῦ κρείττονος ἔρμαιοῦ ὄν. SOLAN.

ead. l. 11. Φοίνικας) Hinc adagium, *Phoenice vivacior*. BROD. Pag. 71. l. 2. Δείξαι) Mallem δέξαι. SOLAN. Emendationem Solani suffragantur Mss. Regg. 2954 & 3011.

ead. l. 3. Προσάξεται με) Sic habere I. & Fl. noraverat Solanus. Quid tum? Habent & sic reliquae, ut *Par. Hag.* plures enim iam consulere nolo, quia non dubito, quin rectum sit; vid. *Leuξ. c. 2.* προσάγεισθαι αὐτούς. Et *Phalar. I, c. 3.* ἐς τὸ πείθεσθαι προσάξασθαι τούτους. Forsan maluerit προάξεται alicubi invenire, vel potius activam formam προσάξει. Sed mediam & sic recte construi, vel ex Isocr. loco, quem Lexica proferunt, patet. Adde tamen Wollum de Verb. med. p. 184, § 17. Ubi quidem differentia ostenditur inter ἀγασθαι γυναῖκα, & ἀγειν γυναῖκα, quod prius significet, ducere uxorem in matrimonium; alterum vero, ducere mulierem quamcumque in aliquem locum: tamen utrumque habet accusativum patientem, & in sensu metaphorico active usurpatur. Sic eod. significatu, quo Noster, etiam *Herodian. I, 3, 12.* Ἀλλὰ τοὺς μὲν πειθοῖ... προσηγάγετο. *Ibid. 12, 9.* ἥλπιζε προσάξασθαι τὸν τε δῆμον — ἐπιδόσσει λαμπραῖς. Ne plura ad rem nimis facilem demonstrandam congeram. REITZ.

ead. l. 4. Ἄχρις ἂν ἢ μηδὲν ἢ ἂν εἰδότες περὶ πάντων ἀποφαίνωνται) Miris interpretationibus hoc colorant viri docti! *Obsopoeus, donec de omnibus nullius ignari definiendi facultatem sibi paraverint.* Benedictus, *donec aut nihil aut unum scire de omnibus ostendant.* Quando alterutrum horum erit? Et quid si vel paraverint cum illo, vel cum altero ostenderint illud, quod praedicat, an tunc adducetur *Lucianus*, ut credat? Illene tunc, cum nihil scire ostendant? Ridiculum prorsus. Itaque tentavit iuste haec mollire pater, adscripsitque se legere vacula ἢ omissa, ἄχρις ἂν μηδὲν ἢ ἂν εἰδότες π. ἀ. ἀποφ. cum versione Latina, *quamdiu non nisi unius gnari de omnibus pronuntiabunt.* GRON. Nihil hic intellexerant interpretes. Sed sola interpretatione nostra satis consultum puto sententiae horum verborum. Nota est enim illa verbi ἀποφαίνωμαι significatio; nec quemquam credo repugnaturum: *Quamdiu aut nihil, aut u-*

nam disciplinam singuli scientes de omnibus pronuntiabunt. SOLAN.

Pag. 72. l. 6. Φειδῖαν) Plut. in commentario de defectis oraculis videtur ad Alcaeam referre, οὐ κατ' Ἀλκαίον, inquit, ἐξ ὄνυχος τὸν λέοντα γράφοντας. COGN.

ibid. (Ὄνυχ· α· μόνον λέοντος) Unde ortam paroemiam, ἐκ τῶν ὄνυχων λέοντα, ferunt nonnulli. Brod. V. Plut. Π. Χρηστ. 730, 1, Οὐ κατ' Ἀλκαίον ἐξ ὄνυχος τὸν λέοντα γράφονται. SOLAN.

ead. l. 7. Αναλελογίζσαι) Praeteritum passivum, active tamen interpretandum, tum quia activ. ἀναλογίζω in usu non est, tum quia huiusmodi tempora passivae terminationis in aliis etiam verbis active valent; vid. Iensium infra ad Tyrannicid. cap. 12. REITZ.

Pag. 73. l. 5. Οὕτω, καί μοι &c.) Verba καί μοι τὸδε ἀπὸ κριναι, Solanus in Iunt. parenthesi incluserat, recte quod ad sensum, sed sufficit eum commatibus distinxisse: si quid tamen mutandum, pro οὕτως, legerem ὅπως quomodo, id enim sensum facit planiorem; etsi formulas interrogandi etiam sine particulis huiusmodi poni scio, ideoque mutationem haud adeo necessariam puto. REITZ.

Pag. 74. l. 2. Οὐδὲν γὰρ πρὸς τὸν Διόνυσον) Erasmi. in adagio, nihil ad Bacchum. BROD. Nihil ipsa ad Bacchum. Haec clautula in proverbium abiit, quo significatur, illa nihil ad rem attinere, & nimium inaequalem esse comparisonem. Alcaeus in Baccho. Vid. Erasmi. Chiliad. COGN.

ead. l. 3. Ὡ παῖ) O puer, o imperite. BROD. Ὡ παῖ λέγων) Ita M. P. L. & impr. plerique. Sed quid haec sibi velint, nemo, credo, intelligat: ego certe locum corruptum pronuntio. Fl. ὥπται. Vide num respexerit ad ὁ πᾶς λέων, quod supra usurpaverat Hermotimus c. 54. Nisi malis ὁ πᾶς λέων, ut Μισθ. c. 4, & Z. Tr. c. 16. Pro λέγων in Exc. Periz. est γέλων. Vid. Plut. 892 B. Clem. Alex. p. 19 A. ἐμοὶ μὲν οὐδ' ὁ πᾶς ἀν' ἀρκέση χρέος. Sic ἄπας ὁ οἶνος, c. 58. ἄπας ὁ πῖθος, c. 59. ἄπασα φιλοσοφία, cap. 61, & c. 66. Ego ὁ πᾶς λέων Lucianum esse, non dubito. Similem errorem vide admissum a multis Εὐχ. c. 26. SOLAN. Adscripserat vir quidam doctus margini edit. Hagen. ὥπται, nescio num Simon Servetus, an Io. Bellagrus, utriusque enim nomen, ut possessoris, in fronte huius libri scriptum invenio. At illud ὥπται certe convenientius foret, quam Ὡ παῖ, quod hic ἀπροσδιόνυσον est. Sic enim dicit Lucianus: nihil appositum visus est dicere Phidias. Nam etsi dicas, a Luciano puerum vocari Hermotimum, per ludibrium, quod iunioris instar discipuli quotidie scholam philosophicam fre-

quentet, ut initio huius Dialogi innuit, id tamen minus huc quadrare videtur. Solanus adiecerat, legendum δὲ πᾶς, non male, & conferendum Eύχ. cap. 26. Ubi in quibusdam edd.: quoque δὲ πᾶς legitur, cum aliae ibidem recte δὲ πᾶς habeant; nimirum δὲ πᾶς πλούτων, totus thesaurus, totae divitiae. Praeterea & pro λέγων, legit λέων, quod scil. licebat, quia alii γάλων exhibent: ita ut totum sic constituat, οὐδὲν γὰρ πρὸς τὸν Διόνυσον, δὲ πᾶς λέων, nihil enim ad rem facit totus leo. Eligat igitur, quod quis volet. REITZ. Suidam in οὐδὲν laudat, nihilque opus esse emendatione h. l. bene annotat cl. B. de Ball.

ead. l. 4. Φησὶ δὲ ἰα.) Ad Phidiam igitur proverbii huius originem refert Lucianus? quasi is olim ita reprehenderit puerum vel tironem, eaque verba nunc ad Hermotimum repetat. Tale quid sane verba sibi volunt, si ita dedit Lucianus, de quo vix est ut dubitemus, licet aliis alii ap. Erasmi tribuant. GESN.

Pag. 75. l. 5. Εἰ μὴ ἀνέχη τὴν διατριβήν) Obsopoeus, nisi exercitii impigro studio illud consecutus fueris. Benedictus, nisi recipias disquisitionem illam. Immo simpliciter, nisi hanc moram sustineas, tantum temporis colloces: nam respicit, quod Hermotimus dixerat de μορίῳ ἡμέρας. GRON.

ead. l. 6. Ὡς ἀκριβῶς.) An ὥς? F. Guyet. Non, mi Guyete, ὥς ἀκριβῶς enim est quam accurate: auget enim interdum illud ὥς, ut ὥς ἀληθῶς Aelian. V. H. III, 24. Sic ὥς σφῆδρα per quam, maxime; de quo vide Bud. Comment. p. 588. Alibi ὥς dicitur πλεονάζειν vid. eundem, & Maittaire de Dialect. pag. 76 f. REITZ.

ead. l. 10. Ἐλάστοις) W. ἐλάστως, quod forsitan melius. SOLAN.

ead. l. 12. Ἄτινά σοι αἶρ.) Quam philosophorum sectam. BROD.

ead. l. 14. Καταθύεις) Lege καταθύη. BROD. Καταθύοις. Ordo: καὶ θυσιάῃ τῷ μὴδὲ παρακαλεῖν, i. e. διὰ τοῦ, ne advocato quidem sacerdote. GUYET. Καταθύης M. In impressis καταθύεις & παρακαλεῖν. Coniecturam Marcilii quod attinet, ingeniosa est; sed si recipias, lege, meo periculo, non δέον cum illo, sed δέον. Verum ultima vox in M. & P. reperta, omnia restituit; quamvis in illo quidem a prima manu non sit. SOLAN. Vide, si lubet, quae supra de simili modorum differentia, ad cap. 24 huius Dial. notavi, ubi διεξέλθοι καὶ ἐπιδείξεται legitur. REITZ.

ibid. Καὶ θυσιάῃ) Καὶ θυσιάῃ τῷ μὴδ' ἱερὰ τινὰ τῶν μυσταλομοσδῶν παρακαλεῖν, Et sacrifices eo ipso, quod non advocos sacrificum aliquem pretiosum &c. Sed fortean fuit, καὶ θυσιάῃ θεῷ

μὴδ' ἱερὰ δέον τινὰ τῶν μεγαλομίσθων παρακαλεῖν. *Ei sacrifices Deo; neque opus sit arcessere sacrificium aliquem pretiosum.* MARCIL.

ibid. Μὴδ' ἱερὰ) Possis forte dicere, illud τῷ μὴδ' ἱερὰ — παρακαλεῖν, dictum esse per ellipsin τῆς ἐν. Sed mollius mihi videbantur haec ita a Luciano composita, *subiiciam tibi aliud*: quid igitur τὸ μὴδ' παρακαλεῖν, & hoc secutus sum in interpretando, neque piaculum puto, si quis in ipsum contextum orationis, annotata tamen altera quoque lectione, rogerit. Ceterum hinc apparet, quo ex fonte hauserit ille, qui circa decimum huius seculi annum idem remedium stabiliendae inter Christianorum sectas concordiae proposuit, castigatus, ut decebat, a Io. Conr. Schrammio inaugurali oratione de remediis quibusdam ante doctrinae sanae conciliationem ad concordiam ecclesiasticam necessariis, Helmstadii dicto anno habita. GESN.

ead. l. 15. Ἐς κάλπιν) Mirari subit, cum hunc Luciani iocum lego, virorum quorundam, quos gravissimos esse decebat, stuporem incredibilem, qui nobis fabellam Imperatoris Mogolici, religionem eadem ratione simiae divinatrici subicientis, & Christianam veram illam esse, quam, serione an ioco haud facile dixeris, quaerebat, mira sane ratione, deprehendentis. Inter *Ludicra pia* serio narratam invenies ab Angelino Gazaea Iesuita, p. 94, qui se eam ex literis Indicis Antonii Figueredo ex eadem societate anni 1611 haussisse ait. SOLAN.

Pag. 76. l. 1. Ἀμφιθελῆ) Patrimum, ἀμφοτέροις τοῖς γονεῦσι θάλλοντα, καὶ μὴθενδε ὀφφαισιμίκον. Sic hanc vocem, ex interprete Aristophan. ad Aves, interpretantur Scal. ad Catull. Marcil. ad Horat. Morem tangunt interpretes Theocriti, Eustath. ad Homer. BOURD.

ead. l. 5. Καὶ οὐ κατὰ σά) *Ac te indigna.* BROD.

ead. l. 12. Τῷ πρώτῳ χρηστῷ καὶ ἀξίῳ ἐντυχόντι) Oblopoeus, cui sub initium bono & digno incideris. Benedictus, in quod bonum & dignum incideris, perperam omittens, quod omitti non debet τῷ πρώτῳ; tum neuter ostendit vim vocis ἀξίῳ, cui pater adscriptit εὐώνυμ. Sed & mox perperam. iidem κοτύλην verterunt *sextarium* vel *sestarium*, cum deberent *hemina*, ut annotavit idem. GRON.

Pag. 77. l. 13. Εἶ) Cod. W. recte εἶ, quod in reliquis omisum, sensum perturbat. SOLAN.

ead. l. 14. Ὡνησάς γε) *Gratum mihi fecisti.* BROD.

Pag. 78. l. 5. Εἰ μὴ ἄρα) Duas illas voces ex coniectura sup-

plevimus, quas & sensus postulat, & vox *ein*, ut omitteret, librario oscitanti ansam dedit. SOLAN.

ead. l. 6. Ὡς περ οἱ κάπηλοι) Conf. L. Bos (bene monente cl. Hemsterh.) ad Ep. 2 ad Corinth. p. 154, ubi *καπηλεύοντες τὸν λόγον τοῦ θεοῦ* explicat ex Aeschyl. 7 Theb. *καπηλεύειν μάχην*, quod Ennius *cauponari bellum* dixit, i. e. cum dolo bellum gerere, & auro magis, quam ferro ac virtute. Peculiariter de philosophis veteribus dicunt Graeci scriptores *καπηλεύειν σοφίαν, μαθήματα*, de malis & Sophistis, qui sapientiam & disciplinas quaestui habebant, & falsa pro veris docebant, bonis mala miscebant, haud aliter ac caupones, qui vinum aqua mixtum vendunt, vel qui dolose metiuntur; eaque pluribus exemplis firmata videantur ibidem. Hinc *καπηλίδες* pro fraudulento apud Aristophan. aliosque. Olim vero in partem non ita malam valebat, quin significaret omnem lucrandi modum, id praecipue mercaturae genus, quod per nummos fit, opponiturque priscae mercium permutationi: quare *καπηλίζει τέχνη* & *καπηλίδες* recte vertitur *nummularia* ap. Aristot. I Polit. c. 9, ubi bis ter occurrens hoc verbum, nec non capit. seqq. videri potest. REITZ.

ead. l. 7. Κεραιάμενοι γε) *Aquam immiscentes*. BROD. In venditione vini triplicem fere fraudem cauponum norant veteres: quod illud diluant, mangonizent, & falsa mensura vendant. Casaub. ad Theophr. Char. p. 244. SOLAN.

ead. l. 15. Ἄρα ταῦτά;) Ἄρα ταῦτα edd. Lege ταῦτά. GUYET. Rogat Hermotimum Lucianus, ὁ διδάσκαλος ὁ σὸς, ἄρα ταῦτα πρὸς ὑμᾶς λέγει ὁ σημέραι, καὶ περὶ τῶν αὐτῶν, ἢ ἄλλα ἄλλοτε; πολλὰ γὰρ ἐστὶ. πρόδηλον, ἢ ἑταῖρος. ἢ οὐκ ἂν εἰδὲς ἐτι παρέμενες αὐτῷ κατὰ τὸν Ὀδυσσεῖα περινοστῶν, καὶ περιπλανώμενος, εἰ τὰ αὐτὰ ἔλεγεν, ἀλλ' ἀπέχρησεν σοι καὶ ἅπαξ ἀκούσαντι; Vertitur, Praeceptor tuus num haec quotidie dicit vobis, & de iisdem verba facit, an vero alias alia proponit? multa enim sunt, ut patet, amice. An non vero etiamnum, ut par est, apud ipsum, instar Ulyssis circumueundo, & oberrando perduras, si eadem loquitur, vel tibi satis est aliquid semel inaudivisse? Sed nihil certius iuxta & manifestius, quam pro vulgato ταῦτα πρὸς ὑμᾶς λέγει ὁ σημέραι, legendum ταῦτα π. ὁ. λ. ὁ. Patet ex re ipsa, & sequentibus. Duo rogat, utrum magister eadem semper, an identidem alia proponat. Respondebat ipse, illud esse πρόδηλον scilicet alia identidem proponi, cum multa sint excutienda, & discipuli propterea longum tempus debeant adhaerere praeeptori: nam si eadem semper proponerentur, suffi-

ceret vel semel audivisse. Res per se plana est. Immo iam video non aliter haberi in editione Flor. IENS. Secuti sumus L. & Cod. Fl. quem Iensius inspexit, qui, ut id obiter moneam, differt hic a Fl. qui Oxoniae in Bibliotheca Bodleiana asservatur. In Oxoniensi enim illo manifeste ταῦτα, ut & in reliqq. edd. legitur. SOLAN.

ead. l. 17. Εἰκοσὶν ἔτη) In omnibus antea legebatur εἰκὼς ἔτι, nec quisquam praeter Vorfium exstitit, qui corruptum locum pronuntiaret. Is autem margini sui Codicis pro εἰκὼς adscripserat εἰκῆ. Sed ne sic quidem sanabatur. Ego vero, qui meminissē Hermotimum XX annos perpetuos magistro Stoico operam dedisse, (c. 2 & 77) eundem etiam numerum annorum ex Ulyssis, cui comparatur, *militia & erroribus* colligi non ignorans, meam emendationem in textum recipere minime dubitavi; praesertim cum levissima interpolatione Codicum scripturam repraesentet. Urinam eadem facilitate reliqua apud hunc corrupta sic liquido restituere daretur! Verum non semper sic patet ad emendationem via. Cui enim hic in mentem XX illi anni venissent, nisi alibi in eodem libello de iis legisset? Non semper itaque inertiae enarratorum, editorumve impurandum est, quod corrupta apud veteres scriptores verba edantur. Sunt enim absque Codicum ope quaedam insaniabilia. Tum demum merito culpandi sunt, cum prava & corrupta pro sanis & tradunt & enarrant. SOLAN. Εἰκὼς ἔτι) Εἰκοσὶν ἔτη Solanus iussit reponi, pro absurda scilicet vulgata; ex cap. 2 & 77 huius Dial. Cui parere vix dubitarem, quia emendatio est adeo manifesta, & mutatio adeo exigua. Verum quia neque ullo Codice, neque editione est suffulta, & Gesneri versio sentum ex vulgata elicit satis planum, non aui- sim ipsum contextum mutare, etsi Solani emendationem valde probō. REITZ.

Pag. 79. l. 1. Περινοστών) Vid. Demon. p. 598, 2. SOLAN. ead. l. 4. Ἀπὸ τοῦ πρώτου γυναικός) Pro ἐκ τοῦ πρ. γ. quod frustra negasse alios in verbis Epist. ad Rom. I, 20, ἀπὸ κτίσεως κόσμου, ubi ἐκ dicendum fuisse volunt, satis multis probat Iac. Elsn. ad Novi foederis libros T. 2, pag. 6, quem ideo saepius ad partes voco, quia & is Lucianum plurimum ad partes vocat. REITZ.

ead. l. 7. Ὡστε) Scribo ὥστε μηδὲν, ὃ — καὶ ἄλλως. VORST. Et hic locus corruptus; sed medicinam ei ego facere non possum. Alii viderint. SOLAN.

ead. l. 8. Μεθῶν περιήεις) Acute. Alias ebrii fiunt, qui to-

tum ebibunt; tu nisi totam ad fundum philosophiam exhausteris, ut ebrius oberrabis. GERN.

ibid. Ἐν τῷ πυθμένι) Ex Hesiod. BOURD.

ead. l. 14. Ὡς περ φασὶν ἐν Δελφοῖς) Dico ad Paus. BOURD.

ead. l. 15. Ἐν Δελφοῖς) Delphos tellus a principio varicina-ri solita fuit, quae paulo post Daphnem constituit, a qua Themis eandem facultatem adepta est, a Themide autem Apollo dono accepit: qua de re Pausan. in Phocicis. COGN.

ibid. Τοῦ ἱεροῦ νάματος) Fontis Cresphonnis. BRÖD.

Pag. 80. l. 3. Τῷδε) N. L. SOLAN.

ead. l. 7. Καὶ ἄλλα ποικίλα πρὸς. εἰ δὲ σὺ ἀνῆσασθαι ἐθέλων &c.) καὶ ἄλλα ποικίλα, πρὸς δὲ σὺ ἀνῆσασθαι ἐθέλων &c. *Et alia omnimoda. Accedis vero tu emere volens.* MARCIL. Hermotimus, quo probaret, sufficere, si quis unam sectam experiretur, ad iudicandum de ceteris omnibus, usus fuerat similitudine ementis vinum, qui si unum pocillum biberit, iudicare possit de toto illo dolio, unde haustus ille pocilli esset depromtus. Atqui negat Lucianus rem hanc ita sese habere, cum non sicut in uno dolio vinum sibi per totum dolium simile est, ita omnes sectae inter se sint eiusdem generis. Quo autem clarius id ostendat, *Age*, inquit, ὁ μὲν γὰρ πίθος ἐτί μετέτω σοι, καὶ ὁ κάπηλος, ἐνέστω δὲ μὴ οἶνος, ἀλλὰ πανσπερμία τις πυρὸς ὑπὲρ ἄνω. καὶ μετὰ τοῦτο, κύαμοι. εἴτα κριθαί. καὶ ὑπὸ ταύταις, φακοί. εἴτα ἐρέβινθοι, καὶ ἄλλα ποικίλα πρὸς. εἰ δὲ σὺ ἀνῆσασθαι ἐθέλων τῶν σπερμάτων, καὶ δεῖ ἀφελὼν τοῦ πυροῦ, ὑπὲρ ἡν, ἀνέδωκέ σοι δαῖγμα ἐς τὴν χεῖρα, ὥς ἰδοὺς, ἄρα οὐκ ἔχεις ἂν εἰπαῖν εἰς ἐκεῖνο ἀποβλέπων, εἰ καὶ οἱ ἐρέβινθοι καθαροί, καὶ οἱ φακοὶ εὐτακεῖς &c. *Dolium quidem & caupo retineantur, atque insit non vinum, sed seminum omnis generis mixtio; tritum desuper, postea fabae, dein hordeum, & sub his lentes, mox cicer, praeter varia alia semina. Iam si tu semina emere velis, & insitor, accepto tritico, tibi specimen inspicendum in manus indideris: possesne tu, illud intuitus, dicere, an cicer mundum, an lentes maceratu faciles &c.* Marcilius hic legit, καὶ ἄλλα ποικίλα. πρὸς εἰ δὲ σὺ ἀνῆσασθαι ἐθέλων. Puto eum voluisse πρὸς. Tu vero adeas, accedas, emere volens. Sed nulla emendatione opus. Satis sana est & structura, & sententia; praesertim si sequentia consideres. Quod autem Noster ait, καὶ ἄλλα ποικίλα πρὸς, id recte interpretes, praeterea varia alia, semina scilicet. Ita enim πρὸς simpliciter pro insuper in extremo periodi fine ponitur. Demosthenes I contra Philippum, Τάλαντα ἐννεήκοντα καὶ μικρόν τι πρὸς. Aeschylus in Prometheus v. 73: Ἡ μὲν κελεύσω, κἀπιδωξέω γὰρ

πρὸς. Persequitur hoc argumentum Lucianus, aitque, philosophiam quoque non posse ab uno, quod quis primum dixerit, cognosci, quemadmodum universa sit. Neque enim eam unum quid esse, sicuti vinum, quocum eam compararat Hermotimus, eandem specimini similem esse ratus. Τὸ δὲ, pergit, ἑτεροῖν τι ὄφθῃ, οὐ παρέργου τῆς ἐξετάσεως δέδοται. οἶνον μὲν γὰρ φαῦλον πρίασθαι, ἐν δυοῖν ὁβολοῖν ὁ κίνδυνος. αὐτὸν δὲ τινα ἐν τῷ συρφετῷ παραπολεῖσθαι, ὡς καὶ αὐτὸς ἐν ἀρχῇ ἔφησθα, οὐ μικρὸν εἶναι κακόν. Subobscura haec: neque enim oratio illa infinita (αὐτὸν δὲ τινα ἐν τῷ συρφετῷ παραπολεῖσθαι) pendet ab sequentibus, ὡς καὶ αὐτὸς ἐν ἀρχῇ ἔφησθα, cum haec verba seorsum sint consideranda, & separatim sensum habeant: nimium tamen illa separavit interpretes; quippe qui ea plane omisit. At si bene attendatur, apparet, omnem orationem pendere ab ὄφθῃ. Sic itaque interpretor: *Hoc vero aliud esse naturae apparuit, neque persuntioriam disquisitionem exigere: nam vinum quidem emisse vitiosum, duorum obolorum esse iacturam, (κοινὴν tantum intelligit, ut patet ex seqq.) aliquem vero ipsum in faece plebis perire, ut iute ipse initio dixisti, (p. 530 E. adde pag. 549.) non parvum esse malum, scilicet ὄφθῃ. Quin & verba illa οὐ μικρὸν εἶναι κακόν sunt tanquam nominativus posita, referenda itidem ad ὄφθῃ ut sit, αὐτὸν δὲ τινα ἐν τῷ συρφετῷ ἀπολεῖσθαι, οὐ μικρὸν εἶναι κακόν ὄφθῃ, aliquem vero ipsum in faece plebis perire, non exiguum malum visum est. IENS. Καὶ ἄλλα ποικίλα πρὸς) Ita Noster supra Catapl. cap. 8. Ubi etiam duo alia similia dedit Solanus. REITZ.*

ibid. Πρὸς) Sic Graeci solent. Demosth. 116 C. & Noster Catapl. cap. 8. SOLAN.

ead. l. 8. Ἀφελὼν) Ὁ κάπηλος. GUYET.

ead. l. 11. Εὐτακοῖς) Facile macerantur. Οὐ διάκενοι, imanes non sunt. BROD.

ead. l. 14. Ἀφ' ἑνὸς) Vid. supra Ἀπολ. μισθ. cap. 11, ubi id illustravimus. Sic quoque infra occurrit Συμπ. c. vel § 32, ἢ ἀφ' ἑνὸς ἀνδρὸς οὐκ ἐννόμως φιλοσοφούντος — μετρεῖτε τὸν Κλεάνθην &c. SOLAN.

ead. l. 15. Τοῦ πρώτου) Intellige γαίματος. BROD.

ibid. Μάθοι) Legendum μάθοις, & ita interpretati iam sunt viri docti. GESN. Μάθοι ἂν etiam legi in Flor. edit. notat Solanus. Sed quid tum? Legitur & in ceteris. Nec quisquam dubitet, quin μάθοιο vel μάθοις invenire optaverit. Quod si alicubi invenissem, sine haesitatione recepissem. REITZ.

ibid. Ὅποιά ἐστὶν) Indicativus ille, pro quo Latini aliiue

populi amant subiunctivum, adeo est frequens & usitatus Graecis, ut puderet quidquam de eo monere, nisi scirem; eundem nonnullis tamen interdum suspectum fuisse. Quare, si cui exempla non succurrunt, videat lensii Lectt. Lucian. 2 pag. 27 ad 35, & quos frater G. O. Reitzius adducit in Belg. Graec. p. 385. Quibus tantum addo Ael. V. H. 2, 36, ἡρώτησε, πῶς ἔχει, ubi tamen facile suspiceris, ἔχει legendum, quia cap. proximo dixerat, ἤρετο, τί πράττοι. Sed nihil opus est. Conf. mox cap. 63, οἷσδ' οὖν ὁ δράσεις; & Nostrium infra cap. 81 f. καὶ τῆς γε μητρὸς ἐρομένης αὐτὸν, τί ταῦτα ληρεῖ. Et sexcenties alibi. REITZ.

Pag. 81. l. 3. Ἐν δυοῖν) Dubitavi aliquamdiu, num sic, aut ἐνδς ἢ δ. legendum esset; sed video & Isocratē sic ferme locutum, p. m. 85, 1, ὀλίγοι πρὸς πολλὰς μυριάδας ὥσπερ ἐν ἀλλοτρίαις ψυχαῖς μέλλοντες κινδυνεύειν & Demosth. 148, 1, ἐν τοῖν δυοῖν ὀβολοῖν ἐθεώρουν ἄν. SOLAN.

ead. l. 4. Ὡς καὶ αὐτὸς — ἔφησθα) Vel ita dedisse viderur Lucianus, σὺ καὶ αὐτὸς ἔφησθα οὐ μικρὸν εἶναι κακόν vel ita, ὥς κ. α. ἔ. οὐ μ. ἔστι κακόν. Illud enim ἤσθη huc revocare, cum alia iam constructio intercesserit, videbatur duriusculum. GESN. Non dubitavi, cum Solano illud ὥς, quod edd. habebant, praeunte Cod. P. eiicere; nam sic sensus fit planus: si enim ὥς retineas, illud sequens εἶναι in ἔσται vel ἔστι mutandum foret, ut nexum indaganti parebit. Ceterum ἐν τῷ συρφετῷ παραπολεῖσθαι οὐ μικρὸν κακόν, habuimus etiam supra cap. 2. REITZ.

ibid. Ἐν ἀρχῇ) In huius Dialogi initio. BROD.

ead. l. 10. Κατὰ τὴν παροιμίαν) Sic illa, ἄλλην μὲν ἔξαντλουμέν, ἢ δὲ ἐπιρρέει consule paroemiographos. In Anglic. Cod. dramata paginae 315 omnino corrupta. BOURD.

ead. l. 11. Ὁ τὸν Δαναΐδων πῖθος) Erasmus in proverbio; Danaïdum dolium. BROD. Δαναΐδων) Apud alios scribitur alio accentu, Δαναΐδων. In Par. erat vitiose Δαναΐδων duplici accentu. At nos scripturam edd. l. Ald. B. 2. & S. &c. expressimus, quae circumflexum agnoscunt, recte quidem, si ab recto Δαναΐδης formetur; quod tum communis generis credendum: id quod tamen vix mihi persuadeo; sed rectius cum Suida Δαναΐδων scribendum existimo a nominativo Δαναΐς, ut ἐλπίς, ἐλπίδων, λαμπάς, λαμπάδων. Interim constantem vet. edd. lectionem expressisse mihi fraudi non erit. REITZ.

Pag. 82. l. 3. Ἀκαριαίον) Confer supra cap. 6 fin. Et infra Σύγγρ. c. 7. SOLAN.

ibid. Ἀποξύσας) Vid. Dial. omnium primum c. 2, ait Solanus. At cum ibi legatur ἀποξέων ἂν τὸν κηρὸν, nihil aliud, credo, indicare voluit, quam ἀποξέω & ἀποξύνω utrovis modo dici. REITZ.

ead. l. 5. Ἀποθάνοιο) Ferri sic potest; sed Lucianus, ni fallor, scripserat, ἀποθάνοι ὁ προσεγγεγυγμένος. SOLAN.

ead. l. 12. Ἐν ἀρχῇ) Vid. supra hoc Dial. c. 1. SOLAN.

ibid. Ὁ μὲν βίος βραχύς) Virgil. X Aen.

— breve & irreparabile tempus

Omnibus est vitae. —

Horat. Od. 4, L. I. Iuvenal. Sat. 9. COGN.

Pag. 83. l. 4. Οἷσθ' οὖν ὃ δράσεις;) Doct. Abresch. legit δράσον, in animadv. ad Aeschyl. T. I, p. 510, ut sit per hyperbaton, pro δράσον οὖν, ὃ οἷσθα, ut in Tox. c. 62, ἀλλ' οἷσθα δ δράσομεν. Et ex Eurip. Iph. Taur. 1203, οἷσθα νῦν ἃ μοι γενέσθω, aliisque id probat; nec displicet, quia interrogatio hic in Luciano minus apta. REITZ.

ead. l. 10. Καὶ μὴ εὖ εἰδέναι) Καὶ μὴν εὖ εἰδέναι. MARCIL. Καὶ μὴν εὖ εἰδέναι χρὴ &c.) Hermotimus denique vix quidquam amplius dicere habens, quo Lucianum male de experiundis sectis omnibus differentem coarguat, pueriliter ait, eum id prae invidia facere, videntem, quantos iam in disciplinis philosophicis progressus fecerit Hermotimus. At tu, respondet, nil morare me, tanquam insanientem, tuque iter tuum confice, &, quod videatur, agito. Ἀλλ' οὐκ ἔξες, subiicit Hermotimus, σὺ βίαιος ἂν αἰρεῖσθαι τι, ἢν μὴ πειραθῶ ἀπάντων, At tu, violente, non finis me quidpiam eligere, nisi cum per omnia ierim. Lucianus: Καὶ μὴν εὖ εἰδέναι χρὴ, ὥς οὐκ ἂν ποτε ἄλλο εἴποιμι. Culparur Benedictus, quod haec ultima non bene verterit, Atqui me nunquam aliud dicturum, probe scias oportet. Quidni bene Benedictus verterit, non video. Ait Hermotimus, At tu, qui violentus es, non finis quidpiam arripere, nisi ubi omnia perquisierim. Respondet ille: Atqui probe scias oportet, me nunquam aliud dicturum, me nunquam aliam de hac re sententiam laturum. Belgice magis convenienter Graeca haec efferri possint, la gy moet weten, dat ik nooit anders sou seggen. Sic c. 73, Οὐκ ἂν ἐκόντες εἰποιεν &c. Non ultro id dicerent, c. 77, Οὐδ' ἔγὰρ ἂν ἐκείνο ὁρῶς εἰποις, Neque enim id recte dicas, diceres, dixeris. Sed statim non bene Benedictus haec traiecit (ἔστ' ἂν μὴ ἑτερός σοι λόγος συμμαχήσας, ἀφέληται τῆς βίας, ἢδ' ἀγόμεν) vertens, Nisi dum altera pro te faciens oratio, quod iam illa-

tum est, auferat a violentia; cum debuerit, Donec nulla alia oratio ubi succurrens, ex vi te, qui iam raperis, duceris, eripiat, vindicet. IENS.

ibid. Ὡς οὐκ ἂν ποτε ἄλλο εἴποιμι) Obsopoeus, ut ne quid interim dicam aliud. Benedictus, me nunquam aliud dicturum. Immo, ut recte notavit pater, ut ne quid dicam a ratione alienum. GRON.

ead. l. 11. Ἀναίτιον — αἰτιάσθαι) Homer. II. N. BRÖD. Homer. II. A, 653. SOLAN.

ibid. Δοκίς μοι — αὐτὸν — ἀγόμενον) An sic scribendum & distinguendum? Δοκίς μ. κ. τ. π. αἰτιάσθαι, αὐτὸς ἐστ' ἂν μὴ ἕτερος σ. λ. σ. α. τ. βίας, ἥδ' ἂν ἀγόμενος. Nam violentiae certe crimini ipse, donec altera auxiliatrix oratio te liberet, obnoxius eris. GUYET.

ead. l. 12. Αὐτὸν) Salebrofus hic locus; nec, quid decernam, in promptu est. Aut dormitabat, cum haec scriberet Lucianus, aut oscitabant, qui descripserunt, librarii. Ut enim verba nunc leguntur, ex illo αὐτὸν nemo, credo, sensum eliciet commodum. Aliter autem a Luciano scriptum fuisse, tum ex absurditate verborum constat, tum etiam ex litura, quae in M. apparet, cuique hodierna scriptura a recentiore manu inscripta est. SOLAN. Αἰτιάσθαι αὐτὸς corrigit *Fh. M.* Et marg. *B. 2.* REITZ. Spero, qui interpretationem nostram hic cum Graecis contulerit, illum nihil absurdi amplius in iis deprehensurum. Sed clariora erunt Graeca, si primo observes, αὐτὸν iungendum cum ἀγόμενος, deinde, si post αἰτιάσθαι incidas: Latina autem illustriora erunt, si in verbis, a vi ME liberet, ME illud vel omittas simpliciter, vel in illum mutes. Nam de se quidem loquitur, quo respectu me mihi in mentem venit, sed loquitur in tertia persona. GESN.

Pag. 84. l. 2. Αὐτῷ) Τῷ λόγῳ sc. GUYET.

ead. l. 11. Τῷ τοιούτῳ) Τῷ κριτικῷ. GUYET.

ibid. Καὶ προβέμενον) Supplendum τὸ δεῖ. GUYET. Fatue Benedictus & inde haec editio, omnibusque in medio positis eligendum eum, qui differt & cunctatur. Recte Obsopoeus, omnibus in medium propositis eligere oportere cunctantem & tardantem sic. GRON. Καὶ προβέμενον ἅπαντα εἰς μέσον αἰρῖσθαι διαμέλλοντα, καὶ βραδύνοντα, πολλάκις ἐπισκοποῦντα. Interpres: omnibusque in medio positis eligendum eum, qui differt & cunctatur, saepe contemplando. Sed Lucianum non assecutus est. Illud, ut putato, voluit Lucianus: Omnibus in medio positis, oportet eligere immorantem, & cunctantem, saepe considerantem. Vult enim, non

temerariam & inconsideratam debere fieri istiusmodi αἰρεσιν. VITRING.

ead. l. 15. Τους Ἀρεοπαγίτας) Areopagitae in tenebris iudicabant. GUYET.

Pag. 85. l. 4. Ἐπὶ πάντων ἐλθεῖν) Ubi Lucianus dixisset, Hermotimum suum tum denique certo & liquido philosophari posse, ubi omnia diligenter examinari, nulla neque aetatibus, neque specie, neque existimationis dicentis ratione habitata; respondet Hermotimus, Μετὰ τὸν βίον φῆς· ἐκ γὰρ τούτων, οὐδ' αὖτος ἀνθρώπων βίος ἐξαρκέσειεν ἂν ὡς ἐπὶ πάντων ἐλθεῖν, καὶ ἄκαστον ἀκριβῶς ἐπιθεῖν, καὶ ἐπιδόντα κρίνειν, καὶ κρίναντα ἐλέσθαι, καὶ ἐλθμενον φιλοσοφῆσαι. Post vitam dicis. Ex his enim sequitur, nullius hominis vitam satis longam esse, ut omnia perlustrat, & accurate singula perspiciat, perspectaque iudicet, iudicata eligat, delectuque habito philosophetur. Saepe supra & infra in hoc libello unitur auctor formula illa loquendi, per omnes ire, sectas scilicet, perquirere, perlustrare, excutere; idque Graece per ἐπὶ πάντα, vel πάντας, ἐλθεῖν in hoc tamen loco mirifice mutat, si modo ipse mutationis sit auctor. Certe pag. seq. καὶ ἐφ' ἅπαντας ἐλθόμεν πειρώμενοι, etiamsi per omnes ivemus, experimentum capientes. Cap. 68, δέήσει τοῖνυν σε, εἰ μέλλεις Στωϊκῶν τὸν ἄριστον εἰσεσθαι, εἰ καὶ μὴ ἐπὶ πάντας, ἀλλ' οὖν ἐπὶ τοὺς πλείστους αὐτῶν ἐλθεῖν, oportebit igitur te, si Stoicorum optimum cogniturus sis, si non per omnes, per plurimos saltem istorum ire. Supra c. 45, ἐπὶ πάντας ἀναγκαίως ἀφ' ἑξέμεθα· c. 42, δέήσει ἐπὶ πάντας ἐν κύκλῳ ἐλθόντα ἰδεῖν· c. 41, ἢν μὴ ἐπὶ πάντας ἐλθῃς. IENS. Πάντα) Emendationem Iensii securus esse πάντας legentis pro πάντων, quod in omnibus impressis legitur, nisi in M. & L. πάντα invenissem, quod verius puto. Vid. tamen c. 41, ubi itidem ἐπὶ πάντων sine ἐλθεῖν. SOLAN.

ead. l. 5. Ἀκριβῶς ἐπὶ δεῖν) Restituo ἐπιθεῖν. BROD.

ead. l. 6. Γὰρ) Ita, uti coniecram, M. P. & L. pro καὶ, quod in aliis omnibus erat. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐτι μοι δοκοῦμεν) Παρέλκον illud μοι. GUYET.

ead. l. 11. Οἱ ἀλλεύοντες) Videtur ad fabul. Aesop. alludere. VORST.

Pag. 86. l. 3. Οὐκοῦν πειρῶ διεκδύναί) Hoc Obsopoeus verterat, proinde ego te rursus extricare conabor. Longe aliter Benedictus: Ergo da operam, ut effugias. Utrumque verba haec significare possunt, si sola spectentur; verum nexus sequentium satis ostendit, posteriore modo accipienda esse. REITZ.

ibid. Σὺν δεῶ) Verba haec σὺν δεῶ γὰρ εἰσθα νεῖν, Obsopoeus

poeus reddiderat, *neque enim mihi dubium est, peritia natandi te praecellere.* Melius Benedict. *iuvante enim Deo natare scis.* Posterius verum esse, si probatione indiget, adi Aristophan. Plut. 114. Et Kusterum, idem ex Eurip. adstruentem. REITZ.

Pag. 87. l. 1. Ὁ δὲ πάντες) M. & Fl. ed. haec verba habent, quae in reliquis non reperiuntur. SOLAN.

Pag. 88. l. 12. Ἰδιώτην τινὰ βίον) Ienf. aliud agens in Lest. Luc. p. 90, fatetur quidem, Benedictum non plane aberrasse, qui *privatam vitam* verterit; tamen non intellexisse veram vim, cum significet vitam *rudem, indoctam, impolitam, incultam*: aliaque exempla affert, ubi ἰδιώτης exponatur per ἀμουςος. Et appositionem illam duorum substantivorum pluribus illustrat, ut στρατιώτης βίος, τέχνη βάνευτος &c. Confer infra cap. 81. REITZ.

ead. l. 13. Τοῦ φιλοσοφῆν ΛΥΚ.) Expunge ΛΥΚ. quod quidem post verba haec εἶτη καὶ μὴ substituendum est hoc pacto: εἶτε καὶ μὴ. ΛΥΚ. BROD. Delenda nota personae ΛΥΚ. MARC.

ibid. Τοῦτο συμβαίνει γὰρ ἐξ ὧν φησὶ ἀδύνατον εἶναι φιλοσοφῆσαι) Obiopoeus, *illud quidem accidit, quod dicis, philosophari promptum non esse.* At Benedictus, *illud quidem accidit, quod dicis, non esse promptum philosophiae incumbere, & huius nascita commutatione vocum, & utriusque interpretatione non satis valida vocis ἀδύνατον.* Intellige cum patre, *illud quidem colligitur ex iis, quae tu dicis, non posse philosophari.* Nam συμβαίνει hic ponitur, ut supra, *μαίνοιτ' ἂν ὁ μὴ τέτταρα συμβαίνειν λέγων,* nempe ἐκ δυνὸν δυνάδων συντεθεισῶν. GRON. Interpres, *Illud quidem accidit, quod dicis, philosophari promptum non esse.* At non videtur intellexisse verbum συμβαίνειν, quod saepe usurpant Graeci, cum significare volunt, ex dictis aliquid consequi, effici, vel colligi. Desumptum ab arithmeticis, atque ita etiam h. l. Veritas igitur verba: *Hoc quidem sequitur ex iis, quae dicis.* VITRING. Haec verba perperam in vulg. & M. Luciano tribuuntur: quod & Marcil. viderat, & ed. l. confirmat. SOLAN.

ead. l. 14. Ὡν φησὶ ἀδύνατον) Ἀν ἐξ ὧν; GUYET.

Pag. 89. l. 7. Ὑπερήμερον) Vocis ὑπερήμερον notionem eleganter declarat illud Longini f. 14, ubi ὑπερήμερόν τι τοῦ ἰδίου βίου καὶ χρόνου φθέγγασθαι recte interpretatus est ex Cicero-
ne Tullius, *dicere aliquid, quod non iisdem regionibus terminetur, quibus vitae nostrae spatium circumscriptum est.* GESN.

ead. l. 8. Τελευτῶν) Sic supra c. 46. Hic rursus edd. l. A. 1. H. P. S. quas consului, τελευτῶν adverbii more, non τελευτῶν, ut Bud. in Comment. REITZ.

ead. l. 10. Εἰτε καὶ μὴ. σὺ δὲ πῶς) *Excidit nota personae, Εἰτε καὶ μὴ. ATK. σὺ δὲ πῶς. MARCIL. W. P. & ed. I. agnoscunt Luciani personam, quae in reliquis non notatur. SOLAN.*

ead. l. 12. "Ο, τι εὔρ.) *Lege ὅτι. GUYET. Hoc ita verum est, ut lectores rogem, habeant pro eodem, ac si ita edi curassem; licet pristinam lectionem non mutaverim, quia variationem in ea non inveni. REITZ.*

ibid. Τι εὔρηται) Τι εὔρηται πρὸς αὐτῶν; ἐγὼ μὲν οὐκ ἂν ὁμῶσαιμι, καὶ τοι πόσα ἄλλα &c. *Excidere nomina personarum, videlicet: τι εὔρηται πρὸς αὐτῶν; EPM. 'Εγὼ μὲν οὐκ ἂν ὁμῶσαιμι. ATK. Καὶ τοι πόσα ἄλλα. MARCIL. Coniectura Marcilii ita mihi vera visa, ut mihi non temperaſim, quin in contextum reciperem deficientes in edd. personas, maxime, cum Cod. M. viam ad id muniat. Et minus apte alioqui eadem persona interrogaret ac responderet. Cum vero Marcilii coniecturae responderet Cod. M. solitis suis punctis designans Hermotimi personam, eamque sequi lectionem decrevissem, necessario & proximum ATK. ex Marcilio recipiendum erat, et si Codex ibi non addiceret; nam si hanc omissem, nova confusio orta foret. REITZ.*

ead. l. 13. EPM. 'Εγὼ μὲν οὐκ ἂν ὁμῶσαιμι. ATK.) 'Εμμ. agnoscit M. quem suis punctis, pro more designat. Sed ATK. idem Cod. non habet; sententiae tamen id necessario postulanti reddimus. SOLAN.

Pag. 91. l. 2. "Εν τοῦτῳ ἔστιν) *Intellige ὁ χρόνος. GUYET.*

ead. l. 5. Καὶ ὑπάρχειν) *Non poterāt hic abesse coniunctio; alioqui lubens cum W. eam omissem, quia καὶ iam nimis frequenter est reperitum: nam qui paulo supra, a verbis καὶ διαγῶνας incipiens numerare velit usque ad καὶ τέχην, inveniet vices positum καὶ, intra viginti versus. De quo supra iam questus sum. Sed Latini hic Graecos copia vincunt, qui orationem variare possunt per &, ac, quae, atque, nec non, etiam, quoque, tum, cum &c. dum Graeci καὶ & τε solis fere contenti sunt, etsi ἢ μὲν, ἢ δὲ interdum pro iis adhibeant. REITZ.*

ead. l. 9. "Ηεις) *Retinui vulgatam, etsi ἄγεις, quod Cod. P. habet, non malum. Interdum enim ἄγω ita absolute usurpatur, pro venio, i. e. quasi ἄγω με, adduco me, quod Lexicogr. iam notarunt. Sic ἐπάγειν & προσάγειν sine accusativo Arrian. Exp. Alex. I, 1, ὥστε Ἀλέξανδροι—ἐπάγοντα οὐκ ἐτί ἐδέξαντο. Ib. c. 2, p. 6 f. ed. Gron. προσάγοντος Ἀλεξάνδρου ἐκ πολλοῦ συνεπεφυγότες ἦσαν. Id. L. 2, c. 3, p. 63, προσάγοντα δὲ κῶμῃ τῇ τῶν Τελμισσίων, ἐντυχεῖν παρθένῃ ὑδρευομένη. REITZ.*

ead. l. 10. Τῆς βίης ἕλκεσθαι) Erasmus in proverbio, *paribus trahere*. BROD.

ead. l. 11. Θαλλῶ) Vid. Athen. 25 A. B. & Casaub. qui Platonis etiam ea de re locum affert. Utitur eadem figura & Philostr. pag. 587, τούτῳ ἀφορέα μὲν οἶνου προσάγων, ἢ ὄψα, ἢ ἐσθῆτα, ἢ ἀργύριον, εὐμεταχειρίστῳ ἐχρήσατο, καθάπερ οἱ τὰ πεινῶντα τῶν θρεμμάτων τῷ θαλλῶ ἀγοντες. SOLAN. Iunt. non hic modo θαλλῶ, uno λ, sed & supra Reviv. c. 46: quod quidem eodem redit; verum plurium edd. consensum sequimur. REITZ.

ead. l. 12. τῷ ἐπιτραπέζιῳ) Hoc est, τῷ ἐπὶ τῆς τραπέζης ἐκχομένῳ ὕδατι, ὃ διὰ τὴν ἰσορροπίαν καὶ τὸ ἀπαρέγκλιτον τῆς τραπέζης ἐπὶ χώρας μένον, καὶ τῆς ἐπιφανείας ἐπανεστῆκες τῷ δακτύλῳ ὀχστηγούντι αὐτὸ φιλεῖ ἕπασθαι, ῥυτῆς φύσεως ὑπάρχον, καὶ ἀτρεμεῖν μὴ πεφυκός. Cetera usque ad pag. 317, crebrae sunt repetitiones comparationum, quae passim alibi. BOURD.

ibid. Ἐπιτραπέζιῳ ὕδατι) *Aquae super mensam iniectae vel effusae*. BROD.

ead. l. 14. Καλάμῳ τινὶ) Homo inconstans iridem arundini a quolibet vento motae comparatur in Novo foedere, Luc. VII, 24, ubi Elfner. & hoc Luciani adducit. REITZ.

Pag. 93. l. 6. Γάρ τι λυπ.) Ἄν γάρ τοι; GUYET. Inter γὰρ & λυπηρὸν inferebatur τι, quod duce M. delevimus. SOLAN.

ead. l. 12. Ἐπιγνώμων) Huius vocis vim hic locus ostendit Lexicographis non satis perspectam. Vid. Suid. SOLAN.

Pag. 94. l. 5. Πείθειν ἡμᾶς βιάζ.) Ordo, βιάζονται ἡμᾶς πείθειν εἰδέναι. GUYET.

ead. l. 6. τοῖς) Ex P. & L. In reliquis enim ταῖς. SOLAN.

ead. l. 7. Ὁμῶς) Solus W. Codex hanc vocem agnoscit. SOLAN. At Obsopoei versio exprimebat illud *tamen*. REITZ.

ead. l. 12. Εἰργάσω) Hermotimus, ubi plane convictus ab Luciano erroneae suae opinionis esset, exclamat, Οἶά με ἐργάσω, ὃ Λυκίος, ἀνθρακὰς μοι τὸν θησαυρὸν ἀποφύνας. Et hoc nimirum inter foedas corruptae Lucianae lectionis sordes; cui similem labem addas licet ex Astrolog. cap. 23, ἐργάζοντο. Corrige tandem hic *εἰργάζοντο*, illic *εἰργάσω*. In poetis quidem augmenti, quod vocant, neglectus frequens: at in huiusmodi scriptoribus talia sunt librariorum flagitia. In contrarium peccatum est in Fugitivis c. 6, ubi *εἰργάσασθαι* scribitur pro *ἐργάσασθαι*. IENS. Iensii emendationem auctoritate sua firmant Codd. W. & L. SOLAN.

ιδίᾳ. Ἀνθρακὰς μοι τὸν θυσιαυρὸν) Erasmus in prov. *Theſaurus carbones erant*. BROD. Infra rursus Ζεύξ. c. 2 f. SOLAN.

Pag. 95. L. 1. Περὶ ὄρου σκιᾶς) Erasmus in paroemia, *De asini umbra*. BROD. Proverbii huius historiam habes ap. Plut. 1558. Demosthenes pro concione interpellatus, fabulam narrare incipit de duobus hominibus iter una facientibus, quorum alter asinum alterius conduxerat. Fervente aestu de umbra asini discidii causa orta est, utroque sibi eam vindicante. Dominus enim operam, non umbram, locasse aiebat: ille vero & id operae esse partem contendebat. Hoc dicto, filet Demosthenes: instat populus, postulatque, ut litis finem narret: ad quos ille, vos vero, inquit, de asini umbra audire cupitis, de Rep. dicenti operam dare recusatis. Vid. etiam Aristoph. Sch. Σφηξί, v. 191, & Plat. Phaedr. ed. Bas. p. 208 A. In proverbium deinde abiit, *de rebus nihili* cum disceptatur, quod etiam apud Menandrum existisse ait Zenob. VI, 28. Et Schol. Aristoph. l. c. SOLAN.

ead. l. 8. Εἰς Ἰνδ. τελ.) Thucyd. ἐς Φάρσαλον ἐτέλεσε, *Pharsalum pervenit*. Εἰς Ἰνδοὺς τελεῖν, pro τελεῖν τὴν ὁδόν. GUYET.

ead. l. 13. Ἐκθορεῖν) Vox poetica, quam alibi tamen iterum usurpat. V. Πρ. λ. c. 6, & Ἰστ. β. c. 35; nisi quod in iis locis ἀνκθορεῖν, non ἐκθορεῖν legitur. SOLAN.

ead. l. 16. Κεὴν μακαρίαν) Sic p. 934 ed. Paris. Talis autem illa est, qualis felicitas Micylli in Gallo, ἡ κατὰ τοὺς ὕπνους ἐγγινομένη, ταυῦτα τοῖς ὀνειρώττουσιν ἐμποιοῦσα τὰ εἰς τρυφήν καὶ εὐστέρειαν, κεὴν, ὅτι μηδὲν ἑστὸς ἔχει καὶ βέβαιον, quae omnia recte interpretatur Gregor. Nazianzen. qui (ut alibi dixi) totus est in Luciano. BOURD.

Pag. 96. l. 10. Ὡς ὑπὸ τοῦ ἑρομένου) *Ut ab eo, qui hoc percontatur*. BROD.

Pag. 97. l. 4. Παραπέμψαι) Conf. infra Δικ. c. 1, Εὐχ. c. 1, Ἐπ. Κρον. c. 17, & Ἐταιρ. διαλ. c. 1. SOLAN.

ead. l. 5. Τὰ κοινὰ) Quae a Stoicis paradoxis merito abhorrent. BROD.

ead. l. 7. Ἰπποκентаύρον καὶ χιμαιρῶν) Virgil. VI Aen. facit Centauros & Scyllas in infernū vestibulo stabulare, cum somniis. Centauros & Chimæram fuisse negat Lucret. L. IV & V. COGN.

ead. l. 14. Ἡ τὴν Οὐρανίαν εἶναι) Ἡ τὴν Οὐρανίαν ἐκείνην &c. nempe Ἀφροδίτην. MARCIL. De statua intellige, quae Athenis celebratissima. V. Meurs. AG. IV, 830. Simulacrum erat marmoreum, Phidiae opus. Erat & aliud Alcamenis, ib. 855.

Pro εἶναι L. habet οἶμαι. Neutrum placet. Credo scriptum fuisse καί. SOLAN.

Pag. 98. l. 12. Εἰ ἀληθὴς ἐστὶ) Brod. IX Misc. 16 ait: εἰ ἀληθὴς, emenda εἰ ἀληθὴς ἐστὶ. Sed quod is emendat, id nostrae edd. iam recte habebant. REITZ.

Pag. 99. l. 3. Ποτε τρικέφαλος) Geryon. Vid. Apollod. II, pag. 51 B. SOLAN.

ead. l. 10. Πέλτην, ἢ γέρρον, ἢ ἀσπίδα) Uterque interpret medium vertit *parram Persicam*. An credimus utique Lucianum voluisse ea voce id exprimere? Et cur non peltae addunt interpretes gentem, cui illa in usu? GRON.

ead. l. 14. Εὐθὺ σκοπεῖν) Wessel. ad Diod. Sic. II, c. 12, n. 31, legit εὐθύς, me non contra nitente, quia ab sequente σ facile absorptum sit alterum. Multa tamen annotavi, ubi differentia illa inter εὐθύ & εὐθύς, de qua Ammon. non observatur. Sed quia longe frequentissime tamen observatur, praestare eam tenere; &, quae collegi, iam non addere licet. REITZ. Εὐθύς Mf. Reg. 2954, teste cl. B. de Ball.

Pag. 100. l. 5. Οὐκ ἐννοοῦντες) Ista verba, οὐκ ἐννοοῦντες εἰ πῶ γένοιτο ἂν ἀκλόουθον τι αὐτῶν, καὶ ψεύδος ὄν, pessime interpretantur, *nec in mentem veniat, ni falsum etiam sit, quod priori est consentaneum*; cum haec sit sententia: *non considerantes, sibi quid se invicem consequatur, (vel sibi congruat) quamvis falsum sit*: ut si quis credat, bis quinque esse septem, credat etiam quater quinque esse quatuordecim. Paulo post δόντες τὰς ἀρχὰς τῆς προαιρέσεως ἐκάστης, non est, ut Latinus, *dati uniuscuiusque sectae principis*, sed *admittentes, concedentes principia uniuscuiusque sectae*. Statim haec quoque verba non intellexerunt interpretes, καὶ ἀξιοῖ εἰς ἀπόδειξιν ἀληθοῦς λέγειν, ἀπὸ ψευδοῦς τῆς ἀρχῆς ὁρμωμένη, *cumque a falso principio exordiat, vera tamen ad falsam demonstrationem vult dicere*. Haec ex Graecis verbis ne ridiculis extorqueas, quae sic interpretanda: & *postulat pro demonstratione vera dicere, ex falso principio progrediens*, hoc est, *pro demonstratione vult haberi principium, quod ponit, quia verum dicat, seu hoc ipsum verum dicere, quod iacet, vult pro demonstratione accipi, cum tamen illud principium, quod pro vero circumfert, sit falsum*. GRAEV.

ead. l. 6. Εἰ πῃ) Forf. εἰ πῶρ. Certe sensus est, *numquid antecedentibus satis consonum, falsum tamen sit*. In M. & Fl. εἰ τι. SOLAN.

ibid. Ἀκλόουθον τι αὐτῶν) Sic Plato p. 2 B. τὸ ὅσιον ταυτὸν αὐτῷ αὐτῷ & αὐτὸ αὐτῷ ὁμοιον. Mutarunt P. S. & A. ac fecerunt prave αὐτῶν. SOLAN.

ibid. καὶ ψευδός) καὶ cum Graevio hic vertit *quamvis*, Elſnerus ad Evang. Ioan. XVII, 25, ubi καὶ ὁ κόσμος σε οὐκ ἔγνω, ἐγὼ δέ σε ἔγνων quod eod. modo reddit, *etsi mundus te non cognoscat*, ego tamen te cognosco, adducitque Thucydid. VI, 16, τῶν ἔπειτα ἀνθρώπων προσποιήσιν συγγενείας τισί, καὶ μὴ οὖσαν, καταλιπόντες, ubi καὶ μὴ οὖσαν quoque signif. *quamvis nulla* (cognatio) *intercedat*. Sed cum Gesnerus paulo aliter vertat, ego me non interponam: quid enim voluerit Lucianus, ex praemissis satis apparet. REITZ.

ead. l. 7. Λέγοι) Ita, uti conieceram, M. Reliqui λέγει. SOLAN.

ead. l. 10. Ὅτου) Ex ed. I. est. Reliquae ὅτε, & ipsi Codd. M. & P. nisi quod hic ὅτι praefert. SOLAN. Ὅποι restitutum cupit B. de Ball.

ead. l. 13. Σημεῖά τινα) Sic enim ea definit Euclides: Σημεῖον ἐστίν, οὗ μέρος οὐδὲν γραμμὴ δὲ μήκος ἀπλατές: quae nullo pacto consistere posse credunt Epicurei. BROD. Est in primis illis Geometriae definitionibus, quod iure quis carpat: dicendum enim fuit, *superficiem* esse extrema corporis, in quo corpore crassities quidem, sed cuius in superficie nulla habetur ratio. *Lineas* vero extrema superficiei, quando non tota iam, sed divisa in partes contiguas consideratur, nulla latitudinis, quae ceteroquin superficiei inest, ratione habita: *Puncta* linearum extrema, sive id, in quo lineae divisaе partes se mutuo contingunt. Atque haec quidem vera, firma & inconcussa maneant: neu si quid in eo edisserendo aut definiendo a Geometris peccatum, arti certissimae & praestantissimae fraudi sit. Quod si in rebus huiusmodi, cuiusquam auctoritas valeret, Luciani certe nulla ratio habenda foret, qui se Mathematicarum disciplinarum rudem omnino prodixit. Vide, quaeso, si non memineris, quam Imperite Pythagoreorum symbolicam figuram in Πται. descripserit c. 5. Vide etiam, quam iniquus sit in viros illos summos, qui Mathesin excoluerunt, Ἰππ. c. 3. SOLAN.

ead. l. 14. τὰ τοιαῦτα) Ubi legitur, σημεῖά τινα ἀμερῇ, καὶ γραμμάς ἀπλατέας, καὶ τὰ τοιαῦτα, ἐπὶ σαθροῖς τοῖς θεμελίοις τούτοις οἰκοδομῇ τὰ τοιαῦτα, mirum, ni perperam illud ultimum τὰ τοιαῦτα iteratum est ab dormitantibus descripto-ribus. IENS.

Rag. 101. l. 9. Ἐξομολογήσασθαι) Iens. in ferculo liter. p. 9 & 10 existimat hoc verbum solis fere sacris scriptoribus proprium, nec facile alibi reperiri; sed non aegre feret, scio,

si ei hunc Luciani locum opposuero, aliosque ex Plutarch: Num. p. 71, 76, Coriolan. 215, & p. 943. Nec non Heliod. L. IX, p. 427, quos affert Iac. Elsn. ad Evang. Matth. III, 6, ut probet, verbum ἐξομολογείσθαι etiam profanis scriptoribus non inusitatum esse. REITZ.

ibid. Πράγματα παιδων έχοντες) Puerilibus quibusdam nugis vacare. BROD.

ead. l. 13. Παραμυθίαν) Confer supra Νεκρ. Διαλ. XV, § 3. SOLAN. Illa Solani citatio nihil aliud vult, quam Iustinam ed. ibi male habuisse παρὰ μυθίαν quod vitium H. quoque cum obsideret, ex aliis & collatione huius Lucianei loci id sustulerat Solanus. At id in variantibus lectt. ibi non comparet. Nec refert. Id autem omisum, quia edit. Iunt. in qua editionum varietates notaverat noster, non possidebat Hemsterh. Etsi forsan, si possedisset, eiusmodi minutias non annorasset. Cur autem nos notemus, in praefatione dicendi locus erit. REITZ.

Pag. 102. l. 9. Ἡ ιδύτες) Angl. *eidótes*. BOURD. *Eidótes* A. P. & L. Melius, quam quod in cett. & ipso M. *ιδύτες*. SOLAN.

ead. l. 12. Καὶ λήθη — πρὸ Εὐκλείδου) Duo inveniuntur Euclidæ inter Archontas, quorum nomina supersunt. Primus anno 2 Olympiadis 88, quinto anno belli Peloponnesiaci, de quo non est hic sermo. Alter anno 2 Olympiadis 94, quem intelligit hoc loco Lucianus: eo enim praetura obrinente facta est amnestia, ut narrat Xenophon Lib. 2 Hellenic. Ideo saepe apud auctores historiae & rhetoras fit mentio τῶν πρὸ Εὐκλείδου, quorum non licebat meminisse, nec ea exprobrare, & eo anno Atheniensium respublica instaurata fuit, facta inter cives pace. PALM. Apud Montfaucon in Biblioth. Coslei. p. 490, in Excerptis inscriptis Συναγωγὴ λέξεων χρησίμων ἐκ τῶν τοῦ Λουκιανοῦ, ad h. l. haec legas: Τὰ πρὸ Εὐκλείδου νῦν ἐξετάζοντα. Παροιμία. Ὅτι ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ οἱ Λακεδαιμόνιοι τῶν Ἀθηναίων περιγενόμενοι τριάκοντα τυράντους ἔσθησαν παρ' αὐτοῖς, οἳ τινες τῶν πολιτῶν μετὰ ταῦτα κακῶς ἐκέχρηστο τοῖς λοιποῖς. καταλυθέντων οὖν τῶν τυράντων, καὶ γινομένου μετ' αὐτοῖς Εὐκλείδου ἀρχοντας, ἵνα μὴ μησικαήσωσιν ἀλλήλοις οἱ πολῖται, συνθήκας ἐποίησαν, ὥστε τὰ πρὸ Εὐκλείδου ἄκυρα εἶναι. Quae ideo hic repeto, ut cum superiore Scholio conferri, & videri queat, idem esse, sed nonnulla aliter legi. Adde, si lubet, Schol. & Commentatores ad Aristoph. Plut. v. 1147. REITZ.

ead. l. 13. Πρὸ Εὐκλείδου) Ἀμνηστία. GUYET. Vide Scholia, & Καταπλ. c. 5. SOLAN.

in Schol. "Ὡς περ τῶν πρὸ Εὐκλ. &c.) Hoc iam supra habuimus totidem verbis; nec semel in huiusmodi repetitiones delapsus est Scholiastes noster. CLER. Tam imperite autem descripsit hoc Scholium ex Κατάπλ. N. 52, (v. c. 5 eius Dial.) ut ultima illius eo spectantia, huc etiam retulerit; quae ego deleui. SOLAN.

Pag. 103. l. 3. Τὰς μὲν γὰρ ὑποσχέσεις) Τὰς μὲν γὰρ ὑποσχέσεις ἀκούω θαυμάστας τινάς, ἥνικα εὐδαιμονήσουσιν οἱ ἐς τὸ ἀκρότατον. Latinus interpres: Etenim promissiones admirandas audio, quando qui summum fastigium attigerint, felicitate potiuntur. ἥνικα hic quam frigeat, nemo non videt. Luciani manus est ἥνικα εὐδαιμονήσουσιν, ad quantam felicitatem perventuri sint. Superius in Somnio c. 9, ἥνικα τὰ ἀγαθὰ ποιεῖ λιθοξόος γενόμενος, quanta bona confiqueris, si evadas statuarius. Sic alibi apud Nostrium ἥνικα θαυμάσια, quam admiranda. Nihil tritius. GRAEV.

ead. l. 4. (ἥνικα) Demosth. 210 C. θαυμάσια ἥνικα. Noster ipse c. 2, ἄλλα θαυμάσια ἥνικα εἰρηκας. Sed nihil tamen hic muto; quia ἥνικα necessario retinendum est, ut sententiae consulatur, nisi aliter superiora scribantur, hunc in modum, ὑποσχέσεις ἀκούω θαυμάσιας ἥνικας, ἃς εὖδ — quod minus elegans foret. SOLAN.

ead. l. 6. Τὰ τῶν ὄντι ἀγαθὰ) Quae haud dubie sunt bona. BROD. Vid. idem supra Ἀλλ. sub init. SOLAN.

ead. l. 7. Καὶ Στοίχων τῶ ἀκρῷ) Melius, quam in Anglic. ἐς Στοίχον τὸ ἀκρῷ. BOURD.

ead. l. 8. Τῷ ἡδονῇ) M. Fl. S. A. recte. In reliq. mendose ἐφ', nisi quod in l. excidit litera s, vel v. SOLAN. Male Solanus Aldinam ed. incusat, aut saltem non satis expresse, quid illa habeat. Video enim, illam, nimirum Aldinam primam, neque ἐφ', neque ὑφ' habere, sed sic: μήθ' ὅ' ἡδονῇ unde tam ὑφ' quam ἐφ' efficias, id quod eodem modo in Iuntina se habuisse, recte observarat idem. REITZ.

ead. l. 9. Φθόνου δὲ κρείττονι) Vid. supra ad c. 12 huius Dial. vel c. 19 de Merc. cond. ubi de hac phrasi, perfacili, sed interdum non intellecta, paucis egi. Hic tamen plus videtur significari. Nam invidia maior, est quidem, qui non perturbatur invidia, qui spernit invidiam, vel cui ea nocere non potest, ut Horat. 2 Od. XX — Invidiaque maior urbes relinquam. Sed & potest invidia tam activa, quam passiva, simul intelligi, id est, qui neque invidet alteri, neque curat, si alter illi invideat, utrumque enim philosophum decet. REITZ.

ead. l. 12. Κἄν πάντα πλείω ἔχῃ) Vorst. legit κἄν κατὰ πάντα πλεονεκτήσῃ τὰ ἄλλα. SOLAN. Non opus erit emendatione Vorstii, si cum Mf. Reg. 3011 legas, κἄν τὰ πλείω ἔχῃ.

Pag. 104. l. 6. Ἐξω τοῦ οὐδοῦ ἐστὶ) Τῆς ὁδοῦ in omnibus, etiam in M. & L. legitur: absurde. Quis enim *extra viam stare eum* dici ferat, *qui foribus adstet*? Audacter itaque repono τοῦ οὐδοῦ, ut *extra limen*, quod rei accommodatissimum, *stare* iam dicatur. Poëtica quidem est vox οὐδός, sed Luciano familiaris. Sic Μισθ. c. 23. πάντα γὰρ ταῦτα, τὸ γένος, τὴν ἐλευθερίαν, τοὺς προγόνους, ΕΞΩ ΤΟΥ ΟΥΔΟΥ καταλειφθὼν ἰσθί &c. Adde Ἀπ. μισθ. c. 5, Οἶκ. c. 18, & Δημοσθ. c. 49. Eodem argumento utebantur Stoici, quo probarent omnia peccata esse aequalia, apud Diog. Laërt. pag. 192 F. καὶ γὰρ ὁ ἑκατὸν σταδίους ἀπέχων Κανώβου, καὶ ὁ ἓνα, ἐπίσης οὐκ εἰσὶν ἐν Κανώβῳ. Quod & Suidas affert in v. Κανώβ. Emendationem hanc reperies in notis Io. Clerici, ad fragm. Menandr. pag. 250, editis mense Septembr. anni 1709, cum ego iam in specimine meo, quod prodiit mense Februar. anni 1708, publici iuris feceram. SOLAN. Veritate victus recepi Solani emendationem, & mutavi Gesneri versionem, pro *viam*, *limen* reponens. In edd. variationem non aliam reperi, quam quod *Ald. & Hag.* habeant ὁδοῦ ἔσμεν, enclitice. Aliae ἐσμέν cum accentu. Et quamvis ἐστὶ hic quoque accentum amittere debeat, expressi tamen Mff. scripturam. REITZ.

ead. l. 7. Ἔστιν) Sic M. & L. Melius, quam ut in reliquis est, ἐσμέν. SOLAN.

ead. l. 10. Πλησίον) Haec vox in P. nescio an consulto, certe prave, mutata est; πλέον enim ibi legitur. In omnibus impr. & M. recte πλησίον. SOLAN.

ead. l. 12. Ἐν ἀκηδία) Pierfonius ad Moer. Atticist. emendabat ἐν ἀκηδία, assentiente B. de Ball.

ead. l. 14. Εἰκοσιν ἔτη) Vid. supr. c. 59 fin. SOLAN.

ead. l. 15. Ἡ τίς ἐγγυητής) Mira sunt haec. B. 2. ei: nihilo melius M. ἡ. Quid scripserit Lucianus, nescio; certe nihil horum. SOLAN.

Pag. 105. l. 2. Διώκοντες οὐ κατέλαβον) Sic fere in Novo Foedere, epist. ad Rom. IX, 30, Ὅτι ἔθνη τὰ μὴ διώκοντα δικαιοσύνην, κατέλαβε δικαιοσύνην. Ad quae verba L. Bos pag. 114 ait: Διώκειν proprie dicitur, qui fugientem persequitur: καταλαβεῖν vero, qui eum, quem persequitur celeri cursu, comprehendit. Duo haec verba iuncta, uti hic, reperiuntur apud Comicum in Thesmophor. Ἐτ' ἂν καταλάβοις, εἰ δῖοι

αὐτῇ; *Adhuc ipsum comprehenderes, si insequeretur hac?* Apud Dion. Halic. L. V, p. 313, ἢ οἱ διώκοντες καταλάμβανον. Et Artemid. L. I, p. 295, οὐδὲ δραπέτην διώκων καταλάβοι. Haec ille. Sic Latini *persequi*, pro, hostili animo fugientem persequi, & aliquid sequi, donec acquiras, in bonam partem; vid. *Ambigua* nostra, ubi & exempla quaedam Graeca verbi διώκειν dedimus, pluraque iam dare possemus, nisi haec satis nota arbitraremur. Minime tamen vulgaria erant, quae ibidem ex doctiss. consobrini Abreschii Observatt. ad Hesych. petenda indicavimus; quaeque videantur in Observatt. Miscellan. ab eruditis Britannis inchoatis, Vol. V, T. III, anni 1735, p. 92, ubi docemur, διώκειν generaliter significare *celeriter currere*; adeoque interdum etiam de fugiente dici, velut Hesych. διώκειν etiam interpretatur, μετ' ὀρμῆς φεύγειν, ac Thucyd. VIII, c. 102, τὴν διώξιν αὐτὸς ποιοῦμενοι quod aliis exemplis probat idem Abreschius ibidem. REITZ.

ead. l. 3. Ἀλλὰ καὶ κατάλαβε) Satis absurde Obsopoeus verterat, *sed eslo, si videtur te comprehendisse*, quasi κατάλαβε legeretur; quod tamen non posse fieri, sequens ἔχει satis docere poterat: at forsan voluit, *si videtur, te comprehendisse*, pro *si videris comprehendisse*, tumque nimis ambigue. REITZ.

ead. l. 8. Τῇ σοφῇ) Id verum esse, iam dixi supra in Apolog. c. 13. Brod. Misc. IX, 16 f. ait: Hoc enucleat Erasmi. in pro-verbio, *alterum pedem in cymba Charontis habere*. Sed pro τῇ σοφῇ scribit τῇ σοφῷ, non sua, sed operarum culpa. Interim genus recte ibi expressit. REITZ.

ibid. Ἄλλον — βίον) Hoc vero est, quod nos Christiani, firmissimis ducti rationibus, auctore ipso Deo, speramus: quos adeo nihil eorum, quae hic a Luciano adducuntur, ab instituto retrahere aequum est, cum ne nos quidem tangerent. Quamquam neque tantam eius rationibus inesse vim, rem recte reputans invenies, ut vel a philosophiae studio homines Ethnicos deterrere prorsus valeant. Etsi enim perfectionem illam omnibus suis numeris absolutam assequi non dabatur, ope tamen philosophiae & meliores sese & beatiores iis, quos sapientiae nulla cura tenet, evasuros in hac vita, ad virtutis sapientiaeque studium satis magnum momentum videri decuit. Neque ea Luciani mens, ut homines a sapientiae studio retraheret, sed ut a futilibus Logicorum tricis atque captionibus aliisque philosophiae sui temporis vitiis ad vitam recte atque honeste instituendam, ut in sequentibus videbis, revocet. Quemadmodum Isocrati operam dantes irridet apud Plu-

tarchum M. Cato, in eius schola senescentes, *apud inferos, si Diis places, arte usuros*, p. 641. Confer autem Nostrium Δικ. c. 21; ad quem locum eadem dicta putes. SOLAN.

Pag. 106. l. 4. Διατρίβετε) Conf. infr. Συγγρ. c. 7. SOLAN. ead. l. 9. Ἀφικτα) Angl. & Mf. ἀφικτα. BOURD. Lege ἀφικτα. GUYET. Ἀφικτα B. A. & M. Reliqui corrupte ἀφικτα. SOLAN.

Pag. 107. l. 1. Ὀλκῶν) Ὀλκῶν de corpore serpentis dici, idoneus auctor Nicander Σηριακ. p. 162, & praesertim 166, Ὀλκῶν δὲ τροχῶσαν ἄλων ἐίλιξάτο γαῖν. Ceterum *tractum* etiam Latini, certe poëtae, dixerunt non minus, quam *volumen*. Germanicus in Arateis 424 de hydro, *tractu subit ille leonem*. Add. Nemes. ecl. 4, 40, *torto non squamea tractu Signat humum serpens*; ubi Burman. & Germanicum laudat, & Ovid. Met. 15, 725. Itaque non male Ὀλκῶν, qui ἀπὸ τοῦ ἔλκειν sit, ut a *trahendo tractus*, sic reddi arbitrabar. De *volumine* res nota. GESN.

ead. l. 2. Ἐγχέας) Vid. supra Ἀναβ. c. 24. SOLAN. Praeterea ad hoc verb. norabat idem Solanus, ἐγχέας in l. H. & Fl. legi. Sed & legitur in reliquis, certe in Ald. 1. & S. An igitur dubitavit, num ἐγχέας praestaret? quia *infusam in mortarium aquam* recte vertitur. Sed nihil opus: nam aqua prius aliunde effunditur, ante quam infundatur in mortarium. Nec quidquam novi est, praepositionem sequi contrariam illi, cum qua verbum est compositum. Sic enim supra Dial. omnium primo § 15, πρὸς μὲ ἀπιστοῦσα, ubi πρὸς & ἀπὸ ad & ab tamen iunguntur, vel potius sese excipiunt. Sic Latinis oculos omnium in se *avertit* & *advertit* eod. sensu dicitur, (quod iam diximus in libello nostro de Ambiguis.) Ita fere de Domo c. 3 f. λαλοῦσαν ἐκ τῶν πετρῶν ἐνδοθεν. Arrian. de Exped. Alex. 2, 1, ἐς Μακεδονίαν ἀποστρέφων τὸν πόλεμον. Ubi eis & ἀπὸ quoque sunt opposita; sed pro ἀποστρέφων etiam ἐπιστρέφων dici posset, exiguo quidem discrimine. Ita ἐκφέρειν eis δῆμον, *efferre in vulgus*, notum. REITZ.

ibid. Πτίττοι—πτίττων) Scholia, πτίττων vel πτίττων. M. autem hic πτίττων, & supra πτίττω. Quod emendationem Kusteri apud Suidam in ἀναπολής &c. egregie confirmat. Vid. Plut. 799, 2. Impressi omnes πλῆττ—. SOLAN.

ead. l. 7. Οὕτω μὲν ὀργίλος) Quaerit Lucianus, num Hermetismus excepta eruditione, velit praeceptorum suo similis esse, οὕτω μὲν ὀργίλος, οὕτω δὲ μικρολόγος, οὕτω δὲ φιλόνηκος ὢν, καὶ φιλήδονος, ἢ δὲ, εἰ καὶ μὴ τοῖς πολλοῖς δοκεῖ. EPM. τίσι γε; ΔΥΚ. ὦ Ἐρμώτιμα, θέλεις διωγῆσθαι. Primo male μα-

προλόγος vertitur ita minutus, cum sit sordidus, avarus; dein quid interrogatio τίσι γε sibi velit, non video. Nam cum dixisset Lucianus, velisne praeceptori tuo praeter doctrinam similis esse, cum sit tam iracundus, tam sordidus, tam rixosus, & voluptatis per Iovem amans, licet multis non videatur talis esse? subdit Hermotimus: Quibusnam? Sed Lucianus subiicit narrationem de sordibus & iracundia alterius philosophi senioris, quae quaestioni Hermotimi non conveniunt. Cum tamen omnino ad convincendum Hermotimum ostendendum fuisset, quibusnam videretur esse φιλήδονος; nec quidquam soleat omitti a Luciano, quod ad Hermotimi pertinaciam expugnandam faciat. Itaque haec cum accuratius expendissem, persuasi mihi, levi mutatione locum hunc foede inquinatum sic posse purgari: εἰ καὶ μὴ τοῖς πολλοῖς δοκῇ. τί σιγᾷς, ὦ Ἑρμότιμε. Quid taces, Hermotime. Maxime hanc meam emendationem firmat antiquissima editio Luciani Flor. anni 1496, quam primam esse puto, in qua legitur quidem τίσι γε, sed sine distinctione personarum. Sic enim illa habet: εἰ καὶ μὴ τοῖς πολλοῖς δοκῇ τίσι γε ὦ Ἑρμότιμε. Aequis lectoribus non difficulter, spero, me probaturum, hic me non fefellerisse divam Criticem. GRAEV.

ead. l. 10. Τί σιγᾷς) Emend. Graevii in textum recipere non dubitavi. Fl. τίσι γε. Sic c. 55. Vid. & c. 83. SOLAN. Τίσι γε) Magnum ingenium Graevii, magna optimis artibus parata gloria. Itaque ratio hic reddenda, cur non secutus sim ipsius emendationem. Nempe, quia illam non ex libro protulit: illud vero, quod habent constanter libri, optimam habet sententiam. Iam diu vacillat Hermotimus, iam diffidere suo doctori didicit, iam crapulam viri & rixas supra commemoratas aliis, quam ante, oculis intuetur. Igitur cum dicit Lycinus, An illius velis esse similis? & in fine ponit ea verba, quibus docet, profecto vitiosum esse hominem, quantumvis vulgo talis esse non videatur: modeſte Hermotimus, & velut immurmurans, τίσι γε, inquit, h. e. at quibusdam tamen, mihi inprimis, postquam opera tua visum recepi, talis videtur, cuius proinde similis esse equidem iam nolim. GESN. Solani & Graevii periculo lectionem pristinam movere possem, sed mea auctoritate non auderem, etsi eorum coniectura perplacet. Solanus quoque personam EPM. ante τὶ & ἈΥΚ. post σιγᾷς deleverat: quod necessarium erat, si cum illo σιγᾷς legat. At cum Gesnerus commodum sensum ex vulgata eliciat, eam sine Codicis ullius auctoritate immutare fas non est; alioqui

fateor, etiamnum mihi arridere Graevianam emendationem, tum quia illud *τί σιγάς* Nostro usitatum, tum quia non sic solet illud *τισί γε* usurpare. Immo quo plus considero, eo magis perspicio, nexum orationis id postulare: languet enim alioqui nova illa interrogatio *δέλεις διαγῆσομαι*; Si vero prae-miserit, *quid taces?* concinnius sequitur, *vin' igitur pergam?* id est, *quia taces, ego porro narrabo*. Iam vero signum interrogandi, quod post *τισί γε* aderat in edd. etiam omisi, quia Gesn. sic velle video. REITZ. Vulgatae lectioni, quam tuendam & interpretandam suscepi, illud etiam favet, quod ea, quam restitutam cupiunt Graevius & Solanus, si inventa esset in antiquis exemplaribus, nemini in mentem venire potuisset vel personam adscribere, vel *τί σιγάς*; lectionem planissimam, in *τισί γε* mutare. Si quid in hac arte firmum est, illud profecto est, non mutatam esse lectionem planam, facilem, quae nihil dubitationis haberet, in diversam. Neque sic errant descriptores, neque sic emendant. GESN. in *Addend.*

ead. l. 12. Τινὲς λέγ. ἀνδρὲς) Non possum hic cum viro eximio & de me optime merito sentire, qui haec de alio philosopho dicta vult. Dicuntur certe de Hermotimi magistro, sive is Thesmopolus fuerit, ut superius innui, aut alio quovis nomine notus homo. Miror autem in toto hoc Dialogo Luciani non solitam moderationem, qua hominis fordidissimi nomen reticere sustinuit. Unde colligo, omnia eius opuscula, in quibus nominatim in sui temporis homines invehitur, ab eo post XL aetatis annum scripta. SOLAN.

Pag. 108. l. 3. Ἐν καὶ νύα) Vid. Aristophan. Schol. ad Nub. Aët. IV, Sc. 1, 1, ubi fuse enarrat, qua ratione id nomen ultimo mensis diei inditum sit, quia eodem die luna & definit & incipit. Adde & Plut. in Solone, p. 168, 1. SOLAN.

ead. l. 5. Ἰδιώτης) Non simpliciter *hominem privatum* significare, sed *ἀμουσον*, *rudem & incultum*, ex addito *ἀγροίκος* apparet, & ex aliis, quos adduxit lens. Vid. supra ad c. 67. Adde, si lubet, Elfner. ad Aët. Apost. IV, 13. REITZ.

ead. l. 7. Ἐκτετίκαμεν διάφορον) Recte ibi interpres. Est enim *διάφορον* ex Suid. τὸ τίμιον, *merces*. Cetera huius Dialogi antea sum interpretatus. BOURD. Conf. infr. Amor. c. 8. SOLAN.

ead. l. 13. Δίχην ἔφυγον) Scribo *ἔφυγε*. BROD. Sed quia S. hoc iam habet, ego *ἔφυγε* propter euphoniā scribere non dubitavi. REITZ.

ibid. Ἐφυγεν) W. Cod. & plerique impressi *ἔφυγον*. S. recte mutavit. SOLAN.

ead. l. 16. Αὐτοῦ ἐλάβετο) *Quod eum manu prehendiſſet.* BROD.
Pag. 109. l. 1. Τὸν κάδον) *Cadum, ut symbolum daret ac depo-*
neret. BROD. Sed vide, quam parum recte κάδον ſcribat, pro
 κάδον. REITZ.

ibid. Τὸν κάδον) Mirum eſt, in editis legi ὅτι αὐτοῦ ἐλάβετο,
 ὑπὸ κέλπου ἐκκομίζοντος τὸν κάδον. Quid eſt κάδus, aut ubi
 invenitur? leg. κάδον, hoc eſt, vini cadum in ſinu efferentis. Quae
 mox addit de crocodilis, & cornibus, intelligenda ſunt de ſyl-
 logiſmis Stoicorum, quos ſic nominabant. Vide ſuperius in
 βίῳν πράξει. Pagina ſeq. ὁ φιλόſοφος ὅρα οἶαν ἀπόκριſιν ἀπ-
 εκρίνατο, ὃ Ἑρμοῦ με, ὡς πρεſβυτικὴν. Vertitur: vide, mi Hermo-
 time, cuiuſmodi reſponſum, quam ſene dignum philoſophus ille red-
 diderit. Atqui πρεſβυτικὴν reſponſum eſt anile reſponſum, ut
 patet ex ſequentibus: ἐπεὶ καὶ αἱ τίθαι τοιαύδε λέγουſιν περὶ
 τῶν παιδίων, ὡς ἀπιτόν αὐτοῖς ἐς διδασκάλου· καὶ γὰρ ἂν μη-
 δέπω μαθεῖν ἀγαθὸν τι δύνωνται, ἀλλ' οὖν φαῦλον οὐδὲν ποιή-
 ſουσιν ἐκὼι μένοντες· ſiquidem etiam aniaae talia de pueris dicunt,
 nimirum ad magiſtrum illis eundum, nam licet boni nihil poſſint di-
 ſcere, nihil mali tamen committent, dum ibi manebunt. GRAEV.
 Mirum eſt, in omnibus impreſſis, ſi a Fl. & I. abeas, κάδον
 hic legi. W. recte κάδον. SOLAN.

ibid. Ἐχῶ) Antiquiores edd. & ipſe M. ἔχει. B. 2. & P. ἔχῃ
 melius. S. & A. rectius ἔχοι. SOLAN. Vix obſequeretur Salmu-
 rienſi ſoli, niſi res ita manifeſta foret, ut paulo ſupra in ἐφυγε
 pro ἐφυγεν. Sed eo ipſo, quod M. non ἔχῃ, ſed ἔχει habet, ap-
 paret, eum ἔχοι dare voluiſſe; ideo vulgatum ἔχῃ ſecurus
 eieci. REITZ.

ead. l. 7. Ὁ Κροκόδειλος) Hoc ante explicatum eſt, atque
 etiam illud καὶ κέρατα ἀναφύει. BROD. Vid. ſupra, Dial.
 Mort. I, non ita longe ab initio, & Vit. Auſt. c. 22. SOLAN.
 Studio expreſſi Brodaeum ὁ pro ὁς, eſſi feſtinantis aberrationem
 credo. REITZ.

ead. l. 10. Κέρατα) Vid. iterum ſupra Dial. mort. I. SOLAN.
 Immo & ſaepe alibi de hoc ſyllogiſmi fraudulentum cognomi-
 natione diſtum eſt, ut in Vit. auſt. &c. REITZ.

ead. l. 12. Ἐπιβυτάμενος τὰ ὦτα) *Ne quid audiat, quod eum,*
haec apud ſe meditantem, turbet atque interpellat. BROD.

ead. l. 13. Αὐτὸν) Malim αὐτὸν, adſpirate. REITZ.

Pag. 110. l. 2. Ληροῖ) Variationis notam appoſuerat Sola-
 nus, nec tamen addiderat, qualis ea eſſet, fors rurfus ληροῖ
 quaefivit; ſed Indicativus ſeſe recte habet. Vid. nos ſupra ad
 cap. 61. REITZ.

ead. l. 4. Μόνον βασιλέα) Haec sunt nunquam satis derisa Stoicorum somnia. BROD.

ead. l. 6. Ὁ φιλόσοφος) Filii praeceptor. BROD.

ead. l. 11. Καὶ ἡ πρὸς ταύτην αἰδώς) Perperam reddunt, *philosophia*, & *praeter hanc verecundia*: sensus enim est, *philosophia* & *reverentia erga eam*. Ita πρὸς saepe sumitur, ut in Tyrannicida, Τῇ πρὸς τὸν υἱὸν φιλοστοργία. In Abdicato, Εὐνοίας πρὸς ἐμέ. Sic etiam pro Imagin. Pseudomant. Τὸ πρὸς ἀλήθειαν ἔρατι. Sed ipsissimum hoc ἡ πρὸς φιλοσοφίαν αἰδώς, est in L. de Saltatione, Οἷόν μ' ἔφη θεάματος ἡ πρὸς φιλοσοφίαν αἰδώς ἀπεστέρηκεν. VITRING. Quod Horat. Vitranga in pristina versione reprehendit, ex Benedictina est; id nec Obliopoeus melius reddiderat, *philosophia iuxta ac verecundia*. Recte Gesnerus iam dedit, etiam non visa Vitrangae correctione, quam ego ex eius nott. Mss. quae quidem numero admodum sunt paucae, inserui. Et mirandum videtur, in locutione tam vulgari aberrare potuisse priscos interpretes: nam πρὸς cum accusativo significare *affectum esse erga*, vel *adversus* aliquem, ex omnibus auētt. constat; sic Herodian. I, 4, 6, Ἐκ γὰρ ὧν διάκειμαι πρὸς ὑμᾶς. Ibid. 9, 15, ἀπεχθῶς πρὸς τὸν Περέννιον διακειμένοι. Sed plane Lucianae dictioni similis haec apud eund. Herodian. I, 8, 5, Καὶ ἡ πρὸς τοὺς φίλους αἰδώς: quod non opus est pluribus adstruere. Interim excusabilis est error, quia alibi tamen recte per *iuxta* vel *cum* redditur, ut ap. eund. Herodian. I, 5, 5, Κοινὸν εἶναι μοι πρὸς ὑμᾶς τὴν ἐπὶ τοῖς καταλαβοῦσιν ἀλγυδύνα, καὶ μηδέν τι ἥττον ὑμᾶς ἐμοῦ δυσφορεῖν, *communem esse mihi vobiscum super his calamitatibus moerorem*, & vos non minus, quam me, graviter ferre. Et III, 6, 5, τοῦτο πρὸς ἐκείνον ἐνείμαμην, *hoc cum illo divisi, (communicavi)* ac non semel alibi. REITZ.

Pag. 111. l. 2. Ἀπιτέον) Recte quidem. Sed alibi dicit ἀπιτητέον & εἰσιτητέον, ut hoc Dial. c. 73 f. &c. REITZ.

ead. l. 3. Ἐς διδασκάλου) Scil. οἶκον. Vid. de hac EHips. not. Iensii supra ad libell. de Sacrif. c. 1, & infra ad Parasit. sive Lectt. Lucian. p. 351. Adde Hom. Il. Z, 47, ἐν ἀφνειοῦ πατρός. Aristoph. Plut. 84, & Nub. 961. Plura Kuster. ad Plut. Aristoph. 237 & 242. Et Maittaire de Dialect. p. 73, & Solan. ad Somn. c. 1. REITZ.

ead. l. 5. Ἀποπλῆσαι) Conf. infra Ἀποκρη. c. 9 & 19. Item Τόξ. c. 51. SOLAN.

ead. l. 6. Τῶν εἰδόντων) Τῶν εἰδόντων legerat in suo exemplari Brod. Vid. Misc. IX, c. 16. Sed sibi placere ait εἰδόντων

Quod iam in edd. inveni, nec quidquam variationis ab Solano notatum est. REITZ.

ead. l. 8. Ἀνέγνωκε βιβλία) Stoicorum libros. GUYET. Chrysippi liber erat περί ἀξιωμαίων. Diog. Laërt. 210 C. & περί καταλήψεως, idem 213 A. Alterius Stoici reliquos esse statuendum est. Apud Arrianum etiam, οὕτως φησιν ἥδη καὶ δι' αὐτοῦ δύναται Χρύσιππον ἀναγινώσκειν. I, c. 4. SOLAN.

ead. l. 10. Περί καθήκοντων) Περί καθήκοντος, singulari numero, libros inscripsere Zeno, Cleanthes, Chrysippus, Panaetius. Officia, numero multitudinis, maluit Cicero. Quod de inscriptione generis, non dubito, quin καθήκον officium sit: nisi quid tu aliud. Sed inscriptio plenior de Officiis, inquit ille lib. 13 epist. ad Atticum, epist. 2. Τὰ καθήκοντα quoque legere est apud Suidam in καθήκοντα, & apud Laërtium in Zenone Citrico. MENAG.

Pag. 112. l. 4. Ἀγάλλωκα) Tironi dico, cave hic quidquam mutes: sic enim docent Grammatici saepius efferri, & omnino sic Demosthenes alique; quod ideo moneo, quia B. 2. mutavit. SOLAN.

ead. l. 9. Αἰσώπος) Perit haec, cum multis aliis, Aesopi fabula: neque enim in Aesopo hodierno, aut in reliquis fabularum antiquis scriptoribus invenitur. SOLAN.

ead. l. 10. Ἐπὶ τὴν κυματώδη) Cum Hermotimus deploraret iacturam temporis, quam impenderat philosopho, respondet Lucianus, nihil lacrimis profici, prudentius facturum, si Aesopo in fabulis monenti obsequatur: ἔφη γὰρ ἀνθρώπων τινα ἐπὶ τῇ ἡϊόνι καθεζόμενον, ἐπὶ τὴν κυματώδη, ἀριθμεῖν τὰ κύματα. Ubi dicit, inquit interpres, quendam in litore maris confedissee, ut numeraret undas. Vides, ἐπὶ τὴν κυματώδη plane omitti ab interpres. etc. Sed locum hunc mendosum esse non animadvertisse interpretes vix credi posset, nisi res ipsa loqueretur. Ipsi Grammaticorum canones docebant, dicendum fuisse ἐπὶ τῇ ἡϊόνι καθεζόμενον τῇ κυματώδει. Ms. pro ἐπὶ τὴν κυματώδη scribit ἐπὶ τὴν κυματογῆν, quod argumento est, ἐπὶ τῇ ἡϊόνι esse glossam, & interpretationem magistri, quae in contextum irrepsit. Indubie scripsit Lucianus: ἔφη γὰρ ἀνθρώπων τινα ἐπὶ τὴν κυματογῆν καθεζόμενον ἀριθμεῖν τὰ κύματα, dixit enim, quendam in crepidine litoris confedissee, ut numeraret fluctus. Κυματογῆ est ἡϊὼν κυματώδης, litus, quod fluctibus pulsatur. Helych. Κυματογῆ, ῥαχία, αἰγιαλοῦ ὑπεραγωγῆ. Usus etiam hac voce Lucianus est in Cataplo: Ἀπόξηροι δὲ εἰσι πέτραι καὶ ὕξειαι παραθηγόμεναι τῷ κλύσματι,

καὶ φοβερωτάτην ποιεῖ τὴν κυματογόην, καὶ τὸν ἦχον μέγας
erant rupes nudaæ & asperæ, quas fluitus pulsabant, & valde hor-
ribilis erat illa crepido & magnus strepitus. Exstat etiam apud He-
 rodotum in Calliope, ut dudum Budaëus observavit, apud
 quem tamen male scribitur κυματογόη, & in Mf. Luciani κυ-
 ματογή. Eustath. ad Odyss. ε', ἐπισχαι, ἐξοχαι κατὰ τοὺς
 παλαιούς καὶ πλατεῖς αἰγιαλοί. μάλιστα δὲ τόποι σκέπη ἔ-
 χοντες. ἔνθα καὶ ἰωὴ τούτέστι, πνοὴ ἄγνυται μὴ δυναμένη δη-
 λαδῇ προίεσαι. καθ' ὁμοιότητα δὲ τούτου, καὶ κυματογόη παρ'
 Ἡροδότῳ ἢ ἀκτὴ ἔνθα δηλαδὴ τὰ κύματα ἄγνυνται. GRAEV.
 Vid. Τιμ. sub finem: μὴ μέντοι ἐς βάθος, ᾧ ἡ γὰρ, ἀλλ' ὅσον ἐς
 βουβῶνας ἐπεμβὰς ὀλίγον πρὸ τῆς κυματοῦδος γῆς. Ubi itidem
 in Mf. legitur κυματοῦγης pro duobus postremis verbis. Pro-
 nuntiat ex Eustathio Tan. Faber, vulgaram esse glossēma.
 Mihi, cui Eustathius ad manum nunc non est, nondum li-
 quet. Locus a Graevio laudatus non in Cataplo reperitur,
 sed in Navigio: verum in eo nihil video, quod de litore intel-
 ligi κυματογόην cogat. Aliunde habere hanc fabulam Aelianus
 videtur. qui XIII, 15, Var. Hist. nomen isti fatuo facit Κοι-
 κυλίον. G. M. P. & L. κυματογόην habent; sed in M. quem so-
 lum ipse inspexi, prius fuerat κυματοδῆ. Polyæn. παρὰ τὴν
 ἥϊονα παίζειν, Strat. I, p. 28. SOLAN. Κυματογόην) Et si Sola-
 nus editionum lectionem κυματοῦδῃ servari maluerit, ego hic
 Graevio & quinque Mf. potius auscultavi, licet alterutrum
 pro glossēmate possit haberi, ut ἐπὶ τῇ ἥϊονι, aut ἐπὶ τὴν κυ-
 ματογόην superfluum sit. REITZ.

Pag. 113. l. 3. Μεταμαθήση) *Ald. Iunt. Hag. P. Fl.* nec du-
 bito, quin & reliquæ, habebant μεταθήση. Quod mutavi,
 quia μεταμαθήση hic longe aptius: significat enim, *aliā vel me-*
liora discere, ac pristina dediscere, quod notum. Sed & *mutare a-*
nimum recte vertitur ap. Aristoph. in Plut. 925: Οὐδ' ἂν μετα-
μάθοις; ΣΤ. Οὐδ' ἂν δοίης γέ μοι τὸν Πλοῦτον αὐτόν. REITZ.

ead. l. 7. Ἐπὶ πάντας) Scil. φιλοσόφους. BROD.

ead. l. 9. Ἠρῃσο) Dicit, se hæc disputasse contra Stoicos,
 non quod singulari quodam odio illos prae ceteris philosopho-
 rum sectis prosequatur, sed quod Hermotimus huic se man-
 cipasset, idem dicturus, si aut Platonem aut Aristotelem se-
 ctaretur. Sed in Graecis verbis menda latet. Sic eduntur: τὰ
 γὰρ αὐτὰ πρὸς σε εἶπον ἂν, εἰ τὰ Πλάτωνος, ἢ Ἀριστοτέλους ἤρῃ-
 σο, τῶν ἄλλων ἀκρίτων ἐρήμην καταγνοῦς: sed quid est ἤρῃσο;
 legendum omnino ἤρῃσω si aut Platonem aut Aristotelem
 praetulisses, sectatus esses. Αἵρεσθαι τινος est aliquem sectari.

Hinc αἰρέσεις sunt sectae philosophorum. Infra κεκολασμένη διαίτα est adstricta severa vivendi ratio, quam in victu & amictu tenebant philosophi, cui opponuntur ἀντα πάντα καὶ ἐλεύθερα, libera omnia & soluta, ut Cicero loquitur. Sic & Plutarch. in Lycurgo duram illam disciplinam, qua pueri Lacedaemoniorum coercerentur, vocat διαίταν κεκολασμένην. GRAEV. Tenui spiritu omnes antea scribebant. SOLAN. Monente Solano spiritum asperum assumpsi; etsi Brod. quoque scribit ἥρπσο, delegisses. Sed ex B. 2. punctum subscriptum addidi: est enim ab αἰρέομαι, eligo, non ab ἔρομαι interrogo, & plusquamperfect. passivae formae in hoc verbo active valet, veluti τῶνάμαι, vidi, Evang. Ioan. I, 32; δέδεκται, accepit, Act. VIII, 14. Sunt enim haec verba deponentia. Sic Herodian. I, 13, 15, ἐδεδουλῶντο active ponit. REITZ.

ead. l. 16. Οὐτε διαίταν κεκολασμένην) Id est, neque castigatam (h. e. strictiorem) vivendi rationem. Sic Aelian. V. H. XI, 3, κεκολασμένη τροφὴ διαβίωναι. L. BOS.

ibid. Διαίταν) Vid. supra Nigrin. c. 7, ex divisione Solani; sed quia alia ibi facta capitum divisio, erit caput proximum vel alterum ab illo, quod iam inquirere non vacat. REITZ.

Pag. 114. l. 5. Ἐλλέβορον πιεῖν &c.) Alii multi bonique hoc de Carneade. Edissertavi hoc ἀμφίλογον ad A. Persii S. V. MARCIL. Conf. infra (Ver. Hist. 2, c. 18.) GUYET. Ipse Lucianus infra, verae Historiae lib. 2, ἡκούομεν δὲ καὶ περὶ Χρυσίππου &c. Diximus pluribus ad Laërtium. MENAG.

ibid. Ἐς τὸ ἔμπαλιν) Ut eorum omnium obliviscerer. BROD.

ibid. Ἐμπαλιν ἢ ὁ Χρ.) Chrysippum enim helleboro cerebri purgasse, ut ad meditandum aptior esset, memoria proditum est. Vid. Menagii not. ad Diog. Laërt. & Nostrium in B. πρ. c. 23, & Ἰστ. β, c. 18. SOLAN.

ibid. Ἡ ὁ Χρυσίππος) Qui adversus Carneadem disputaturus helleboro caput purgasse fertur. Parum absuit, quin praeterirem, verba haec, ὕδωρ ὑπὲρ πλῆττειν in adagio, Aquam in mortario tundere, & illa, ὁ γνωμῶν φασί, in proverbio Gnomon & regula, explicari. BROD. Vid. infra Ἰστ. β, cap. 18, & supra B. πρ. c. 23. SOLAN.

ead. l. 7. Παραφερύμ.) Ex L. haec scriptura; in quo tamen mendose παραφερ— legebatur. In reliquis περιφερ— minus apte. Vid. Τιμ. cap. 25. SOLAN. Etsi primo intuitu admodum blanditur vulgatum περιφερύμ. quia agitatum, circummerrantem signif. tamen id non vult Noster, sed abreptum, delatum eo, quo tempestas fluctusque volunt, i. e. vulgarem opinionem sequebar,

non utens libero ratiocinio, quod ipse mox per συρρέοντα τῷ ὕδατι clarius exponit. Ideoque non dubitavi trium Codd. lectionem recipere. REITZ.

ead. l. 10. Θέδος ἐκ μηχανῆς) Miror Brodaeum, qui hic more solito non dixerit, vid. Erasim. in proverb. REITZ.

ead. l. 12. Εὐρήσ.) Vid. supr. de Merc. cond. c. 1. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐλεύθεροι) Conf. infr. Εὐχ. c. 2. SOLAN.

IN HERODOTUM SIVE AETIONEM.

Pag. 116. l. 1. ΗΡΟΔΟΤΟΣ) Εστ λαλιὰ, sive προσλαλιὰ, cuiusmodi etiam supra *Insomnium*, & infra περὶ τοῦ οἴκου. Et ἱππίας ἢ βαλαρεῖον. Et περὶ τῶν διψάδων. MARCIL.

ead. l. 3. Μείζον γὰρ εὐχῆς) Conf. supr. Μισθ. c. 12. SOLAN.

ead. l. 5. Ἀρμονίαν) i. e. compositionem, numeros, quod in Herodoto agnoscit & praedicat Dionysius Halic. περὶ συνθέσεως. f. 3, p. 22, Uptoni, seq. ubi etiam illud alterum de Ionica suavitate illustratur, ἵνα μὴ τις ὑπολάβῃ τὴν διάλεκτον εἶναι τῆς ἡδονῆς αἰτίαν τῇ λέξει κ. τ. λ. denique itaque concludit, ἐξ ὧν ἂν τις τεκμήραιτο, ὅτι οὐκ ἐν τῷ κάλλει τῶν ὀνομάτων ἢ πειθῷ τῆς ἐρμηνείας ἦν, ἀλλ' ἐν τῇ συζυγίᾳ. Add. Quintil. IX, 4, 19: *In Herodoto, cum omnia leniter fluunt, tum ipsa dialectos habet eam iucunditatem, ut latentes etiam numeros complera videatur.* Paulo ante f. 16, *Neque mihi, inquit, quamlibet magnus auctor Cicero persuaferit, Lysiam, Herodotum, Thucydidem parum studiosos compositionis fuisse &c.* GESN.

ead. l. 8. Πέρα τῆς — ἐλπίδος) Confer supra Μισθ. cap. 7 fin. SOLAN.

ead. l. 9. Συγγράμμασι) Συγγράμματα Herodoti esse libros ipsius *historicos*, satis ex iis constat, quae de vi huius verbi ad Thucydidis principia disputantur ab H. Stephano. GESN.

ibid. Γνώριμος) Vox haec, sine qua manca prorsus sententia, in omnibus tamen vulgatis deerat. Nos ex L. & ed. l. restituiimus. SOLAN.

ead. l. 10. Ἐν βραχεὶ κατ.) Hic aliquid desideratur. An γνώριμος; Sic infra: γνώριμοι ἐν βραχεὶ ἐγένοντο, p. 118. GUYET. Vide, ut rem acu tetigerit Guyetus. Id ipsum enim, quod omissum coniecit, in L. & l. inventum restituiimus. REITZ.

ead. l. 11. Πλεῖστας γὰρ οἰκοθεν ἐκ τῆς Καρίας) Cum Plinio non concordat Lucianus, nec Suidas cum Luciano. Nam Plinius L. 12, c. 4, de ebore haec ait: *tanta erat eboris auctoritas, urbis nostrae CCCX anno. Tunc enim auctor ille (Herodotus) hi-*

floriam eam condidit in Thuriis in Italia. Non igitur e Caria solvens adiit Graecos & conventum Olympicum, ut historiam suam in ea celebritate recitaret, (ut hoc loco scribit Lucianus) si eam tum demum scripsit, cum patria relicta factus est Thurius civis. At Suidas cum Plinio & Luciano pugnat. Sic enim scribit in voce Ἡρόδοτος μετέστη δὲ ἐν Σάμῳ διὰ Λύγδαμιν τὸν ἀπὸ Ἀρтемισίας τρίτον τύραννον Ἀλικαρνασσοῦ. ἐν οὐν τῇ Σάμῳ καὶ τὴν Ἰάδα ἠσκήθη διάλεκτον, καὶ ἔγραψεν ἱστορίαν ἐν βιβλίοις 9, id est, secessit vero Samum propter Lygdamidem tertium ab Artemisia tyrannum Halicarnassi factum. Sami igitur & dialectum Ionicam exercuit, & historiam scripsit in libris novem. Quis eam litem dirimet? Plinius antiquior, Lucianus omnis Graecanicae antiquitatis, si quis alius, callens. Suidas sua omnia ex antiquis auctoribus, qui suo tempore exstabant, haber. Coniecturae etiam utrinque militantes. Ex laudibus, quibus abunde perfundit Artemisiam, videtur ea scripsisse, dum sub tyrannide Lygdamidis eius feminae nepotis vivebat. At contra dialectus Ionica, qua exacte utitur, suadet, eum non amplius Halicarnassum habitasse, quando historiam scripsit: nam Dorica dialectus ibi erat in usu. Itaque quando ἀπορία me torquet, (ut verbis Ciceronis utar) nullo praeiudicio te onerabo, lector, & integrum hoc σκέμμα tibi relinquam examinandum. PALM. Confirmat hic locus, quod Scaliger ὁ πᾶν in notis ad Euf. Chron. p. 104 asseruit, scilicet ante scriptam ab Herodoto historiam, quam Thuriis traiceret. Vid. etiam Fabricii Biblioth. Gr. 661. Nihil tamen repugnat, quin novis curis, dum Thuriis degebat, primam illam editionem, ut ita dicam, Historiae suae, locupletarit & ornaſit: quae etiam nobilissimi scriptoris nuperi Humphredi Prideaux sententia est; quem vide P. I, L. VI; Gallicae autem a me factae versionis T. II, p. 206. SOLAN.

in Schol. col. 1. ΗΡΟΔΟΤΟΣ &c.) Unum hoc Scholion quinque vitiis laborabat, quae ope Coll. se correxisse monet Solanus. Nam pro ὑπέδειξεν in ed. Cler. legebatur ἐξηγήσεν, pro ἐπιδείξας, ἐπιδείξαν ὥς. Pro κίττων, ἀττικίων editum quidem erat, cum in ipso Cod. V. tamen legeretur κίττων. Pro περιεργάζετο denique, περιεργάσατο. Merito igitur hunc secutus sum. REITZ.

Pag. 117. l. 1. Συγγραμμάτια) Diminutivum istud quis ferat de Herodoti historia usurpatum? Eam autem, quam habemus, non alia scripta, intelligi, sequentia demonſtrant. Lege ergo, meo periculo, invitis libris omnibus, συγγράμματα. SOLAN.

ead. l. 6. Κατ' ὀλίγον ἀγείρων) V. *supr.* Catapl. c. 17. REITZ.
ibid. Ἀγείρων καὶ συλλέγων) Haec verba, οὐκ οὖν ἤξιον δια-
 σπᾶν τὸ πρᾶγμα, οὐδὲ κατὰ διαιρέσιν οὕτω κατ' ὀλίγον ἀγεί-
 ρων καὶ συλλέγων τὴν γνώσιν, videntur, ratione locutionis e-
 mendatae postulante, sic esse rescribenda, οὐκ οὖν ἤξιον δια-
 σπᾶν τὸ πρᾶγμα, οὐδὲ κατὰ διαιρέσιν οὕτω κατ' ὀλίγον ἀγεί-
 ρειν καὶ συλλέγειν τὴν γνώσιν noluit igitur ita rem discerpere, ne-
 que partitione tali minutatim colligere & comparare sibi famam. Nam
 quamvis participia saepe ponantur pro infinitivis, ut Gram-
 matici loquuntur, hic tamen locum non habent: pendent
 enim ab ἤξιον καὶ οὐδέ. Nec dubito, quin pag. 118 sit scriben-
 dum, οἱ δὲ ἐκ τῶν ἀπὸ τῆς πανηγύρεως ἡκόντων πυθανόμενοι. In
 editionibus ἀπὸ non habetur, cum tamen sententia loci vo-
 cem eam requirat. GRAEV.

ead. l. 12. Ὅπισθόδομον) De gradibus templi habitas has o-
 rationes docet Philostr. ep. XIII, p. 919, ἀπὸ τῆς τοῦ νεῶ βαλ-
 βίδος & vit. Apollon. lib. II, c. 2, p. 141; c. 31, p. 170, ἀπὸ
 τῆς κρηπίδος τοῦ νεῶ. AG. X, 95. Vid. Philostr. Gorgia pag.
 493, ubi τὸν μὲν λόγον τὸν Πυθικὸν ἀπὸ τοῦ βωμοῦ ἤχυσεν. Et
 μοχ: ὁ δὲ Ὀλυμπικὸς λόγος &c. De ὀπισθόδομῳ vid. notas
 ad Pers. c. 32. SOLAN.

ead. l. 15. Μούσας) Non ergo Herodotus ipse ea suis libris
 nomina fecit; quāvis non desint, qui id incaute nimis cre-
 dunt. Vid. etiam Συγγρ. c. 42. SOLAN.

Pag. 118. l. 1. Ὀλυμπιονίκας) Casaub. ad Theocr. Scal. ad
 Catull. ex Suid. innominato. De Hippia, ipse postea, Cic. A-
 pul. De Prodicō, Xenophon, & nos ad Somnium Luciani: de
 Anaximene & Polo, id. p. 208, Aristot. Diog. Laërt. De Aë-
 tione, Theocrit. Epitaph. Aescul. De nuptiis Alexandri &
 Roxanes, Arrian. Curt. BOURD.

ead. l. 3. Οἱ δὲ τῶν ἐκ) In omnibus libris erat ἐκ τῶν. Muta-
 vi ego, & feci, οἱ δὲ τῶν ἐκ τῆς &c. saepe enim sic usurpatur
 & apud Nostrum & apud alios scriptores. SOLAN.

ead. l. 8. Τῶν ἱστορίων) Intellige ἑκατὰ τῶν ἱστ. ellipsi nimis
 frequenti, quam ut exemplis firmetur. Ut Hom. Il. A, 65, Εἴ
 τ' ἀρ' ὄγ' εὐχολῆς ἐπιμέμεσται, εἰθ' ἑκατόμβης. Sive is nos ob
 vota non reddita incusat, sive ob hecatomben. REITZ.

ead. l. 12. Ἰππίας) Hippias Eleus, ut ex Platone etiam con-
 stat, quem vide in eo Dialogo, cui Hippias maior titulus est,
 statim ab initio pag. 95. Olympiam ibi dicitur accessisse in-
 structus cum aliis multis, τὸν λόγῳ πολλοῖς καὶ παρτοδαι-
 ποῖς. Adde & Cic. de Orat. III, (IV) 32. Philostratus in eius

vita p. 496, ἔβελγε τὴν Ἑλλάδα ἐν Ὀλυμπίᾳ λόγοις ποικίλοις καὶ πεφροντισμένοις εὖ. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀναξίμ.) Anaximenes hic etiam statuæ honorem consecutus est Olympiæ, non minus quam Gorgias. De utroque Pausan. Eliac. 2, p. 376. GESN.

ead. l. 15. Καὶ ἄλλοι) Sic Gorgias apud Philostratum p. 493. Et Lyfias ap. Plut. in X Rhet. De orationibus habitis aut Olympiæ aut in aliis celebritatibus, vide notas ad Philostr. p. 169, & Cressol. Theatr. Rhet. III, 6. SOLAN.

ibid. Λόγους ἔλεγον) Exempla eiusmodi locutionum bene multa vid. ap. Ienſ. ad Iov. Trag. c. 22. REITZ.

Pag. 119. l. 2. Ὅπου) Etsi vulgo locum significat, tamen & pro cum, quando, quandoquidem usurpatur, veluti Latini solent, observante eod. Ienſ. p. 276. Sic supra in Hermot. cap. 39, ὅπου γε, καὶ εἰ πάντες τὰ ὅμοια εἶχον &c. In Abdicato c. 23, Ἀτελὲς ἢ τέχνη, ὅπου γε τοῖς ἰατροῖς καὶ δημοσίᾳ αἰ πόλεις τιμᾶς, καὶ προεδρίας, καὶ ἀτελείας, καὶ προνομείας διδῶσι. Addo Hippocr. S. 2, aph. 10, Τὰ σώματα χρὴ, ὅπου ἂν τις βούλεται καθαίρειν, εὖρεα ποιεῖν, corporis quando quis purgare vult, fluida facias oportet. Ibid. rurſ. aph. 2. Et S. I, aph. 7. Potest & verti ubi, quod hic eodem redit, modo de tempore quoque accipias. REITZ.

ead. l. 3. Συγγράψαντα) De pictore usurpari vix credo. Lego itaque γράψαντα, ut Ζεύξ. c. 3 pr. SOLAN.

ead. l. 8. Ἡρετο) Commodius legeretur ἥροίτο. SOLAN. Ἡρετό τις ἂν, vult B. de Ball.

ead. l. 10. Ἐν Ἰταλίᾳ) An aliquis eius meminerit, nescio. SOLAN.

ead. l. 13. Χρῆμα παρθένου) Et hæc locutio, sive pleonasmus non infrequens. Aristoph. Plut. 895, πολὺ χρῆμα τεμάχων. Et Nub. 2, τὸ χρῆμα τῶν νυκτῶν. Alia similia Spanhem. ibid. Plura frater cariss. G. O. Reitz. in Belg. Graeciss. pag. 537—6. REITZ.

ead. l. 15. Τῆς κεφαλῆς τὴν καλύπτραν) Dixi ad Petron. De tædis Hymenæi notum, & multa Scal. ad Catull. BOURD.

ead. l. 16. Καλύπτραν) Ad vitram nuptialem respicit & ἀνακαλυπτῆρια, de quibus Langbaen. ad Longin. 4, 10, pag. 34 Toll. Itaque καλύπτραν flammæum reddidi. GESN.

Pag. 120. l. 9. Ἐν τοῖς ὅπλοις) Poterat abesse ἐν. Sed hic pleonasmus satis frequens nonnullis fraudi fuit, ut frustra praepositionem deletam voluerint in Dial. Mort. XXIII Plutonius & Proteſilai, versus fin. καθιζόμενον ἐν τῇ ῥάβδῳ. At non

meminerant verbor. in Evang. Luc. XXII, 49, Εἰ πατάξωμεν ἐν μαχαίρα; vel forsitan hebraismi suspensa habuere. Sed omnis aetatis scriptores sic locuti. Homer. Odyss. K, 385, Πρὶν λῦσασθ' ἐτάρους, καὶ ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι. Hippocr. S. 2, Aph. 36, Οἱ — ἐν τῇσι φαρμακείῃσι — καθαιρόμενοι. Aristoph. Plut. 487, Ἐν τοῖσι λόγοις ἀντιλέγοντες. Idem ibid. 765, ἀναδῆσαι βούλομαι — σ' ἐν κριβανωτῶν ὀμμαθῶ, volo te circumdare, coropare (in) catena ranum. Noster infra Zeux. c. 6, ἐν χρῶ τῇ μητρὶ προσιστάμενοι, colore matrem referentes, & Philop. § 33, ἀνοίξας τὸ στόμα ἐν ἑπτα ἑπτά. Evang. Matth. XIII, 35, ἀνοίξω τὸ στόμα ἐν παραβολαῖς. Lucian. iterum de Gymnas. c. 19 m. περιπέττειν τὸ πρᾶγμα ἐν τοῖς λόγοις. Maittaire de Dialect. p. 300 f. ex Tzetz. ἐν αερί καὶ ξίφει τέμνων. Ita & ἐπὶ modo additur, modo omittitur: Aristophan. Plut. 628, (ζῆν) ἐπ' ὀλιγίστοις ἀλφίτοις, prorsus ut Ev. Luc. IV, ἄνθρωπος οὐ ζήσεται ἐπ' ἄρτῳ μόνῳ. Sed ecce plura alia similia iam dedit Hemsterh. ad Dial. Mort. loco supra indicato, pag. huius edit. 522 seq. Vol. II. Item Solanus ibid. REITZ.

ead. l. 12. Καὶ αὐτὸν) Abesse sine dispendio videri possunt, sed eleganter sic passim usurpant. Ad Alexandrum nempe respicit. SOLAN. Ad Alexandrum respici, quis dubitet? & αὐτὸν sic usurpari pleonastikῶς, quis nescit? vide modo paulo ante, ὁ βασιλεὺς δὲ, αὐτὸς μὲν &c. REITZ.

ead. l. 13. Ὀχάνων) Ὀχανὸς τῆς ἀσπίδος πόρπαξ. Hesych. & interp. Aristoph. ad Equit. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 1. Πάροχος) Ad verbum φέροντες male relatum hoc Scholion in sedem suam retraxi. REITZ.

ibid. col. 2. l. 2. Λῶρων) Hic pro *loris*, *habenis*, de qua & aliis vocabuli λῶρος significat. meretur videri du Cange in Glossar. Graeco-Barbaro. REITZ.

Pag. 121. l. 4. Τῶν ὀπλῶν) Quin illud indicat pictura, eam esse vim amoris, ut ex armatis etiam ludos sibi faciat &c. GESN.

ead. l. 7. Πάρεργον) Qui suavitatem huius loci sentire velit, illum quae sint *πάρεργα* pictorum cogitare oportet, descripta fatis a Iunio 3, 7, 12; ac illud *προσλαβὼν*, quod notat, praeter ordinariam operis mercedem accipere aliquid instar corollarii. Rex conciliator & deductor sponsae seu veteri verbo *domiducus* est pictus Alexander. GESN.

ead. l. 11. Ἰκανὴν τῶν Ὀλυμπίων τὴν πανήγυριν ἠγεῖτο καὶ συγγραφεὶα θαυμαστὴν δεῖξαι τοῖς Ἕλλησι) Verti videas ab Benedicto, *Olympiorum celebritatem idoneam ducebat ad fidem*

Graecis faciendam admiratione dignum esse scriptorem: ab aliis, satis superque sufficere Olympiorum ludos ad faciendam fidem Graecis, cum scriptorem esse admiratione non indignum. At quid de illa fide in Graecis? utrum ea residet in ικανός, an in δειξαι; Immo celebritatem Olympiacam sufficere, & valere etiam ad scriptorem admirabilem ostendendum Graecis, quoniam videlicet haere-nus alia ludicra illic solita erant δεικνύσθαι, non historiarum scriptio. GRON.

ead. l. 12. Δείξαι τοῖς Ἕλλησι τὰς Ἑλληνικὰς διεξιόντα) Τὰς Ἑλληνικὰς νίκας διεξιόντα. MARCIL.

ibid. Τὰς Ἑλλην.) Τὸ πράξει hic desiderari videtur. GUYET.

ead. l. 13. Νίκας) Ex Marcilii coniectura, quam firmat locus Luc. Συγγρ. c. 54. SOLAN. Potius cum Marcil. & Solano νίκας addendum credo, ut Nostrum alibi locutum recte notat. Non tamen ideo statim in contextum, ut ille iubet, infero, donec ex Cod. probetur; ideoque uncinulis seclusi. REITZ.

in Schol. Περιγίνεται) Corrupta haec. Ego novum Scholium esse puto: Λογῶντι) Κατασκόπῃ ubi pro λογῶντι, γέ-vοιντο, mox eam vocem sequens, scripserit. SOLAN.

Pag. 122. l. 9. Ὅτι περ ὄφελος) Recte ibi Obfop. nam ὅτε περ ὄφελος dictum ἀντὶ οἱ μεγάλοι, οἱ μέγιστοι, καὶ ἀξιολογώ-τατοι. BOURD. Illustrat hanc formulam Kuster. ad Aristoph. Ἑκκλησι. 53. GESN.

ead. l. 11. Ἡ ἀρίστη) Comma post ἀρίστη, quod in edd. erat, sustuli, quia sensus id postulat, ut quilibet facile videt. REITZ.

*ead. l. 13. Σκηνὰς καὶ καλύβας καὶ πνίγος) Voces interpre-tatus sum alibi. Rem tangit Suet. Iul. c. 39: *Ad quae omnia spe-ctacula tantum undique confluit hominum, ut plerique advenae aut inter vicos, aut inter vias tabernaculis positis manerent, ac saepe prae turba, elisi exanimatique sint plurimi, & in his duo Senatores.* BOURD. Itaque ἀνὴρ Χίος apud Aelian. V. H. 14, 18, ὀργιζό-μενος τῷ οἰκῆτῃ, ἐγὼ σε, ἔφη, οὐκ εἰς μύλην ἐμβαλῶ, ἀλλ' εἰς Ὀλυμπίαν ἄξω. GESN.*

ead. l. 16. Ἀλλὰ ῥητόρων &c.) Graeca laborant prava distin-ctione. Sic enim haec verba interpungenda: non convenit huc vilis plebs, ἀλλὰ ῥητόρων τε καὶ συγγραφέων καὶ σοφιστῶν οἱ δοκιμώτατοι. ὅσον οὐ μικρὸν ἥδη μὴ τοῦμὲν παραπολὺ ἐνδέ-σμερον φαίνονται τῶν Ὀλυμπίων. Sic quoque legisse videtur Obfopoeus, qui hunc locum bene vertit. GRAEV. Ut Grae-vius interpungit, sic ed. Par. iam habebat. REITZ.

in Schol. Ἀξιωματώτατοι) Monstrum hoc vocabuli; re-tinendum tamen, donec aliud scripsisse ex Cod. pateat. Exstat

etiam in C. SOLAN. Veram lectionem exhibet Mf. Reg. 2954, ἀξιολογώτατοι scribens, quam in textum admittere non dubitavimus.

Reg. 123. l. 1. Ὅσον οὐ μικρὸν ἦδ' η) Haec nemo, credo, intelligat. Corrupta itaque verba pronuntio; neque tamen quomodo restitui possint, adhuc liquet. Dicere debuit, *Parum ergo abest, quin ad Olympicorum celebritatem accedant haec*. SOLAN. Ad verbum, *tantum non parvum iam est*, hoc est, parum abest, quin parvi iam illud, vel illam curam, faciam, ne inferior &c. Si quis ea, quae adhuc dixi, bene perpenderit, videbit me in theatro non multum minore, quam in ipsis Olympiis versari. Ut hic *labore* addidi in interpretatione ad lucem sententiae: ita mox a Zeuxis principio, *veritus inferendum fuit*. GESN. Ὅσον οὐ μικρὸν δέος coniiciebat B. de Ball.

ead. l. 3. Πολυδάμαντι) Perf. Sat. 1, & ibi interp. BOURD. Vide Σύγγρ. c. 35, & ὁ. Eix. c. 19. Scotuslaeus. Cuius statua febris laborantibus mederi credebatur. Έκκλ. c. 12. Bourdelotius hic nos ad longe alium Perfii Polydamanta amandat. Vicat hic *παγκρατίῳ* Ol. XCIII. Vid. Paus. El. II. Meminit Plauto Πολ. A, pag. ed. Ald. 7 A. & Basilii de Leg. Gr. lib. (Grot. ed. 96 C.) Et Dion Chrysost. pag. m. 441 C. ubi Thessalum vocat. SOLAN.

ibid. Γλαύκῳ) Vid. ὁ. Eix. c. 19. Carystius, qui XXV Olympiade coronatus, *Pyssa* per excellentiam denominatus dicitur. De eo Demosth. *περί στεφ.* sub fin. cap. 99, p. m. 199 B. ubi prave scribitur *Καριστίου* & Aeschin. c. 63. Pind. etiam, sed ode illa periit. Adde etiam Dion. Chrysost. p. 441 C. ubi idem *Carystius*. SOLAN.

ibid. Παραθεωρεῖτε) Παραθεωρεῖν ea fere forma percussum verbum, ac *παριδῶν* apud Herodotum I, 37 & 38. Quem admodum enim ibi *παριδῶν μοι δειλιαν τινὰ* vertendum est, *observans* in me *timiditatem*, separata a verbo praepositione: ita hic etiam *παραθεωρεῖν* idem est, ac *θεωρεῖν παρὰ τῷ Πολυδάμαντι κ. τ. λ.* GESN. Παραθεωρεῖτε Th. M. legere, Solanus notaverat; sed quia dubites, sitne Theod. Marcilius an Thomas Magister intelligendus, moneo Th. Magistrum significari, (quem adeundum in verbo *παραβάλλω*, extrema tandem pagina docet idem). Is igitur, loco dicto, haec habet: ΠΑΡΑΒΑΛΛΩ τὸ πλησιάζω, τὸ ἔρχομαι. καὶ τὸ παρεξτάζω, ὃ καὶ παραθεωρῶ παρὰ Λουκιανῷ εὑρηται, ἐν τῷ Ἡρόδοτος ἢ Ἀετίων· ἀλλ' ἦν μὲν ὑμεῖς Πολυδάμαντι, ἢ Γλαύκῳ, ἢ Μίλωνι παραθεωρεῖτε. Sed parvi refert, quomodo apud Lucianum legas: ideo

vulgatum non moveo. Occurrit idem verbum supra Nigrin. c. 10 ex divisione Solani. Item Hermot. 74. Et infra de Imag. cap. 7. REITZ.

ead. l. 5. Ἐπ' αὐτοῦ μόνον ἀποδύσαντες ἴδντε) Sic edunt, quod intelligi non potest; & ipsos tamen recte intellexisse patet ex versione *per se solum exutum videtis*: quam ut habeas, edi debuit ἀποδύσαντος. GRON. Ἐπ' ἑμαυτοῦ) Sic L. In aliis prave ἐφ' αὐτοῦ. SOLAN. Quia Solanus ἐπ' ἑμαυτοῦ vult, & Codicem optimae notae suffragantem habet, sic edi magis passus sum, quam iussi; melius enim est, quam vulgatum ἐφ' αὐτοῦ: nam etsi αὐτοῦ pro ἑαυτοῦ, & hoc pro ἑμαυτοῦ interdum valeat, hic tamen nimis ambiguum foret. Confer supra de Merced. cond. c. 19, Εἰ — τὴν ψυχὴν σοι τὴν ἑμαυτοῦ ἐπιτρέπων. Ubi etiam quaedam edd. habent ἑαυτοῦ. Alioqui ἐπ' ἑμοῦ mallet, quia dubito, liceatne reciprocum ἑμαυτοῦ alii, quam primae personae verbi, adiungere. Ut enim proprie dicitur πέποικα ἑμαυτὸν, Herodian. I, 55, Σύνοδα ἑμαυτῶ & παρὰ πάντα τὸν ἑμαυτοῦ βίον εἰδόν τε καὶ ἡκουσζ, idem Herodian. I, 2, 10; ita absurdum videtur dicere ἴδντε ἐπ' ἑμαυτοῦ, quia sic persona verbi contradicit personae pronominis. Ego saltem si dici nondum observavi. Nec tamen opus cum Gronov. ἀποδύσαντος legere, si *exutum* velis significari, sed ἀποδύσαντες ἴδντε coniungendum; & parvi interest, hoc tum veritas, vos *me exuentes videtis*, an *exutum*, quod vel apertio-rem sensum habet. REITZ.

ead. l. 6. Ἀποδύσαντες) Cave obtemperes viro docto monenti ἀποδύσαντος. Quin ἀποδύσαντες retinendum, ut ἀπαγαγόντες. Exuunt, h. e. exui iubent, ut inspicere totum possint, athletam ἀγωνοθέται. Ἀποδύσαντος activa voce vix dici de eo, qui vestes ipse ponit, potest. GESN.

ibid. Μαστιγώσιμος) Dixit antea & saepe repetit al. BOURD.

IN ZEUXIN VEL ANTIOCHUM.

Pag. 124. l. 1. ΖΕΥΞΙΣ) Huic dissertationi (quoniam de hac locus alius dicendi) non immoror: paucae variantes lectiones, & quae lectorem avidum non morentur. BOURD. Προσλαλιά, ut supra. Habita vero ista etiam in theatro: patet sine huiusce Laliae. MARCIL.

ead. l. 5. Προσίδντες οὖν) Epanalepsi inservit illud οὖν, veluti infra Quom. conscr. Hist. c. 62, Οἰκοδομήσας γὰρ — οἰκοδομήσας οὖν. Et Pseudom. cap. 19, τὸ ἐνδύσιμον λαβὼν — ἐκείθεν

οὖν τὸ ἐνδύσιμον λαβών. Bene observante Dukero ad Thucyd. III, c. 95. Ubi & Scholiasten vide, & ad partes vocatum Raphael. ad Evang. Marc. III, 31. REITZ.

Pag. 125. l. 14. Ὀμην τάχα μέντοι καὶ αὐτὸ τοῦτο προσάγεισθαι αὐτούς) Benedictus, *statim quidem id ipsum etiam addituros putabam*. Ineptissime. Nam qui id in laudando addituri erant, cum ipse Lucianus ante dixit, se suspicarum esse omnes meliores laudatae orationis causas ab scriptis suis abesse? Recte tamen Graeca, quae optime percepit Obsopoeus, *hoc ipso eos potissimum adductum iri*; nisi quod congrua oratio poscat adduci: non enim agitur de futuro. GRON.

ead. l. 15. Καὶ αὐτὸ τοῦτο πρ.) *Et hoc nonnihil captos plaudere, vel, hoc etiam fortasse attractum iri*. Variant autem hic libri. Fl. αὐτῷ τούτῳ, cui scripturae favet locus Φαλ. α', c. 3. Codex autem P. cum impressis facit, quos tuentur verba cap. 53 Ἑρμ. Parum ergo refert, utram scripturam sequamur. SOLAN.

Pag. 126. l. 1. Τὸ τοῦ Ὀμήρου) In Zeuxide, τὸ τοῦ Ὀμήρου, καὶ τὴν νεαν ᾧδὴν κέχαρισμένην ὑπάρχειν. Alludit ad Odyss. A, v. 351. GRAEV.

ead. l. 10. Ἀθρακες &c.) Carbonem, ut aiunt, *pro thesauro invenimus*. Phaedr. V, 87. VORST.

ead. l. 15. Καινοποιεῖν) Vide idem ferme de eo Aristotelis iudicium de Poët. c. 26 f. SOLAN.

Pag. 127. l. 7. Σύλλας) Periiit itaque thesaurus antiquitatum Graecarum immensus; sed statuarum tantum, aut tabularum pictarum: nam quae longe maior iactura orbi erudito futura erat librorum, quos summa cum cura ab eo collectos fuisse in Graecia idem Lucianus docet Ἀπαιδ. c. 4, non est facta. Plutarchus enim libros memorat Athenis ab eo Romam incolumes deportatos. Plut. Syll. 856 A. SOLAN.

ead. l. 17. Ἡ Κένταυρος) Petitne ex hoc Luciani libello Κενταυρίδων suarum imaginem Philostrat. Icon. 2, 3? Lectori certe non iniucundum erit utramque picturam contulisse. GESN.

Pag. 128. l. 7. Οἷόν εἰσιν ἴπποι) Vide nos infra ad Harmon. c. 3, ἀλλότριον τὰμά. Ubi plura eiusmodi singularis cum plurali exempla dedimus. REITZ.

ead. l. 10. Ἐς τὸν πωλικὸν τρόπον) Benedictus, *equarum in morem*. Et cur non aequè bene Obsopoeus? *quemadmodum pulli a matribus lactari solent* GRON.

Pag. 129. l. 1. Ἐφ' ὅσα) Illud ἐπὶ quid hic valeat, non ignoro; expungendum tamen censéo, meliusque tum habiturum hunc locum. SOLAN.

ead. l. 5. Σκιάσαι) At, si Perraltos audias, hoc pictoribus antiquis ne in mentem quidem venerat. Vid. Philostr. p. 71, & Iun. de Pict. vet. III, 3. SOLAN.

ibid. Καὶ τοῦ μεγέθους τὸν λόγον) Cum Lucianus descripsisset Centaurum feminam duobus infantibus ubera praebentem a Zeuxide mirifice descriptam, cuius tabulae exemplum visebatur Athenis, cum ipsum Zeuxidis *πρότυπον* a Sulla missum Romam ad Maleam naufragio intercidisset, plurima alia fuisse in illa tabula divina plane & admiranda, quae artis rudes fugiant, elegantes autem spectatores, & eruditos oculos advertant maxime, & in admirationem raptant, praecipue vero pictores, qui multa videant, quae nos non videmus, *καὶ τοῦ μεγέθους τὸν λόγον, καὶ τὴν τῶν μέτρων πρὸς τὸ ὅλον ἰσότητα καὶ ἀρμονίαν, γραφῆων παῖδες ἐταίρουντων, οἷς ἔργον εἰδέναι τὰ τοιαῦτα*. Sic in Latinum transtulerunt hunc locum: *At magnitudinis proportionem, & mensurarum ad totum aequalitatem atque compagem pictores commendunt, quorum muneris est talia scire*. Τῷ ὅλῳ inepte & insulse opponuntur μέτρα. Novi quidem μέτρα, seu mensuras in pictura, de quibus Philostratus iunior in prooemio Iconum, & Plinius. Sed ἰσότης καὶ ἀρμονία simpliciter est symmetria, neque μέτρων ἰσότης quidquam aliud esse potest, quam *συμμετρία*. Si ergo vulgatam tenemus lectionem, cuius rei erit illa μέτρων ἰσότης. Membra vero & partes recte opponuntur toti. Illarum aequalitas debet respondere toti. Legendum igitur est, *τῶν μερῶν πρὸς τὸ ὅλον ἰσότητα, partium cum toto congruentiam & aequalitatem*. Dionysio Longino *περὶ ὕψους* dicitur *συμμετρία τῶν μελῶν πρὸς ὅλον*, cum ait: *τὸ καλὸν τοῦ σώματος ἐστὶν συμμετρία τῶν μελῶν καθ' ἑαυτῶν αὐτῷ πρὸς ἀλλήλα τε καὶ πρὸς ὅλον*. Pulchritudo corporis est conformitas membrorum recte constitutorum ad se invicem, & ad totum. Aliis est *ἀναλογία*. Ciceroni I de off. *partium convenientia, & apta membrorum compositio*. Plinio in epistolis *congruentia & aequalitas membrorum*, lib. II, ep. 5: *Si avulsum statuae caput, aut membrum aliquod inspiceres, non tu quidem posses ex illo congruentiam aequalitatemque deprehendere, posses tamen iudicare, an id ipsum satis elegans esset*. Sic aequalis & congruens iungit quoque Suetonius de Tiberii corporis habitu: *Latus ab humeris & pectore, ceteris quoque membris usque ad imos pedes aequalis & congruens*: hoc est, verbis Luciani ἢ πάντων τῶν μελῶν πρὸς τὸ ὅλον ἰσότης καὶ ἀρμονία. Hoc autem inter praecipuas egregii artificis curas & notas, nosse partium *συμμετρίαν* & *ἀναλογίαν* cum toto: huius maiorem habebant rationem, quam

similitudinis. Illam tribuebant arti & exercitationi, hanc ingenio & iudicio artificis. Vitruvius id ipsum requirit in architectis lib. III, 1: *Sactarum aedium membra, ad universam totius magnitudinis summam, ex partibus singulis convenientissimum debent habere commensum responsum.* Hunc Luciani locum sic puer fere emendavi, cum cum aequali Io. Schiltero, necessario meo, qui nunc illustrissimo Duci Saxoniae est a consiliis, & inter Iurisconsultos doctos & elegantes non ultimum locum tenet, ante triginta annos hunc scriptorem evolverem, & excuterem. Recte vero me vidisse, excerpta Mf. quae tredecim ab hinc annis nactus sum, ostendunt, in quibus *μερῶν* legitur, quamvis sine iis ipsa ratio sic scribendum esse iubeat. GRAEV.

ead. l. 6. Μέρων) Sic recte praeter Mf. Gr. P. L. & ed. I. Reliquae omnes *μέτρων*. SOLAN. Ego *μερῶν* scribo. REITZ. Nondum damnare possum *τῶν μέτρων ἰσότητα πρὸς τὸ ὅλον*, i. e. verbo uno *συμμετρίαν*, quae sine dubio in partibus est, licet expressa partium mentio non fiat. Etiam qui *μερῶν* habent libri, ipso accentu produnt, fuisse in archetypo *μέτρων*. GESN.

ibid. Γραφεὼν παῖδες ἐπαινούντων) *Γραφεὼν παῖδες* sunt discipuli pictorum, immo pictores ipsi, ut *φιλοσόφων παῖδες* Noster alibi dicere amat. Ceterum ne mirere structuram horum verborum, nec quaeras, quo participium illud pertineat, neque in *ἐπαινοῦν* mutandum suspicere. Est enim genuinus Atticismus participii *, pro imperativo *ἐπαινεῖτωσαν*, quem recte illustrat Th. Magist. v. ΧΡΗΣΘΩΝ, ac nonnullis exemplis confirmat. Adde Wetzeling. Observ. pag. 51, ubi ex Sophocel. Aiac. Maestig. 981 affert: *Οἱ δ' οὖν γελοῦντων καὶ τιχαῖρῶντων κακοῖς*, i. e. rideant illi & gaudeant malis. Alia huius generis participia pro aliis modis, vid. ap. Maittaire de Dial. p. 79. REITZ.

ead. l. 8. Ἐπὶ νέσσα) Absurde Obsopoeus, *laude extollebam*, cum aorist. indicativi hic vertendus subiunctive. Exempli simil. vid. ap. Iens. in Lectt. Lucian. p. 28—30. Sed credo, id me iam notasse ad Hermot. cap. 61 & 81. Confer Ael. V. H. 2, 31. REITZ.

Pag. 130. l. 7. *Τὸ νεογνὸν δὲ τὸ ἐν τῶν νηπίων, ὅμως ἀγρίου καὶ ἐν τῷ ἀπαλῷ ἦδη φοβερόν*) Interpretantur, porro infantum alter, non secus ac pater agrestis est, & in tenera aetate iam terribilis. Satis fideliter, nisi quod quatuor voces, quae sequuntur tertiam, me offendunt, maxime quia nec in Graecis habentur. Et quare unus modo similis est patri, non etiam alter pul-

* Immo terminatio imperativi. Adde Homer. Iliad. Θ, 517 & 521, aliaque, quae deinde dedi. REITZ. in Addend. & Corrig.

lus? An vero scribunt, hanc fuisse naturam Centaurorum & diversitatem, prout ex equino aut muliebri ubere lactarentur? Quasi vero in lactantibus etiamnum bestiis magnam indolis & feritatis differentiam videamus. Immo quis ille ex duobus est ἀγριώτερος καὶ φοβερώτερος; Profecto merae absurditates, & misere depravatus est hic locus. Nam ne Graeca quidem bona sunt. Quis enim dicit τὸ νεογνὸν τὸ ἐν τῶν νηπίων; quo geminum illum articulum? & cur non tantummodo τὸ ἐν τῶν νηπίων, vel τὸ ἐν τῶν νεογνῶν; Quin etiam cur non addit manifestius differentiam, ut appareat, quam hic sit ex patre ἄγριος, alter sit instar matris aut καλλίων, aut mitior? En igitur necessariam & egregiam restitutionem, τὸ νεογνὸν δὲ, τὸ ἐν τῷ νηπίῳ ὅμως ἄγριον καὶ ἐν τῷ ἀπαλῷ ἥδη φοβερόν· nec de altero infantum, sed utroque accipe, *Foetus autem adhuc in tennerrima aetate tamen ferus & in molli iam terribilis*. Deinde verte: *Et hoc mihi visum est admiratione dignum*, (ut referatur ad praecedens, quod perperam Benedictus refert ad sequens) & *quod admodum pueriliter* &c. Sane etiam tale quid videtur attendisse Obfopoeus. GRON. Τῶν νεογνῶν P. & L. In reliquis prave legitur τὸ νεογνόν. SOLAN.

ead. l. 11. Ἐν χρῶ — προσιστάμενοι) Et si praepositio ἐν hic vix abesse queat, accedit tamen ad pleonasmum, de quo Dial. praeced. Herodot. cap. 5, ad verba παίζουσιν ἐν ὄπλοις, diximus. REITZ.

in Schol. Χορευτικῇ) Ride. SOLAN.

Pag. 131. l. 5. Περιβαλε — καὶ ἀράμενοι) Unum alloquitur discipulum, tamen singulari & plurali numero simul utitur, dicens: ἄγε Μικκίων, περιβαλε τὴν εἰκόνα, καὶ ἀράμενοι ἀποκομίζετε. Hoccine ἀσύστατον involve hoc & auferte. De Graecis securus Obfopoeus utrumque singulari numero reddidit, *age, puer, involutam picturam aufer*. Sed an posteriora in singularem erunt mutanda, vel pronomen ὑμεῖς ante ἀράμενοι excidisse dicendum? quia, postquam unum puerum involve picturam iusserat, dein conversus ad ceteros dixerit: & vos eam domum auferte, quippe quae maior erat, quam ut ab uno commode portari posset. At potest ὑμεῖς sic per se satis intelligi, ideo nihil muto; quin vel sine transitu sic potest accipi, ut unum nomine vocans ei simul mandet, quid ab eo, quid ab reliquis fieri velit, ideoque comma, quod in *Paris.* post εἰκόνα erat, servavi, quod *Salm.* in punctum mutavit: id vero si quis praetulerit, ut novum a καὶ ἀράμενοι mandatum incipiat, potest recipere. Est tamen locutio rarior, nec

permittit tempus eam exemplis adstruere. Alia enim enallage est haec Aristophanis Plut. 527: — οὐχ' ἔξεις οὐτ' ἐν κλινῇ καταδραβεῖν, οὐ γὰρ ἔσονται. Non licebit tibi in lectulo dormire, non enim erunt, (scil. lecti). Evang. Luc. V, 4, ἐπανάγαγε ἐς τὸ βῆθος, καὶ χαλάσατε τὰ δίκτυα ὑμῶν. Et Aelian. Var. Hist. I, 4. Ceterum hic quoque observemus, non semper in tabulis pinxisse veteres, sed etiam picturas in membrana coloribus aqua temperatis factas. Quin & in linteo pingere notum fuisse tempore Plinii, vid. ap. ipsum lib. XXXV, c. 7. Quod non miror, cum de libris linteis, se multo antiquioribus, iam fecerit mentionem Livius. Veteres autem aqua tantum, non oleo temperatis coloribus usos, ait eruditiss. Alkemade, in Praefat. ad Melis Stoke Rym-Kronyk, methodumque oleo pingendi anno demum Christi 1410 ab Isaaco van Eik inventam docet. At quomodo aqueae istae picturae aëris, aquae salsae, & imbrium iniurias ferre poterant? Picturis enim ornatas & coloribus variatas fuisse naves, ianuas, clypeos, currus & similia, testatur Plin. eodem c. 7 & seq. eiusd. libr. 35; quod & alii auctores testantur. Et quomodo ad plura secula perdurabant etiam sub terra inventae tabulae pictae, ut colores adhuc distingui potuerint? veluti illa nymphaeum referens, de qua vid. Holstenii Commentar. in Thes. Graev. T, IV, pag. 1800. Tegebantur quippe udo testorio (de quo vid. Vitruv.) & incrustabantur pellucido ex gummi ac resinis confecto glutine, vel inurebantur, vid. Plin. c. XI libri dicti pr. & fin. capitis, quod vocabant *in encaustice pingere*, cuius duo fuerint genera, *cera*, & *in ebore, cestro*: ac tertium accessisse, *resolutis igni ceris penicillo utendi*; *quae pictura in navibus nec sole, nec sale ventisque corrumpitur*. Verum cum λίκυθος oleariam ampullam proprie significans, etiam pro vase pigmentario inveniat usurpatum, & oleum cedri incorrupta a vermibus praestare ligna & ebur sciverint veteres, idque eos in usus adhibuerint, mirum, cur in mentem iis non venerit, ipsos colores oleo temperare, & magis miror, Fr. Iunium nihil de hac inventione prodere. Ego saltem illum pervolvens invenire non potui. Quare manum de tabula, ne mihi exprobetur, quod Protogeni, cuius unicum in arte vitium reprehendit Apelles, *quod manum de tabula tollere nesciret*, memorabili praecepto, nocere saepe nimiam diligentiam. REITZ.

caed. l. 7. τῶν δ' ἐφ' ὅτῳ) Non puto recte cohaerere vulgatae lectionem τῶν δ' ἐφ' ὅτῳ sed respondere sibi debere τοῦ δ' ἐφ' ὅτῳ. Graevianae emendationis sententiam secutus sum;

sed eam locum habere posse putabam, & si illud δει non inferamus, sed intelligamus. Decet iratum & stomachantem abrupta oratio. GESN. Illud ἴσως τοῦ, quod Cod. L. prae se fert, glossam olet, quam quis coniectans forsitan τοῦ pro τῶν legendum, (quod sane verum foret) margini apposuerat, quaeque deinde, quod saepe fieri notum est, in textum ab imperito est admissa. REITZ.

ibid. Ἐφ' ὅτῳ) Zeuxis iubet hanc tabulam propositam pueros domum ferre, quia spectatores non artificium laudabant, sed novitatem & insolens argumentum, dicens: οὔτοι γὰρ ἡμῶν τὸν πηλὸν τῆς τέχνης ἐπαινοῦσι, τῶν δ' ἐφ' ὅτῳ, εἰ καλῶς ἔχει, καὶ κατὰ τὴν τέχνην, οὐ πολὺν ποιοῦνται λόγον. Interpres Salmurienfis: *Hi namque nostrae lutum artis laudant, sed mentis & scopi, num recte & ex arte factum sit opus, nullam habent rationem.* Mirum, τὰ ἐφ' ὅτῳ esse mentem & scopum. Obsopoeus plane omisit. Ἐφ' ὅτῳ, ἐφ' ᾧ, ἐφ' οἷς, Graecis est, *quia de causa, qua in re.* Herod. Polymn. πυθόμενοι ἐφ' οἷς ἦλθον, *sciscitanti, qua de causa venissent.* Sed in Luciano deest verbum, ad quod referatur ἐφ' ὅτῳ. Puto igitur excidisse τὸ δει, idque absorptum esse a sequente vōcula εἰ, quo nullum in priscis membranis frequentius est erratum. Sic igitur scribas: τῶν δ' ἐφ' ὅτῳ δει, εἰ καλῶς ἔχει, καὶ κατὰ τὴν τέχνην, οὐ πολὺν ποιοῦνται λόγον. Illorum vero, propter quae oportet, sc. ἐπαινεῖν, laudare picturam, num recte & secundum artem sit facta, nullam habent rationem. GRAEV.

ead. l. 11. Σωτήρ) Antiochus hic omnium primus. In nummis nusquam reperiri hunc titulum, testis est Spanh. 415. Sed idem aliunde satis confirmat. Ob hanc ipsam pugnam ei datum tradit Appianus in Syriacis. SOLAN.

ead. l. 16. Ἐπὶ μετώπῳ) Obsopoeus verterat, *a tergo*, pro, *in fronte*, satis imperite profecto. REITZ.

Pag. 132. l. 1. Ἐς βάθος δὲ ἐπὶ τεττάρων καὶ εἴκοσι τεταγμένους ὀπλίτας) Cum toties haec sint ab viris doctis explanata, certe nequit laudari Benedictus, dum interpretatur primas voces *in medio*, unde utique patet, eum non intellexisse. Obsopoeus & simplicius & propius ad intelligentiam, *in profundum.* Livius solet dicere, *introrsus porrectos ordines, introrsus patere aciem, & latitudinem aciei.* GRON. Sic profundum de denso ex Herodiani. supra ostendimus, ad Piscat. c. 12 & 41. De Merced. c. 25 & 33. Sic Latini profundum etiam de dimensione horizontali, ut profundae silvae apud Lucret. V, 42, & Curt. VII, 7, 4, quod iam dixi in libro de Ambiguis. Quae de altitu-

dine arborum interpretari absurdum foret. Addo hic Thucyd. L. V, c. 68, 'Ἐπὶ δὲ βάθος ἐτάξαντο μὲν οὐ πάντες ὁμοίως. Et Xenoph. II Hist. Gr. p. 472, citante Dukero ad Thucyd. VII, 78. Item Diodor. Sic. p. 575, βαθεῖα φαλάγγι, adductum in Indice. 'Ἐπὶ τεττάρων autem firmat idem Dukerus ibidem loco Xenophontis modo descripto, ubi ait: καὶ ἐγένοντο βάθος οὐκ ἑλαττον, ἢ ἐπὶ πεντήκοντα ἀσπίδων. REITZ.

ead. l. 4. 'Ἐπιβήσονται) In Angl. Cod. pro quo ex fide MSS. & Cod. Flor. reposuimus ἐκπνέσονται. BOURD.

ead. l. 7. Αὐτῶ) P. melius, quam quod in reliquis αὐτῶν. SOLAN.

ibid. δι' ὀλίγου) Ita, uti coniecerat Vorstius, P. Codex. In impressis δι' ὀλίγον. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 1. Δισμυρίας) Atqui currus falcati erant octoginta, haud plures. In C. legitur ἥτοι δυνάδας, etiam prave. SOLAN.

ibid. col. 2. l. 2. Πιζόν) Imperite admodum haec enarrat Scholiafles Graecus: Latinus melius. SOLAN.

Pag. 133. l. 6. Τότε ἀνὰ τέτταρας μὲν τῶν ἐλεφάντων ἀπαντᾷν ἐφ' ἑκάτερα τοῖς ἵππευσιν) Cum vertit Benedictus, tunc cum quaternis elephantis utrinque occurrere equitibus, imitatur Obsoepoem, tunc una cum quatuor elephantis utrinque equitibus esse occurrendum, qui uterque debuerat addidisse, qui cum elephantis occursuri essent: certe securius poterant, tunc elephantos quaternos utrinque occurrere equitibus Galatarum. GRON.

ead. l. 13. 'Ἐπαράχθησαν) Idem Romanis, bello Tarentino, cum Pyrrho dimicantibus evenit. V. Flor. I, 18. VORST.

ead. l. 15. Τετρυγόντων) Mart. Delrio ad Senec. leg. putat τραχυτήτων. BOURD. Polyaeus κραζάντων de elephantis usurpat. Strateg. IV, p. 385 A. Sed Philostratus 61 utitur hac, nisi quod ibi perperam legitur τετρυγὼς pro τετρυγός. SOLAN.

Pag. 134. l. 1. Πρὶν ἢ) Non solum quatuor illae, quas Solanus contulit, sic habent edd. sed & P. & S. nec dubito, quin & ceterae. An vero credidit, posse abesse illud ἢ; potest quidem: sed & recte adest, ut supra Dial. Mort. XIV Alex. & Philip. ἀλλὰ πρὶν ἢ τόξευμα ἐξικνεῖσθαι, φυγόντων. Aelian. V. H. I, 21, νόμος ἐστὶν — μὴ πρότερον λόγου μεταλαγχάνειν, πρὶν ἢ προσκυνῆσαι αὐτόν. Et non semel alibi. Herodian. I, c. XI, 11, Οὐ πρότερον ἢ ναὺς ἀνέδραμε, πρὶν ἢ τὴν ἱερείαν ἀσχεθῆναι τῆς Θεοῦ. Ne plura addam. REITZ.

ead. l. 2. Περιπειρόμενοι) Sic quoque in l. erat, sed α supra posuit Solanus, ut qui περιπειράμενοι legi velit, addiditque

conferendum Nostrum p. 254 ed. *Iunt.* & Tom. altero, pag. 172, id est, in Catapl. c. 51, ubi περιπαρή τις μάλα καρτερὸς legitur. Alter locus est in Gallo c. 2, περιπεπαρμένα τοῖς ὀβελοῖς. Adde & mox hoc capite, τοῖς ὀδοῦσι περιπεύροντες. Unde quidem usus huius verbi ac vis probatur, minime tamen inde conficitur, περιπειρόμενοι in περιπειράμενοι mutandum: quin passivum hic praeferrem; nam si medium adhibere voluisset, quidni dixisset περιπειράμενοι ἀλλήλους. Plura ad significationem huius verbi probandam adduxit Iac. Elsner. ad I Ep. ad Timoth. VI, 10, Καὶ ἐαυτοὺς περιέπειραν ὀδύνας πολλὰς. Ubi & haec Luciani, & Heliodor. L. IX, pag. 438, & Plut. Gracch. p. 842 profert. REITZ.

ead. l. 4. Τὰ ἄρματα δὲ ἀναστρέφαντα) Uterque interpres hoc loco somniat subverfos currus, tanto ineptius, quod tamen eosdem mox ferri denuo in suos dicant; quae quemadmodum fieri possunt? Praeterea didici, cum de subversione loquitur Lucianus, non ἀναστρέφειν illic locum habere, sed ἀνατρέπειν. Sic in historia conscrib. ἀνατρέφαι μόνον τὰ τῶν ἄλλων, & in Demonaste ἀνατραπέντος τοῦ σκάφους, ubi veritur *submersa nave*, forsan praeter auctoris & mentem & manum, quae tantum vult aut voluit, *subversa*. Et nostrum ipsum in Aristophanis Pace, ἄρματα δ' ἐπ' ἀλλήλοισιν ἀνατετραμμένα. At nunc intelliguntur *retroacti* vel *reversi*, ut in Scythia, οὐκ ἀνὸς δὲ ἀνέστρεφεν οἶμαι ἐς Σκύθας Anacharxis, εἰ μὴ Σέλων ἀπέθανε. Indignum profecto tam exigua, nota & obvia ignorari. Quin etiam distinctio ponenda est post verbum ἀναστρέφαντα, sed hoc modo, τὰ ἄρματα δὲ ἀναστρέφαντα καὶ ταῦτα εἰς τοὺς οἰκείους, οὐκ ἀναιμωτὶ διεφέρετο. Mox male in Salmurienti editum τῆς τὸ εὐθὺ ὁδοῦ, quod in hac ed. repeti video, cum recte Basileenses τῆς ἐς τὸ εὐθὺ ὁδοῦ. GRON.

ead. l. 8. Δίφροι δ' ἀνεκυμβιλιάζον) Ex Homeri Iliad. Π, v. 389. Mox καὶν' ὄχθα κροτάλιζον, ex eiusdem poetae Iliad. Λ, 160, petita sunt. GRAEV. Homer. II. Π, 379. SOLAN.

ead. l. 11. Ἀποβαλόντες) Et si parvi est, monendum tamen, me ideo ἀποβαλόντες, ex *Fl.* & *B.* 2. praetulisse, quia ex ipsa prava scriptura reliquarum suspicor, eas aoristum dare voluisse; omnes enim ἀποβαλλόντες legunt, accentu in penultima collocato, etsi duplex λλ habent. Et mirum est, ut saepe vitium unius tam apertum, & facile corrigendum, propagetur per reliquas. Sola *P.* ἀποβάλλοντες. Cui si plures vert. consensissent, non mutassem quidem; sed aor. hic tamen magis placet, etsi mox τέμνοντες sequitur, & sequentia etiam

participia omnia in praesenti tempore efferuntur, quia ἀποβαλόντες cum τέμνοντες non ita arcte cohaeret: nam quod Κεῖν' in *Iunt.* a maiore litera inchoatur, quia verba Homeri sunt, nihili est, cum novus sensus ibi non incipiat; ideo etiam comma ante κεῖν' tollere non dubitavi, quo sensum planiorem redderem. Tum etiam accentum in κεῖν' mutavi, cum edd. nonnullae Luciani haberent κεῖν'. Est enim hic κεῖν' pro κεῖνὰ, i. e. κεῖνὰ ὄχλα, vacui currus; sed κεῖν' s. κεῖνα ab ἐκεῖνος foret. Sic saltem κεῖν' accentu acuto in tribus quoque bonae notae Homeri editt. quas contuli, exaratum est; alioqui potius sine accentu scriberem, quia is in ultimam incidit: sed quia usus obtinuit, ut declinabilia accentum retrahant ante apostrophum, bene κεῖν' scribitur. Verumtamen adhuc aliquid ad sensum deesse videtur, nempe καὶ vel τε' mallem itaque legere, τοὺς τε ἐπιβάτας ἀποβαλόντες κεῖν' ὄχλα κροτάλιζον, *ses-* soribusque excussis vacuos currus cum strepitu tariebant. Κροτάλιζον enim hic pro ἐκροτάλιζον, augmento poëticae abiecto, servandum; licet alibi, ubi ad poëtae alicuius verba non respicitur, id omissum recte restituerint eruditi. Vid. mox Harm. c. 1, ubi νικήσας in ἐνίκησας mutatum. At in praet. plursq. perf. saepe in prosa etiam abiicitur, ut dicam deinde. REITZ.

ibid. Κεῖν' ὄχλα) Homer. Il. A, 160. SOLAN.

ead. l. 13. Κατεβάλλοντο) MS. Regius καταλαμβάνοντο. BOURD.

ead. l. 16. Περιπεύοντες) Vid. paulo supra ad caput praecedens. SOLAN.

Pag. 135. l. 5. Ἐπαιώνιζον) P. & Schol. ἐπαιώνιζον. Utroque modo vulgo apud scriptores reperitur. SOLAN.

ead. l. 12. Ἐλέφαντα) Vide eius nummum, quem exhibet Spanh. 406. SOLAN.

IN HARMONIDEM.

Pag. 137. l. 1. ΑΡΜΟΝΙΔΗΣ) Non est προσλαλή, sed Σύστασις, sive commendatio. MARCIL.

ead. l. 2. Ἀρμονίδης) Philippo Maced. regnante vixit. Marm. Oxon. 173, ep. 77. V. Plut. 957 i. SOLAN.

ibid. Τιμόθεον) Hic nobilissimus sub Alexandro magno floruit, de cuius Musica, qua Alexandrum ad bellum accendere solebat, meminit Dio in lib. de Regno. COGN. *Timotheus* lyricus clarus est apud veteres, qui, quod plures lyrae chorodas addidisset, Lacedaemone exilare iussus est, Plut. 209.

Historiam ex Boëthio & decretum ipsum emendatius exhibet Casaub. ad Athen. pag. 613. Sed *Milesius* ille, uti ex decreto constat; noster autem *Boeotus*, ut mox patebit. Quod rite observatum lucem loco mox sequenti a viris doctis sollicitato foenerabit. De nostro vid. *Ἀπαιδ.* cap. 5. De Milesio Leop. 160. Hic est, qui Phrygium canens Alexandrum in convivio ad arma subito excitatum mox remisso cantu a furore ad quietem revocavit. Historiam narrat Basilus de leg. Gr. lib. (Grot. ed. 99.) SOLAN.

ead. l. 11. τῆς Φρυγίου) Modorum, seu nomorum, ratio circumscribitur. Phrygio tribuit τὸ ἐνθεον, Bacchanalem licentiam, Dorico severitatem, Ionico iucunditatem, Apul. lib. 1 Florid. Plut. & Boëth. in Musica. COGN. Sunt Harmonidae quatuor solum musicae modi principales, Phrygius, Lydius, Dorius & Ionicus: cum tamen, qui de musica scripserunt, quinque constituent, addentes his quatuor *Aeoliam*, ut Plato 3 de Rep. Athen. lib. 14, Cassiodor. Epist. 40, lib. 2, & libr. de Music. Nisi sub Dorio Aeolium involvat: haec enim duo saepe confunduntur, ut in Pindaro, qui cum Dorice scriberet, vocavit musam Αἰολίδα μολπήν. Assignat autem τῷ Φρυγίῳ τὸ ἐνθεον ubi male interpretes Obsop. *attonitum*: voluit enim Harmonides *religiosum*, ut pater locis citat. & apud Apuleium libr. 1 Florid. Sed de tonorum istorum qualitate omnes isti fere inter se dissentiunt: tribuit Ionio τὸ γλαφυρόν. Interpretes *suavitatem*: vertendum erat *varium*, ut apud Apuleium loc. cit. Sic saepe apud Homer. γλαφυρόν, pro eo, quod multos recessus multasque latebras habet. BOURD. Qui pleniorrem de modis musicis ideam desiderat, adeat Claud. Ptolemaei Harmonicorum libros, quorum bellam nobis editionem reliquit Io. Wallis Oxon. e theatro Scheldonianiano an. 1682. Ibi in Appendice veterum Harmonicam ad hodiernam comparatam. REITZ.

Pag. 138. l. 8. Νικήσας — δμῶνυμόν σοι) Harmonides, cuius nomine hunc libellum insignivit Lucianus, petit a Timotheo magistro suo, qui se tibi inflare docuerat, ut se quoque, quemadmodum gloriam sibi comparet, doceat, quo & ipse digito monstretur praetereuntium: ὥσπερ, inquit, ὅτε καὶ σὺ, ὦ Τιμόθεε, τοπρωτον ἐλθὼν οἴκοθεν ἐκ Βοιωτίας, ὑπὸ πύλης τῇ Πανδιονίδι, καὶ νικήσας ἐν τῷ Αἶαντι τῷ ἑμμανεῖ, τοῦ δμῶνυμόν σοι ποιήσαντος τὸ μέλος, οὐδεὶς ἦν, ὃς ἠγνόει τοῦνομα, Τιμόθεον ἐκ Θηβῶν. Si haec attente inspiciantur, patet, nisi fallor, scribendum ἐνίκησας. Sicut cum etiam tu, Timothee, primum ex pa-

tria Bocotia egressus, tibiis cecinisti Pandionide, & superior fuisti in Aiace furente &c. Ceterum in verbis sequentibus, quod Marcius pro ὁμώνυμόν σοι legit ὁμώνυμου σου, certissima quidem videtur emendatio; (id namque voluit auctor, superior fuisti eo, qui tibi cognominis cecinerat) sed quod σοι in σου mutat, eius vero causam perspicio nullam. Utroque modo Graeci, ὁμώνυμός τινι & τινος. IENS. Postea in marg. Lectr. Lucian. Iensus haec addidit: Ut Graece dicitur ὁμώνυμός σου; & σοι, ita & Latini extulere cognominis tui & tibi. Serv. ad VI Aeneid. v. 383; facit autem hic & haec cognominis; nam in Plauto lectum est, cum una de Bacchidibus diceret, illa mei cognominis fuit. Hinc apud Plin. III, c. 2, legendum coniectabam, apposta est cognomini sui fluvio: ubi Harduinus mallet, cognomini sibi, vel, nominis sui. Vulgo circumfertur, cognominis sui. Nisi Plinius cognominis sui dixerit, hoc est, nominis sui, quo pacto Tacit. XII Ann. 55, cognomentum, hoc est, nomen. Et Iustin. IV, c. 2, & VII, 1, & XV, 2, cognominare ἀντὶ τοῦ nominare. ORTWIN. Ἐνίστας Iensus emendat, quem vel invitis Codicibus, & ipso M. hic recte monentem sequimur. SOLAN.

ibid. τοῦ ὁμώνυμόν σου) Leg. τοῦ ὁμώνυμου σου. MARCIL. Hoc erat, quod supra monebam, duos fuisse Timotheos Musicos. Thebanus ergo hic iunior Milefii melos canebat. Aliter tamen hic, quam edidi, in edd. legitur, nempe ὁμώνυμόν σοι sed emendatione hac nihil certius, quam partim etiam a Marcilio vitam esse, nota eius indicat. SOLAN. Verissimam puto Marcilii coniecturam correctam a Iensio τοῦ ὁμώνυμου σοι, eamque interpretatione expressi. Distinguit homonymos duos Timotheos, tibicinem hunc Thebanum, & Mileesium alterum, poetam, & eundem quoque Musicum. Addendus hic locus thesauris Fabricianis Bibl. Gr. 2, 19, p. 694. Ceterum Pandionidem fabulam intelligo * de Pandionis filiabus, in qua Philomela & Progne mirabilem tibicini occasionem praebent. Ajax furiosus nobile argumentum Tragicorum &c. GESN. In re tam manifesta uni Pell. obsecundasse satis habui; nam etsi vulgatum ὁμώνυμον ad μέλος relatum, aliquem sensum faciat; non tamen eum exhibet, quem auctor voluit. REITZ.

ead. l. 11. Ἐπὶ τὴν γλαύκα) Noctua noctu videt, canit & volat sola, odiosa ceteris avibus, in quas astuta utitur dimicatione: nam avicularum multitudine circumdata resupina

* Cl. Weffeling. me admonet: vid. an potius Attica tribus sit, & conf. Demosth. in Midiana. Sed quia hic agitur de cantu theatri, & illico additur Ajax furens, cum Gesnero facerem, REITZ.

pedibus pugnat, collectaque in arcum, rostro & unguibus tota regitur xei auxiliatur accipiter, foedere quodam naturae, ut inquit Plin. Laërtius scribit, Timonem Philiasium hoc nomine maxime reprehendisse Arcefilaum, quod is populares plausus non aliter confectaretur, atque noctua frequenti avium conventu claudi consuevit. *Hæc ait, & turbam dextra lacvaque frequentem Ingreditur, volucres ululus mirantur ineptæ, Illa stupet solidum; sed tu vanissime, plebis Captator, quid ob hæc iam non præclara superbis?* Sic Apologum Ang. Politian. in sua Lamia exponit. COGN. *Aves circa noctuam.* Cetera enim sunt interpretis, non Luciani. De hoc prov. Aristot. Laërt. Dio Chrysostomus, alii. BOURD. Vid. Aelian. de Anim. I, 29. SOLAN. Conf. Dion. Chrysost. laudatum a cl. B. de Ball. Orat. XII, p. 370 ed. Reisk.

ibid. Τὰ ὄρεα) Saltus, quem typhetha in *Iunt.* fecit, videtur natus a similitudine terminationis in κα. Hinc reliqua a γλαῦκα usque ad πεπόννηκα omisit. REITZ.

ead. l. 12. Ταῦτ' ἐστὶ δ' ἄπερ ἡνξάμην) Lege δι' ἄπερ ἡνξ. MARCIL. At illud δι' ego iam in edd. antiqq. reperi. REITZ.

ead. l. 15. Μαρσύας) Vid. infra advers. indoct. c. 5. REITZ.

ibid. Ὀλυμπος) Hunc iterum nominat Ἀπαιδ. c. 5. SOLAN.

ead. l. 16. Οὐδὲν γάρ) Τῆς λανθανούσης μουσικῆς οὐδεὶς ἀδύος. Vid. interpr. Persii ad Sat. 1. BOURD.

ead. l. 17. Φασι) Meminit huius proverbii Gellius XIII, 30? VORST. Adde & Eurip. Med. 542. Item Suetonium. SOLAN.

ibid. Ἀφανούς τῆς μουσικῆς) Huius adagii sensus est, quasi vis egregias dotes ingenii, si non proferas, perinde esse, quasi non habeas. Suer. in Ner. Gell. cap. ult. L. 13. Ovid. (immo III Art. am. 399:) *Tu licet & Thamyram superes atque Orphea cantu, Non erit ignotæ gratia magna lyrae.* COGN.

Pag. 140. l. 1. Καὶ) W. solus habet illud καὶ ante ἐπ' ἀμφότερα. SOLAN.

ibid. Ἐπ' ἀμφοτέρω πιστοί) Benedictus, spectatae utrinque fidei. Quid intellexerit, ipse viderit: certe nequaquam ad Graeca. Obsopoeus, quorum fides in utraque fortuna spectata sit. Absurdissime: nec enim huc adversa vel secunda quidquam faciunt. Immo ad utrumque, vel in utroque, nempe & reprehendendo & approbando. GRON.

ead. l. 3. Ἐπαινέσονται) Ubi legimus, εἰ τοῦτοίς φημι ἐπιδείξαι ὅτ' αὐλήματα; καὶ οὗτοι ἐπαινέσονται σε, ἅπαντες Ἑλλησι νόμιζε ἢ δὴ γυγνέσθαι γινώριμος, non dubito, quin haec quoque oratio vitio unius literae, decorem suum amiserit, le-

gendumque sit *ἐπαίνεσθαι*. Timotheus nempe Harmonidæ tibicini viam monstraturus, qua per compendium posset fieri clarus inter omnes Graecos, iubet eum feligere ex omnibus Graecis optimos, eosque paucos & principes, quibus artem suam probet. *His*, ait, *si artem tibiis canendi ostenderit, ique te laudarint, iam te omnibus Graecis cognitum esse factum existima.* IENS. Wopkens in Lectt. Tull. p. 306 refutat Iensium; at non satis similibus exemplis, saltem non ubi καὶ adfit. Quare adhuc Iensio assentior, quia καὶ hic non coniungit, sed disiungit. REITZ.

ead. l. 7. Τί σοι δεῖ τῶν πολλῶν) Ut mima illa: satis est, equitem mihi plaudere. BOURD.

ead. l. 13. Ἰσασι) Aliquid excidisse mihi videbatur, antequam ex L. hanc scripturam, pro εἰσι, quod in aliis est, viz dissem. SOLAN.

Pag. 141. l. 11. Οὕτω — ἔμελλες) Οὕτω δὲ ἄρα σὺ ἔμελλες ἡμῖν φαίνεσθαι τῷ δικαίῳ λόγῳ, ὅτι περὶ τὸ κεφάλαιον ἀρετῆς ἀπάσης ὁ γνώμων φασί, καὶ ὁρθὸς κανὼν τῶν τοιούτων. In hoc loco vertendo aliud egerunt interpretes. Salmuriensis: *Tu igitur nobis revera talis videri debebas, quoniam virtutis omnis caput es, ut aiunt, gnomo et recta regula.* Alii peius. Laborat locus prava distinctione, quae sic est emendanda: οὕτω δὲ ἄρα σὺ ἔμελλες ἡμῖν φαίνεσθαι τῷ δικαίῳ λόγῳ, ὅτι περὶ τὸ κεφάλαιον, ἀρετῆς ἀπάσης ὁ γνώμων, φασί, καὶ ὁρθὸς κανὼν τῶν τοιούτων. *Tu igitur revera talis nobis esse existimaris, nimirum princeps civitatis, quodque sane praecipuum est, omnis virtutis norma, ut aiunt, & talium regula.* Κεφάλαιον inepte copulari cum ἀρετῆς, & omīssa copula, & inepta sententia ostendit. Μέλλω eleganter hic est δοκίμαζομαι, existimor, ita me comparo, ut pro tali habear & existimer; ut apud Homerum, quem Lucianus ubique sequitur: καὶ γὰρ ἐγὼ ποτ' ἔμελλον ἐν ἀνδράσιν ὀλβιος εἶναι. Ergo quoque olim iudicabar inter homines beatus esse. Ubi Scholiastes: ἔμελλον, ἐώκειν, ὁμοιζέμην. GRAEV. Lucianus ad amicum quendam suum, virum principem, Ἐσχοπέμην, inquit, ὅστις ἀριστος εἴη τῶν ἐν τῇ πόλει, καὶ ὅτε πιστεύουσιν οἱ ἄλλοι, καὶ δὲ ἀντὶ πάντων ἀρκέσειεν αὐν. Οὕτω δὲ ἄρα σὺ ἔμελλες ἡμῖν φαίνεσθαι τῷ δικαίῳ λόγῳ, ὅτι περὶ τὸ κεφάλαιον, τῆς ἀρετῆς ἀπάσης γνώμων φασί, καὶ ὁ ὁρθὸς κανὼν τῶν τοιούτων. Apparet rescribendum οὗτος pro οὕτω. Lucianus scilicet ipse quoque notus fieri cupiens omnibus, Timothei consilium secutus, *Cogitabam*, inquit, *quis civium esset optimus, & cuius consilium sequerentur reliqui, quique mihi futurus esset instar omnium.*

Is vero tu iure merito mihi videri debebas; quodque sane praeceptum est, omnis virtutis norma, ut aiunt, ac recta salium regula. In ultimis secutus sum interpretationem Graevii, quam vir ille cl. vulgata multo meliorem dat p. 978. Sequitur, εἰ δέ σοι δείξαιμι τὰ μὲν, καὶ σὺ ἐπαίνεσθαι αὐτὰ, εἴη γὰρ οὕτω φανήσεσθαι, καὶ δὴ ἐπὶ πέρας ἤκειν με τῆς ἐλπίδος ἐν μὲν ψήφῳ τὰς ἀπάσας λαβόντα. Sic connectenda haec arbitror, sublato post φανήσεσθαι puncto, quod in vulgato conspicitur. Verto: Si autem tibi ostendissem mea, tuque ea laudasses, foret ut ita viderer iam spei meae terminum tetigisse, in unius suffragio suffragia omnium complexus. IENS. Οὗτος L. uti emendari iusserat Ienius. SOLAN.

ibid. ἔμελλες) Verbi μέλλειν vis apud Nostrium interdum haec est, ut verisimilitudinem quandam eo fere modo indices, ut Latinorum *debet, oportet, & similia.* Luculentum praesertim exemplum est in Scytha pag. m. 593, οὐ χαλεπὸς ἔμελλε καὶ αὐτὸν γινώσκειν. Et p. 597 extr. καὶ ἔμελλον οὕτω διατεθῆσεσθαι. GESN. Huc quadrant, quae Ieni. in Lectt. Lucian. p. 20 contra Th. Magistr. affert, dicens: ἔμελλον, ait Th. Mag. Ἀττικοί, οὐκ ἔμελλον. Atqui passim Lucianus, scriptor Ἀττικώτατος, ἔμελλον, ἔμελλες, ἔμελλε. In Harmonide (h. l.) σὺ ἔμελλες ἡμῖν φαίνεσθαι &c. In Scytha, Πολλὴ ὁδὸς ἔμελλον αὐτῷ ἔσσεσθαι. *Ibid.* ἔμελλε καὶ αὐτὸν γινώσκειν Ἀνάχαρσιν. In Hermotimo, Ὁ δὴ καὶ δηλοῦν ἔμελλον ἡμῖν τὸν ἔφεδρον. Iterum in Scytha, καὶ ἔμελλον οὕτω διατεθῆσεσθαι τὴν γυνάμην. Et in ipso Thucydidis loco, quem post in voce ΠΕΡΑΙΟΥΜΑΙ adducit ipse Thomas, ὡς ἔμελλον τὸν Ἑλλήσπορον περαιώσκειν. Haec Ienius. Cum Th. Magistro tamen etiam facit Moeris Atticista. Et verum quidem est, Atticos plurimum dicere ἔμελλον. Sed & ἔμελλον Thucyd. iterum VII, cap. 20. Igitur prudentius Phavorin. ἡβουλόμην ait, esse ὡς Ἀττικώτερον, & sic Suid. Vid. Maittaire de Dialect. pag. 58; nec amat Noster ὑπεραττικίζειν. Vid. eius Lexiphan. & Rhet. Praec. REITZ.

ead. l. 15. Φανήσεσθαι) Punctum post hoc verb. quod erat in *Salm.* Iens. deletum voluit: sed in *Par.* haec parenthesi includebantur; quare ea sic reliquimus. REITZ.

in Schol. l. 2. Γεωμετρικὸν) Vid. Schol. in Lexiphanem, & 2 Lib. Euclid. SOLAN.

Pag. 142. l. 2. Ὡστε λεγῶ μὲν ἐφ' ἑνὸς ἀνδρὸς ἀναρρίψομεν τὸν κύβον, τὸ δ' ἀληθές) Itaque iuxta proverbium in uno viro aleam iacimus, ac revera perinde fuerit. At λεγῶ non significat iuxta proverbium, sed verbo, & opponitur ei τὸ ἀληθές, re ipsa. Verte igitur locum: Itaque verbo quidem super uno viro aleam iaci-

mus; sed re ipsa &c. Sic in Revivisc. c. 6, Λόγῳ μὲν ἐμὲ ζηλοῦσι της ἀνθολογίας· τὸ δὲ ἀληθές ὑμᾶς. Ubi rursus male interpret: *meque oratione ob hoc florilegium commendant, immo vero vos ipsos.* Debit: *verbo quidem me collaudant ob florilegium; re vera vos.* In Timone c. 8 dixit pro eo Lucian. Οὐτῶσ' μὲν εἰπεῖν, & ὡς δὲ ἀληθεῖ λόγῳ. L. Bos. Hunc Luciani locum laudat etiam Duker. ad Thucyd. VIII, c. 92, & ex aliis Thucydid. locis quoque docet, τὸ ἀληθές & τὴν ἀλήθειαν saepe opponi simulationi, προφάσει — & λόγῳ, ut VI, 33, & II, 41. Addo Isocrat. Nicocl. p. 76, Τοῦ βασιλέως τῷ μὲν λόγῳ διπλάζυμενον, τῇ δ' ἀληθείᾳ τραχέως ἔχοντος. Plura vid. ap. Iac. Elfner. ad Ep. ad Coloss. c. 2, 23. REITZ.

ead. l. 3. Ἀναρρίψομεν τὸν κύβον) Vid. Paroemiogr. Sic pag. 604. (i. e. pro Imagg. c. 16.) BOURD.

ead. l. 11. Τὴν λευκὴν) De his calculis res nota. BOURD.

ead. l. 14. Αὐτὸ θαρρεῖν) Non facile puto ex his verbis (κακείνο δὲ νῦν Δία προσέτι καὶ αὐτῷ θαρρεῖν ποιεῖ, τὸ μὴ παντάπασιν ἀλλότριον τάμα εἶναι σοι) concinnum erui posse sensum. Sed videor mihi verissimam affecutus scripturam, ubi legerim, κακείνο δὲ νῦν Δία προσέτι καὶ αὐτὸ θαρρεῖν ποιεῖ, τὸ μὴ παντάπασιν ἀλλότρια τάμα εἶναι σοι. Dixerat Lucianus, virum illum principem, cui uni se probare gestiebat, quemque unum sibi instar omnium fore dixerat, semper album & servantem secum ferre calculum, atque adeo se magno, qui se ceteroquin in negotio tanti momenti suscepto gravaret, timore levare. *Sed profecto*, pergit, *illud quoque ipsum me amplius confirmat, quod res meae non sunt a te prorsus alienae.* IENS. Αὐτὸ) Vorstii & Iensii emendationem firmat L. Codicis auctoritas, in quo pro vulgararum αὐτῷ legitur, ut hic, αὐτό. SOLAN.

ead. l. 15. Ἀλλότριον) Vorstius & Iensius ἀλλότρια mallent. Ego nihil muto. SOLAN. Recte fecit Solanus, qui nihil hic mutaverit: nam, etsi mirum nonnullis videbitur, singularem ita adiungi plurali, tamen est Graecismus verus, qui exponi potest per ellipsin χρῆμα, vel τι, ut significet, *mas res tibi esse alienum quid.* Quod eodem modo Belgice efferimus. Exempla ex Graecis auctoribus possem dare haud pauca, sed sufficiant sequentia. Noster supra, Zeux. c. 4, οἷον εἰσιν ἵπποι. Aelian. V. H. III, 1, p. m. 167, Λέγεται δὲ τὰ ὕδατα ταῦτα καὶ τοῖς λουσαμένοις ἀγαθὸν εἶναι. Hippocr. Sect. I, Aph. 15, Σημειοὶ αἱ ἡλικίαι, καὶ οἱ ἀθληταί. Thucyd. I, 6, Σημειὸν δ' ἐστὶ ταῦτα τῆς Ἑλλάδος. Nam quia neutrum plurale amat verbum singulare, ideo iam indifferens erit, num propter ἐστὶ addas

Substantiv. singulare σημείον, an propter ταῦτα addas plurale σημεία. Ita quoque adiectiva gerundiva singulari num. solent addi pluralibus, eadem analogia: ut Epiſt. § 37 ed. Reland. p. 68, Ταῦτα μὲν ἐν παρέργῳ ποιητέον. Hippocr. S. I, Aph. 15, Τὰ προσάρματα δοτέον, danda sunt alimenta, i. e. alimenta sunt aliquid, quod dandum est. (Etsi eadem gerundiva alibi quoque plurali num. efferri notum est.) Sic, inquam, ille canon de neutris plur. cum verbo sing. cuius tam varias rationes reddunt Grammatici, simplicissime omnium exponitur per elips. χρήμα vel τι, ut τὰ ζῶα τρέχει proprie sit, animalia, sive pecus est aliquid currens. Omnia enim verba originem vel saltem terminationem suam debere prisco ἔω sum, recte coniicit S. Clarke ad Homer. Alius autem singularis & plur. concursus vicissim per intellectum ἐστὶ conciliatur. Sed ταῦτα fere perpetuo in plurali effertur, etsi refertur ad singularem, vel collective ad totam orationem praemissam, ut apud Nostrium de Salt. c. 1, Ἄνὴρ δ' ἐστὶς — καὶ ταῦτα, παιδεῖξ σύντροφος, & Aristoph. Plut. 17. Sed melius convenit hoc Aristoph. Plut. 887, Ταῦτα οὐχ ὕβρις πολλή ἐστὶ; alibi τὰδε ὕβρις vid. Ind. Kusteri. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 4. Τὴν λευκὴν) Hoc Scholium in edit. Cler. relatum erat ad verbum paulo praecedens, πολυψρότατος. Id vero mutavit Solanus; sed parvi est, & iam supra non semel de eadem redictum. REITZ.

Pag. 143. l. 5. Τῆς Ἀθηνᾶς) Alludit ad historiam Orestis, quem suffragiis in Areopago damnandum suo calculo servavit Minerva. Vid. Eurip. Iphig. in Taur. 1469. Consule etiam, si lubet, Schol. Aristoph. 244 D. & Nostrium in Ἀναβ. c. 21, ubi eandem fabulam tangit. Utitur etiam Philostr. p. 568 ed. Lips. proverbio Minervae calculus. SOLAN.

ead. l. 6. Ἐπανόρθωμα) Hoc puto velle Sophistam: cum soleas, ut praeses, & reſtor provinciae, quaecunque depravata sunt corrigere & restituere; tui muneris partem esse putato, peccata etiam mea emendare. GESN.

ead. l. 10. Ἐπῶν σκιαί) Sic legunt interpretes & Paroemiographi. In Anglic. Cod. rectius ἐπαίνων σκιαί, ut σκιάς ὄναρ ap. Pindarum. BOURD. Λόγος ἔργου σκιά, proverbium a Democrito profectum, apud Diogen. Laërt. Democr. 246 D. & Plut. π. παιδ. ἀγωγ. 16, 2, λόγος γὰρ ἔργου σκιά κατὰ Δημόκριτον. P. tamen & L. cum A. ἐπαίνων. Philemon Casaubono laudatur ad Theophr. 282, ἄλλο μὴ δὲν πλὴν σκιά. De amicis in adversis. Vid. Eur. p. 295 B. SOLAN. Ἐπαίνων σκιαί sunt

etiam apud Michaëlem Apostolium Prov. Cent. 19, 99, ubi hic ipse Luciani locus videtur respici. Sed recte, ut puto equidem, ἐπ' αὐτῶν ex Luciano restitui iubet D. W. Trillerus observat. Critt. p. 52, operis elegantissimi, & auctorem suum ex asse referentis. GESN.

ead. l. 11. Οὗτος ἀκριβὴς — ἢ πάντων) Non intellexerunt interpretes haec verba, οὗτος ἀκριβὴς ὅρος τῶν ἐμῶν. οὐδὲν ἀμφιδοξον ἔτι, οὐδ' ὥς ἂν τις ἐνδοιάσειεν, ἀλλ' ἢ ἀριστον κατὰ παιδείαν δεήσει νομίζεσθαι, σοίγῃ δόξαν ἢ πάντων. Salmuriensis sic transtulit: *Hic lucubrationum mearum exactus terminus. Non amplius est dubium, nec quisquam ambiget, quin id omnium optimum iuxta disciplinas existimari oporteat, quod tibi visum fuerit.* ἢ πάντων omisit in versione. Cetera satis incite. Verte: *Hic certus meorum scriptorum scopus est. Nihil dubii reliquum, adeo ut nec in posterum quisquam dubitaturus sit, sitne hoc omni eruditione referissimum, quod tuum fert suffragium, an omnium.* Nimirum tuum suffragium mihi est, & aliis etiam erit, instar omnium. GRAEV.

ibid. Ὀρος) Ὀρος sive finis, hic est definitio. Iudicio viri, cui blanditur, vult constitui ac definiri, quid de se sentire debeant reliqui. Σοίγῃ δόξαν absolute posuim, ut texcenties. GESN.

ead. l. 12. Ἀλλ' ἢ ἀριστον κατὰ παιδείαν δεήσει νομίζεσθαι σοίγῃ δόξαν ἢ πάντων) Obsopoeus apud Basileenses & Bourdelotium, sed aut optimum iuxta disciplinas aestimandum est, quod tibi apportet (sic Bourdelotius: at in Basileensi oportet) gloriam, aut omnium. Benedictus, quin id omnium optimum iuxta disciplinas existimari oporteat, quod tibi visum fuerit. Unde apparet, illas voces σοίγῃ δόξαν verius fuisse intellectas ab Benedicto, cum certe Lucianus de iudicio agat, non de gloria; & editioni Basileensi adscripsit pater, tuo iudicio. Sed cum is ipse Benedictus non perciperet, quo postrema ista ἢ πάντων referenda essent, omissis duabus adversariivis ἢ ineptissima licentia vocem πάντων superioribus immiscuit, cum tamen simpliciter verti deberet, ac clarissima sit aposiopesis, verentis aliquid arrogantius vel invidiosius proferre, quod post vocem πάντων tamen promittebat sermonis cursus. Verte igitur: *quin id vel optimum ad doctrinam existimari oporteat, quod tibi visum fuerit, vel omnium.* GRON.

ead. l. 13. Ἡ πάντων — εὐφημεῖν δὲ) Elegans ἀποσιώπησις, quae fugit omnes interpretes, praeter Gronovium. Nimirum ubi dixisset, sibi non sufficere, quod vulgus ipsum admiratum fuerit, quodque sermones sui laudentur ab auditoribus: ea omnia esse vana: at nunc, si verus ille rerum existimator iu-

dicarit, id, quod verum sit, demonstratum iri; idque ut fiat, se unice petere: οὐδὲν ἀμφίδοξον ἐστὶ, persequitur, οὐδ' ὥς ἂν τις ἐνδοιάσειεν, ἀλλ' ἢ ἀρίστον κατὰ παιδείαν δέσσει νομίζεσθαι, σοὶ γε δόξαν, ἢ πάντων. εὐφημεῖν δὲ χρὴ πρὸς οὕτω μέγαν ἀγῶνα χροῦντα. Nihil amplius, quod sit ambiguum, nec de quo quisquam dubitare possit, sed vel optimum eruditione oportebit censi, si tibi quidem ita visum fuerit, vel omnium. Ast bene ominari oportet eum, qui ad tantum certamen progreditur. Manifestum est, voluisse Lucianum, oportebit iudicari vel optimum eruditione, si tibi, unice arbiter, ita visum fuerit, vel omnium pessimum. Neque nunc amplius locus dubio incertove relinquendus est, dum alii scilicet aliter iudicent, & sic de universa existimatione omnium nihil certi queat decerni. Sed tuum iudicium secuturis omnibus, qualis habendus sim, constabit. At ne verbo male sibi ominaretur Lucianus, in voce πάντων repressit loquendi cursum; cum debuisset sequi χείριστον, vel simile. IENS. Ἡ πάντων... εὐφ. δὲ χ.) Sic cum punctis edi curavimus, quibus ἀποσιώπησις designaretur; quo facto liquida iam omnia. Sensus autem adeo perspicuus est, ut mirer, qua ratione factum sit, ut viros doctissimos fugerit, praesertim cum posterior interpretes recte aposiopesein observarit. Nota autem veterum superstitio in rebus agendis inchoardis, cuius exempla passim apud auctores occurrunt; de qua Casaubon. ad Theophr. Char. p. 322. Hanc nunc silentio huic praetexit. SOLAN.

Pag. 144. l. 2. Πᾶν γὰρ ἥδη στάδιον ἦττον φοβερὸν τῷ Ὀλύμπῳ τὰ μεγάλα νενικηκότι) Hoc loco τὸ μεγάλα non παρέλκει, sed eo, quod in pluribus locis Graeciae certamina sacra celebrabantur sub Olympiorum nomine, ideo dixit Olympia magna, ad differentiam eorum, quae minus celebra erant. Intelligit igitur Olympia magna, quae Pisae ad Alpheum celebrabantur, quae & antiquissima a Peloe & Hercule erant, & celeberrima non solum in rota Hellade, sed etiam Italia, Sicilia, Asia, Aegypto, Syria, Cyrenaica, concurrentibus ad spectaculum, & athletas & quadrigas eo mittentibus. Minora vero Olympia erant, quae celebrabantur Dio Macedoniae ab Archelao rege instituta, quod nos docet Demosthenis Scholiastes ad orationem περὶ παραπρεσβείας, his verbis: Τὰ Ὀλύμπια δὲ πρῶτος Ἀρχέλαος ἐν Δίῳ τῆς Μακεδονίας κατέδειξεν, ἥγετο δὲ ἐπ' ἐντέα, ὥς φησὶν, ἡμέρας ἑσαρίθμους ταῖς Μούσαις. Eodem nomine erant etiam Athenis, ut docet Pindari Schol. ad Olymp. 7 ad haec verba, κρῖναίς ἐν Ἀθήναις. Sic enim commentatur: εἴη δὲ ἂν ἔτοι Πλαταινία ἢ τὴν

Ἡράκλεια, ἢ τὰ Ὀλύμπια &c. Vetus inscriptio Romana, de qua Ios. Scaliger lib. de emend. temp. quinto, p. 476. Olympia etiam post Panathenaea recenset Hesychius, Ὀλύμπια δ' Ἀθῆναιον ἀγών. Item alia Olympia, quae Smyrnae, & alia, quae Pergami, & alia Alexandriae, quorum mentionem fieri in Pandeſtis aſſerit idem Scaliger. Reſpectu igitur horum omnium certaminum, quae ſub nomine Olympiorum diverſis locis celebrabantur, dicta ſunt Olympia magna ea, quae Piſae committebantur. PALM. Cf. ſupra Herodot. c. 1. SOLAN.

IN SCYTHAM SEU HOSPITEM.

Pag. 145. l. 1. ΣΚΥΘΗΣ) Προſαλιά. Habita vero in Macedonia, & quidem, ut coniecturam feceris, Theſſalonicae. Patetſcet legenti p. 540 & ſeq. MARCIL. Quam Marcilius paginam indicat, ea eſt Pariſinae editionis, i. e. Aſtrolog. a cap. 4 ad 10. Sed vereor, ut numerus recte ſit expreſſus. REITZ.

ead. l. 2. Πρῶτος Ἀνάχαρις) Vid. huius vitam & Epitaphium apud Laërtium. COGN. Πρῶτος) Sic recte, & patet hac narratione. Mendose in aliis πρῶτον. BOURD. Πρῶτος emendatum in B. 2 P. S. & A. In antiquioribus prave legebatur πρῶτον. SOLAN.

ibid. Ἀνάχαρις) Meminit huius Galenus in προτρ. ad Artes. VORST. Quae de Anacharſide hic habet, narrantur etiam apud Plut. p. 26 F. & Diog. Laërt. Sed aliter. Item ap. Herod. IV, 46, p. 155. SOLAN.

ead. l. 5. Οὐ τοῦ βαſ. γένους) Hoc a Luciano obſervatum, quia, quem nominavit, Anacharſis e regia ſtirpe erat oriundus. Vid. Herod. p. 155 f. SOLAN.

ead. l. 6. ὦν) Turparunt editores novitii ſinceram veterum editionum leſionem, dum dederunt, οὐ τοῦ βαſιλικοῦ γένους ὦν, nempe ὦν pro ὦν. IENS.

ibid. Πιλοφορικῶν) Quis hoc memoraverit, me latet. SOLAN.

ibid. Σκυθῶν τῶν πολλῶν) Sic infr. Τοξ. c. 45 med. Πένητα — καὶ Σκυθῶν τῶν πολλῶν. SOLAN.

ead. l. 8. Ὀκτάποδες) Scythico proverbio dicebantur, quibus ruſticae tantum opes erant, quique duos poſſiderent boves, & currum unum: inter opes enim ruſticas praecipue recenset Heſiod. bovem aratorem. COGN.

ead. l. 11. Μετ' οὐ πολὺ) Immo poſt CXXX minimum annos: tot enim inter Solonem & peſtem, de qua mox, interceſſerunt. SOLAN.

ibid. Καὶ ἐντέμνουσιν αὐτῷ ξένῳ ἱατρῷ) ξένος ἱατρός. GUYET. (Ita in nott. eius Mss. invenio. An igitur voluit ξένος nomen viri facere? Sed quia honoris titulus, & quasi Numinis est, ideo maiori litera distinxit: quod quia Solanus quoque voluit, facile admisimus. REITZ.) Male interpres: *Et ipsi, quamquam peregrino Medico, Athenienses hostias immolant.* Ἐντέμνουσιν αὐτῷ ξένῳ ἱατρῷ, hoc est, ipsi hostias immolant, sub nomine peregrini Medici. MENAG. Monuerat in marg. ed. Graev. clar. Hemsterh. adeundum Duker. ad Thucyd. V, p. 325, n. 84, ubi is haec Luciani verba affert. Verba autem Thucyd. c. 12 his consona, haec sunt: ὡς ἡρώϊ δὲ ἐντέμνουσι. Spanh. Dissert. IX de praest. & uf. Num. pag. 565 laudatur *ibid.* REITZ. Loquitur, ut de Brasida Thucyd. V, 11, Οἱ Ἀμριπολίται περιέρξαντες αὐτοῦ τὸ μνημεῖον, ὡς ἡρώϊ τε ἐντέμνουσι, καὶ τιμὰς δεδώκασι, ἀγῶνας καὶ ἐτησίους θυσίας. Heroes Graecorum cum Divis s. consecratis Romanorum conferendos esse, etiam Spanhemius docuit de usu & praest. num. diss. 9, p. 329. Ἐντέμνουσι verbum interpretatur Scholiastes ἐναγίζουσιν, ἐναγίσματα προσφέρουσι, θύουσιν. Ἐναγίζειν etiam de sacrificiis, quae Heroibus, non immortalibus Diis, offeruntur, Herodotus II, 44. GESN.

ead. l. 12. ξένῳ ἱατρῷ) AG. IV, 883. SOLAN.

Pag. 146. l. 2. Σκύθαις — ἀπαθανατίζειν) Conf. infra Ἑκκλ. c. 9: Τοιγαρὺν οἱ Σκύθαι καὶ οἱ Γέται — αὐτοὶ ἀπαθανατίζουσι, καὶ θεοὺς χειροτονοῦσιν. SOLAN.

ibid. Καὶ πέμπειν περὶ τὸν Ζάμολξιν) Morem hunc mittendi ad Zamolxin scribit Herod. in 4. Strab. in 7. Suid. in dictione Ζάμολξις. COGN. Καὶ πέμπειν ὡς τοὺς περὶ τὸν Ζάμολξιν. MARCIL. Πέμπειν περὶ τὸν Ζάμολξιν. Dico alibi. BOURD. Παρὰ M. L. & edd. Fl. S. & A. recte; & sic Herodotus ipse, qui hunc morem describit in IV, p. 159, 2. In reliquis edd. pessime legitur περὶ. De Zamolxide vid. Menag. ad Diog. Laërt. p. 205. SOLAN. Puto ego totum hoc sumtum ab Herodot. IV, 94, atque ita legendum, ἀθανατίζειν, καὶ πέμπειν παρὰ τὸν Ζάμολξιν. Nominaverat Γέτας τοὺς ἀθανατίζοντας. Tum paucis interiectis, ἀθανατίζουσι δὲ τόνδε τὸν τρόπον οὔτε ἀποθνήσκειν ἑαυτοὺς νομίζουσι, ἵνα τε τὸν ἀπολλύμενον παρὰ τὸν Ζάμολξιν δαίμονα. Deinde narrat, quam ridicula crudelitate singulis quinquenniis interiectis forte aliquem delectum mittant ad Zamolxin, πέμπουσι vel ἀποπέμπουσι παρὰ τὸν Ζάμολξιν, ἐντελλόμεναι τῶν ἀν' ἐκάτοτε δέονται. Hoc itaque in versione secutus sum. Deinde verba ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος omnino praecedenti-

bus iungo. Quid enim? discerene debebant homines, Arcopagum & Athenas esse in Graecia? an illud, barbarum hominem & Scytham pro Heroë, pro auxiliari Graeciae numine, in Graecia agnitum? GESN. Absit a Gesneri sententia Wessel. ad Diod. Sic. I, p. 105, n. 32, & ἀπαθανατίζειν probat. REITZ.

ead. l. 3. Ἀλλὰ — ἔδοξεν) Ἀλλὰ καὶ Ἀθηναῖοις ἐξεῖναι θεοποιεῖν τοὺς Σκύθας ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος. κατὰ τὸν λοιμὸν τὸν μέγαν ἔδοξεν. Sic distinguit Bourdelotiana, & interpretatio Obfopoei est, sed Atheniensibus quoque licitum est in Graecia Scythas Deos facere. Quo tempore saeva pestilentia populus Atheniensis infestabatur. Benedictus ita mutavit distinctionem, τοὺς Σκύθας. ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος κατὰ, vertens tamen, Scythas in Graecia Deos facere. Quo tempore saeva pestilentia grassabatur Athenis. Unde apparet, quantum sibi permiserit uterque interpres, cum & de populo Atheniensi nihil dicant Graeca, & tantundem de Benedicti Athenis. Certe quidem in ea urbe luem grassatam nemo ita caecus est, qui non satis ex serie orationis videat. Sed an propterea non etiam potuit grassari extra urbem illam per Graeciam? & cum grassaretur ita per universam non minus Graeciam, quam Athenas, an non potuit singulare monstrari remedium urbi Athenarum, aequè ut aliis privatis urbibus? Nemo contrarium dixerit. Et prorsus tale factum memoratur ab Harporatione in Ἀβανίς. Iam verba illa ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος pertinent omnino ad sequentia, quibus rectissime conveniunt, cum praecedentibus adhaereant prorsus quod ad syntaxin κακοζήλος; (& quis diceret θεοποιεῖν ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος;) quod ad rem ipsam, nugaciter; cum Athenienses nequeant θεοποιεῖν, nisi in territorio suo: neque Luciano contrarietas in his quaesita est, sed in Scythiis & Atheniensibus. GRON.

ead. l. 4. λοιμὸν τὸν μ.) Tempore belli Peloponnesiaci, de qua peste Thucyd. videndus. SOLAN.

ead. l. 6. τὸν Σκύθην) τὸν τόξαριν. MENAG. Idem iam notaverat Guyetus. REITZ.

ead. l. 9. Ἐπαυσε) In L. ἡ ἐποίησε. Et sane cum παύω usurpant, participia solent addere, non infinitivos, ut vocant, modos. Vide sententiam praecedentem. SOLAN. Ἐπαυσε) Et si tantum non semper cum participio construatur hoc verbum, tamen hoc loco participium vix conveniens esset. Et cum παύω quoque construatur cum genitivo substantivi, quid prohibet etiam dicere παύειν τοῦ ποιεῖν, aequè ac παύειν τοῦ πόνου. Nec desunt tamen exempla infinitivi, ut Galen. ad Hippocr. Prognost. p. 151, v. 29, (monente Foessio in Oecon.

Hippocr.) ubi scribit Galenus: τὸ ἀφαισθῆναι τινα τῶν παρὰ φύσιν ὄγκων εἰπεῖν, οὐ ταυτὸν σημαίνει τῷ παύσασθαι φάναι. Nec tamen ἐποίησε improbem. REITZ. Negat Solan. πάντα infinitivo iungi, sed participio utendum. Immo & infin. usitatus. Long. Paft. 2, pag. 43 ed. Wech. νέμειν ἐπαυσαμένη. Menand. fragm. 184, p. 254, παύεται — δυσφορεῖν. Diod. Sic. III, c. 33 med. παύονται τοῦ τοξεύειν. Phalar. Ep. 35, πεπαύσομαι τοῦ γράφειν. IDEM in Addend.

ead. l. 13. Λευκὸς ἵππος) Dico alibi. BOURD.

Pag. 147. l. 2. Ἐφαίνεται ἔτι) In Scytha: καὶ εὐρέθῃ κειθὶ ὁ Τόξαρις τεθαμμένος, τῇ τε ἐπιγραφῇ γνωσθεῖς, εἰ καὶ μὴ πᾶσα ἐφαίνεται. ἔτι καὶ μάλιστα, & quae sequuntur. Distingue, πᾶσα ἐφαίνεται ἔτι, καὶ μάλιστα, quatenus non integra nunc exstet, & maxime. GRAEV. Meurs. AG. IV, 1010. In W. post ἔτι punctum est. In reliquis cum sequentibus iungitur. SOLAN. Distinctio, quam Graev. post ἔτι fieri voluit, iam aderat in Parisina, nisi quod pro commate punctum minus exstabat, quod itaque intactum reliqui. REITZ.

ead. l. 10. Πυρεταινόντας) Infra tamen πυρέττειν pro πυρεταίνειν quatuor Codd. habent; vid. Quom. histor. c. 1. Hic vero nihil variationis invenio: quare, cum utrumque rectum sit, nihil quoque hic immuto. REITZ.

ead. l. 11. Τινὰς ἦδῃ) Ubi dicitur de Toxaride, καὶ φασί, πυρεταινόντας τινὰς, ἦδῃ πεπαύσθαι ἀπ' αὐτοῦ. At potius ita distinguendum, καὶ φασί, πυρεταινόντας τινὰς ἦδῃ, πεπαύσθαι ἀπ' αὐτοῦ, & aiunt, quosdam, febrī iam correptos, ab eo liberatos esse. Certe purissima illa Florentina editio caret distinctione post τινὰς. Non semel hic libellus prava distinctione corruptus est sive a librariis, sive editoribus. Sic paulo supra pulchre vidit Graevius legendum, καὶ εὐρέθῃ κειθὶ ὁ Τόξαρις τεθαμμένος, τῇ τε ἐπιγραφῇ γνωσθεῖς, εἰ καὶ μὴ πᾶσα ἐφαίνεται ἔτι καὶ μάλιστα ὅτι ἐπὶ τῇ στήλῃ Σκίθης ἀντὶ ἐγχεκόλαπτο. Ac inventus illic est sepultus Toxaris, cum ex inscriptione, licet ea non amplius exstaret integra, cognitus, tum vel maxime quod in monumento VIR SCYTHA incisum erat. ubi vulgo male, εἰ καὶ μὴ πᾶσα ἐφαίνεται. ἔτι καὶ μάλιστα &c. Sic c. 11 a prava interpunctione male se habent haec, καὶ ὡς μάλλον θαυμάσης, μίας καὶ τῆς αὐτῆς οἰκίας ἐσθὲν, υἱός, καὶ πατήρ. ὁ μὲν, εἰ τινα Σόλωνα, ἢ Περικλέα, ἢ Ἀριστείδην ἐπινοεῖς. ὁ δὲ, υἱός. καὶ ὀφθεῖς μὲν αὐτίκα, ἀπάξῃται σε. οὕτω μέγας ἐστὶ, καὶ καλὸς ἀρρενωπὴν τινα τὴν εὐμορφίαν. εἰ δὲ καὶ φθογχαίτο μόνον, οἷχῃσεται σε ἀπὸ τῶν ὄντων ἀγαθῶν. Sed legendum, ὁ δὲ υἱός, καὶ ὀφθεῖς

μὲν, αὐτίκα ἀπ᾿ζηταί σε. *Atque ut impensius mireris, unius eiusdemque sunt familie, filius & pater: hic quidem si Solonem, aut Periclem, aut Aristidem animo versas* (h. e. pater talis censendus est, qualis fuit vel Solon, vel Pericles &c.) *Filius vero, simulac videris eum, te abripiet; adeo magnus est, & mascula quadam forma decorus: qui si tantummodo vocem ediderit, ducet te auribus revinctum.* Atque ita recte habet editio Florentina. IENS. Male Salm. punctum post ἡδὲ collocaverat. In *Par.* comma erat, rectius nihil distinctionis habet Fl. & Obsopoeus quoque continuo filo verterat, aiuntque, nonnullos febre laborantes iam ab illo sublevatos esse. Quod cum recte se habeat, lensium quidem secutus sum in tollenda post τινὰς distinctione; nec tamen novam post ἡδὲ addidi, quia non opus est. REITZ.

Pag. 148. l. 3. Παρὰ) Ex solo Cod. L. Solanus ὑπὲρ legi voluit, ut in marg. Iunt. innuit. Sed id non adeo necessarium puto, quin παρὰ, etsi alibi non idem sit, quod ὑπὲρ, hic tamen non sit ineptum. Παρὰ τινὸς enim saepe significare a parte illius, si-ve quod proficiat ab aliquo, non solum Periz. ad Aelian. aliique ostenderunt; verum & passivis adiungitur, ut in Ev. Lucae I, 45, τοῖς λαλημένοις παρὰ κυρίου, ubi & ὑπὲρ locum habuisset. REITZ.

ead. l. 6. Ἐπὶ πόδα εὐθὺς ὀπίσω χωρεῖν) Gallice similiter dicimus, *retourner sur ses pas.* MENAG. Eandem Gallicam phrasin quoque ad hunc locum in F. Guyet. notis reperio. Et saepe alibi hi duo notant eadem. An igitur Menagius hunc compilavit? Hoc loco non arbitror: nam facile eiusmodi cogitatio utrumque potuit subire. Interdum tamen non abest suspicio. REITZ.

ead. l. 10. Κεραμεικῶ) Conf. supra Ἀναβ. c. 13. SOLAN.

ead. l. 13. Του δοκιμωτάτου) Angl. Cod. τῶν δοκιμωτάτων. BOURD. Non moveo vulgatam: interim credo, lectionem Codd. numerum plural. exprimentium esse potiore: quam si receperis, quidni tum etiam pro γένους legas, γένος, ut sit γένος τῶν δοκιμωτάτων, i. e. quantum ad genus, erat ex probatissimis, i. e. dignitate conspicuis, formula loquendi in eiusmodi narratione usitatissima. REITZ.

ead. l. 14. Ὁ Ἀνάχαρσις) Ὁ Ἀνάχαρσις δὲ πῶθεν ἂν ἐκεῖνον ἔγνω ὁμοεθνή ὄντα, ἑλληνιστὶ ἐσταλμένον. Verre: *Anacharsis* autem unde cognovisset, *Toxarin* popularem suum esse, qui Graeco more vestitus incedebat. Deinde, ἀσιδνηρον, ἡδὲ στρωμύλον, verre, sine ferro, & iam lepidum, seu elegantem, in alloquio blundum, quales erant Attici; non facundum, ut interpres. Consuetudine

Graecorum deposuerat Toxaris illam austeritatem & tristitiam frontis & oris, quae Scythis propria erat, unde dicitur, σκυθροπία. Ἀσίδηρον autem dixit Toxarin fuisse, quia Scythae semper ferro succincti erant: Toxaris vero Graecorum mores induerat, & palliatus incedebat, sine acinace. GRAEV.

ead. l. 15. Ἐγὼ) Plura eiusmodi, in quibus interpretes lapsi sunt, indicativum retinentes in versione, cum subiunctivum expressisse oportuisset, dedit lens. in Lectr. Luc. p. 30. REITZ.

ibid. Ἐσταλμένον) De habitu, ornatu, etiam Dion. Hal. Antiq. V, p. ed. Lips. 309, v. 8: ἐξίεναι αὐτοὺς — κοῦρη ἑσταλμένους ὅπλῃσι, i. e. levi armatura instructos. Et L. XI, p. 707, 18, ἀνδρῶν — ἑσταλμένων ὅπλῃσι. Notter iterum c. 5 huius Dialogi, οὗτω δημοτικῶς ἑσταλμένον. REITZ.

ibid. Ὑπεξυρμένον) Id verbum recte se habere, vid. supra Tim. cap. 14 ex divisione Solani, quod iam erit cap. proximum, vel tertium ab eo. Item Dial. Mort. IX Simyl. & Polystr. f. ubi ὑπεξυρμένος τὸ γενεῖον quae loca, monente eodem, contuli. REITZ.

Pag. 149. l. 4. Ὁ Δαυκέτου) Unde habeat, incertum: certe Gnuri filium faciunt Herod. IV, p. 155, Diog. Laërt. I, p. 26, & Suidas. SOLAN.

ead. l. 8. κατ' αὐτὸ) Καὶ αὐτὸς, ἔφη, ἐκεῖθεν εἰμι παρ' ὑμῶν, Τόξαρις τὸννομα, οὐ τῶν ἐπιφανῶν, ὥστε καὶ ἐγνώσθαι αὐτὸς κατ' αὐτό. Cur in Latinis versionibus praeteritur κατ' αὐτό; Videtur significare pariter. Non sum ex illustribus natus, ut ego tibi notus sim pariter, sicut tu mihi. Eis αὐτὸ & κατ' αὐτὸ saepe est pariter, simul. GRAEV. Notaverat Hemsterh. in marg. videndum L. Bos ad L. E. I, 18. Is igitur ad Evang. Lucae l. d. haec habet: Κατὰ τί γινώσκει τούτο; (ait Evangelista) Reperitur haec locutio apud LXX Intr. Genes. XV, 8. Subaudiendum in κατὰ τί vocabulum σημείον, ut sit, ex quo signo? Apud Lucianum simili ellipsi occurrit ἐγνώσθαι κατ' αὐτὸ in Scythia h. l. In Latinis versionibus praeteritum esse illud κατ' αὐτὸ, notavit Graevius, reddens id pariter. Si mihi vel tantillum a tanti iudicii viro discedere liceret, verterem, ex eo, ut sensus sit: Non sum ex illustribus natus, ut ex eo tibi notus essem. Haec ille. Sic fere Dionys. Hal. περὶ τ. Δημοσδ. δειν. p. 168, v. 4 ed. Lips. Κατὰ τί δὴ ταύτην ἡγοῦμαι τὴν λέξιν εἰκόναί τῃ Θουκυδίδου; καὶ δὲ κάκεινην ποθεῖναι μέλιστα διαφέρειν τῶν ἄλλων. Et ita parvi interdum refert, vertasne ex, secundum, an propter, ut e. c. ap. eund. Dion. Hal. antiq. Rom. I, pag. 63, 30, κατὰ τίνα γίνεταί μέλιστα αἰτία; ubi, ex qua causā, ob, per, se-

cundum quam causam verteris, non multum intererit. REITZ.

ead. l. 9. Σὺ) Omissum in edd. supplevimus ex Mf. Reg. 2954.

ead. l. 12. Διατρίβει) Sic solus nostrorum Codicum W. melius, quam quod in aliis est, διατρίβει. SOLAN.

ead. l. 14. Οὐκοῦν, ἡδ' ὅς) Οὐκοῦν, ἡδ' ὅς ὁ Ἀναχάρσις, μαθητὴν σου ἴσθι με γεγεννημενον, καὶ ζηλωτὴν τοῦ ἔρωτος. Proinde, inquit Anacharsis, scias factum me discipulum tuum, tuique amoris aemulum. Hic etiam in interpretatione ὅς omissum, nec poterat verti, nisi distinctio apponatur. Οὐκοῦν, ἡδ' ὅς, ὁ Ἀναχάρσις, μαθητὴν σου. Ergo, inquit ille, Anacharsis scilicet, scito me tuum discipulum esse, & aemulatorem tui amoris. Sic paulo post, p. 152, Εὐφήμει, ἡδ' ὅς, ἐκείνη τὰ μέγιστα χαρισῆσθαι μοι δοκῶ. Bona verba qualeso, inquit ille, rem gratissimam me ei facturum puto. Nihil apud Platonem crebrius; quam ἡδ' ὅς, inquit ille. Paulo post κατὰ δαίμονα male vertitur forte quadam, cum sit bona fortuna, bonis avibus. GRAEV.

Pag. 150. l. 3. Ἀκινάκου) Vide Τοξ. c. 38. SOLAN.

ead. l. 10. Ἀναστρέφοντα) Sic W. & L. Reliqui libri ἀναστρέφοντα. SOLAN.

Pag. 151. l. 3. Σοφός) Solonem intelligit, cuius aetate tradunt historici Athenas appulisse Anacharsidem. Vid. Plut. in Solone. SOLAN.

ead. l. 7. Δημοτικῶς ἰσταλμένον) Vid. supr. c. 4. REITZ.

ead. l. 17. Δυσπρόσδοον) Ita Mf. Reg. 2954. Vulg. δυσπρόσδος.

Pag. 152. l. 4. Περὶ τοὺς ξένους) Et si αἰδῶς πρὸς τινὰ frequentius occurrit, quam περὶ, ut supra indicavimus, tamen non reiicio vulgatam. Sic fere infra, in Quom. hist. c. 4, μηδὲ τοῦτο δεισὲς περὶ ἐμοῦ. Ubi quoque παρὰ posses substituere; sed non est opus. Et cum εὐσέβεια περὶ τοὺς θεοὺς & similia recte dicantur, quae vel Lexicographi habent, non video satis causae, ut cum Solano παρὰ recipiam. REITZ.

ead. l. 11. Ἐπιτομὴν τινὰ ταύτην) Supple ὁδὸν. MENAG. Idem & Guyetus dixit. Et quilibet eiusmodi observationes facere potest; quare compilationis suspicio hic nulla: ὁδὸν enim alibi addit Noster, ut supra Herodot. c. 3. REITZ.

ead. l. 15. Καὶ προξενήσεις) Sic Demosth. Προξενεῖς αὐτῶν. GUYET.

ibid. Προξενήσεις αὐτοῦ) Προξενήσεις αὐτὸν, non simpliciter est, suscipies illum, ut vult interpretes, sed hospitio publico suscipies illum, eris publicus eius hospes, loca lautia praebebis, ut Romani loquebantur. GRAEV. Non credo, Graevium dedita opera scri-

psisse αὐτὸν pro αὐτοῦ, quod recte edd. habent. Licet enim ac-
culandi casus recte quoque huic verbo possit adiungi, geniti-
vum tamen in huiusmodi compositis amant Graeci, ratione
propositionis, quae in composito inest. Quare sufficiat exem-
plum genitivi ab Guyeto iam adductum: num tamen eodem
indicare voluerit, προῦξ. in priore syllaba Attice scribendum,
nescio, neque magnopere curo, Nostrum non solere ὑπερατ-
τικίζειν sciens, ut non longo hinc intervallo, ad verbum ἐμελ-
λε pro ἡμέλλε dico. REITZ.

Pag. 153. l. 15. ἡδίστα διατρίβῃ) Eadem pagina vitiose le-
gitur, & ut vara sequitur vibiam, vertitur intulissime hoc,
καὶ πάντα τρόπον ἐπιμελούμενος, ὅπως ἡδίστα διατρίβῃ ἐν τῇ
Ἑλλάδι, tum omne studium adhibens, ut quam iucundissime in Grae-
cia vivens renideret. Quid est, iucundissime renidere in Graecia?
Erratum leve mirum tot editoribus & interpretibus imposuiss-
se. Lege, ὅπως ἡδίστα διατρίβῃ ἐν τῇ Ἑλλάδι, ut suavissime in
Graecia aetatem ageres, ex arumī sententia viveret in Graecia. Pau-
lo ante c. 4, εἰχοιτο ἐς Ἀθήνας, καὶ νῦν διατρίβει καὶ θι, ivit Athe-
nas, & nunc ibi habitat. Sexcenties alibi. Saepe autem π & τ per-
mutantur a librariis. Sic superius pro εὐπρεπῇ ostendimus re-
scribendum esse εὐτροπῇ. GRAEV. In W. videtur olim fuisse
διατρίβῃ, sed alia manus διαπρέβῃ fecit. In ferculo literario
refert lensius. Ego vero emendationem Graevii secutus sum,
quam etiam in Excerptis Longolii invenio, non tamen ut scri-
pturam ipsius Codicis, sed tantum ut coniecturam. SOLAN.

ead. l. 16. Τεθναώς) Hoc verbum a Scapula omissum vid.
ap. Steph. in Thesaur. qui satis de eo egit. Occurrit rursus c.
seq. REITZ.

ead. l. 17. εἶναι) Legendum puto ἐκείνου, quod pronomen
a calligraphis cum compendio verbi εἶναι quam facile confun-
datur, supra iam observatum est in Hermot. Certe ita inter-
pretatus sum. GESN.

Pag. 154. l. 3, Οὐ γὰρ μικρὸν ἢ Σόλων ἐπαίνων) Aut impru-
denter asmodum, aut imperite interpretes: alter, neque enim
mediocri laude Anacharsis virtutes solebat extollere Solon; alter,
non enim Solon parum eum laudabat: cum debuissent, neque enim
parvum momentum erat Solon laudans, non exigua res aut pre-
tium erat, si quis ab Solone laudaretur. GRON.

ibid. καὶ τοῦτο) Ἄλλ' οἱ ἄνθρωποι καὶ τοῦτο ὡς νομοθέτη ἐπέ-
σοντο, ἐφίλου, οὓς ἐκείνος δοκιμάζει. Cur in versione praeter-
mittunt καὶ τοῦτο; Sic enim Salmurienſis: Verum homines, ut
legislatori parebant, sic amabant, quos ille probaret. Alius: Verum

hominibus & hoc moris erat, ut legislatori parebant, sic amabant, quos ille probaret. Scribae cum in distinctione non nihil aberrarent, tenebras offuderunt interpretibus. Sic distingue, ἀλλὰ οἱ ἄνθρωποι, καὶ τοῦτο ὡς νομοθέτῃ ἐπειθοῦτο, ἐφίλουσι οὓς ἐκεῖνος δοκίμαζοι, & verte, homines autem, & in hac re tanquam legislatori suo obsequabantur, amabant, quos ille probabat. GRAEV.

ead. l. 5. Καὶ ἐπίστευον ἀρίστους ἄνδρας εἶναι τὰ τελευταῖα. καὶ ἐμνήθη μόνος βαρβάρων Ἀναχάρσις) Sane sic etiam attente interpretes: alter, ac prorsus eosdem in reliquum viros optimos esse credebant. Solus vero ex barbaris Anacharsis initiatus est; alter, eosque viros optimos denique esse credebant. Solus vero ex barbaris initiatus est Anacharsis. Atqui turbant illa vel in reliquum, vel denique; & si vis vel Graecismus, vel sensum congruum, distingue, καὶ ἐπίστευον ἀρίστους ἄνδρας εἶναι. τὰ τελευταῖα καὶ ἐμνήθη. GRON.

ead. l. 6. Ἐμνήθη μόνος) De antiquis temporibus hoc intelligendum; aut Romanos sub Barbarorum nomine non includi statuendum. Constat enim initiatos fuisse Syllam, Pomponium Atticum, Augustum, & Luciani aetate, M. Aurelium Imperatorem; (vid. Xiphil. Capitol. 27, & Dionem.) Quod tamen de M. Aurelio dixi, nolim ita intelligi, ut statuere videar, factum hoc ante hunc libellum a Luciano scriptum: nam ab eo nondum celebri videtur habita haec oratio, cum in Graeciam primum appulit; nisi forte in reditu malis habitam, vid. c. seq. Cic. I de Nat. Deor. Omitto Eleusinam sanctam illam & augustam, Ubi initiantur gentes orarum ultimae. Adde etiam Potterum 46, 1, ubi plures recenset. SOLAN.

ibid. Δημοσποῖντος γενόμενος) Anacharsis ab Atheniensibus civitate donatus. GUYET.

ead. l. 8. Οὐκ ἂν) Similem locutionem habes Παρασ. c. 45. Sed non eandam prorsus. SOLAN.

ibid. Οὐδὲ) Sic legendum, non οὐδ' ἐν vid. ex Παρασ. c. 45, δεκεῖ δὲ οὐδὲ ἀναπαύσασθαι παρασιτῶν, εἰ μὴ καὶ Ἀγαμέμνων ἀπίθαι. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐπαγομένῳ) Delevi iota subscriptum, quod in Parisina ed. sensum turbabat: non enim est dativus, sed nominativus dualis. REITZ.

Pag. 155. l. 9. Νησιώτης ἐκεῖνος) Telemachus scilicet ex insula Ithaca, Homer. Od. Δ, Menelai domum ex auro, argento, electro, & ebore concinnatam cum stupore quodam miratur. COGN. Vid. Homer. Odyss. Δ, 74. SOLAN.

ead. l. 13. Ποιητὴν) Quem inquat, nondum reperi. SOLAN.

ead. l. 15. Δείξαι) Καὶ τὸ μὲν δείξαι τῶν λόγων ὑμῖν, est, & *specimen dare mearum orationum*. Sic ἀπιδείξεις est specimen. Usus etiam Petronius: *Rogo te, mihi apodixin defunctoriam redde*, hoc est, ede leve aliquod specimen, ut recte exponit Io. Fr. Gronovius lib. IV. Observ. cap. 13. GRAEV. Malim δείξαι τὸν λόγον, ut in principio Zeuxidis & alias. Sed nec damnare ausim δείξαι (δείγμα) τῶν λόγων, vel δείξαι (τι) τῶν λόγων. GESN.

Pag. 156. l. 3. Ἐπιγραψάμενος) Ex L. haec scriptura. Sic Δικ. c. 29, & Περ. c. 11. SOLAN. Etsi non improbo scripturam Cod. L. ἐπιγραψάμενος, non tamen ideo cum Solano illico in textum recipio, contra auctoritatem ceterorum Codd. cum nihil absurdi habeat vulgata: sic saltem apud Gregor. Nyssen. Orat. funebr. in Basilium T. III, p. 480, συγγράφασθαι τι, *operis socium adscribi*, inveniri, testis est Suicerus in Thesaur. Eccles. Vide etiam P. Wesseling. Obs. II, 6, pag. 162, (quem consulendum Hemsterh. in marg. monuerat) ubi is interpretem in vertendis his verbis offendisse animadvertit, quippe qui ea reddiderit: *Et quos aggressus, praefides conscripta de illis historia, (praefules est ap. Benedict.) cum debuisset, quibusque adscitis patronis; id enim significare προστάτην νέμειν, γράφασθαι, ἀπογράφασθαι, ἐπιγράφασθαι & συγγράφασθαι*, ibidem docet Wesselingus. Cum vero ex Luciani Bis accusat. c. 29 ἐπιγράφονται ἅπαντες προστάτην αὐτῶν afferat, nec τὸ συγγράφειν προστάτην aliis exemplis confirmet, & ἐπιγράφειν Luciano in his locutt. usitatus sit, non repugnaverim, si quis & hic illud recipere malit. REITZ.

ead. l. 12. Τῇ Ἀττικῇ δεκάδι) Vinc. Obsopoeus interpres sic vertit (*Atticae Musae*): quomodo legerit, nescio: videtur tamen legisse Ἀττικῇ δεκάτῃ, & sibi intellexisse *μούσῃ*, quasi fuerit quaedam decima Musa Athenis. Sed ea δέκας non ad Musas referri debet, sed ad decem illos oratores celebriores, qui Athenis floruerunt, & quorum vitas scripsit Plutarchus, quod (credo) satis manifestum videbitur nostro lectori. PALM. Vide apud Philostratum p. 564: βιώσῃ δὲ ἐπ' αὐτὸν τῆς Ἑλλάδος, καὶ καλοῦσθαι αὐτὸν ἓνα τῶν δέκα δίκ. De Herode sermo est, qui responderet id solum, *se Andocide meliorem*. In notis ad eum locum de *secunda* etiam *decade* monemur. Certe & hic in Cod. W. est δεκάδι α. Quod an Lucianum sit, viderint alii: mihi nunc de eo dispicere non vacat. SOLAN.

ead. l. 14. Ὅτι ἂν οὗτοι) Haec verba, ὅτι ἂν οὗτοι θέλωσιν, θέλουσι γὰρ, in W. solo reperiuntur. SOLAN. Scripsit ad me cl. Gesner. super hoc loco his verbis: *Hunc locum ita interpre-*

tatum esse video Solano: Fitque in civitate, quidquid hi volunt; volunt enim, quidquid optimum est. *Legit igitur, καὶ τοῦτ' ἔγινετο ἐν τῇ πόλει, ὃ, τι ἂν βούλονται βούλονται γὰρ ὃ, τι ἂν ἀριστον ᾖ τῇ πόλει.* Si ex libro aliquo, plane accedo: *fin ex ingenio, laudo coniecturam, tanto credibiliorē, quod repetitio τῆς ὃ, τι omiffioni locum dare potuerit: recipere tamen non aufm.* Sic ille. Ego itaque verba illa in edd. deficientia recepi, quia ex Codice sunt desumpta, & versionem Solani retinui. Coeperat enim & is pri-
stinam versionem plurimis in locis corrigere. Et quia Gesne-
rus ex illa correctione verba Graeca divinare debuit, nihil mi-
rum, si ipsissima Graeca, quae Solanum legere ait, proferre
non potuerit, sed similia illis attulerit. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 2. Δεμοσθένην) Δεμοσθένους erat in editis
exemplaribus, sed mutavit Solanus, sine dubio ex collat. Cod.
V. Sin minus, recte tamen mutavit: nam περὶ non hic *de*, sed
circa significat. Ne quem autem offendat terminatio in *ην*, cum
Δημοσθένης Δημοσθέην scribere iubeant Grammatici, videat
Nostrum in Demosth. Encom. cap. 3, & alibi, ubi Δημοσθέην
scribere solet; velut alii Ἀριστοφάνεια, alii Ἀριστοφάνην amant.
REITZ.

Pag. 157. l. 5. Ὁ δὲ υἱός, καὶ ὁφθαλμοὶ μὲν, αὐτίκα) Male Salm.
ὁ δὲ, υἱός. καὶ &c. quam distinctē merito improbat Iensf. Sed
Par. rectius habebat ὁ δὲ υἱός. Paulo post vero, eadem prava
dispositione laborabat, scribens καὶ ὁφθαλμοὶ μὲν αὐτίκα, ἀπά-
ξεται σε. Quam itaque, monente Iensio, correxi. REITZ.

ead. l. 8. Οἰχήσεται σε ἀπὸ τῶν ὄτων ἀναδυσάμενος) Lege,
ἐκλύσεται σε ἀπὸ τῶν ὄτων ἀναδυσάμενος, & ita videtur legis-
se interpres. PALM. Violentissime profecto Palmerius pro οἰ-
χήσεται legi iubet ἐκλύσεται. Non sanum quidem, quantum
ego video, est vulgatum οἰχήσεται, cum οἰχομαι sit *fugio*,
abeo, *discedo*, idque huic loco non conveniat: mollior tamen
adhiberi potest medicina; nempe una extrita literula legen-
dum ἐκλύσεται, *vehet*, *rapiabit*. IENS. Nihil mutandum. Respi-
cit ad Ogmium illum Gallorum Herculem: qui catenis ex ore
suo ad aures audientium pertinentibus non profecto alligatos
tantum stanti sibi habet, sed abducit, trahit, rapit, quocun-
que ipsi ire placeat. Haec vis verbi οἰχήσεται hanc nos ver-
bis *ilicet* & *abibit* exprimere studuimus. GESN.

ibid. Ἀπὸ τῶν ὄτων) Vide historiam Herculis Gallici पिθή, ad quam hic alludit. Exstat autem in libello, cui *Hercules* titu-
lum fecit Noster, & apud A. Gell. XVI, 3. SOLAN.

ead. l. 12. Πρὸς τὸν τοῦ Κλ.) Legend. Plut. in Alcib. BOURD.

ead. l. 13. Ἡράσθησαν τοῦ Ἀλκιβ.) Hoc abunde scribit Plut. in Alcibiad. Aristoph. in Ran. Valer. Max. lib. 7. COGN.

Pag. 158. l. 2. Ἐπισείσαι) Quid hoc sit, clarius ex ὕ. Εἰκ. c. 4 dices, ubi laudata mulier τὴν χεῖρα ἐπισείειν dicitur, intra modum probans, quod dabatur, encomium. Adde Δικ. c. 28, ubi τὸ ἐπισείσαι τὴν χεῖρα ἐντὸς τῶν ὅρων, inter modestas laudandi & probandi rationes ponitur. Passim usurpat Noster. Vid. Πητ. c. 22, & Οἰκ. c. 2. SOLAN.

ibid. τὴν χεῖρα) Distinguendum: καὶ ἐπισείσαι χερὲς τὴν χεῖρα, τοῦτο μόνον, καὶ οὐκ ἔτ' ἐνδοιάσιμα τὰ σά. *Munus protendenda est, hoc solum scil. si fecerit, res tuae non amplius fluctuabunt.* GRAEV.

ead. l. 4. Ἡδὴ) Καί μοι ἦδε. Lege ἦδὴ. GUYET.

ead. l. 5. Ἐδοξα) Καί μοι ἦδη πειρωμένοι τὸ πολλοστὸν τῶν προσόντων εἰρηκέναι ἔδοξαν. Sic leges. Vulgo male ἔδοξα, sententia refragante. *Et mihi, iam experto vix millesimam partem, quae illis insunt, dixisse visum fuit, sc. πάντες, vel οἱ πολλοί, qui vestras virtutes praedicabant.* GRAEV. Graevii emendationem invitis omnibus impressis & ipso M. Codice in textum recepimus. SOLAN.

ead. l. 6. Ἀμβολᾶς ἔργον) Tangit hunc versum Heliod. L. 2 Ἐργ. Αἰεὶ δ' ἀμβολιέργος ἀνὴρ ἀταισι παλαίσι. BOURD. Pro Heliod. lege in nota Bourd. Hesioid. & vid. illum in Ἐργ. καὶ ἡμ. v. 413. Ubi quoque cognosces, ἀμβολιέργας, secunda correpta, scribendum; nisi id ex versu iam sponte vidisti REITZ.

ibid. Κεῖος &c.) Locus a Bourdelotio indicatus, est v. 411 Ἐργ. Hesiodi. Sed alium certe respicit Lucianus; aut quomodo ex Ascraeo Ceus factus Hesiodus? Deinde ubi ἔδρα &c. Cuius itaque, inquires, verba haec? Bacchylidis, cui tribuuntur ab Athenaeo XIV, p. 631 C. & a Dionys. Hal. de Struct. orat. pag. 234 edit. Uptonianae. Verba ipsa Bacchylidis habes apud Steph. Lyr. p. 570: οὐχ ἔδρας ἔργον, οὐδ' ἀμβολᾶς, ἀλλὰ Χρυσαιγίδος Ἰωνίας χερὲς παρ' εὐδαίδαλον ναὸν ἐλθόντας ἀβρόντι δειξάι. Fuisse autem Ceum inde colligas, quod Simonidis ἀδελφεοῦς, qui haud dubie Ceus. Vid. Μακροβ. c. 26; &, ut id obiter moneam, emendandus Index auctororum ab Athenaeo laudatorum, in quo non in voce *Simonides*, sed in voce *Ceus* compareret. Testatur autem diserte Strabo Lib. X, ubi de Ceo insula agit. Plutarchus etiam, Aelianus, Stephanus Byzant. & alii. Ne ergo credas Lil. Gyraldo Boeotum facienti, praefertim cum apud Lutatium sive Lactantium ad Statium, quo auctore id asseruit, nihil tale, teste Fabricio, inveniatur, cu-

ius vid. Biblioth. Gr. 551. In Collectaneis Galaei, Anacreonti, sed falso, tribuuntur haec verba. SOLAN. Non Simonidem hic laudari, quod F. Ursino visum erat, sed Ceum alterum, Bacchylidem, ex Colomesio ad Gyraldum pag. 463 observat Fabricius Bibl. Gr. 2, 15, p. 594. GESN.

IN QUOMODO HIST. SIT CONSCR.

Pag. 159. l. 2. Λυσίμαχου ἥδ' η) Lyfimacho post Alexandri mortem Thracia obtigit, in qua sita haec urbs. Eadem prorsus ratione usurpat ἥδ' η), ἰητ. 2, c. 5. SOLAN.

ead. l. 3. Φίλων) Cui etiam Symposium dedicat. V. not. ad personas Συμπ. Verum nomen fuisse videtur; sed quis fuerit ille Philo, non constat. Est & Philonis ap. hunc mentio Καλλ. c. 4, qui Diniae filius dicitur: sed cum dialogus ille genuinus non sit, eius auctoritatem non moror. Nobilis eius nominis medicus memoratur apud Plut. (Probl. 8, 9.) Sed idem ut sit, per aetatem non licet. SOLAN.

ibid. Πυρεταίνειν) Angl. πυρέττειν. Sic pag. seq. ὅς πυρέξει. BOURD. Πυρέττειν A. W. P. L. In reliquis πυρεταίνειν. SOLAN. Etsi πυρεταίνειν, quod in edd. erat, quoque dicatur, ut supra in Scyth. c. 2 f. tamen πυρέττειν ex 4 Codd. praetuli, eoque magis, quia & hoc Hippocrates amat, ut de Rat. Vi&. Sect. IV, p. 71, v. 34. Et crebro alibi. REITZ.

ead. l. 4. Ἀπὸ τῆς πρώτης) Scil. ἡμέρας. Sic Demosth. pag. m. 37. SOLAN.

ead. l. 5. Καὶ λιπαρεῖ τῷ πυρετῷ) Sic apud Hippocr. & Galen. BOURD. Vellem ipsa loca indicasset B. in Lexico enim medico non notantur. SOLAN. Sic infra in Ἀποκρ. cap. 4 pr. προθυμία λιπαρεῖ χρῆσάμενος. At Hippocrati febris continua audit ξυνοχής, ut in Coac. Praenott. Sect. 2, § 143, Τοῖσι χρονίζουσιν ἀσφαλῶς ἐν πυρετῷ ξυνοχεῖ, & alibi; nec tamen λιπαρὴς de febre apud eum me legere memini, nec Foësius notavit. REITZ.

ibid. Περὶ δὲ τὴν ἐβδόμην) In libello, quomodo sit conscribenda historia, non longe a principio, scribendum: Περὶ δὲ τὴν ἐβδόμην τοῖς μὲν αἷμα πολὺ ἐκ ῥινῶν ῥυόν, τοῖς δὲ ἰδρὸς ἐπιγενόμενος πολὺς, καὶ οὕτως ἔλυσε τὸν πυρετόν. Vulgo male πολὺς καὶ οὗτος, ἔλυσε, sine ullo sensu. GRAEV. Non assentior Graevianae distinctioni, sed vulgatam servo, & miror, qui eam sine ullo sensu esse, dicere queat: nam si cum Graevio distinguendum, tunc illud καὶ οὗτος potius delendum foret, ac

scribendum continuo filò, ἰδρὰς ἐπιγενόμενος πολὺς ἔλυσε τὸν πυρετὸν. At, at, minime delenda verba καὶ οὗτος, quae vim notabilem habent, ut Micyllus in versione ed. Paris. recte ostendit, vertens, *sudor, etiam ipse Immodicus*; sive malis, *isque immodicus*; quod Latinis quoque per familiare esse, quis nescit? Addidisse autem Noster illa videtur, ut eo magis sentiretur necessitas adiectivorum πολὺς & πολὺ; quia, si parva tantum copia excerneretur sanguis vel sudor, non esset *crisis salutaris*, ut Medici aiunt, qui vere praedicant, *Nullum criticum paucum*, i. e. solutio morbi critica per excretiones largas fieri amat. Paucae enim sanguinis guttae e naribus sponte prorumpentes non faciunt *crisin perfectam*, i. e. non portendunt salutem, sed irritum tantum produnt naturae conatum. REITZ.

ead. l. 8. Ἐς γελοῖον) Mira phrasis: nusquam enim, quod quidem sciam, additur accusativus, ut hic τὰς γνώμας. Vide Ὀρχ. c. 4, & Εὐν. c. 5. Adde etiam Ἑρμ. finem. SOLAN. Nescio, quid miretur Solanus phrasin insolitam. Significat enim hic περίστημι redigo; eodemque significato & constructione utitur Herodian. VII, 3, 12, ὁ Μαξιμίος τοὺς πλείστους τῶν ἐνδόξων οἰκῶν ἐς πέναν περιστήσας. Nominativus autem verbi, hoc Luciani loco, est τὸ νόσημα. Nec tantum abludit alter locus Luciani, quem ipse Solan. indicat, Eunuch. c. 5, τὸ δὲ οὐν τέλος τῆς δίκης ἐς τοῦτο περίστη quamvis ibi reflexive, ut Grammatici aiunt, ponatur, i. e. *finis eo deflexit, redegit se*, si- ve *redactus est*. Veluti Diod. Sic. XIX, pag. 297 ed. Basf. εἰς τηλικαύτους περίστη κινδύνους, in tanta pericula redactus est, incidit. REITZ.

ibid. Περίστη) Conf. supra Hermot. c. ult. f. SOLAN.

ead. l. 11. Ἐμονώδουν) Scholia hanc vocem optime exponunt. Adde c. 27, & locum hunc Philostrati in Aristide pag. 582, οὕτω ἀλοφύρατο πρὸς τὸν Μάρκον, ὥς τῇ μὲν ἄλλῃ μονωδίᾳ δομὰ ἐπιστενάσαι τὸν βασιλέα &c. Vide & not. ad eundem Philostr. p. 158, & textum ipsum p. 607, ubi μονωδίαν & θρηνον coniungit. De sensu tragico vide eundem 244, παραιτησάμενος τὸ τῶν μονωδιῶν μήκος. SOLAN.

ibid. Πῶσιν &c.) Locum ex aliquo poeta hac voce designari docuit Casaub. ad Theophr. Char. p. 286, ubi etiam obiter Euripidis μακρὰς ῥήσεις a veteribus Criticis carpi ait. Quod autem additur, ἐν μέρει δ. in A. P. & L. aliter legitur, nempe, ἐν μέρει δ. ut Σημ. π. cap. 17, quod fateor me non intelligere. SOLAN.

ead. l. 12. Ἐν μέρει) Angl. ἐν μέρει. BOURD.

in Schol. col. 2. l. 1. Μονωθεῖν) Hoc & omnia fere sequentia Scholia in edit. Clerici ad finem libelli erant reiecta, (propter confusionem Codicis, ut ipse ait) ita ut pauca quaedam p. 30, reliqua pag. 46 in Graev. edit. legerentur: quare ea in sedem suam retraxi, & quae in Gal. reperiebantur, addidi. REITZ.

ibid. l. 3. Ὡδαι) Adde hic ex Suida ἐν τῇ τραγωδίᾳ, & lege θρηνοί, ἀντὶ τοῦ, θρηνεῖν, quod sequitur. CLER. Utrumque in C. fuisse, testatur Solanus: ideo in textum addidi. REITZ.

Pag. 160. l. 1. Σὺ δ' ὦ &c.) Fragmentum hoc Andromedae Euripidis exstat in addendis editionis Barnesii ex Athenaeo pet- titum (l. 13, 1 sub fin. p. 561 B.) quod hic describere operae pretium erit: Ἀλλ' ὦ τύραννε θεῶν τε κ' ἀνθρώπων, ἔρω, ἢ μὴ διδάσκει τὰ κακὰ φαίνεσθαι καλὰ, ἢ τοῖς ἐρώσιν ὧν σὺ δημό- ευργός εἶ, Μοχθοῦσι μόχθους εὐτυχῶς συνεκπύνει, καὶ ταῦ- τα μὲν δρῶν τιμῆς θεοῖς ἐστὶ, μὴ δρῶν δ' ὕπ' αὐτοῦ τοῦ διδά- σκεσθαι φιλεῖν, Ἀφαιρεθήσῃ χάρις αἱ τιμῶσί σε. In primo versu in quibusdam libris legitur, ut hic apud Lucianum, σὺ δ' ὦ. τ. quod & rectius videtur. Aliter citantur primus & ter- tius versus apud Stobaeum; v. Grotii Flor. 261 B. nempe, σὺ δ' ὦ κάμιστα καὶ θεῶν τε καὶ βροτῶν, & ἢ τοῖς ἐρώσιν εὐμενὲς παρίστασο. Primus ante Grotium sic legebatur, σὺ δ' ὦ κάμι- στε πλυντῶν θεῶν τε κ' ἀνθρώπων. Sed ita a Scaligero emenda- tum edidit vir ille summus. SOLAN.

ibid. Σὺ δὲ ὦ θεῶν τύραννε) Eurip. Androm. v. 16. SOLAN.

ead. l. 5. Ἀρχέλαος) Quaere apud Aelian. Var. Hist. mo- nente Iac. Uptono. SOLAN.

ead. l. 9. Παρολισθαίνειν) Sic infra Ἀποκυρ. c. 28 l. βεβίωσ ἔς τὸ πάθος τοῦτο καθολισθαίνουσιν. SOLAN.

ead. l. 12. Ἐν φασίν, ἐνὶ παρ.) Soler Lucianus, cum tralatitiis utitur vocibus proverbialibus, illud φασίν adhibere. An autem sic satis consulatur orationis dignitati, dubitarem; nisi aliquid de comica licentia Luciano concedi viderem. Nollem tamen hic in tam gravi argumento vilia ista & pannosa conspici. De ὡς ἔπος εἰπεῖν, Leop. 166. Cit. vertit, quod rite dicitur. Qua de re luculenrus est Platonis locus Πολ. A, Ald. ed. p. 8 B. τὸν ὡς ἔπος εἰπεῖν ἢ τὸν ἀκριβεῖ λόγῳ, quo facile evincitur, vulgo, non rite, significari; nisi forte nos illud rite prave interpretari, quod ego hinc existimo, solemus: nisi forsitan illic pro rite tri- te legendum est. SOLAN.

ibid. Ἐνὶ παραβαλεῖν) Vide Paroemiog. BOURD.

ead. l. 16. Ἀλλ' ἀφ' οὗ δὴ τὰ ἐν ποσὶ ταῦτα κελίηται) Libet hic misereri sortem humanam, & imperium fati in famam vi-

rorum illustrium, & temporis iniurias in literas & monumenta historica. Ecce ex tanto historicorum numero, quorum multitudinem perstringit, & satyricè irridet Lucianus, quis usque ad nos duravit? immo cuius nomen tantum notum est? Si non per Capitolinum foret, qui in M. Antonino & Vero ieiune & brevissime aliquid de iis bellicis eventibus mugnavit, omnino ignoraremus, de quo bello intelligi deberent haec Luciani verba. Clades igitur ea in Armenia accepta fuit, quando Severianus natione Celta legatus & dux Romani exercitus contra Ofroën regem missus, ab Othryade quodam Parthorum duce caesus est, & copiae deletae, ut nos docet Lucianus hic & supra in Pseudomanti. Continuae vero victoriae, de quibus hic loquitur Noster, intelligi debent de bello Parthico, quod post illam in Armenia cladem gestum est per quadriennium, ducibus Statio Prisco, Avidio Cassio, & Martio Vero, qui Parthos ad Europum Mediae urbem maxima clade affecerunt, Armeniam vindicarunt, Artaxatis capris, & Babylonem usque penetrarunt, ut discimus ex dictis Capitolini locis. Fuit profecto insignis ea expeditio, & quae procul dubio famam merebatur; sed ite famae avidi homunculi, & aeternum nomen sperate ex facinoribus vestris, quorum memoriam pauca secula penitus abolent, nos certe ut plurimum plus quam Lethaea oblivio manet. PALM.

ibid. 'Εν ποσὶ) Sic Long. Paft. L. 2, p. 64 ed. Iungerm. cuius dictio cum Nostro plurimum consentit. Sic supra, Nigrin. § 7. Ubi vid. Interpret. REITZ.

ibid. 'Ο πόλεμος) Huius belli initium statuunt Chronologi nostri anno Christi CLXI, finem CLXIV. Unde iam patet, & in sequentibus clarius patebit, quo tempore Lucianus hunc foetum ediderit.

Historiam M. Aurelii a sapientissimis viris scriptam fuisse, testatur Herodianus, ὅσα μὲν οὖν ἐκείνῳ πέπρακται — πολλοῖς καὶ σοφοῖς ἀνδράσι συγγέγραπται. Sed aut posteriores scriptores indicat, aut a Luciani iudicio immane quantum discrepat, quod tamen huius libelli lectio posteritati usque adeo commendavit, ut eximius historiae scriptor Thuanus regulas condendae historiae ex eo praecipue & petierit & fronti historiae suae adscribi curaverit. M. Aurelii vitam Theodoricus Bignonius scripsit. Commodi parabat Claud. Nicasius cum Sponio & Toinardo Aurelianiensi. SOLAN.

Pag. 161. L. 1. 'Εν Ἀρμενίᾳ τρ.) Vid. Dion. Cass. 71. Elegeia nomen loci, ubi clades illa accepta. Nott. p. 40. SOLAN.

ead. l. 5. Τὸ, πόλεμος ἀπ. π.) Empedocli Scholiaſtes tribuit, & omnino ſententia Empedoclis eſt. V. Plut. in Demetrio 1708, & Moral. 1617 f. Clem. Alex. 25 B. & Rittershuſ. not. ad Porphyry. p. 37. Sed verba videntur potius Heracliti. Plut. 660, 2. de Iſid. & Ofir. Expreſſit Ovid. & *diſcors concordia foetibus apta eſt.* Conf. Menag. ad Diogen. Laërt. & Lipſium. Confer & Ἰκαρ. c. 8. SOLAN.

ibid. Πόλεμος) Sic pag. 728, πόλεμον τῶν ὅλων πατέρα εἶναι ἐδόξατε. Hac de re copioſe Lipſ. BOURD. Reſpicit ad illam Heracliteorum veterum philoſophorum ἐναντιοτροπήν, per quam ἡμιθεῖναι τὰ ὄντα, ipſe ait apud Diogenem Laërtium. IX, 7, Heraclitus. Nemo forte explicavit eam ἐναντιοτροπήν, & rerum omnium ex pugna quadam elementorum originem, copioſius quam Hippocrates, modo is auctor ſit, de diaeta I, 6 ſeq. VII, 6 ſeq. inprimis c. 12—17; quae nuper expoſuiſſe nobis videmur, cum ψυχὰς ἱπποκράτους ad diſputandum eruditis proponeremus. GESN.

ead. l. 6. Ἀνέφυσεν) Conf. infra Ἀποκρ. c. 27. SOLAN.

ibid. Ὑπὸ μιᾷ τῇ πληγῇ) Angl. ὁρμῇ. BOURD. Ὅρμῃ A. W. P. & L. Reliqui πληγῇ, ut Tyran. c. 1. SOLAN. Cum omnes edd. haberent πληγῇ pro ὁρμῇ, Solanus adſcripſerat conferendum Tyrannicid. c. 1. Ibi autem legas: πληγῇ μιᾷ δύο ποτηρῶν ἀποσκευαſάμενος καὶ φονεύſας. Id vero parum facit ad demonſtrandum, & hic πληγῇ legendum; cum hic de *nativitate*, illic de *morte* ac *caede* ſermo ſit. Verum quia hic de *bello* ſermo eſt, facete πληγῇ dixiſſe videri poſſit, ut vocabulum bello proprium ſervaret. Sed & ὁρμῇ vocabulum bellicum eſt; ideoque hoc praetali propter auctoritatem Codicum. At πληγῇ tamen generale quid eſt, & ad plures res ſolet extendi, ut apud Latinos *uno iſtu*, i. e. *ſimul, eadem opera*, quare id non plane improbo. REITZ.

ead. l. 8. Φίλιππος) Vide πάρας. c. 42. Ad Philippum adduſtus fuit poſt pugnam Chaeronenſem. . . . V. Arrian. Epiſt. p. 302, & Diog. Laërt. 148 B. SOLAN.

ead. l. 16. Τὸν πῖθον) Conf. ſupr. Dial. Mort. XI, § 3. SOLAN. in Schol. l. 1. Πόλεμος) Pro Πόλεμος ἀ. π. legebatur τὸ τοῦ Σινωπέως) Ad quae Cler. ſic commentatur: quid faciant ad Sinopenſem philoſophum, h. e. ad Diogenem, haec verba Scholiaſtae, me ignorare fateor. Vereor, ne aliunde huc translata fuerint, licet alioqui nullum appareat in Scholiaſta noſtro luxationis veſtigium. Haec ille. Verum ad quae verba pertineat hoc Scholion, indicavit Solanus. REITZ.

Pag. 162. l. 1. Κρανείου) *Craneum* schola, seu Gymnasium, in quo Diogenes degebat ante Corinthum, ut scribit Laërt. lib. 6, ἐτύχασεν μὲν αὐτὸν διὰ γὰρ ἐν τῷ Κρανεῖῳ πρὸ τοῦ Κορίνθου γυμνασίῳ. COGN. Κρανείου edi curavi, pro vulgato Κρανίου. Ita enim Laërt. quem Cogn. adduxit, id scribit, & ita iam editum in Dial. Mort. I, 1. Sic Suid. Κρανεῖον φυτόν, καὶ τὸ γυμνάσιον· nam κρανίον os capitis est, f. *calvaries*. Vid. Polluc. Onom. si quid opus: quin & apud Nostrium interdum recte scribitur Κρανεῖον, modo Κρανίου in omnibus edd. ut cap. ult. vocab. ult. huius προσλαλιάς. At cum Suidas paulo ante etiam dixerit κρανίον, τόπος, videri possit utrovis modo scribi. Praestat tamen differentiae causa Κρανεῖον hic & alibi scribere, quando de Gymnasio sermo est. Sed & Κρανίον Sacra aedes in monte *Calvaria* dicto aedificata, ut ex Cyrillo aliisque notat nobil. du Fresne in Glossar. Graec. REITZ.

ead. l. 5. Κομικὸν δορυφόρημα) Praeclare *satellitium* hoc comicum illustravit, & cum προσχήματι τραγικῷ comparavit, Spanhemius ad Aristophan. Ran. 944. GESN. Hemsterh. orae ed. Graev. adleverat videndum Ezech. Spanhem. ad Aristoph. Ran. v. 944. Is vero ibi docet, *tragicum satellitium* ad pompam tantum in scenam prodire solitum, ac mutum ibi degisse. *Comicum itaque satellitium* idem erit. REITZ.

ead. l. 6. Κεχνηὸς σιωπῇ) Vid. infra Τοξ. c. 9, & non semel alibi. SOLAN.

ead. l. 10. Κυλίοι) Ita cum Cod. W. Mf. Reg. 2956, melius, quam quod in edd. est, κυλίει.

ead. l. 11. Οὐδὲ π. καρτερῶς) A iuniore Luciano haec scripta hinc forsitan erunt, qui colligant; sed de eius aetate aliunde iudicandum est. Fictilia autem fere erant apud veteres dolia. Merito tamen dubitat Menagius, (ad Diog. Laërt. p. 137 D.) an Diogenicum etiam fictile fuerit. *Teslam* tamen vocat Iuvenalis, Sat. XIV, v. 308. SOLAN.

ead. l. 13. Συλλέγειν τὰ ὄστρακα) Nimirum, contra hodiernum nostrum morem, *dolia tum faciebant figuli*, ut est apud Varronem R. R. 3, 15, 2. Add. Colum. 12, 54, 3. GESN.

ead. l. 14. Πῶς) P. & L. In aliis ὅπως. SOLAN.

ead. l. 16. Καπνῷ καὶ κύματι) Locum hunc, qui me diu torserat, aperuit tandem vir doctus Iac. Uptonus, ostenso, ad quem alludit, Homeri loco, (Od. M, 219.) qui inspectus rem totam statim pulchre expediet. Scyllam ut effugeret, gubernatori mandat, non Calypso, ut Aristoteli excidit scribere Eth. II sub finem, neque Circe, ut Giphanio eum noranti

placuit, sed Ulysses: τοῦτου μὲν καπνοῦ καὶ κύματος ἐκτὸς ἔσθ' γε Νῆα &c. — Eodem respicit Clem. Alex. Πρωτ. p. m. 40 C. *Fumus* autem unde sit, discas ex v. 68, 202, & Scholiaſte; ex Rhodio IV, p. 100 B. ex Apollodoro etiam I, p. 27 A. SOLAN.

Pag. 163. l. 1. Τῷ συγγράφειν) Τοῦ μὲν καπνοῦ, καὶ κύματος, καὶ φροντίδων, ὅσαι τῷ συγγράφειν ἐνεῖσιν, ἀνέξω ἑμαυτὸν εὖ ποιῶν. Vere Mf. τῷ συγγραφεῖ, a fumo, fluctibus, & curis, quibus tenetur scriptor, sc. historiae, *abstinebo*. Et sic interpretes transtulerunt, ac si legissent συγγραφεῖ. GRAEV. In libello, quomodo sit scribenda historia, ait auctor, non opus fore suarum virium conscribere historiam, atque adeo se non in animum induxisse tale quid facere, τοῦ μὲν καπνοῦ, pergit, καὶ κύματος, καὶ φροντίδων, ὅσαι τῷ συγγράφειν ἐνεῖσιν, ἀνέξω ἑμαυτὸν, εὖ ποιῶν. Pro συγγράφειν invenit in MS. Graevius συγγραφεῖ. Non ausim tamen ego non praeferre vulgatum: *A fumo quidem & fluctu & curis, quae cum conscriptione coniuncta sunt, recte me abstinebo*. IENS.

ead. l. 5. Ἀκρῶ — δακτύλῳ) Iterum infra Δημ. c. 4. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀλλὰ εἰ τι) Ἄλλ' ex consuetudine dedissem, nisi priscae edd. haberent ἀλλά. Et si nondum satis exemplorum apostrophī in coniunctionibus & praepositionibus neglectae adduxi ad Apol. cap. 11, ubi ὑπὸ ἀπορίας quaedam edd. adde Diod. Sic. L. XIX, pag. 297 ed. Bas. ubi παρὰ Ὀρόντου, pro παρ'. Et non semel alibi. Item Long. Paſt. I pr. ἀλλὰ ἐκ ταύτης &c. Et IV, 112, ἐπὶ ἱεσῖαν hoc Dial. cap. 15, ἀπὸ Αἰθιοπίας. Particula δὲ vero multo frequentius, vocali sequente, sine apostropho scribitur, quam cum eo. REITZ.

ead. l. 14. Ἐς ἀεὶ κτῆμα) Locum ipsum Thucydidis alibi descripsimus. V. c. 42. Monendus tantum hic lector est, antea pro ἐς, ὡς scriptum fuisse in impressis, quod nos praeunte Vorſtio, in suo Codice, mutandum duximus. Ἐς L. & ita etiam fuerat in M. Sed ab imperito mutatum est. SOLAN. Locum Thucydidis, quem se alibi descripsisse ait Solanus, addidit margini Iuntinae, nempe I, 22, ubi Duker. optime iam vidit, & in hoc Luciani loco ἐς ἀεὶ legendum, velut infra in Quom. hist. cap. 42, & supra Deor. Dial. X, idem recte legitur. REITZ.

Pag. 164. l. 3. Μανία, εἰ γε ἐλπῖς) Lucianus praecepta conscribendae historiae scripturus, praevidere se dixerat, fore, ut non omnes historicos dicto sibi audientes redderet; quin fore, ut quibusdam molestus videretur, praecipue iis, quorum historia iam esset perscripta & publicata. Εἰ δὲ καὶ ἐπὶ ἡται,

pergit, ὑπὸ τῶν τότε ἀφροασαμένων, μανία, εἶγε ἐλπὶς, ὥς οἱ τοιοῦτοι μεταποιήσουσιν, ἢ μεταγράψουσὶ τι τῶν ἀπαξ κεκυρωμένων. Locus turpiter corruptus. Pro μανία, εἶγε ἐλπὶς sine dubio legendum, μανία εἶν γὰρ ἐλπὶς. Id dicit, *Sed & si illa* (historia iam ab aliis perscripta & publicata) *laudata sit ab iis, qui tum fuerunt auditores, infania sit, sperare tales homines mutatu- ros & aliter scripturos quidpiam eorum, quae semel recepta sunt.* Videtur huic ulceri cum interpretatione succurrisse etiam interpres. IENS. V. Iensium. Liturae hic sunt in W. & vulgata reposita. Vid. Παρασ. 7. SOLAN. Mss. Regg. 2954 & 2956 ἦγε ἐλπὶς, ut edi curavimus.

ead. l. 9. Ἀπάτων ἥδη κερχει.) Vid. Demosth. OL I, 62 C. Philip. III, 177 B. Noster c. 2, συνεχεῖς νίκαι. Bello profligato viderur hoc scriptum, atque adeo anno Chr. CLXV. L. Veri duces Avidius Cassius & Marcius Verus Seleuciam & Ctesiphonta ceperunt. V. Capitol. in Vero c. 4. In nummis Veri, anni CLXVI, PAX & IMP. III & IV. ob triumphum. SOLAN.

ead. l. 12. Πήχει) V. infra c. 39; ne forte existimes hoc vocabulum non usurpari de instrumento fabril. Hic tamen non norma simpliciter, sed ex adiunctis de vetere cariosa & prava intelligendum. SOLAN.

Pag. 166. l. 6. Τοῖς ἐπαλνοῖς ἀρχόντων καὶ στρατηγῶν διατρίβουσι) Ἐνδιατρίβουσι, ut infra c. 11, καὶ ἐνδιατρίβοντες, & immorantes; & supra, — καὶ ἀσκοπιτέον, καὶ οἷς ἐνδιατριπτίον. MARCIL.

ead. l. 7. Διατρίβουσι) Ἐνδιατρίβουσι. GUYET. Ἐνδιατρίβουσι) Marc. emendationem secutus sum: confirmatur auctoritate Mss. W. Sic usurpat c. 11. SOLAN. Non modo c. 11 sic occurrit, ut Solanus monet, sed & saepe alibi; at quid opus longius quaesitum ire, ecce paulo ante c. 6, ἐνδιατριπτίον etiam habuimus. REITZ.

ead. l. 12. Δὲς διὰ πασῶν) Dictum est supra ad Πρ. λ. cap. 7. SOLAN.

ead. l. 13. Ὁπωσοῦν) Bene monuerat in marg. Hemsterh. videndum Duker. ad Thucyd. p. 477, n. 53, id est, L. VII, 49. Ubi ad verb. ὁπωσοῦν in Thucyd. occurrens, ait: Th. Magist. hoc Ἑλληνικόν, non Ἀττικόν, esse pronuntiat. Est tamen rursus apud Thucyd. VIII, 90. Item in Isocr. ad Nicoclem, non longe a principio, & Luciano Quom. hist. h. l. REITZ.

ead. l. 16. Ἀκαμαῖον) Angl. ἀκαίρον. BOURD. Hic adleverat margini Solanus, in W. lituram esse, sed aliam manum reposituisse vulgatam; verum ita dubie posuit, ut vix satis digno-

scam, huccine pertineat, an ad praecedens ἐν διατρίβοις. Sed ἀκαριαῖον probum esse, iam dictum ad Hermot. c. 62. REITZ.

Pag. 167. l. 1. Ἀρτηρίαν) V. Plut. Συμπ. προβλ. Z. α; ubi cum haec optime a medico essent explicata, incipite admodum deinceps a Grammatico, Anatomices imperitissimo, eadem subvertuntur. Adde & A. Gell. eundem errorem tuentem XVII, 11. SOLAN.

ead. l. 5. Ἀκρατος) Antea legebatur ἀκρατής. Prave. Sic, ut edi curavimus, totidem verbis Plato de Rep. VIII. SOLAN. Ἀκρατής) Lubens obsequer Solano ἀκρατος legenti: sed cum nihil variationis addiderit, nisi quod B. z. & S. quoque ἀκρατής habeant; ego edd. studiose consului, easque, quas notavi in variantt. omnes vulgatam servare deprehendi; nec invenio Cod. ullum notatum, qui aliter habeat. Cumque Steph. etiam ἀκρατὲς στήμα passive, pro quod cohiberi nequit, afferat ex Aristoph. non quidem commonstrato loco, (qui est Ran. 862.) vulgatam intactam sinemus, donec certiora invenerimus. REITZ.

ead. l. 7. Ἰππων ὑποπτέρων) De poetica hac celeritatis descriptione plena manu, ut solet, La Cerda ad Aen. VI, 808; unde petere licet omnia. Quaedam etiam Eschenbach. ad Orphei Argon. 137. GESN. Conf. supr. Somn. c. 8 ex divisione Solani, nunc § 15. REITZ.

ead. l. 8. Ἐπ' ἀνθερίων ἀκρον θουσομένου ἀναβιβάσθαι) Alulfit ad locum Hesiodi, qui apud Eustathium, ex libris perditis, habetur: Ἀκρον ἐπ' ἀνθερίων καρπὸν θέεν, οὐδ' ἐκατέκλα. Ἄλλ' ἐπὶ πυραμίνων ἀθήρων δρομάσκε πῶδεςσι. Super summum aristarum fructum cucurrit, neque fregit. Sed super triticearum spicarum cacumina currebat pedibus. Ubi notanda vox πυράμιδος, ignota Lexicographis. Usus est etiam Lucianus hoc loco, in dialogo pro Imaginibus. Statim, ὁπότεν ὁ Ζεὺς, est ex Iliad. Θ. Μοκ, μέγα τοῖνον; μάλλον τε ὑπὲρ μέγα ταῦτο κακὸν, εἰ μὴ εἰδεῖν τις χωρίζειν τὰς ἱστορίας, καὶ τὰ ποιητικῆς, ἀλλ' ἐπεισάγει τῇ ἱστορίᾳ τὰ τῆς ἑτέρας κομμώματα. Latinus interpres: Magnum igitur, immo plusquam magnum hoc malum, si quis nesciat ea, quae historiae & poëtices sunt propria, separare, sed introducat in historiam alterius ornamenta, fabulam nimirum & laudem, eosque, qui his insunt, excessus. Non damno hanc lectionem, neque versionem. Ἐτέρας, i.e. ποιητικῆς. Excerpta tamen mea cum Anglicano Codice scribunt τὰ τῆς ἑταίρας κομμώματα, meretricia lenocinia, fucos meretricios. Sic vocat in historia poetarum fabulas, laudes & hyperbolas. Ideoque in sequente periodo dicit,

hoc idem esse, ac si athletam robustum quis ἀλουργέσει περι-
βάλη, καὶ τῷ ἄλλῳ κόσμῳ τῷ ἑταιρικῷ, induat purpureis vestibus
& alio meretricio ornatu. In verbis praecedentibus dixit, ἂν εἴ τις
ἀθλητὴν τῶν καρτερῶν τούτων καὶ κομιδῇ πρηνέων, si quis athle-
tam validum ac vehementer robustum, sc. fucō expoliat. Πρηνεῖς
sunt ex robore quasi concreti, quos Germani & Belgae vo-
cant boomstercke mannen. GRAEV. Homer. Il. γ, 227. Cui Vir-
gilium aemulum adde, qui Aen. VII, 805, de Camilla haec
canit: — *Cursuque pedum praevertere ventos Illa, nec intasae se-
getis per summa volaret Gramina, nec teneras cursu laesisset ari-
stas: Vel mare per medium stultu suspensa timentī Terrei iter, celeres
nec tingeret aequore plantas.* SOLAN.

ead. l. 10. Ὁ Ζεὺς) Vid. Homer. Il. Θ, 18. SOLAN.

ibid. Ὑπὸ μίᾳς) Angl. ἀπὸ. BOURD. Ἀπὸ Sic A. W. P. &
L. In reliquis ὑπὸ. SOLAN.

ead. l. 13. Κἄν Ἀγαμέμνονα) Homer. Iliad. 2. Achil. Tat.
lib. 1. BOURD. Homer. Il. B, 478. SOLAN.

ead. l. 16. Λώνην) Videndus hic Pausanias in Boeot. cuius ra-
tionem miror, quod hanc vocem, de totius corporis armatu-
ra intelligi vult, contra poëtae mentem, si quid ego in hisce
perspicio. SOLAN.

Pag. 168. l. 1. Ἀερόπης) Rurfus infra Ὀρχ. c. 43. SOLAN.

ead. l. 2. Ὁ Ἄρης) W. & Mf. R. 2956. Edd. articulum non
agnoscunt.

ead. l. 9. Ἐπεισάγοι) Ubi vulgo legitur, Μέγα τοῖνον, μᾶλλον
δὲ ὑπέρμεγα τοῦτο κακόν, εἰ μὴ εἶδεν τις χωρίζειν τὰ τῆς ἱστο-
ρίας, καὶ τὰ τῆς ποιητικῆς, ἀλλ' ἐπεισάγει τῇ ἱστορίᾳ τὰ τῆς
ἑτέρας κομμώματα, per se planum est, si praecedentia respi-
ciantur, legendum esse ἐπεισάγοι. Magnum, ait Lucianus, im-
mo maximum est vitium, si quis historiam scripturus, non
noverit distinguere inter ea, quae historiae, & ea, quae poe-
tices sunt propria; sed in historiam transferat alius artis orna-
menta, sive pigmenta. Simile mendum infra cap. 27 sustulit
Graevius in verbis ὥσπερ ἂν εἴ τις τοῦ Διὸς, τοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ,
τὸ μὲν ὅλον κάλλος τοσοῦτον καὶ τοιοῦτον ἔν, μὴ βλέποι, μὴδ'
ἐπαινοῖ, μὴδὲ τοῖς οὐκ εἰδόσιν ἐξηγεῖτο, legens, id quod sane
requiritur, ἐξηγοῖτο. IENS. Ἐπεισάγοι ex W. & ed. l. est. Re-
liquae mendose ἐπεισάγει; quod recte vidit Iensius emendan-
dum. SOLAN. Optativum lubens expressi, non tam ob duos
testes, quam etiam ob sequens περιβᾶλοι & ἐντρίβοι. REITZ.

ead. l. 10. Ἐτέρας) Angl. ἑτάρας. BOURD. Ἐτέρας, manus
ipsa Luciani; quod autem praeferunt Angl. Mf. Gr. & P. ἑται-

ρας, corruptio mera. In M. etiam *ἑταίρας* fuerat, sed manus recentior mutavit. (De Κομμάματ. v. Hesych. Suid.) *Longo*. SOLAN.

ead. l. 13. Ἀλουργέσι) Angl. *άλουργές τι*. BOURD. Ibidem ait auctor, Poëtices ornamenta in historiam transfundere, idem esse, ὥσπερ ἂν εἴ τις ἀθλητὴν τῶν καρτερῶν τούτων, καὶ κομιδῇ πρὶν ἢ ἀλουργέσι περιβάλοι, καὶ τῷ ἄλλῳ κόσμῳ τῷ ἑταιρικῷ. Pro ἀλουργέσι in MS. Angl. *άλουργές τι* extare, testatur Bourdelotius. Sed cum haec MSti lectio, sequentium ratione habitata, sit soloeca, vulgata lectio censenda est integerrima: *Non secus, ac si quis athletam aliquem ex robustis illis & admodum validis, induat purpureis vestibus, alioque ornatu meretricio*. IENS. Recte quidem doctiss. Iens. ἀλουργέσι praefert alteri lectioni *άλουργές τι* verum non dubito, quin iam magis sit probaturus illud ἀλουργίσι, quod ex collatione in marg. Aldinae Wesselinganae admisimus. REITZ.

Pag. 169. l. 4. Τὰ ἑπειτα) Probo lectionem marginis Aldinae Wesselinganae, qualem ob oculos etiam videtur habuisse Micyllus interpres, qui verterat, *quasi posteris, non praesentibus scribantur*. REITZ.

ead. l. 5. Ὅσοι &c.) In Mf. hic locus sic legitur: ὅσοι δ' οἶονται καλῶς διαρεῖν εἰς δύο τὴν ἱστορίαν, εἰς τὸ τερπνὸν καὶ χρησίμῳ, κιβδηλῶ τῇ διαίρεσει χρώμενοι, καὶ διὰ τοῦτο εἰσποιούσιν καὶ τὸ ἐγκώμιον ἐς αὐτὴν, ὡς τερπνὸν καὶ εὐφραῖνον, τοῦτον ἐντυγχάνειν ὁρᾷς ὅσον τάληθοῦς ἡμαρτήκασι, πρῶτον μὲν, ὡς εἰρηται, κιβδηλῶ τῇ διαίρεσει χρώμενοι. ἐν γὰρ ἔργον. Quod nec praetereundum, nec reiiciendum existimo. GRAEV.

ead. l. 12. Αὐτὸ) Forſan αὐτῷ. Sed nihil muto. Proba enim etiam vulgata. SOLAN.

ead. l. 13. Κάλλος ἀθλ.) Quintil. VIII, 3, 10: *Pulcher adſpectu athleta, cui lacertos exercitatio expreſſit, idem certamini paration*. Totum illum locum communem de pulchritudine utilitatem conſequente qui tractarint, laudamus ad eiufdem Quintil. VIII, pr. 19. GESN.

ibid. Οὐδὲν κωλύσει ἀφ' Ἡρακλέους γενέσθαι Νικόστρατον τὴν Ἰσιδότου γεννάειν ὄντα) Hic locus prima facie videtur ſanus & integer, at poſtquam exactius praecedentia & ſequentia examinavi, mihi videtur deeſſe una literula, ut bene quadret ad ſenſum auctoris, qui talis eſt: *ſi pulchritudo & vires concurrant in athleta, non erit ſpernendum tale conſortium, ſed deformitas in athleta, modo robur invictum & experientia adſit, non impedit, quo minus praemia reportet, & inſignis exiſtimetur athleta*. Igitur in to-

to eo sermonis tractu, nullus est locus mentioni de nobilitate. Ideo τὸ ἀφ' Ἡρακλέους γενέσθαι non videtur consonare toti ratiocinationi, & aberrat ab auctoris scopo. Ideo non suspicor, sed firmissime credo, Lucianum scripsisse οὐδ' ἐν καλῶσι ἢ ἀφ' Ἡρακλέους γενέσθαι, quod quidam non intelligentes, & putantes, debere intelligi, Nicostratum e profapia Herculis & octavum ab Hercule fuisse, quod est, trinepotis filium, & videntes, id impossibile esse ex ratione temporis, literam numericalem ἢ sustulerunt. At οὐδ' οὖν ἀφ' Ἡρακλέους non de stirpe intelligendum, quasi fuerit ille Nicostratus Heraclides, sed de ordine eorum, qui luctae & pancratii palmam simul eadem reportaverant die, quorum primus numeratur *Hercules*, secundus *Caprus Eleius*, de quo iam supra ad Pausaniam in Heliacis p. 170 diximus, tertius *Aristomenes Rhodius*, quartus *Protophanes Magnesius*, quintus *Straton Alexandrinus*, sextus *Marion Alexandrinus*, septimus *Aristeas Stratoniceus*, octavus *Nicostratus Cilix Aegaeates*, de quo hic loquitur Lucianus, qui luctam & pancratium vicit Olympiade 204, quem etiam memorat Pausanias Heliac. 1. Et ex hoc loco & Pausania corrigendus est Olympionicarum catalogus a Ios. Scaligero publicatus, ubi *Stratis* vocatur, male. Error natus ex eo, quod forte literis fugientibus legebatur παγκράτιον καὶ πάλην νικ στράς, unde divinavit exscriptor νικων στρατίς. Cum ergo Nicostratus ille victor renunciatus fuerit Olymp. 204, a Troia vero capta ad primam Olympiadem numerentur anni quadringenti octo circiter, Hercules vero vixerit ante Troiam captam una generatione ad minus, manifestum est, Nicostratum illum non posse numerari octavum ab Hercule secundum generationem: nam numerando triginta annos in unaquaque generatione, ut volunt Chronologi, vix sufficerent quadraginta generationes. Itaque vero verius est debere legi, ἢ ἀφ' Ἡρακλέους, & intelligi non de stirpe, sed de victoriis Olympiacis luctae, & pancratii. PALM. Si cui non satisfaciat Palmeriana coniectura, (mihi quidem satis tanto minus facit, quod video Verae Hist. lib. 2, c. 22, similiter dixisse Nostrum, κἄρος ὁ ἀφ' Ἡρακλέους) ille cogitet, an non huc referendus sit ille Nicostratus, de quo Diod. Sic. XVI, 44, p. 533 Steph. Ἦν γὰρ ὁ ἀνὴρ οὗτος ἀγαθὸς καὶ πράξαι καὶ βουλευσασθαι, μεμυγμένῃ ἔχων τῇ φρονήσει μαρίαν. Τῇ γὰρ τοῦ σώματος ῥώμῃ διαφόρων ἐμίμει τὸν Ἡρακλέα κατὰ τὰς στρατείας, καὶ λεοντὴν ἐφόρει, καὶ ῥόπαλον ἐν ταῖς μάχασι. GESN.

ibid. Ἀφ' Ἡρακλέους) Docta est sane & acuta Palmerii con-
Lucian. Vol. IV.

H h

ieſtura; ſed nihil tamen mutandum. Neque enim ad rem quidquam facit, quotus ordine Nicoſtratus ab Hercule fuerit. De hoc Nicoſtrato v. Plut. 494 f. 949 C. (Alius iſt eſt ab eo, cuius meminit Xenophon ed. St. p. 276, 29.) Noſtrum iſt. β, cap. 22, Quintil. II, 8, circa finem, ex quo & aetatem eius diſcas. (Cilix erat. Ol. CCIV vicit. Afr. ἀναγρ. & Pauſan. Eliac. I.) Loyd. SOLAN.

ead. l. 16. Ἀλκαῖος) De hoc tacent. SOLAN.

Pag. 170. l. 2. Καὶ τοίνυν ἡ ἱſτορία, εἰ μὲν ἄλλως τὸ τερπνὸν παρεμπορεύſαιτο, πολλοὺς ἀντὺς ἐργάτας ἐπιſπάſαιτο) Interpres Salmurienſis: Proinde hiſtoria, ſi iucundum auſtarii vice haberet, multos, a quibus ſcriberetur, alliceret. Inepta ratio. Non plures invitarentur ab ſcribendas hiſtorias, de hiſtoricorum enim multitudine conqueritur, ſed ad legendas. Hiſtoriae enim illae, quae poſthabito vero ſoli ſtudebant iucundo, ludibrio & taedio gravibus viriſerant, & a nemine legebantur, niſi mulierculis & adoleſcentibus, ut hac tempeſtate, Romanenſium, ut vocant, fabularum ſcriptores. Verum huius loci ſcripturam nobis ſervavit Codex Anglicanus, apud Bourdelotium, & excerpta noſtra, in quibus ἐραſτάς legitur, quod pro ἐργάτας reponendum. Et ſic legiſſe videtur Micyllus, ut ex verſione patet: Quare hiſtoria, ſiquidem obiter & velut auſtarium iucunditatem additam habeat, complures amatores ad ſe allicit. Paucis verbis interpoſitis, male ſcribitur & intelligitur hic locus: ἔτι καὶ κεῖνο εἰπεῖν ἄξιον, ὅτι οὐδὲ τερπνὸν ἐν αὐτῇ τὸ κομιδῇ μυθῶδες, καὶ τὸ τῶν ἐπαίνων μάλιστα πρόσαντες, παρ' ἐκάτερον τοῖς ἀκούουſιν ἦν, μὴ τὸν ſυρφετὸν καὶ τὸν πολὺν δῆμον ἐπινοῆσαι, ἀλλὰ τοὺς δικαſτικῶς, καὶ τὴν Δία ſυκοφαντικῶς προſέτι γε ἀκροαſαμένους. Vertunt: Hoc quoque dici meretur, rem valde fabuloſam, quodque in laudem maxime inclināt, utrinque audientibus non eſſe iucundum, dum non de faece hominum & promiſcua plebe hoc intelligamus, ſed de iis, qui iudicantium, ac per Iovem, ſycophantarum more auſcultant. Mὴ ponitur quidem nonnunquam pro niſi, ſed in hac notione non memini infinitivum ſequi. Παρ' ἐκάτερον ἀκούοντες, interpretantur, utrinque audientes; quod quid ſit, non intelligo. Miſſ. recte: παρ' ἐκάτερον ἀκούουſιν, ἦν μὴ τὸν ſυρφετὸν καὶ τὸν πολὺν δῆμον ἐπινοῆ, in utroque, vel in utrovis eorum, (fabulis ſc. nimis, & operoſis laudibus) audientibus non eſſe iucundum, ſi non faecem plebis & vulgus cogitet, ſed eos. Τὸ τῶν ἐπαίνων μάλιστα πρόσαντες, ſunt laudes nimiae, quae offendunt audientis animum. Sic προſάντη λέγειν apud Diod. Sic. ea dice-

re, quæ ingrata sunt, & indignationem movent. GRAEV. *ead. l. 4. Ἐργάτας*) Angl. ἐράστας. BOURD. Ἐραστὰς recepimus in textum, P. etiam consentiente. Vulgata enim nihili prorsus est. Exstat tamen in M. SOLAN.

ead. l. 6. Ὅτι οὐδὲ — ἦν) Ὅτι οὐδὲ τερπνὸν ἐν αὐτῇ τὸ κομιδῇ μὴ μὴ ὄντες, καὶ τὸ τῶν ἐπαίων μάλιστα πρόσμυτοι, παρ' ἑκάτερον τοῖς ἀκούουσιν ἦν. Indignis modis confundunt violentque hanc periodum & omnem eius intelligendæ viam, inque ea sententiam Luciani interpretes Latini, quorum Benedictus ita, *rem valde fabulosam, quodque in laudem maximopere inclinât, utrinque audientibus non esse iucundum. Quod cum per se ἀτοχ-
νῶς sit chimaericum, immo falsum, (& cur in interpretatione omittit ἐν αὐτῇ;)* tum si roges, cur Lucianus dicat ἦν, non ἐστὶ, profecto nullam possit dare causam. Tantundem respondebit, si roges, quid sit *utrinque audire*? Deinde pergit, *dum non de faece hominum & promiscua plebe hoc intelligamus, sed de iis &c.* Quid quaeso intelligemus de illis, utrum laudatis, an laudantibus? Ad has tamen absurditates præivit Micyllus, cuius hæc sunt: *quod neque iucundum adeo in historia, quod valde fabulosum est, & ad laudem maxime inclinât, utrobique auditoribus esse solet, dum non de faece hominum ac multa promiscuaque plebe hoc intelligamus &c.* illaudabili versione. Interpretor: *non esse in historia iucundum id, quod est oppido fabulosum. Etiam laudationes nimium proclives, audientibus accidunt in utrumque* (ut non sint semper iucundæ, sed queant esse iucundæ, queant esse contrariæ & ingratae ob varias causas, ac vel dextre vel sinistre accipi, ut maxime proprietatem phraseos attingamus, quæ occurrit Ver. Hist. I, cap. 40, οἱ μὲν παρ' ἑκάτερα τῆς ἡσυχίας καθήμενοι.) *Non intellige faecem confusam & promiscuam plebem, sed &c.* quibus verbis describit, quos ἀκούοντας innuat: quasi dicat, non si eo usque ascendant istæ laudationes, ut etiam infimi videant, te in laudando excedere modum, sed si tantum sic agas, ut acutissimi id percipiant; vel, ut ipse exponit infra cap. 11, ὅταν κατὰ τέχνη αὐτὸ δρῶσι καὶ ἐπισκιάζουσι τὴν ζωτείαν, ἀλλ' ἀθρόα πάντα καὶ ἀπίθανα καὶ γυμνά διεξι-
μῶσι. GRON.

ead. l. 8. Πρόσμυτοι) Videtur nihil opus esse huic loco, nisi ut revocetur, quod iam factum, simpliciter Aldina lectio, sublato solum inciso, quod ibi etiam ponitur inter πρόσμυτοι & παρ' ἑκάτερον. Nimirum hoc παρ' ἑκάτερον, in quo tantopere laboratur, ad πρόσμυτοι refertur commodissime. *Utrinque præruptum est & audientibus adversum atque molestum, non mi-*

nus quam asperum & praeruptum iter viatoribus, laudare alios; difficile ergo scribenti, & in utramque partem difficile, cum vel nimis videaris prodigus, vel parvus nimis. Ut hic metaphorice Lucianus, sic proprie Caesar B. Civ. I, 45: *Præruptus locus erat, utraque ex parte directus*. GESN.

ibid. Παρ' ἐκότερον) Hic locus est mutilus. Longol. De utraque auditorum parte intelligo, laudaris scilicet & laudes audientibus. Alio tamen sensu usurpat, ex Graeco, ni fallor, Terentius, in utramque partem, in prol. Heautont. sub fin. & III, 1, 31. Cf. infr. 'Ιστ. β, c. 40. Et Θεῶν δι' ἄλλ. XVI. SOLAN.

ibid. τοῖς ἀκούουσιν ἢ ἐπινοήσας) Vulgatam mutavi, ἢ in ἢ migrando, & distinctionem, quae post ἢ erat, ante illud collocando, praeceuntibus G. L. & I. quod enim vulgo legabatur, οὐδὲ τετυτὸν — τοῖς ἀκούουσιν ἢ, μὴ τὸν συφετὸν &c. vertebaturque, neque iucundum audientibus erat, dum non de facie hominum intelligamus, id ex Graeco sic vix elicias; iam vero ἢ μὴ coniunctum apertius nisi significabit, & verbum erat, satis intelligitur per ellipsin: sed pro ἐπινοήσας iam quoque recepi ἐπινοήσας. Durior hic enim est infinitivus. Immo cum & margo A. r IV. id habeat, & Gellnerus quoque sic legendum existimet, tanto magis ad id recipiendum permoveor. REITZ.

ibid. ἢ μὴ — ἐπινοήσας) ἢ μὴ — ἐπινοήση. GUYET. ἢ μὴ &c.) Sic omnino legendum cum Mss. G. P. L. & ed. I. Nisi cum G. Ms. legas mox ἐπινοή pro ἐπινοήσας. Reliquae edd. ἢ &c. cum praecedentibus coniungunt. SOLAN.

ead. I. 11. Ἀκροασμένους) W. In reliquis ἀκροασαμένους. SOLAN. Etsi vulgata ferri potest, ut significet eos, qui sic audire solent, tamen accuratior viderur lectio Cod. W. futurum exhibens, i. e. eos, qui hanc historiam *audient*, vel *lecturi sunt*. REITZ.

ead. I. 16. Τὸν τύπον) Κατὰ τὸν τύπον. GUYET. Κατὰ quippe non inferendum, sed intelligendum, monere voluit, credo. REITZ.

Pag. 171. I. 1. Φροτίζειν) Tales ait auctor comparandos esse auditores, quibus quis scripta sua velit probare, qui exactissime omnia examinent, & ἀργυραμοιβικῶς expendant: *ad hoc*, inquit, ἀποβλέπτειτε χρὴ καὶ συγγράφειν, τῶν δ' ἄλλων ἄλγος φροτίζειν. Sic namque ex vetustis edd. corrigendum: posteriores pessime φροτίζει. IENS.

ead. I. 5. Γάρ που σε) Ita που σε sine accentu exaratum est in edd. praeclis I. Fl. Ald. & hinc in reliquis. Neque enim Grammaticorum canon hic poterat observari, ut pluribus enclitici

cis sese subsequenter, unius accentus in alteram transiret; alioqui scribendum fuisset *ποῦ σε* quod significatio, quam *πὺ* hic habet, vix patitur. REITZ.

ibid. Γεγραμμένον) Meminit huius Terentius Eun. V, 8. Plautus etiam in Trin. initio ipso, & Perf. 5. Vide etiam Plut. 1406, 2, quo in loco *ραπίζειν* legendum. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐν κρυπτῷ) Plutarchus quoque scribit, Herculem *προκατοφόρον* pingi solitum. Crocota autem crocei coloris vestis. Non. Marcell. VORST. Quem cultum tamen deinceps, ut & Herculis titulum, affectavit Commodus. Herodian. I, 14, 16: ἀποδυσάμενός τε τὸ Ῥωμαίων καὶ βασιλείου σχῆμα, λουσθῆν ὑπεστρώσαντο καὶ βόβαλον μετὰ χεῖρας φέρειν, ἀμφιέννυτο τε ἀλουργεῖς καὶ χρυσοῦφεις ἑσθῆτας, ὥς εἶναι καταγέλαστον αὐτὸν καὶ ὑφ' ὀνὶ σχήματι θηλειῶν πολυτέλειαν καὶ ἥρωον ἰσχὺν μιμούμενον. V. & Aristoph. Βατρ. pag. 94, 2. SOLAN. Confer Aristophan. Ran. 46, & ad eum nott. Ez. Spanh. qui & hunc Luciani locum affert, & muliebri hoc vestimenti genus exponit ex Athen. V, 198, *pellucidum amiculum, quod supra purpuream tunicam iniicitur*. REITZ.

ead. l. 10. Σανδάλῳ) Sic pro *σανδάλῳ* constanter legitur in edd. vet. quas excussi, & recte; (quamvis utrumque dicatur.) Vid. supra Deor. Dial. XII m. ubi plane idem ait: *παίεμενος ὑπὸ τῆς Ὀμφάλης χρυσῷ σανδάλῳ*. Et Dial. XI m. *πληγὰς αὐτῷ ἐνέτευνα* — τῷ σανδάλῳ, & sic alibi non semel: quare hoc praetuli, quia Nostro usitatus est. Addiderat La Croze, vid. Terent. sine dubio respiciens illa in Eunuch. V, 8, 4: *Utinam tibi committigari videam sandalio caput*. Ad quae interpret. plura de sandaliis. REITZ.

ead. l. 16. Ἀσύμφηλον) Flor. & Angl. ἀσύμφηλον & ἀσύμφηλον. BOURD. Ἀσύμφηλον) Variant hic libri: sed vera & genuina lectio est, quam ex W. P. & L. exhibeo. Consentiant omnes, exceptis duobus, in Ρητ. c. 16. Ἀσύμφηλον vero, quod & apud Suidam perperam legitur ἀσύμφηλον, aliud est. V. II. I, 643, quod iam doctissimo Suidae editori observatum est. Adde Plut. 1672, 1. SOLAN. Ἀσύμφηλον) Cum non soleant vocem facilem & obviam in ignotiorem mutare librarii, ἀσύμφηλος autem sit Homer. Iliad. I, 643, & Ω, 767, hoc servandum duco, & interpretatus sum, non quo illam plane cognitam habeam, sed ut convenire huic sententiae, nec repugnare locis Homericis videbatur. GESN. Verum est, librarios non solere vocem obviam in ignotiorem mutare; ideoque lubens concederem Gesnero, Homericum ἀσύμφηλον retinenti, si ὁ

gnificatum eius huc convenire certum esset. Verum quia non potuit scire, quid Codd. nostri haberent, ego consensum eorum in voce obvia, & hic bene congrua, praeferendum duxi, eoque magis, quia duae edd. principes *Fl.* & *I.* ne quidem vulgatae assentiuntur, sed ad alteram Codicum quoque ducunt. REITZ. Ἀστυβουλων etiam Mf. Reg. 3011.

Pag. 172. l. 14 Ἀριστοβούλου — γραφαντίῳ) Angl. Ἀριστόβουλος γράφας. BOURD. Adi Voss. de Hist. Gr. Laudat hunc Plut. in Alex. & 584, 1; unde liquet, exstirpasse illius novam & ab hac diversam historiam. Strabo etiam XV. p. m. 494 A. Vid. & 608, 1, eiusdem P. SOLAN. Faceffat lectio Codicum, nominativum exprimentium: etsi enim nominativi absoluti exempla non desint, tamen quia iidem libri ἀναγνώσκοντες non mutant, hinc nec γράφαντος, nec Ἀριστοβούλου, mutandum erat; non enim Alexander legebat, sed ipse Aristobuius auctor ei suum opus praelegebat, quod olim moris fuisse, non est opus exemplis probari, cum Alexander postea demum librum arripuisse, & in caput auctoris proiecisse dicatur. Exempla autem istius nominat. quasi absoluti dabimus alibi. REITZ.

Pag. 173. l. 4. Ἐπὶ κεφαλῇ) Mirum videri possit, usurpari hanc phrasin de libro, cum proprie de animalibus dicatur pro no capite deturbatis, uti usurpatur in Gallo c. 23, ἐπὶ κεφαλῇ ἐς πέλαγος ἐμπεσόντες. Sed videtur ad alia etiam tandem usu detorta fuisse. Vid. de ara usurpatum Z. τρ. c. 44. SOLAN.

ead. l. 6. Ἐν ἀκορτίῳ) Καὶ σὲ δ' ἐούτως ἐχρῆν, Ἀριστόβουλε, τοιαῦτα ὑπὲρ ἐμοῦ μονομαχεῖν, καὶ ἐλέφαντας ἐν ἀκορτίῳ φονεύοντα. Scio, ut defendi possit haec scriptura, verum persuasum tamen habeo, Lucianum scripsisse, καὶ ἐλέφαντας ἐν ἀκορτίῳ φονεύοντα, una sagitta elephantem interficientem. Quod & Mf. prae se fert, ut nunc deprehendi, cum haec ex meis schedis, in quas ante viginti quinque annos has coniecturas inscripseram, exciperem, ut dubium nullum reliquum sit, vere me coniecisse. GRAEV. Insolens admodum haec phrasis, nec Luciani manum hic agnosco, neque in his in Dial. Prot. & Plut. seu N. Δ. 23, καθιζόμενον ἐν τῇ ῥάβδῳ. In L. uti & in G. ἐν, quod commodius, sed nondum mihi rectum videtur. M. vulgarum ἐν retinet. Elephantos autem, quamvis haec quidem Aristobuli fabulosa erat narratio, conto transfixos Romae legimus a Commodo aliisque. V. Ael. Lamprid. cap. 12 & not. Casaub. virum ad consiciendas feras tantarum fuit, ut elephantum conto transfigeret. SOLAN. Etsi praeposito abundans pro ablativo instrumenti recte adesse potest, ut pluribus probavi

ad Herodot. c. 5, & ante me Heinsterh. ad Dial. Mort. XXII f. ubi καθιζόμενον ἐν τῇ βάβδι, quae verba Solanus immerito suspecta habet, tamen hic aliquantum languet historia: itaque ἐνὶ ἀκοντίῳ unice verum esse statuo, & recepissem profecto, si numerum elephantorum, qui excidisse videtur, addere ex aliquo Codice vel editione possem. Sensus enim postulat, ut uno iaculo plures elephantos (simul) trucidasse dicatur Alexander, ac tum adulatio nimia, quam Lucianus redarguere vult, sese prodit, quae iam in vulgata lectione nulla est; tum vero iusta Alexandri patet ira, cum ἀδύνατα adeo, sive manifesto falsa ipsi tribuuntur. Licet enim pluralis ἐλέφαντας sufficere videatur, & vel sic longe melior sensus sit, quam vulgatae, tamen hiat aliquantum oratio, nisi duos vel tres addideris. Miror, Solano haec in mentem non venisse, qui tam studiose haec verba videtur excussisse. Cum sensus τοῦ ἐνὶ tam facile pateat. Fateor enim, nihil novi esse singulos elephantos contis traiectos, sed parvo iaculo, quod diminutivum ἀκοντίον notat, unoque ictu duos transfixos, hoc erat miraculum. Ἐπὶ κεφαλῇν autem si non de capite libri, an igitur de capite auctoris intelligendum, quod Alexander petens librum simul in aquam proiecerit? potest enim ἐπὶ intelligi *versus*, *ad*; ita ut liber directus *versus* auctoris caput, etsi non tetigerit, in mare sit proiectus. At sequens σὲ δὲ, id non permittit. RERTZ. Praeaeuntibus Codd. G. L. & Mss. Regg. 2954 & 2956, rescriptimus ἐνὶ quam lectionem etiam secutus est in sua Luciani versione cl. B. de Ball.

ead. l. 8. Ἀρχιτέκτονος) Dinocratis scilicet, cuius historia scitu digna. Is cum Alexandro innotescere cuperet, nec facilem ad eum aditum reperiret, ad hanc tandem artem confugit. Unctus & corona populea redimitus, pellem etiam leoninam, cetera nudus, induit: eoque ornatu locum petit, quae Alexandro iter futurum sciebat. Eo viso rident comites, Alexander ipse novo spectaculo illectus hominem alloquitur, & mox suscipit. Hinc tanta viri fortuna, quam ut aulicae artes aedificaverant, ita adulatio nimia deinde subvertit. Vid. Vitruvium in praef. At Plutarcho *Stasirates* audit, non *Dinocrates*, 597, 2. Sed Dinocratis etiam nomine occurrit ap. Plin. & Strab. VII, qui Alexandriam ab eo, ad Chlamydis formam descriptam & conditam memoriae prodidit. Vitruvius quibusdam a Luciano hic prolatis refragatur. Eandem historiam habes iterum v. Eix. c. 9. SOLAN.

Pag. 174. l. 1. Ἐπανθήσῃ) Angl. ἐπάνθισι. BOURD. Οἰονται γὰρ ἀμεινον εἶναι τὴν ὕψιν, ἣν ὁ γραφεὺς αὐταῖς ἐπίθημά το

πλεῖον ἐπαυθίσθη, καὶ τὸ λευκὸν ἐγκαταμίξῃ πολὺ τῷ φαρμάκῳ. Recte interpres: *arbitrantur enim, melius se habiuram facient, si pictor illis plurimum ruborem illinat, & pigmento multum candoris admisceat.* Sed pro ἐπαυθίσθη scribendum ἐπαυθίσθη. Accedit proxime liber Anglicanus, quem vidit Bourdelotius, qui legit ἐπαυθίσις. Ἀυθίζειν & ἐπαυθίζειν est pingere, floridis coloribus inficere. Herodot. Cleio, ὑνθισμένοι φαρμάκοισι προμαχεῶνες, propugnacula picta variis coloribus. Noster inferius in hoc ipso libro: Οἱ δὲ ἑπλάττον μόνον, καὶ ἔμπρον τὸν ἐλέφαντα, καὶ ἔξον, καὶ ἐκόλλων, καὶ ἐρύθμιζον, καὶ ἐπαυθίζον τῷ χρυσῷ, illi vero tantum formabant & secabant ebur, & poliebant, & conglutinabant, & concinnabant, & auro inducebant. Sophocl. οὐ γὰρ σε μὴ γνῶσκῃς δ' ὑνθισμένον, te enim non cognoscent sic coloratum. Synelius: καὶ εὐθὺς ἐπαυθεῖ μοι κατὰ τῆς παλαιᾶς ἐρύθημα, & statim mea gena rubore perfundebatur. Ἄνθος saepe est color. Ἀνθὶ τῶν οἰκῶν sunt picturae Philostrato. Hesych. ἀνθ, χρώματα. Moschopolus τῶν ὀνομάτων Ἀττικῶν συλλογῇ· ἀπὸ τοῦ τῶν βοτάνων ἀνθους λέγεται ἀνθος κατὰ μεταφορὰν τὸ χρῶμα. ὡς παρὰ τῷ Φιλοστράτῳ τῷ τῆς ἰδῆς ἀνθεῖ φαίνεται, ἦγον τῷ χρώματι. ἔστι δὲ ἰδὴ βοτάνη τις καθὼ λέγεται ἀνθοκρόκοισι πῆλαις παρ' Εὐριπίδῃ. Sic legenda sunt haec verba. Locus Euripidis est in Hecuba v. 468: Ἐν κροκέῳ πέπλῳ Ζεύξομαι ἄμματι πῶλους Ἐν δαίδαλαισι ποικίλλουσ' ἀνθοκρόκοισι πῆλαις. Ubi interpretes pessime: in crocea veste iungam currui equos, in artificiosis variegans croceo flore decoris tapetibus. Ἀνθοκροκοὶ πῆλαι sunt fila variis coloribus tineta, licia diversorum colorum. Πῆλαι μίτος, κρόκη, subtemen, fila. Χρυσόπῆλαι vestes aureis filis pictae: Virgil. *picturatas auri subtemine vestes.* Restituenda est haec vox Polluci lib. X, c. 10, ubi recenset vocabula ad lanificium & textrinam pertinentia: καὶ πήρα καὶ πυνίον κατὰ γυν, κατὰ γαγῖν. Interpres: *peram fusum ducere, deducere.* Quid lanificio cum pera? lege πῆνα. Euripides autem sic vertendus: in crocea veste iungam currui equos, artificiosis pingens diversicoloribus filis. Ἐν δαίδαλαισι ποικίλλουσα est pro ἐν ποικίλλουσα δαίδαλαισι. GRAEV. Ἐπαυθίσθη) Ad hanc scripturam accedit Anglic. Cod. quae in P. plane habetur. In vulgatis ἐπαυθίσθη. Vid. infra cap. 55. SOLAN.

ead. l. 5. Θεραπύοντες) Angl. θεραπεύεσθαι. BOURD. Sio infra c. 40, εἰ δὲ τὸ παραντίνα τις θεραπεύοι &c. aliam lectionem hic Codd. A. W. P. & L. praeferunt, haud sane spernendam, nempe θεραπεύεσθαι quam si admittas, supple ὥς. Sed in W. aliter prius fuerat. SOLAN.

ead. l. 9. Πάση) Distinctione iuvimus hunc locum & interpretatione. Iungebant *ἱστορίᾳ πάσῃ*, & interpretabantur *omni historiae*: sic laborabant sequentia. Nobis *πάση* est aoristus primus ex *πάσσω* vel *πάττω*, quod de coloribus & pigmentis usurpari notum est. GESN.

ibid. τὰ ἄλλα) Hic aliquid desideratur. An *μὴ παραλείποι*, vel *παραλήψῃ*; GUYET. Recte vidit Guyet. aliquid desiderari in vulgata, quae erat, *τῇ ἱστορίᾳ πάσῃ, τὰ ἄλλα &c.* sine sequente verbo, quod ad *ἄλλα* referatur, & sine ullo sensu: sed murata a Gesnero distinctio mihi omnia sanare videtur; quare illam laetus amplector. REITZ.

ead. l. 10. Τοῦ λόγου) Post hanc vocem excidit verbum, sine quo stare sententia non potest. Quodnam autem verbum exciderit, quis sine Mss. ope divinabit? Vorstius coniicit, ante *τὰ ἄλλα* reponendum *ἔστι καὶ*, vel simile quid. In W. & ed. Fl. deest *πάση*, agnoscit P. (Hic aliquid deest, huic simile *ἄλλα μεμίχθωσαν, ἃ σὺν &c.* Longol.) Ego pro *πάσῃ* τὰ legendum censeo *ἐπιπαττέτω τὰ*, ut *αναβ. c. 22. SOLAN.*

ead. l. 13. Ἐναγχος — πρῶν) Ex hoc loco discimus, quo tandem tempore patriam post primas peregrinationes reviserit Lucianus. Neque enim dubium est, quin de reditu in patriam hic locus sit intelligendus, de quo in Somnio c. 9, post peragratas Italiam & Galliam; cum ex Peregr. morte pateat cap. 35, satis fuisse ei temporis ad utramque visendam, & ex Somnio c. 9, patrem ibi habuisse obviam, constet. Certe hinc in Ionia circa annum Christi CLXIII fuisse, liquido constat: quo tempore iam annos ad minimum XII abfuisse a patria ex *Περ. cap. 35*, cum quater Olympia vidisset, certum est. Unde proclive est iudicare, quae de sua vita in Somnio habet, consideranti, patriam tunc primum revisisse. Quod hic ad Chronologiam Lucianeam feliciter adstruendam substernendum fuit. Observanda autem hic est vis verbi *ἐναγχος*, quod recentius quid notat, quam quod mox sequitur, *πρῶν*. Rem unico exemplo illustrabo. In *Ἀποκρ. c. 2*, quod apud iudices a se *πρῶν* factum rem simpliciter narrans dixerat; cum deinde ad argumenta ventum est, ut pondus rei addat, dum *nuperrime* factum esse ad causam facere videtur, non iam voce *πρῶν*, ut prius, dum nihil tale agebatur, sed voce *ἐνάγχος* utitur c. 13, cuius vim mox paucis interiectis sequens *εὐδὲς* eam esse, quam contendo, satis ostendit. Unde iam evicisse mihi satis luculenter videor, reditum Luciani in patriam flagrante eo bello accidisse, cum in Graecia iam eiusmodi histo-

rias recitari vulgo audierit, & mox in Ionia eiusdem farinae scripta, ante confectum id bellum nuperrime viderit. SOLAN.

ead. l. 14. Πρώην) Cf. mox c. 17 pr. & ἴστ. α', c. 33. SOLAN.

Pag. 175. l. 3. Παρὰ πόδα) Recte Angl. Cod. περι. Sic Apolog. de Merced. cond. De hoc proverb. Hesych. Pollux, Casaub. ad Charact. Theoph. BOURD. An conveniens, i. e. τῷ ποδὶ ἀρμόζουσα; GUYET. Περὶ πόδα τῇ ἴστ.) Ex Angl. W. P. & L. pro vulgato παρὰ. Casauboni (ad Theophr. Char. p. m. 138.) ulterior emendatio est; nempe τῇ ἱστορίᾳ. Certe in ed. I. cum iota subscripto ultima vox cernitur. Ἀπολ. μισθ. c. 4. Ratio proverbialis istius locutionis a calceis petita est, de qua idem Casaubonus ibid. SOLAN. Omnino probanda lectio περὶ πόδα. Acumen in eo inest, quod narrat non historiae accommodatum genus dicendi, ipsumque adeo exordium, sed historiam ita institutam, ut ea poëticum & fabulosum exordium deceret. *Exordium* est velut pes, cui tanquam calceus accommodetur reliqua inepti scriptoris historia. GESN.

ead. l. 4. Ἀχιλλεΐ) Homer. Il. B, 216. SOLAN.

ead. l. 7. Εἰ πρόσθεν &c.) Homer. Iiad. X, 158. SOLAN. Si ipsum Homeri versum voluit referre Lucianus, sic mutandus erit: Πρόσθε μὲν ἐσθλὸς ἐφύγε, δῶκε δέ μιν μέγ' ἀμεινον. Sed quia sensus vulgatae sanus est, & mutatio nimia foret, nihil in textu immuto, allusionem tantum, non recitationem, esse credens. REITZ.

ead. l. 9. Ὑπὲρ αὐτοῦ τι ὄγκ.) Arrianum imitabatur, qui initio libri de gestis Alexandri se ipsum μάλα φορτικῶς ἐπαινεῖ. LA CROZE. Αὐτοῦ, quod in edd. hic legebatur, in αὐτοῦ mutandum esse, bene monuit cl. B. de Ball.

ead. l. 13. Φροίμιον) Ubi in omnibus aliis editionibus, uti & in hac Salmurienfi, recte legatur ἐπὶ τέλει τοῦ φροίμιου, soli Amstelaedamensis editionis procuratores dederunt προοίμιον, ignari scilicet, Graecos & προοίμιον & φροίμιον dicere, & Lucianum etiam saepe alibi hoc maluisse. IENS. Nihil variationis hic loci notaverat Solan. Cum vero lensius dicat, solam Amst. legere προοίμιον, ipse edd. contuli, vidique recte hunc observasse, edd. vert. habere φροίμιον; excepta tamen etiam Parisina, quae aequae ac Amst. προοίμιον habet: quod quidem non ideo noto, ut eum redarguam in re nullius momenti, sed ut Graevianam editionem, alioqui pessime habitam a typographis & correctoribus, hic excusẽm; quia suum προοίμιον ex Par. desumere potuere. Rectius autem hic propter consensum, φροίμιον edi certum est, idque aequae Graecum esse at-

que alterum, vid. apud Aeschyl. in Agam. p. 213, & in fragm. Callim. Benteianis, N. CCXXIII, Τοῦ τε μῆθου πλῆθος φροῖμιον Ἀντιλόχου. REITZ.

Pag. 176. l. 2. Αἷτια ἅμα τῆς τοῦ πολέμου ἀρχῆς διεξίον) Non hae voces notant, *simul & causas, unde id bellum coepisset, commemorando*, ut vertit Benedictus plane ex imitatione Miccylli, (& vix legas αἷτια ἀρχῆς, cum iufficiant αἷτια πολέμου) sed *causas simul principio belli aggrediens*, quod satis patet ex ipsis, quae subiiciuntur excerpta verba. GRON.

ead. l. 3. Οὐολόγεσος) Apud Xiphilinum scribitur Οὐολόγεσος. V. Adr. 264 B. Anton. 269 B. & 270 C. D. & seqq. In nummis ΒΟΛΑΓΑΣΗΣ constanter legi, monet me Io. Maffion. Vide Spanhem. SOLAN.

ead. l. 6. Ἀρχὴν) Sic enim incipit historia Thucydidis: Θουκυδίδης Ἀθηναῖος ξυνέγραψε τὸν πόλεμον τῶν Πελοποννησίων καὶ Ἀθηναίων, ὡς ἐπολέμησαν πρὸς ἀλλήλους, ἀρξάμενος εὐθὺς καθισταμένου. Vides omnia verbotenus ab hoc descripta, praeter ultimam vocem, quae forsan Luciani tempore in Codd. Thucydidis eo modo legebatur, quo a Calpurniano scripta est. De συνέγραψε pro ξυνέγραψε Thucydidis, nimis minutum videatur: promiscue ap. Lucianum scribitur, neque adeo mutandum, quamvis sequatur ξυνισταμένου. SOLAN.

ead. l. 8. Καὶ θυμοῦ τοῦ Ἀττικοῦ ἀποπνέουσιν) Quid, oro, χαρίεστα cum θυμάδεις; & quis ille θυμὸς vel animus Atticus, quem offerunt interpretes? Scribe χαρίεστάτην καὶ θυμοῦ τοῦ Ἀττικοῦ ἀπ. hoc est, *festivissimum & thymum Atticum spirans*. Est enim allusio ironica ad Hymettia mella, & alibi usus est. Mox recte ab Iac. Miccylo Πομπηίου πολίτης redditur Πομπειοπόλις, ut cognoscas, errorem unius Benedicti non esse tanti, ut ex eo incrementum capere debuerit alter, quem in hac editione annotatum vides, & auctor dissertationum de praestantia numismat. pag. 529. Et an non alter alterum inspexit? GRON.

ibid. θυμοῦ) Καὶ τὴν ἀρχὴν ὡς ἐκεῖνος, σὺν τῷ θαντοῦ ὀνόματι ἤρξατο, χαρίεστάτην ἀρχὴν ἀπασῶν, καὶ θυμοῦ τοῦ Ἀττικοῦ ἀποπνέουσιν. Interpres: *Cum suo nomine principium duxit, ut ille, festivissimum illud principiorum omnium, animumque Atticum spirans*. Inepte animus Atticus tribuitur exordio. Lucianus scripsit, χαρίεστάτην ἀρχὴν ἀπασῶν, καὶ θυμοῦ τοῦ Ἀττικοῦ ἀποπνέουσιν, *elegantissimum omnium exordiorum & thymum Atticum redolens*, hoc est, Atticam elegantiam; ut dudum emendandum ostendi in lectionibus Hesiodicis. Pertinet huc, quod

Philostratus minor lib. 11 εἰκόνας de Pindaro prodidit: Αἱ δὲ εἶσα μέλιτται περιεργάζονται τὸ παιδίον, ἐπιβάλλουσαι τὸ μέλι, καὶ τὰ κέντρα ἀνέλκουσαι, δέει τοῦ ἐγχειρήματος. ἔξ' ὧν τῆς ταχέως ἤκουσι, καὶ ἀπὸ τῶν λιπαρῶν καὶ αἰσιδίων Ἀθηναίων· καὶ γὰρ τοῦτο οἶμαι αὐτὰς ἐνστάζει Πινδάρῳ. Quae vero intus apes sunt, infantem curant, labris mel infundentes, aculeosque, ne puerum laedant, contrahentes. Ex Hymetto fortasse veniunt, & pinguibus inclitisque Athenis: hoc enim ipsum, ruo, Pindaro instillasse; mel nimirum Hymettium. GRAEV. (Immo ipsa haec verba. V. not. nostr. ad 599 C. D. Solan.) (Symmach. Ep. III ad Auson. Erat quidem illa Achas salibus conspersa & thymo odorata. Terentian. de Metr. p. 2437, n. 9. Hemst.) Θύμου γὰρ ἔτε erat in P. sola. In ipso M. prave θυμοῦ. SOLAN. Non dubitavi, Θύμου praeferre vulgatae, quae θυμοῦ habebat, vertebatque *animum Atticum spirans*; quod nihili est, & ex accentu male posito natum. Herbam autem *thymum* Athenis multum in usu fuisse, vid. Scholiast. ad Aristophan. Plut. 253 & 283, apud quem priore loco vertitur *cepa*, & pauperum cibus fuisse ab Schol. traditur; altero vero, *thymus*. At herba *thymus*, quam & hodie *thym* vocamus, multum differt ab cepis. *Thymum* herbam descriptam vid. ap. Dioscor. L. III, cap. 37. Ubi Matthiolus eam & Graece Θύμον vocari notat, & figuram addit: de cepis vero ibi nihil. Nec satis expedit differentiam, immo confusionem hanc, Salmaf. ad Solin. p. 907. Sed cepas forsitan ab animosa acrimonia sic vocatas coniicit, & cum Hefychio aliisque Lexicographis fatetur, Θύμον saepe *cepas* significare, sed radices herbae *thymi* esui ineptas esse. Ego tamen ad herbam fragrantem *thymum* apud Lucian. respici censeo, quo cibos condivere ad gustum atque odorem gratiorem, immo acutiorem, seu stimulantem, ac salivam provocantem, adeoque appetitum, ut vocamus, cientem, quo lectoribus similiter movendam legendi cupiditatem designat. REITZ.

ibid. Κρεπέριος) Tacit. An. 14, 5, de alio quidem, sed *Creperius* ibi scribitur, & sane in M. Κρεπέριος scriptum est. SOLAN. Κρεπέριος Καλπουρνιαδὸς Πομπηίουπολίτης) Inapte vertitur, *Creperius Calpurnius Pompeii civis*, pro *Pompeioropolita* vel *Pompeioropolitanus*. Lucas Holstenius in notis ad Sreph. de urbibus in ΠΟΜΠΗΙΟΝΠΟΛΙΣ. ALMEL. Quod Almelo. monet, id Miccylli versio, quam Parisina ed. exhibet, iam habebat. Pro Πομπηίουπολις autem Πομπηίουπολις reponendum erit in Almeloventii nota, quam ita exhibeo, ut in Graev. ed. exstat. At posteriore modo scribit Strabo L. XII, p. 841, (al. 562.) Er-

ror autem Benedicti inde ortus, quod in nonnullis edd. Πομπηίου πολίτης, disiunctim scriptum, vel duobus tamen accensibus. In *Iunt.* vero recte erat, ut dedimus. REITZ.

ead. l. 9. Πομπηίου πολ.) Duae huius nominis urbes memorantur: altera in Cilicia, in Paphlagonia altera. De posteriori intelligo. SOLAN.

ead. l. 13. Κερκυραῖον — ῥήτορα) Armenium oratorem indicare videtur, qui a Romanis auxilium iisdem verbis peteret, quibus Corcyraei apud Thucydidem ab Atheniensibus petunt. V. Thuc. I. c. &, si lubet, Pott. *κερκυραῖα μάλιστα*. 239. SOLAN. Vid. Thucyd. I, 32, adscripserat Solanus. Et mox ad v. seq. vid. Thucyd. II, 17. Et post tres versus rursus Thucyd. II, 48, nempe ad verba: ἐπὶ Αἰθιοπίας ἤρξατο. REITZ.

ead. l. 14. Νισιβηνοῖς) Nisibis, prius Antiochia Macedoniae dicta, ultra Euphraten sita erat. De hac urbe Xiphil. in Trai. 249 & 251 C. & Spanhem. 605. SOLAN.

ead. l. 16. Πελασγικοῦ) Vid. Thucyd. II, 17, qui nefas dixisse Athenienses observat in eo loco quemquam habitare, quem tamen scrupulum necessitas obsidionis exemit. Adde Plin. VII, 56. Paus. Att. Plut. Them. App. Mithr. De μακρ. περιγ. vid. Thucyd. I, 96, 107; II, 13. SOLAN.

Pag. 177. l. 2. Λοιμώξαντες) Vid. infra Alex. c. 36. REITZ. *ibid.* Ἀπὸ Αἰθιοπίας) Cur autem ex Aethiopia usque nugator ille petierit, aperiet lectus Thucydides. (II, 48.) Apud hunc enim initium pestis illius, ex Aethiopia, quae per Aegyptum grassata, ac Lybiam, Persarumque imperium, in Athenienses tandem irruit: quod insulsus hic scriptor securus, contra fidem historiae ad sua tempora transfulerat. Coepit enim Seleucia; vid. Capitol. in Vero c. 8, & in eum locum Salmasii notas; & Amm. Marcell. Quae res observata Medico summo huius aetatis Richardo Mead persuasit, pestem esse morbum Africanum, qui aliis in regionibus nunquam nascatur, sed ex Aethiopia ad alias gentes, si res recte investigetur, semper per contagium perlatus invenitur. Vide librum, quem Anglice *de Peste* edidit, Latine etiam in exterorum gratiam in Hollandia excusum. SOLAN.

ead. l. 4. Ἐν ἐκείνῃ γὰρ ἡμερᾷ) Hoc quid velit, & quam calide a Luciano hic additum sit, haud facile intelliget, cui temporis illius historia menti non obversabitur. Non constitit enim illic pestis, quam vanus ille scriptor in hostes Romanorum solos immiserat, sed a Veri exercitu in Occidentem illata, per Italiam, Germaniam, alias credo etiam Europae regio-

nes grassata est, teste Capitolino in M. Aurel. c. 13. De ea intellige etiam, quae in Ἀλεξ. leges c. 36. Credo itaque, cum haec scriberet Lucianus, coepisse iam apud Romanos pestem illam; indeque factum, ut sic ironicas gratias Historico illi ageret, qui eam tam caute in Mesopotamiae finibus desisse fecerat. SOLAN.

ead. l. 6. Ἀθηναίους) Athenienses urbane admodum vocat, qui revera Romani erant; quia a Thucydide omnia mutabatur fatuus ille, apud quem Athenienses moriebantur. Nemo ergo de emendatione cogitet textum depravatura. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐπιεικῶς) Valde. GUYET. Vid. Schol. ad Gall. c. 23, ubi ἐπιεικὴς τῆρας, & Parasit. c. 48. SOLAN. Verum ἐπιεικῶς Bud. in Lex. vertit *mediocriter*. Et in Herodian. ἐπιεικὴς *mansuetus, placidus*, vertitur a Boeclero; vid. eius Indicem. Qui igitur haec concordant? Concordant eodem modo, ut ἱκανὸς, quod *sufficiens* notat, ac tamen plerumque pro *multo*, immo & quod modum interdum excedit, accipitur. Sic ἐπιεικῶς medio significatu erit, *quod decet, quantum par est*; at si πολλὸς accedit, *quam multum* significare, nihil mirum. De ἐπιεικῶς vid. Schol. ad Gall. c. 23. REITZ.

ead. l. 9. Ἐντρέψας—οὐδὲ αὐτὴν) Locus corruptus. GUYET. Hic deest aliquid. LONGOL. Hic locus asterisco in ed. I. notatur, ut mutilus, credo: quamquam de asterisco nihil monet editor Antonius Francinus. V. Αποφρ. Ego certe depravatissimum iudico. SOLAN.

ibid. Τὰ αὐτοῦ ἐκείνου λέγοι τις μικρὰ κἀκεῖνα, ὥς καὶ αὐτὸς ἀνφαίης) Sane perperam Benedictus corrumpit sententiam huius loci, vertendo, ac si omnia Luciani essent, *ea, quae sunt ipsius, diceret quispiam, parva & illa, ut ipse dixeris etiam*, quae sunt oppido insipida & insulsa. Contra peccavit Micyllus, nimium curiose vel potius inepte exprimendo ea, quae tanquam exempla ex Thucydide sumta & passim ab illius temporis scriptoribus insulta Lucianus producit, in quibus putat quoque esse has ipsas medias voces, cum eae sint merae Lucianae. Vertebat enim, *ea, quae sunt ipsius illius, dixerit quispiam, ut μικρὰ κἀκεῖνα, hoc est, parva & illa, & ὥς καὶ αὐτὸς ἀνφαίης, id est, ut etiam ipse dixeris*. Ut debes igitur, intellige, *ista, quae sunt eius ipsius, dixerit quispiam, parva quoque illa, ut ὥς καὶ αὐτὸς ἀνφαίης, οὐδὲ αὐτὴν ἐν Δία, κἀκεῖνα ὀλίγου δεῖν παρῆλπον*. Quae tria sunt frustra imitationis perversae. GRON.

ead. l. 10. Ὡς καὶ αὐτὸς ἀνφαίης) Καὶ γὰρ αὐ καὶ τοῦτο ἐπιεικῶς πολὺν ἔστι, τὸ οἶσθαι τοῦτο εἶναι τοῖς Θεουκλίδου εἰσι-

κότα λέγειν, εἰ ὀλίγον ἐντρέφας, τὰ αὐτὰ ἐκείνου λέγοι τις μικρὰ κἀκεῖνα, ὡς καὶ αὐτὸς ἂν φαίνοι. οὐ δ' αὐτὴν νῆ Δία, κἀκεῖνα ὀλίγου δεῖν παρίλιπον. Salmurienſis: *Nam rursus abunde illud suppetit, putare hoc esse Thucydidi similia dicere, si parum reveritus, ea, quae sunt ipsius, diceret quispiam, parva & illa, ut ipse dixeris etiam. Non ob eam causam per Iovem, & parum absuit, quin illa praetermiserim.* Ecquid poterat monstrosius? Estne qui intelligat, quid interpres sibi velit. In Graecis verbis nihil est, quod paulo humaniorem moretur. Illorum vero haec est sententia: *Et hoc namque valde frequens nunc est, quod putent Thucydidem egregie se referre, si paululum mutatis Thucydidicis quis dicat, & illa quidem parva, ὡς καὶ αὐτὸς ἂν φαίνοι, hoc est, ut ipse fateris. Et ista, per Iovem, parum abest, quin omiserim.* Est hoc genus loquendi, ὡς καὶ αὐτὸς ἂν φαίνοι, Thucydidi frequens, quod illi stulti imitatores, servum pecus, saepius inculcabant, aliaque, paucis immutatis, quod & avorum nostrorum memoria in illis, qui Ciceroniani volebant videri, non raro fuit exagitatum ab iis, qui veram Ciceronis imitandi rationem tenebant. GRAEV.

Pag. 178. l. 7. Πλὴν ἀλλὰ μετρ.) Prava versione pervertit interpres omnem horum verborum elegantiam iuxta & sententiam, πλὴν ἀλλὰ μετριώτερός γε ὁ ἰδιώτης οὗτος ἦν, αὐτὸς μὲν αὐτίκα δηλὸς ὢν, οἷος ἦν, ἄλλω δὲ τινι χαρίεντι, καὶ δυνησομένῳ ἱστορίαν μεταχειρίσασθαι πεποιηκὸς, reddens, *verum modestior est hic privatus, qui qualis sit, statim apparuit, atque alteri cuiuspiam, qui sit gratus, & historiam possit aggredi, materiam subministravit.* Praeterquam quod χαρίεις hic non est gratus, sed doctus, politus, ut ad hunc locum animadvertit Graevius ὁ χαρίεστατος, ἦν in hac periodo non est, nec sit, sed esset vel foret, vertendum fuit, ut saepe: vide sis, quae supra lib. 1, c. 4, notavimus. Ceterum dixerat Noster, inter alios, quos malos viderit historicos, fuisse, qui nudam, sterilem, & exilem corraſſet rerum farraginem, stilo pedestri, humi repente; non secus quam si miles quidam, quae singulis diebus gerantur, annotans, ea composuisset; vel faber, vel lixa castra sequens. *Nisi quod* (sic verito, quae porro Noster ait) *melius modum teneret rudis ille & impolitus, qui statim, qualis esset, cognosci posset, qui que impendisset hunc laborem, eum ornandum daturus alii cuiuspiam polito ac erudito, & ad conscribendam historiam satis docto viro.* Sic locus hic intelligendus, pro vulgato πεποιηκὸς ex Graevii MS. προπεποιηκὸς lecto, verbo huic l. ut recte vir cl. iudicat, convenientissimo. Verbum προπονήω habet quidem H. Stepha-

nus, nempe in Thesauri Appendice; sed qualia ibi multa, nulla auctoritate subnixum: quod mirum, cum non modo hic in MS. verum etiam quater alibi Lucianus id usurpet: nimirum in Vitar. Auctione c. 23, in de Gymnasiis c. 9 & 26 f. ac in Rhetorum praeceptis c. 3. Huc pertinet πρόπνος, quod ab Helychio exponitur εύκρατης, εύφημος, πρόχειρος, έτοιμες, ανεμπόδιστος. Sed perperam in Helychio scribitur πρόπνοτα pro πρόπνοα. IENS.

(ad. l. 9. Χαρίντι) De illo, qui nudos belli illius commentarios ediderat, perinde ac si nauta aut caupo annotasset, quae in castris essent gesta: πλὴν ἀλλὰ μετριώτερός γε ὁ ιδιώτης οὗτος ἦν, αὐτὸς μὲν αὐτίκα δῆλος ὢν, οἷος ἦν, ἀλλὰ δέ τιτι χαρίντι, καὶ δυσνομήνῃ ιστορίᾳ μεταχειρισσάσθαι πεποννηκώς. Interpres: Verum modestior est hic privatus, qui qualis sit, statim apparuit, atque alteri cuiuspiam, qui sit gratus, & historiam possit aggredi, materiam subministravit. Num ὁ χαρίσις est gratus? nugae. Οἱ χαρίντες Graecis sunt homines docti, politi, elegantiore doctrina exculiti. Sic δὲ χαρίντες apud Aristotelem frequenter opponuntur τοῖς πολλοῖς, plebi, sive indoctis, idiotis. Οἱ χαρίστατοι τῶν ἱατρῶν apud Nostrum alibi, doctissimi Medicorum. Dein pro πεποννηκώς legendum ex Ms. προπεποννηκώς, eleganter. Sic igitur huac locum verte: Verum modestior est hic inruditus scriptor, qui statim, qui sit, ostendit, (sive, cur sic scripserit, prodit) alii doctiori, & qui par sit historiae scribendae, materiam praebuit. Quod & Ciceronem, in commentario sui consulatus, & Iulium Caesarem in commentariis de bello Gallico & civili secutos esse, veteres referunt. Προπονεῖν est eleganter in alicuius gratiam laborare, operam alicui rei navare alterius commodo, lemand voor arbeiden, ut eodem modo loquuntur Germani & Belgae: quae notio huius vocis a Lexicorum scriptoribus non fuit observata. Paulo post Tragicam inscriptionem librorum vocat, plenam tumoris, & factus, cum quis magnifica nomina sibi & libro imponit. Τοῦτο μόνον ἡτίαςαμην αὐτοῦ, ὅτι οὕτως ἐπέγραψε τὰ βιβλία τραγικώτερον, ἢ κατὰ τὴν τῶν συγγραμμάτων τύχην, Καλλιμάρφου ἱστορῶν τῆς τῶν Κορυθοφόρων ἑκτῆς ιστορίας Παρθικῶν. Tragicam inscriptionem vocat, quod suo nomini Καλλιμάρφου adiecerit ἱστορῶν τῆς τῶν Κορυθοφόρων ἑκτῆς, quia hoc & a veterum consuetudine est alienum, & factum prae se fert quendam tragicum, hoc est, qualis regibus in Tragœdiis tribuitur. Inde illud Satyrici: Grande Sophocleo bacchatur carmen hiatu. Sic inferius c. 23, Καὶ μὴν καὶ ἄλλους ἰδοῖς ὡς τὰ μὲν προοίμια λαμπρὰ, καὶ τραγικὰ, καὶ ἐς

ὑπερβολὴν μακρὰ γράφοντας, at vero alios etiam reperias, qui prooemia splendida, tragica, & summo opere proluxa scribant. Quid si Lucianus vixisset nostro tempore, & vidisset & inscriptiones librorum portentosas, nihil non grandibus verbis promittentes, & auctorum magnifica nomina, non uno versu contenta, ut miser Callimorphus prae his sit modestissimus, quantum nigri salis illi fuisset perdendum, ad hanc insaniam emendandam? Cum dicit κορτοφόρων τῆς ἑκτῆς, subauditur τάξεως, centuriae sextae hastatorum medicus. Τάξις est centuria, ut ordo apud Latinos. Hinc ordinis dux flor. centurio. Iustin. Ordines nemo, nisi sexagenarius, duxit. Duae τάξεις erant σύνταγμα, hoc est, manipulus: τάξις non est legio, ut Latinus cepit interpret. GRAEV. Iunt. Χαρίεν-τι, quod solet saepe, ut paulo supra ἐν-τρέ-ψας, & infra, οὐκ οἶ-δ' pro οἶδα, item οἶ-α pro οἶα. Nec tamen est suspicio, eam toties unum vocabulum in duo dispescere voluisse. De signific. voc. χαρίεις, pro erudito, confer infra Mort. Peregr. c. 39, Εἰ μὲν οὖν ἰδοίμῃ τινα χαρίεντα, ubi eodem significatu, quem Graev. hic ostendit. REITZ.

ead. l. 10. Προπεπονηκώς) G. W. & P. In impr. πεπονηκώς. SOLAN.

ead. l. 13. Ἰατροῦ τῆς τῶν κορτοφόρων ἑκτῆς) Interpretantur, medici hastatorum legionis sextae; quam quidem interpretationem reiicit ordo, seriesque & posuio articulorum, quae omnino alia esse debebat. Tum in Pseudomanti occurrunt voces illae, στρατιώτας δύο λογχοφόρον καὶ κορτοφόρον. Cuperem ex illis scire, quinam ex his accederet ad hastatos? at ibi Bened. ex Erasmo, alterum lancea, alterum conto armatum, non haeta. Quod me attinet, opinarer rectius verti posse ex Inscriptionibus, quas video exstare, Dianae. T. Fl. Flaccus. praef. alae. Ulp. contariorum; vel Dianae. sacrauit. T. Fl. Italicus. praef. alae. 1. Ulp. contar. & X. Sic optime verba Graeca nostri auctoris intelligi possunt, medici sextae contariorum, nempe alae. GRON. Malo legionem intelligere, donec Centuriae cuique Medicum assignatum ostendatur. Cohortem tamen alii malunt, quia nullibi Legionis hastatorum mentio fit, inter quos vir doctiss. La Faye. Certe τάγμα Graecis eius aetatis & Luciano ipsi Legio est, infra c. 31. SOLAN.

Pag. 179. l. 4. Ἰντροίν) Consule Hippocr. qui ἰντρος & ἰντροίν, ni fallor, habet. Cum enim insulsus iste a vulgata loquendi consuetudine in hisce recesserit, & ad magistri Hippocratis dialectum se converterit, sic scripsisse, uti Hippocrates scripserat, necesse est; quod & in reliquis vocibus a Luciano

hic allatis observatur. Noster tamen *ἰντρικὴν*, non *ἰντρεῖνην*, cum Ionice scribit, vocat. Vid. *Sup.* c. 18. SOLAN. Quod Solanus non coniecit, sed recte vidit, Ionica dialecto hoc vocab. scribendum, id adeo verum est, ut *Ms.* ne quidem indigeamus: quare id invitis edd. recepi. REITZ.

ead. l. 11. *Συνηρώτησε τοὺς ἀναγνώσκοντας*) Dialectice cum lectoribus dissertavit; ut cis pauca, ἀλλὰ *συνηρωτημένα καὶ συνηγμένα κἀκείνα*. Sed dialectice interrogata collectaque etiam illa. MARCIL.

Pag. 180. l. 7. *Ἡ αὐτὸν εἰπεῖν*) Faceffat illud μάλλον, quod Pell. intrudit, in aliis Codd. & edd. autem rectius abest, cum satis per se elliptice intelligi soleat, ut in *Evang. Luc. XVIII, 14, κατέβη οὗτος δεδικαιωμένος εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ ἢ ἐκείνος*. Ad quae verba plura L. Bos. Conf. nos supra ad *Dial. pro Laql.* c. 12, ubi μάλλον etiam post ὅσον omitti solere notavimus, & forsan pluribus indicabimus *infr.* ad *Gall.* c. 18. REITZ.

ead. l. 8. *Ἀμνημονεύσαι*) Citatur e Laërtio τὸ ἀμνημονεύειν. GUYET. *Ἀμνημονεύειν* eodem sensu dixit Laërt. quod ego ad Laërtium observavi. *Immemoria* similiter pro oblivione usurpavit Papinianus l. 44 de acquirenda vel amittenda possessione: *peregre profecturus pecuniam in terra, custodiae causa, condiderat: cum reversus locum thesauri immemoria non repeteret, an desisset pecuniam possidere*. MENAG. *Ἀμνημονεύσαι* non oblivionem hic significat, ut viro summo visum. Sed verti necessario, uti fecimus, debet. V. *Ὀρχ.* c. 20, ubi quidem ἀμνημονέω est, ut & apud Thucyd. III, 40. At hic apud Lucianum eodem modo usurpatum vides ἀμνημονεύω. In W. tamen ἀμνημονῆσαι legitur. SOLAN.

ead. l. 9. *Ἐρχομαι ἑρῶν περὶ Ρωμαίων*) Vid. Herodot. I, 8, & II, 161. SOLAN.

ead. l. 11. *Ὀσφύης*) De hoc vid. not. Solani cap. seq. REITZ.

ead. l. 12. *Ὀμοῖος*) Ante hanc dictionem est οὐχ in Angl. Cod. mendose. BOURD. Οὐχ ὁμ.) A. & P. In impressis nihil. Forfan scripserat Lucianus, ὡς ὁμ. quod eodem redit, & facile a librario post ἑρῶς omissum fuerit. SOLAN. Non ita absurda est lectio Codd. οὐχ inferentium, ut Bourd. pronuntiat, potest enim interrogandi more accipi: nam vulgata hiar. Sed malim ὡς ὁμοῖος legere, formula in his usitatissima. REITZ.

Pag. 181. l. 6. *Γοργῶν ἐπὶ τοῦ ὀμφαλοῦ*) Ex initio *Iliad.* A, ubi Agamemnonis clypeus sic describitur. GRAEV. Vid. *Hom.* II. A, 36, & E, 741. SOLAN.

ead. l. 7. *Καὶ ζώνη ἱρσοειδής*) Angl. *ἱρσοειδής*. BOURD. *Ms.*

ἡεροειδῆς, male; vide Hom. Il. A, v. 27. GRAEV. L. & ed. I. ἡεροειδῆς, P. ἡεροειδῆς corrupte omnes. M. & edd. reliquae, ut edi curavimus. SOLAN. Cum propter variationis multitudinem editionum notas admodum perplexe notasset Solanus, ipfas denuo consului, & quinque priores sic, ut edidi, habere deprehendi, cumque id firmeretur ex Homero, Iliad. A, 27, ubi post memoratos eisdem colores, etiam sequitur, ἐκάτερθ' ἱρίσσειν εἰκότες, nihil iam moror ceterorum Codd. varietates. REITZ.

ead. l. 9. Ἀναξυρίης) Vid. Spanh. 538, qui in nummis ea femoralia exhibet. De his Brisslonius alique passim; vide, si lubet, not. ad Philostr. p. 34. SOLAN.

ead. l. 11. Ὀσφύου κ.) Huius iam supra nomen vidimus cap. 18. Vid. & c. 21; unde patet, ducem eum fuisse exercitus, a quo fusus est Severianus. Nam quod fugientem hic audis, debetur hoc vanitati scriptoris. De coma Parthorum vid. Spanhem. 450. SOLAN.

ibid. Τίγρητα) Conf. hoc Dial. c. 30. SOLAN.

ead. l. 12. Κίττου) Κίττου, καὶ μυρρίνης, καὶ δάφνης, ἐς ταυτὸ συμπεφυκτότων. Interpr. *hedera, myrto, lauroque, quae eodem loco creverant*. Sed voluit haud dubie Lucianus, frondes earum arborum se invicem attigisse, implicitas fuisse, & in unum quasi coaluisse. VITRING.

ead. l. 16. Γὰρ) Mallem γαῖν. SOLAN.

Pag. 182. l. 2. Νεοπλούτω) Sic supra Tim. c. 5, & non semel alibi. (ex divisione Solani: quare suspicor, iam esse c. 7, vel 8, quod quaesitum irem, si esset tanti.) SOLAN.

ead. l. 7. Ταρίχου) Salsamenta enim, uti & ἔντος, tenuiorum cibus. Unde proverbium ταρίχους ἀξιώτερον, quo usus est Aristoph. in Vespis. Vide etiam Theophr. Char. π. ἀγορίας. SOLAN.

ead. l. 11. Πρίσκου) Bellum hic in Armenia gessit, quod captis ab eo Artaxatis an. Christ. 164 confectum est. V. Capitol. in M. Aurelio c. 8. Statius Priscus. SOLAN.

ibid. Ἐπτὰ καὶ ἑκτὼ) Angl. εἴκοσι. BOURD. Ἐπτὰ καὶ εἴκοσι A. G. M. P. & L. In impressis omnibus pro εἴκοσι legebatur ἑκτὼ. SOLAN.

ead. l. 12. Ἐξέθανον) Procul dubio recte Mf. Angl. & noster, καὶ αἱ ἐμβοήσαντος μόνον Πρίσκου τοῦ στρατηγοῦ, ἑπτὰ καὶ εἴκοσι τῶν πολεμίων ἀπέθανον, aut, ut meus liber, ἐξέθανον. Sic mox iidem Codices Κρόνιον, non Κρόνον. Illo enim exprimere Graece voluit *Saturninum*. Κρόνος enim non *Saturninus*, sed

Saturnus. GRAEV. Ἐξέθανον praeter Ms. Gr. etiam M. In reliquis ἀπέθανον. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀρχόντων ἐπιστολαῖς) Quas epistolas intelligat, haud facile dixeris. Sed tum ex phrasi τῶν ἀρχόντων, tum ex historia, quae memorat, Lucium Verum, dum bellum illud gerebatur, sedisse Antiochiae, proclive est suspicari de literis Prisci & Cassii ad Imperatorem L. Verum intelligendum esse, quas vulgaverint Imperatores, ut tanta victoria innotesceret. SOLAN.

ibid. Εὐρώπῃ) Urbs est Mediae, inquit Palmerius. In tabulis Geographicis cis Euphratem, in Cyrrhestica ponitur. SOLAN.

ead. l. 15. Μυριάδας ἑπτὰ) Cum coniungi etiam possint ad ultimam numerorum classem constituendam τριάκοντα καὶ ἕξ, orietur numerus modestior 70236. Sed qui mentiuntur, tales minutias non curant. Mendacia, ut illa librorum favorabilia, sunt laxae interpretationis. GESN.

in Schol. col. 1. l. 1. Ἀττικὴ &c.) Hoc Scholion male relatum ad verba Οὐτε δειπνῆσαι κατὰ νόμον, indicante Solano, eo, quo pertinet, retuli. REITZ.

ibid. col. 2. l. 3. Ἐπερχθέν) Ἐπιχθέν M. Addi debuit & elixum &c. Sic Galenus &c. SOLAN.

Pag. 183. l. 1. Ἐννέα) Angl. os. BOURD.

ead. l. 3. Ὑπέρ) Flor. ὑπὸ. BOURD. Ὑπὸ M. P. L. & ed. FL. Reliquae ὑπέρ. SOLAN.

ead. l. 6. Κρόνον) Angl. Κρόνιον. BOURD. Κρόνιον habet etiam P. L. & ed. J. W. vero Κρόνιον. Libellum de morte Peregrini amico inscribit, cui hoc nominis erat. Cave putes, hunc fuisse Saturninum. Exstat etiam nomen hoc apud Plutarchum in Mario. Frontonem quod attinet, fuit quidam Fronto philosophus, M. Aurelii praeceptor. V. Xiph. sub finem M. Antonini, & M. Antoninum ipsum I, 11. Vide etiam Xiphil. in Adrian. 265 D. de Corn. Frontone, Iurisconsulto insigni Sed hi omnes nihil ad historiam illam, ni fallor. SOLAN.

ead. l. 9. Σεβηριανοῦ) Hoc nomen, ut & sequens Ofroës, paulo aliter in Ἀλεξ. c. 27 efferuntur, ita tamen, ut facile eosdem homines agnoscas. Apud Xiphilinum (& Nostrum infra) Σεβηριανός. In Adrian. 265 A. bis, & B. vide & 268, ubi caedes eius narratur, cum nonagenarius esset, tantaeque virtutis, ut a Traiano imperio dignus pronuntiatus fuerit. Patrem Luciani fuisse credo. Sed alio in loco (257 A.) aliter idem, nempe Σερονιανός. Sed hic a nostro diversus, de quo vide in M. Aur. 270 C. ubi Σεβηριανός scribitur; & Ἐλέγεια dicitur Arme-

niae locus, in quo circumventus Romanorum exercitus internecioni totus datus est. M. Σεουριανός ubique. I. ed. & aliae nonnullae hic & mox iterum Σεβεριανός, quae cum deinde Σεβερ— recte scribant, nos & hic recte scribi curavimus, uti ante nos B. 2. & Benedictus fecerant. Severianus autem hic Gallus dicitur a Nostro Ἀλεξ. c. 27, Armeniamque invasurus, Alexandri oraculum consuluit, quo responso, quove exitu, ibidem discas. SOLAN.

ead. l. 16. Σεβεριανός) Σεβεριανός λιμῶ (non λίμῳ, ut est in animadv. L. Bos) ἀπόληται, καὶ διὰ τοῦτο οὐκ ἐπὶ γαγε διὰ τῆς ἐβδόμης. Sensus verborum est: Severianum intra triduum mortuum fuisse, cum in ediam ad septimum usque diem perferant plerique; nisi si quis adscripsisse putet Οσφρέα, & expectasse, donec fame enectus esset Severianus, & propterea eum non produxisset vitam per hebdomada. Interpres postrema sic reddiderat: & ob hoc eum per septem dies in aciem non educisset. Verum hoc denotare ἐπάγειν, unde didicerit ille, nescio. Est ἐπάγειν hic absolute positum pro ἐπάγειν τὸν βίον, h. e. insuper agere vitam, producere vitam, quemadmodum ἄγειν & διάγειν absolute etiam usurpatur sine voce βίον. Haec in animadv. p. 63 L. Bos.

Pag. 184. l. 1. Ἐπὶ γαγε) Recte quidem L. Bos hoc verbum modo exposuit; non tamen est, quod adeo praecise neget, id quoque in aciem educere significare posse: nam ἐπάγω & προσάγω in bellicis expeditionibus frequens, pro irruo, induco exercitum in hostem; adeoque non ita longe abludit ab educere in aciem. Dixi, credo, de hoc significato, ex Arrian. Exped. I, 1, p. 6 &c. ad Hermot. c. 68. Verum ideo nihilo minus versio pristina erat absurda; quare eam mutavi. REITZ.

ibid. διὰ τῆς ἐβδόμης) Sic apud Athen. 301 A. διὰ δωδεκάτης. V. Casaub. & II, 15. SOLAN.

ead. l. 3. Ἐλέλιξε) Ἐλέλιξε δὲ μηχανὴν, & τὸ τεῖχος δὲ πρὸν μεγάλως ἐδούπησε, ut & sequentia, sunt verba HomERICA. GRAEV. Vide II. A, 530, μέγαν δ' ἐλέλιξεν Ὀλυμπον. SOLAN.

ead. l. 4. Ἐδούπησε) Voce δούπος utitur Xen. pag. 164, 35. Sed nullibi, credo, verbo, praesertim cum μεγάλως &c. Vox Homero familiaris. II. Δ, 504. Et ad quae paulo post sequuntur, conf. eundem II. B, 210, & B, 3. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐδεσσα) Edefflea Arabiae civitas, antea Antiochia dicta, ut scribit Plin. V, c. 24. COGN. Olim Antiochia ad Καλλιρρὸν dicta. V. Plin. V, 24, & Spanh. 602. SOLAN.

ead. l. 9. Δημοτικά) M. & P. In reliquis Δημοτικά. SOLAN.

ead. l. 10. Παρνεβέβυστο) V. locum manifestissimum in Gal-

lo c. 11, ubi vox affinis περιβύω adhibetur. SOLAN. Infra vero Gall. c. 11 ait, περιβύσαντες ὑπανχένια. Et supra de Merc. cond. c. 32, συμπαρὰβύσαντες. IDEM.

ead. l. 11. Ἐγχρήζοντα) Castigat scriptorem historiae, qui alibi multa poetica, alibi plebeia & barbara vocabula suae intexuerat historiae. Inter plebeia etiam est τὰ ἐγχρήζοντα. Sed locus ille sic videtur esse interpungendus & corrigendus: καὶ οἱ στρατιῶται ἠγόραζον τὰ ἐγχρήζοντα, καὶ ἡδὴ λελουμένοι περὶ αὐτὰ ἐγίνοντο, & milites emebant sibi victum, & lauti illis indulgebant. Ἐγχρήζοντα Ciceroni & Tacito sunt *utenfilia*, *copiae victui necessariae*. Sed Graecum vocabulum apud nullum bonae notae scriptorem invenias. Paulo ante πτωχικὰ ὀνόματα, non inopia multa infarta, ut stulte & sine sententia vertit interpres, sed mendicis convenientia, aut, ut Seneca loquitur, *verba ad summam caveam spectantia*. GRAEV.

Pag. 185. l. 3. Εἰ που) Infra vero Rhet. c. 6 in *Iunt.* legitur ἡ που τὸν Νεῖλον εἶδες; quod Solanus ex aliis edd. in εἰ—που mutavit, cui obsecuti sumus. REITZ.

ead. l. 6. Ὡδινεν ὄρος) Paroemiog. BOURD. In fabulis hominiis Aesopi non exstat. SOLAN.

ead. l. 10. Συγκραττυμένος) Cf. infr. Ἐπ. Κρον. c. 28. SOLAN.

ead. l. 11. Καὶ χοίρην περὶ ταῖς κνήμας) Mellei profecto interpretes. Benedictus, & tibialia ex corio porcino facta; male quidem, sed melius tamen, quam Micyllus, & tibialia conchis incrustata aut ex corio porcino facta. At quis dixit tibialia militum? An ita ignotae sunt ocreae, quas haud dubie nunc intellexit Lucianus. Itaque verte, & ocrea circa tibias ex corio porcino. GRON.

ead. l. 12. Ποδίων) Inter Colossos & statuas ingentes inprimis celebratur Colossus Rhodius pedibus centum & quinque altus. COGN. Centum is & quinque pedes altus traditur fuisse, sive LXX cubitorum. Plin. XXXIV, 7. Strabo XIV, pag. 652 C. Philostr. Vit. Apollon. V, 7. Vide etiam Scaligeri animadv. in Eusebii Chron. n. 1794, p. 137. Chares Lyndius Lyssippi discipulus fecit, duodecim annorum spatium ad id consumto, anno ante Chr. 278. Annos 56 cum stetisset, terrae motu prostratus est, (anno ante Chr. 222) nec unquam restitutus. Iacuit ad an. usque Christi DCLXXII, quo capta a Saracenis Rhodo, vaenit. Post tot detrimenta, tantum aeris tamen ablatum est, ut DCCCC Cameli eo fuerint onusti, unde calculo inito ultra 700,000 librarum pondo fuisse liquet, Camelo cuique nempe DCCC libris assignatis. Vid. not. nostram ad 107. α', c. 18. De terrae motu, quo prostratus est,

videndus Polybius V, p. 428, 429. SOLAN. Conf. infra Icarom. cap. 12, τὸν Ῥοδίων Κολοσσὸν ἰθασσάμην. Et sic saepe alibi solet. Quae tamen non adduco, quia & altera lectio bona: hanc tamen, ut Nostro usitatam, praefero. REITZ.

Pag. 186. l. 1. Ξενοφῶντα) At dubitari a quibusdam audio, an recte Xenophonti tribuantur illi commentarii: quorum ego rationem miror, cum & veteres agnoverint, neque quidquam sit, quod repugnet. Adde Ael. Var. H. VII, 14. SOLAN. *ibid.* Δαρείου καὶ Περσῶν.) Vid. Xenoph. Ἀναβ. l. SOLAN.

ead. l. 7. Παρασάγγας) Vox Persica & Arabica. XXX autem stadia valet. Vid. Herod. II, p. 57, 2. SOLAN.

ead. l. 10. Ἐπὶ κουρείων) Optime hunc locum ita restituit & vertit Benedictus noster, cum antea in omnibus, excepta Fl. coniunctim legeretur Ἐπικουρείων. Notum autem est, veteres illos Athenienses in constrinis ad confabulandum convenisse frequentes, uti nos nunc in *coffipoliis*. Sic Aristoph. in Pluto p. 338: Καὶ τὰς λόγους γ' ἦν τὸν Ἡρακλέα, πολὺς Ἐπὶ τοῖς κουρείοις τῶν καθημένων. Ubi diversa quidem phrasis, sed eandem Scholiastes cum Luciano adhibet. Quo quidem in loco miror, doctissimam Daceriam maluisse Terentium adducere (Ph. 1, 2, 39.) moris illius testem, quam aut Lucianum, aut Theophrastum, apud quem etiam celebris est in eam rem locus in Char. pag. 36; ubi vide Casaub. notas p. 243. Add. Plutarch. 1273, qui a Theophrasto αἰὶνα συμπόσια distitari ait solita, & 903, 2. Vide etiam Diog. Laërt. in Pittaco p. 19 D. W. τῶ Ἐπικουρίῳ. SOLAN.

ead. l. 12. Εὐρώπος) V. supra c. 20, & infra c. 28. SOLAN.

ead. l. 15. Σαμόσατα) Recte igitur in titulo Samofatenfis dicitur. At non recte in plerisque, si non in omnibus, tabulis nostris geographicis, ad Euphratis ripam ipsam ponuntur Samofata. SOLAN.

Pag. 187. l. 1. Μετέθηκεν) Ad h. l. haec notat La Croze: Complura eiusmodi in antiquis inveniri par est, quibus hodie conciliandis operam & oleum perdunt οἱ καλοὶ κριτικοί. REITZ.

ead. l. 3. Ἐν χερσὶ) Confer supra Zeux. cap. 6 f. & saepe alibi. SOLAN.

ead. l. 7. Νῦν Δία κἀκεῖνο κομίδῃ πύθανδρὸν περὶ τοῦ Σεβηριανοῦ ὁ αὐτὸς οὗτος εἶπεν ἐπομοσάμενος, ἢ μὴν ἀκούσαι τινος τῶν ἐξ αὐτοῦ τοῦ ἔργου διαφωγόντων) Salmuriensis: Quia & illud per Iovem admodum credibile idem dixit de Severiano, appposito iuramento, quod audivisset ex aliquo eorum, qui ex eo ipso opere aufugerant. Nihil dicam de voce barbara in versione *iuramento*, pro quo

Latini dicunt *iure iurando*. Ἐξ αὐτοῦ τοῦ ἔργου, non est ex ipso opere, sed ex illo ipso proelio Thucydid. lib. 3, & Lucianus in hoc ipso libello c. 29, ἐν τῷ ἔργῳ, in ipso proelio. Saepe ἔργον κατ' ἐξοχὴν proelium, bellum notat. Τρωικὸν ἔργον Arriano est Troianum bellum. Ex sic accipiendum in illo notissimo versu Homeri: Μῦθον ῥητὴρ ἔμειναι πρῆκτῆρά τε ἔργων, verborum ostentem esse, actoremque rerum. Phoenicem aut Achillem decuisse pacis & belli artes, ut disertus esset in concionibus, rebus vero gerendis strenuus, & manu fortis. Apud eundem πολλὰ ἔοργως est fortis, strenuus: Κάτθαν' ὁμῶς ὅτ' ἀεργὸς ἀνὴρ, ὅτε πολλὰ ἔοργως. Occidit tam ignavus, quam fortis. Iliad. Ψ, cum Patroclum sepeliissent, λαοὶ δ' ἐπὶ ἔργα τράπονται. Eustathius, δὲ καὶ τοῦ πολέμου. ὅσπου φησὶ μέγα ἔργον ἄρμος. Sic Latinis res gerere. Horat. Res gerere & victos ostendere civibus hostes Attingit solum Iovis. GRAEV.

ead. l. 8. Ἐπομοσάμενος) Sic supra Hermot. c. 67. Sed ἐξομοσάμενος, Ahol. pro Merced. cond. c. 6. SOLAN.

Pag. 188. l. 1. Οὐ ξιφίδιον) Honestius nempe id mortis genus, praecipue militaribus viris, habebatur. V. Tac. An. XV, 67, & Lipsii notam. Eur. Ἑλ. p. 626 Α. σφαγαὶ δ' ἐχούσιν εὐγυνεὶς τι καὶ καλόν. SOLAN.

ead. l. 3. Θουκυδίδης) Vid. Thucyd. II, c. 34. SOLAN.

ead. l. 4. Τοῦ πολέμου ἀκείνοις νεκροῖς) Ἐκείνου v. MARCIL. Ἐκείνου W. & L. uti acute coniecerat Marcilius. In reliquis ἀκείνοις. SOLAN.

ead. l. 6. Οὐδὲν αἴτιον—Θουκυδίδην) Lectio marginis Aldinae primo intuitu blanditur, quia αἴτιος fere ubique cum genitivo construitur. Verum & accusativus recte se habet: est enim ellips. praepos. διὰ vel κατὰ, & significat, Thucydidem nihil culpabilem, i. e. propter nullam rem. Sic οὐδέ τι αἴτιος ex Homer. & οὐδὲν αἴτιος ex Herod. dudum protulit Steph. in Thes. quare plura non addam. REITZ.

ead. l. 7. Θάλασσαν—Σεβύρ.) Smyrnae sepultus est; v. Dion. LXXI, p. 802 B. coll. cum Aristid. Or. II, 13, p. 295; teste Wottono, qui Dacerium ea de re in partes vocat p. 169 Vitae M. Aurelii, quam Anglice cum notis edidit. Locus autem Thucydidis, quem Noster hic respicit, exstat lib. II. SOLAN.

Pag. 189. l. 6. Λοπάδιον) Flor. λοπαδίον. BOURD.

Pag. 190. l. 2. Τοῦ Διὸς τοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ) De qua statua videndus omnino Pausan. El. p. 156, & seqq. Inter orbis miracula in primis recensetur. SOLAN.

ead. l. 3. Τεσούτεον καὶ τοιούτεον) Sic Nostro cum Atticis per-

petuum esse τοιοῦτον pro τοιοῦτο, non opus ut hic rursus dicatur. Utrumque autem adieciuum & alibi coniungere amat; quod Solanus iam ante monuit. Addo igitur hic tantum Long. Paft. L. II, p. 63 ed. Wech. τοιαῦτα καὶ τοσαῦτα παρόντες, cuius stilius cum Nostri omnium optime convenit. Τοιοῦτον κάλλος pro τοιοῦτο, idem IV, 120 ed. Moll. RERTZ.

ead. l. 4. Ἐξηγοῖτο) Sicut ἐπαινοῖ, sic & ἐξηγοῖτο legendum. GRAEV. Graevii emendationem confirmant Codd. W. & L. SOLAN.

ead. l. 5. Καὶ τῆς κρηπίδος τὸ εὐρυθμον) Benedictus, & *crepidae concinnitatem*. An credimus? Certe; si qua fides nummo; cui insculptus universus ille Iuppiter, plane fuit nudipes sine ullo pedum tegumento. Et quis foret iste narrandi contextus, ut primo totum κάλλος Iovis produderit, in quo & omnia corpori affixa continentur, tum discedat ad ὑποπόδιον, nunc aberret ad crepidas? Certe Micyllus *crepidinis concinnitatem*, quem praefero. GRON. Recte κρηπίδα hic *crepidinem* Micyllus, nos *basin*, notiore aliquantum verbo, reddidimus. Salmuriensis tamen, qui *crepidam* hic maluit, nescio an recte ex eo refutetur, quod nudos pedes habet in nummis Iuppiter Olympius. Pausanias certe Eliac. I, p. 306, 12, χρυσοῦ ὑποδήματα illi tribuit. Idem p. 307 eam, quae hic κρηπίς vocatur, βάθρον τοῦ Ἑρῆου nominat; ὑποπόδιον autem Luciani ὑπόθημα τὸ ὑπὸ τοῦ θεοῦ τοῖς ποσὶν appellat, additque ab Atticis θράνιον vocari. GESN.

ead. l. 7. Διεξίδει) Ita M. etiam; sed non a prima manu, videturque prius fuisse διεξίσις, quod magis arridet. SOLAN.

ead. l. 9. Μέτρα — ἀναλωκός) Non caufidici nempe soli ad clepsydras dicebant: factitabant id etiam Luciani aetate Rhetores, seu Sophistae. Cuius rei insigne testimonium exstat apud Philostratum in Adriano Sophista: τῶν τοῦ Ἡρώδου ἀκροατῶν δέκα οἱ ἀρετῆς (1. ἀριστοὶ) ἀξιούμενοι ἐπεστιγίζοντο τῇ εἰς πάντα ἀκρόασι καὶ μύθῳ συμμεμετρομένην εἰς ἑκατὸν ἔπη, ἃ διήκει ἀποτάδην ὁ Ἡρόδης &c. ubi ἔπη, ut & hic, *versum* seu *lineam*, quam nunc dicimus, significat. Versum eodem sensu & usurpant Latini: Corn. Nepos in Epam. cap. 4, & Laet. II, 8. Ἀναλωκός autem ex W. & P. est, pro quo in reliquis ἀνῆλ — legitur. SOLAN.

ibid. Ἀνηλωκός) Flor. ἀναλωκός. BOURD.

ead. l. 16. Ἐς τὴν Μαῦρον) Anglic. ἐς τὴν Μαῦρον. BOURD. Vulgatam, quam I. H. Ald. & P. servant, & hic servasse par erat, non solum quia sic frequenter solet per ellipsin γῆν vel

χώρα, intelligi, sed quia ipsum γῆν mox sequitur. REITZ.
 Pag. 191. l. 6. Ἐν Εὐρώπῳ) Supra ἐπ' Εὐρώπῳ dixit initio huius cap. 28, & infra iterum versus eiusdem capitis finem. SOLAN. Confer omnino mox c. 38, ubi ἐν Ὀλύνθῳ eodem modo. Id est ad vel prope, non plane in ipsa urbe *Euro-po*. Aelian. V. H. 1, 25, ἐν Πλαταιαῖς, ad *Plataeas*; ibid. ἐν Μυκάλλῃ, ad *Mycalēn*. Ad quae verba Periz. duo alia similia adducit, &, Latinos interdum eodem modo loqui, docet. Ita quoque ἐπὶ νηυσὶ, pro *apud*, iuxta *naves*, Homero usitatissimum, ut *Iliad.* E, 791, Νῦν δὲ ἕκαθεν πόλιος, κοίλῃς ἐπὶ νηυσὶ μάχονται, *Nunc vero procul ab urbe canas apud naves pugnant*. Et B, 4. Rursum E, 36, — καθεῖσεν ἐπ' ἡϊόντι Σκαμάνδρῳ, *sedere fecit ad herbosum Scamandrum*, non, in ipsum fluvium. Ibid. 598, Στῆν ἐπ' ὠκυρῷ ποταμῷ, *steterit ad rapidum fluvium*. *Iliad.* A, 423, Ζεὺς γὰρ ἐπ' Ὠκείαν μετ' ἀμύμονας Αἰθιοπῆας χθιζὸς ἔβη. Immo & εἰσω, quod alias *intro* signif. pro *usque*, ad, eidem usurpatur *Il.* A, 71. Et eis Ἴλιον recte vertitur ad *Troiam*, *Il.* E, 210. Ut innumera eiusdem similia omittam. REITZ.

ibid. Ἐπελάσεις) Ex Mf. scribend. καὶ ὁ δαμνιστὸς συγγραφεὺς, ἀφείλε τὰς ἐν Εὐρώπῳ γιγνομένας σφαγὰς τοσαύτας, καὶ ἐπελάσεις, καὶ σπονδὰς ἀναγκαίας. Et divinus ille scriptor praetermisit tantas ad *Eurorum* strages, & impressiones, & foedera necessaria. In vulgatis ἐπελεύσεις. Sed ἐπελαύνειν, est, impressionem facio, incurro: ut statim cap. 29, καὶ πτόρρωθεν ἐπελαυνόντων δέος ἐμποιῶν, & procul advenientibus terrorem incutere; & c. 31 f. ἢ πῶς δέξονται τῶν ἐλεφάντων ἐπίλασιν, *quomodo elephantorum incursum excipiant*. GRAEV. Adde c. 31 C. Εὐχ. c. 36. Exstat etiam in W. P. & L. quod autem in vulgatis est ἐπελεύσεις, pravum est. SOLAN.

ead. l. 9. Σκάρους παμμεγέθεις ἀξίους ἀνούμενον) Σκάρους παμμεγέθεις καὶ πολλοῦ ἀξίους ὦ. MARCIL. Vulgo legitur, ὁρῶν Μαλχίωνα τὸν Σύρον ἐν Καισαρείᾳ, σκάρους παμμεγέθεις ἀξίους ἀνούμενον. Non video, quin recte legatur. Marcilius legit, Σκάρους παμμεγέθεις καὶ πολλοῦ ἀξίους ἀνούμενον nec dat causam. Quidni autem scari illi, licet παμμεγέθεις, potuerunt aequè vili, ac magno pretio constituisse? Adde, quod est non inepta antithesis παμμεγέθεις & ἀξίους. Interpres Latinus totam vocem ἀξίους vertere insuper habuit. Volunt autem verba, videns *Malchionem Syrum in Caesarea, scaros ingentes, bene, sive vili pretio eminentem*. Aristophanes in *Equitib.* v. 642: Οὐ πάποτ' ἀφθας εἶδον ἀξιωτέρας. Ibi Graecus interpres, & ex eo Suidas, Ἀξιωτέρας, εὐνοτέρας, τῆς ἀξίας τιμῆς. Ἀξίον

παρ' Ἀττικοῖς τὸ εὖωνον. Quae verba Graeci interpretis non potuerunt tamen docere Latinum interpretem, versum illum Aristophanicum melius reddere, quam, *haud quaquam ego pretiosiores vidi arpuas*, cum debuerit *viliores*. Melius tamen sapit, versum 669, Ἡδοντο τὰς ἀρπυίας παρ' ἡμῖν ἀξίας, reddens, *arpuas vilis pretii*. IENS. Non modo Benedictus, sed & Micyllus ἀξίους omisit: unde fere conicio, neutrum id verbi intellexisse, cuius significationem illud Marcellii scholion quoque non recte tradit. Recte Iensius *viles* vertit: nam praeter Aristoph. quem laudat, etiam sic Theophr. Char. de garrul. p. 11 ed. Cafaub. vel p. 16 ed. Needham. ὡς ἀξιοὶ γεγόνασιν οἱ πυροὶ ἐν τῇ ἀγορᾷ. REITZ.

ead. l. 16. Γελοϊότερα) Cum edd. legerent ἀναγκαϊότερα, prorsus contra mentem Luciani, nec quidquam variationis notet Solanus, ego, quod in marg. Ald. 1. *Wess.* inveni, lubens accepi, & res ipsa clamat, sic legendum: quare nemo huius correctionis ergo me redarguet, quam adeo necessariam ipse videbit. Nimis enim intolerabile erat, *hoc praetermitto, quia magis necessarium est*: & miror, nemini hoc suspectum fuisse. REITZ. Vulgarum ἀναγκαϊότερα ironice dictum, adeoque male mutatum esse a Reitzio, recte annotat cl. B. de Ball.

Pag. 192. l. 2. Μαῦρος) Vid. Homer. Il. H, 299. SOLAN.

ead. l. 5. Κεφάλαια) Sic supra Ἐπισκ. cap. 2. Et Ἀναβ. cap. 14. SOLAN.

ead. l. 6. Ἀκάνθας) Respexisse credas versus a Plat. Συμπ. I, 4, & Athen. III, 97 D. laudatos: Ὡς ἀνέχινόποδας καὶ ἀνὰ τριχεῖαν ὄνανιν φύονται μαλακῶν ἄνθα λευκοῖαν. Sic enim etiam Athenaeus inducit, τὰς ἀκάνθας συνάγων &c. SOLAN.

ead. l. 9. Κεγχρειῶν) Angl. Κεγχρεῖων. BOURD. Ad verba, οὐδ' ἄχρι Κεγχρεῶν ἀποδημήσας, Bourdelotius ex MS. Angl. notat Κεγχρεῖων. Sed ita, ut vulgatus est, locum hunc ex Nostro affert Th. Magister, ubi probat, Κεγχρεῖας & Κεγχρεῖας fuisse dictum utroque modo. IENS. Κεγχρειῶν scribitur apud Thucyd. VIII, 20 & 23, & alios. Cum A. facit & P. In W. Κεγχρεῖων. LXX stadiis a Corintho distans portus & vicus Strab. VIII, p. m. 263 A. Hinc & Εὐχ. c. 23. Scripturam hanc secuti sumus. In ed. Steph. Xen. p. 307, 43; scribitur Κεγχρεῖαι. SOLAN.

ead. l. 11. Ὡτα ὀφθαλμῶν) Idem de domo & de saltatione, & saepius alibi, habet a Thurio oratore. Julian. Imperat. Ep. δ' Θούριος ὅτα εἶπεν ἀνθρώποις ὀφθαλμῶν ἀπιστότερα. BOURD. Sic infra Ὀρχ. c. 78, Ἡρόδοτος μὲν οὖν τὰ δι' ἡμῶν φαινόμε-

να πιστότερα εἶναι τῶν ἄλλων δοκεῖ. Oik. c. 20, ὅτα γὰρ τυγ-
χάνει ἔορτα ἀπιστότερα ὀφθαλμῶν. Vid. igitur Herodot. I, 8.
In nota autem Bourd. post verba Iulian. Imperat. Epist. adde:
ad Leontinum, ὁ λογοποιός. SOLAN. Non ab oratore haec,
sed ab Historiae parente mutuanus erat ille tenebrio. V. He-
rod. I, 8, pag. 3, in verbis Candaulis ad Gygen, & Nostrium
Ὀρχ. cap. 78, & Oik. cap. 19. Quid ergo fiet, inquires, *Thurio*
Bourdelotii & Iuliani oratore? Sic accipe. Herodotum voluit
Iulianus, cum Θούριον λογοποιόν dixit, quippe qui traditur
Thuriis in Italia historiam conscripsisse. (V. Plin. XII, 4, &
Plutarch. 1073, 2.) Hoc cum aut nesciret Bourdelotius, aut
crucem Grammaticis fixam hanc vellet, *Thurium* nobis orato-
rem pro Herodoto finxit. Ipse quidem Lucianus λογοποιόν ap-
pellat Herodotum, 411 f. Sed *scriptorem* recte verteris, non
oratore. An autem Thuriis scripta fuerit ab Herodoto histo-
ria, alibi quaesitum est a nobis Nota ad 'Hrod'. c. 1. IDEM. Thu-
rium oratorem vocat Bourd. At quis est Thurius ille orator?
Nescivit Bourdelotius, Herodotum ita vocari ab antiquis. Il-
lius sunt haec verba L. I, c. 8. LA CROZE.

ead. l. 13. Ὅστε τοὺς δράκοντας ἔρη — παμμογύθους εἶναι)
Inepte interpres pristinus, (ait L. Bos Obl. Crit. p. 52) dece-
ptus prava distinctione: ut diceret, *Parthorum dracones* (signum
autem hoc multitudinis est ipsis, mille enim dracones vivos draco pro-
ducit) ingentes esse, & in *Perside* generari. Tu distingue, ὅστε
&c. ita ut parenthesis, quae post δράκοντας erat, post ὄγους
constituatur. Cetera hic non repetemus, quia Gesn. Bossii di-
stinctionem in sua versione iam est secutus. Adleverat etiam
M. V. la Croze, pessime haec versa esse, sed non correxo-
rat. REITZ.

ead. l. 15. Ζῆντας δράκ.) Sic distinguendum, ut fecimus;
nisi insulsiissime Luciano, quae tenebrionis illius propria sunt,
quem false perstringit, affingere velis. Quod incaute nimis ab
interpretibus Latinis, Gallico ipso, emundatae tamen naris
viro, aliisque & omnibus libris factum est; ut mirari subeat,
monstrum hoc a nemine post renaras literas fuisse animadver-
sum. Ex versione nostra patebit sensus huius loci manifestis-
simus; & simul quanta manus Parthorum fuerit, quam du-
cebat hoc signum; quod alibi forsan frustra quaesieris. De
signo Draconum, quod Scythis etiam usitatum fuisse testa-
tur Suidas. Apud Romanos, qui mos sub Marco nondum in-
valuerat, neque hic dicendi locus est, & res a viris doctissi-
mis ex Vegetio, Ammiano, Claudiano, aliisque iam illustra-

ta. Vide Lipf. de mil. Rom. 4. De fabulosis autem draconibus, legas, si lubet, Philostr. in Vita Apollonii lib. III, p. 98, qui, eos 30 cubitorum longitudine & amplius fuisse, tradit; & adeo celeres & infestos, ut eorum dentes ungueve ne perniciosissimus quidem effugere valuerit, qui semel in conspectum venerit. Addas etiam Curt. licet, qui (l. VI, c. 4) mare Caspium ingentis magnitudinis serpentes alere ait. Vid. Bocharum Hieroz. P. II, lib. III, c. 13. Perfarum autem antiquiorum, ut id obiter moneam, aquila signum erat. V. Xen. Cyrop. VII, p. 102, 16. Alludit autem ineptus ille historicus ad historiam, quam narrat Polyaeus, & tangit Galenus de Theriaca p. 460 ed. Gr. Bas. Spanhemio laudatus p. 224. SOLAN.

Pag. 193. L. 5. Περιπειραθέντων) Γραι. περισπειραθέντων. Sic Plut. GUYET. Legendum *περισπειραθέντων*. Sic Plutarchus. MENAG. De alio inepto historiarum scriptore, qui dracones, signa militaria Parthorum, tradiderat fuisse ingentes serpentes vivos periculis alligatos, qui in proelio in hostes immixti magnam stragem ediderint: Ἀμέλει πολλοὺς τῶν ἡμετέρων οὕτω καταποθεῖναι, καὶ ἄλλους περιπειραθέντων αὐτοῖς ἀποπνιγῆναι, καὶ συγκλασθῆναι. Interpres: Nimirum multos nostrorum ita devoratos esse, alios vero ipsis transfixos fuisse, necatos, & confractos. Quid est alios ipsis transfixos? scribe: καὶ ἄλλους περισπειραθέντων αὐτῶν, alios fuisse spiris involutos, & sic ab ipsis elisos, & contritos. Περισπειρασθῆναι Virgilio est spiris ligari: Tela ferentem Corripiunt, spirisque ligant ingentibus. GRAEV. Περισπειραθέντων) Ad confirmandam hanc Menagii emendationem, praeter auctoritatem W. & L. & Codicum, adde loca Luciani ipsius sequentia: in Φιλοφ. cap. 23. In Διφ. c. 6, & Ὀρχ. c. 2. Περιπειρῶ vero aliud est; usurpatur enim de rebus, quas transfigendo appendimus aut affigimus, ut carnes verubus. Apud Nostrum in Gallo; & capita hostis, in Xiph. Pertin. sub finem. Vid. not. ad Ἀναβ. c. 51. SOLAN. Περισπειραθέντων) Cur hanc lect. vulgatae praetulerimus, vide ex Philop. c. 22 f. ubi εἰλομένους περὶ τὸν αὐχένα, καὶ ἐπὶ τῶν ὤμων ἐπίους ἐσπειραμένους. De Dipfad. cap. 6, περισπειρασθῆναι τῷ ποδί. Et Vot. cap. 2 f. Recte igitur emendat Menag. Probat etiam Wesseling. ad Diodor. Sic. IV, c. 48, n. 79, ubi περισπειράμενον τὸ δέρμα. Et ex Paus. X, 33. REITZ.

ead. l. 12. Σοῦραν) (Σοῦσαν, quae metropolis Persidis. Vorst.) Quid hic in mentem Bourdelotio venerit, miror, cur hanc editionum veterum scripturam mutaret in σοῦραν; nisi forte imposuerit ei Latina vox *fura*. Sed σοῦρα Graecis ignota vox,

qui pro ea *γαστροκνημίαν* dicunt. Nomen est itaque loci proprium. Sed ubinam gentium situs sit ille locus, haud ita promtum est definire. Meminit Plut. oppidi Lyciae huius nominis 1796... Vide, an locum hic habere possit. Putaram, villam esse aut pagum prope Corinthum, aut in ipsa a Cranio ad Lernam via: sed nunc venustius videtur, locum esse, in quo perfrictae frontis nebulo scripserit se in Asia vulneratum. Quae-rant, si lubet, viri docti: sed interim asserenda fuit scriptura, donec aut ex historia pateat, pugnatum esse eo bello aut in Lycia, aut in aliquo alio loco, ex cuius nomine hoc corruptum sit, *Susa* nempe (de qua *Εὐχ.* c. 33, & *Φιλοπ.* c. 28.) Sed tum scribendum erit *Σουσα*, non *Σουσαν*, neutrum est enim plurale; aut simile quid: aut apud Corinthum, ut *Cyllarabis* a Graevio, ita *Sura* aliqua a viro aliquo docto detegatur. Consule Kuhnii not. ad Pausaniae Corinth. p. 115. SOLAN.

ibid. *Κρανείου*) Conf. nos supra hoc Dial. c. 3. Et Dial. Mort. I, 1, ubi edd. etiam *Κράνειον* habebant. REITZ.

ead. l. 13. *Λέρναν*) Fons est prope Corinthum. Vid. Pausan. Corinth. p. 48, 10. Alia *Lerna* est, cuius meminit *ἐν δ.* VI; palus scilicet non procul a mari in ora Argolica. SOLAN.

ead. l. 14. *Κατὰ τοίχου*) Cic. de Fin. ult. Qui nunquam philosophum, ut dicitur, pictum viderunt. Plaut. *Asin.* Nam neque unquam fictum, aut pictum, neque scriptum in poematis, ubi lena bene agat. SOLAN.

ead. l. 16. *Τάξεων ἢ καταλοχισμῶν*) *Τάξεων ἢ καταλογισμῶν*. MARCIL.

Pag. 194. *l.* 1. *Ἐμελλον αὐτῷ*) Sic omnes impressi & M. Codex. Nisi quod ed. *l.* *ἔμελλον* praefert; unde coniicio, Lucianum scripsisse *ἔμελλον οὗτος*, ut supra in hoc ipso libello c. 12, *καὶ ἔμελλέ γε οὗτος ἀγανακτήσειν ὁ Ἀλέξανδρος*, & alibi saepius. SOLAN.

ibid. *Πλαγίαν — φάλαγγα*) Sic interpretandum fuisse, ut a nobis factum est, patet ex Arriano p. 18 Blanc. *Τὸ μὲν δὲ καταλοχίσαι ἐστίν, εἰς λόχους συντάξαι, ὃ δὲ λόχος ὑπομάζεται ἀριθμὸς ἀνδρῶν ἀπὸ τοῦ ἡγούμενου καὶ τῶν μετὰ τοῦτοι κατέπειν τεταγμένων — ἀριθμὸν δὲ τοῦ λόχου οἱ μὲν ἐκτὼ ἀνδρῶν ἐποίησαν — οἱ δὲ καὶ ἑκαίδεκα.* Eodem etiam tactico interprete faciliora erunt, quae sequuntur. Nempe ita Arrianus pag. 63: *Πλαγία μὲν φάλαγξ ἐστὶν ἢ τὸ μῆκος τοῦ βάθους πολλαπλάσιον ἔχουσα· ὀρθία δὲ ὅταν ἐπὶ κέρας πορεύνται, οὕτω δ' αὖ τὸ βάθος τοῦ μήκους πολλαπλάσιον παρέχεται.* *Obliqua* sive *transversa* porro *acies* sive *agmen* est, cum in frontem ducuntur mili-

res: *recta* cum *in cornu*. Igitur in *transverso agmine* plures longe adversis frontibus simul concurrere possunt, sed parciore a tergo habent, qui in prima acie pugnant: in *recto agmine* contraria omnia: pauciores simul concurrunt, plures sibi a tergo possunt succedere. Hic scriptor, quem reprehendit Lucianus, miscuit omnia, & *transversum agmen* dixit *in cornu duci*, (unde *rectum* potius *agmen* oritur) pro eo, quod debebat dicere, *in frontem*. Si cui haec abrupta nimis videantur aut obscura: at ille in manus sumat Arrianum, neque dubium quidquam ei relinquetur. GESN.

ead. l. 2. ὀρθίαν) Deerat haec vox in omnibus vulgatis, & in ipso M. non sine summo sententiae dispendio. Reposuimus itaque ex ed. I. Quid sit autem ὀρθία φάλαγξ, quid πλαγία, ex Tacticis petendum. V. Pott. De ἐπὶ κέρως vide Thucyd. I', 90. SOLAN. Cum illud ὀρθίαν ex Iunt. admiserim, quod sensus postulabat, necessario etiam versionem Gesneri, quae ad vulgatam facta erat, mutavi. Id si peccatum est, mihi adscribatur. REITZ. Etiam sine illo ὀρθίαν (quod forte correctori Iuntinae debetur) sensus absolvitur, & quidem aliquantum argutius, quod brevius. *Obliquum agmen*, & tamen idem *in cornu ducere* dixit ineptus scriptor, quae repugnant, cum *in frontem* dicendum esset. GESN.

ibid. Ἐπὶ κέρως) Conf. iterum c. 37 huius Dial. SOLAN.

ead. l. 3. Ἀπαντα ἐξ ἀρχῆς) Habemus hic capita summa rerum in eo bello gestarum. Deleto enim in Armenia Severiano, Parthi Syriam invaserunt; unde a Cassio summoti, propriis urbibus consulere coacti sunt, quarum tamen magna pars captae & combustae. In titulo, quem statim leges, omisa est Syria. SOLAN.

ead. l. 5. Τίγριτι) Sic scribitur in M. L. & recentioribus edd. B. 2. P. S. & A. At in antt. Τίγριτι, contra quam observant Hefychius & Suidas. Vide tamen c. 19, ubi recte in omnibus scribitur. SOLAN.

ead. l. 7. Συγγραφεύας φησὶ) Ita Photius. Forte Antiochus Sophista Cilix, de quo Philostratus L. II de vitis Sophistarum, ubi eam historiam scripsisse ait. LA CROZE.

ead. l. 10. Δόλιχον) Mire hanc vocem Suidas, &, quem illic exscribit, Aristophanis Scholiastes interpretantur; ut ex eis certi nihil elici possit. Xen. sub finem IV Ἄναβ. pueris stadium, uti & Paus. 179, 3, tribuit, *viris δόλιχον*. Erant etiam Athenis puerorum certamina: Athen. 495 F. Erant & Olympiae: Paus. Eliac. II. Sed nusquam eis δόλιχον tribui video. Ni-

si forsan, ut viris etiam erat stadium, (V. Paus. 180, 3.) ita & pueris δόλιχος fuerit. Vorstius ἀγωνισμα curule facit, testemque adducit Aristoph. Schol. p. 559. SOLAN.

ead. l. 13. Τὰ μέλλοντα) Vide, an de Iamblichio intelligenda haec sint, qui ap. Photium (Cod. XCIV, p. m. 133.) iactat, se omnia futura praedixisse, quae in eo bello evenerunt. SOLAN.

ead. l. 15. Τριπόθητον) Conf. infra Ἀλεκτρ. c. 6. SOLAN.

in Schol. Μεσοποταμίᾳ) Prave: nam, ne longius abeam, Lucianus ipse iam distinxerat. SOLAN.

Pag. 195. l. 4. Νικαιαν) Qua ratione Nicopolis ab Augusto post Aetiacam pugnam condita. SOLAN.

ead. l. 5. Ὁμόνοιαν) Propter duos fratres simul imperantes: ut in nummis eorum frequens inscriptio Concordia. V. Medjoh. SOLAN.

ead. l. 6. Λήρον — γέμουσα) Cf. infr. Διαβ. c. 23 f. SOLAN.

ead. l. 7. Κορύζης συγγρ.) Sic fere supra Νεκρ. Διαλ. XX, § 3. (ex divisione Solani.) SOLAN.

ead. l. 10. Το προοίμιον τῆς Ἰνδικῆς ἥδη συντέτακται, καὶ τὸ τρίτον τάγμα.) Benedictus, sed Indicae historiae prooemium iam est compositum, & ordo tertius. Obscurior certe, quam Micyllus, tertium tagma seu tertius liber; qui intellexit id, quod alias Graeci vocant σύνταγμα. Sed quam infeliciter uterque? & cur sic distinguunt? Debuerant postrema cum sequentibus iungere in hunc modum: ἥδη συντέτακται καὶ τὸ τρίτον τάγμα καὶ οἱ Κελτοὶ καὶ Μαύρων μοῖρα ὀλίγη σὺν Κασσίῳ πάντες &c. & tertia legio, ac Galli, parsque exigua Maurorum. GRON.

ead. l. 11. Καὶ τὸ τρίτον) Alium fatuum & insulsum scriptorem irridet, qui promiserat, se res in India gestas & expeditionem per Oceanum descripturum. Subiicit: καὶ οὐχ ὑπόσχεσις ταῦτα μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸ προοίμιον τῆς Ἰνδικῆς ἥδη συντέτακται, καὶ τὸ τρίτον τάγμα. Καὶ οἱ Κελτοὶ, καὶ Μαύρων μοῖρα, & quae sequuntur. Vertunt: Neque tantum hae sunt promissiones, sed Indicae historiae prooemium iam est compositum, & ordo tertius. Et Galli, parsque exigua Maurorum &c. Quis est ille tertius ordo? Nemo dixerit. Prava distinctio hunc quoque locum foedavit, & interpretibus fraudi fuit. Si sic interpunxeris, facilis erit explicatu: καὶ οὐχ ὑπόσχεσις ταῦτα μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸ προοίμιον τῆς Ἰνδικῆς ἥδη συντέτακται. Καὶ τὸ τρίτον τάγμα, καὶ οἱ Κελτοὶ, καὶ Μαύρων μοῖρα. Neque tantum haec sunt promissa, sed Indicae historiae prooemium iam est scriptum. Et tertia legio, & Galli, & Maurorum exigua manus, Indum fluvium traiecerunt. Τάγμα Graecis saepe est legio. GRAEV.

ibid. Τάγμα) Difertis verbis legionem esse docet Xiph. in M. Aurel. Antonino, καλοῦσι δὲ τὸ τάγμα οἱ Ῥωμαῖοι λεγεῶνα. SOLAN.

ead. l. 12. Κασσίω) De eo iam saepius supra dictum est. Hic autem Cassius est, qui postea, perlato de morte Aurelii falso nuntio, defecit, & imperium affectavit; neque ab incepto, cum vivere rescisset, oblata etiam venia, destitit. SOLAN.

ead. l. 15. Μουζούριδος) W. Μουζίριδος. Quocunque tandem modo scribas, urbs est mihi prorsus ignota: in India, ni fallor, quaerenda est, ut quam remotissime a Luciano ponatur. SOLAN. Solanus Muzurin urbem ignoram ait. At Baudrand ex Ptolem. urbem & emporium Indiae intra Gangem esse docet. REITZ.

Pag. 196. l. 3. Ὅτι κεν) Longe aliter proverbium hoc apud hunc alibi legitur in Πητ. cap. 18: Ὅτι κεν ἐπὶ κε ῥῆμα γλ. ἑ. Quin & hoc ipso in loco Bourd. audis monentem legi in Flor. ἐπὶ καὶ ῥῆμα. Certe sic in P. legi testantur excerpta Perizonii, & ita in impresso Fl. In M. etiam, sed in litura pro ἐπακαιρίμα, quod ibi prius erat. Haec autem verba sunt qui ex Aeschylō desumpta asserant, Platonemque sententiae auctorem assignent de Rep. VIII, p. 499 D. Sed frustra: ibi enim longe aliter effertur. En verba Platonis: οὐκοῦν κατ' Αἰσχυλόν, ἔφη, ἐροῦμεν, ὅτι νῦν ἦλθ' ἐπὶ στόμα; laudat etiam Plut. eodem modo, quo Plato, & ad eundem Aeschylum auctorem refert ἐρωτ. 1358, 2, ἐπεὶ νῦν ἦλθεν ἐπὶ στόμα κατ' Αἰσχυλόν &c. At Dionys. Halic. de struct. or. I, 8 ed. Lond. aliter & iisdem fere verbis, quibus in vulgaris hic Lucianus, ad hunc nempe modum: εἰ μέλλουσι μὴ πᾶν ὅτι κεν ἐπ' ἀκαιρίμαν γλῶσσαν ἔπος ἔλθῃ λέγειν, μηδ' εἰκὴ συνθήσει τὰ προστυχόντα ἀλλήλοις. Eodemque prorsus modo Athenaeus lib. V, p. 217 C. ubi poetae, quem non nominat, tribuit. Confer Grotii excerpt. V, 3. SOLAN.

ibid. Ἐπὶ ἀκαιρίμαν) Ἐπὶ καὶ ῥῆμα in Cod. Flor. BOURD. E scriptore Dorico sumtum, ut videtur, proverbium, quod damnare ob id non ausim, quod nondum aliunde prolatum est. Forma certe non mala, ut γόνιμος, ἀλκιμος, φρόνιμος, &c, quod plane simile est, α καρπὸς κάρπιμος. GESN.

ead. l. 7. Ἀτθίδος) Scripserat Philochorus historiam, cui hoc nomen fecerat. Vide Schol. ad Ευγγρ. no. 32, & Marm. Ox. 13 f. & quos laudat Paus. in Phoc. & Athen. VI. SOLAN. Ἀτθίδα scribere Philochorus apud Harpocrationem in Θεομικλῶν & apud Athenaeum: itemque Clidemus, de quo Casau-

bon. ad Athenaei 14, 23, p. 594, & Hegefinous apud Panfajam Boeot. p. 583 extr. GESN.

ead. l. 8. Ἀνέγων γὰρ) Haec duo verba Solanus noster in *Iunt.* parenthesi incluserat, sic scilicet edi volens: quia vero ed. nulla praeit, nec mutatio adeo necessaria, ego nihil mutavi. Potest enim quisque eam parenthesin addere, qui probat. REITZ.

ibid. Ἀνέγων γὰρ Δημοτρίου Σαγαλασώως) Ez. Spanhemius Dissert. IX de Praest. & usu numism. docet tam ex probatis & antiquis scriptoribus, quam ex Numism. legendum esse Σαγαλασώως. Quin immo apud Stephanum Σαγάλασσοι, qui addit etiam scribi Σελγησσοι. Vid. Thomam Pinedo, & eruditissimas Lucae Holstenii notas, p. 267. ALM.

ead. l. 9. Σαγαλασώως) Emendationem Spanhemii confirmat W. Quadragus autem, qui paulo post huius belli & ipse historiam scripsit, titulum suae eundem ferme fecit, nempe Παρθυνικά. Consule Salmas. not. in Capitol. Ver. c. 8. Traiectio insignis, nam Δ. Σ. Π. interiacent incommode: nisi forsan hoc a librariis profectum sit. SOLAN.

ead. l. 14. Εἶγε ἀληθὲς ἐκείνῳ φασιν ἢ διαλεκτικῷ, ὡς τῶν ἀμέσων ἢ πατέρου ἄρσις, τὸ ἕτερον πάντας ἀντιτάξαι) Obscure vertunt interpretes: si modo verum est, quod Dialectica tradit, nimirum eorum, inter quae nullum est medium, altero elevato, alterum deprimi: ἀντιτάξαι, non est deprimere. Vertendum est: contrariorum, inter quae nihil mediū intercedit, sive, ut nunc loquuntur in scholis dialecticorum, immediatorum sublato uno necessario ponitur alterum. GRAEV. Non possunt ea notare, quod volunt interpretes, eorum, inter quae nullum est medium, altero elevato, alterum contra deprimi, sed altero sublato vel negato, prorsus reponitur vel confirmatur alterum. GRON.

ead. l. 15. Ἀρσις) Vertitur elevato. Sed vertendum sublato. GUYET.

Pag. 197. l. 4. Ὡστε) In M. olim fuerat ὥστε οἰκοδομεῖ ἢ δὴ καὶ αὐτὸς. Quod longe praestat vulgatae. SOLAN.

ibid. Αὐτὸν) Non improbem, si αὐτὸν, pro ἑαυτὸν, idque προσεαυτὸν, hic legamus; aliter certe interpungamus, nimirum sic: ὥστε οἰκοδομεῖν τι δεῖν ἢ δὴ καὶ αὐτὸν ὡς δεῖξαι &c. Sic planior erit sensus; sic Solanus Iuntinam dispunxerat. Sed quia mox sequitur αὐτὸς ἐπινοῆσαι δεῖδν, potest & priore loco αὐτὸν per ipsum reddi; nec adeo necessario reciprocum requiritur, neque sine necessitate talia semper mutanda duxi. Bengelius in praefat. edit. minoris N. T. sc αὐτὸς & αὐτοῦ fac

pe pro αὐτοῦ studio reliquisse, ait, & αὐτοῦ reciprocum saepe esse: quod ut non ubique concedo, (non credens αὐτοῦ & αὐτοῦ semper promiscue usurpare licere) ita propter permulta exempla non audeo ubique negare, nec dicere, omnia mutanda esse, quae is in membranis, & quae nos in priscis edd. invenimus; cum & Latini nonnulli auctores discrimen inter *suus* & *eius* negligant, ut in Ambigg. notavi, & *ipsum* pro *se* quoque dicant. Diligentiss. in investigandis Codd. Grabius, etiam in edit. Vet. Test. studio saepe αὐτοῦ pro αὐτοῦ dedit, ut Exod. IX, 33, Μαύσις — ἐξέπεται τὰς χεῖρας αὐτοῦ. Iterum sic X, 22. Item Amos c. II, 7, ὅπως βεβηλώσῃ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ αὐτῶν, & v. 8, ἐπὶ τοῦ ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Θεοῦ αὐτῶν. Sed Exod. XI, 3, idem edidit Κύριος δὲ ἔδωκε τὴν χάριν τῷ λαῷ αὐτοῦ. Ut sexcenta alia omitram, ex quibus pateret, illum saepius primam laevigare, ubi adspirata ex praeceptis Grammaticis postulatur, & rarius adspiratione uti. Ubi vero ad perspicuitatem sensus interest, ibi ego mutare non vererer, memor quam facile in spiritibus aberretur ubique. In dubiis saltem id eligendum, quod melius est: ac potius sic statuendum, quia edd. & Codd. in pronominum spiritibus misere fluctuant, omnia, ut res postulat, corrigenda. Sic cum Long. Psal. III, 97, αἰτ, καὶ ἐζητεῖ πρὸς αὐτὸν, ὃ, τι λεχθῆναι πιθανώτερον, *deliberat secum, quid potius dicendum esset; secundum id corrigendum, quoties simili in loco male αὐτὸν expressum offendas, i. e. ubi periculum sit, ne ad aliam, quam decet, personam, referatur.* Alibi enim & apud eund. Long. αὐτὸν sic positum invenio, ut L. III, p. 105 ed. Iungerm. ἀρρὲς ταῖς μητρῷσιν ὑποκλάσαντες αὐτοὺς, *agni matribus se substernentes, subiuxi, ad fugendum; quod etiam in αὐτοὺς mutandum dixeris, quia deinde p. 109 ἐγκύψασα ἐαυτὴν* diserte scribitur. Conf. c. 6 & 15 Dial. seq. ubi rursus haec differentia occurrit. REITZ.

ead. l. 7. Οὐδ' (Deest ex Gr. ταῦτα δὲ λελέχθαι ἡμῖν οὐκ ἐπὶ λοιδορίας μέρει.) VORST.

ibid. Μῶμος μοιμήσαςθαι) Hunc locum imitatus est Arist. Ep. 1, l. 1, ex emendatione Ios. Merceri. BOURD.

ead. l. 8. Κορυφαῖατα) Conf. infra Soloec. c. 5, τῶν φίλων ὁ κορυφαῖατος. Prave iudicat Thomas Magister, hanc vocem hic ridiculi causa adhibitam esse a Luciano. Vide notam ad Σολ. c. 5. SOLAN.

Pag. 198. l. 2. Ἀπὸ κασιγτέρου) Flor. & BOURD. Ἐκ M. L. & ed. Fl. pro ἀπὸ, quod in reliquis est. SOLAN.

ead. l. 3. Ἡ ἀπὸ Κόνωνος Τίτορμον, ἢ ἀπὸ Λεωτροφίδου Μίλων

να) Ex hoc loco licet conicere, Cononem illum ducem famigeratum fuisse corpore parvum & exilem: nam & ille Leotrophides, qui Miloni opponitur, a Comico Aristophane in avibus ut parvus & exilis traducitur, & ab eius Scholiaste ut talis notatur: de Titormo vero, & eius mirandis viribus, vide Aelian. L. XII, c. 22. PALM. *Cononem* aliquem imbecilli corporis hominem nondum observavi praeterea. In mentem veniebat *minimus* ille apud Plin. 7, 16, f. 16, *homo duos pedes & palmum longus Conopas, qui in deliciis Iuliae neptis Augusti fuit.* *Leotrophides* nobilis ex Schol. Aristophan. Avium 1406. Add. Casaubon. ad Athen. 12, 13. Neque de *Tiormo* opus est aliquid adiciere. Neque apologia, credo, longa opus habet illa circa apices immutatio, cum pro vulgato *ἀλλὰ πού* legimus *ἀλλὰ πού* cum interrogatione. GESN.

ibid. Τίτορμον) Eleganter vidit Clericus, totum hoc de Titormo esse ex Aeliani Ποικιλ. lib. XII, cap. 22, desumptum; iisdemque, si pauca excipias, verbis enarratum. Opportuna admodum sunt haec Scholiastae, ut ex eo Aelianus, & ex Aeliano vicissim ipse emendetur. Nimirum in Scholiaste pro *ὡς ἔπος*, sine dubio ex Aeliano scribendum *ὅσον ἐπ'.* Atque ex eodem apud Scholiasten pro *καὶ ὁ μὲν ἀποδρᾶναι μὲν ἔσπουδεν*, extrito posteriori *μὲν*, emendatius legas, *καὶ ὁ μὲν ἀποδρᾶναι ἔσπευδεν*. Tum ex Scholiaste emendandus Aelianus; vel potius confirmanda emendatio Tan. Fabri, apud Aelianum pro *ἐνταῦθα ῥηθῆναι λέγουσι παροιμίαν*, *legentis ἐντεῦθεν ῥηθῆναι λέγουσι τὴν παροιμίαν*. Plane enim ita, & recte, Scholiastes; nisi quod illud *τοί*, quod Faber inserit, non habet; nec id requiritur. IENS. (Titormus Aetolus in albo voracium fuit, diciturque a Graecis cum Milone de robore certasse. Ath. & Ael. l. c. *Vorst.*) V. Herod. VI, p. 238, 1, Athen. X, & Ael. V. H. XII. Locus Aristoph. de Leotrophida reperitur in Avib. p. 606. V. etiam 412 med. SOLAN.

ead. l. 4. Ἀλλὰ πού τὸ τῆς τέχνης καὶ τὸ τῆς συμβουλῆς χρησίμων οὐκ ἐς πείσιν) Χρήσιμον οὐκ ἐ. π. MARCIL. Ἀλλὰ πού recte scribitur in Cod. P. In reliquis *ἀλλὰ πού*. SOLAN.

ead. l. 6. Τῶν προσόντων) Rectene hac voce utatur hic Lucianus, addubito. Vix eo sensu adhibiturum fuisse Demosthenem puto, qui Ol. III, pag. m. 25 f. sic scribit: *τοῦτ' οὖν δεῖ προσεῖναι τὰ δ' ἄλλα ὑπάρχει*. Usurpat ramen Noster iterum 55 B. C. Vide ramen ὕ. Eik. cap. 6 & 20 B. ubi eodem modo usurpat Noster. SOLAN. Nihil hic mutare Florentinam ab *Iumt. Hag.* & reliquis, notaverat Solanus. Quare? an igitur fusi-

catus est legendum *προσιόντων*; non credo. Vid. Nostrum infra de Imag. c. 6 f. & c. 20 med. REITZ.

ead. l. 7. Ἰκκος) V. Plut. 299, 1. Tarentinus, & hinc emenda Aelianum XI, 7, apud quem male scribitur *Ἰκχος*. Vide etiam Plat. 647 C. qui eum toto exercitationis tempore, venire abstinuisse tradit. Fuit & Iccus Tarentinus Pythagoreus, Iambl. p. 216 B. SOLAN.

ibid. Ἡροδίζης) Angl. *Ἡρόδικος*. BOURD. *Ἡρόδικος* ex A. P. & Schol. restituumus, loco vulg. *Ἡροδίζης*. Herodicum enim invenio celebrem gymnastam, (apud Plat. Πολ. III, 440 C. D. ed. Baf. & 337 B. & apud Plut. 983, 2.) Herodizem nullibi. In Platonis Protagora pag. 196 B. ed. Baf. coniungi etiam *Iccum* & *Herodicum* commodum monet I. la Faye vir doctissimus. Cf. Suidam. SOLAN. Vix dubitari potest, quin Lucianus in animo habuerit Herodicum illum, de quo Plato de Rep. 3, p. 440 C. *Ἡρόδικος παιδοτρίβης ὢν, καὶ νοσώδης γενόμενος, μίξας γυμναστικὴν ἱατρικῇ, ἀπέκναισε πρῶτον μὲν καὶ μάλιστα ἑαυτὸν, ἔπειτ' ἄλλους ὕστερον πολλούς*. Hic igitur accuratae illius athletarum diaetae auctor videtur. Hinc iungit etiam Themistius Or. 23, p. 290 A. Harduin. *Ἰκκον τὸν γυμναστὴν τὸν Ταραντίνον & Ἡρόδικον τὸν Συλημβριανὸν* (leg. vid. Σηλυμβρ.) *παιδοτρίβην*. Nempe Ταραντίνον *Ἰκκον* abstinentiae athleticae nomine vehementer laudat idem Plato de Leg. 8, p. 647 C. *Τὸ μετὰ τοῦ σωφρονεῖν ἀνδρεῖον ἐν τῇ ψυχῇ κεκτημένος, ὡς λόγος, οὔτε τινας πώποτε γυναικὸς ἤφατο, οὐδ' αὖ παιδὸς ἐν ἄλλῃ τῇ τῆς ἀσκήσεως ἀμῇ*. Et Eustath. ad Diog. Perieg. 376 de illo, *ἐπὶ βίου εὐτελεῖα*, inquit, *εἰς παροιμίαν κεῖται, τὴν λέγουσαν Ἰκκοῦ δεῖπνον, ἐπὶ τῶν ἀπερίττως δειπνούντων*. De his igitur cum constet, illud mirari subit, cur ab Aldina editione discefferint sequentes, quod norim, omnes, omittenda negatione inter *γυμναστὴς & ὑπόσχοιντο*, quo facto tenebris omnia sunt obsita, quas reducta nunc antiqua lectio, & interpretatio illi accommodata, dispellit: nisi quod circa *Perdiccam* celebratae imbecillitatis hominem difficultas superest, quam ita minuebat ὁ πάνυ Graevius, ut verba, quae parenthesi includenda putamus, non Luciano, sed Scholiastae alicui tribueret. Ceterum de Perdicca nihil monuit praeterea. Verum non absurde hic mentionem fieri hominis, prae amoris impatientia *κατεσκληκότος*, ut hic dicitur, aut, ut Plutarchus describit in Demetrio p. 1661 H. Steph. *τρόπον ἀπαλλαγῆς τοῦ βίου ζητοῦντος, καὶ παραλύειν ἀτρέμα καὶ θεραπείας ἀμειλῆς, καὶ τροφῆς ἀποχῆς* talis, inquam, hominis haud absur-

de hic mentionem fieri, vel ille Platonis locus satis declarat, quem de Tarentino Icco modo laudabamus. Utrum autem sit alius quoque, qui pro Antiocho Seleuci filio Perdiccam nominaverit, non habeo dicere. Appianus quidem Syriac. p. 126 seq. & Valer. Max. 5, 7, ext. 1, cum Phylarcho faciunt. GESN.

ead. l. 8. Ὑποσχόμεθα αὐτοὶ σοὶ τοῦτον Περδίκκην) Οὐ τοῦτον Περδίκκην. MARCIL. Οὐχ ὑποσχ.) Sic *ed. l.* optime. Reliquas & ipse M. omiserunt illud οὐχ, atque adeo sensum depravarunt, quem ex ingenio restituere conatus est Marcilius, & post eum Vorstius. SOLAN.

ead. l. 9. Περδίκκην) Quem Perdiccam velit, aut cur huc adducatur, mihi non liquet. At quae de Antiocho & Stratonice, nota cum ex ipso Luciano, qui in de Dea Syria cap. 17 & 18 fuse enarrat, & iterum tangit Ὀρχ. c. 58, & Ἰκαρ. cap. 15; tum ex Plut. (in Demetr. 1660. — & 607 B.) Appiano, (Συρ. p. 87 *ed. St.*) Galeno (π. πρῶγ.) aliisque permultis. Si quaeras autem, cur de Perdicca haec praedicet, quae Antiochi propria sunt; sic habeo: videri nempe fuisse Luciani aetate, qui ita scriberent; adeo ut necesse fuerit, eatenus receptam sequi opinionem. Sed ut verum fatear, in hoc non acquiesco, & locum corruptum esse pronuntio; intrusumque in textum Luciani Scholium, ab aliquo scriptum, qui Perdiccae nomen pro Antigoni in suo Codice hic invenerat. Fuit & alia Stratonice Macera, regis Perdiccae soror. V. Thucyd. II, 101 sub fin. Sed soror haec, neque eius amore captum fuisse Perdiccam ibi legitur. SOLAN.

ibid. Εἰ δὲ οὗτος) Εἰ δὲ οὗτός ἐστιν ὁ τῆς μετρητικῆς ἐραστοῦς, & quae sequuntur usque ad Στρατονίκης ἐκείνης, nullus dubito, quin sint ὑποβολιμαῖα, & margini a magistro adscripta, ad Perdiccae nomen, quibus inquirebat, num hic esset ille Perdiccas, sic enim vertendum εἰ δὲ οὗτος, ut apud Latinos quoque, *visam si domi sit*, pro num domi sit, qui amore novercae correptus fuerit. Haec postea in ipsum contextum irreperunt. Nihil enim faciunt ad rem, de qua hic loquitur. Agitur enim de Perdicca illo tempore noto, qui propter imbecillitatem, aut aliud corporis vitium, parum erat aptus ad artes athleticas. Verba, quae in eadem pagina praecedunt, obscurius versa sunt: ἀλλὰ παντὶ τῆς τέχνης, καὶ τῆς συμβουλῆς χρήσιμον, οὐκ ἐν ποίησιν τῶν προσόντων, ἀλλ' ἐς χρῆσιν αὐτῶν τὴν προσήκουσαν, verum artis & consilii haec est utilitas, ut non suppedient ea, quae adsunt, sed ut illis convenienter uti doceant. Nemo intelligit, quid haec sibi velint, ut non suppedient ea,

quae adsunt. Melius vertas: *verum artis & consilii haec est utilitas, non ut efficiat illa, quae insunt, sed ut iis recte quis utatur*, hoc est, quae ab arte proficisci possunt & consilio, utilia sunt non ad illa efficienda, quae in homine sita esse debent, nimirum ingenium & prudentiam: nullius enim ars & disciplina potest hominem stupidum & hebetem ingeniosum reddere; sed ut quis facultatibus, quas natura in illum contulit, recte utatur. Inde sequitur illa similitudo de palaestritis, qui Perdiccam imbellem promittant se arte Olympionicam reddituros parem praestantissimis & robustissimis athletis. GRAEV.

ead. l. 11. Ἀρτίοχος ὁ τοῦ Σελεύκου Στρ. ἐκ.). Iterum infra *l. 15, & Sup. c. 17, atque alibi. SOLAN.*

ead. l. 12. Θεαγ. — Πλούδ.). Prior horum in Olympionicarum ab erudito Gul. Loyd (eruditissimi Wigorniensis Episcopi filio) edito nuper, cum haec scriberem, catalogo, compareret ad Ol. LXXVI, ubi ex Paus. Eliac. II, 188, 18 & c. *παγκρατίῳ* vicisse traditur. Ter Olympicam coronam reportasse narrat Dion Chrys. 230 A. Suidas tacet; sed de posteriore idem plurima habet iis fere similia, quae de *Titormo* a Scholiasta memorata legisti (*παγκρατίῳ* victor Ol. XCIII. Afr. & Paus. Eliac. II, pag. 112, 17, quem locum omnino vide. Loyd.) De Theagene adi Plut. 1452. Platonem etiam, cuius aetate vixit, de Rep. I, & Paus. l. c. Vide Nostrum Herod. fin. Eix. c. 19, & *Εκκλ. c. 12. SOLAN.* Monuerat Hemsterh. in marg. adeundum Wasse ad Thucyd. p. 255, no. 30, (i. e. ad L. IV, § 27.) ubi Thucyd. *Θεογένης* mentionem facit, qui explorator ab Atheniensibus electus sit, pro quo in quibusdam libris tamen legatur *Θεαγένης*, pergitque Wasse, *Θεαγένης* Tyrannus Megarensum, focer Cylonis, Thucyd. I, 126, & Pausan. Atticis XXXVIII. Alius *Θεαγένης* Atheniensis apud Thucyd. V, 24, qui tamen ibidem cap. 19. *Θεογένης. Θεαγένης* athleta apud Paus. VI, 6, 11 & 15. Plutarch. *Πολιτικοῖς παραγγέλμ.* Lucian. de Conscrib. Hist. p. 626, (ed. Graev. i. e. hoc c. 35.) & Deor. Concil. pag. 714. Et Catapl. p. 427; aliaque ex Xenophon. & c. de Scriptore Histor. philos. quae ibi vide, unde haec festinans excepisti. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 12. Ἀπώδῃ) Suspiciatur L. Kusterus de verb. med. p. m. 43 f. (al. 74.) potius *ἀπωδῆται* scripsisse Aelianum, (ex quo haec historia verbatim petita, V. H. XII, 22; si pauca excipias) sed falli Kusterum, & *ἀπώδῃ* recte se habere, ac promiscue *ἀπωδῆν* & *ἀπώδῃδαι* usurpari, ex Plat. L. IV de Rep. p. 453 B. aliisque probat F. L. Abresch.

in Animadvers. ad Hesychii quaedam loca. Vide Miscell. Ob-
serv. mens. Aug. 1736, pag. 299. REITZ.

Pag. 199. l. 4. Ἀπιστῶ) Aristen. loc. cit. BOURD.

ead. l. 10. Τελέσειεν) Si quis me docuerit, quomodo hic le-
gitur, ita & alios esse locutos, & bene ea cum reliquis cohae-
rere, illi gratias agam merenti lubens. Interea interpretatus
sum, ac si legatur, quomodo Lucianum dedisse suspicor, τε-
λέσειεν ἂν χρὴ, καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν ἵκοιτο. Οὐ γὰρ ἂν φαίης κ.
τ. λ. GESN.

ead. l. 11. Καὶ τοι οὐ γὰρ) Ἀνακολουθία est in his verbis, si
interpretare, ut editores interpretati sunt: Καὶ τοι οὐ γὰρ ἂν
φαίης ἀπροσδεῖν τὸν συνετὸν εἶναι τῆς τέχνης, καὶ διδασκα-
λίας, ὣν ἀγνοεῖ. ἐπεὶ καὶ ἐκθαριζο μὴ μαθὼν καὶ ἥλυσι, καὶ
πάντα ὑπίστατο. νῦν δὲ μὴ μαθὼν οὐκ ἂν τι αὐτῶν χειρουργή-
σειεν. ὑποδείξαντος δὲ τινος, ῥᾶστα τε ἂν μάθοι, καὶ εὐ μετα-
χειρῶσαιτο ἐφ' αὐτοῦ. Neque enim dixeris, eum, qui fuerit intelli-
gentia praeditus, arte & doctrina earum rerum, quas ignorat, opus
non habere: quoniam si absque doctrina citharam pulsare & tibia ca-
nere posset, etiam omnia sciret. Nunc autem non edoctus nihil eorum
manu pulsare posset: sed docente aliquo facillime disceret, & recte per
se ipsum administraret. Sed quae haec est ratio, qui absque do-
ctrina citharam pulsare posset, & tibia canere posset, etiam
omnia sciret? ἐπεὶ hic est aliouin, ut frequenter apud Plato-
nem, id quod dudum a doctis est observatum. Sic autem ver-
tendus hic locus: Neque enim dixeris, eum, qui ingenio praeditus
est, arte & doctrina rerum, quas ignorat, non opus habere. Aliouin
qui non didicisset, citharam pulsaret, & tibia caneret & omnia sciret.
Nunc vero, qui non didicit, haudquaquam aliquid ex iis trahet: mon-
strante vero aliquo facile & addiscat, & per se ipse exerceat. Alio-
qui, inquit, homo ingeniosus & sollers facile, quamvis illa
non didicisset, cithara & tibia caneret. Non longe post tradit,
historicum debere esse ingenio militari, sed una etiam civili
prudentia, & peritia imperatoria. Hoc enim volum illa ver-
ba, καὶ γνώμην στρατιωτικὴν, ἀλλὰ μετὰ τῆς πολιτικῆς καὶ ἐμ-
πειρίαν στρατηγικὴν ἔχον. Male interpretes, sicut & mox pag.
seq. καὶ τι ἐξελαύνειν, ἢ περιελαύνειν, male vertunt, quomodo
equum emittere, quid obequitare: cum sit, quomodo equitatu eru-
pere, aut illo circumire, seu circumvenire, scil. hostilem exerci-
tium. GRAEV.

Pag. 200. l. 1. Καὶ τοίνυν καὶ ἡμῖν τοιοῦτός τις ὁ μαθητὴς νῦν
παρὰδεδόσθω, συνεῖναι τε, καὶ εἰπεῖν οὐκ ἀγεννὴς ἀλλ' &c.)
Παρὰδεδόσθω οὐ συνεῖναι τε καὶ εἰπεῖν ἀγεννὴς ἀλλ' &c. MARC.

ead. l. 2. Συνιέναι) Antea legebatur συνείναι, minus apte, cum ita facultas una eademque intelligatur; nunc utraque. In ea autem voce facile peccari, & res ipsa & exemplum c. 44 abunde ostendunt. SOLAN. Obsecundavi Solano, συνιέναι edens, pro vulgato συνείναι, quia Nostro ita usitatum novi. Et si enim συνείναι quoque a συνίημι formari tradunt Grammatici; tamen hic nimis ambiguum foret, & nondum satis probatum est uno alterove testimonio, συνείναι idem esse, quod συνιέναι, quia error a compendio scribendi in infinitivis hisce usitato, facile potuit oboriri. Herodian. tamen L. II, 9, 15, οὕτω καὶ τὰς διανοίας παχέας, καὶ μὴ ῥαδίως συνείναι δυναμένοι, ita crasso sunt ingenio, & non facile sentiunt, si quid agatur doloſe. Et licet Fl. Ald. H. I. & recentiores habeant συνείναι, nec Codex memoretur, qui aliter legat, tamen typographicum tantum vitium credo, cum versiones Latinae iam expresserint intelligendi verbum; quare monenti Solano tanto facilius obsecutus sum. REITZ.

ead. l. 4. Καὶ γνώμην στρατιωτικὴν, ἀλλὰ μετὰ τῆς πολιτικῆς, καὶ ἔμπειριαν στρατηγικὴν ἔχειν) Καὶ γνώμην στρατιωτικὴν, ἀλλὰ μετὰ πολιτικῆς, καὶ ἔμπειρίας στρατηγικῆς ἔχων. Requirit in historiarum scriba mentem praeditam & rei militaris aliqua notitia, & scientia politica, & usu imperatorio. Eant, videant nostri seculi historiarum scribillones, ecquid eiusmodi trogalia in suo sinu aut penu inventuri. MARCIL.

ead. l. 6. "Ἐχειν) Emendationem Marcilii recepit in textum Salmurienſis editor Benedictus, & sane ad venustatem loci facere videtur; sed quia commoda satis est vulgata, & nonnulla sunt in eo loco salebroſa, quae ego penetrare non possum, aliis intacta relinquo, & scripturam veterum librorum reddo. Confer Livium XXV, 19, & Plut. in V. 1841. Quorum ille, tanquam eadem militares & imperatoriae artes essent. SOLAN. Nolo quidem nimium mihi indulgere in mutanda lectione recepta; sed non tamen accedo Solano, satis commodum sensum vulgatae pronuntianti, quem quidem satis apparere fateor, quid velit, sed non commodae tamen est structurae. Cum enim ἀλλ' ὧν δ' ὁμοῦς in participio ponatur, & reliqua post alterum ἀλλὰ quoque per participia enuntientur, non video, quocum verbo infinitivus ἔχειν apte cohaereat; nam ut χρῆσθαι pendet ab οἷος, ita absurda oratio foret, si similiter, οἷος ἔμπειριαν στρατηγικὴν ἔχειν dicas: quid enim est, aptus est habere peritiā militarem? Sed si cum Marcilio ἔμπειρίας στρα-

τηγικῆς legeris, quod mihi non displicet, tum ἀδιάφορον erit, *legasne ἔχων ἀπ' ἑξῆς*. REITZ.

ibid. καὶ — καὶ) Vid. de hoc pleonasmō huius Dialogi § 60. REITZ.

ead. l. 9. Κέρως — μετώπου) Conf. supra huius Dial. cap. 29 f. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀπαγγέλλουσι) Ed. I. ἀπαγγέλουσι. SOLAN.

ead. l. 16. Μῆτε Φίλιππος ἐλκεκομμένος τὸν ὀφθαλμὸν ὑπὸ Ἀστέρος τοῦ Ἀμφιπολίτου τοῦ τοξότου ἐν Ὀλύμπῳ) Non concordat Lucianus cum Historicis, qui id negotium attigerunt. Omnes fere uno consensu scriptum reliquerunt, id evenisse Philippo in Methones obsidione. Diodorus lib. 7: ὁ δὲ Φίλιππος τὴν μὲν πόλιν κατέσκαψε, τὴν δὲ χώραν δίδειμα τοῖς Μακεδόσι, ἐν δὲ πολιορκίᾳ ταύτῃ συνέβη τὸν Φίλιππον εἰς τὸν ὀφθαλμὸν πληγέντα τοξεύματι διασθαρῆναι τὴν ὄρασιν. De Methona vero loquitur. Sic & Strabo lib. 8: παρὰ Θουκυδίδῃ δὲ ἐν τισὶν ἀντιγράφοις Μεθώνη φέρεται ὁμώνυμος τῇ Μακεδονικῇ, ἐν ᾗ Φίλιππος ἐξεκόπη ὀφθαλμὸν πολιορκῶν. Solinus c. 14: in regione Magnesia Methone oppidum situm est; quod cum obsideret Philippus Alexandri Magni pater, dampnatus est oculo iactus sagittae, quam iecerat Aster oppidanus. Quo in loco notandus est error Solini, qui Methonem Magnesia cum Macedonica confundit. Nam ea Methone, quam obsidebat Philippus, alia erat a Magnesia, ex verbis expressis Strabonis lib. 9, ἐξῆς δὲ αὐτὸς Φιλοκλήτου πόλεις καταλέγονται, ἡ μὲν οὖν Μεθώνη ἑτέρα ἐστὶ τῆς Θρακικῆς Μεθώνης, ἣν κατέσκαψε Φίλιππος: quod dictum sit obiter. Idem ait Harpocration Μεθώνη Δημοσθένους Φιλιππηκοῦς λόγοι αὐτὴν ἐν Θράκῃ, ἣν πολιορκῶν Φίλιππος ἐξεκόπη τὸν δεξιὸν ὀφθαλμὸν. Suidas etiam in voce Κάρωνος de Philippo: Μεθωναῖσι δὲ τοῖς ἐπὶ Θράκης πολεμῶν τὸν ὀφθαλμὸν ἐπηρεῶν Ἀστέρος τινὸς ὄνομα βαλόντος αὐτὸν βέλει. Plutarchus in Paralleis causam forte erroris prae-buit Luciano; nam ille sic de hoc negotio: Φίλιππος Ὀλυμπον καὶ Μεθώνην βουλόμενος πορῆσαι, καὶ βιάζόμενος ἐπὶ τῷ Σανδάνῳ ποταμῷ διαβῆναι πέραν, ὑπὸ τινὸς τῶν Ὀλυνθίων Ἀστέρος ὀνόματι ἐτοξεύθη τὸν ὀφθαλμὸν. Et haec habet, ut ait, ex Callisthene in 3 Macedonic. & ex eo, quod sive ille, sive Callisthenes dixit, ὑπὸ τινὸς τῶν Ὀλυνθίων, putavit Lucianus, id evenisse in Olyntho. At nihil obstat, quin Aster ille, sive Amphipolitanus fuerit, ut ait hoc loco Lucianus, sive Olynthius, ut ait Plutarchus, fuerit in copiis Olynthiorum auxiliariis in Methones obsidione, & ut omnia quadrent, potuit esse Amphipolitanus patria, Olynthius militans inter auxilia

Methonenfium. Trogus apud Iustinum lib. 7 ait, in Philippum praetereuntem de muris sagittam iactam oculum effodisse, & in eo cum Plutarcho pugnat, qui, dum traicere conaretur Sandanum fluvium, oculum amisisse ait. Sed de Sandano illo fluvio nullus alius meminit praeter Stobaeum, qui ex Plutarcho habet, & eum Sardonem vocat in textu, in margine vero Sandanum. Ergo nihil in eo certi. PALM. *Plutarch. in Parall.*) Parallela illa Plutarcho falso tribuuntur. LA CROZE.

ead. l. 17. Ὑπὸ Ἀστέρως) Ecce rursus ὑπὸ pro ὑπ'. Sic Long. Paft. III, p. m. 105, ἀπὸ αἰγῶν, καὶ ἀπὸ οἰῶν. & IV, 112, ἐπὶ ἰκείων. Sed hoc iam nimis egimus alibi, & saepe postea occurret. REITZ.

Pag. 201. l. 1. Ἐν Ὀλύμπῳ) Conf. supra c. 28. Et videbis, cur Solanus notatu dignum existimarit inquirere, num constans haec sit lectio. REITZ.

ead. l. 2. Μίμνε Ἀλέξ.) Videtur ad picturae rationem respicere Lucianus, & hoc indicare, Philippo, post oculi cladem, contigisse, quod de Antigono narrat Plinius 35, 10, f. 36, 14: *Pinxit Apelles & Antigoni regis imaginem altero lumine orbam, primus excogitata ratione vitia condendi: obliquam namque fecit, ut, quod corpori decrat, picturae potius deesse videretur: tantumque eam partem e facie ostendit, quam totam poterat ostendere.* Meminit etiam Quintilianus II, 13, 12. GESN.

ibid. Ἀνιάσται) Τὸ ἀνιάσ. gloss. videtur. τὸ μελέτω ἀπὸ κορυῶν repetendum, i. e. μάλιστα μελέτω αὐτῷ Ἀλέξανδρος. GUYET.

ead. l. 3. Εἰ σαφῶς ἀναγράφοιτο) Ἡ σαφὴν scil. GUYET.

ead. l. 5. Καὶ κατέχων τὸ βῆμα) Benedictus, & tribunal contineat; Micyllus, & suggestum sive tribunal quasi possessionem suam detineat. Quanta apud hos vilitas Latini sermonis, tantopere ab elegantibus exagitata? Dicebant Romani tenere forum, tenere curiam, de eo, qui maxima auctoritate illic polleret. Plane sic iterum locutus est auctor in Symposio, φθορὰν αὐτῷ εὐδοκμοῦντι καὶ κατέχοντι τὸ συμπόσιον. Eae locutiones sibi prorsus respondent. GRON.

ead. l. 6. Οὐδὲ ἡ σύμπασα πόλις τῶν Ἀθηναίων, ἣν τὰ ἐν Σικελίᾳ κατὰ ἱστορίᾳ, καὶ τὴν τοῦ Δημοσθένους λῆψιν, καὶ τὴν Νικίου τελευτήν.) Discrepant haec ab aliorum scriptorum sententia. Thucydides & Plutarchus narrant, utrumque a Syracusanis interfectum. Iustinus vero lib. IV ait, Demosthenem sibi ipsum intulisse manus, Niciam vero captum. Sed vide Plutarchum in Nicia. GRAEV.

ead. l. 8. Καὶ τὴν Δημοσθένους λῆψιν) De his, & quae mon

sequuntur, vid. Thucyd. VII, 82, 84, 85, 86. SOLAN.
ibid. Νικίου τελευτήν) Ad loc. Thucyd. c. 86, quem Solanus
 laudat, meretur videri Waffius, ubi ait: Lucianus de Conscr.
 Hist. Niciam ait interfectum esse, captum vero Demosthe-
 nem. Iustinus IV, 5, Demosthenem sibi ipsi intulisse manus:
 recte quidem hic; nam percussit se in proelio, haud tamen le-
 taliter, teste Plutarcho p. 541. Die mensis Carnei XVII Athe-
 rsienses subhastati. Ceterum a Nostro dissidet Diodorus, & Ni-
 ciam Gylippo impulsore interemtum asseverat XIII, 347. Sed
 a Nostro stat Plutarch. scriptor eruditissimus, & illi hac in par-
 te anteponeendus. Confer Euripid. fragm. 516. Haec Waffius
 l. c. REITZ.

ead. l. 15. Ἐκεῖνος ὁ δῖος) Vid. Demosth. Ol. III. SOLAN.

ibid. Ἐκτὸς εἰ μὴ εὐξασθαι δέον μή τι παρέλπει) Extra quam
 quod ei optandum, nihil praetermisisse, sive ne quid praeter-
 miserit. MARCIL.

ead. l. 16. Εὐξασθαι δέον) Alludit ad Demosth. locum, in
 quo haec toridem fere verbis leguntur, Ol. III, p. m. 26 B.
 ἀλλ' οὐχ ἡδέα ταῦτα οὐκέτι τοῦθ' ὁ λέγων ἀδικεῖ. πλὴν εἰ δέον
 εὐξασθαι παραλείπει, ubi interpretes videatur. Ego vero neu-
 trum satis assequor. Id agit illic Demosth. ut ingrata sese dicen-
 tem purget. Neque enim sibi vitio verti merito posse ait, quod
 Reip. morbos ob oculos populi ponat. Nisi forte 'male invi-
 dere Reip. putent, si quis non perpetuo, ei ut bene sit, in ora-
 tione optet, cum non bene ominando, sed fortiter consulendo
 res gerenda sit. Hunc Demosth. locum aut aliter intellexit Lu-
 cianus, aut alio detorsit, quod hic ab eo factum minime oportuit;
 aut denique aliter ipse, quam in hodiernis Codd. legitur,
 quod suspicerat, scripserat. Confer & Phil. I. (124 B.) Chryf.
 'Αντ. 343 f. Ὅταν εὐξασθαι δέῃ, νηφεύσῃ καὶ ἀγρυπνήσῃ δια-
 νοία τοῦτο ποίησον. In M. μή τι supra scriptum est: unde liquet,
 insertum fuisse ab iis, qui huic loco medicinam facere vole-
 bant. SOLAN.

ibid. Μή τι παρέλ.) Obscuriusculum reddit hunc locum illa
 Atticissimi affectatio, circa negationem μή τι, quae, ceterorum
 rationi collata, abundat. Itaque idem hic valet μή τι, quod
 alias in eadem constructione valeret τοῦτο. Sententia igitur
 haec erit, scriptori rerum patriae suae adversarum imputari
 nihil potest, nisi forte illud, si eo ipso tempore, cum eas ge-
 rerentur, vota facere pro felicitate suorum intermiserit. GERN.
 Pag. 202. l. 2. Τὸν Θουκυδίδην) Thucyd. VI, 96, & VII, 43;
 & de Γυλίππῳ VII, 73. SOLAN.

ead. l. 3. Ἐπιπολαῖς) V. Thucyd. l. c. SOLAN.

ead. l. 8. Πρώτων) Cur Solanus nil variationis in hac voce inveniens, tamen operae duxerit eam notare, non reperio. An dubitavit de plurali numero, quia ἐλπίς in aliis linguis vix habet pluralem? Non credo hanc esse causam: neque enim ignorare potuit, id Graecis multo esse familiarius, quam vel Ciceroni, qui *meas spes*, plurali num. quoque dicere amat. Et sic Lucianus tam saepe, ut fere annotasse pudeat. Vid. tamen mox cap. 61. Ita quoque Diod. Sic. id. p. 297 ed. Basf. προσδοκίαν ἐλπίδων ἀγαθῶν, & *ead. pag. iterum.* Ita & Long. Past. III, p. 99, παρ' ἐλπίδας ac non semel alibi. REITZ.

ibid. Ἀλκιβιάδου ἐλπ.) De spe Alcibiadis Thucydides, (e cuius libro septimo reliqua huius loci explicare facile fuerit) VI, 15, ἐλπίζων Σικελίαν τε καὶ Καρχηδόνα λήψεσθαι. Deinde sub persona Alcibiadis, quomodo fieri hoc possit, explicat c. 17 & 18, & concludit, ἢ τῆς Ἑλλάδος, τῶν ἐκεῖ προσγενομένων πάσης τῷ εἰκότι ἀρξομεν, ἢ κακώσομεν γὰρ Σαρακουσίου. In ipso autem libri initio vanitatis illam spem acculat. GESN.

ead. l. 12. Ἀρταξέρην) Testantur Hebraei scriptores, nomen hoc Persarum regibus commune fuisse, peripde ac Caesaris Romanorum imperatoribus. COGN.

ibid. Ἰατρὸς) Ctesiam tangit, Artaxerxis Mnemonis medicum, qui fabulosa multa & adulatoria historiae admiscuerat, quo sibi regem suum conciliaret. Videndus ea de re Plut. in Artax. in initio. Libros autem Ctesiae periisse notum est. Superfunt tantum collectanea Photii in Bibliotheca. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐλπίζη) Ἐλπίζη ex W. est. In aliis enim ἐλπίζει, mendose. SOLAN.

ibid. Κάνδυν πορφύρ.) V. Spanh. 455. SOLAN. Ctesiam hic tangi credibile est. De *candye* non diademate, sed toga, Spanh. de usu & praest. num. Diss. 8, p. 457. Torque non utos Persas, nisi quibus rex daret, constat ex Xenoph. Cyrop. 8, 4. Nisacos equos inter res pretiosas numerant passim scriptores. Strabonis duo loca laudat Casaubon. ad Athen. 5, 5; itemque illud magnificum Oppiani elogium Cyn. 1, 310 seq. Κάλλει δ' ἐν πάντεσσι πάλαι πανυπείροχος ἵππος, κ. τ. λ. Sic utitur Iulianus Orat. 2. p. 50 extr. Lips. Themistius Or. 22, p. 266 A. Fons autem Herodorus 3, 106; itemque 7, 40, qui posterior locus est classicus. GESN.

ead. l. 14. Ἰππον τῶν Νισαίων) Nisaea regio est Partayenes haud procul Caspiis montibus: ea equos praestantissimos maximisque aluit, quibus reges ipsi uterentur. Strab. lib. 11.

Plin. lib. 6, c. 25. Plut. in Pyrrho Nisæi equi meminit. COGN. De quibus dico alibi. BOURD. V. Xen. Cyrop. L. VIII, pag. 124, 14. Unde discimus, nulli apud Persas his uti ornamentis equisve licuisse, nisi a rege honoris causa donatis. Quem autem hæc ultima respiciant, nescio; certe non Xenoph. quem mox iustitiae summa laude ornat. vid. Cogn. SOLAN.

ead. l. 16. Οὐδὲ Θουκυδίδης) Aemilius Probus in Themistocle & Cic. in Bruto Thucydidem plurima fide dignum putaverunt. COGN.

Pag. 203. l. 1. Μισῶ &c.) Xenoph. hæc iuxta ac Thucydidem innuunt, quorum uterque factione civili in exilium acti, nihil tamen odii in inimicos in historia, teste omni antiquitate, admiscuerunt &c. SOLAN.

ead. l. 4. Θυτέον τῇ ἀληθείᾳ) Sic infra Δεξ. c. 23 f. χάρισι καὶ σαφηνείᾳ Δύε. SOLAN.

ead. l. 5. Εἰ τις) Ait Noster, ἐν γὰρ, ὡς ἔφην, τοῦτο ἴδιον τῆς ἱστορίας, καὶ μόνῃ θυτέον τῇ ἀληθείᾳ, εἰ τι ἱστορίαν γράφον ἴσι. Et hic degeneratum ab antiquis editt. ubi recte εἰ τις ἱστορίαν γράφον ἴσι legitur. Unum enim hoc, ut dixi, historiae est proprium; ac soli veritati laudandum, (ridicule Benedictus, immolandum) si quis ad historiam scribendam se convertat. IENS.

ead. l. 6. Πῶς) Rectius veritas πῶς εἰς, καὶ μέτρον ἀκριβές, una norma, & mensura certus: non, ut interpretes, una ulna. GRAEV.

ead. l. 9. Κολακευόντων) Respicit ad Socraticam illam sive Platoniam artium distinctionem, qua illas omnes in πολιτικάς & κολακευτικάς dividebat, cuius cum etiam Fabius meminerit Infit. Orat. 2, 15, 25, ad eum locum e Platonis Gorgia, quæ etiam hic sufficere possunt, protulimus. Ceterum ex Fabii L. c. verba quaedam nos summissee interpretationis nostræ, conferenti apparebit. GESN.

ead. l. 10. Εἰκότως) Adleverat Solanus margini *lunt.* confierend. Ὅρχ. c. 83, quod feci. Legitur autem ibi, μάλιστα αὐτὸς εἰκότως ἀν τινὶ ἔδοξεν. Sed si hoc testimonio opus est ad probandam significationem adverbii εἰκότως, potius remitterem ad Somn. § 2, ubi id paulo pressius ad etymon exponit Bourd. Sed quid opus tam notis & ubique obvius inhaerere? REITZ.

ibid. Νομισθεῖν) Sic ὁ. εἰκ. c. 22. SOLAN.

ead. l. 11. Κομωτικήν) Genuina hæc est scriptura, quam præferunt M. & ed. I. Reliquæ, præter S. & A. κομωτικήν. Audi Plat. in Gorg. 288 C. τῇ μὲν οὖν ἰατρικῇ — ἡ ὑποκριτικῇ

κὴ κολακεία ὑποκρίται. τῇ δὲ γυμναστικῇ, κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον τοῦτον, ἡ κομωτικὴ, κακοῦργός τε καὶ ἀπατηλὴ, καὶ ἀγεννής, καὶ ἀνελεύθερος, σχήμασί τε καὶ χρώμασι καὶ λειότητι καὶ αἰσθήσει ἀπατῶσα· ὥστε ποιεῖν, ἀλλότριον κάλλος ἐφελκομένου τοῦ οἰκείου τοῦ διὰ τῆς γυμναστικῆς ἀμελεῖν &c. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀλεξάνδρου γοῦν) *Alexandri dictum.* GUYET.

ead. l. 13. Ὡς) Sic emendavimus pro vulgato δς, quod corrupte in omnibus legitur, excepta *B. 2.* In *M.* prima manus nihil scripserat; additum est δς postea. SOLAN.

ead. l. 14. Ὀνησικρίτης) In omnibus libris hic perperam legebatur Ὀνησικράτης, quod necessario mutandum fuit. Nam eiusdem meminit in *Μακρ. c. 14,* & in *Περ. c. 25,* ubi recte in omnibus scribitur Ὀνησικρίτος, quod verum esse viri illius nomen & alii scriptores abunde testantur, quamvis in eo nomine cum apud Graecos, tum Latinos scriptores frequenter sit peccatum. (*V. Lampr. in Commod. c. 1,* & *Salm. noit.*) Suidas Platonis imitatore[m] fuisse tradit. *Diog. etiam Laërt. philosophis accenset, p. 158.* Curtius etiam meminit *IX, 10,* & *XI, 1.* Scripserat Onescritus Alexandri res gestas, eodem consilio, quo Xenophon Cyropaediam suam, ad quam tanquam exemplar composuisse Alexandri laudes dicitur a Suida & Laërtio. Qua occasione sunt prolata Alexandri verba, quae hic leguntur. Mutavit autem *ed. P.* nomen illius viri in Ὀνησικράτης, quod non monerem, & incuriae typographorum imputarem, nisi ita vertisse etiam viderem. Strabo permulta ex eius historia habet *XV & XVI.* Plur. etiam in *Alex.* Sed apud hunc etiam variant quandoque libri; plerumque tamen *Onescritus* audit, ut *1282 f. V.* etiam *583 f. & 591, 2.* Gellius etiam *Onescritum* recte vocat *IX, 4.* SOLAN. Onescritum hunc, hyperbolarum & mendaciorum non minus, quam Alexandri ipsius, ἀρχικυβερνήτην noscere facile iam est ex Fabricii *Bibl. Gr. 3, 8, p. 223.* Videbat Alexander, illas παραδοξολογίας sustineri aliquantum, dum ipse viveret, ridiculo futuras, se mortuo. GESN.

ead. l. 15. Ἀναγινώσκουσι) Postulat sententia futurum. Invenitis tamen omnibus libris nolimus mutatum: praesertim cum adeo discrepet ab hac scriptura. SOLAN.

Pag. 204. l. 7. Τοιούτος) Notae sunt sive characteres historici, de quibus *Cic. I de leg. & de Orat. Strab. lib. 1, Polyb. lib. 12, Niceph. Greg. princip. histor. BOURD.*

ibid. Συγγραφεὺς) Historicus omni metu carere debet, dicendi libertatem ac veritatem amare, ut sit vere παρρησιαστικός. *Cicer. 2 de Orat. COGN.*

ibid. Ἀδεκάστος) Philostratus in Polluce p. 593, cum usurpasset hanc vocem, sic exponit: ἀδεκάστους δὲ ἀπροατὰς καλῶ τοὺς μὴτε εὐνοὺς μὴτε δύνους, qui verissimus etiam hic est huius vocis sensus; uti & in Ἑρμ. c. 64, διαποικίς ἀκριβοῦς καὶ ἀδεκάστου Angli apuissime per *unbiased* exprimunt. SOLAN.

ead. l. 9. Κωμικός) (Aristophanes. *Vorsl.*) Vide etiam Z. Tr. c. 32. SOLAN.

ibid. τὰ σῦκα) Sic passim. BOURD. Omnes hoc proverbium Aristophani tribuunt, nemo vero commonstrat, ubi eo utatur. In marg. *Ald.* 1. adscriptum lego *Aristoph.* in 2 Com. Sed non reperio, quidquid quaesierim. Legisse me tamen apud eundem credo, non vero annotavi, quod nimis obvium crederem. REITZ.

ibid. Σκάφη) Male interpres σκάφην *ligonem* interpretatur. Id est, *sinum*, *fitulam*. Hesychius: σκάφαι ὀψοπλύνια, id est, τρύβλια. MENAG. Idem prorsus invenio in notis Guyeti: quare talia non semper repetam, nisi, ut supra dixi, quo videas, anne alter alterum exscripserit, quia toties idem dicunt. REITZ.

ead. l. 10. Ὀνομάζω) Legendum meo iudicio, τὰ σῦκα σῦκα, τὴν σκάφην δὲ, σκάφην ὀνομάζων, οὐ μίσει, οὐδὲ φιλεῖ νέμον, οὐδὲ φοιδόμενος &c. Ut Comicus ait, *ficus ficus, scapham scapham* appellans; nihil neque odio neque amicitiae dans; neque parcens &c. Vulgo ὀνομάσων. IENS. Ὀνομάσων) Frustra sollicitat Iensius hanc scripturam. Proba est, & longe venustior ea, quam substituere tentat. SOLAN.

Pag. 205. l. 2. Μούσας κληθῆναι) Vid. idem huius προσλαλίας c. 1 sub fin. REITZ.

ead. l. 9. Κτῆμά τε) Verba Thucydidi. sic habent: κτῆμά τε ἐς αἰετῶλλον ἢ ἀγώνισμα ἐς τὸ παραχρῆμα ἀκούειν ξύγκειται. *Habes, quod in usus perpetuos recondas, potius quam spectaculum, quo semel oculos auresve pascas.* Unde maculam in Luciani libris eluimus, reponendo κτῆμά τε πρὸ κτήματα, quod tamen omnes insidebat. Vid. Thucydidi. I, 22. SOLAN. Locum Thucydidis iam attulerat L. Bos in animadv. crit. pag. 11, & cum Luciano comparaverat dicens: Thucyd. I, 22, Κτῆμά τε ἐς αἰετῶλλον ἢ ἀγώνισμα ἐς τὸ παραχρῆμα ἀκούειν σύγκειται. Elegans est antithesis vocabulorum, ut ἐς αἰετῶν, & ἐς τὸ παραχρῆμα, in perpetuum & in praesens; sic κτῆμα & ἀγώνισμα. Κτῆμα est res ipsa, quae servatur & possidetur, veritas, historia vera. Recte Schol. ἀλήθειαν interpretatur. Ἀγώνισμα vero certamen ludicrum, fabula, historia fabulosa, fabulis adornata, quae auditoribus iucunda. Schol. τὴν γλυκὴν λόγον,

ῥῆμα, παιδῖαν, ποιητικὸν ἀγώνισμα κομφοποιῶν ἢ τραγωδοποιῶν. Sic ἀγώνισμα ποιεῖν *fabulam agere*, dicunt Graeci. Citavit haec verba Lucianus h. l. ubi eleganter exponit τὸ ἀγώνισμα per τὸ μυθῶδες, & κτήματα per τὴν ἀλήθειαν. Inferius eod. lib. versus finem idem explanat dicens, — καὶ μὴ πρὸς τὸ παρὸν μόνον ὄραν γράφει, ὡς αἱ νῦν ἐπαινέσονται σε — οὐδὲν κολακευτικόν, οὐδὲν δουλοπρεπές, ἀλλ' ἀλήθεια ἐπὶ πάσι. Apposite etiam Polyb. L. 2, p. 197, & L. 3, p. 257. Adde quoque Ioseph. L. 1 contra Apion. p. 1035. Quorum verba Bos adducit, quae, quia nimia, non repeto. Sed addo ex marg. *Alde. Historia sit κτήμα, non ἀγώνισμα*. Citat idem Plinius L. V, Ep. ad Capitonem. REITZ.

ead. l. 4. 'Ες τὸ παρὸν ἀγ.) Nobilis locus ex I, 23, quem supra iam ex parte tetigit, ubi vetus etiam Scholiastes *Herodoti Medica* notat innui. Ea nimirum ἀγώνισμα ἐς τὸ παρὸν, vel, ut est apud Thucydidem, ἐς τὸ παραχρῆμα, scriptum ad hoc compositum, ut in Olympiorum celebritate recitatum plausus & victoriam auctori suo pararet, quod genus *commissiones* vocari constat e Sueton. Calig. c. 53, ubi hoc ipsum Thucydides ἀγώνισμα hac voce reddendum Casaubonus ostendit. Thucydides sua sibi scripta esse vult κτήμα ἐς αἶν, *possessionem*, h. e. monumentum, quod perpetuo ipsius proprium sit. Laudat etiam hunc locum Plinius V, 8, 11. GESN.

ead. l. 5. Τὸ μυθῶδες) Vide eundem Thucyd. & Tacit. An. IV, 33. Ceterum ut profutura, ita nimium oblectationis afferunt. SOLAN.

ead. l. 7. 'Ιστορίας, ὡς) Thucyd. I, 2, & II, 48. SOLAN.

ead. l. 8. 'Ὡς εἰ ποτε) Haec verba apud Thucyd. non reperio, sed his similia. Vid. I, 22 f. II, 48, & VII, 56. Sic Liv. in operis praef. *Inde tibi tuaeque Reip. quod imitere, capias*. SOLAN.

ead. l. 9. Πρὸς τὰ π. ἀποβλέποντες) Ne quis imperitior credat ἐπιβλέποντες legendum, rursus monebo eleganter oppositam praeposit. solere addi eiusmodi verbis, ut Diod. Sic. L. XIX, pag. 297 ed. Basf. ἀπέβλεπον πρὸς τὰς εὐμενεὺς ἐλπίδας. Long. Past. III, p. 118 ed. Iungerm. εἰς τὴν θάλασσαν ἀπέβλεπε. Noster, Gall. cap. 18, εἰς Ἰταλίαν ἐκπλεύσας. Idem supra Hermot. c. 79 f. ἐς ὅλμον ὕδαρ ἐκχέας ad quem l. alia similia iam dedi. REITZ.

ibid. Εὐχρῆσθαι τοῖς ἐν πόλεσι) Vertunt: *rebus civitatis recte uti possent*, cum sit, *bene rempublicam gerere*. Improbatur in historico inter alia τὴν ἀγῶνιν ταῖς ἐπιχειρήσεσι, scilicet ἐρηνησίαν. Interpres, *argumentationibus rotundam*. At hoc laudem

meretur. Verre, *tortuosam argumentationibus*. In eadem periodo *καμιδῇ τεθνηγμένος*, non est *admodum acuminatus*, ut ineptissime interpres, sed *valde concisus*, ut solent oratores esse. Ex Alcidasante refert Aristot. 111 Rhet. c. 3, inter frigida dicta *ἀκράτῳ τῆς διανοίας ὀργῇ τεθνηγμένον*, *mera animi ira incitatum*. Frigus est in *ἀκράτῳ ὀργῇ*. Nec sequentia verba asperum interpretes, *καὶ ὁ μὲν vous σύστοχος ἔσται, καὶ πυκνός*, cum illa vertunt, *sententiae autem inter se cohaereant, ac solidae sint*, perquam abiurde. Cum sit, *sensus sit sibi consonus*, (hoc est, qui sibi ipsi non repugnet) & *sapiens*, hoc est, varia rerum cognitione & scientia velut densus. GRAEV.

ead. l. 10. τοῖς ἐν πόλεσι) Sic legit interpres: aliter longe in Cod. Petri Golmani *ἐν ποσὶ*. BOURD. Ποσὶ Mss. Golm. & L. ut Nyrp. c. 4, & Z. tr. cap. 31 & 43. In reliquis *πόλεσι*. SOLAN. Non sunt haec ipsa Thucydidis verba: sed hanc sententiam ex perplexa illius oratione licebat excerpere. Eo magis inclinabat animus pro illo, *τοῖς ἐν πόλεσι*, legere *τοῖς ἐν ποσὶ*, *iis, quae ante pedes*, vel prae manu, *sunt*: ita certe in interpretatione posui. Quin nihil excusatione opus esse video, inspecta Bourdelotii ad hunc locum observatione. GESN.

ead. l. 11. τὴν δὲ φωνὴν) Hic vero locus mihi semper difficilissimus visus est & mutilus; neque enim ullum apparet verbum, unde pateat, probet an reiiciat Lucianus, quae hic recenset: & manca sane sententia, si haec ab ipso improbari cum Graevio aliisque sentias. Nam quod sequitur. *μὴ καμιδῇ τεθνηγμένος* &c. nulla arte efficies, ut ad haec spectent. At si rursus haec, quae enarrat, probet, quod fiet, si cum praecedentibus, ut facimus, coniungas, ut *ἔχον* ad utrumque pertineat; non minor oritur difficultas. Quis enim in historico, nisi forte cum pro concione dicentes inducit, *vehementiam illam & oratorias artes* requirat? Confer quae de historico stilo apud Cioer. praecipuntur in de Or. II, 15, & Or. 20. *Sed in his tractata quaedam & fluens expetitur, non haec contorta & acris oratio*. Nōcum solvant alii, mihi non liquet. SOLAN. Solanus, qui ad verba *τὴν δὲ φωνὴν* ista annotavit, forte lecta nostra interpretatione aliter sentiret, inprimis considerata vi verbi *τεθνηγμένος*, quod a ferri ac dentium acumine ad incitationem animi, ac dicendi vehementiam, pulchre refertur. Abesse vult ab historico forensem illam asperitatem, & contentiosum genus dicendi. GESN.

ead. l. 12. Κάρχαρον) Vid. supra Mss. c. 35. Infra 'Ορχ. c. 4, Δικ. c. 33, Περθ. c. 4, & saepe alibi. SOLAN.

· *ead. l. 16. Λέξις — πολιτικὴ*) Recte Micyllus vertit *dictio civilis*, seu politica, quali utuntur in comitiis, in concionibus, in senatu, in iudiciis viri, qui in republica versantur. Seneca *Controv. 8, lib. 1, dixit rem paulo elatiorem, quam pressa & civilis oratio recipit*. Hermogenes tribuit Demostheni inprimis politicam dictionem, lib. 1. *Περὶ ἰδεῶν lib. 1, c. 1, Ὁ τοίνυν Δημοσθένης, ὃ, τι περ κεφάλαιον ἦν, τὸν πολιτικὸν ἠκριβώκας, τὸ μὲν, ὡς διὰ πάντων ἡλεῖ πανταχοῦ ταῖς μίξεσι*. Demosthenes, id quod praecipuum fuit, cum accurate genus orationis politicae excoluisset, omnia quoque genera exsequitur, ubique ea miscens. De politico hoc dicendi genere multis accurate agit Hermogenes in libro secundo c. 10 & seqq. Ei opponitur σοφιστικὴ καὶ λογογραφικὴ λέξις, Scholastica, & declamatoria dictio: ab ea quoque Hermogenes distinxit ἀγοραῖον καὶ παμπυρικόν, forense & panegyricum, quod tamen quomodo πολιτικῶ misceatur, pulchre docet. GRAEV.

Pag. 206. l. 5. Φαντάτα) W. at reliqui φαντάτα. SOLAN.

ead. l. 10. Ἐπὶ τοῖς) Docet figuris non molestis orationem ornandam, ἐπὶ τοῖς κατηρυμένοις τῶν ζῳμῶν εἰκόντας ἀποφαίνει τοὺς λόγους. Micyllus vertit: *quoniam perinde, ut ius aliquod, orationem quoque recte conditam habere debet*. Quam longe a Graecis abit. Benedictus: *siquidem illud orationem condimentis similem reddit*. Nequaquam. Oratio cibo debet similis esse, non condimento. Condimentum autem cibum reddit gratiorem. Illa condimenta sunt figurae, quae debent esse ἡδύσματα, non ἐδέσματα, ut superius docuit. Vertendum igitur: *siquidem suam orationem reddet similem iuri bene condito, aut suos libros*. GRAEV. Et vis praepositionis κατὰ, & ratio τῆς ἐπεὶ, quia vel in hoc libello aliquoties utitur Lucianus, facile interpretationem nostram tuebuntur, licet in alia omnia abeant, quantum nobis constat, interpretes & Lexicographi. Nostri τῷ κατάρτυειν simile verbum habent, *versalizeren*. GESN.

· *ibid. Κατηρυμένοις*) Arist. Rhet. III, Ald. ed. p. 552, 1, οὐ γὰρ ἡδύσμασι χρεῖται, ἀλλ' ὡς ἐδέσμασι τοῖς ἐπιθέτοις. SOLAN.

Pag. 207. l. 1. Ἀκάτια) Naviculam acatium Plin. IX, 30. Sed potius hic τὸ ἐν ἀκατίῳ ἵστιον de velo intelligendum recte vidit Baifus p. 121. Vorst. SOLAN.

· *ead. l. 6. Κίνδυνος — τότε μέγιστον*) Ubi ostendit, quando & quomodo historicus possit poëticis locutionibus & dicendi generibus uti, ut quam considerate illis utendum sit, cum utitur: *Κίνδυνοι γὰρ αὐτῇ τότε μέγιστον παρακινήσαι, καὶ κατανοεσθῆναι ἐς τὸν τῆς ποιητικῆς κορυβαντα*. Interpretes: *Pericu-*

lum enim est, ne, quod maximum est, de statu mentis emoveatur, & in istum Corybantem poëtices impingat. Ista verba, quod maximum est, frigent hic, si quis accuratius ea inspiciat. Existimo scripsisse Lucianum: Κίνδυνος γὰρ αὐτῇ τότε μέγιστος παρακινήσας, καὶ κατνευχθῆναι ἐς τὸν τῆς ποιητικῆς κορύβαντα, periculum tunc maximum est, ne mente movearis, & corripiaris enthusiasmo poëtico. Κορύβας hic κορυβάτισμος, ἐνθουσιασμός. Sequitur statim: Ὡστε μάλιστα πειστέον τῆνικαὐτα τῷ χαλίῳ, καὶ σφρονητέον, εἰδόμενος ὡς ἵπποτυφία τις καὶ ἐν λόγοις πάθος οὐ μὴ κρὸν γίνεται. Verterunt: Quare maxime tunc fraeno credendum, & ratione utendum; illud scientes, quod & in verbis non mediocre malum est, inanis gloria, seu hippotyphiaz. Non poterat infelicius. Nescivit, quid sit ἵπποτυφία, praeterea male ἐν λόγοις interpretatur in verbis, cum sit in oratione pedibus soluta, quae & pedestris dicitur, & opponitur poëticae. Ἱπποτυφία est fastus ille poëticus: sic enim vocavit grandia verba, quibus poëtae utuntur cum laude, sed quae vitiant orationem prosam. Aristophanes vocat ἵπποβαμονα ῥήματα, hoc est, equestria verba, quae more equorum incedunt, hoc est, ὑψηλὰ, grandia. Alibi idem dicit ἵπποκρημένα ῥήματα, verba grandia insular grandium rupium, Latinis sesquipedia: sicut enim soluta pedestris vocatur, sic oratio pedibus ligata equestris. Ἱππος & βοῦς apud Graecos in compositis augendi vim habent. Βοῶπις, quae grandes oculos habet. Βοῦπαις, catulaster, in glossis & apud Orientum, h. e. maior puer, qui incipit catullire. Sic ἵππαλεκτρώων est magnus gallus; ἵππογνώμων, μεγαλογνώμων, qui elate & magnifice de se sentit; & alia multa huius notae. Sic ἵπποτυφία est magnus fastus, & in oratione nimius & inanis verborum tumor. GRAEV. Emendationem Graevii firmat Cod. L. Impressi plerique κίνδυνος—μέγιστον. M. & L. κίνδυνον—μέγιστον. SOLAN.

ead. l. 7. Κορύβαντα) Κορυβαττισμὸν. GUYET.

ead. l. 12. Καὶ μὴν καὶ) Vide nos paulo infra ad § 60 huius προσλαλιᾶς. REITZ.

ead. l. 13. Οὐτε ἄγαν ἀφιστάντα) Vid. Cic. orat. p. 57, pag. ed. Gronov. 558. SOLAN.

Pag. 208. L. 2. Συντακτέον) Angl. συντακτέον. BOURD. Συντακτέον A. G. W. & P. non ut in impressis omnibus, συντακτέον. SOLAN.

ead. l. 7. Κάτταῦθα ἤδη καὶ στοχαστικὸς τις, καὶ συνθετικὸς τοῦ τιθαινωτέρου ἔστω) Vertunt: Iam etiam hic esto aliquis ad id, quod probabilius erit, tum coniiciendum, tum componendum habilis. Iane συνθετικὸς est ad componendum habilis? Immo συνθετικὸς

τοῦ πιθανωτέρου est, qui, quod probabilius fuit, poterit constituit, qui potest ex variis, quae varie narrari audit, quod maxime probabile est colligere, construere, seu componere. Paulo ante mallem ex nostro & Angl. Codice, τὰ δὲ πράγματα αὐτὰ οὐχ ὡς ἔτυχεν συνακτέον, res ipsae non sunt temere congerendae, corradendae. Nam συντακτέον, quod in editis habetur, curam & ordinem notat, quae in componendo adhibetur, quod tamen sententiae huius loci adversatur. GRAEV.

ead. l. 10. Πρῶτα) Cur Benedictus in πρῶτον mutarit, causam non video, neque consilio factum credo: pluralis enim quasi adverbialiter positus adeo est frequens, ut singulis fere paginis occurrat; vid. mox cap. 49 f. τοὺς στρατηγούς μὲν τὰ πρῶτα. Sic οἷα Nostro aliisque fere perpetuum quoque pro οἷον. Quare exempla ex Nostro; ut nimis obvia, non addam. Sed quia Hemst. Somn. § 2, operae pretium existimavit ὁμοίᾳ pro ὁμοίως exemplis adstruere, quod nonnulli id non noverrant, liceat & nobis pauca addere ex aliis. Οἷα singulari additum vid. igitur ap. Long. Past. I, p. 18 & 21 ed. Iungerm. & II, 75, οἷα — εἰθισμέναι, ac non semel in seqq. Anacr. Od. IV, 7, Τροχὸς ἄρματος γὰρ οἷα βίος τρέχει κυλισθεῖς. Sic πότρεα pro πότρεον rursus Long. Past. II, p. 48. Sic ἰσα pro ἰσως Hippocr. pr. iur. iur. ἡγήσασθαι μὲν τὴν διδάξαντά με τὴν τέχνην ταύτην, ἰσα γενετῆσιν ἐμοῖσιν. Immo superlativi adverbiales, ut sic dicam, tantum non perpetuo pluraliter effertur, ut ὕστατα millies ap. Homer. πρώτιστα apud Aristoph. & Aelian. Vid. si quid opus, Spanhem. ad Aristophan. Plut. v. 46. REITZ.

ead. l. 13. Χρηματίζετω) Lege omnino σχηματίζετω, non χρημ—, quod tamen omnes libri prae se ferunt. SOLAN.

ibid. Ἐοικέτω τότε τῷ τοῦ Ὀμήρου Διὶ) Similis sit Homericō Ioni, Iliad. V: Νόσφιν ἐφ' ἵπποπόλων Θρηκῶν καθορώμενος αἶαν, Μυσῶν τ' ἀγχεμάχων, καὶ ἀγαυῶν Ἰππημολγῶν. GRAEV. Vide Hom. II. N, 4. SOLAN.

ead. l. 14. Τῶν ἵπποπόλων Θρηκῶν γῆν) Mallem τὴν τῶν ἱππ. &c. ut recte Solan. in marg. Ioni. monet, etsi nulla edit. articulum femin. habet. Nam sic recte eadem legas infra, in Icarom. c. 11 post med. τὴν τῶν ἵπποπόλων Θρηκῶν καθορώμενος, ἄρτι δὲ τὴν Μυσῶν, scil. γῆν. REITZ.

Pag. 209. l. 5. Εἰ μὴ Βρασίδης τις εἴη προπιδῶν, ἢ Δημοσθένης ἀνακόπτων τὴν ἐπίβασιν) Vide Thucyd. lib. IV de oppugnatione Pyli. GRAEV. Vide, praeter Thucyd. IV, cap. 11, Plut. π. τ. βρ. τιμ. non longe ab initio, & in Lyfand. initio.

Idem Thucyd. initio L. IV docebit te etiam, quem Demosthenem & ad quod eius praeclarum facinus respexerit. SOLAN. Respicit ad Thucyd. IV, 12, ubi Lacedaemonius Brasidas exscendere conatur in munitiones Atheniensium ad Py-lum, prohibente Demosthene. GESN.

ead. l. 11. Καὶ συνδιωκέτω, καὶ συμπεφυγέτω, καὶ πᾶσι τοῦ-
τοις μέτρον ἐπέστω) Codex vetustus melius, πᾶσι τοῦτοις μέ-
τρον ἐπέστω, in his omnibus sit modus, teneatur modus. Sequentia
perobscurè transtulerunt: καὶ πρὸς πάντα σπευδέτω, καὶ ὡς
δυνατὸν, ὁμοχρονείτω, καὶ μεταπατέστω ἢ π' Ἀρμενίας εἰς Με-
δίαν, ac ad omnia properet, & quatenus fieri potest, idem tempus
habeat, transvoletque ex Armenia in Mediam. Quid est, idem tem-
pus habeat? Verte, eodem sit tempore & volas ex Armenia in Me-
diam: eodem tempore sit in Armenia, Media, Iberia, Italia.
Hinc in fine huius periodi dicit, ὅς μὴδενος καιροῦ ἐπολείποι-
το, ne nullo non tempore absit, hoc est, semper & ubique, ubi
aliquid geritur, animo sit praesto: sic enim intelligenda haec
sunt, interpreteres non ceperunt. Paulo inferius tenebrae offu-
sae quoque sunt his verbis: οὐ γὰρ ὡς περ τοῖς ῥήτορι γράφου-
σιν, ἀλλὰ τὰ μὲν λεχθῆσμένά ἐστι, καὶ εἰρήσεται· πέπρακται
γὰρ ὅδ' ἡ. δεῖ δὲ τάξαι, καὶ εἰπεῖν αὐτά. Non enim quasi rhetori-
bus scribant, sed quae dicenda sunt, etiam dicuntur: nam iam facta
sunt. Verum disponere illa debet, & narrare. Hoc est, non quid di-
cant historicis quaerendum, id enim est iam factum, sed qua
ratione & ordine dicant. Rhetori autem quaerendum, quid
dicat. Hinc inventio praecipua Rhetorices est pars. GRAEV.

ead. l. 12. Ἐπίστω) Sic G. P. L. optime. In reliquis & M.
ipso ἐπίστω. SOLAN.

ead. l. 14. Ἦν κατεπεύγη) Ἐπ' ἐκείνα καταβαίνετω, ἢ κατ-
επεύγη, interpr. si festinet, ad illa transeat: debebat, ad illa trans-
eat, si urgeant. Apud Isocratem & alios passim occurrit, ἢ
κατεπεύγη, si res urgeat. Mox dicit ὅτε τὰν ἐκείνα καλῇ, & pag.
seq. iterum, ὅταν δὲ πᾶν κατεπεύγη τὸ πρᾶγμα. VITRING. Si
festinet, verterat Benediſt. Rectius L. Bos de ellips. pag. 136,
(quem in corrigenda versione sequendum peritissimus harum
elegantiarum Hemsterh. annotaverat) si res urgeat, (sive ur-
geat, ut scribendum volunt) intelligitur enim πρᾶγμα, ut
Bos docet ibid. Sic itaque etiam nunc verti malim, etſi nihil
ip. Gesneri versione mutavi, quia ab eius mente prope abest.
REITZ. Nihil opus est, ut post κατεπεύγη hic aliunde intelliga-
mus πρᾶγμα. Simpliciter enim ad ἐκείνη refertur, quod etiam
interpretatione expressum est. GESN.

ead. l. 16. Ὀρχηρ.) Musicorum est vocabulum, cum vox & cithara suos quaeque tonos servantes concentum edunt, quem pro lubitu modos faciens edi voluit; quod fit, dum utrinque tempus sedulo tono cuique assignatur, quod a *διδασκαλῶ* imperatum est, aut breve, aut longum, aut divisum. Usurpat iterum Noster Musicorum sensu *Εἰς. c. 14. SOLAN.*

Pag. 210. l. 5. τὸ κέρτρον) Ita W. & P. non ut in reliquis est τῷ κέρτρῳ. Aliquid forsan hic subest, quod quia antiquorum speculorum ratio non satis nota est, industriam curiosorum hominum fugit. Hoc certe scio, neminem capere posse, quod priores interpretes hic habent. Ego si sensum Luciani non sum assecutus, certe aliquid videar dixisse; illi nihil. SOLAN. An eo tempore rotundis vulgo speculis vulgo utebantur, iisque vel convexis aliquantum, vel concavis, in quibus *centri* aliqua ratio habenda? Suadent illud tum alia, tum illud, quod Noviomagi in sepulcro repertum, de quo ex Io. Smithi, i. e. Smetii, epistola in Fortunii Liceti opus de Lucernis 6, 92, relata, ipsique adeo Smetiorum antiquitatibus Noviomagensibus p. 118, constare potest. Hoc tamen non eo pertinet, ut alia specula incognita tum fuisse dicamus, quod facile refutatur ex Seneca Nat. quæst. I, 17, Sexto Empir. Pyrrh. Hyp. 1, 48, p. 15, Fabr. aliisque. GESN. Etsi veterum specula fuerint plerumque rotunda, nihil tamen accuratum centrum facit ad imagines tales reddendas, quales acceperunt: nam quæ hoc præstant specula, ea tantum oportet esse plana superficie, nihilque tum refert, sintne rotunda, necne. In quibus autem speculis centrum accuratum locum habet, ea sunt superficiei convexæ, aut concavæ, quorum priora reddunt imagines minores, posteriora maiores, immo inversas, si obiectum ad certam distantiam admoveatur, quod hodie satis notum. Si igitur eiusmodi specula caustica intelligat Lucianus, (quod non videtur) ea ad ordinarios usus fere sunt inepta. An igitur per ignorantiam mathematicam κέρτρον dixit? an per κέρτρον generaliter tantum opificis ἀκριβέστερον intellexit, ut *ad amissum, ad normam*, dicimus, pro accurate, i. e. pro *affabre facta planitie*, quæ opponatur *distortæ*? Interim specula caustica veteribus non fuisse ignora arbitror. Etsi enim quæ de Archimedis speculis, quibus hostium naves in obsid. Syracus. incenderis, narrantur, pro fabula merito habentur; ipsum tamen commentum satis vetustum prodixit, rem non incognitam fuisse. Quin & Aristoph. Neb. 764—8, de lapide splendido, sive crystallo, (vel vitro) quo aliptæ ignem ex sole accen-

dunt, diferte mentionem inicit, dicens: Ἦδὲ παρὰ τοῖσι φαρμακοπόλοις τὴν λίθον ταύτην ὄρας, τὴν καλὴν, τὴν διαφανή, Ἄφ' ἧς τὸ πῦρ ἄπτουσι; τὴν ὕαλον λέγουσι; Ἐγὼ γὰρ & μοκ, ταύτην λαβὼν — Ἀπωτέρω στὰς ὡς πρὸς τὸν ἥλιον, τὰ γράμματα ἐκτίξαιμι, i. e. hac summa procal stans, hoc modo, ad solem Delevero literas scripti, i. e. liquefcere faciam ceram, in qua literae exaratae; id enim ἐκτίξω hic significat. Aliud instrumentum aeneum, quo ignem sacrum ad solem incenderint, ex Plutarcho exhibet Lipf. Syntagn. de Vestal. live T. III, p. m. 1092; quem etiam vide pagg. praeced. licet fortas non plane ad mentem veterum, tamen indaganti patebit, ex solis radius ignem accendere, non incognitum fuisse, etfi quoque is vocari queat ignis solaris, quem attritu lignorum eliciebant. Si tamen ulus vitri aut metalli causticus olim cognitus fuerit, dixeris, veteres non potuisse ignorare microscopia, perspicilla ac telescopia, quorum inventionem ampliff. de la Rue, in libr. inscripto *Geletterd Zeelandt*, tribuit Zachariae Ianffonio, Medioburgo Zeelando, an. 1590. Sed Valer. Andr. Bibl. Belg. pag. 14, perspicilla dimetiendis turribus invenisse narrat Iacobum Metium, eodem anno (quod iam non diiudico, cum hoc posterius de dioptris astrolabii intelligi queat.) At potuit deperdita fuisse ars veterum, ac de novo inventa; quod certe statuendum, si vera attulit Mr. de Valois, qui in Hist. de l'Acad. R. de belles Lettres T. I, p. 136, asserit, veteres iam Archimedis tempore rubos, quae telescopia vocamus, habuisse, & Ptolemaeum regem Aegypti Pharam exstruxisse, ex qua ope telescopiorum naves hostiles ad ferecenta miliaria detegi potuerint. Sed quis non sentit, fabulas has esse? quas tamen ubi ille legerit, adductis auctoritatibus veterum adstruam vellem, ut veritas indagari queat; alioqui ex fabula de Lynceo, idem praedicare possem. Interim ex his aliisque, quae adducere possem, si tempus permitteret, probabile tamen fieret, quod ante dixi, non incognita omnia veteribus fuisse, quae hodie pro novis inventis habentur. REITZ.

ead. l. 7. Ὡς παρὰ τοῖσι ῥήτορι) Recte, an focus, se hic locus habeat, non pronuntio, me certe diu torfit. At ecce tandem alium huic prorsus geminum, ex quo & intelligetur melius, & fortassis emendabitur. Exstat is in Ὀρχ. c. 65, his verbis: ὡς παρὰ τῆς ὀρχήστικῆς ἢ ὑπὸ κρηστῆς ἐστίν, ὡς ἔστιν, κατὰ τὰ αὐτὰ καὶ τοῖς ῥήτορι ἐπισημασμένον. Vide itaque, an non & hic ita legendum, uti illic legitur. Vel si minus arridet haec

coniecturā, aliam accipe. Lege ὥσπερ τοῖς ῥήτορσιν ἢ γραφεύ-
σιν & excidisse puta verbum in hunc sensum, *sicet aut demere*
de veris, aut addere. Mihi magis placet coniectura prior, atque
adeo sic lego, κατὰ τὰ αὐτὰ τοῖς ῥ. γρ. Vid. Pr. λ. cap. 2, &
passim. SOLAN. Κατὰ τὰ αὐτὰ hic inferi voluit Solanus, quia
in Prometh. § 2, & alibi, fere sic occurrit. REITZ. Τοῖς ῥήτορ-
σιν γράφειν est sub magistro eloquentiae sive rhetore exerci-
tationis causa scribere, uti & ipsam speciem, & verba finge-
re non licet modo, sed oportet. Alia historici ratio. Illud γρά-
φουσι potest aliquem turbare, quia adhuc singulari numero
de eo, quem format, historico egit. GESN. Cl. Bel. de Ballu,
vertens, *car l'historien ne compose point comme on le fait dans les*
écoles des rhéteurs, pro ὥσπερ legit ὡς παρά. Idem in Animadv.
ad Oppian. libr. I. de Ven. v. 62 annotat: In hoc loco recte de
numero singulari ad pluralem factum animadvertit Gesnerus.
Similis invenitur numerorum enallage ap. Sophoclem in Aia-
ce Mast. v. 739: οὐ τις ἔσθ' ὅς οὐ τὸν τοῦ μακρότος κατίβουλευ-
τοῦ στρατοῦ ἔνταμιον ἀποκαλοῦντες. Quod vero ad illud ἀπο-
καλοῦντες observat Schol. hic legisse non poenitebit: Ἀττικὸν
ἔθος τὸ ἐπιφέρειν ἐπικεῖς τὰ πληθυντικά, καὶ ἀνάπαλιν.

ead. l. 12. Ἀλκαμένης) Phidiae is aemulus. Vid. cap. 4. Plut.
πολ. παραγγ. 1435. Plin. XXXVI, 5, & Paus. VIII. SOLAN.

ead. l. 13. Ἡ τῷ) Minutum est, sed quod non observarum
suspectam reddere possit interpretationem, non legendum hic
esse, ut adhuc, ἢ τῷ ἄλλῳ, sed ἢ τῷ ἄλλῳ. Articulus τοῦ & τῷ
encliticarum more pro τινός, τινὶ poni, notum; sed hic teme-
re neglectum. GESN.

ibid. Οὐδὲ γὰρ οὐδ') Hanc plerarumque edd. lectionem prae-
fero alteri, quae οὐ γὰρ οὐδὲ exhibet: maiorem enim vim ha-
bet. Et sic T. I, Nigr. § 6, (p. 31 huius ed.) οὐδὲ γὰρ οὐδὲ κα-
ταφρονεῖν. Ad quae verba Hemsterh. ex aliis auet. similia iam
dedit. Et sic paulo post iterum τότε δὴ τότε. REITZ.

ead. l. 14. Ἐλέφαντα) Eburnea inter alias Iovis Olympici
statua, & Eleensis Urania. De priori testatur Plin. XXXIV,
19, ut alios taceam. SOLAN. Ἐλέφαντα, pro ebore, ut supra de
Sacrif. c. 11, ut Virg. fere Aen. III, 464, — *settoque elephanto*.
Conf. mox, ἔμπριον τὸν ἐλέφαντα. Quod quidem satis notum:
nam & sic Homer. non semel, ut Il. Δ, 141, Ὡς δ' ὅτε τις τ'
ἐλέφαντα γυνὴ φοῖνικι μίμνῃ, *Ac veluti quando aliqua ebur mulier*
purpura tinxerit. Ad quem vers. S. Clarke etiam alium ex Lu-
ciani Imag. locum affert. Sed quod notatu dignius, ex Pausan.
Artic. I, c. 12: Ἐλέφαντα, ὅσος μὲν ἐς ἔργα καὶ ἐκφρῶν χεῖρας,

εἰσιν ἐκ παλαιοῦ δῆλος πάντες εἰδότες· αὐτὰ δὲ τὰ θύρια, πρὶν ἢ διαβῆναι Μακεδόνες ἐπὶ τὴν Ἀσίαν, οὐδὲ ἐωράκηναι ἀρχὴν, πλὴν Ἰνδῶν τε αὐτῶν, καὶ Λυβίων, καὶ ὅσοι πλησίον ἔχουσιν τοῖς. Δημοῖ δὲ καὶ Ὀμπρος, θε βασιλεῦσι κλίνας μὲν καὶ οἰκίας τοῖς εὐδαιμονεστέροις αὐτῶν, ἐλέφαντι ἐποίησε κοκοσμημένας, θηρίου δὲ ἐλέφαντος μνήμην οὐδεμίαν ἐποίησατο. REITZ.

ead. l. 15. Ἡλείων) V. Ένυπ. c. 6. SOLAN.

Pag. 211. l. 2. Ἐπὶνδίζον) Fallitur ergo Budaeus in Lex. hoc verbum esse neutrum absolutum, quod pluribus probare non est opus. REITZ.

ead. l. 3. Οἰκοδομήσασθαι) Flor. οἰκορμήσασθαι. BOURD. Οἰκονομ. W. & ed. Fl. melius, quam ut in reliquis est, οἰκοδομήσασθαι. SOLAN.

ead. l. 6. Καὶ ὅταν τις ἀκροώμενος οἴνται μετὰ ταῦτα ὄρεσθαι λέγόμενα) Interpres, at quando auditor se ea, quae narrantur, audire putaverit. Inpre. Reddenda ita sunt verba: *Et cum audisset aliquis postea videre sibi videatur ea, quae narrabantur.* VETRING.

ead. l. 12. Δυνάμει) Δυνάμει δὲ καὶ τότε φρομῇ χρήσται, τῷ ἀποσαφῶντι περὶ τῶν λεκτέων, potentia vero etiam cum prooemio utitur, quo dicenda declarat. Ex hac versione nemo Luciani mentem intellexerit, quam ut percipiamus, sic erunt interpretanda: *Et tunc quoque prooemio utitur implicite, si clare explicet, quatenam sint disenda.* GRAEV.

Pag. 212. l. 8. Ἡρόδοτος) Herodotus I, 1. SOLAN.

ead. l. 10. Νίκας) Aliter, & longe aequius, Herod. ὅς μιν τε τὰ γεγνημένα ἐξ ἀνθρώπων τῷ χρόνῳ ἐξίτηλα γίνονται, μιντε ἔργα μεγάλα τε καὶ θούμαστα τὰ μὲν Ἕλλησιν τὰ δὲ βαρβάρουσιν ἀποδεχθέντα ἀλλὰ γίνονται. SOLAN. Confer supr. Zeux. cap. 7. REITZ.

ead. l. 11. Θουκυδίδης) Verba sunt Thucydidis in ipso initio, καὶ ἐλπίσας μὲν αὐτῶν τε εἶσθαι καὶ ἀξιολογώτατον τῶν προγεγενημένων. De bello, quod scripturus erat, sermo est, & ratio redditur, cur in ipso belli initio scribere iam decrevisset. Adde c. 21. SOLAN.

ead. l. 13. Παθήματα) Ex eodem libro c. 23. τούτων δὲ τοῦ πολέμου — παθήματα τε ξυνηνέχθη γενέσθαι ἐν αὐτῇ τῇ ἑλλάδι, οἷα οὐχ ἕτερα ἐν ἴσῳ χρόνῳ. SOLAN.

Pag. 213. l. 5. Αὐτῇ) Emendavi vulgatum αὐτῇ, quod in omnibus libris reperitur. SOLAN.

ibid. Προῦχον) Virtutes narrationis in historia observandas esse docet, λείως τε καὶ ὁμαλῶς προϊούσα, καὶ αὐτῇ ὁμοίως, ὥστε μὴ προῦχειν, μὴτε καὶ λαλῆσαι leviter & aequaliter proce-

dens sibi similis, ita ut neque exstat, neque hiatus habeat, non male interpret. Προῦχον hic Luciano est, quod Petronio est *extra corpus orationis eminere*. Praeterea, inquit, curandum est, ne sententiae emineant *extra corpus orationis expressae, sed intexto vestibus colore niteant*: cum veluti centoni purpureus late qui splendeat unus Affuitur pannus. Sed intextus vestibus color est limbus purpureus togae attextus, ut in praetexta. GRAEV.

cad. l. 7. Ἐφιν) Sic pro ἔχιν in *Amsl. ed.* corrigendum esse monuerat La Croze, idque vel ex versione, quae tamen, ut dixi, habebat, facile erat videre. Edd. autem priores illud ἔφιν iam recte habuere. REITZ.

cad. l. 14. Τάχος) Micyll. *brevitas*. Gesn. *celeritas*, propius ad Graecum, quamquam τὸ τάχος utrumque complectitur: intelligitur enim illa festinatio, qua res minoris momenti obiter tangentes, & verborum vitantes, ad ipsa facta historica properamus, quod ipse exponit c. 57 f. Cap. vero 59, ταχῆς ἔπαινοι & ἄγροι, breves certe significat. REITZ.

Pag. 214. l. 14. Ὀμηρος) Tangit hos quidem Homerus l. c. Sed quam sobrie! Atqui haec ipsa tamen notam Aristarchi effugere non potuerunt, qui notha ea pronuntiare ausus est. V. Schol. Pindari ad Ol. I, p. m. 13 A. Cf. Hom. Il. A, 575. SOLAN.

cad. l. 16. Παρθένος) De hoc & sequente Euphorione Sueton. Tib. c. 70. Poëta & historicus, (v. Voff. II, 1.) cuius liber περὶ ἱστορικῶν παθημάτων hodieque exstat, in quo Euphorionem aliquoties laudat. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 1. Λοπάς) Suidas λοπὸν vel λοπὸν habet, quod etiam significatione multum differt ἀπὸ τοῦ λοπάς, quod apud Siculos praesertim *patellam*, apud Atticos praeterea *loculum, capulum* significat. CLER.

Pag. 215. l. 1. Εὐφορίων) Chalcidensis, de quo Suidas & Voff. de hist. Gr. I, 16; erat enim & poëta & historicus. SOLAN.

ibid. Καλλιμάχος) De Callimacho, quem hodie habemus, non putat intelligendum hic Nostrum Ez. Spanh. vir de literis & de Rep. optime meritis, (in Hymn. Ap. f. 112.) sed forte de altero iunior e sorore eius nato; quamquam fateatur hunc fere designari, cum nulla alia additur distinctionis nota. Rem & ego in medio relinquo. De eo tamen Cas. ad Athen. 147. (Constat, doctissimum virum calumniandi ansam invidentibus praebuisset, quod multa quidem, sed brevia, carmina oderet. Solitus dicere Callimachus, magnum librum magnum esse malum — tandem ut os obturaret malis hominibus, magnum poemata Hecalen inscriptum coactus est edere.) V. Athen.

III, Καλλιμάχος ὁ γραμματικὸς τὸ μῦθα βιβλίον ἴσον ἔλεγεν εἶναι τῷ μεγάλῳ κακῷ. Ego certe apud eundem Athen. IX, 387 F. — quando Ister dicitur καλλιμάχειος συγγραφεὺς, ad vitium respici credo, quod hic a Luciano notatur. SOLAN. Iuniorum quendam Callimachum hunc esse, credit Spanhem. ad Callimach. p. 118, quia alter brevitatis amans. REITZ. Pierson. ad Moer. Atticist. p. 440, notante cl. B. de Ball. pro Καλλιμάχος reponendum coniiciebat Ἀντίμαχος.

ibid. Πόσοις ἔπει) Brevitatem Callimachi Battidae laudat, & haec Luciani forte ad alium pertinere, coniicit Spanhem. ad H. in Apoll. 112, p. 118. GESN.

ead. l. 5. Μηχανήμα) Vid. Thucyd. IV, 100. SOLAN.

ead. l. 6. Πολιορκίας σχῆμα) In Thucydide laudat, quod nimis non sit in describendis παύροις μάλλον δὲ ὁ Θεουκυδίδης αὐτὸς ἐλίγα τῷ τοιοῦτῳ εἶδει τοῦ λόγου χρησάμενος, σκέψαι, ὅπως εὐθὺς ἀρίσταται, ἢ μηχανήμα ἐμπνεύσας, ἢ πολιορκίας σχῆμα δηλώσας ἀναγκαῖον καὶ χρειῶδες ἐν, ἢ ἔτι πάλαιον σχῆμα, ἢ Συρακουσίων λιμένα. Quis credat, tam politum scriptorem usum fuisse in eadem περικοπῇ bis voce σχῆμα, ne dicam πολιορκίας σχῆμα, quod vertunt obsidionis speciem, inepte dici. Ms. optime, ἢ πολιορκίας χῆμα δηλώσας ἀναγκαῖον καὶ χρειῶδες, aut rem ad obsidionem necessariam & utilem exponens. De Sottrato vide Plin. XXXVI, 12, & Strab. lib. ult. GRAEV. Perperam in vulgatis legitur hic σχῆμα pro χῆμα, quod recte exhibet ed. I. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐπιπλοῶν) Valde probo Ἐπιπλοῶν, etsi vulgatam exhibeo. REITZ.

ibid. Σχῆμα) Non offendit me repetitio nominis σχῆμα, alioquin sexcenta & Nostri, & optimorum quorumque scriptorum, loca damnanda essent: sed illud offendit, quod libros omnes obsedit, ἔτι πλοῶν σχῆμα, inconcinnum profecto, ubi id, quod coniunctum est, nempe Συρακουσίων λιμένα, indicat, transire iam ad ipsa singularia exempla auctorem. Breviter Ἐπιπλοῶν σχῆμα legendum esse, ac sine dubitatione inter Luciani verba recipiendum, pauci ita vel duri erunt ad haec studia, vel tam morosi, quin nobis assentiantur. Describit Ἐπιπλοῶν σχῆμα Thucydides VI, 96, tanquam χαρίων ἀποκρίμων τε καὶ ὑπὲρ τῆς πλοῦς εὐθὺς κειμένου κ. τ. λ. Nomen *Epipolarum* servari tanto magis hic & supra debuit, cum etiam Livius hanc Syracusarum partem patrio more appellavit XXV, 24, 4. GESN.

. Pag. 216. l. 2. Ἐξω τοῦ δίκ.) Sic intelligo: non habebitur

illarum ab auditore vel lectore ratio, ut qui eas vel plane omis-
surus, vel indignas iudicaturus sit, quibus assentiat: quem-
admodum nempe, accusationis extra tribunal prolatae nulla
habetur a iudice bono ratio. GESN.

ead. l. 3. Θεοπόμπῳ) Atqui *Theopompum* hunc ipsum Athen.
III, p. 85 A. veritatis amantem ait fuisse, eiusque pervestigian-
dae studio magnam pecuniae vim insumpsisse. Μαρέτω, in-
quit, παρὰ Θεοπόμπου τοῦ Χίου ἀνδρὸς φιλαλήθους καὶ πολλὰ
χρήματα καταναλώσαντος εἰς τὴν περὶ τῆς ἱστορίας ἐξέτασιν
ἀκριβῆ. De impensis *Theopompi*, inquit ad hunc locum Casaub.
non tacet Dion. Halic. in epist. ad Pomp. De amore veritatis non
desunt, qui obstrepant. Athen. ipse l. 6 δυσμενέστατον appellat, pa-
rum constans sibi. Sed quia ingenua libertate vitia hominum *Theo-*
pompus carpsit, multorum odia veritas illi paraverat. Itaque βά-
σκανον & aliorum virtutibus invidentem multi pronuntiarunt, quos
refellit Dionys. Lucianus &c. Hinc *Theopompicum* scribendi genus
nominat Cicero, cum de omnibus omnia libere palam dicuntur, ad
Att. II. De *Theopompi* maledicendi prurigne non Lucianus
solus, sed multi conquesti sunt viri gravissimi. Ciceronis iudi-
cium audivisti. Lege etiam Corn. Nep. in Alcibiad. c. 11. V.
& Plut. 1570 f. SOLAN.

ead. l. 6. καὶ μὴν καὶ) Hic potius pleonasmus elegantiae est,
(licet alibi illud nimis frequentatum καὶ oderim) sic etenim &
Long. Paft. I, pag. 26 ed. Iungerem. καὶ ἅμα καὶ αὐτῇ ἡμέρᾳ
ὑπεβέγγυστο. Idem p. 28, καὶ λαβοῦσα καὶ αὐθις ἐνέβαλλε τῇ
πάλῳ. Noster supra c. 37, καὶ γὰρ Δία, καὶ ἐν στρατοπέδῳ. Et
c. 46, καὶ μὴν καὶ συνθήκη. & Sompn. c. 7; ubi similia iam no-
tavit Hemsterh. Et non semel alibi. REITZ.

ead. l. 9. Σὺ) Sic ed. I. In reliquis est σοί. SOLAN. Legendum
esse, non σοὶ δ', ut lectum est adhuc, sed σὺ δ', ut interpretati
sumus, facile, puto, constabit. GESN.

ead. l. 10. Πολλάκις) Notabat Solanus noster, Vorstium le-
gere ὡς πολλάκις, non imperite profecto, ubi cetera sic lege-
rentur, ut in I. quae πολλάκις τοῦτο ἐρῶ, idque sine parenthe-
si, habebat: cum vero aliae non τοῦτο, sed τὸ αὐτὸ exhibeant,
& parenthesin etiam nonnullae addant, non opus iam ὡς ad-
dere; verum illud γὰρ ex W. potius reciperem. REITZ.

Pag. 217. l. 1. Δουλοπρεπὲς) Antiquiores fere omnes edd.
legunt hic δουλοπρ— barbare, Ald. nempe I. & B. 2. P. etiam.
Sed bene habet in Fl. Fr. etiam S. & A. & in M. Cod. SOLAN.

ead. l. 3. Κριδίων ἐκάϊνον ἀρχιτέκτονα) Nomen ex inscriptione
ne, quam mox exhibet, patebit. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐπὶ τῇ φάρῳ πύργου) De hac turri vid. Scholium ad Icaromen. c. 12, & notam Humphr. Prideaux ad L. I Partis posterioris historiae suae, qua vetus testamentum cum novo connectit, p. ed. in 8°, 9. SOLAN.

ead. l. 8. Παραιτόριον) Plur. Anton. 814 B. & Ovid. am. II, El. XIII, 7, Paractonium vocant. Strabo etiam non semel & Polyaeus Strat. II, p. 145 C. Sed mutare hic non ausim; & omnino sic editum a Luciano ipso, ut vulgo nunc legitur, existimem. SOLAN.

ead. l. 9. Ἀφύκτον) Sic sexcentis in locis apud hunc scribitur, ut in Dial. Apoll. & Merc. seu Θ. δ. XVII, ἔπειτα δὲ συνέεις ἐν ἀφύκτῳ ἐχόμενον αὐτὸν, ἰκέτους. Sic in Μισθ. c. 3 B. in Γυμν. c. 2 & 29. In Περθ. etiam c. 2 &c. & auctoribus Mss. A. B. & M. in Ἐμμ. c. 79. Ut nullum dubium sit, debere etiam hic scribi ἀφύκτον, non, ut in omnibus, ἀφουκτον. M. tamen Codex, qui in Ἐμμ. etiam habet ἀφύκτα, hic mendose cum ceteris ἀφουκτον habet. SOLAN. Ἀφύκτον verum esse, vid. var. lectt. ad Ver. Hist. I, c. 39; & supra, Deor. Dial. XVII. REITZ.

ibid. Οικοδομήσας οὖν) Illud οὖν epanalepsi inservire, vid. supra ad Zeux. c. 1. REITZ.

ead. l. 10. Αὐτοῦ) Etsi veteres edd. αὐτοῦ spiritu leni hic quoque scribunt, & supra aliquanto lenior visus sum in tolerando αὐτὸν pro αὐτὸν, hic tamen ad perspicuitatem sensus nimum interest, qui omnino reciprocum postulat: suum enim, non regis, nomen intro scripserat architectus. REITZ.

ead. l. 11. Ἐπιχρίσας) Unde haec habuerit Luc. incertum. Strabo enim & Plin. factam ei a rege inscribendi proprii nominis potestatem, disertis verbis testantur: hic XXXVI, 12; ille XVII, p. 791 D. Vide, si lubet, Is. Voss. ad Pomp. Melam II, 7, & Luciani Schol. ad Icarom. no. 48. SOLAN.

ead. l. 15. Θεοῖς σωτῆρσιν) Ptolemaeum & Bereniceam intelligunt viri docti bene multi. Consule Spanh. 415. Eandem inscriptionem habet Strabo l. c. SOLAN.

Pag. 218. l. 1. Ἀλλ' εἰς τὸν νῦν, καὶ τὸν νῦν καὶ τὸν αἰὼν) Ἀλλ' εἰς τὸν νῦν, καὶ τὸν ἔπειτα. κ. τ. α. MARCIL.

ead. l. 8. Κεκύλισται ὁ λίθος ἐν Κρανίῳ.) Κεκύλισται ὁ λίθος. Refert ad dolium Diogenis. MARCIL.

ead. l. 9. Πίθος) Sic omnino legendum cum M. & editionibus nonnullis. In L. & aliis λίθος, prave. Vid. supra cap. 3, ad quam historiam alludit. SOLAN.

ibid. Κρανίῳ) Lucianus, praecepta historica claudens, ait, se exhibuisse normam & amulum iustae historiae, quam si qui

observent, bene se rem habere, & alicui bono suum hoc fore scriptum; sin minus, volutatum esse in Cranio dolium (εἰ δὲ μὴ, κεκύλισται ὁ πίθος ἐν Κρανίῳ). Alludit Noster ad id, quod supra cap. 3 de Diogene satis lepide narraverat; nimirum eo tempore, quo Philippus Macedo diceretur Corinthum invasurus, valde turbatos fuisse Corinthios, & ad opus se accinxisse; alios aliud parasse; hunc arma fabricatum esse; illum lapides attulisse; neminem denique fuisse otiosum. Quo viso, Diogenem, cum nihil, quod ageret, haberet, nec a quoquam ad aliquod adhiberetur, multo studio volutasse sursum ac deorsum per Cranium suum dolium, interrogatumque, quid illa ageret, respondisse, se quoque, ne solus inter tot laborantes cerneretur otiosus, volutare suum dolium. Id ergo vult hoc in loco Lucianus, omnes hac tempestate, tantopere πολυφώνῳ, aliquid historici lucubrantur: ego vero, ne solus nihil dicar fecisse, historici partes persecutus sum: si ad aliorum id fecero utilitatem, operae habiturus sum pretium; sin, cum Diogene aliquid saltem egero. Ceterum Cranium, in quo Diogenem degisse, ex hoc loco patet, fuisse gymnasium ante Corinthum, ait Diogenes Laërtius, qui locum hunc non, ut hic Lucianus cum Hesychio, Κράνιον, sed Κραγεῖον appellat. In Nostri primo Mortuor. dialogo scribitur Κράνειον. IENS. Videas Th. Marcil. quoque scribere Κρανίῳ; sed cur hoc improbem, vid. supra ad c. 3. REITE.

IN VERAE HISTORIAE LIB. I.

Pag. 219. l. 1. ΑΛΗΘΟΥΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ) Fabulosarum narrationum eiusmodi antiquiorem hac eam fuisse Photius censet, quam Antonius Diogenes de Thule insula lib. XXIV ediderat. De quo libro ille Cod. CLXVI, p. ed. Aug. 184 & seqq. Addit enim p. 189, καὶ γὰρ τοῦ περὶ ἀληθῶν διηγημάτων Λουκιανοῦ, καὶ τοῦ περὶ μεταμορφώσεων Λουκίου, πηγὴ καὶ ῥίζα εἶναι τούτου. Sed cum putarit Photius, ut ex sequentibus eius verbis patet, Diogenem Antonium suum vixisse fere Alexandri Magni tempore; vanissimam hanc eius coniecturam, ego quidem existimo; Lucianoque fuisse recentiorem, cum hanc rem, ut novam prorsus, aggredi sibi visus sit Noster. SOLAN.

ead. l. 3. Ἀθλητικαῖς) *Mos athletarum*. Praefatio in veras narrationes, in qua de corporis & animi cura agit, ac docet, quibus modis utriusque labores sint moderandi. De remissione

studiorum lege Quintil. L. I, c. 4, Cic. in Offic. Senec. de vita tranquil. c. 15 & ult. COGN.

ead. l. 4. Εὐεξία) Medicis εὐεξία est perfecta sanitas, sive, ut Galenus definit, τῆς ὑγαινῆς ἕως ἡ τελειότης. Vid. Foessii Oecon. Hippocr. Εὐεξία vero athletica aliquanto plus significat: est enim ea quidam excessus sanitatis, id est, corpus musculofum, torosum pleniusque nutritum exhibens. De athletarum isto habitu, ac victu, quo illum acquirebant atque conservabant, vid. Mercurial. de Art. gymnast. REITZ.

ead. l. 11. Ἐμμελές) Sic supra Συγγρ. c. 14, Ὅρεσ ὡς ἑμμελὲς ἢ ἀρχή. SOLAN.

Pag. 220. L. 1. Τῶνδε τῶν) De repetitione ista articuli iam bis alibi monuimus. Sed conf. modo Somn. § 15, τῆς δὲ τῆς διακαιοσύνης. Addo hic tantum Long. Past. II, p. 68 ed. Iungerm. ἐν τῶνδε τῶ ἀντρω' & p. 67, ἀρα μὲνησαι του πεδίου τοῦδε, καὶ τῶν Νυμφῶν τῶνδε; quod tamen inverso ordine positum maiorem demonstrandi vim habet. Sed rursus, ut Noster, idem Longus I, p. 3, ἐν τῶνδε τῶ ἀγρῶ. Et ibid. paulo supra, ἐκ ταύτης τῆς πόλεως τῆς Μιτυλήνης. Atque alibi passim. REITZ.

ead. l. 6. Τίνας — σ — τας) In L. Fl. & B. 2. recte legitur τίνας; in reliquis τίνα, corrupte. SOLAN. Πρὸς τίνας habere dixi Fl. & B. 2. ceteras τίνα. Quod tamen non de accentu quoque intelligendum; nam scribunt πρὸς τίνα & πρὸς τινας. Ego vero ex Grammaticis praeceptis post praepositionem accentum encliticae reddo. Etsi edd. Luciani ubique aliter habent. Atque autem particula sequente, accentum praepositionis inverso, scribens πρὸς τε. REITZ.

ead. l. 8. Συγγεγραφέων) Ita Mf. Reg. 3014. melius, quam quod adhuc legebatur, συγγεγραφέας. Ex eodem Mf. mox edidimus ἀνέγραφοι, sensu ita postulante. Edd. enim exhibebant ἀνέγραφοι.

ead. l. 10. Κτησία) Liber iste Ctesiae cum reliquis eiusdem periit. Photius tamen ex eo nonnulla excerpsit, ex quibus, si ex aliis nesciremus, vanum ac mendacem Ctesiam fuisse satis demonstratur, qui fabulas meras pro visis & auditis tradat. Vid. Plutarch. in Artax. SOLAN.

ead. l. 12. Ἄλλου εἰπόντος) Longe rectius in Flor. Cod. quem secutus est interpres, ἄλλου ἀληθεύοντος. Probatur illius historia, vel qui rebus interfuit, vel qui e commentariis eorum, qui affuerunt, hausit: unde illud in historico fide dignum καὶ ἡμῖς ἔδοξα ἄμειβα, qua de re locus alius dicendi. BOURD. Lucianus proxime praecedenti libello, praeceptis datis, quae bo-

no observanda sint Historico, quo specimen alicuius historiae, haud dubie secundum leges a se latas conditae, ipse exhibeat, hoc in libello ipse narrat historiam. Veram quidem eam inscribens, pro falsa & ficta tamen haberi censens. Ne autem sine exemplo videatur narrare, quae nusquam scripta vel picta existent, Ctesiae & Iambuli exempla commemorans, Κτησίας ὁ Κτησιόχου, inquit, ὁ Κνίδιος, συνέγραψε περὶ τῆς Ἰνδῶν χώρας, καὶ τῶν παρ' αὐτοῖς, ἃ μὴτε αὐτὸς εἶδε, μὴτε ἄλλου εἰπόντος ἤκουσεν. Ἐγραψε δὲ καὶ Ἰαμβούλος περὶ τῶν ἐν τῇ μεγάλῃ θαλάττῃ, πολλὰ παράδοξα, γνώριμον μὲν ἅπασιν τὸ ψεύδος πλασάμενος, οὐκ ἀτερπὴ δ' ὅμως συνθεὶς τὴν ὑπόθεσιν. Ctesias, Ctesiochi filius, Cnido oriundus, de regione Indorum, deque iis, quae apud illos sunt, ea conscripsit, quae neque ipse viderat, neque ex alio narrante intellexerat. Scripsit autem etiam Iambulus de rebus in mari magno, multa praeter omnium opinionem, ficto quidem mendacio, quod omnibus esset manifestum; non tamen iniucundo composito argumento. Hic pro εἰπόντος ex Flor. Codice ἀλθεύοντος profert Bourdelotius, idque vulgato rectius iudicat. At Hercules, non puto, facile quemquam hic quidquam mutari velle, qui vim orationis consideret. Ctesias, ait, Cnidius de Indorum regione & rebus ea scripsit, quae neque ipse viderat, neque alium dicentem audiverat. Id vult Notter, ea, quae de Indis scripserit Ctesias, esse plane ficta: id vero probat eo, quod ipse Ctesias eorum nihil neque vidisset, neque fando accepisset. Nam si ab aliquo, sive vera, sive falsa narranti, ea audivisset, non omnino potuissent illa dici ab Ctesia esse ficta. IERS.

ead. l. 13. Ἰαμβούλος) De mirificis hominum formis in India quaedam tradidisse, testis est Tzetzes Chil. VIII, h. 144. Quando scripserit, ignoratur. Citatur etiam ab Harpocratio-
ne in Ἀβαρις. Vid. Voss. L. III. Adde his Megasthenem Plut. 1728 C. SOLAN.

ead. l. 16. Τὰ αὐτὰ τοῦτοις) Eadem, atque illi. Sic mox § 5, τὴν αὐτὴν ἐμοὶ γνώμην ἔχοντας. Et de Salt. § 2, ac sexcenties alibi. Plutarch. de virt. mulier. pr. Οὐ τὴν αὐτὴν τῷ Θουκυδίδῃ γνώμην ἔχομεν. Aristot. Hist. anim. I pr. Τὰ αὐτὰ ἀλλήλοις, eadem inter se. Et de generat. animal. III, 5, οὐχ ὁμοιοτρόπως ἔχει αὐτοῖς. Quem Graecissimum & Latini amant, dicentes, idem facit illi, pro idem quod ille. Vid. Corr. ad Sallust. Catil. 20, 3, exemplorum satis adducentem. Non monerem, nisi viderem, plerisque hodie scribere minus probare, idem est cum illo. Et si paulo alio sensu non barbarum pronuntio, eadem vobiscum agam; nec satis credo affirmanti Cortio, Sallustium l. c. eun-

dem Graecismum adhibuisse, cum scribit, *simul quia vobis, eadem mihi, bona malaque intellexi*; quia dativus *mihi* simplicius refertur ad *mala*, quam ad *eadem*, ut sensus sit, quae *mala mihi*, i. e. pro me. REITZ.

Pag. 221. l. 5. Ὀμήρου Ὀδυσσεύς) Ulysses in patriam rediturus, gravi exorta tempestate, primum in Ciconum litus ap-
pulsus est. Atque inde rursus solvens, simili tempestate eiectus
in Africam ad Lothophagorum gentem pervenit: inde in Si-
ciliam delatus est, ubi Cyclopi oculum eruit praeusto stipite.
Hinc in Aeoliam navigans, ab Aeolo ventos coactos in utrem
obtinuit. Postea ad Laestrygonas, tum ad Circen pervenit,
post haec in insulam Syrenum delatus est. Inde Scyllam trans-
iens & Charybdim, in Siciliam pervenit, tandem in Phaeacensium portum adnatavit. COGN.

ead. l. 9. Ἰδιώτας τοὺς Φαιάκας) Vacui capitis populum Phaeaca dicit Iuv. (XV, 23.) VORST.

ibid. τοὺς Φαιάκας) Alcinoο Corcyrae regi, & eius populis Phaeacibus, Ulysses Laestrygonas, Cyclopas, & alia monstra a se conficta narrabat, & iis, omnia vera esse, persuadebat: unde Iuvenal. *Tam vacui capitis populum Phaeaca putavit.* COGN.

ead. l. 14. Κενοδοξίας) Emend. Vorstii & ed. S. in reliquis enim *καυοδοξίας* legitur. SOLAN.

Pag. 222. l. 2. Ἐπιπόνθειν) Utinam potius nobis reliquisset Lucianus historiam aut suorum temporum, aut certe suam. LA CROZE. Et *facere & pati* simul comprehendit hoc verbum. Vid: Herodian. I, 17, 22. Adde Nostrum Prometh. fin. ubi τί *ἀν πάθοιμι*; quid faciam? vertit Hemsterh. cetera ad Garakerum remittens. REITZ.

ead. l. 6. Γράζω) Vid. Reines. Ep. 25 ad Casp. Hoffmannum p. 99. v. Arabonem L. XI de Massagetis p. m. 487. LA CROZE.

ead. l. 8. Μηδὲ ἔλας ὄντων) Simile fere, quod apud Plut. de Homeri cum Hesiodo certamine traditur 267 A. Μοῦσα μὲς ἔνεπ' ἐκείνα τὰ μὴ τ' ἐγένοντο πάροιθεν Μῆτ' ἔσται μετόπισθεν. SOLAN.

ibid. τὴν ἀρχὴν) Ab initio versum est tam in Paris. quam in Benedict. Recte Gesnerus, *omnino*: ac tam saepe in hac locutione male vertenda olim erratum, ut iure *scopulum interpretum* eam vocet Hemsterh. ad Nigr. § 26. Monuere id quoque alii, Ienius, Ellnerus &c. Sed posterior hoc quoque recte addit, (ad Ev. Ioan. VIII, 25.) ab recentioribus vicissim saepe peccari, quasi semper *omnino* significet; cum tamen & inter,

quum sit vertendum, a principio, ut suo loco indicabo. REITZ.
ead. l. 11. Οὐρίω) Non contemnenda Aldina lectio *εὐρω*,
 quam cur deferuerint, qui sequi alias presso pede solent, non
 video. Certe Euro opus esse de Herculeo fretō Oceanum in-
 trantibus, constat. Sequitur mox *οὐρίω ἀνέμω*, unde huc as-
 sumtum videri potest. GESN. *Οὐρίω* Aldina prima aequae habet
 ac reliquae. Hinc *εὐρω*, quod Gein. ait Aldinam esse lectio-
 nem, forsan erit ex *Ald. 2.* Quod reciperem, si & prima ha-
 beret. Sed potest recipi altero loco, ubi duo Codd. *εὐρω* ha-
 bent. Non tamen movi vulgatam, quia non magni interest.
 REITZ.

ead. l. 16. Πάμπολλα μὲν) *Mēn* abest ab edd. Nos reposui-
 mus ex Mss. Regg. 2954 & 3011, monente cl. B. de Ballu,
 propter sequens δέ, — *ἰκανὸν ΔΕ καὶ ὕδωρ*.

Pag. 223. l. 5. Ἀκατος) Praedonum etiam esse Acatia, sive
 Acatos, Schefferus e Strabone docebit volentes. GESN.

ead. l. 7. Οὐρίω) P. L. *εὐρω*, quod eodem redit, adeoque vul-
 gatam servavimus. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐπεδίδου) Vis verbi ex opposito *ἐνδιδόναι* magis
 elucet; vid. utrumque paucis expositum supra Hermot. cap.
 24. REITZ.

ead. l. 10. Ἐπεγίνετο) In verae historiae libro primo leve
 est mendum, quod ex Mss. tolles, *καὶ κύμα ἠυξάνετο, καὶ ζό-
 φος ἐπεγίνετο, & fluctus intumuit, & caligo orta est.* Vulgo *ἐπεγί-
 γνετο*. GRAEV. *Ἐπεγίνετο*) Secuti sumus Mss. Gr. cum leviuf-
 cula, ut vides, mutatione. Ed. *Iunt.* cum aliis hic errat; sed
 supra pro *ἐπεδίδου*, *ἐπεγίνετο* habet. SOLAN. Tempus imperf.
 ex edd. saltem servavi. REITZ.

ead. l. 12. Αὐτοὺς) Facile obsequor Solano, qui spiritum
 editionum lenem correxit, ac deinceps minus sollicitus, ubi
 necessitas exigeret, idem faciam: nam quia scribae pro arbitrio
 in his egere, cum antiquissimi Codices spiritus & accentus
 ignorent, dehinc regulas Grammaticas observabimus, parum
 curantes, quid scribae sibi indulerint in his minutiis. Confer
 tamen supra a me dicta ad cap. 33 Quom. conscr. hist. & mox
 c. 15. Ceterum *αὐτοὺς* pro *ἐαυτοὺς* hic valet pro *ἡμᾶς*, vel *ἡ-
 μᾶς αὐτοὺς*. Exemplum unum dedit L. Bos, etsi aliud agens,
 ad Act. Apost. XXVIII, 16, ex I Reg. XXVI, 11, *ἀπέλθωμεν
 ἡμεῖς καθ' ἑαυτοὺς*. Reliqua enim, quae ibid. affert ad demon-
 strandum, *καθ' ἑαυτὸν* significare *per se, separatim, seorsum*,
 huc non pertinent, quia tertiae personae verbi iunguntur; in
 hoc autem primae etiam aequae ac in Luciano adiunctum est.

Adde Catapl. § 9, καὶ μνήμα ἑαυτῷ παμμέγεθες ἀναστήσας, ἐπιγράψω ubi ἑαυτῷ etiam pro ἑμαυτῷ, licet Solanus id mutatum velit. Idem erat in nonnullis edd. in de Merced. cond. § 30. Sed quia aliae edd. & Codd. ibi habebant ἑμαυτὸν, hoc recepimus. Licet enim & ibi tolerabile dixeris ἑαυτὸν, tamen non semper eodem redit; cum ἑμαυτὸν interdum ambigui vitandi gratia praefendum sit, ut vid. ad Herodoti sive Aëtionis cap. ult. REITZ.

Pag. 224. l. 4. Αὐτῶν) Legendum videtur αὐτοῦ, ibi, nisi prius malis obliterari. SOLAN.

ead. l. 5. Ἀνελεθεῖν) Sic P. rectius, quam ἐπανελεθεῖν, quod in omnibus impressis reperio. SOLAN.

ead. l. 7. Χαλκού) Genitivus materiae, ut Grammatici aiunt, ut mox 2 Ver. Hist. c. 33, καράμου πεπονημένη. Sic Long. Past. III, 109, πύρας ἐλάφου, peram e pelle cervina. Theocr. Eidyl. 25, (al. 26.) v. 206, βάκτρον ἐπηρέσεως κοτίνιοιο. Sed haec nimis nota. Conf. tamen fratris G. O. Reitzii Belg. Graec. pag. 322. Vere autem est ellipsis praeposit. ἀπὸ, quam Noster alibi addit, ut in Asino c. 53, κλίνη ἦν μεγάλη ἀπὸ χελώνης Ἰνδικῆς πεπονημένη. Vel potius ellipsis τοῦ ἐκ. Vid. lenf. Lect. Luc. pag. 344. REITZ.

ead. l. 15. Οἶνον ῥέοντι) Similia apud Eustath. in Amorib. BOURD. Οἶνον ῥέοντι ὁμοιοτάτω habent omnes, corrupte, haud dubie, neque enim ad fluvium, sed ad vinum referri debet. Lege itaque aut οἶνω, quae solita est huius verbi constructio, ut Γυμν. c. 25, aut ὁμοιοτάτων. At ne tum quidem sublata est omnis difficultas. Mihi ultra, quam dixi, non liquet. Ctesiam autem hic ridet, qui plures huiusmodi fontes in Indicis, teste Photio excerptore, memorat. Neque solus Ctesias, cum apud Strabonem Calanus ipse fontes olim lacte, vino & melle fluxisse dicat in Onesicriti historia XV, p. m. 489 A. SOLAN. Infra Γυμν. c. 25, ἰδρῶτί τε εὐθύς πολλῶ ῥέοντι, & alibi cum dativo ap. Nostrium aliosque, ut Homer. Odyss. E, 70, Κρήνας — ῥέον ὕδατι λευκῷ quod notius, quam ut pluribus adstruatur. Verum quia & accusativo iungitur ῥέον, diceres vulgatam οἶνον ῥέοντι servandam fuisse; nam sic Eurip. Hecub. v. 527: — ἐν χερσὶν λαβὼν δέπας Πάγχερσον, ἔρρει χερὶ παῖς Ἀχιλλέως Χοῶς θανόντι πατρί. — Sed neque sic cohaereret cum sequentibus: quare vitiosam scripturam reliqui, ut pro arbitrio corrigi queat. REITZ.

ibid. Οἶός περ) Sic Mss. Regg. 2954 & 3011. Edd. οἶος, siue περ.

ead. l. 16. Τὸ ῥεῦμα) Articulum in edd. deficientem addidimus ex Ms. Reg. 3011.

ibid. Ἐνιαχοῦ) Ad h. v. in eodem Ms. legitur Scholion: ἐν τισὶ τόποις.

Pag. 225. l. 3. Δόξαν δέ μοι) Conf. mox infra huius narrationis c. 11. REITZ.

Pag. 226. l. 1. Τοιαύτην παρ' ἡμῖν τὴν Δάφνην γράφουσι) Interpretes, *talem apud nos Daphnen describunt*. Immo non magis Daphnen, quam Phaëthontidas, quam Myrrham, aliasque in idem immutatas: neque hic quidquam descriptiones poetarum aut fabulantium. Verti debuit, *talem apud nos depingunt Daphnen &c.* GRON.

ead. l. 4. Μεστοί) Ex Ms. Reg. 2954. Vulg. μεσταί.

ead. l. 7. Ἡσπάζοντο καὶ) Ms. Reg. 2954 ἡσπάζοντό τε καὶ, cui lectioni faver, quod in Ms. Reg. 3011 legitur, ἡσπάζ. το τε καί. Quare illud τε, quod deerat in edd. in textum iam admittere non dubitavimus.

ead. l. 16. Ὅσον οὐδέ πεω) Sic Herodian. I, 13, 6, ἡμῖν δὲ (αἰτίον) ἑσόμενον ὅσον οὐδέ πεω. Confer, si lubet, de Merc. cond. cap. 31 f. ubi eadem phrasis occurrens obiter explicatur. Sic ὅσον οὐ πεω Bergl. ad Alciphr. I, 10. REITZ.

Pag. 227. l. 3. Συμπλοκὴν καὶ) Haec defunt in Cod. Flor. BOURD.

ead. l. 5. Ολνισμένοι) Minus etiam, quam in aliis, assequemur in hisce libris Luciani suavitatem: quod molli & in partes omnes sequax lingua liberrimam illi fingendi voces potestatem tribuit, quam Romana refugit modestia. Quis enim ferat nos, si hic presse secuti verba Graeca poneremus, *aquati simul & ex fluvio vinati*? Atqui a ligno lignari est, quidni vinari a vino? Nempe Graiis praeter ingenium etiam dedit ore rotundo Musa loqui: nos Musas colimus severiores. Simili de causa *Hippogrypos*, *Hippomyrmeces*, & id genus composita, semel quidem in parenthesi interpretamur *equivultures*, & *equiformicas*: ceterum ut propriorum formam retineant, & illam peregrinitatis commendationem, Graecis ordinarie utimur. GESN.

ead. l. 9. Οἶον) Quidam legendum putant ὅσον. BOURD. Non designat Solan. quinam Codices ὅσον habeant, alioqui deliberassem, anne praestaret id recipi. Ita enim solet Noster ὅσον, non οἶον numeris addere, ut infra c. 30, ὅσον σταδίων χιλίων, ac tam saepe alibi, ut vix opus sit plura addere: quod nec ex aliis proferri opus est, nisi ex solo Long. Paft. L. 2, pag. 70

ed. Iungerman. ἑσὺν δέκα σταδίους, & L. 3, pr. σταδίους ἑσὺν ἑκατὸν. REITZ. Mss. Regg. 2954 & 3011 ἑσὺν ἐπὶ σταδίους τριακοσίους.

in Schol. Ἦσαν &c.) Forſan Lucianum pro more deridens Scholastes, ironice addit: immo tercenties tria millia fuere; five, cur non potius tercenties plura, Luciane, fingis fuiſſe ſtadia? diſtantia enim lunae ab terra longe maior eſt, quam tu eam ponis. Patet autem corrupta eſſe verba, neque credo, Scholiaſten lunae diſtantiam ab terra tantam ſciuiſſe, quanta hodie ab aſtronomis eſt detecta, quippe quae in apogaeo 60 ſemidiametrorum terrae ſtatuitur, id eſt, milliar. 25800, ſi toti terrae diametro 860 tribueris, quot Sturmius in Scientia Comiſca pag. 20 f. ponit. REITZ.

Pag. 228. l. 3. Ἐφαίνοντο ἡμῖν καὶ ἄλλαι νῆσοι) Καὶ in edd. omiſſum recepimus auctoritate Mss. Regg. 2954 & 3011.

ead. l. 8. Δόξαν) Sic absolute, pro, cum placuiſſet, cum decretum eſſet, ſupra Harmon. cap. 4, & hac Hiſt. c. 7. Et Long. Paſt. 1, pag. 5 ed. Iungerm. (p. 4 ed. Moll.) Δόξαν δὴ καί κειν, τὰ μὲν συνεκτεβεντα κρύπτουσι. Ubi Mollius ſimilia ex Lucian. Nigr. & Thucyd. dedit; licet haud indicatis locis, quae tamen non inquirimus, quia tria haec iam a nobis adducta reſtimonia ſufficiunt, & locutio non adeo infrequens eſt. REITZ.

ead. l. 14. Νεὼς γὰρ μεγάλης φορτίδος ἱστού) Vertunt, navis onerariae malo, & ſic omiſſo vocis ſecundae reſpectu, cuius eo diligentior ratio haberi debuerat, quia ſcimus, varias eſſe earum navium magnitudines ac meſuras; & cap. 18, τῶν δ' ἵππων μέγεθος, ἑσὺν νεὼς μεγάλης φορτίδος non omiſerunt. GRON.

ead. l. 16. Περιπετομένοις) Conf. ſupr. Ἐπιſκ. c. 22. SOLAN.

Pag. 229. l. 3. Συμπεπνῶντων δὲ ἡμῶν) Ἠμῶν non legitur in edd. ſed reponendum monuit cl. B. de Ballu ex Mf. Reg. 2954, in quo nos facile obſecundantes habuit.

ead. l. 6. Ἐνδυμίων) Paſtor fuit admodum formoſus, qui cum in Latmo monte obdormiviſſet, aliquando a Luna deoſculetus eſt, quae in eius amorem ita exarſerat, ut fratri bigas ſuas agitandas dederit. Senec. in Hippolyt. Arſit obſcura Dea clara mundi noſte deſerta, Nitidoſque fratri tradidit curruſ alite regendos. Ovid. Latmius Endymion non eſt tibi, luna, pudori. COGN.

ead. l. 12. Κατορθώσω) Long. Paſt. IV, 130, (male eſt 138 in ed. Moll.) Κατορθώſας δὲ τηλικούτων ἔργων, re praeclare geſta. Et ſic quoque recte vertitur ap. Thucyd. VI, 11, καὶ μὴ κατορθώſας, & niſi rem feliciter geſſeris. REITZ.

ead. l. 13. Ἠλίον κατοικ.) Fuisse, Seneca ait, inter Stoicos, qui d. liberarent, utrumne soli quoque suos populos darent; inepte scilicet qui dubitaverit &c. Lact. III, 23. SOLAN.

Pag. 230. l. 6. Μέσον) Fl. & Iuni. non μέσσον, ut in reliquis. Eadem Fl. μοχ ἀπαντήσας. SOLAN.

ibid. Ὑπαντήσας) Sic rectum esse, vid. infra cap. 21 huius προσηλιῶς. REITZ.

ead. l. 8. Βούλομαι αὐθις ἐξ. τ. π.) Th. Mag. v. Βουλ. SOLAN.

ead. l. 9. Παραγγεῖλαι) Aldina lectio παραστήλαι, licet verbum satis infrequens sit, si fides Lexicis, tamen multo nobis ad seriem orationis videbatur commodius accidere, cum non de imperanda scribendaque colonia, quod est παραγγεῖλαι, sermo sit, sed de deducenda & firmanda, misso exercitu, cui rei παραστείλαι aptissimum esse, si minus aliorum inductione locorum probari potest, tamen ex usu verbi simplicis, & ratione, qua duplicarum est verbum, satis apparet. Idque in interpretatione nostra secuti sumus. GESN. Παραγγεῖλαι & Aldina 1, cum reliq. habet, alioqui lubens reciperem παραστειῖλαι. REITZ. Mss. Regg. 2954 & 3011 ἀποστείλαι.

Pag. 231. l. 4. Τὰ δὲ ὠκύπτερα ἔχει, θριδικίνοις φύλλοις μάλιστα προσεικότα) Vertunt, quae vero ex his velociores erant, pennas habebant laticae foliis maxime similes. Si haec Latina recte se habent; quae igitur ex his lachanopteris erant minus veloces? inprimis cum ipsa vox supponat, omnes fuisse veloces, & quidem pariter. Immo in qua Graecorum parte inveniunt interpretes illas pennas, quae certe sunt nullibi? Intelligit Lucianus totum corpus habuisse obfixum πτεροῖς; sed ex illis πτεροῖς ista, quae proprie constituiebant alas, & quibus volabant, (haec sunt ὠκύπτερα) fuisse talia prout describit. Ergo construe τοῦτο ὄρνεν ἔχει ὠκύπτερα, ac verte: habet autem pennas ad volandum similes maxime foliis laticae. Sequentia ἐπὶ δὲ τούτων cum vertit Benedictus his velli, ineptus est, cum alios illis vehi in praecedentibus dixerit: & melius alii, ibi vero & cum his ordinati. Poterant propius post hos. GRON.

ead. l. 6. Τετάρχο) Velut τετάρχαι, pro τεταγμένοι εἶσι, ita & τετάρχο pro τεταγμένοι ἦσαν Iones dicunt. Verum & Atticos interdum iisdem uti, ex Thucyd. aliisque probat Maittaire de Dialect. p. 354 edit. Haganae. Nec mireris, augmentum abesse; neque credas ἐτετάρχο scribendum, ut ap. Arrian. monente eodem, scribitur (in quo augm. frustra addendo saepe peccant commentatores): in huiusmodi enim temporibus, per se satis polysyllabis ita frequens est abiectio

augmenti, etiam in soluta oratione, ut mirer, qui de eo dubitari queat. Sic Herodian. I, 15, 5, *πεπλήρωτο* ait. Sic Long. Paſt. *πέπαντο*, ad quem doctiff. Iungerman. p. 214 videatur, cuius editio cum non omnium in manibus fit, ex eo quaedam huc tranſcribam: *Longo noſtro*, ait, *familiaſe, iſtud augmentum negligere. Sic ſtatim πεποίκιλτο* (i. e. L. 2, p. 82.) *Ibid. κεκέρωτο*. Notavit talia erudite Caſaub. 2 ad Athen. 15. Et optimis ſcrip- toribus illud uſurpatum, augmentum non uſurare. *Lucian. Tim. καταδεδικαςτο. AEl. 14, πεπιςτεύκεισαν, περιπεπαθήκει. Marci penult. παραδεδώκεισαν. I Ioh. 2, μεμενήκεισαν. Ioh. 11, δεδώκεισαν &c. Ex Heliod. & Lucian. Somn. idem mox aſſert μεμνηχάντο, ac ſic tandem concludit: nec dubito, quin plura talia ſuper- eſſent in auſtorum libris, niſi δοκηſίςοφοι librarij mutaffent. In- terdum tamen recte reſtitui augmentum, credo, ut ſupra non ſemel dixi. REITZ.*

ead. l. 7. Ἄρκτου) Cl. B. de Ball. ad hanc v. adducit Scholion ex Mſ. Reg. 3011: Ἄρκτος δὲ ἐν οὐρανῷ ἐξ ἀστέρων, ἦν καλοῦσθαι καὶ ἄμαξαν, καὶ ὁ μὲν μικρὸς λέγεται ἄρκτοι δὲ δύο τὴν τε Ἐλ- κὴν καὶ τὴν Κυρίσουραν. Sed mutila ſunt haec atque corrupta.

ead. l. 10. Μεγέθους δὲ) Sic Mſ. Reg. 3011. Bene, propter praecedens μὲν — οἱ μὲν ψυλλοτοξόται. In edd. aberat δέ.

Pag. 232. l. 7. Ἀπὸ τῶν κυάμων) Imitatur Homeri Batrachomyomachiam, quam conferat, cui tantum ab rebus ſeriis eſt otii. REITZ.

ead. l. 14. Αὐτὸν) Eſſi αὐτὸν hic vertitur ſc, tamen non adeo opus eſt in αὐτὸν mutari. Non magis, inquam, quam apud Thucydid. IV, 108, λεγοντος, ὡς αὐτῷ ἐπὶ Νίſαιαν τῇ ἑαυτοῦ μόνου ſτρατιᾷ οὐκ ἠθέλησαν οἱ Ἀθηναῖοι ξυμβαλεῖν, dicentis, Athenienſes non auſos eſſe conſligere ſecum apud Niſaeam, ubi ſuum exercitum ſolum haberet. Vides, tam αὐτῷ, quam ἑαυτοῦ, per ſc- cum & ſuum recte reddi. Alibi tamen minime idem eſſe, ſatis ſaepe dictum. Vide ſupr. Quom. hiſt. c. 35, & cap. 6 huius Hiſt. Adde Ev. Luc. VI, 40, ubi αὐτοῦ & αὐτοῦ eodem verſu & ſenſu occurrit. In tribus certe, quas contuli edd. ſic legitur: οὐκ ἔſτι μαθητὴς ὑπὲρ τὸν διδάſκαλον αὐτοῦ κατηρτιſμένος δὲ πᾶς ἔſται ὡς ὁ διδάſκαλος αὐτοῦ. Quorum alterutrum ta- men mutandum, ut ſibi ſimilis ſit contextus. Αὐτοῦ igitur ſpi- ritu leni utrovis loco legerem, & ſic edit. Tigurina anni 1566. haber. REITZ.

ead. l. 15. Οἱ ſύμμαχοι ὡς ἕκαςτοι) Micyllus apud Baſileen- ſes Latine reddidit: porro inter utrumque auxilia, ut cuique magis placuit. Non ſecus ac ſi vidiffet, quod ex Angl. notat Bour-

delotius ὡς ἐκάστοις ἐδόκει, quomodo, si legitur in scripto libro, id factum crediderim ab homine non assequente sensum vulgariae lectionis. Benedictus obscurior, *medium auxiliarii utique singuli*. Quod quid sibi vult? At Graeca vulgata rectissima sunt, notantque propriis cuneis compositas singulas auxiliorum partes, ut loquitur Tacitus IV annal. 16, non dispersas & cum aliis permixtas. In Arriano alibi id quoque corruptum. GRON.

ibid. ὡς ἐκάστοις) Anglic. ὡς ἐκάστοις ἐδόκει. BOURD. Vid. Ἀστρ. c. 7, καὶ οἱ ἄλλοι τ' ἄλλα, ὡς ἐκάστοις ἰλάσκονται, *pro ut cuique libitum est*, vel *ut fors iussit*. Thucydides passim usurpat. Plut. 1033 f. ὡς ἐκάστῳς ἔτυχε. In A. tamen P. & L. ὡς ἐκάστοις ἐδόκει. Sed glossiema est. SOLAN.

ead. l. 16. Ἐξακισχιλίαι) Corruptum esse hunc numerum existimo, & fuisse tantum aut ἔξ μ. aut ad summum ἔξ ηκοντα, ut aliquatenus respondeant equitatus pedites. SOLAN.

Pag. 233. l. 5. Καὶ πεδίον δ' ἐποίησαν) Deleverat particulam δὲ Solanus, adscripseratque ed. Fl. omittre. Si exemplar Florentinum, vel Excerpta ex illo intelligit, (quod tamen alibi *Ex.* vel *Exc.* solet scribere) poterit verum esse, particulam ibi abesse; nec ego adderem, si in edit. quadam vetere abesset; at in edit. *Flor.* certe adest, aequae ac in reliquis, quamvis pleonasmus sit, euphoniae forsitan gratia interposita particula; nisi quis καὶ δὲ malit, ut sit, *iam mox, statim*; quod ad sensum quidem melius, ad euphoniā autem peius. Interim si quis alius Codex praeiret, facilem me in expungendo δὲ praeberem. REITZ.

ibid. Πεδίον ἐπ.) In omnibus libris legitur πεδίον δ' ἐποίησαν sed cum mox sequatur ἐπὶ τούτου, satis paterē puto rationem emendationis nostrae. SOLAN.

ead. l. 6. Εὐδιάνακτος) Mallem Εὐδιάνακτες, ut potius a *sonno* deducatur, quam a *serenitate*. SOLAN.

ead. l. 11. Καὶ διπλέθρος) Intendit significatum illud καὶ, immo admirationem quandam addit, ut Latinum *vel*. Ita & Long. *Past.* 3, p. 127 ed. Iungerm. ἔση καὶ πλούσιος. *Ibid.* versus fin. κρεῖττον καὶ χρυσῷ μέλου φίλημα. REITZ.

ead. l. 16. Ἀεροκόρακες) Interpres secutus est Anglicanum Cod. in quo Ἀεροκόρακες. BOURD. Ἀεροκόρακες praeter A. P. & ed. *Iunt.* & vetus interpres Latinus; & quamvis res nihili est, videtur omnino haec lectio genuina. Edd. reliquae Ἀεροκόρακες. SOLAN. Ἀεροκόρακες Aldus habet, quod vel ideo mihi sit probabile, quod κόραξ, *corvus*, sacrum Phoebo, id est,

Soli cognatum animal: κέρδαξ, saltationis genus, si omnino huc pertineat, forte referatur ad volucres, aut insecta quaedam, quae, quasi resti, choro quodam connexae saltare per aëra videntur. Ceterum quae sequuntur, ea neque Ἀεροκέρδαξ, neque Ἀεροκόραξιν applicare possum, & excidisse aliquid arbitror, nimirum descriptionem τῶν ἀεροκοράκων aut ἀεροκορδάκων, aut nomen novi generis monstrorum, in quod proxima descriptio conveniat. GESN.

in Schol. Εστ'.) In edito erant tantum ξ', i. e. sexaginta. Ego vero ξστ' dedi, i. e. 66, non solum, quia Exc. G. teste Solano, ita habent, sed & πήχεις ξστ' Cod. V. Nam licet Suid. (edit. meae Basil.) vel bis dixisse legatur πλέθρον habere πήχεις ξη', id tamen vitiosum esse, & ex sequentibus facile corrigendum, apparet: ait enim Suidas, πλέθρον esse sextam stadii partem. Stadium vero esse quadringentorum cubitorum. Iam divides 400 in partes sex, prodibunt 66, cum duabus tertiis partibus residuis, cuius residui ratio non habetur, sed numerus rotundus exprimitur. REITZ.

Pag. 234. l. 3. Καὶ ὁ βληθεὶς) Ubi legerem, πόρρωθεν γὰρ ἔσφενδύων βαφαιδίας ὑπερμεγέθεις. ὁ βληθεὶς οὐδ' ἐπ' ὀλγὸν ἀντέχειν ἐδύνατο. eminus enim iaculabantur grandes admodum κυρhanos: vulneratus ne exiguo quidem tempore poterat sustinere; putaram excidisse ὥς, vel aliud quid, ut esset ὥς ὁ βληθεὶς, ut vulneratus, vel similiter. Sed iterum hic agnoscenda fuit fociordia, qua posteriores editiones sunt mutilatae & vitiatæ. Priorres omnes habent καὶ ὁ βληθεὶς, recte. IENS.

ead. l. 4. Δυσσομίας) Angl. δυσωδίας. BOURD.

ead. l. 5. Χρίειν) Ut in Nigr. & in Τοx. BOURD.

ead. l. 32. Κυνοπρόσωποι) Cresiae κυνοκεφάλους hic tangit, de quibus ille multa blateravit. Vide Photii Excerpta. SOLAN.

ead. l. 13. Κάκεινων) Vorst. κακείνοι. Sed nihil muto. SOLAN.

Pag. 236. l. 5. Ὀμηρος) Homer. Il. Π, 459. SOLAN.

ead. l. 14. Τοῦ Ῥοδίου) Angl. Ῥοδίου. BOURD.

ibid. Ῥοδίου Κολοσσεν) De huius altitudine inter antiquos scriptores non convenisse ait Leo Allatius. Verum errat is egregie. Strabo enim eum LXX cubitos altum statuit, Festus vero pedes CV. Idem aliis verbis dicunt, cum cubitus sit pes sesquialter. Vide A. G. 2666, VIII. Scaligerum immerito idem carpit, pondusaeris ex numero camelorum rite subducentem, not. ad Euseb. Chron. pag. 137. De Quintaliis quam movet controversiam, penes mercatores iudicium esto: de usu enim vocis non litigabo. Vide notam nostram ad Συγγρ. cap. 23.

Editio Iunt. 'Ροδίου, cum A. & P. Reliquae 'Ροδίων. SOLAN.

Pag. 238. l. 1. Ἐκλείψις τῆς Σελήνης) Duker. ad Thucyd. VII, 50, (quem adeundum Hemst. in marg. monuerat) observat, Scaligerum ad Tibull. I, 8, 19, existimare, verbum ἔκλειπεν tam de Lunae, quam Solis, defectu ab omnibus Graecis usurpari. Sed nomen ἔκλειψις veteres raro de Luna, immo de Sole tantum dixisse. Verumtamen Aristotelem II Meteorolog. 8 τὰς ἔκλειψεις τῆς Σελήνης dixisse, & post hunc Polyb. V, 78, item Plutarch. in libr. de facie in orbe Lunae non semel, nec non Diog. Laërt. Prooem. § 2, iure huic opponit Dukerus, a quo haec desumfi. REITZ.

ead. l. 6. Ὀμήρου) Vid. Thom. Mag. v. Βούλομαι. SOLAN.

ibid. Ἐπὶ τούτοις) *Insuper* vertere Bened. & Parisinae interpre. Sed vid. quae mox ad vers. hinc tertium dicuntur. REITZ.

ead. l. 8. τῇ προτεραιᾷ) Hoc videri ex Thucyd. III, 36, desumptum, recteque προτεραιᾷ scribi, (pro προτέρᾳ. quod in nonnullis Thucydidis exemplaribus erat,) vid. ap. Duker. ad Thucyd. VII, 51, ubi & hoc Luciani testimonio est usus. Intelligi autem ἡμέρα videtur, quod apud Thucyd. additur; αἷς enim: τῇ μὲν προτεραιᾷ πρὸς τὰ τεῖχη τῶν Ἀθηναίων προσέβαλλον — καὶ ταύτῃ μὲν τῇ ἡμέρᾳ ἀπεχώρησεν ἡ στρατιὰ τῶν Συρακουσίων τῇ δ' ὕστεραιᾷ &c. Et si ἐκκλησίᾳ quoque intelligi queat, ut vid. ad c. 11 eiusd. lib. Noster rursus I V. Hist. I. & Afri. c. 42, & alibi. REITZ.

ead. l. 9. Ἐπὶ τούτοις) Ἐπὶ de conditione, in quam aliquid paciscimur, frequens. Herodian. I, III, 5, Καὶνὰς ἡδονὰς ἐπὶ μεγίστοις μισθοῖς ἐθηρᾶτο. Et ibid. c. 2, 2, ἐπὶ συντάξεσιν οὐκ εὐκαταφρονήτοις καλῶν. Apertius apud eund. III, 12 ipso pr. Ἐπὶ ταύταις δὴ ταῖς συνθήκαις ἀνελθὼν ὁ χιλιάρχης. Noster infra Philopoli. § 16, ἐπὶ μισθῷ μεγάλῳ ἀπαλλάξας τῶν δεινῶν. Long. Past. 2, p. 81 ed. Iungerm. ἥσεν ἐπὶ μισθῷ τράγω καὶ σύργῳ. Inprimis vero solemne historicis ἐπὶ τούτοις & ἐπὶ τοῖσδε dicere, in describendis foederis conditionibus. Thucyd. VIII, 18 pr. Ἐπὶ τοῖσδε συμμαχίαν ἐποίησαντο πρὸς βασιλέα καὶ Τισσαφέρνην Λακεδαιμόνιοι. Ad quae verba Wasse ac Duker. plura produnt exempla, quae hic non reperam. At iam videndum, an igitur ὁμήρου ἐπὶ τούτοις δοῦναι, quod modo praeceffit, non simili fere modo reddendum, *obsides dare in has conditiones*, i. e. se in fidem promissorum obsides daturos. Potest sic intelligi, ac tamen *super* verti, non *insuper*; nam obsidum traditio non adeo est nova actio, sed continuatio & confirmatio prioris. Et si non adeo multum intersit, si quis no-

vam actionem statuat, & *insuper* vertat, cum distinctio paulo maior, quam simplex comma, praecedat; quam distinctionem servandam duxi, ut erat in Paris. ac nonnullis aliis, quia novum verbum ἔβαλεν sequitur, quod posteriorem sensum aliquantum tamen dirimit a prioribus, quae ab alio verbo pendent, nimirum ab ὑπισχυεῖτο. Nam ἐπὶ τούτοις & alibi recte veritas *insuper*, vel *post*, ut ap. Aristoph. Pl. 57, Ἡ τὰ πὶ τούτοις δρῶ. Et ibid. 1002, καὶ πρὸς ἐπὶ τούτοις εἶπεν ἀποπέμπων, & *insuper* dixit haec remittens &c. Et si πρὸς ibi magis adiuvat significationem τοῦ *insuper*; tamen Ael. 2 Var. Hist. 13 med. καὶ ἀγαθὸς, καὶ ἐπὶ τούτοις σοφὸς, & *praeter* haec sapiens. Ne plura addam, quae in promptu essent. REITZ.

Pag. 239. l. 4. Τὴν δ' ἀποικίαν τὴν ἐς τὸν Ἑωσφόρον κοινῇ ποιεῖσθαι, καὶ μετέχειν τῶν ἄλλων τὸν βουλούμενον) Posteriora verba sic perperam reddidit interpr. & qui volet, aliorum sit particeps: nam τὸ, ἄλλων, non pertinet ad verbum μετέχειν, sed ad τὸ, τὸν βουλούμενον, ut sit, q. d. τὸν βουλούμενον ἐκ τῶν ἄλλων. Verte integrum locum: Mittatur vero ad Luciferum colonia communis, eiusque demigrationis societatem habeat ex aliis, quicunque voluerit. L. BOS.

ead. l. 15. Δώσειν πρὸς γάμον) Sic αἰτεῖν πρὸς γάμον, Long. Paft. III, p. 122. REITZ.

Pag. 240. l. 2. Ἡξιουν ἀποπεμφθῆναι κάτω) Th. Magist. voce βούλομαι. SOLAN.

ead. l. 11. Ἄλλ' ἐν ταῖς γαστροκνημίαις) Iosephus Acofta Historiae Indicae cap. 39, lib. 4. MARCIL.

ead. l. 13. Νεκρὰ) Tacite respicitur ad plural. ἔμβρυα, licet singularis tantum praecedat; ut infra inverso ordine, praemisso plurali, sequitur singularis. Vid. quae notamus ad 2 Ver. Hist. cap. 37. REITZ.

Pag. 241. l. 5. Φαλλὸς) Vide Aristoph. Schol. in Acharn. p. 271. Vorst. De his vide Συρ. Iterum infra cap. 30. SOLAN. Sed φαλλὸς *uber*, ut 2 Ver. Hist. c. 45, & alibi. REITZ.

ead. l. 6. Πηχυαῖαι) In omnibus legitur πηχυαῖαι, quod cum aperte corruptum esset, mutavimus. Similem phrasin vide c. 40, σταδίαῖον τὸ μῆκος. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐκκολλάπτουσι τοὺς ἀνθρώπους) Benedictus, ex iis homines excludunt. Patior; sed quomodo id fit? Certe, cum utitur verbo *excludere*, innuit se putasse ab Luciano id sic conceptum esse, quomodo apud Latinos pulli excludi dicuntur insidendo & calefaciendo: quod parum videtur convenire sensui auctoris. Idem verbum rursus occurrit lib. 2 Verae Hist. cap.

40 f. πελέεσι γοῦν διακρίαντες ἐν τῶν ὧν, πεττὸν ἄπτερον ἐξεκολάψαμεν, nec dubitavit Benedictus sibi similis esse, cum igitur unum ex ovīs securibus praecidissetus, pullum implumem exclusimus, quae quidem mirifica ratio excludendi. Nec sic loquerentur Latini; & ideo nec amamus. Nostrum locum alii intolerantius reddunt, in homines effingunt, quasi de caelando cogitasset Lucianus. Putamus simpliciter verti debere, homines extundunt. GRON.

ead. l. 10. Ταῖς γαμταῖς) Frater Lucianum τοῖς dedisse monet. Non male ad sensum. Sed vulgatum non moveo sine auctoritate, quia ludit in genere, dum iidem sponfarum loco sunt. REITZ. Verissimam Reitzii emendationem confirmat Ms. Reg. 3011: quare sic rescripsimus. Mox v. 12 seq. ex eodem Ms. supplevimus ὁ ante καπνός. Desiderabatur enim in edd.

ead. l. 16. Περικαθεσδόντες) Angl. περικαθεζόμενοι. BOURD. Etsi aorist. hic insolentior est & rarior, immo barbarus vocatur a Th. Mag. & Codd. quidam περικαθεζόμενοι habent, ego tamen eum cum Iensio servandum censeo, cuius verba ex Lectt. Luc. pag. 11 huc transcribi merentur. Magistri nostri, ait, vox est, Ἐκαθέσδην, καθέσδεις, καθήσομαι, καθέσδηναι καὶ ὅσα ἀπὸ τούτων, βάρβαρα. Mitius, mitius, ὦ βέλτιστε. Nonne περικαθεσδόντες ab καθέσδεις; Atqui eo uti non dedignatus est, non barbarus Lucianus, in Vera Hist. p. 726, (i. e. h. l.) quamquam me non fugit, ex Cod. Angl. produci περικαθεζόμενοι a Bourdelotio. Rursum non ita pro barbaro habendum ipsum ἐκαθέσδην, a quo stilum suum non abstinuit Hesychius; quem in eopse loco, ubi hac voce utitur, turpiter corruptum emendasse operae erit: ubi enim legis Κατερέξατο, ἐκαθέσδην, sine nulla haesitatione lege Κατ' ἀρ' ἔξετο, ἐκαθέσδην. Praeterea quod hunc literarum κατ' ἀρ' ordinem locus ipse postulat, adi Scholiasten veterem Homeri, qui ad Il. A, 73, & 106, haec eadem Hesychii verba habet. Haec, inquam, bene Iensius, cuius sententiae confirmandae gratia addo Long. Paft. L. 2, p. 86 ed. Iung. ὅπρὸ τῆ δρυὶ καθέσδόντες ἐσύριζον. REITZ.

Pag. 242. l. 2. Ποτόν) Veteres edd. hic consentire cum vulgata, annotavit Solanus. An ergo quaesivit, num aliae πότος masc. gen. haberent? Sed nihil opus est: nam & ποτόν neutr. praeter Xenoph. Lexicis annotatum, etiam Cebes in Tab. p. 10 ed. Reland. τοῦτο δὲ τί ἐστὶ τὸ ποτόν; REITZ.

ead. l. 3. Οὐ μὲν — ἀφοδ.) Haec & sequentia ideo finxit Lucianus, ut Ctesiae similes prorsus fabulas derideret, quae hodieque in Excerptis Photii leguntur, quem adi. SOLAN.

cad. l. 5. 'Εν ταῖς πυγαῖς) Castius, si quid in execrando tali scelere, Angl. Cod. *ἐν ταῖς ἑδραῖς*. BOURD.

cad. l. 15. Θάλλουσα ἐς ἀσὶ) Thom. Mag. v. *ἀσὶ*. SOLAN.

Pag. 243. l. 2. Μέλι) i. e. *acetum*. Vid. Helladii Chrestom. LA CROZE. Antiphrasin igitur dixeris, vel potius ironiam, quia antiphrasis non admittitur a viris doctis. Qualis nempe ironia est in illo Cael. Aurel. III, 1, quod Voss. affert in Inst. Or. L. V, 13, § 11, p. m. 251: *Multa enim contrariae interpretationis vocabulum sumserunt: ut fella, quae Graeci γλυκία vocant, velut dulcia, cum sint amarissima*. Sic Aethiopem cygnum vocari, ex Iuven. Sat. III, 2, aliaque, vid. ibid. Et nos in Ambigg. Tit. *ad-iecti contrar. & antiphrasi*, ubi inter alia ex Iustin. XXXIX, 1, 5, observamus, Ptolemaeum *Philopatora* vocatum, qui patrem ac matrem interfecerit. Verum quod Aurelian. loco modo adducto quoque dicit, *orthopnoeam* etiam a contrario dictam, (namque ait: *cum spirationem evertat ac depravet, tanquam corrigat orthopnoea, nuncupatur*) id minus verum. Sic enim dictus ille morbus, quod aegri non nisi erecto corpore spiritum ducere valeant. Cels. IV, c. 4: *Cum nisi recta cervice spiritus trahatur, ὀρθόπνοια* (dicitur). Sic Galenus, sic Hippocr. definiunt, vid. Foef. Oecon. Hipp. REITZ.

ibid. Πονῶσιν) Ὑπνῶσιν in Mf. BOURD.

cad. l. 3. Ἀλείφουσιν) Mf. & Cod. Angl. *ἰδρῶσιν* aliter tamen legit interp. BOURD. *ἰδρῶσιν*) Hanc lectionem A. B. & P. in textum recepimus: quamquam stare vulgata etiam potest, *ἀλείφουσιν*, ut scil. athletarum more, pro oleo lacte ungantur. Sed ne quando penuria lactis laborent, aut negotium ipsis faceffamus mulgendo, uti *mel emungunt*, ita lac *sudent*, auctor sim. SOLAN. Quamvis videatur stare posse vulgata editionum priorum lectio, *ἀλείφουσιν*, propter *γυμνάζονται*, cui unctio convenit; tamen nihil miraculi haberet, *lacte ungi*. Verum quo magis portentosum est *lac sudare*, eo melius, eoque convenientius cum eo, quod praemisera, *mel emungunt*: totus enim est auctor in fingendis monstis, quo considerato, iam plane frigebit vulgatum *ἀλείφουσι*. Versionem tamen non immutavi, quia Geſn. ad nostram quoque lectionem, quae ex uno Cod. in Graev. ed. iam erat notata, videtur respexisse. REITZ.

cad. l. 10. Τῇ γαστρὶ) Ridet Lucianus historicum aliquem, qui talia animalcula dari tradidisset, sed immerito: nuper enim post nostrorum hominum ad Indias utrasque navigationes compertum est, *existere genus quadrupedis, cui sub ventre pera quasi est, in quam se pulli recondunt*. Cuiusmodi Canta-

brigiae anno MDCC vivam circumlatam earum rerum curiosi omnes viderunt. Adi etiam Aelian. de An. I, 17. SOLAN.

ead. l. 11. Ὠσπερ) Ex Mss. Regg. 2954 & 3011. Vulg. ὥσα.

ead. l. 13. οὐδ' ἔηπαρ) Eleganter pro οὐδ' ἔντερον, οὐδ' ἔηπαρ. Vid. Bos de Ellips. REITZ.

ead. l. 16. Μαλθακή) Sive μαλακή, quod eodem redit. *Vestes molles* alibi sunt *sericae*. Ἰμάτια μαλακά ditiorum & aulicorum notissima ex Evang. Matth. XI, 8; ubi Iac. Elfner. plura ex profanis auētr. & Lucian. Fugit. Epist. Saturn. & de Salt. adduxit. Conf. de Salt. c. 2, ubi μαλακαῖς ἐσθῆσι tamen scribitur, non μαλθακαῖς, quod Hippocrati familiarius, ut μαλθακή νοῦσος, *mitis, remissus morbus*, I Aphor. 7. Et millies alibi; sed & Atticis utrumque usitatum esse, nimis notum est. REITZ.

Pag. 244. l. 15. Εἰς τὸ κάτωπτρον ἀποβλέψῃ) De oppositis his praepositionibus v. supra Quom. Hist. c. 42. REITZ.

Pag. 245. l. 13. Παρήειμεν) Rescriptimus ex Mss. Regg. 2954 & 3011. In edd. enim legebatur περιήειμεν, contra sensum. Περὶ & παρὰ saepe confundi a librariis, notat B. de Ball.

ead. l. 14. Ἐν χροῖ) Sic supra Ζεύξ. c. 6 f. SOLAN.

Pag. 246. l. 8. Ἀνθρώπον μὲν οὐδένα) Ita Mss. Regg. 2954 & 3011. Impr. αἰθρ. οὐδένα μὲν.

ead. l. 15. Οὐδ' ἐν ἡμᾶς ἡδίκουν) Ἀδικεῖν esse vim inferre, nocere, (adeoque etiam de inanimatis rebus dici) ut Thucyd. L. II, p. 103, & V, 400, & Apocalypf. IX, 4, ἵνα μὴ ἀδικήσωσι σὸν χόρτον, adductis etiam his Luciani aliorumque verbis, probat Elfner. ad N. T. T. 2, p. 453 ed. Traiect. REITZ.

ead. l. 16. Ἐπὶ ξενίᾳ ἐκάλουν) Sic Icarom. cap. 23, & D. Sic. XIII, c. 83, p. 608, intellectu τραπέζῃ, ut L. Bos docet. Alios probare ἐπὶ ξενίᾳ, scil. δῶρα, vid. Westf. ad Diod. l. d. REITZ.

Pag. 247. l. 5. Σβεσθῆναι) Videtur hoc commento ridere philosophos, qui animas esse naturae igneae statuere, ut ex fabula Promethei notum, & ex Cic. Somn. Scip. c. 3, ubi Commentatores vide. Unde quibusdam opinio sedebat, aquis suffocari mortis esse genus omnium pessimum, quod anima sic penitus exstingueretur. REITZ.

ead. l. 9. Ὅπως ἔχοιεν) Conf. mox c. 33, ubi ὡς ἔχῃ. Sed 36, ὅπως bis. SOLAN.

ead. l. 12. Νεφελοκοκκυγίαν) Ex Aristophanis avibus sumta urbs v. 820 seqq. Κοττυφίανος nomen non mutarim, cum apte ad hanc rempublicam congruat. GESN.

ead. l. 15. Κοττυφίανος) Ait, se pervenisse in urbem Νεφελοκοκκυγίαν, cuius rex fuerit ὁ Κορώνης ὁ Κοττυφίανος. Puto scri-

pſiſſe Lucianum Κοκκυφῶρος, ridicule formata voce α κόκκυξ & κοκκύω. GRAEV.

ibid. Ἀριστοφάνους) Aristoph. Ὀρν. p. 565. SOLAN.

Pag. 248. l. 3. Πυρῶδεις) Angl. πυροειδεις. BOURD. Πυροειδεις A. & P. Reliqui πυρῶδεις, niſi quod Fl. πυρῶδης, lunt. πυρῶδεις habent. SOLAN.

ead. l. 5. Μαλακῶς ἐνδιδόντος) Conf. ſupra Apol. pro Merc. c. 4, καὶ ἐνδιδόντων φυγεῖν. Vel potius Hermot. c. 24, ubi plane ſimilem phraſin ex Aristoph. Plut. 488 addidimus. Et infra Toxar. c. 11. Ubi Ienſ. vim huius verbi pluribus explicat. Op- poſitum ἐπιδιδόναι vide hac ipſa Ver. Hiſt. c. 6. REITZ.

ead. l. 9. Ἀπορρίψαντες, ἐνηχόμεθα) Elliptice pro ἀπορρίψαντες ἐαυτοὺς ἐκ τῆς νεῶς, ἐνηχόμεθα. Pariſer Lucas in Act. Apoſt. XXVII, 43. L. Bos. Vide etiam Ἀλ. c. 9. SOLAN. Adſcripſerat Solanus, aliquem coniectaffe, forſan ἀπορρίψοντες legendum. Sed ἀπορρίψοντες voluit, a ῥύπτω abſtergo, ſordes abluo, tumque proſecto non male quidem: verum vulgata non eſt movenda, nam & ſic in loco N. T. quem L. Bos indicat, ἐκέλευσε — ἀπορρίψαντας πρῶτους ἐπὶ τὴν γῆν ἐξέναι. REITZ.

Pag. 249. l. 2. Φαλλῶν) Idem vid. ſupr. c. 22. SOLAN. Qua- les deſcribit in lib. de Dea Syria Noſter. GESN.

ead. l. 3, Σκόλοπας) Confer ſupra de Merced. cond. cap. 3. SOLAN.

ead. l. 5. Περιβάλλοντες) Fl. optime. Reliquae περιλαβόντες. SOLAN. Florentinam eo lubentius ſecutus ſum, quod hoc verbum de amplexantibus & osculantibus proprie uſurpatur. Sic Long. Paſt. IV, 125, (ed. Moll. p. 133, numero per erro- rem typothetarium depravato) οὗτοι πάντες περιέβαλλον, κατεφίλουν χαίροντες, & L. IV, p. ult. Δάφνις τε καὶ Χλόη περιέβαλλον ἀλλήλους. Nec reſert, illic laetitiae ſignum eſſe, hic metus & valedicentium; valedicentes enim aequae ſe am- plexantur ac gratulantes. Ne plura in re nora congeram. REITZ. Mſ. Reg. 2954 περιβαλόντες, probante B. de Ball.

ead. l. 7. Συναρράξαι τοῖς ὀδόντιν) Contra mentem Luciani reddunt haec verba: At dentibus non conſregit prius, quam per eorum raritatem intro navis deciſiſſet. Contra mentem Luciani, inquam: nam navis illa prorſus non fuit conſracta, nec denti- bus belluae, nec in eius ventre, ſed integra iterum emiſſa, quando mortua erat bellua, ut videre eſt in principio L. 2 Ver. Hiſt. Voluit autem Lucianus his verbis indicare, os eius bel- luae, & vacua inter dentes ſpatia adeo vaſta fuiſſe, ut opus non eſſet dentibus prius conſringere navim, & ſic per partes

eam absorbere; sed integram navim illaefam per dentium raritates facile potuisse transire. Veritas igitur locum: *non vero dentibus prius comminuis, sed per eorum interstitia navis in ventrem decidit*. Haec in Obs. Crit. pag. 52. L. Bos. Nihil mutandum. Iam observarunt Grammatici saepius duplicari hic literam P. Adde etiam ἰστ. β, prope finem. SOLAN.

ead. l. 10. κῦτος) Ferri non potest κῆτος. Lege itaque cum Fl. κῦτος. Vide tamen Breerwood p. 133 *Of long. &c.* SOLAN. Lubens arripui scripturam Florentinae; nam vulgata κῆτος, *cete*, sensum exhibet satis absurdum. Etsi enim vel omnia huius historiae commenta merito absurda dixeris, tamen orationis nexus non debet esse absurdus. Nihil autem in sequentibus est, unde liqueat, homines in *ceto* sedentes, alium *cetum* vidisse. Sed quid simplicius est, quam ut in eo latentes, partes eius internas perlustrarint? Quare κῦτος hic intelligo *tartarum capacis alvi specum*, ut Phaedr. loquitur IV, 5, quem tum perpicere dabatur, cum bellua hiaret, lumenque ante negatum per os admitteret. Est vero κῦτος proprie alveus navis, vid. Polluc. Onom. I, 87, p. 58. Et *venter*; vid. notam Kuhnii. Ediderunt autem in Polluce κῦτος prima acuta, cum tamen fateantur, Mss. habere κῆτος. At versa vice L. 2, p. 171, κῦτος dedere, cum Mss. ibi κῦτος legere affirmet editor. Quod quidem cur factum, non video: nam si differentiam statuissent, quod posteriore loco *cranii capacitas* significetur, monuissent forsan. Verum nihil differentiae video, cum de quavis capacitate vas ingens referente dicatur; nec adeo moror accentum, qui in syllaba ancipiti interdum ab aliis fit circumflexus, ab aliis acutus. Mallem tamen κῦτος utroque loco, ex analogia, ut μῦθος, νῆκος, & similia, quae circumflecti amant. Adde Alciphr. 3, Ep. 7, p. 292, qui κῦτος τῆς γαστρὸς, *capacitas alvi*. Et Dioscor. Sic. III, cap. 40 m. qui pro *alveo navis*. Versio Gesneri ad vulgatam est composita, ideo reliqui eam, sed mutatae lectionis versionem ei adiciens, ne mihi nimis sumfisse dicar. REITZ. Ut probio lectionem κῦτος, quam secuturus eram scilicet, si videre mihi contigisset; ita vulgatam κῆτος absurdam non puto. Quem enim piscem antea, qualis extra esset, viderant, eundem, non alium in illo cetum, qualis sit intus vident. Ceterum iuvat, dum ista retracto, observare, nomen κῦτος praeclare illustratum a D. W. Trillero Obs. Crit. p. 215, ubi idem nomen recte abiudicat Heliodoro Aethiop. 9, p. 445 pr. & ibi non κῦτος ἀπαν τὸ ποτάμιον, sed Nilum κῦδος ἀπάντων ποταμῶν, legendum esse. divine coniecit, κῦδος ipse μέγα gentis nomine.

Lucian. Vol. IV. N n

strae, & Apollinearum artium omnium singulare ornamentum. GESN.

ead. l. 16. Γούν) Ita ex Mss. Regg. 2954 & 3011 expressimus pro vulg. οὖν, ut vitetur hiatus.

in Schol. col. 1. l. 1. Ἐν τῷ περὶ &c.) Hoc Scholion male olim ad verbum σκόλοπας relatum, iam in sedem suam re-tractum. REITZ.

Pag. 250. l. 14. Ὁξέως) Florentinae lect. ὀξέως malam esse, vid. mox c. 40 f. SOLAN.

Pag. 252. l. 2. Τοι) Quid haec particula saepe in oratione, quasi supervacanea, valeat, tamen non ignoro. At hoc quidem in loco legendum censeo σοι. SOLAN.

ead. l. 3. Αὐτῷ σκάφει — καταποθέντες) Pro σὺν αὐτῷ σκάφει. Ita quoque Alciphr. I, Ep. 2, p. 12, ἀφείς τὸ φορτίον αὐτοῖς ἰχθύσιν, ἀφείς δὲ καὶ ἡμᾶς αὐτῷ τῷ σκάφει. Ad quae verba Bergler. plura similia affert, quae nec repetam, nec au-gebo, quia nota. REITZ.

ead. l. 8. Τε) Deficiens in edd. τε supplevimus ex Mss. Regg. 2954 & 3011, propter sequens καί.

ibid. Ὁ δὲ, οὐ πρότερον, ἔφη, ἐρεῖν &c.) A scopo aberravit, qui haec ita transtulit: *ille vero, non prius dicam, inquit, nec intelligetis ex me, quam hospitio excepti praesentibus bonis fruamini.* Sensus est: *ille vero negavit se disturum, aut ex nobis sciscitaturum esse prius, quam hospitalia sua, quae habebat, nobis impertisset.* Et hoc velle Lucianum, liquet ex iis, quae sequuntur: *ἐπειδὴ ἱκανῶς ἐκορέσθημεν, ἐπυνθάνετο ἃ ἐπεπύθειμεν.* Et inferius, *ὁ δὲ ὑπερβαυμάσας, καὶ αὐτὸς ἐν μέρει τὰ καθ' αὐτὸν διεξήκει.* L. Bos.

Pag. 254. l. 3. Λούμεθα) Huc pertinet, quod lens. in Lect. Lucian. pag. 11 & 12 monuit, scribens: *Λούμαι*, inquit Thomas Mag. πάντες Ἀπτικοί, καὶ λούσθαι. Sed & λούομαι habet Lucian. in Ver. Hist. p. 337, (i. e. hoc loco.) Haec ille. Aristoph. vero amat λούσθαι & λούμενος dicere: ἀπέλου tamen pro ἀπέλουε Bisetus ait metri causa dictum, vid. Maittaire de Dialect. pag. 9. Ex uno autem Luciani loco nihil conficitur, dices; cum alibi plerumque in aor. & fut. hoc verbo utatur, ubi contractio locum non habet: sed & Nigr. c. 13, λούμενος, non λούμενος, sine varietate legitur, nec non postea; quare rursus aio, non ὑπεραπτικίζειν Lucianum. REITZ.

ead. l. 16. Τριτωνομένδης τὰ μὲν ἄνω ἀνθρώποις ἰοικέτες, τὰ δὲ κάτω τοῖς γαλεώταις) Interpres: *Tritonomendetes, superioribus partibus similes hominibus, inferioribus vero felibus.* Male.

Γαλεῶται hic non sunt feles, sed pisces, qui γαλεῶται dicuntur, & alio nomine ξιφίαι, Latinis etiam *Xiphiae*. Sed ratio compositionis huius vocis quae? Triton fingitur quidem monstrum marinum, superiore parte hominem referens, sed μένδης est hircus, sive ipse Pan. Vide Herodot. lib. II, c. 46, & Suidam. Mihi non liquet: quaerant otiosi. Quid enim μένδης cum Xiphia, aut etiam fele, si id malis, habet commune? GRAEV. Τριτωνομένδης appellatio monstri ex Tritone, marino homine, & hirco compositi, quem Μένδης esse Aegyptiis, notum ex Herodoto. Sed quid ad hunc γαλεῶτης, sive *stellionem* dicas, sive *selem*, sive *mustelam* denique? Itaque metuo, ne hic etiam lacuna sit, ut modo circa Ἀεροκόρακας observatum est. GESN.

Pag. 255. l. 1. Θυνοκέφαλοι) In S. Κυνοκέφαλοι. In reliquis Θυνοκέφ. quod ego cur mutarim, manifestum est; vide etiam cap. 38. SOLAN. Θυνοκέφαλοι Aldus, quod ortum videtur ex θυνοκέφαλοι, q. d. *thunnicipites*. *Thunnus* piscis nobilis, cum *cancris* commode iungitur. Si allegoriam spectes, notum est, brutum quendam impetum multitudinis ea imagine notari. Sed deinde ipse quoque Aldus dedit Κυνοκεφάλους. Et κύνα quoque piscem esse, notum. GESN. Et si Parisina Κυνοκέφαλοι praeferebat, tamen in versione *Thynoccephali* expressum erat: unde facile patet, quid edi voluerit. REITZ.

ead. l. 2. ἑαυτοῦς) Et sic legere Florentinam cum Iunt. notaverat Solanus. Quid tum? non enim opus erat aliam lectionem quaerere. ἑαυτοῦς enim sic amare poni pro ἀλλήλους, *se invicem*, vel *mutuo*, nisi satis notum est, vid. ex veteri Lexico, in Biblioth. Coslin. pag. 233, quod ait: ἑαυτοῦς, ἀντὶ τοῦ ἀλλήλους, οἱ Ἀττικοὶ λέγουσι. Adde Thucyd. IV, 25, καὶ παρὰ καλεούμενοι ἐν ἑαυτοῖς, & *se mutuo adhortati*. REITZ.

ibid. Πεποιημένοι) Active hic ponitur, ut εὐρημένη similiter active ap. Alciph. I, Ep. 8, καὶ δέομαι τὸ λῶν εὐρημένην συμβουλεύσαι. Ubi Bergl. bene monet, praeter alios sic saepe Demosthenem loqui, ut εὐρημένοι τιμᾶς &c. Noster sup. Deor. Dial. XIV fin. ζυγτὸν πεποιημένος τὸν ἐρώμενον. Ac non semel alibi; quae loca indicabit Iens. ad Tyrannicid. Ita οἱ κεκτημένοι dicebantur Athenienses, qui praedia possidebant, & qui servos. Licet & alibi id signif. quod possidetur. Vid. Spanh. ad Aristoph. Plut. 4. Ibid. v. 7, ἐωνημένος, qui *emerat*, cum etiam sit, qui *emtus* est; vide commentt. Sed & praeterita passiva aliorum modorum interdum sic ponuntur, ut Herodian. I, 13, ἐφιδούλωτο δὲ πᾶσαν αὐτοῦ τὴν ψυχὴν — ἐπάλληλοι — σω-

ματος ἡδοναί, subiugabant omnem eius animam aliae ex aliis voluptates. Permulta eiusmodi congerere liceret. Sed haec iam sufficient. REITZ.

ead. l. 3. Ψιττόποδες, γένος μάχιμον καὶ δρομικώτατον) *Psittorodes genus bellicosum & velocissimum*. Forte Ψιττόποδες, qui habebant pedes instar passerum, a ψῖττα passer, sc. marinus. GRAEV. Vera huius nominis scriptura ex phrasi petenda est admodum insolenti, quae in Λεξ. c. 3 legitur: ἀγρὸν δὲ ὠχθὴν ψύτταν κατατείνας, οἷσθα δὲ ὡς φίλαγρός εἰμι, quod non est, ut visum fuit Micyllo somnianti vertere, sed rus ibam, ubi ripae aggerem protendi; sed ut recte Benedictus, contento cursu rus ivi. Unde lux Hesychio in voce ψύττα. Sed vide, quae ad eum locum annotata reperies: aut saltem adi Epist. Sat. ad div. c. 5, ubi haec verba, sic emendata, leges: ὅς δὲ καὶ ἑλαφὸς ὀπταμένοι μεταξὺ δρασμὶν βουλευσούσιν ἐκ τοῦ ὀπταρείου ἐς τὸ ὄρος. καὶ ὄρνις ψύτταν κατατείνειν αἵπτεροι καὶ αὐταί, παρ' αὐτοὺς τοὺς πένυτας ἐκπετίζονται. Lege itaque Ψυττόποδες, non, ut in omnibus libris legitur, Ψιττόποδες. Rationem hanc esse nominis, etiam ex eo, quod addit Lucianus, cum vocat γένος δρομικώτατον, patet. SOLAN. Legendum videtur Ψιττόποδες, ut cum Παγουράδαις sociantur melius: piscium enim nomina ψῖττα & Πάγουρος. Ψίττα quid hic sibi velit, equidem nondum intelligebam. ψῖτταν etiam adhibet noster Ἀναβ. 549. Sed tanto minus aliquid mutare ausim, quia saepius idem nomen eodem modo scriptum recurrit. GESN.

ead. l. 6. Τοῖς Ψιττοπόδιν) Τοῖς non aderat in edd. Addidimus ex Mss. Regg. 2954 & 3011.

ead. l. 9. Βιοτεύωμεν) Patet, vel metacemte, Lucianum scripsisse, ἡμᾶς δὲ χρὴ ὁρᾶν ὅπως δυνήσώμεθα τοσούτοις ἐννεσι μάχεσθαι, καὶ ὅπως βιοτεύωμεν, non, ut editum est, βιοτεύομεν. Est autem operae pretium, ut prospiciamus, quo modo cum tot gentibus congredi poterimus, & qua ratione victuri simus. IENS.

ead. l. 17. Τῆς προδουσίας ἐνεστῶσης) Obscure versio Parisiensis, iam passi tempore imminente. Sed προδουσίαν esse constitutum tempus, ut in Epist. ad Galat. IV, 2, ἄχρι τῆς προδουσίας τοῦ πατρὸς, producto hoc Luciani loco, alioque ex eiusd. Nigri- no, Plutarcho item & Aeschine, post alios docuit Elsner. ad N. T. l. c. REITZ.

Pag. 256. l. 6. Ἐξοπλισάμ.) Sic Coll. P. & L. At impressi omnes ἐξαυλισάμενοι. SOLAN. Vulgatam ἐξαυλισάμενοι servavi, etsi ἐξοπλισάμενοι intellectu facilius est. Posset enim ἐξαυλισ. significare e tentoriis, tuguriis, excisi; quasi oppositum τῇ

ἀναλίζομαι. Et sic video Gesnerum accepisse: at non invenio auctoritatem; ideo suspectum habeo istud verbum, donec alibi invenero. REITZ.

ead. l. 15. Τους φωνεους) Frater monet legendum τὰς φων. contra edd. REITZ.

Pag. 257. l. 5. Θυννοκέφαλοι) Ut cap. 35. Sed hic omnes, excepta B. 2. Κυνοκέφαλοι habent. SOLAN. Confer omnino supra c. 35. Parisina hic iterum Κυνοκέφαλοι cum reliqq. In versione tamen iterum quoque *Thynnocephali*; quare, si vulgata supra erat movenda, etiam hic mutanda fuit. REITZ.

ead. l. 9. Ἀντήχει τὸ κῦτος) Wessel. ad Diod. III, c. 16, n. 12, coniicit ἀντέχει τὸ κῦτος, quod κῦτος testudinis crustam significet, ac sic frequenter Diod. Sed ignoret, si nihil adhuc mutem, propter continuo praemissum in Luciano πολλῇ βοῇ χράμενοι. Clamori enim hic bene respondet Eccho, & usitatum historicis clamoris istius ante pugnas percussione commemore. REITZ.

Pag. 258. l. 15. Ἀπαντα ὄν) Quamquam sic etiam ferri possit, malim ἀπάντων ὄν. SOLAN.

Pag. 259. l. 6. Εἴκοσι καὶ ὀκτὼ) Atqui mox, praeter remiges, quadraginta armatos audies. Audis etiam hic statim post numerum prolarum τούτων δὲ &c. ut necesse sit, maiorem a Luciano fuisse scriptum, quem LXX fuisse existimo. Sed res nihili est in tali libro. SOLAN.

ead. l. 11. Σταδιαίων) Sic πηχυαῖος supra c. 22; & ἡμιστάδιαλος hoc eod. cap. REITZ.

ead. l. 13. Πῦρ ἦν) Homer. II. E, 4. SOLAN.

ead. l. 14. Ὁ ἀνεμος) Vulgo ἀνεμος sine articulo, quem restitulumus ex Mf. Reg. 3000.

ead. l. 16. Ἡ) P. L. & ed. Iunt. In reliquis οἷ. Alludit ad Homeri locum in margine designatum; quem Zoilus etiam carpsit, immerito. (Vid. Didym.) SOLAN.

Pag. 260. l. 6. Ἐκβληθεῖσαι) Qui dissolutae interpretati sunt, legebant illi forte ἐκλυθεῖσαι, quod placeret, si in libro invenirem. Et fateor, me non habere, qui ἐκβληθῆναι hoc sensu dixerit, quo hic opus est. Itaque analogiam, & vim τῆς ἐκ, quam habet etiam intendendi atque augendi, secutus sum. GESN.

ead. l. 13. Σπύγχοις) Corruptam hanc vocem arbitror; sed quid reponam nescio. Nec res tanti est. SOLAN. Gisb. Koen ad Gregor. de Dial. p. 64 coniiciebat κρύγχοις, notante cl. B. de Ball. Sed nihil opus mutatione.

Pag. 261. l. 7. Αἱ δὲ λοιπαὶ πρύμναι κρουσάμεναι) Nimis

saepe & erudite hoc genus loquendi illustratum est ab praeclaris ingeniis, quam ut voces postremas intelligamus cum Micyllo simul & Benedicto *collisa puppi*. GRON.

ead. l. 8. Πρύμναν κρούειν) Imperitissime vertitur, αἱ δὲ πρύμναν κρουσάμεναι ἐφευγον, reliquae *collisa puppi* fugerunt. Siccine? *collisa puppi* poterant fugere? Verre, *reliquae remis inhibentes fugerunt*. Quod Graecis πρύμναν κρούειν, hoc Latinis *inhibere remis*. Cum olim fugam molirentur in pugnis navalibus, non conversa navi fugiebant, sed paulatim euntes cessim, & remis inhibentes cursum navis, retro navigabant, ut erudite docuit ὁ πᾶν I. Frid. Gronovius lib. IV Observat. cap. ultimo, quem vide. GRAEV.

ead. l. 11. Κατέδυσαν) Passive accipias necesse est: nam numerus non patitur, ut de hostium insulis intelligatur, quod priores interpretes non animadverterant. Sic Polyaen. I, p. 77, & passim. SOLAN.

IN VERAE HISTORIAE LIB. II.

Pag. 263. l. 1. ΑΛΗΘΟΥΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ) Inscriptio Scholiorum hic rursus erat ἀληθειῶν διηγημάτων vid. princ. 1 VER. HIST. quam itaque, quia nihil ad rem facit, in Scholiis omisi. REITZ.

ead. l. 9. Ἀποθανεῖν) Nihil opus esse τῷ ἔμελλε, quod Vorst. ingerit, attendenti patebit: satis enim commode ad διέγνωμεν refertur hic infinitivus, & vel sic elegantius, quam si quidquam addatur. Sic fere Athen. VI, pag. 246 C. Συμπότας φησὶ — συνάγεσθαι ἐξ ἀπάσης τῆς πόλεως, οὓς προσαγορεύεσθαι γελοιαστάς. Ita & Sallust. Jug. cap. 113, 3: *Dicitur secum ipse multa agitantisse*, — quae scilicet tacente ipso, occulta pectoris patefecisse. Plura addere in re nota non libet. At potuit Vorstii mens fuisse, ἔμελλεν hic per ellipsin intelligendum, uti mox ἔμελλεν ἔσεσθαι plene enuntiatur; tumque nihil contra dico. REITZ.

Pag. 264. l. 4. Μεγάλας δοκοῖς) Hunc locum in corrupto Codice cum legisset Thomas Magister, incaute secutus est, quam illic inveniebat, scripturam. Nostri Codices omnes habent μεγάλας, recte. SOLAN.

ead. l. 8. Ἀνεκκύσαντες τὸ πλοῖον, καὶ διὰ τῶν ἀραιωμάτων διαγαγόντες, ἐκ τῶν ὀδόντων ἐξάσαντες) Cum vertissent alii, per raritatem dentium educentes & explicantes, inde Benedictus fecit *deducitam & explicatam*. Sed turbatissime hic nugantur

omnes, & illud *explicare* nihili est. Verte, *per raritates traductam & ad dentes religatam*. Id enim est hoc loco ἐξάψαι. Ut in fine praecedentis libelli, ἐκείνην μὲν τὴν νύκτα περὶ τὸ θηρίον πύλισαντο, ἐξάψαντες αὐτοῦ τὰ ἀπόγεια. Et translate in Amoris, ἐγὼ δὲ τὸ ἐρωτικὸν ζεύγος ἐκατέρωθεν ἐξάψαμενος περιήειν. GRON.

ead. l. 9. Καί) Καί absens in edd. restitutum ex Mss. Regg. 2954 & 3011.

Pag. 265. l. 2. Ἐπάγη) Ridet. At nostra aetate satis iam compertum est, mare ipsum sub Arcto, hibernis totis mensibus, glacie rigere, & vix aestivis tutum. SOLAN.

ead. l. 10. Προσελθόντες) Lege *προελθόντες*. SOLAN. Non dubito, quin Solani emendatio sit vera; nam *προελθόντες*, *produnt* ex illa fovea, meliorem sensum praestat, quam *προσελθόντες*, *accedentes*: quia tamen Codd. nullis nititur, intactam sivi vulgatam. REITZ.

in Schol. col. 2. l. 1. Ἀπωλάσεται) Hoc verbum, ut suspectum, notaverat Solanus: coniicio itaque, eum maluisse ἀπωλάσσει, vel ἀπωλαῖτο, quod non improbem. REITZ.

Pag. 266. l. 4. Ὡς περὶ ὁ Μῶμος) Lucianus hic alludere videtur ad id, quod de Momo scripsit Aristoteles de partib. animal. lib. III, eum naturam incusasse, quod bobus cornua in capite, non in armis potius addiderit; videlicet quod vehementius possent ferire. Id Lucian. in Nigr. COGN. Conf. supr. Nigr. § 18, (ex divis. Hemsterh. est § 32.) & Hermot. c. 20. SOLAN.

ead. l. 13. Ὅσον μὲν) Ita dedimus ex Mss. Regg. 2954 & 3011, pro vulg. ὅσον τε. Mēn respondet seq. δὲ — ποτὸν δέ.

ead. l. 15. Τυρὸν) Huius fabulam repete ex *Εν. Δ. XIII*, & adde, si lubet, *Φιλοπ.* c. 6. SOLAN.

Pag. 267. l. 11. Φελλὰς) Nota etiam est *Φελλὰς* Pamphyliæ urbs, itemque *Φελλεύς* mons Atticae &c. Vide Stephan. Byzant. h. v. GESN.

ead. l. 12. Συνωδοιπύρουν) Conf. Hermot. c. 13. SOLAN.

Pag. 268. l. 3. Ἀπ' αὐτῶν) Ita restituimus, auctoribus Mss. Regg. 2954 & 3011. Desiderabantur enim in edd. duae voc.

ibid. Κατὰ δὲ τὴν πρώην) Proditum est a veteribus poëtis, esse quasdam in Oceano insulas, ad quas post mortem deferuntur eorum animae, qui sancte religioseque vixerint; Homer. Lucian. de Luctu. COGN.

ead. l. 7. Ἡρόδοτος) Herodot. III, p. 123. SOLAN.

Pag. 269. l. 4. Ἐπηρεμίαις) Quamquam enim vox sit infor-

lens, aptissima videtur. Verbo ἐπηρμήω utitur Έρωτ. cap. 45. Certe ridicule antea legebatur & vertebatur hic locus, ἐπ' ἐρημίας, in desertis. SOLAN.

ibid. Πλαγίαν αὐλῶν) Dum quis meliora me doceat, intelligo fistulas obliquas, *Querpsfeiffen*, (Belg. *Dwarsfluiten*) suspensas vort causa a pastoribus in locis desertis, specubus, arboribus, quas sonum aura spirante edere, nihil impedit. Tales sunt apud Longum Pastor. lib. I, p. 5, 19, ubi in antro ἀνέκαστο αὐλοὶ πλάγιοι, καὶ σύριγγες, καὶ κάλαμοι πρεσβυτέρων ποιμένων ἀναθήματα. Plura ibi Mollius. GERN.

ead. l. 5. Βοῦ &c.) Hunc etiam locum in depravatissimo Codice legerat Thomas Magister, quem vide in voce ἄθροος. Nostri Codices non ἄθροος, sed οὐ θορυβώδης habent. SOLAN.

ead. l. 7. Κροτούντων πρὸς αὐλὴν ἢ κιθάραν) Non debuit verti, ad tibiam vel citharam saltant; neque enim κροτῆιν est saltare: & certe erat quoque modulatus plausus. Unique & in Pseudomanti κυμβάλοις κροτούντα interpretatur Benedictus cymbala pulsantem, sine mentione saltandi; & in Salratione κροτούντα τε προσέτι καὶ ἐπαίνους ἀπρεπεστάτους ἐπιβοῶντα reddidit, applaudens & laudibus indecentissimis acclamans. GRON.

ead. l. 12. Περιπλοῖς) Angl. περιπλοῖς. BOURD. Περιπολ. A. P. L. S. A. Impressi vero omnes περιπλοῖς, ante S. quae recte mutavit. SOLAN.

ead. l. 16. Ὁ Κρῆς Ῥαδάμανθς) Rhadamanthus, Lyciae rex, filius Iovis ex Europa, Minois & Aeaci frater, vir iustissimus. Vid. Virg. VI Aen. COGN.

Pag. 270. l. 2. Αἶαντος) Occubuit ad Troiam, ut scribunt Sophocles in Aiac. & Diſtys Cretenſ. in Histor. COGN.

ead. l. 3. Κατηγορεῖτο) Leve admodum est vitium, quod tamen inquinat editiones omnes, ut mirum, a tot editoribus non esse sublatum. In omnibus enim exstat κατηγορεῖτο δὲ αὐτοῦ pro ἐκατηγορεῖτο, quod puer videat. GRAEV. Ἐκατηγορεῖτα) In omnibus antea legebatur, κατηγορεῖτο & sane sic passim apud hunc, Prometh. fin. Ib. c. 4 f. Νεκρ. Δ. XXVII, & Μενιπ. c. 19, eodem modo, quo hic in impressis. Sic & Fab. Aesop. Delect. Fab. X, vitiose; & Aesop. Fab. 72, & apud Demosth. c. Mid. p. 409 A. SOLAN. Solanus cum Graev. sentiens, ἐκατηγορ. scribendum esse etiam in marg. Junt. notavit. Ego vero cur neutri obsecundem, dicam. Miror autem Graev. tam confidenter dicentem, vel puerum videre, ἐκατηγορεῖτο scribendum. Ego certe & plures mecum id non videbunt. Meruisset saltem probari illud ἐκατηγ. An enim non cogitavit vir sum-

mus, verbum esse compositum, ideoque augmentum in medio potius locum habere? (quamvis eiusmodi composita interdum initio, interdum utrobique augeri poterim.) Quin ἐκατηγόρειτο, etsi Lexica sine auctoritate afferunt ἐκατηγόρησε, mihi potius suspectum esset: nam Thucydides, Atticae puritatis norma optima, I, 95, καὶ γὰρ ἀδικία πολλὴ κατηγόρειτο αὐτοῦ. Iterum ibidem paulo post, κατηγόρειτο δὲ αὐτοῦ οὐχ ἥκιστα Μηδισμὸς, καὶ ἐδόκει σαφέστατον εἶναι. Sic nec imperf. aēt. gerit augmentum in fronte ap. Aelian. V. H. III, 19, λαλοῦντος κατηγόρει. Idem XII, 12, ἐστεφανοῦτο — τὸ δὲ στεφάνημα κατηγόρει αὐτοῦ. Nec aorist. id habet apud eund. I, 34, πάντα ἀκριβῶς κατηγόρησε. Adde Herodian. VI, 9, § 1, τοῦ τε Μαξιμίου — κατηγόρει, & ter quater alibi. Omnino igitur vulgata erat servanda, etiam si forte alibi ἐκατηγόρειτο inveniretur. Nec tamen abiectum esse augmentum dixeris, ut in Zeux. § 10, κροτάλιζον pro ἐκροτάλιζον quod in nonnullis temporibus, maxime in plusquam perf. passiv. etiam in soluta oratione saepe fieri, ut πεποίκιλτο pro ἐπεποίκιλτο, δεδώκεισαν pro ἐδεδώκεισαν, diximus ad 1 Ver. Hist. c. 13. Ita & Iungerman. ad Long. Past. 220 εὐχοντο & ἠύχοντο promiscue scribi, aliaque similia docet; & frustra illud εὐχοντο, quod ap. Long. III, p. 94, editum conspicitur, in ἠύχοντο mutari, observat. Immo quia κατηγόρει & κατηγόρηκα locis ab Solano citatis, Noster ubique dixit, tanto minus debebat id nunc mutare; quin & reliqua eius testimonia contra ipsum faciunt. Et Graevius, ad Mort. Dial. XXVII § 7 f. ad verba αὐτοῦ κατηγόρει φθάσας aliquid commentatus, ibi tamen de addendo augmento, etsi tempus imperf. & ibi est, nihil dixit. REITZ.

ead. l. 5. Νῦν μὲν αὐτὸν πιδμενον τοῦ ἁλλεβόρου) Th. Magist. v. πίωμαι. SOLAN. Sed ἁλλεβόρου adspirare apud Thomam invenio. REITZ.

ead. l. 11. Τοσαῦτα) Sic pro τοιαῦτα, quod est in ed. Reitzii, reponendum ex Mss. Regg. 2954 & 3011 monuit cl. B. de Ball. Sed ita iam scriptum offendimus in ed. B. 4. & S.

ead. l. 14. Περὶ προσδρ.) Conf. Dial. mort. XII pr. SOLAN.

ead. l. 17. Παρὰ Κύρον τὸν Πέρσ.) Th. Mag. v. Παρά. SOLAN.

Pag. 271. l. 3. Οὗτος) Sic lego pro οὕτω, quod in omnibus hic reperio. SOLAN.

ead. l. 15. Πύλαι πᾶσαι μονόξυλοι κινναμώμιοι) Benedictus; portae ex solo cinnamomi ligno. Item infra, εἰς ναὺν μονόξυλον, navim solido ex ligno confluatam. Quae versiones quam sint ab-

furdae, docet ipse, cum statim βαμοὶ μοτέλιθοι vertit ex *apud lapide*. Id enim vult, ita non esse composita ex frustis, sed ex una trabe & segmento arboris tam magnae exsecta. GRON.

in Schol. Αὐτὴ μὲν οὖν &c.) Ad aliena verba antea referebatur hoc Scholium, duce Cod. V. quod & notae I. Clerici ansam dedit; quam, quia iam huius loci non est, omisimus. Ad modo Apocal. XXI, 10, & seqq. ut, quam haec illis similia sint, videas. SOLAN.

Pag. 272. l. 6. Πηχών εκατὸν βασιλικῶν) Vid. supra Capl. cap. 16. SOLAN.

ead. l. 9. Πύελος, ὄρυγμα, ἐμβατὴ, ἔνθα ἀπολούονται. Aristoph. Schol. Vorst. Vid. lxx. c. 6. SOLAN.

ibid. Ἑσθῆτι) Si pristinam versionem respicias, quae habebat, utuntur autem vestibus purpureis &c. statuas ἑσθῆσι legendum, ut referatur ad πορφύρεας. Sed ut constructio sic evadat faciliior, sensus tamen erit deterior: nam nihil adeo mirum foret, si vestes tantum purpureae dicantur; sed magis mirum, araneorum telas ipsas esse purpureas; quales lanas aeo aureo promittit Virg. Ecl. IV, 45, Sponte sua sandyx pascentes vestit agnos, & quae praecedunt. At igitur Lucianus, pro vestitu utuntur aran. tells per se purpureis. Interim, si a colore recesseris, hodie non adeo mirum, vestes ex araneorum telis posse confici, cum nostra memoria id in Gallia experimenti causa factum sit. REITZ.

ead. l. 15. Ὁμοιότητα) Angl. ὁμοιότητα. Aliam tamen lectionem secutus est interpret. BOURD.

ibid. Εἰ γοῦν μὴ ἄψ.) Describit eleganter umbras apud inferos, posse quidem eas non tangi, habere tamen corpora valde subtilia, quae non tam corpora sint, quam corporis instar. Sed interpretes non recte intellexerunt hunc locum: Καὶ ὅλως ἔοικε γυμνὴ τις ἡ ψυχὴ αὐτῶν περιπολεῖν, τὴν δὲ τοῦ σώματος ὁμοιότητα περιχειμένην. εἰ γοῦν μὴ ἄψαιτό τις, οὐκ ἂν ἐλέγξειε μὴ εἶναι σῶμα τὸ ὁρώμενον. Vertunt: In summa videtur eorum anima nuda circumvagari, similitudine corporis circumdata. Ac nisi quis tetigerit, non possit deprehendere non esse corpus, quod videt. Nam sunt ut umbrae rectae, non nigrae. Latina versio εἰ γοῦν μὴ ἄψαιτο, longe a Graecis verbis abijt, quae sic erant transferenda: Licet igitur quis attingere nequeat, non tamen convincat non esse corpus, quod videtur. Sunt namque tanquam umbrae rectae, non nigrae. Videntur enim, licet non tangantur. GRAEV.

Pag. 273. l. 1. Σκιαὶ ὁραταὶ) Umbrae aliae in libero loco stantibus hominis humi iacere ac trahi videntur: hae, instar homi-

nis ipsius, erectae. Aliae defectu lucis, h. e. natura sua nigrae; hae coloratae tum carnis colore, tum vestium. Ceterum ita recte me interpretatum post alios hunc locum arbitror, licet aliter summo viro videatur. GESN.

ibid. Οὐ μέλαιναι) Non sicut nostrae, iacentes & nigrae, sed corporibus veris, si soliditatem excipias, similes. SOLAN.

ead. l. 11. Ὀπώραν) (Ὀπώρα λέγεται ἡ χλοώδης τὸν καρπὸν ἔχουσα, οἷον δωδεκινὰ, μῆλα ἀπιδία, δαμασκηνὰ, καὶ ὕσα μὴ ἔχει ἔξωθεν τι ξυλῶδες. Const. Γεωγ. L. X.) *Vorsl.* SOLAN.

Pag. 274. l. 16. Στόμασιν) Parum concinne hoc quidem, nisi cum Aristophanis Socrate ὀρόπυγιώ facias canentes. SOLAN.

Pag. 275. l. 6. Τοῦ Ὀμήρου) In edd. non legebatur articulus τοῦ, quem reposuimus ex Ml. Reg. 3011.

ead. l. 9. Εὐνομος) Musicus is clarus, cuius historiolum lege, quam narrat in Προτρ. Clemens Alexand. sub ipsum initium, de cicada chordae fractae vicem subeunte. SOLAN.

ead. l. 11. Στησίχορος) Poëta propter Helenae vituperationem oculis captus, non prius, nisi placato palinodia oblaeso numine, videre potuit. Lucian. Macrobr. COGN.

ead. l. 12. Ἐλένης) In Helenam poëma inclementius scripserat, ob quod a Castore & Polluce luminibus orbatus, cantata rursus palinodia visum recepisse fertur. Vid. Philostr. VI, 245, & Plat. in Phaedro; adde Isocr. Ἐλ. ἔγκ. p. 329. SOLAN.

ead. l. 17. Περί) Angl. παρά. BOURD. Παρά) Ex Angl. & P. reliqui enim περί habent, vitiose. SOLAN. Infra vero cum dativo, hac ipsa Dissert. cap. 33 pr. πηγαὶ δύο παρὰ ταῖς πύλαις. REITZ.

Pag. 276. l. 4. Ἡμιθέους) Semidei non integri Dii, neque homines; sed altero parente divino, altero humano: aut Semidei ratione virtutis. Tertullianus quatuor Gentilium Deorum differentias fuisse scribit, quorum quidam selecti & maiorum gentium Dii vocati sunt, quidam Semidei & Heroës, quidam Medioximi, & quidam Semones. COGN.

ead. l. 5. Λοκροῦ Λιάντος) Ob violatam ab eo Cassandram. SOLAN.

ead. l. 9. Νομῶν) Omnes, quotquot vidi, libri Νομῶν. Sed vide Ἀποφρ. c. 8, & Μακρόβ. c. 8. SOLAN.

ead. l. 10. Τέλλον) Vide Ἐπιστ. c. 10, & Plut. SOLAN.

ead. l. 11. Ἄντι Περιάνδρου) Aut quia tyrannus; aut potius quia calamitates domesticas tam inique tulit, ut, aegritudine inde contracta, decesserit; quod sapientis non est. At si Aelium audias, duo Periandri fuerunt, sapiens alter, alter tyrannus.

nus; Var. Hist. XII, 35. Sed foede corruptus locus est ille Aelianus. Fuere quidem duo Periandri, sed uterque tyrannus; sapiens hic Corinthi, Ambraciae vero alter ille. Vide Diogen. Laërt. p. 25, & Menag. not. p. 36. Qui *Periandrum* VII sapientibus annumerari nolunt, *Epimenidem* pro eo reponunt. (Vid. Plut. Solon. 154, 2.) Plato vero *Eudoxum*, teste Diog. Laërt. 7 F. sed in *Protag.* 206 F. ubi sapientes Plato recenset, *Eudoxus* ille non comparet. Immo Diogenes ipse 10 D. *Mysona* ibi pro *Periandro* a Platone suffectum observat. Vere itaque censet Menagius, priorem Diogenis locum scioli esse glossema, quod in textum absurde receptum est. Vide notas eius ad utrumque locum, unde multa ex antiquis Scriptoribus habes, quae ad catalogum illum VII Sapientum spectant. SOLAN. Periander insula beatorum excidit haud dubie, quod tyrannus esset, & oppressam servitute Corinthum teneret. GESN.

ead. l. 12. Ἀδολεσχούντα μετὰ Νέστορος) Quod optabat in ultimis sermonibus suis, a Platone in *Apologia* & *Xenophonte* servatis. GESN.

Pag. 277. l. 10. Ὅστε γῆμαι Λαΐδα) Serio accepit Menagius, (ad Diog. Laërt. p. 138 D. E.) quod nolim a tanto viro factum. locose enim haec Lucianus, quia a nuptiis abhorruisset traditur Diogenes. Vid. Diog. Laërt. 144 E. & 150 E. ἐρατῆς ποίῃ καιρῷ δὲ γαμεῖν; ἔφη, τοὺς μὲν νέους μηδέποτε, τοὺς δὲ πρεσβυτέρους μηδὲ πώποτε. & 155 B. ἔλεγε δὲ καὶ κοινὰς εἶναι δεῖν τὰς γυναῖκας γάμον μηδὲ ὀνομάζων, ἀλλὰ τὸν πείσαντα τῇ πείσασθι συνεῖναι. SOLAN.

ead. l. 15. Τέταρτον — ἐλλεβορίῃ) Vide supra B. πρῶσ. cap. 23, & Ἑρμ. c. 86. SOLAN.

ead. l. 16. Ἐλλεβορίῃ) Conf. supr. Hermot. c. ult. GUYET.

ibid. Ἀκαδημαϊκούς) Analogia videtur suadere scribendum Ἀκαδημαϊκούς. Verum prius ex usu obtinuit, pluraque huius scripturae exempla citat Steph. in Thes. qui etiam observat, μεταθεσιν vocalium in hoc adiectivo factam. Et quia numerus exemplarium longe maior, non hic modo, sed ubique in Luciano, vulgatam confirmat, non mihi dubium est, hanc scripturam esse veram. REITZ.

Pag. 278. l. 7. Καταλαμβάνοντας) Καταλαμβάνοντας illud pertinet ad ἀκαταληξίαν Academicorum: itaque comprehendendi verbo usus essem, si illud de eo quoque dici posse scivissem, qui secutus alterum, tandem assequitur. Neque enim hic de fure, aut servo fugitivo sermo est, sed de viatoribus, vel currentibus in stadio: ubi assequendi verbum domicilium-

quasi habet, quod tamen ipsum etiam ad illam mentis facultatem transfertur, qua *comprehendere* dicimur, quae plane intelligimus. GESN.

ead. l. 8. Ἦσαν ἀξιολογώτατοι) Flor. λογικάτατοι. BOURD.

ead. l. 13. Διώμνυτο &c.) Vide, quae nos supra ad B. πρᾶσ. c. 16, in eam rem attulimus. SOLAN.

Pag. 279. l. 2. Τοῦτο) Pro κατὰ, vel διὰ τοῦτο. Vid. supra Nigrin. § 27. REITZ.

ead. l. 7. Αὐτὸς) Necessaria videtur Vorstii emendatio, scribentis αὐτοῦς. Ratio in promptu est. Quis enim ferat nescire sese dicentem, quod tamen uno halitu enarrans inducitur? Absit autem, ut, post Leonem Allatium, aut Cressollium, (uter enim horum hoc asseverarit, non satis certo annoravimus) hic id agamus, ut Babylonium non fuisse Homerum demonstremus. Non enim mente captis scribimus. Vid. AG. X, 1733. Chium fuisse, vult Simonides apud Steph. in Lyric. p. 119. SOLAN. Recepta lectio, αὐτὸς μὲν ἀγροεῖν, nimis aperte contradicit his, quae statim sequuntur. Plane indubium mihi est, dedisse Lucianum αὐτοῦς, quod refertur ad ζητοῦντας seu disputantes, synesi non abstrusa, nec difficili. Certe sic interpretatus sum. GESN. Gesnéri emendatio adeo est necessaria, ut eam recipere, etiam invitis libris, nihil dubitarim. Sed & Vorstius in marg. sic emendarat, & Cod. Pell. correctionem firmat. La Croze adscripserat, ἐρασκον legendum: quod etsi praestat vulgariae, tamen non satis planum reddit sensum. REITZ. Ὁ δὲ αὐτὸς μὲν ἀγροεῖν ἐρασκον· οἱ μὲν γὰρ Χῖος, κ. τ. λ. Ita haec vulgo legebantur, absurde nimis. Reitzius igitur αὐτὸς mutatum ivit in αὐτοῦς. Neque sic tamen rotunda satis exibat oratio, quod accuratius consideranti facile patebit. Veram Luciani manum tandem exhibuit cl. Bel. de Ballu ex Mss. Regg. 2954 & 3011, quam in textu expressimus.

ead. l. 9. Κολοφώνιον) Non dubitavi secundam syllabam contra edd. correptam dare; quia non modo Strabo ita ubique scribit, vid. eius L. XIV, p. 952, vel 643, ubi ter quater occurrit; sed & quia poëtis corripitur, ut in saepe ab aliis adducto versu ex A. Gell. III, XI; quem tamen paulo aliter exhibet Antholog. IV, 2, quae sic: Ἐπὶ πόλεις διερίζουσιν περὶ ρίζαν Ὀμήρου Σμύρνα, Ῥόδος, Κολοφῶν, Σαλαμῖν, Χῖος, Ἄργος, Ἀθήναι. REITZ.

ead. l. 14. Κατεγίνωσκον) Non verum est, quod Scholiast. ait, ab Atticismo nostrum recessisse, quando hoc verbum cum accusativo construit; nec hi enim duplicem genitivum sem-

per adhibent. Ecce Thucydid. VI, c. 61: Οἱ δ' Ἀθηναῖοι ἐρήμην δίκην θάνατον κατέγνωσαν αὐτοῦ τε καὶ τῶν μετ' ἐκείνου. Aristophan. Eq. v. 1357, Εἰ μὴ καταγνώσεσθε ταύτην τὴν δίκην. Quod tamen & condemnandi notione capiendum ibi Scholiastes monet, id exponens: Εἰ μὴ κατακρινεῖτε καὶ καταδικάσετε. Plura Steph. ex Demosth. aliisque in Thef. append. T. I, p. 1854. Sed si apud Lucian. pro simplici *cognosco* accipere velis, licet: nam & sic fere Aristoph. Eq. v. 46, Οὗτος καταγνούς τοῦ γέροντος τοὺς τρόπους. Etsi paulo plus valeat, quam simplex, ut Bisetus ibi monet, dicens: Καταγνούς, θεωήσας. περιττὴ ἢ κατὰ, οἷον καταμαθὼν καὶ αἰσθόμενος· πρὸς ἑμφασιν δὲ πλείονα εἶπε τοῦ μαθὼν &c. quae apud eum sis vide. REITZ.

Ραβ. 280. l. i. Ζηνόδοτον) Aristarchus notissimus. Zenodotus Bibliothecae Alexandrinae primus praefuit. Suid. SOLAN.

ead. l. 4. Μηνιδος) Immerito hic Homerum fugillat, quod *iram* Achillis initium suo poemati fecerit: palam enim est Iliada legenti, eam rem in toto poemate agi, ut rectissime id *argumentum* esse dixeris. Quod non intelligentes e nostris quidam imperiti & barbari prorsus homines, *Rhapsodias* cum audiunt antiquis dicta Homeri poemata, nec quid ea vox sit, nisi ex vernaculo idiomate assequi valentes, varia sibi fingunt & dissoluta carmina, nullo consilio iudiciove a caeco mendicabulo temere effusa, in unum tandem corpus confarcinata, aut porius a fatuis hominibus & prorsus rudibus collecta, *Poëma heroicum* nunc audire. Qui, si cum Luciano haec ludentes effutirent, venia forsan digni putandi sint. At serio id agunt, ut quae ipsi prae imperitiis, nisi Latine versa, intelligere non possunt, aliis contemptui sint & deridiculo. Horum ego temeritatem audaciamque, & pulcherrimarum rerum ignorationem summam, cum sui seculi suarumque rerum admiratione coniunctam, Boilaeis compescendam exagitandamque relinquo. SOLAN.

ead. l. 6. Εἰ προτέραν) Hac de controversia acutissimum vide Longini iudicium cap. VIII π. ὑψους. SOLAN.

ead. l. 7. Ὅτι μὲν γὰρ οὐδὲ τυφλὸς ἦν, δ καὶ αὐτὸ περὶ αὐτοῦ λέγουσιν, αὐτίκα ἠπιστάμεν, ἑώρα γὰρ, ὥστε οὐδὲ πυρβάτης εἶναι ἐδέεμεν) Verrunt: ipsum vero caecum non esse, quod etiam dicunt, mox cognovi: vidi enim; itaque veritus sum percontari. Sed an ἑώρα, est, vidi? an οὐκ ἐδέεμεν, est, veritus sum? Minime. Quare in hunc modum debebant: Caecum vero non fuisse, quod ipsum etiam de eo dicunt, illico cognovi: videbat enim, adeoque rogare opus non erat. VITRING.

ibid. Οὐδὲ τυφλὸς ἦν) Cicero tamen Tusc. Disp. V, cap. 39, *Homerum caecum inducit*, scribens: *Traditum est etiam, Homerum caecum fuisse. At eius picturam, non poësin, videmus. Quae regio, quae ora, qui locus Graeciae, quae species formaeque pugnae, quae acies, quod remigium, qui motus hominum, qui ferarum, non ita expictus est, ut quae ipse non viderit, nos ut videremus, effecerit?* nam quamvis pictori comparetur Homerus, ex sequentibus tamen apparet, Ciceronem eum caecum facere: quod etiam confirmatur exemplo Tiresiae caeci vatis, quem illico subiungit Cicero. Vid. notam Davissii, quem consulendum Hemst. in marg. Graevianae ed. indicarat; ubi is Brod. Misc. V, 9, & Scholiasten Lucian. ad T. II, p. 17, (i. e. ad Somn. f. Gall. ad verba τυφλὸς αὐτὸς ὦν) id cum Luciano negantem citat; nec non Vellei. Pat. qui L. I, 5, ait: *Homerum si quis caecum genitum putat, omnibus sensibus orbis est.* Non igitur plane negat Velleius, Homerum caecum fuisse; sed ab nativitate id calamitatis ei obtigisse negat: cum prae senio visum amisisse dici queat, quod & illi, quos Daviss. citat, voluere. Vide etiam not. Boecieri ad Vellei. pag. 38 ed. Burm. Caecum autem fuisse, Davissius nullo modo dubitat; quod sub Demodoci persona semet ipsum describere credatur apud Max. Tyr. Diss. XXII; nec ego dubito, si casu aut senio id contigisse dixeris, ut Brod. l. c. ex Herodoto, Pausan. in Messen. & Tzerze probat: nam ab nativitate caecum statuere, absurdum videtur; cum peregrinatio ad varios hominum mores, cultum, regionumque & urbium situm, quarum ingentem nobis catalogum reliquit, cognoscenda, praecipuum eius fuerit studium. Quod autem ab statuariis desumitur argumentum, qui eum oculis captum finxerint, id admodum incertum mihi videtur: nam aut vulgarem hi rumorem secuti sunt, aut non satis differentiae inter videntem ac caecum est in illorum arte; solent enim marmoreae effigies oculorum orbis ac pupillam raro exprimere, quorum circuli cum fulcis aliquantum excavatis describendi sint, id totam faciem deformat, & maligniores, ut sic dicam, oculos exhibet, quam si exterior tantum eorum ambitus solus efformetur. REITZ.

ead. l. 13. Μετὰ τ. δ.) Sic lego pro κατὰ, quod in omnibus libris est. SOLAN. Solani emendationem confirmant Mss. Regg. 2954 & 3011, quare sic rescripsimus. Mox ex iisdem Codd. edidimus ἐπεινηγμένη, pro vulg. ἀπεινηγ.

ead. l. 14. Θερσίτου) Hom. II. B, 212. SOLAN.

ead. l. 15. Ἐσκαφε) L. B. 2. & S. Cert. prave ἔσκαφε. SOLAN.

Pag. 281. l. 3. Χρυσῶς ὄλον τὸ δεξ.) De femore Pythagorae aureo vid. supra Vit. auſt. § 6. Neque hic pures χρυσῶς in χρυσῶν mutandum: est enim solita ellips. τοῦ κατὰ, aureus erat femur, pro ad femur. Etsi hic totum dextrum latus pro femore dicit. REITZ.

ead. l. 5. Εὐφορβόν) Troianus fuit adolescens, Panthi filius, fratris Hecubae, teste Hom. Il. 17. Lege Laërt. in Pythag. & Ovid. L. XV Met. COGN.

ibid. αὐτὸν ὀνομάζειν χρῆ.) Non hoc verborum ordine in fine periodi usum Lucianum, sed χρὴ αὐτὸν ὀνομάζειν scripsisse, probat Mf. Reg. 2954.

ead. l. 7. Ὠπτημένος) Sic infra in mort. Peregr. § 37, ἡδὺ τὸ δάμα ὠπτημένον γέροντα ὄραν. Sed in praef. temp. mox c. 29, & supra in Necyom. REITZ.

ead. l. 9. Θανατούσια) Eccere! vir optime ceteroquin de literis Graecis meritis hunc festum diem, eamque celebritatem Graeciae suae feriatae inseruit. O lepidum caput! Mirum ni Paradisus Socratis, & symposium in eius Attica alicubi locum habeant. Sapit Potterus, qui, cum cetera exciperet, expunxit. SOLAN.

ead. l. 12. Πάλην μὲν ἐνίκησε Κάρος ὁ ἀφ' Ἡρακλείους) *Lusta vicit Carus Heraclides*. Sic vertit interpreſ. Nullibi invenio Carum illum luctatorem egregium. Rursus hoc loco legendum est Κάρος ὁ ἀφ' Ἡρακλείους. *Caprus post Herculem primus*, de quo supra fuse diximus. PALM. Quem hic interpretem probabimus? In Basileensi editione vertunt, *Carus, qui ab Hercule stabat*, satis lepida captatione; ac si Graeca eadem foret constructio, quae Latina; & scilicet in hoc certamine componebantur partes, quibus plurimi continebantur, & alii ab hoc stabant, alii ab illo. Ridicule omnino. Benedictus, *Carus Heraclides*, quod propius ad genium sermonis Graeci. Sed nullibi invenio Carum illum luctatorem egregium, inquit Palmerius. Quasi vero Lucianus huc introduxerit talem in terris celebrem luctatorem: immo quis egregius luctator ille Ulyſſes? ex quo alterius adverſario pater, prorsus ratiocinationem Palmerii non procedere: multo minus ut ὁ ἀφ' Ἡρακλείους possit reddi, *post Herculem primus*, quidquid de Capro suo sollicitus sit. Opinor, optime annorasse patrem Κάρανος. Non agitur de luctatore: agitur de heroibus, inter quos memorabilis Caranus Heraclides. GRON. Consule Loyd, honoratissimi Praefulis Wigorniensis doctissimum & ipsum filium, ad Olymp. CXLII Catal. Olymp. a Scal. editum. Pausan. Suid. (sed apud

hunc suo loco non compareret aut *Kāpos*, aut *Kάπος* ille) Ulyssē hic adducit, quia luctantem fecit Homerus (Iliad. Ψ, 710, & seqq.) cum Aiace, quem & prostravit. SOLAN.

ead. l. 14. 'Αρείου) Vid. Plut. 396, 2. Sed is tamen a nostro diversus. SOLAN.

Pag. 282. l. 1. 'Οστis) Ita restituimus ex Mss. Regg. 2954 & 3011, pro vulgat. *tis*.

ead. l. 3. 'Ομηρος — 'Ησ.) Ad traditionem alludit, quae coaetaneos faciebat. Vid. Philostr. Her. p. 726, & seq. & Henner. pag. 52. SOLAN.

ead. l. 8. Φάλαριν) Hic Agrigentinum tyrannus, cui Perillus taurum aeneum fabricavit, quo impositi noxii dum torrerentur, tauri mugitum reddebant. Senec. L. 2 de Clem. cap. 4, & L. 2 de Ira. COGN.

ibid. Βούσριν) Busiris rex Aegyptiorum, Neptuni & Lybiae filius, qui Thrasii consilio hospites violabat incognitos, ut eorum sanguine pluviam eliceret, cuius penuria Aegyptus novem annis laboraverat. Seneca loc. cit. COGN. Mendose antea scribebatur *Βούσριν*. Sic, ut edidimus, non auctores tantum multi, sed & numismata scribunt: de quo vide Apollod. II, p. 53 B. SOLAN.

ead. l. 9. Διομήδην) Diomedes rex Thraciae dum equos suos humana carne aleret, in Tyrida oppido truculentus ab Hercule equis ipsis ad devorandum obiectus est. Ov. IX Met. COGN.

ead. l. 10. Σκείρωνα) Latronem insignem, qui proximos Megaris scopulos insidens in viatores praetereuntes nullo non crudelitatis genere saeviebat: hunc Theseus occidit. COGN.

ibid. Πιτυκάμητην) Schinim, insignem latronem, qui circa Isthmi initium, teste Pausania, miro crudelitatis genere saeviebat. De eo Plutarch. in Thef. COGN. Vide Plut. in vita Thefei. Et Xenoph. lib. II 'Απομν. VORST. De Centauro illo, qui pinus incurvabat, supra, ni fallor, T. I, iam habuimus. Suidae ed. Hag. *Πιτυκάμπτis* scribit, omisso medio *o*. REITZ.

ead. l. 11. 'Ηρως ἐπὶ τῆς ἡίδρος) Bene contra Th. Magist. monet Iens. in Lect. Luc. pag. 10, scribens: *Ἡρῶ Ἀττικοί*, scribit iterum Thomas, *οὐχ 'Ηρῶα καὶ 'Ηρως, ἐπὶ αἰτιατικῆς τῶν πλεθοντικῶν, οὐχ 'Ηρως*. Ecce tamen non semel *ἥρως* Lucianus. In Zeux. c. 3, *ὁ Ζεῦξις οὐκ ἔγραφεν ἥρως, ἢ θεούς*. In Vera Hist. cap. 23, *Ἐτάσσει τοὺς ἥρως ἐπὶ τῆς ἡίδρος*. Ipsa quoque haec vox *ἡίδρ, ἡίδρος*, deterior, quam *ἡδρ, ἡδρος*, censetur ab eodem; cum tamen non modo in novissime adducto hoc Luciani loco, sed & in aliis, ac ferme omnibus, haec vo-

cis huius forma diserte legatur. In Herodoto p. 617, (leg. Her-
mot. c. 84) 'Επὶ τῇ ἡϊόνι καθεζόμενος. In Ver. Hist. "Ορρεα ἐπὶ
τῶν ἡϊόνων ἄδοντα. Ibid. Πλησίον τῆς ἡϊόνος ἐκοιμήθημεν. Haec
alio loco ab Iensio dicta huc transcribere operae pretium exi-
stimavi. REITZ.

Pag. 283. l. 2. 'Επὶ Διλήφ) Hic cum fortiter pugnasset, tan-
dem cum reliquis fugere coactus est: qua pugna Xenophonem
equo delapsum pedes ipse servavit. Diog. Laërt. p. 38 E.
Vid. Strabon. IX. Plat. 11 C. Συμπός. 334. & Plut. Alcibiad.
354 & 1032 I. Aelian. etiam Var. Hist. III, 17, ubi male ἐπὶ
Διήλῳ. Plat. etiam in Apol. Socr. 363 F. & Athen. V, p. 215,
& Not. Casaub. ad Diog. Laërt. pag. 17. Thucyd. IV, 96 f. &
100 I. Plut. 1032 A. Ibidem & Plato fortiter pugnassee tradi-
tur. Vid. Diog. Laërt. p. 72 A. SOLAN. Adducit haec verba
Duker. ad Thucyd. IV, 107, nec non alia quaedam testimo-
nia, quibus probet, ἐπὶ dandi casum in huiusmodi locutione
postulare, adeoque suspectam esse Thucydidis lectionem,
quae ἐπὶ Νισαίαν pro ἐπὶ Νισαίᾳ habet, merito arbitratur. Et-
si ἐπὶ δεξιᾷ & ἐπ' ἀριστερᾷ recte dicitur, ut Hom. II. VII, 238,
& alibi; nam ibi aliud verbum adiungitur. Conf. nos supra ad
cap. 28 Quom. conscr. hist. Et videbis, non immerito locum
Ael. ἐπὶ Διήλῳ, suspectum quoque Solano videri. REITZ.

ead. l. 6. τοὺς ἑτέρους) Sic legit interpres. At ego puto le-
gendum ἑταίρους: nam & infra in Demonaste discipulos So-
cratis, de quo hic loquitur, ἑταίρους vocat, εἰπόντος δὲ τινος
τῶν ἑταίρων. & rursus, τῶν ἑταίρων τις ὁρῶν ταῦτα. PALM. Ad-
modum iocose narrat Lucianus, uti, cum esset apud inferos,
impii ruptis vinculis invaserint piorum regionem; Rhada-
manthyn autem heroas eduxisse in aciem, praefectis Theseo,
Achille, & Aiace Telamonio, qui strenue reprefferint impios.
Ante omnes tamen virtutem Socratis, in dextro cornu pu-
gnantis, emicuisse; quare donatus fuerit pulchro & spatiofo
horto, in quem convocavit τοὺς ἑτέρους, reliquos, heroas nem-
pe, ut ego quidem expono. At Palmerius pag. 678 legit ἑταί-
ρους. Verum quidem, ἕτερος saepe perperam apud scriptores
reperiri pro ἑταῖρος, & contra: (nam & ἑταῖρα pro ἑτέρα in
suo libro legisse Brodaeum apud Nostrum in de Merc. cond.
circa fin. liquet, quia ibi pro ἑταῖρα legendum monet ἑτέρα,
ut nunc recte in vulgaris editionibus legitur.) Hic tamen nul-
la videtur mutandi necessitas; cum, ut dixi, ceteri heroës sint
intelligendi: eos enim ibi apud Socratem fuisse, & ἐπιτίμια
celebrasse, patet ex seqq. LENS. 'Εταίρους) In omnibus libris le-

gebatur *ἐτέρους*: sed proba est Palmerii & Vorstii emendatio, quam L. Cod. auctoritas etiam confirmat. SOLAN. *ἑταίρους* legendum. LA CROZE. Quia quinque doctissimi viri, Palmer. Vorst. Solanus, La Croze & Gesnerus, id vel coniectura afsecuti sunt, vel praetulere, quod Codex optimae notae L. confirmat, non haesitavi id recipere contra turbam aliorum exemplarium minus apte *ἐτέρους* legentium. REITZ.

ead. l. 12. Ἀρχὴ τοῦ ποιήματος) Imitatus hic videtur Lucianus initium poematis Epigonōn, de quo Bendeius in Epist. ad Io. Millium p. 62, 63. LA CROZE.

in Schol. col. 2. l. 3. Παράδεισος) Ex Xenophonte, Polluce & A. Gellio notum est, vocem hanc esse Persicam, & significare *viridarium*. Occurrit etiam in Ecclesiastae libro scripto, si viris doctis credimus, post captivitatem. CLER.

Pag. 284. l. 7. Ἐπιμανῶς) *Κίρυρος ἦρα πολὺν ἤδη χρόνον τῆς Ἑλένης, καὶ αὕτη δὲ οὐκ ἀφανὴς ἦν ἐπιμανῶς ἀγαπῶσα τὸν νεανίσκον*. Satis certe usitato loquendi modo dicitur hic Helena *ἐπιμανῶς ἀγαπῶσα*. Sed ecce Scholiastes non *ἐπιμανῶς*, sed *ἐπιῶς*, legi vult, idque exponit *ἐφελκυστικῶς*, addens *ἐπιπινάζειν* notare *ἐφέλκυσσαι*. Ubi *ἐπιπινάζειν* alibi occurrat, ignoro; nisi huc referendum sit τὸ *Ἐπιπινάζειν*, quod Hesychius exponit, *ἐπιπακτῶσαι* in editione Flor. plane, uti vult Scholiastes, legitur *ἐπιῶς*. Habet quoque hanc vocem Suidas, eamque interpretatur *λίαν*. IENS.

ead. l. 11. Ἀρπάσαι) Statim ubi legitur, *καὶ δὲ ὅπ' ἔρωτος καὶ ἀμνηχανίας ἐβουλεύσατο ὁ Κίρυρος ἀρπάσας τὴν Ἑλένην*, non dubium mihi est, quin unius literulae mutatione locus hic sanior reddi possit, legendo *ἀρπάσαι* neque enim quidquam, quo *ἀρπάσας* subsistat, sequitur. IENS. Non opus erit mutatione Iensii, si cum Ms. Reg. 3011 legas, *ἀρπάσας τὴν Ἑλένην φυγεῖν*.

ead. l. 16. Κολασθῆσόμενος) Flor. *κωλυθῆσόμενος*. BOURD. *Κωλυθ.* Sic Fl. & Iunt. edd. (nisi quod in utraque mendose est *κολ.*) & sic sane venustior sensus est, quam si cum reliquis legas *κολασθῆσόμενος*. SOLAN.

Pag. 285. l. 4. Μεσονύκτιον) Vid. hanc vocem contra Th. Mag. assertam, infra hac ipsa Ver. Hist. c. 40. REITZ.

ead. l. 8. Πολὺ ἀπέχουσιν) Flor. *οὐ πολὺ*, male, & aliter Interp. BOURD.

ead. l. 14. Παρὰ τοσοῦτον ἦλθον διαδράναι) Interpr. *Tantum viae etenim erant, ut elaberentur*. Reddendum ego putem: *Tam parum aberat, quin elapsi fuissent*. Ita infra 2 Ver. Hist. c. 43,

παρ' ὀλίγον ἐλθοῦσα κατενεχθῆναι^a ubi recte interpr. *Quamquam parum aberat, quin delaberetur in praeceps*. Ut & in Pseudomant. c. 57, παρὰ τοσούτον ἐλθὼν ἀπεθάνειν, *postquam parum abfuisset, quin periissem*. VITRING. Quod Hor. Vitring. & hic & supra cap. 20 in versione corrigendum monuit, id Gefnerus, etiam non visa illius animadversione, sponte praestitit; quare illa Vitringae omittere potuissem: at eum, etsi levioris res est momenti, sua laude fraudari fas non erat; nam & alibi in his verbis vertendis peccatum ab aliis interpretibus. Obfop. tamen id in Luciano non semel recte reddiderat. Et sic bene Iungerm. convertit Long. Past. 2, p. 62, παρὰ τοσούτον ἦλθε κακῶ, *parum abfuit quin &c.* Adde Nostrium Catapl. c. 4 f. παρὰ τοσούτον ἦλθε διαφυγεῖν, *tantillum aberat, quin effugisset*. In Thucydid. tamen L. VI, c. 37, ὥστε παρὰ τοσούτον γιγνώσκω, vertitur, *quamobrem ab hac opinione ego adeo dissentio*; quod & Scholiast. sic exponit: τοσούτον διαφέρειμαι τοῖς τὰ ἑτέρα διαγγέλλουσι &c. quem vide. REITZ.

Pag. 286. l. 12. Πολλὰ ἐκέλευον) Vid. Th. Mag. v. Βούλομαι eadem citantem. SOLAN.

Pag. 287. l. 3. Ἀφ' ὧν) i. e. unde; pro quo & hic dicas, ἐφ' ὧν. Etiam si alibi ἀπὸ in simili locutione paulo aliter valeat, ut ap. Aristoph. Nub. 766, (τὴν ὕαλον) ἀφ' ἧς τὸ πῦρ ἄπτουσι quod supra in Quom. confcr. hist. vidimus. REITZ.

ead. l. 7. Τῇ ὑφ' ὑμῶν) Sic scribendum, non, ut in libris est, ἡμῶν. Vid. c. 47; unde clare liquet, oppositam nostrae terrae, non ei, quam incolebat, qui hic loquitur, Rhadamanthus. SOLAN. Loquitur Rhadamanthus in insula beatorum, & loquitur cum vivo & ad suos redituro Luciano, & praedicat ea, quae in ipso fine huius libelli indicantur, non enarrantur. Nullo modo igitur ferri hic potest ἡμῶν. Quare contra libros omnes atque interpretes, quos norim, rescribendum, ut interpretatus sum, ὑμῶν. Si res verbis egeret, & reliquas ex hoc libello loquendi rationes conferrem, & Scipionis Africani maioris cum minore sermones compararem. GESN.

ead. l. 11. Μαλάχης ῥίζαν) Dogma Pythagoricum ridet, qui folium malvae sacratissimum habebat. Aelian. Var. Hist. IV, 17, ἔλεγε δὲ ἱερώτατον εἶναι τὸ τῆς μαλάχης φύλλον. Iambl. p. 109. Ad Homeri etiam μέλυ (Od. K, 304.) alludit. SOLAN.

ibid. Ταύτη κελεύσας &c.) In omnibus edd. hic locus ita adhuc legebatur: ὁρξέ μοι ταύτην, κελεύσας ἐν τοῖς μεγίστοις κινδύνοις ταύτη προσέχουσθαι. Sed quis non offendatur in elegantissimo scriptore inconcinna repetitione illa ταύτην —

ταύτη; Rectius Mss. Regg. 2954 & 3011 posterius ταύτη omittunt, & pro priore ταύτην, ταύτη legunt, interpungendo post ὡρεξέ μοι. Valeat igitur vulgata.

ead. l. 13. Μῆτε πῦρ μαχ) Et hoc Pythagoricum symbolum est, de quo multi. Vid. Diog. Laërt. p. 218, & not. Porphy. n. 42. SOLAN.

ibid. Μαχαίρα πῦρ σκαλεύειν) De hac superstitione locus alius dicendi: praeceptum est Pythagorae. BOURD.

ead. l. 14. Παιδί) Cicero Tusc. IV, 34, conqueritur philosophos exortos, & auctore quidem suo Platone, quem non iniuria Dicaearchus accuset, qui amoris auctoritatem tribuerent. Doctissimus eius enarrator Theodorum etiam testem citat, eundem Platonem dixisse, τοὺς παρὰ τὴν φύσιν ἀσελγεῖν ἀσπαζομένους καὶ τῇ δὲ μακαρίους — καὶ ἐκδημήσαντας ἐντεῦθεν εὐδαιμόνας ἔσσεσθαι. Therap. IX, p. 131. SOLAN.

ead. l. 15. Πλησιάζειν) Ut infra in Pseud. (c. 41.) LA CROZE.

Pag. 288. l. 1. Τῇ δ' ἐπιούσῃ) Sic Mss. Regg. 2954 & 3011, pro vulgato τῇ ἐπ. δ'.

ead. l. 6. Λουκιανὸς) Sive Creticum hic posuit Lucianus in versus principio, sive, quod nolim, penultimam nominis sui corripuit contra morem, sive i vocalem per synizesin sequenti coniunxit: dubium non est, Latine interpretanti idem licere debere. GESN.

in Schol. col. 2. l. 2. Τὸ γὰρ) Lege αὐτῷ γὰρ τὸ, & confer Schol. ad Alex. ad verba Τὴν γὰρ σελήνην. SOLAN.

Pag. 289. l. 5. Ἐξ αὐτοῦ) Sic Fl. & Iunt. pro vulgato ἐαυτοῦ. SOLAN.

ead. l. 9. Ἀπόξυρος) Mendose in omnibus impressis, excepta Fl. legitur ἀπόξηρος. Vid. Pnt. c. 7, & in Εὐχ. c. 8. Recte etiam scribitur in Mss. Angl. P. & L. initio Prometh. SOLAN.

ibid. Καὶ τράχῳσι) In quibusdam libris Scholiastes legisse videtur, pro his duabus vocibus, τραχέσι. Sed satis sana videtur vulgata scriptura: quamquam non sunt ad manum nunc, unde confirmem, loca. Talia Plutarchus in Ἀλεξ. τῶπους ἀπόρρηγας vocat. SOLAN. Mallem τραχῶσι, a τραχὺν, τραχῶνος, locus asper, etsi omnium editt. accentum, qui in prima erat, servavi. Nam quod Τράχων Suid. scribat, id nomen proprium esse, recte iudicat Steph. At in Strab. XVI, pag. 756, f. 1096, Τραχῶνες tamen editum est, qui sint duo colles ultra Damascus; sed ibi Τράχωνες scribendum arbitror, quia apud Iosephum sic plus decies, ut L. XIII Ant. cap. 16, § 5, & XV, 10, 1 bis &c. REITZ.

ead. l. 10. Οὐδὲ) Negativa simplex pro duplici, ut supra i Ver. Hist. c. 4, ἑτέρον δὲ ἐν αὐτῇ, οὐδὲ ἡπάρ φαίνεται. Alius generis ellipses negativae particulae vid. apud L. Bos pag. 331—2. REITZ.

Pag. 290. l. 7. Διὰ πάντων) Forſan διὰ πάντος. SOLAN.

ead. l. 10. Πολλοὺς δὲ καὶ) Deficiens in edd. καὶ revocavimus ex Mſſ. Regg. 2954 & 3011, ſuadente cl. B. de Ball.

ead. l. 13. Αἰς) Quamvis ferri poſſit vulgatum οἷς; praefrenda tamen videbatur Codicum modo laudatorum lectio αἰς.

Pag. 291. l. 4. Ἀσπασάμενος τὸν Ναύπλιον ἀπέπημα) Benediſtus, ſalutato Nauplio diſceſſi. Prorſus non ita, ſed ſalutatum Nauplium remiſi; haec enim conveniunt praecedentibus. GRON.

ead. l. 13. Πύλιν) Lege πύλιν. Quamquam enim *eburnearum portarum* facta mentio ſit, ut portui propinquarum; melius videtur, ut *urbem intrare* dicatur. Mihi *Geographia illa ſomnialis* non admodum perſpecta. Quid enim, ſi per *Portas eburneas*, aliquid ſimile voluerit *Portis Caſpiis, Thermopylis &c.*? SOLAN. Emendationem Solani, πύλιν legentis, confirmant Mſſ. Regg. 2954 & 3011.

ead. l. 16. Ὀμηρος) Hom. Od. T, 560. SOLAN.

Pag. 292. l. 5. Πηγαὶ δύο παρὰ) Confer ſupra c. 16, ubi ſimilis variatio praepoſitionis: quam etiam T. I ſaepe habuimus. REITZ.

ibid. Παρὰ ταῖς) Edd. Fl. & Junt. Reliquae περὶ. SOLAN.

ead. l. 9. Ὀμηρος) Vide eum l. c. SOLAN.

ead. l. 11. Κεράμου πεποίημε.) Conf. ſupra i Ver. Hiſt. c. 7, χαλκοῦ πεποιομένην. Adde hic, etſi hoc tritiſſimum, Long. Paſt. I, p. 7, δεσμὸν ῥάβδου χλοῦρας λυγίσας. Et III, 116, στεφανίσκον ἰὼν πλέκουσα, corollam ex violis neſtens. Tamen & dativo utitur id. I, p. 6, τὰ ἀγάλματα λίθοις ἐπεποίητο. REITZ. in Schol. col. 2. l. 17. Ἐμμενεντικά) Ex C. infernum, cum in edito tantum legeretur νετικά; ſed remanet tamen hiatus, ſi nique Scholii adſcripſerat Solanus: Hoc Scholium ſic emaculatum, ſed adhuc obſcurum, aliis enarrandum lubens relinquo. REITZ.

Pag. 293. l. 13. Ἀττιῶν) Athenienſis. Vid. Suid. qui eum τερατοσύπτον vocat. SOLAN.

ead. l. 14. Παρὰ) Dixi ſupra ad Ἀλλ. c. 1. Solae autem Fl. & P. recte hic habent. Reliquae vitioſe περὶ. S. autem & A. quod mireris, ἐπὶ. SOLAN.

ead. l. 15. 'Ονειρων) Difficultas hic Latino interpreti oboritur non facile superabilis, quod personam affingit Somniis Lucianus, & cives huius reipublicae facit: quod Graeco facile, qui non neutro solum genere *ένύπνιον* dicere possit, sed masculino etiam *όνειρον*; negatum Latinis. Sed laboratur fere, quoties lusus eiusmodi ad verbum transferre coneris: quibus ob ipsam eam causam in scriptis serius & aetatem laturis vix, ac ne vix quidem locus est. GESN.

Pag. 294. l. 9. Δεξιῶς ἐξέιζον) *Accurate receperunt recte veritas non abfimilem Longi phrasin*, in *Pastor. IV*, pag. 107 ed. Moll. *Τούτων ἐδεξιῶντο πᾶσαν δεξιῶσιν* sive, *cum industria*; nam *οικέταις δεξιῶν* *servi industrii* sunt apud eundem pag. 126. (f. 134.) REITZ.

ead. l. 14. Καθεύδοντες, εὐωχούμενοι) *I. Fl. & H.* nihil hic a vulgata abire notaverat Solanus. An voluit igitur coniunctionem quaerere? Vix credo: nam *ἀσύνδκτον* illud hic melius & efficacius, quam si coniunctio adesset; immo vellem ita saepius enuntiasset Noster, ut Long. *Past. III*, 120 ed. Iungerm. *μικταίται πάντα — θεούς, ἀνθρώπους, ὄργανα, θηρία*. Et *L. IV*, 115, (123. Moll.) *Θόρυβος πολὺς κτηνῶν, οἰκετῶν, ἀνδρῶν, γυναικῶν*. Quamvis idem alibi etiam nimis amet illud repetitum καί. REITZ.

Pag. 295. l. 1. 'Ωγυγία νήσα) Vid. *Plut. 1733. SOLAN.*

ead. l. 6. Λευκοθίας) *Matura. VORST.*

ead. l. 7. Διασωθέντα) Utitur his Luciani verbis Iac. Elfner. ad *Epist. Petr. III*, 20, quo probet, *διασωθῆναι* usurpari de eo, qui salvus in aliquem locum pervenit, i. e. ex periculo vel naufragio servatus est; ut *Act. XVII*, 44, *διασωθῆναι ἐπὶ τὴν αἰ.* *iv*, triaque alia testimonia adducit, quae non reperam, nec augebo, quia hanc significationem ubique obviam novi. REITZ.

ead. l. 10. Τηλεγόνου) *Conf. infr. de Salt. c. 46. SOLAN.*

ead. l. 17. 'Ομηρος εἶπε) *Odyss. E*, 57. SOLAN.

Pag. 296. l. 1. 'Επελέξατο) In omnibus libris nostris erat *ὑπεδέξατο*, quod cum ferri non possit, sic mutavimus. Vide *Εν Δ. V*, & *Γυμν. c. 21*. Suspicio tamen, fuisse a Luciano scriptum *ὑπελέξατο*, ut *furtim* ab ea *lectam* epistolam notaret. Sed quia vox ea a nullo, quod quidem sciam, Lexicographo observata est, nec ubi apud alios auctores occurrat, ipse annotaverim, eam in textum recipere non sum ausus. SOLAN. *'Τπεδέξατο*) Quid sibi velit *ὑπεδέξατο* a vi verbi *ἔλαβε* diversum, non comminifcebar aliud, quam quod in interpretatione

ne expressi. Cogitabam etiam, an ὑπελέξατο vim legendi habere posset? quod nihil fere ab altero illo ὑπεδέξατο distat in MSS. Vulgatum quidem illud, *postquam epistolam accepit & admisit*, non intelligebam. GESN. Solanum securi rescipimus ἐπελέξατο cui emendationi adstipulantur Mss. Regg. 2954 & 3011. Vulgata ὑπεδέξατο nullum h. l. sensum habet. Mox l. 4 post ὁποῖα ex iisdem Mss. edidimus τε. Aberat enim ab edd.

ead. l. 9. Κατιόντος τοῦ πνεύματος) Sic Thucydid. VI, 2, κατιόντος τοῦ ἀνέμου τάχα ἂν δὲ καὶ ἄλλως πως ἐσπλεύσαντες. Ubi Dukerus docet, ἀνεμον κατιόντα esse ventum increbrescentem, & quidem a tergo euntes prosequentem, idque hoc Luciani aliisque testimoniis probat contra Vallam, qui de vento ponente plane contrario modo intellexerat. REITZ,

ead. l. 12. Παραπλέοντας) Sic scribo, non ut in omnibus, quos vidi, libris est, περιπλέοντας. SOLAN. Recte Solanus vidit, pro περιπλέοντας rescibendum παραπλέοντας, & sic plane exhibet Mf. Reg. 3011.

ead. l. 14. Πηχέων ἕξ) Nescio, an sic nugari voluerit Lucianus, ut mensuram poneret, quae vix ullam ad reliqua, quae hic dicuntur, proportionem habeat. Facile, numerum hic esse corruptum, putare aliquis possit. Sed parum alias quoque religiosus hac parte est scurra noster, ut mox circa halcyonem. GESN. Ioculariter mensuram videtur addere exiguum, cum in expectationem magnae lectorem coniecisset, praemittens *naves esse maximas*. Quales metaphorae deceptionis parce & apte usurpatae, fallendo delectant, quarumque exempla collegit Eman. Thesaurus, in Idea argutae dictionis, toto c. XVI, a pag. 369 ad 385. Ubi Corinthi bella moenia videns Agis, interrogat, *quinam sunt haec moenia inhalantes MULIERES?* Vel hoc Martialis, — *Centum Coramus amphoras AQUAE fecit*, cum quisque expectaret *vin*i. Notaque est ista cavillatio Caligulae victoris, cum literas laureatas ad Magistratus mitteret: *Parate quam maximum triumphum, quam MINIMO SUMTU*. Addo Aristophan. Plut. 27, πιστότατον ἡγεύμαι, καὶ κλεπτίστατον, ubi vid. interpret. Si cui hic lusus non arrideat in facetiarum magistro, & satis magna esse navigia contendat, cubitorum sex, utpote ex cucurbita, quae vel sic sane est maxima, per me licet, ita exponat, vel ἕ, i. e. c. 60, pro ἕξ legat, quo respondeat mensurae navium hostilium c. seq. REITZ. Ἐξήκοστα legunt Mss. Regg. 2954 & 3011, quod verum videtur cl. B. de Ball.

ead. l. 15. Αὐτὴν) Αὐτὴν ad unam κολοκύνθη elliptice refer-

tur, etsi pluralis & neutrum adiectivum praecessit: qualis synthesis apud Latinos quoque est frequens, ut Terent. Eun. 2, 1, 19, *Adeone homines immutarier ex amore, ut non cognoscas cupidem esse*. Sallust. Cat. 56, 5, *Servilia* — cuius, ad quem l. vide Excurs. VIII Cortii. Alia exempla ex Latinis auctt. collegit Th. Wopkens in Lectt. Tullian. pag. 15, & passim aliis pagg. Oppositam, sed analogam, enallagen supra ad Scyth. versf. fin. dedimus ex Aristoph. Pl. 527, οὐχ ἔξεῖς οὐτ' ἐν κλίῃ καταδαρδεῖν, οὐ γὰρ ἔσονται, (scil. κλίαι). Non absimilia dedit Hemsterh. ad Lucian. Nigr. ipso pr. Conf. Zeux. c. 7, ubi περιβαλε — καὶ ἀράμενοι alio modo, cui addere oblitus sum similem locutionem ex Evang. Luc. V, 4, ἐπανάγαγε εἰς τὸ βάθος, καὶ χαλάσατε τὰ δίκτυα ὑμῶν, & Lucian. Harmon. c. 3, ἀλότριοι τὰ ἐμὰ &c. Ubi & addere potuissim Hippocr. Sect. II, aph. 3, Ὑπὸς ἀγρυπνίῃ, ἀμφοτέρα τοῦ μετρίου μᾶλλον γενόμενα, κακόν. Conf. etiam Reviv. cap. 13, μία πάντων φιλοσοφία, pro πασῶν, ubi Iensf. ex Lucian. Amor. καρπούς — & συνωρόφουε, pro οὗς &c. Alias eiusmodi enallagas generis vid. apud Interpret. ad Aristoph. Plut. 291, τέκνα ἐπαναβοῶντες, respectu filiorum, qui per τέκνα intelliguntur, ubi Kusterus etiam addit Homer. Od. M, 74, — νεφέλη — Κυανή, τὸ μὲν οὐ ποτ' ἔρωει, ibique τὸ respectu νέφος dici, quod tacite intelligitur, recte monet, ut alia omittam, quae ibi videri possunt. Ad do tantum ex fratris G. O. Reitzii Belg. Graeciss. p. 320, I Timoth. 2, 15, σωθῖσεται δὲ διὰ τῆς τεκνογονίας, ἣν μείνωσιν ἐν πίστει, quod Heinsius in Exercitt. Sacr. p. 485, de coniugibus exponit, ita ut μείνωσιν referatur ad virum & uxorem simul; alii ad uxores solas referunt. Paulo aliter etiam Long. Past. L. IV, p. 107 ed. Moll. εἰς αὐτὰς ait, tacite respiciens ad oves & capras, cum tamen sing. ἀγέλη praemiserit. Sic infra Tyrannicida c. 8, ὃ δὲ masc. gen. relatum ad τὸ ξίφος, quod vide. REITZ.

Pag. 297. l. 1. Πληρωμάτων) Navium πληρώματα dicuntur ipsi remiges vel classarii milites, quibus implentur. Hic autem sumitur pro ipsis navigiis instructis & armatis. Vorst. Vid. Baif. 127 f. SOLAN.

ead. l. 4. Ἀγχωμάλως) Monuerat Hemsterh. in marg. ad eundem Duker. ad Thucyd. pag. 493, No. 53, i. e. ad L. VII, cap. 71, ubi Thucyd. ἕως ἀγχωμάλα ἐναυμάχουσι ait, Waffiusque Pollucem reprehendit, qui hoc verbum τραχὺ esse scribat, quod tamen ille ex Dionýf. Halic. hic ex Luciano h. l. proferat, Suidamque & Lexica alia plures habere eius vo-

cis auctoritates, observat; quare plura non addam. REITZ:
ead. l. 8. Ὠλγώρησαν) Et si supra satis dixi, augmentum
 saepe negligi, & hic edd. fere omnes habent ὦλγ. tamen non
 credo sic Lucian. dedisse, quia usitatissimum in hoc verbo aug-
 mentum initiale, & ratio abiectionis nulla, quia verbum in-
 de non fit longius, si addatur, (ut in plusquam. quae satis po-
 ly-syllaba per se, ideoque augmentum frequenter negligunt.)
 Quare invitis edd. iam mutaveram, quod in vocali brevi cum
 longa permutanda scribarum culpa sit quotidiana; sed postea
 consulens omnes edd. ad manum quae erant, vidi & *Salm.* re-
 cte ὦλγ. exhibere. REITZ.

ead. l. 13. Κελύφη) Sic L. & Fl. ed. melius, quam quod in aliis
 est, *κελύφια*. In Scholiis etiam recte *κελύφη* legitur. SOLAN.

ead. l. 15. Ἀπεκρύψαμεν) Suspicio legendum ἀπεκρύψα-
 μεν. SOLAN.

Pag. 298. l. 11. Μεσοῦνκτιον) Nugatur igitur, ut saepe, Th.
 Magister, scribens: *Μεσοῦνκτιον, καὶ Μεσοῦνκτιος, ποιητικόν*.
 Habuimus & supra *μεσοῦνκτιον*, de Merc. cond. c. 26; item
 hac differt. c. 26, & alibi. Habet & Evang. Marc. XIII, 35,
 & Luc. XI, 5 &c. REITZ.

ead. l. 17. Γοτράν τινα &c.) Conf. supra 'Αλλ. c. 1. SOLAN.

Pag. 299. l. 6. Ἀδρότερον) Male Solanus in marg. *I.* notarat,
 etiam *S.* & *H.* cum *I.* habere ἄδ. prima laevigata. Nam recte
 habent adspiratam, ut ceterae priscæ, quas adii: & sic soler.
 Vid. Poll. On. non uno loco. Quamvis & Budaeus in Lex.
 minore ἄδρῳ *augeo* male, mox tamen ἄδρῳ recte habet ibi-
 dem, operarum culpa. REITZ.

ead. l. 9. Ἐπτεῖς αὐτοῖς) Conf. 'Αλλ. c. 1. SOLAN.

ead. l. 12. Ὁ γὰρ) Illud γὰρ in *I.* aequè ac *Fl.* & *H.* reperiri
 notabat Solanus. Idem sic notarat supra Hermot. cap. 29. An
 igitur id suspectum habuit? vix credo; nam sic saepe apud
 Nostrium occurrit. REITZ.

ead. l. 16. Ἀποτρέψαι) Quamquam hic aliam lectionem sug-
 gerant Scholiastes & *Fl.* ed. cave hanc mutassis: proprium
 enim est in ea re vocabulum. Unde Ζεῦ ἀποτρέψαις &c. Vul-
 gam etiam confirmat P. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 3. Ἀερὼν ῥάβδον) Iterum imperite Lucia-
 num incusat Scholiastes: notum enim est, hoc desumptum esse
 ex Bacchi fabula. CLER.

*Pag. 300. l. 12. Καὶ δὴ ἐδόκει ἡμῖν ἀναβεμένους τὴν ναῦν ἐπὶ
 τὴν κόμην τῶν δένδρων*) Perridicula ista super silvae ramis na-
 vigatio, sive ὑλῆσις πλοῦς: sed videntur fidem ei facere Iose-

phus Acoſta, & illi, quos navigationis ſuae fundos auctoref-
que habet, Hiftoriae Indicae c. XXX, lib. IV. Ipſa eius haec
ῥητῶς narratio. *Un de nos freres homme digne de foi nous contoit,
que s'étant égaré & perdu dans les montagnes, ſans ſçavoir quelle
part n'y par où il devoit aller, il ſe trouva dedans des buiſſons ſi épais,
qu'il fut contraint de cheminer ſur iceux ſans mettre les pieds en terre
par l'eſpace de quinze jours entiers, & que pour y voire le ſoleil, &
pour remarquer quelque chemin en cette forêt ſi épaiſſe & pleine de
bois, il avoit beſoin de monter au coppeau des plus grands arbres,
pour là deſcouvrir le chemin.* MARCIL.

in Schol. Ἀντὶ τοῦ &c.) Hoc & ſequens Scholion ad aliena
verba relatum, eo, quo pertinet, reduxit Solanus. REITZ.

Pag. 301. l. 4. Ἀντιμάχου) Scripſerat iſ poëma de Argivo-
rum contra Thebanos expeditione, cui *Thebais* titulus erat.
Athen. 468 A. 475 D. & 482 F. Meminit Plutarchus Elegiae
ab hoc ſcriptae f. 65, 2. Platoni probatur. Cic. Brut. 51. Hunc
tanti faciebat Adrianus Imp. ut Homero exaëto, ſolum ab
omnibus legi vellet. Audi Xiphil. p. 261, καὶ οὕτω γὰρ τοιοῦτος
ἦν ὥς καὶ τὸν Ὅμηρον καταλύων Ἀντιμάχον ἀντ' αὐτοῦ εἰσά-
γειν, οὐ μὴδ' ἐπὶ τὸ ὄνομα πολλοὶ πρότερον ἠπίσταντο. Verboſum
fuiſſe docet Gregorius Theologus in Epift. ad Nicobulum 2,
his verbis, οὕτως ἐγὼ καὶ βραχυλογώτατον Ὅμηρον λέγω, καὶ
πολὺν τὸν Ἀντιμάχον πῶς; τοῖς πράγμασι κρίνων τὸ μικρὸς,
ἀλλ' οὐ τοῖς γράμμασι. Apud Baſil. p. ed. Baſ. 286. SOLAN.

ead. l. 11. Ὠρώμεν) Edd. Fl. & B. 2. recte; in reliquis Ὠρω-
μεν. Latinus interpres recte vertit, quaſi Ὠρώμεν & ipſe legiſ-
ſet. SOLAN. Errat Solanus, dicens B. 2. i. e. Baſileenſem ſe-
cundam, cum Florentina facere; nam aequae ac B. 1, cuius er-
rores fideliter ſolet repetere, habet Ὠρώμεν. De Florent. ve-
ro recte monet. REITZ.

in Schol. col. 2. l. 1. Κρεῖττόνων) Quam apte hanc vocem ho-
mo Chriſtianus uſurpet, aliis diiudicandum relinquo. Certe
Moſem a Luciano peti non credo. SOLAN.

Pag. 302. l. 4. Κατ' ἐκεῖνο) Variationem fruſtra quaefivit
Solanus; nec ea opus eſt. Nam licet ῥάλαττα praecedat, pot-
eſt tamen neutrum ἐκεῖνο ad πάλαιος paulo ante praemiſſum
referri, vel, quod malim, abſolute poſitum accipi de loco;
veluti ἐπὶ τὸ, & εἰς τόδε huc, intellecto χωρίον accipitur, vid.
L. Bos de ellipſi in χωρίον. Verum & praeterea neutrum genus,
ut generale, etiam ſubſtantivis maſculinis & femininis iun-
gi, quis neſcit, ut Long. Paſt. I, p. 8, ἡ μὲν Νάπη, τοῦτο γὰρ
ἐκαλεῖτο. Vel, ut in triſtiſſimo illo Aelian. X, 10, τοῦτο βοῦς,

ἐκείνο ἴππος. Epist. ad Rom. XIV, 18, ἐν τούτοις habet, post praemissa tria feminina δικαιοσύνη, χάρις, & εἰρήνη. Sed de aliis paulo durioribus iam dictum ad Reviv. cap. 13, ubi μία πάντων pro πασῶν. REITZ.

cad. l. 7. Εὐπρόσιτος) Antea legebatur εὐπροσίτως, prave. Ego mutavi. SOLAN. Verti, ac si legeretur εὐπρόσιτος, συνοικουμένη. Gratias agam, qui me docuerit, quae sit εὐπροσίτως συνοικουμένη. Ita mox pro προσήμενον ὑδρευόμενοι, dedisse arbitror Lucianum προήμενον, & sic interpretatus sum. GESN. Recte quidem Solanum coniecisse arbitror εὐπρόσιτος legendum; verum quia neque editio ulla, neque Cod. praestitit, & plura etiam corrigenda restant, nihil mutavi. Nam comma etiam post εὐπροσίτως addendum; tum pro συνοικ... ἐνοικ. legere malim; certe illud συν in Fr. ita exaratum est, ut parum differat ab ἐν. REITZ.

cad. l. 10. Καίτοι) Legendum potius καί τι Solan. marg. Iunt. adleverat; quod non improbem. REITZ. Omissio καίτοι Mss. Regg. 2954 & 3011 mox pro σιτίου legunt σιτία. Sed malle-mus cum Solan. καί τι.

Pag. 303. l. 5. Κτείνωμεν) Et sic cum l. habere Fl. & H. notarat Solanus; sed habent & aliae. Cur autem variationem quaesivit? quia ἐδιώκομεν & κτείνωμεν diversa sunt tempora, ideoque διώκομεν potius legi quis malit; id quod nec ego improbaverim. Verum in eadem hac Hist. id occurrit adeo frequenter, ut studio tempora variasse videatur auctor: nam cur paulo ante non item quaesivit varietatem, cum legeret ἐδιώκοι, καὶ λαμβάνουσι, & paulo post λαμβάνομεν, καὶ ἀνεστρέφομεν pro ἀναστρ. & c. 46, εἶδον, καὶ συλλαμβάνω, καὶ ἀνέκρινον: ut alia mittam. Coniunctiones enim similia tempora non regere, supra iam diximus. Et ex Latinis sexcenta similia proferre liceret, ut Sallust. Iug. c. 113, 7, Iugurtha Sulla vinctus traditur, & ab eo ad Marium deductus. Quin & modus diversus interdum coniunctionem sequitur, ut apud Liv. II, c. 23, 11, Postulare — ut senatum vocarent, curiamque ipsi circumfistunt. Ac ne credas postulare ibi pro postularunt positum, vid. not. Dukeri, qui ex eodem affert moliri — & pertentant, aliaque similia. REITZ.

Pag. 304. l. 7. Μεγάλα) Pygmaeos Ctesiae hic ridet. Vide Photii Excerpta. SOLAN.

cad. l. 8. Ποδῶνας) Leop. 136. SOLAN. At supra Contempl. § 3, τὴν ὁδὸν στῆλαι, ἢ ἐνδύσαι ὁλίγον τοῦ ποδός, ubi Solan. similia ex Nostro produxit. REITZ.

ead. l. 9. Ἄλλοι δὲ μετὰ τούτους, ἐπὶ φελλῶν καθήμενοι, ζεύσαντες δύο δελφίνας, ἤλαυνόν τε, καὶ ἡνίοχουσιν οἱ δὲ προϊόντες ἐπισύροντο τοὺς φελλοὺς) Vertunt: *post hos & alii suberibus infidentes, iunctis duobus delphinis remigabant, & equitabant, alii praecedentes subera trahebant.* Ita vertentes indicarunt, se mentem auctoris non satis percepisse. Nam, ut taceam, μετὰ τούτους hic potius significare praeter hos, observandum est, Lucianum de *suberibus* loqui tanquam de vehiculis; de *delphinis* tanquam de equis vehicula trahentibus; de *hominibus* illis, qui suberibus infidebant, tanquam de aurigis vehicula agitantibus, & moderantibus; aurigarum enim propria sunt verba, quibus utitur, ἡλαύνειν & ἡνίοχεῖν quae propterea hic non reddenda erant, *remigare & equitare.* Et per οἱ δὲ προϊόντες non intelligendi sunt *homines alii*, uti habet versio; sed illi *delphini*, qui suberibus iuncti erant. Totus itaque locus hoc modo est vertendus: *Praeter hos & alii suberibus infidentes, iunctis duobus delphinis, agitant, & moderabantur eos: illi vero (scil. delphini) praecedentes trahebant subera.* VITRING.

ibid. φελλῶν) Si quis auctoritates super h. v. & usu desiderat, adeat Bergler. ad Alciphr. Ep. I, 1, p. 7. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 3. Κἄνταῦθα) At vide ποῦς serio ea de re alibi etiam usurpatum, ut Ἐπισκ. c. 3, & not. SOLAN.

ibid. l. 4. φελλός) De hoc Italiae monte nihil, quod equidem rescire potuerim, apud Geographos invenitur. Plinius praeterea negat *in tota Italia nasci suber.* Lib. XVI, c. 8. Licet Theophrastus *in Tyrrhenia* nasci scribat, lib. III, c. 16; nisi sit mendum, quod ut suspicer facit Plinius contrarium affirmans, licet legisset hunc locum Theophrasti, quem & in quibusdam vertit. Ceterum hic absurde ex piceis suber desumi dicit, cum sint arbores plane diversae. Videtur potius apud Graecos φελλός idem significasse ac φλοῖς, & *suber κατ' ἀντωνομασίαν* dictum *corticem*, (ita legitur, pro *cortex*) ut etiam apud Latinos factum, quod observavit in suo Lexico R. Constantinus, & post illum I. Harduinus ad locum Plinii laudatum. CLER.

Pag. 305. l. 1. Ἑλλάδα φωνήν) Pro Ἑλληνικὴν. Sic Σκύθην ὄμιον pro Σκυθικὴν ὄσον ex Aesch. Prom. p. 5, & γυναῖκα μαζὸν ex Hom. Il. Ω, 58, nec non Ἑλλάδα διάλεκτον, aliaque similia, ex Eustath. affert Maittaire de Dialect. p. 78. Plura Ienf. in Lectt. Lucian. p. 89 ad 94; quae pertinebant ad Dial. Deor. XV, 1, ad verba τέχνην βάνανσον; ibi autem non sunt inserta, quia nimis erant multa. Meretur tamen huc addi, quod postea margini adlevit idem Ienfius: Ἑλληνα πόνεμον habet Thucyd.

pag. 104 in Oratione Periclis (i. e. lib. II, cap. 36.) REITZ:
ead. l. 4. Καβαλούσα) Ἀν Κοβαλούσα, a κόβαλος, i. e. κοβα-
 λίσσα; GUYET. Haecenus Lucianus nomina supplexerat intel-
 le-
 ctu satis facilia. Nunc autem *Cabalusam* & *Hydamardiam*, mon-
 strofa & barbara vocabula cur obtrudat, nondum satis per-
 spicio. Est tamen Graeca vox καββαλικός, vel huic proxima
 καββάλιος, quam M. Aurelius (VII, 52.) & alii usurpant *pro-*
ficiendi sensu. Vide ad eum locum Gatakeri not. & Plut. 421,
 2, καββαλικώτερος. Sed pone, regionem Καβαλοῦσαν ideo
 dictam, quia feminae istae advenas macerarent, quid erit urbs
 Ὑδαμαρδία; Parvi quidem hoc refert; sed tamen ad aquam al-
 ludit, in quam magae istae se convertabant. Regionem *Caba-*
lensem memorat Strabo XIII sub fin. p. m. 434 A. SOLAN. Κα-
 βαλοῦσα forte est καββαλοῦσα, id est, καταβαλοῦσα, deiiciens
 homines ad illa χαμαιτυπεία. Circa Ὑδαμαρδίαν res diffici-
 lior. Si eventum narrationis spectes, possis suspicari, Ὑδαμα-
 ρίαν dedisse Lucianum, διὰ τὸ εἰς ὕδωρ ἀμαυροῦσθαι τὰς γυ-
 ναῖκας ut nempe in aquam, in fumum, & si quid his fuga-
 cius est, abeunt voluptates venereae, postquam deiecere igna-
 vos, & similes libidinosi asinis homines. GESN. Cl. Bel. de
 Ball. coniiciebat Κασαλβαδοῦσα, l'isle des courtisanes, a κα-
 σάλβαδος; laudatque Aristoph. & eius Schol. Ἑκκλ. v. 1106.

ead. l. 5. Λαβοῦσαι) Angl. Διαλαχεῦσι. BOURD.

ead. l. 6. Ἐκάστη πρὸς αὐτὴν ἀπῆγε, καὶ ξέρον ἐποιεῖτο) In-
 terpres: *secum quemque singulae abduxerunt* &c. Mallem: *singu-*
lae quemque domum suam abduxerunt. Ita passim, ὡς αὐτὸν, &
 πρὸς αὐτὸν, παρ' ἐμὲ &c. Sic in Asin. cap. 42, ἐπιθείς μοι τὸν
 πυρρὸν, ὡς αὐτὸν ἤλαυνεν, *imposito mihi tritico ad se*, h. e. ad aed-
 es suas, *me ducebat*. Sic etiam ibid. cap. 55, & in Gallo, sine c.
 ult. παρ' ἡμᾶς. VITRING.

ead. l. 7. Ἐγὼ δὲ μικρὸν ὑποστὰς) Cl. Bel. de Ball. ad h. l.
 annotat: *Je soupçonne une lacune dans cet endroit, où le texte dit :*
pour moi je m'arrêtai un peu. Ce ne peut être dans la campagne,
mais chez la courtisane qu'il aperçoit les offemens dont il parle plus
bas ; & c'est peut-être au moment où elle lui offroit ses faveurs, qu'il
dit, je m'arrêtai &c.

ead. l. 12. Μαλάχην) Confer supra cap. 28. SOLAN. Quam
 nempe ad hoc ipsum discedenti ex Heroum insula dederat
 Rhadamanthus. GESN.

Pag. 306. l. 1. Ὀνοσκελέας) De hac copiose Coelius. Tan-
 git Gilbert. Gaulminus ad Pfellum. Interpr. Aristophan. ad
 Ranas. BOURD.

IN TYRANNICIDAM.

Pag. 308. l. 3. Ἀπὸ τῆς τις &c.) Argumentum huius controversiae in Collectaneis Galeanis integrum legitur. SOLAN.

ead. l. 4. Καὶ αὐτὸν) Καὶ abesse etiam a Fl. norat Solanus in marg. I. Si eo charactere Flor. edit. ut solet, designat, errat; nam compareret in ea. Igitur Codicem Flor. intellexerit oportet. REITZ.

ead. l. 16. Ἀποσκευάσμενος) Ut Galli *depecher* pro occidere, & nos *affscheren*. Sic & Herodian. VII, 1, 7, εὐθέως οὖν τοὺς τε φίλους πάντας — ἀπισκευάσατο. Ac perlaepe alibi: quod tamen plenius offert L. 2, 10, 7, τοιοῦτοι ἀνδρα φόνω ἀπισκευάσαντα. REITZ.

Pag. 309. l. 4. Ζῶντι) In libello Tyrannicida inscripto, ait auctor c. 1, Ὁ παῖς δὲ ἐκείνου (τυράννου) τέθνηκε μὲν ὑπ' ἐμοῦ, ὑπηρετήσῃ δέ μοι καὶ ἀποθανὼν πρὸς ἄλλον φόνον, ζῶντι μὲν συναιδικῶν τῷ πατρὶ, μετὰ θάνατον δὲ πατροκτονήσας, ὡς ἐδύνατο. Rotundiori & efficaciori sensu videtur mihi Lucianus scripsisse ζῶν. Scilicet is, qui tyrannum ipsum occidere voluerat, arce confensa, invento tyranni filio trucidato, & relicto gladio, effugit: pater trucidatum filium reperiens, & ipse eidem illi gladio incubuit. *Filius itaque tyranni, inquit, mea quidem manu cecidit, at iam mortuus mihi ad aliam caedem ministerium praestitit; vivus quidem una cum patre iniurius & iniquus, mortuus vero, patre, qua potuit, trucidato.* Filium namque quasi causam paternae caedis agnoscit, cum pater prae φιλοστοργίᾳ sibi ipse violentas manus intulerit. Longe perfectior est antithesis, *vivens una cum patre iniurias exercuit, mortuus patricidium commisit;* ut pateat, tyranni filium & vivum & mortuum fuisse sceleratissimum; atque adeo pulcherrimum esse facinus, tantum scelus de medio sustulisse. IENS. Ζῶν ἔτι) In omnibus scriptum invenio ζῶντι, quod cum palam sententiae adversetur, exfulare iussimus. Emendationem nostram firmabunt loca seqq. μὲν ἀξιώσαντες ἀπαγορεύσαι ζῶντας ἔτι ἐν ὀφθαλμοῖς τῶν οἰκείων, Γυμν. c. 38. Et in Eὐχ. c. 40, ὅρας οἷα μὲν ζῶν ἔτι ἔξαις πράγματα δεδιώς καὶ φροτίζων καὶ κάμνον. Et 1στ. β. c. 10, τί πάθοντες ἔτι ζῶντες ἱεροῦ χωρίου ἐπιβλήμεν. Vid. II. Σ, 10. SOLAN. Ζῶντι) Videtur omnino legendum ζῶν. GESN. Ζῶν ἔτι) Veritas coniecturae Solani, ita se mihi probavit, ut fidem librorum in re tam aperta & mutatione adeo exigua expectare nihil opus duxerim, & cum versio ac nota Gesneri quoque sic iu-

beat, tanto magis, utrique obtemperavi. Potest quidem ad priorum editionum lectionem versio ita detorqueri, ut aliquis inesse sensus appareat, sed is adeo friget prae restituta lectione, ut frustra illam defendere quaeras. Iam enim vera patet oppositio, quid *vivus* filius praestiterit, quid *mortuus*. In eo enim vis argumenti versatur, neque quid *vivus pater* ab eo passus fuerit, hic narratur. REITZ.

ead. l. 14. Ἐλπίδος) *Spes pro metu* si absolute non dicitur, (ut nonnulli negant, inter quos Vossius *Inst. Or. IV, 12, 3*;) tamen pro expectatione tam adversarum, quam bonarum rerum, Graecis aequae ac Latinis dici, peritis satis notum; sic *mox c. 11 f. τίς ἐλπίς τοῦ φόβου*, ubi plura simil. dabimus. Et *c. 18, μελλόντων ἐλπίδας χρόνων*, quod Erasmus vertit, *quique in poslerum immincbant metus*; Ienius, *futur. tempor. horrores*; sed quia ἐλπίδι φόβος additur, dices, distingui a metu spem malam: recte; at non alio gradu, quam temporis; φόβος enim *timor* s. *terror* est ob mala praesentia, ἐλπίς κακῶν *metus futuro- rum*, s. *expectatio malorum*, quod eodem redit. Herodian. *L. 2, 1, 16, Πάσαι μὲν τὸδε τὸ τέλος τοῦ βίου εἶχον δι' ἐλπίδος, hunc exitum vitae* (i. e. necem a percussoribus immissis) *diu spectabam*, i. e. metuebam. Scio, *spem* ac *metum* esse opposita; ideoque non idem valere. Sed si addas *futurorum*, dicaeque *metum futurorum*, recte dixeris; & hinc saepe ἐλπίζειν alii ἀπλῶς *metuere* verterunt, ut in Herodiano saepissime, nec male, quia ex sequentibus satis patet, ad futura illum metum referri. Sed satis hoc egi in libro de Ambiguis pag. 565. Et iam nimius fui in vulgaribus. REITZ.

Pag. 311. l. 8. Καλέουσι) Ita *B. 2. & S.* Reliquae *καλεῖται*. SOLAN.

ead. l. 17. Τοὺς τυραννομένους) *Tyrannide vexatos*. GUYET. Male interpretes, qui *tyrannidem affeclantes e medio tollebat*. Τοὺς τυραννομένους, hoc est, *tyrannide vexatos*. MENAG. Τοὺς τυραννομένους ἐκλόπτων cum *I.* habere *Fl. H. & S.* notarat Solanus. Forte igitur aliam quaesivit lectionem: nam Erasmus verterat, *tyrannidem affeclantes*, quod non video, qui cum Graeco verbo congruat; quia τυραννοῦμαι passivè solet accipi, ut paulo ante, ἐτυραννίστο. Ut ap. Dion. Hal. IX, p. 601, 37, βασιλευμένης τε καὶ τυραννομένης τῆς πόλεως. Iterum XI, p. 721, 23, & alibi. Herodian. I, 16, 1, & sic passim apud alios. Sed media forma accepit Erasmi. Concederem, si a τυραννίᾳ formatum esset, quod *tyrannidem affecllo* signific. Sed quid si pro ἐκλόπτων legamus ἐγκλόπτων, ut significetur, filius

subditos arcebat, *impediebat eorum consilia*, & sic melior erit gradatio. Verba proxime sequentia, ὁ τοὺς ἐπιβουλευούστας φοβῶν, Erasmus etiam infelicitè reddiderat, *qui infidias formidabat*. Sed plura eiusmodi iuvenilis versionis τεκμήρια insunt huic dissertationi, quam ut ubique ea indicare opus sit. REITZ.

Pag. 312. l. 1. Ὁ τοὺς ἐφήβους ἀνασπῶν) Vix dubium est, quin illud genus iniuriæ notetur, quo adolescentuli vel castrantur plane, vel nervis certe *convulsis* aut contritis ad generandum redduntur inhabiles: tyrannorum opus, quod ab Orientis regibus didicere. Huic rei aptum esse verbum σπᾶν, faciunt *spadones*. Vid. viri docti ad l. 128 de V. S. Sed est etiam apud τοὺς ὁ Levit. XXII, 24, ἀποσπασμένον, respondens τῷ cheroth, atque τῷ θλαδίφ, & ἐκτεθλιμμένῳ & ἐκτομίφ iunctum. Habet ἀποσπάδας Suidas, τοὺς ἀποσπασθέντας, quibus iungit ἀποσπᾶδοντας τοὺς ἀποκοπέντας. Quæ cum ita sint, legendum puto ὁ τοὺς ἐφήβους ἀποσπῶν, & vertendum, ut possui, utque Erasmus iam posuerat, a quo discessum non oportuit. Quod si ἀνασπᾶν eodem modo accipi posse doceat aliquis, mutatione plane opus non fuerit. Neque tamen, si cui ista displiceant, vehementer repugnaverim, si ἀνασπᾶν retinere velit, & interpretari *contrahere, sibi adiungere, quasi sursum, in arcem suam, trahere*. GESN.

Pag. 313. l. 9. Οὐ) Ita Mss. Regg. 2954 & 3011. Vulg. οὐδέ. ead. l. 13. τῆς ἐμῆς) ταῖς ἡμαῖς. MARCIL.

Pag. 314. l. 6. Πάντες ἡμεν) Sic Mss. Reg. 3011, melius, quam quod in edd. est, πάντες μὲν.

Pag. 315. l. 3. Ὁ δὲ) Tyrannicida gloriabundus commemorans, tyranni filium, iuvenem, robustum, pessimum patriæ immanitatis sectatorem, a se occisum esse, idque gloriosius sibi multo esse, quam si tyrannum ipsum, superstitè adhuc filio, occidisset; ait, se noluisse patrem tyrannum sua manu interficere: neque enim ulli futurum sibi fuisse gloriæ, post tam notabile facinus, ignobiliori caede præcedens decus comminuere: propterea se reliquisse gladium, quo pater posset, si vellet, uti; atque adeo gladium sibi fuisse ministrum. Ὁ δὲ, inquit porro, ὑπερ ἑγὼ προῦμαρτευσάμην, διεπράξατο, καὶ ἐτυραννοκτόνησε, καὶ τέλος ἐπέθηκε τῷ ἐμῷ δράματι. Pro ὁ δὲ, legendum necessario vel τὸ δὲ, vel, ut potius nihil mutetur, δ δέ. Intellegitur ξίφος, quod tyrannicida reliquerat occiso tyranni filio; & cui (ξίφει) quasi imperaverat, ut pro se reliquum opus efficeret, ipsum nempe tyrannum confoderet. Propterea deinceps cap. 19, alloquens suum gladium, ait, ὦ ξίφος, κοιτῶνός,

καὶ διάδοχον τῶν ἐμῶν κατορθωμάτων. IENS. Nihil muto. De gladio tam forti, quasi vir esset, loquitur. SOLAN. Masculin. gen. ait, etsi referendum ad praemissum τὸ ξίφος. Sed vid. supra ad 2 Ver. Hist. c. 37. Et Maitt. de Dial. p. 84 & 263. Ubi οὐδ' εἰς γυνή, ex Achill. Tat. aliaeque generis enallagae referuntur. Non tamen hic statuo enallagen generis proprie sic dictum; sed Solano accedo, dicenti, *alloquitur gladium, ut personam*; idque confirmo ex c. 19, ubi gladium *facti socium* vocat, & se ambos *praemio dignos* pronuntiat, masculino gen. REITZ.

Pag. 316. l. 16. τῶν) Illud τῶν officere videtur sententiae. Nam si eius rationem habeas, ita vertendum fuerit, *si quis est eorum, qui ante me fuere, praemio dignus*: quod a nemine factum puto. Et sane aut omittendum videtur, aut in πῶ, aliamve particulam mutandum. GESN.

Pag. 317. l. 13. Ἐμὸς ὁ φόνος) Eleganter sane idem Tyrannicida, qui Tyrannum ad suam ipsius caedem aegerat, ait: Ἐμὸς ὁ φόνος, ἢ χεὶρ ἐκείνου. Si enim ego, inquit, filium obtruncavi, prae cuius desiderio pater non poterat vivere, ipse patrem occidi: mea est caedes, manus eius fuit ministra. Phyllis apud Ovidium: Ille necis causum praebuit, ipsa manum. Et apud eundem in Fastis, ipsiusque Didus epistola: Praebuit Aeneas & causum mortis & enssem. Ipsa sua Dido concidit usa manu. Persequitur porro Tyrannicida: Μὴ τοίνυν ἀκριβολογοῦ ἔτι περὶ τοῦ τρόπου τῆς τελευτῆς, μηδ' ἐξέταζε ὅπερ ἀπέθανεν. Hoc tamen Amstelaedamenses εὐ ποιοῦντες correxerunt, edideruntque ex antiquis edd. ὅπως ἀπέθανεν. Aldina tamen hac labe inquinata quoque est. Pergit Noster, id nimirum inquirendum esse, εἰ μὴκέτ' ἐστίν, εἰ δὲ ἔμὲ τὸ μὴκέτ' εἶναι ἔχει. ἐπεὶ κἀκεῖνο προσεξέτασεν μοι δοκεῖς, καὶ συκοφαντήσεν τοὺς εὐεργέτας, εἰ τις μὴ ξίφει, ἀλλὰ λίθῳ, ἢ ξύλῳ, ἢ ἄλλῳ τῷ τρόπῳ ἀπέκτεινε. τί δὲ εἰ λιμῶ ἐξετολίωρησα τὸν τύραννον &c. ἄλλῳ τῷ τρόπῳ, alio quo modo; nempe articulus hic pro τίς ponitur; ergo ita, uti fecimus, scribendum. Interpres egregie sane agit, verba εἰ δὲ λιμῶ ἐξετολίωρησα, vertens, *si fame obsedisset*. Sed debuit bonus noster, *si fame expugnasset*. IENS.

ead. l. 15. Ὅπως) Miror, diligentiam Solani hanc varietatem praeteriisse, quam editiones conferens deprehendi inter ὅπως & ὅπερ. Et cum viderem principes edd. prius habere, id recipi, non curans quid reliquae habeant. REITZ.

Pag. 318. l. 1. Εἰ μὴκέτ' ἐστίν) Adleverat Hemsterh. videntum L. Bos in Exerc. Phil. ad N. T. p. 5. Is autem ibi occasione verborum Evang. Matth. II, 18, Παχὺλ κλαίονσα — ὅτι

οὐκ εἰς), plura testimonia affert, ubi haec phrasis de mortuis adhibeatur, non omisso etiam hoc Luciani loco. REITZ.

ead. l. 3. Ἀλλὰ τῷ τρόπῳ) Articulum τῷ pro τινι hic accipiendum, recte monuit Iens. nota superiore. Exempla vero vid. Prometh. c. 7, ibique Hemsterh. Adde Gesn. ad Quom. hist. cap. 51. REITZ.

ead. l. 10. Ἐλπίς τοῦ φόβου) Conf. huius Diff. c. 3 & 18. Adde Thucyd. VII, c. 61, (quem adeundum Hemsterh. in marg. admonuerat) ubi τὴν ἐλπίδα τοῦ φόβου similiter dictum, alio Thucyd. testimonio ab Waffio, hoc ipso vero Luciani loco ab Dukero confirmatur. REITZ.

ead. l. 12. Χρωμένον) Retulit librarius ad συκοφαντούντος. Sed esse debet accusativus iunctus infinito ἀποστρεῖν. Quam pronum fuerit mutare in υ, apparet. GESN.

ead. l. 16. Εἰ τις αὐτὸς ἀπέκτεινεν, ἢ εἴ τις μὴ αὐτὸς μὲν ἀπέκτεινε, μὴ δὲ τῇ χειρὶ ἔδρασε τὸ ἔργον, ἡνάγκασε δὲ, καὶ παρῆσθεν ἀφορμὴν τοῦ φόβου, τὰ ἴσα καὶ τοῦτον ἀξιοῖ ὁ νόμος αὐτὸν ἀντικολάζεσθαι, μάλα δικαίως. οὐ γὰρ ἐβούλετο τοῦ πεπραγμένου ἴσον γίγνεσθαι τὸ τῆς ἀδείας) Vertitur: Si quis ipse occidit, aut si non ipse quidem occidit, neque manu facinus peregit, verum compulsi, praebevitque mortis occasionem. Ex aequo & hunc quoque supplicio affici oportere lex censet, idque iure optimo. Audaciam enim facto minus valere noluit. Non nisi inficete haec ultima reddi vides, Audaciam enim facto minus valere noluit. Ubi hoc in Graecis? An ἴσον γίγνεσθαι significat minus valere? Ἀῆροι, λῆροι. Explodenda quoque correctio Marcilii, pro οὐ γὰρ legentis καὶ γὰρ. Nihil hic intellexerunt boni viri. Id vult Tyrannicida: duas esse caedis causas, legibus praefinitas; si quis vel ipse occiderit, vel non ipse quidem sua manu, sed coegerit, mortisque occasionem praebuerit. Ex aequo & hunc quoque puniri, censere legem: & quidem id iure censere legem. Neque enim (pergit ille, quae ita vertenda sunt) voluit lex, eius, qui tantundem commiserit, esse impunitatem; hoc est, noluit lex, id impunita abire alicui, qui plane id, quod secundum leges etiam caedes censetur, perpetraverit. Τὸ τῆς ἀδείας, usu loquendi Graecis trinitissimo, est hoc in loco impunitas. Praecipue autem videtur Marcilius cum interprete offendisse ad πεπραγμένου, quod pro ipso facto uterque adspexit; ubi πεπραγμένου (nam in masculino hic πεπραγμένου dicitur) sit ipse intersector, hoc quidem in loco. Saepissime Graeci perfecto passivo pro activo utuntur. Lucianus id facit passim. Sic in Nigripo § 10: Σὺ γὰρ ὀλέγα, καὶ ὅσα οἶόν τε ἦν, τυγχάνεις τῇ μετῇ

συγκομισμένος, Tu enim pauca, & tantum quantum pote erat, memoria complexus tecum affers; pro συγκομικώς. Lib. 2 Verrae Hist. cap. 33: Οὗτος γὰρ δὴ ἀρχαί παρ' αὐτοῖς, σατράπας δύο, καὶ ὑπάρχους πεπονημένους, Is enim apud illos regnat, duobus satrapis & praefectis creatis. In Tox. c. 11: ἔστι μὲν, ὃ Τόξαρι, οὐ φαυλὸν τὸ ἔργον ἀνδρὶ οἷός σοι, — τεθυγμένους παρσκευασμένους τοὺς λόγους, Est quidem, o Toxari, res haud parva viro, qualis tu es, paratam habenti orationem sollerti acumine. Aelianus VI Ποικιλ. c. 11: Οἱ δὲ οὐκ ἤθελον, δηλοῦντι πεπειραμένοι αὐτοῦ, pro πεπειρακότες. Diodorus Sic. lib. IV, cap. 69: Ἐπίγονοι τὴν στρατείαν ἐπιφανῆ πεπονημένοι. Sic πεπονημένους εὐχὰς apud eundem lib. V, cap. 58. Polybius lib. I, Ῥωμαῖοι Τυρρηνούς ὑφ' αὐτοὺς πεπονημένοι &c, τοὺς Καρχηδονίους πολλὰ μέρη τῆς Λιβύης ὑπήκοα πεπονημένους. Dionys. Halic. lib. IV ἀρχαιολογ. Ἐὰν εὐρεθῇ παρσκευασμένος ὄπλᾳ. Sic κεκτημένος passim pro domino, cum proprie sit κεκτηκώς. Nec in Participiis tantum, sed etiam in Indicativis utuntur passivo, sensu activi. Lucianus in De salratione cap. 79: Ἡ μὲν γε Βακχική ὄρχησις κεχειρώται τοὺς ἀνθρώπους, perspicue pro κεχειρώκε. In Deor. dialogis VII fin. Ῥάβδον τιτὰ πεποιήνται Ζευμασίαν τὴν δύναμιν, ἢ ψυχαγωγῇ, καὶ κατὰγει τοὺς νεκροὺς, virgam quandam fecit Mercurius, mirifica pollentem vi, qua animas sub tristitia tartara mittit. Sic ἐπεποιήτο pro ἐπεποιήκει Noster in Prometheus es in verbis. Itidem in Infinitivo: iterum Noster in Hermotimo c. 54, Φασὶ γέτοι Φειδίαν, ὄνυχά μόνον λείοντος ἰδόντα, ἀπ' ἐκείνου ἀναλελογίσθαι ἡλικίος ἂν ὁ πᾶς λέων γένοιτο. E contrario αὐλούς in activa forma, significatione passiva poni, nemo harum literarum peritus ignorat. Ita ἐαλωκός valet captus apud nostrum in Philopseude c. 2. Huc referam quoque id, quod in Glossario legitur, *Absumptum*, καταναλώσαντα; nec sentiam cum Vulcanio, emendenti καταναλωθέντα. Ego existimem, quia καταναλώσαντα, quamvis in activa forma, repertum fuerit significatione passiva, propterea potissimum fuisse notatum. Nam profecto iterum habes idem in Glossario Graeco-Latino, *καταναλώσαντα*, *absumptum*. Ceterum quod monere fere oblitus eram, locus, quo de agimus, ita, ac nos eum supra posuimus, distinguendus est: vulgo male, καὶ παρέσχον ἀφορμὴν τοῦ φόβου τὰ ἴσα, καὶ τοῦτον ἀξιοῖ ὁ νόμος αὐτὸν ἀντικολλάζεσθαι. Sequitur continuo apud nostrum, Εἴτα τὸν μὲν οὕτως ἀποκτείνοντα, καλᾷζειν ὡς ἀνδροφόνον ἀξιοῖς, καὶ οὐδαμῶς ἀφείσθαι θέλεις. τὸν δὲ κατὰ τὸν αὐτὸν τούτῳ τρόπῳ εὐ πεποιηκότα τὴν πόλιν, οὐ τῶν ὁμοίων ἀξιώσεις

τοῖς εὐεργέταις. Haec per interrogationem puto prolata esse, atque adeo eius signum in calce utriusque periodi requiritur. Secundum leges, ait, non modo qui ipse caedem perpetravit, punitur, sed & qui utcumque caedis auctor fuit. *Ergone eum, (pergit) qui ita cecidit aliquem, puniri tanquam homicidam censet, & neusquam absolvi vis? Eum vero, qui pari ratione ac ille (scilicet qui caedem commisit, licet utcumque fuerit auctor) bene de civitate meritus est, non iisdem dignum censetis, quibus dignos censetis bene meritos?* Forfan scripsit quoque Noster ἀποκτείναντα, non ἀποκτείνοντα. Sed illud κατὰ τὸν αὐτὸν τοῦτο τρόπον, utique sanum & sincerum est, ac ab Marcilio indigne sollicitatum. Est enim, ut exposuimus, *pari ratione mereri praemium censendus est hic, qua ille (qui caedis auctor fuit,) vere commississe caedem, & puniendus esse, censendus est: sive, eadem ratione illi rationi, quam modo posuimus.* Sic enim αὐτὸς τινι dicitur, qui plane idem sit, ac alius. IENS.

Pag. 319. l. 4. Μάλα δίκαιος) Καὶ μάλα δίκαιος. MARCIL. Non improbem illud καὶ μάλα, si plures Codd. addicerent: nam vulgata claudicabat, quia comma ante μάλα expressum erat, quod iam sublatum minus hiantem facit orationem: si quis tamen καὶ insertum cupit, ei licet id assumere. REITZ.

ibid. Οὐ γὰρ ἐβούλετο &c.) Καὶ γὰρ ἐβούλετο. Etenim voluit par esse factio, id quod extra metum seu periculum facti, τὸ τῆς ἀδείας, nempe ἀφορμὴν ἰσως παρέχειν. MARCIL. Οὐ γὰρ ἐβούλετο οὗτος. Sic legendum videtur. Et sic videtur legisse interpretes. GUYET. Sic P. & L. οὐ γὰρ ἐ. τ. π. ἥσσαν γ. τ. τ. ἀ. Antea pro ἥσσαν in omnibus legebatur ἴσον. Locum corruptum merito censebat Vorstius, qui illud ἥσσαν non viderat. SOLAN. Sic vertere visum, ut ipsa argumentandi ratio magis pateret. Opponuntur, ut arbitror, τὸ πεπραγμένον, (ut mox κεφαλὴ τῶν πεπραγμένων, & alia) id quod sua quis manu fecit, & τὸ τῆς ἀδείας. "Αδείαν autem puto, quam modo ἀφορμὴν τοῦ φόβου dixit. Obversantur mihi alia etiam loca, ubi ἀδεια & ἀδείως similiter ponuntur, ut non tam ad metus absentiam & impunitatem, quam ad plenam, cui nihil deest, facultatem, opportunitatemque referantur: sed memoriae confisus, ut sit, scribere neglexi. GESN.

ead. l. 5. ἥσσαν) Quia probis Codd. niritur, & bellam argumentationem efficit, recepi, & pro nonne — aequalem; non enim minorem, in versione reposui, ut quam minime multa in Gesneri interpretatione mutarem; quae ad vulgatam οὐ γὰρ — ἴσον composita, sic habebat: nonne enim voluit ipsi factio ae-

qualem esse suppeditatam plenam faciendi facultatem? Quam ver-
sionem ut non reiicio, sic tamen illud ἡσσαν eo planiorem sen-
sum exhibere existimo, quo ipse sic est simplicior, si sine in-
terrogatione procedat. Est enim sensus: *Lex non minus respicit
consilium, quam ipsum factum.* Ἀδεια enim temerariam atque
audacem molitionem hic significare videtur; quare, si lice-
ret, omnia sic redderem: *Non enim voluit (lex) facto ipso le-
uius censi audax consilium, vel potius, conatum istius, qui eo
minore cum poenae meru agit, quod tutius per alium, quam
per se caedem perficit. Verum & recte licentiam, sive potesta-
tem agendi, quam alteri facio, vertas, cuius significatus exem-
pla Steph. in Thes. licet haud nimis accurate, notavit; ideo-
que hac in parte nihil quidem Gesnero adversor, modo ea a-
gendi facultas per ἀδειαν intelligatur, quae simul securitatem
quandam aut impunitatem promittit. Nam & recte hoc Iose-
phi de Bell. Iud. IV, c. 7, § 2, Διὰ γοῦν τὴν ἐν μετροπόλει στά-
σιν καὶ παραχὴν, ἀδειαν εἶχον (sic enim pro ἔχον lego) οἱ κα-
τὰ τὴν χώραν πονηροὶ, τῶν ἀρπαγῶν, convertas: Itaque propter
seditionem ac turbam in metropoli plenam facultatem habebant ne-
quissimi accolae ad rapinas. Verum ea facultas licentiam & im-
punitatis spem involvit. Conf. tamen praemissam Iensii no-
tam, quam quia alia erudite tradit, integram servavi; circa
haec verba autem haud scio, an sententiam fuerit mutaturus,
si Solani mutatam lectionem vidisset. Assentire facile de πε-
πραγμένου hic active accipiendo, cuius exempla quoque dedi
ad 1 Ver. Hist. c. 35. Sed quomodo sic τὸ τῆς ἀδειας signifi-
cet, eius esse impunitatem, non video, quia tum videtur dictu-
rus fuisse Lucianus, ἐβούλετο γίγνισθαι τὴν ἀδειαν. At iam τὸ
τῆς est licentia ipsa. REITZ.*

ead. l. 7. Ἀποκτείνοντα) Non reiicio vulgatam; sed commo-
de ἀποκτείναντα legas. REITZ.

ead. l. 8. Τὸν δὲ κατὰ τὸν αὐτὸν τοῦτον τρόπον) Marcilius pro
τοῦτον legendum censet τοῦτον. Sed quam habuerit emendan-
di rationem, non video: αὐτὸς enim passim cum casu tertio
construitur. Xen. K. Π. 2, ὑμεῖς δὲ εἰς μὲν τὸ αὐτὸ ἡμῖν σπεύ-
δετε. Et in Sympos. pag. 893, εἰς ταῦτον τῷ οἴῳ. Imitati sunt
Latini. Horat. *Invitum qui servat, idem facit occidenti.* VITRING.
Vitringam & Iensium recte contra Marcilium sentire, si quid
probatione indiget, vide nos ad 1 Ver. Hist. c. 3. REITZ.

ead. l. 14. Ἐν τῇ σφαγῇ) Probe monuerat Hemsterh. viden-
dum Duker. ad Thucyd. IV, 48. Is igitur σφαγὴν & hic iugu-
lum significare, aequè ac apud Thucyd. l. c. pluribus testimo-

niis probat, inter quae eminet illud Plutarchi Galb. τὴν σφαγὴν προτείνας, δρᾷτε, εἴπε. Quod Suet. Galb. 20 dicit, *obtulisse ultro iugulum*. Tum neque Luciani verba sola adduxerat; sed & ea, quae mox cap. penult. sequuntur, ἀποσπᾶσας δὲ τῆς σφαγῆς, καὶ τοῦ τραύματος ἐξελών τὸ ξίφος (quod Erasim. ibi recte verterat, *avulso igitur ense e iugulo*) nec non Phalar. I, c. 5, μᾶλλον δὲ γυμνὴν ἢ δὴ ὑπέχειν τὴν σφαγὴν, ubi Gronov. recte reprehendit interpretem, qui haec, *nudam caedem sustinere*, convertit. Sed vid. quae ibi noto. Adde Foef. in Oecon. Hippocr. ubi σφαγὰς ex Hippocr. libro περὶ ἀδένων, *venas iugulares* esse recte docet, & σφαγὴν *iugulum* significare, ex Polluce tradit; ideoque id versioni inserui. REITZ. Plane dubium non est, σφαγὴν esse iugulum, idque e Polluce iam Camerarius de partibus corp. hum. & Lexica vulgaria observarunt. Sed posueram in interpretatione, *gladium in caede reliqui*, non modo uti proprietatem vocis exprimerem; nam ideo lacuna illa inter κλαῖδα, s. iugulos interiecta σφαγὴ vocatur, quod locus ille ad *maclanda* parva vi animalia opportunus est: sed etiam quod obversabantur memoriae poëtae verba, quae iam quaerere non vacat, *gladiumque in caede reliquit*. Confer quae mox dicentur ad Phalar. I, § 5. GESN.

Pag. 320. l. 2. Τμείς) Quamquam Parisina habebat ἡμεῖς, in versione tamen recte expresserat vos. REITZ.

ead. l. 5. Μέλει δέ σοι πῶς ἀπέθανεν;) Non ita populus Romanus, de quo Cic. Fam. 9, 10: *Te hoc scire volo, vehementer populum sollicitum fuisse de P. Sullae morte, antequam certum scierit. Nunc quaerere desierunt, quomodo perierit. Satis putant se scire, quod sciunt*. GESN.

ead. l. 8. Τὰ δὲ διὰ μέσου) Ita Ms. Reg. 3011. In edd. δὲ legebatur post μέσου.

ead. l. 17. Ἐνδεῖ τι) Τι in edd. deficiens, reposuimus ex Ms. Reg. 2954.

Pag. 321. l. 8. Ταῦτα, εἰ καὶ) Hic deest verbum τελεῖν, aut simile quid. GUYET.

ead. l. 9. Ἐκ γ) Sic P. in reliquis est ἐκ τε. SOLAN.

ibid. Καταστάτα) Ἀν παραστάτα; GUYET. Accipio καταστάτα iudiciali significatione, ubi significat *stare in iudicio*, quo sensu *confisere* Tertulliano & aliis ICris usitatum: Thucyd. I, 131, καθίστησιν ἑαυτὸν ἐς κρίσιν κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 13. Τῆς γνώμης μόνος) Antea in omnibus aliter interpungebantur haec verba, & μόνος pro μόνος legebatur, ad hunc modum: ἐπειράθη τῆς γνώμης, μόνος &c. nullo aut cer-

re misero sensu, qui nunc longe, ut puto, melior apparet. SOLAN. Solanus in *I.* aliter distinxerat & correxerat haec; scilicet sic: ἐπεχειρήσα, ἐπειράθην τῆς γ. μόνος μόνος ἄξιός εἰμι, i. e. ut conicio, τῆς γνώμης μόνος &c. ut sensus esset: *suscepi negotium, periculum feci; propter solam adeo voluntatem solus praetio dignus sum: ἐνεκα* enim tum ante γνώμης relinquitur intelligendum. Non male. REITZ.

Pag. 322. l. 2. Οὐτῶ ῥᾶστον) Malles fortasse, Lector, οὐτῶ ῥᾶδιον, quia sic usitatus post adverbia intendendi; sed quia mox opponit τὸ μέγιστον, καὶ δυσκατέργαστον, studio videtur ῥᾶστον superlativo gradu posuisse, ut non facillimum, sed maximum & difficillimum facinus id fuisse praedicet. Neque contra linguae genium esse, ut rarior sit locutio, patet ex faceto Lucillii versu in Antholog. L. 2, c. 32: Οὐτῶ κουφώτατος πάλαι Γάιος, ὅστ' ἐκολύμβα &c. REITZ.

ead. l. 9. Κατάρθωσε) Vide, quae de hoc verbo dicta, supra i Ver. Hist. cap. 12 pr. adde mox cap. 19 κατορθωμάτων pro egregiis factis. REITZ.

Pag. 324. l. 3. Δεσπότης) Pro tyrannico imperio etiam Galli hac voce adiective utuntur, aequae ac Germani & Belgae. REITZ.

ead. l. 9. Ὑπὸν ἐν ἡλικίᾳ) Ἠλικία, κατ' ἐξοχὴν de adolescentia dicitur, & illi, qui in ἀκμῇ, in flore aetatis sunt, dicuntur εἶναι ἐν ἡλικίᾳ. Ulpian. ad Olynth. I Demosth. ἡλικία ἐξαίρετος ἐπὶ τῶν νεωτέρων. In Philipp. III Demosth. ὁ ἐν ἡλικίᾳ opponitur πρεσβυτέροις. Thucyd. L. VI, c. 24, τοῖς δ' ἐν τῇ ἡλικίᾳ. Et L. VII, c. 60. Xen. Hist. Gr. L. I, p. 446. Pari modo Latinis *aetas* usurpatur. Liv. XLII, 34, *Cum primum in aetatem veni*. L. Bos. In Epicuri testamento apud Diog. Laërt. p. 272 A. *εἰς ἡλικίαν ἔλθειν* dicitur virgo, cum nubilus est. SOLAN.

ead. l. 15. Εὐθὺς ἀγνοῆσαι) Non satis liquet, volueritne marg. A. i W. notare Codicis alicuius lectionem, qui bis ἀποθανεῖν habeat, omisso ἀγνοῆσαι, (quod tamen ita videtur, quia sic & alibi solet similia notare) an vero ἀγνοῆσαι ἀποθανεῖν, quo Solani coniectura, qui hanc collationem non vidit, belle adiuuaretur. REITZ.

ibid. τὸ δ' εὐθὺς) Turbant hic Codices. In *Flor.* defunt τὸ δ' εὐθὺς ἀποθανεῖν. Ego τὸ δ' εὐθὺς ἀγνοήσαντα ἀποθανεῖν legendum censeo. Sed interim, dum accedat Codicum auctoritas, vulgatam retineo. SOLAN.

Pag. 325. l. 1. Ὡς οὗτος) Frequens compellandi formula, non tamen nimis honorifica, sed plerumque aliquid reprehenden-

sionis habens, ut Aesop. in fabulis per saepe solet, veluti Fab. 16, cum Oraculum maligno exploratori responderet, ὁ πότερον, ὃ οὗτος, βούλει, ποιήσῃ, & alibi non semel; vel pro heus tu, ut ap. Aristoph. Ran. 172, & Pluto 439. Verum & in mitiorem partem Aesop. Fab. 25, ubi medicus ait consulenti, ὃ οὗτος, εἰ σώζεσθαι βούλει, λαβὼν ἄρτον — ἐπίδος. Quare non irascor pristino interpreti, haec verba vertenti, *vir egregie*; nec tamen satis probo. V. idem cap. 16. REITZ.

ead. l. 13. Τὰς ἐπὶ τῶν) Pro ἐπὶ, lego ἔτι. Vide, an sic sanetur locus. Nam quod ἐλπίδας χρόνων μελλόντων pro metu sumitur fumitur, ne te moretur. Habuisti enim iam in praecedentibus, cap. 3, τῆς τῶν μελλόντων κακῶν ἐλπίδος & cap. 11, ἐλπίς τοῦ φόβου. Sic etiam Chrysost. 253, 1, ad Pop. Antioch. Omnium maxima difficultas ex sequentibus oritur, ἐπ' ἄ. ἑ. τ. σ. quo enim referantur non habent. SOLAN.

ibid. Ἐλπίδας) Conf. quae supra dicta ad cap. 3. De plurali autem supra quoque iam dixi. Conf. c. 38 f. Quom. hist. & cap. 61 f. & Long. Past. III, p. 99, παρ' ἐλπίδας, & Duker. ad Thucyd. VIII, c. 81, 43. REITZ.

ibid. Χρόνων, ἐπ' αὐτὸν) Ait Tyrannicida, se sublato tyranni filio, omnia simul mala patri ingessisse, quae eum mori cogerent. Ἀπαντα τοίνυν αὐτῷ ἄθρα περιέστησα, τὴν φύσιν, τὴν λύπην, τὴν ἀπόγνωσιν, τὸν φόβον, τὰς ἐπὶ τῶν μελλόντων ἐλπίδας χρόνων, ἐπ' αὐτὸν ἐχρησάμην τοῖς συμμαχοῖς, καὶ παρὰ τὴν τελευταίαν ἐκείνην σκέψιν κατηνάγκασα. Videtur aliquid intercidisse, nimirum καὶ post vocem χρόνων. Omnia itaque cummulata ei circumdedi, naturam (στοργὴν scilicet), dolorem, desperationem, metum, temporum infecutorum horrores, & auxiliatoribus in eum usus sum, atque ad extremum hoc consilium perpuli. Interpres non male supplevit τούτοις, his adversus illum auxiliis usus sum. In editione Florentina post vocem μελλόντων hiatus est, & duae voces sequentes omissae; quod argumento est, Codicum, quo Florentini usi sunt, eo loco se male habuisse. IENS.

ead. l. 14. Ἐπ' αὐτὸν) Τούτοις hic desiderari videtur, legendumque, τούτοις ἐπ' αὐτὸν ἐχρησάμην. GUYET. Parum abfuit, quin illud τούτοις ante ἐπ' in contextum receperim; ita id mihi necessarium videtur. At potest iam eo uti, qui voluerit. Neque quisquam vitio vertat, quod tamen mox πρὸς pro παρὰ & περὶ ex eodem receperim: id enim factum, quia res ipsa loquebatur, etiam sine Codicum ope sic corrigendum; tum quia nec vulgata lectio sibi constabat; quae quando con-

stans est, minus facile movenda. Ceterum, si cui minus arri-
det illud καὶ, quod lens. post χρόνον inferi vult, punctum mi-
nus post id vocabulum ponat, & sic sine καὶ sentius satis con-
stat, qui tamen vel cum commate tolerabilis est. REITZ.

ibid. Πρὸς) Sic rescripti. In impressis παρὰ, excepta *Iunt.*
quae περὶ habet, quod in P. etiam exstat. SOLAN.

ibid. καὶ παρὰ τὴν) Hic locus integer non videtur. GUYET.
Iam tamen ex Solani emendatione integer videbitur. REITZ.

Pag. 326. l. 2. Ὑφ' αὐτοῦ) Ὑφ' αὐτοῦ erat in P. Sed ex ipso
ὕφ' satis apparet, eam & αὐτοῦ adspirare voluisse. REITZ.

ead. l. 14. Παντὶ) Leg. πάντῃ τούτῳ. GUYET.

ibid. Νομίζατε) Ἐνομίζατε. GUYET. Οὐκ ἀντὶ τούτου — ἐνο-
μίζατε) Fuit cum putarem legendum πάντως. Sed nondum
sic satis sanus erat locus. Nunc autem verissima mihi videtur,
quam in textum recepi, emendatio. SOLAN. Quia sequentia
verba omnia suum augmentum habent, etiam in hoc verbo
addidissem, quod & Solan. in *Iunt.* fecerat. Licet haud imme-
mor sim eorum, quae supra non semel de augmento frustra
adiecto dixerim. Verum quia Gesner. id imperativo modo ac-
cepit, nihil mutavi. Sed si quid mutandum, possis etiam νομι-
ζαίτε legere, ut sit, *iudicassetis*; nam vel sic, vel ἐνομίζατε le-
gendo, argumentatio clarior, & sensus magis cohaerens mi-
hi videtur. REITZ. Ego putabam, νομίζατε relinquendum,
cum ipsam contineat petitionem possessoris gladii, & protasim
argumentationis finiat. Si hoc solum peterem, Gladium ho-
norate: nonne ipsum quoque dominum ultro honore affice-
retis? GESN.

Pag. 327. l. 1. Ἐν τοῖς ἱεροῖς ἀνέθ.) Non ut ipse quoque inter
Deos referatur gladius; quamquam apud Scythas cultum aci-
nacem legimus: sed quoniam ad donaria in templis suspensa,
(forte etiam Deo alicui, ut Iovi ultori, ut Marti, appensus
gladius) pars etiam cultus & religionis filius videtur perveni-
re. Sic supra Ἐνυπν. c. 8 statuarii nobiles μετὰ τῶν θεῶν προσ-
κυνεῖσθαι dicuntur, quod cum Phidiae Iuppiter adoratur,
etiam ipse artifex in partem honoris videtur venire. GESN.

ead. l. 4. Τετρασκόμος) Hic desiderari videtur ὁ υἱός, vel ὁ
νεανίσκος, ut interpres exposuit. GUYET. Non adeo desidera-
tur υἱός, vel νεανίσκος, quam intelligitur ex antecedentibus &
consequentibus. Nexus enim orationis est, ἐπεὶ γὰρ φανερό-
μενος, ὁ μὲν ἀρεβήσεν. Nisi malis mecum articulum addere,
ὁ φανερόμενος legendo, ut sic plenius eidem respondeat re-
petitum deinde: μὲν, quod ἐπαρόφ. inservit, propter in-

sertas illas caedis rationes, sensum suspendentes. REITZ.

Pag. 328. l. 8. Προπαρεσκευασμένον) Vide, si operae est, similem lapsum complurium editionum, προπαρεσκ. pro προπαρεσκ. exhibentium, infra in Lexiphan. cap. 24. Hic enim augmentum ab auctore fuisse neglectum, non credo, etsi supra exemplorum satis dedimus, ubi id studio fecerint auctores. REITZ.

ead. l. 14. Πρώτος) Legendum omnino aut πρώτος, aut πρώτον, sed illud concinnius videtur. SOLAN.

ead. l. 16. Ἡ) Delendum istud ἦ, ut ineptum. SOLAN. Solanus particulam ἦ deletam cupit; nec ego desiderarem, si abesset. Verum, etsi ἀλλ' ἢ etiam pro ἀλλὰ μόνον accipiat, ut Viger. de partic. ex Aristoph. Εἰρην. docet, quid prohibet μόνον vel ἦ per pleonasmum addi? Nam & alibi abundat ἦ, in alio locutionis genere, ut Aesop. fab. 2 Aquil. & Scarab. ὀρκίζων αὐτὸν κατὰ τοῦ μεγίστου Διὸς, ἢ μὴν μὴ καταφρονῆσαι τῆς μικρότητος αὐτοῦ. Sic sine accentu ἦ legitur in mea edit. Aesopi. Sed ἢ μὴν in iurandi formulis usitatum circumflecti solet; quare & forsan hic scribendum ἀλλ' ἢ, ut significet certe quidem, cuius significatus exempla Stephan. iam dedit in Thesauro. REITZ.

ead. l. 18. Ἐπήγες τὴν σφαγὴν) Vertitur, gladium adegit. Sed vertendum, caedem accelerabat, ac pro ἐπήγες ἐπείγες legendum. GUYET.

